

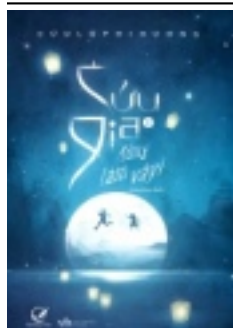
Cửu Gia, Đừng Làm Vậy

Contents

Cửu Gia, Đừng Làm Vậy	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	8
3. Q.1 - Chương 3	11
4. Q.1 - Chương 4	14
5. Q.1 - Chương 5	17
6. Q.1 - Chương 6	20
7. Q.1 - Chương 7	24
8. Q.1 - Chương 8	28
9. Q.1 - Chương 9	31
10. Q.1 - Chương 10	35
11. Q.1 - Chương 11	39
12. Q.1 - Chương 12	43
13. Q.1 - Chương 13	47
14. Q.1 - Chương 14	51
15. Q.1 - Chương 15	55
16. Q.1 - Chương 16	57
17. Q.1 - Chương 17	61
18. Q.1 - Chương 18	64
19. Q.1 - Chương 19	67
20. Q.1 - Chương 20	71
21. Q.1 - Chương 21	74
22. Q.1 - Chương 22	77
23. Q.1 - Chương 23	80
24. Q.1 - Chương 24	83
25. Q.1 - Chương 25	86
26. Q.1 - Chương 26	89
27. Q.1 - Chương 27	92
28. Q.1 - Chương 28	95
29. Q.1 - Chương 29: Chương 29	98
30. Q.1 - Chương 30: Chương 30	102
31. Q.1 - Chương 31: Chương 31	105
32. Q.1 - Chương 32: Chương 32	108
33. Q.1 - Chương 33	111
34. Q.1 - Chương 34	115
35. Q.1 - Chương 35	118
36. Q.1 - Chương 36	123
37. Q.1 - Chương 37	128
38. Q.1 - Chương 38	133
39. Q.1 - Chương 39	138
40. Q.1 - Chương 40	143
41. Chương 41 (tập 2 - Chương 12)	148

42. Chương 42 (t2 - Chương 13)	159
43. Chương 43 (t2 - Chương 14)	165
44. Chương 44 (t2 - Chương 15)	182
45. Chương 45 (tập 2 - Chương 16)	194
46. Chương 46 (tập 2 - Chương 17)	205
47. Chương 47 (tập 2 - Chương 18)	224
48. Chương 48 (tập 2 - Chương 19)	239
49. Chương 49 (tập 2 - Chương 20)	247
50. Chương Cuối	262

Cửu Gia, Đừng Làm Vây



Giới thiệu

Khi nàng cảm thấy hàn khí quanh người dần tan biến thì gió trong không trung đã bình ổn lại. Vụn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-gia-dung-lam-vay>

1. Q.1 - Chương 1

Một ngày đầy nắng và gió, Nhắm Cửu ngửa đầu ngủ trên chiếc ghế đá bọc da hổ ở đại sảnh trong trại.

Mấy hôm nay tới tháng, Nhắm Cửu cảm thấy trong người máu chảy thành sông, đau đến nỗi nửa người tê liệt, trong lòng hết sức sầu muộn. Thêm vào trước đó xuống núi cướp chồng, tướng công tú tài nàng hằng mong nhớ lại vất vả trắng lên xà nhà dọa tự tử, thà chết cũng không chịu làm nam nhân của nàng, Nhắm Cửu cảm thấy thể diện của mình bị tổn hại, tình cảm trắc trở, vô cùng buồn bã. Trở về sơn trại, mấy ngày liên tiếp Nhắm Cửu cũng không lấy lại được tinh thần.

Con hổ trắng nhỏ sáu tháng tuổi bên chân chà chà vào quần Nhắm Cửu, đôi mắt sáng long lanh nhìn nàng. Nhắm Cửu mệt mỏi đá nó một cước: “Đi đi, đi chơi với Đại Hoàng đi, đại gia hôm nay chỉ còn nửa mạng, không có sức đùa với người.”

Đại Bạch gầm gừ vài tiếng rồi lại cố gắng nhảy nhót, thấy nàng vẫn nằm đó như chết rồi, nó vụng về cắn quần Nhắm Cửu kéo ra ngoài. Nhắm Cửu không có sức tranh với nó mà nằm đó như một thi thể, mặc nó kéo nàng từ trên ghế đá xuống như đang đùa giỡn, rồi từng bước từng bước loạng choạng lùi ra ngoài.

“Đại Bạch, người có biết người lùi đến đâu đại gia chảy máu đến đó không hả, người quay đầu nhìn thử xem, người làm máu chảy đầy đất rồi kìa.”

Đại Bạch mặc kệ Nhắm Cửu cầu nhàu, mãi đến khi kéo nàng đến trước bậc cửa cao cao, nó không vượt qua được, chỉ đành chà chà vào mặt Nhắm Cửu giả ngây thơ. Nó vẫn còn nhỏ, gai trên lưỡi vẫn chưa cứng, liếm liếm khiến Nhắm Cửu ngứa ngáy khó chịu.

Nhắm Cửu bắt lực thử dài, “Được Đại Hoàng nuôi lớn nên học luôn bộ dạng của Đại Hoàng rồi, thật uổng cho danh xưng Vạn thú chi vương của ngươi... Đừng liếm nữa.” Nàng đẩy mặt nó ra: “Nếu ngươi lớn thêm chút nữa thì thịt nửa bên mặt của ta đã bị ngươi liếm sạch rồi... A, đừng cào móng lên mặt ta, đừng cào nữa... Đập cũng không được, ê! Ngươi muốn chơi cho ta chết à!”

Một người một hổ đang âm ỉ, bỗng nghe thấy từ xa xa truyền đến từng hồi âm thanh âm ỉ khiến người ta tức ngực. Đại Bạch bức bối cào móng xuống đất.

Nhắm Cửu bò ra ngoài đại sảnh, hiếu kỳ nhìn lên trời, bầu trời xanh vạm vỡ không mây cũng chẳng có gì cả. Nhắm Cửu đang kỳ quái, bỗng nhiên một luồng sáng trắng chói lọi đập vào tầm mắt, nàng nhú mày xem xét, chỉ thấy nó dần dần to lên, là một quả cầu đập xuống núi nhà nàng với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi!

Với tốc độ đó, nàng chớp mắt cũng bị chê là chậm. Một chữ “Nguy” còn chưa thốt ra, luồng sáng trắng đó đã xoẹt qua mắt nàng.

Thế giới tĩnh lặng trong chốc lát, nhưng cuồng phong mang theo hàn ý thấu xương bỗng nổi dậy, nàng một tay níu chặt bức cửa, tay kia hoảng loạn kéo lấy Đại Bạch ôm nó vào lòng, tiếng xà gỗ nứt gãy trên đỉnh đầu vọng đến, Nhắm Cửu kinh hãi ngoảnh đầu, chỉ thấy nóc đại sảnh bị cuồng phong lật tung, trong khoảnh khắc bị xé tan thành từng mảnh vụn.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, khi nàng cảm thấy hàn khí quanh người dần tan biến thì gió trong không trung đã bình ổn lại.

Vụn gỗ đầy trời sột soạt rải xuống, nàng ngơ ngác nhìn lên nóc nhà trống không.

Ai có thể cho nàng biết vừa rồi là cái gì không...

Bên tai nhất thời yên lặng một cách đáng sợ, Đại Bạch trong lòng hắt tay nàng ra há miệng kêu lên, Nhắm Cửu không nghe tiếng tiếng nó, mãi một lúc sau mới có động tĩnh từ từ truyền vào tai nàng, nàng bò dậy, ôm đầu nhìn ra ngoài, các nữ nhân đều ôm con bước ra, nhìn chằm chằm về phía sau núi với vẻ mặt kinh hoàng, không biết đang xảy ra cái gì.

Nhắm Cửu ngưng thần, ổn định bước chân tiến ra đại sảnh: “Mọi người đừng hoảng!” Nàng cao giọng hét lên, cho dù tai mình vẫn đang không ngừng ong ong, nhưng đã trấn áp được nỗi sợ của mọi người.

Ba tháng trước nàng đã là Trại chủ, phải có dáng vẻ của Trại chủ. Nhắm Cửu nghĩ vậy, nàng vừa xoa dịu nữ nhân và trẻ con, vừa nhìn theo hướng họ chỉ... Sau đó, nàng nghe thấy giọng mình không ngừng ong ong lặp lại bên tai hết lần này đến lần khác: “Đó là thứ gì vậy?”

Một cái động tròn rất có quy luật bị phá ra trên vách núi sau trại, dường như có không khí cực lạnh bên trong truyền ra, ngưng tụ thành sương khiến cửa động trắng xóa.

Tổ tiên đời đời của Nhắm Cửu đều là sơn tặc, bảo vệ sơn trại này chưa từng bị quan phủ công phá. Một là vì sơn trại này nằm trong một sơn cốc trên đỉnh Chi Lương, bốn mặt được núi bao bọc, dễ thủ khó công, hai là đám sơn tặc này luôn an phận thủ thường, một năm xuống núi làm ăn mấy lần duy trì sinh kế là đủ, chỉ cướp đồ chứ không làm tổn thương ai, sau đó khai hoang cày ruộng, sống tự cung tự cấp, quan phủ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngày tháng thoải mái lâu quá rồi nên tai bay vạ gió này khiến người trong trại đều hoảng hốt không biết phải làm sao.

Hôm nay các nam nhân đều xuống núi làm việc rồi, Nhắm Cửu cảm thấy nhiệm vụ bảo vệ sơn trại nặng nề này đang rơi xuống vai nàng, nàng ổn định tâm thần, xoa dịu chúng nhân vài câu rồi vác đại đao chạy về phía vách núi, Đại Bạch gầm gừ kêu lên rồi đuổi theo sau Nhắm Cửu.

Vách núi dựng đứng, hang động bị phá cách mặt đất không cao, Nhắm Cửu dùng cả tay lẫn chân bò vào. Đại Bạch nhỏ con, nhảy hồi lâu cũng không có kết quả, chỉ đành ở ngoài gầm gừ. Nhắm Cửu không đoái hoài đến nó, nắm đại đao cẩn thận đi vào bên trong.

Hang động bị phá cao chừng nửa người, là một hình tròn rất có quy luật, không nghĩ cũng biết đốm sáng trắng đập xuống cũng to chừng này. Nhắm Cửu tiến vào, cảm nhận được rõ ràng rằng nhiệt độ bên trong

lạnh hơn bên ngoài rất nhiều, giống như một hồ băng, vách động xung quanh đều kết băng sương. Càng vào trong hàn khí càng nồng đậm, nàng không tìm được mà xoa xoa cánh tay, lúc đang tính rời đi bỗng nghe phía trước truyền đến tiếng “tít tít” kỳ quái, giống như âm thanh gõ vào đĩa sứ, âm cuối lại kéo dài một cách lạ lùng.

Bỗng hang động tối đen đột nhiên bừng sáng, ánh sáng màu lam chói mắt chiếu đến. Nhắm Cửu giật thót, lập tức cúi người bò xuống, nàng nghe thấy có giọng một nữ nhân vang lên, nhưng lại nói một ngôn ngữ gì đó nàng nghe không hiểu, ngữ điệu cứng đờ chết chóc, giống như một con vẹt học nói.

Giọng nữ nhân lặp đi lặp lại ba lần mới ngừng, tiếp đó lại là một tiếng “xoẹt”, giống như thanh âm khi xào rau trong chảo.

Nhắm Cửu sợ chết bò trên mặt đất bất động. Trong động tĩnh lặng một hồi lâu, lúc này Nhắm Cửu mới dám hé hé mở một mắt, ngẩng đầu liếc nhìn vật thể phát ra ánh sáng kia.

Nó yên lặng nằm đó, giống như một... quả trứng màu trắng to lớn?

Ông trời đẻ trứng sao?

Nhắm Cửu cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, nàng yên lặng quan sát cái trứng lớn một hồi, cuối cùng lấy dũng khí khom lưng đi về phía nó.

Vỏ ngoài của cái trứng rất sáng bóng, bên trong cứ đôi lúc lại có một luồng sáng màu xanh chui ra, giống như vận động theo một quỹ tích nào đó. Càng lại gần cái trứng càng cảm thấy lạnh, Nhắm Cửu bị công đến đỏ cả mũi, hắt hơi liên tục, nàng đề phòng nhìn quanh cái trứng một vòng, nhưng lại phát hiện tên này đâm vào hậu sơn nhà mình thành một hang động sâu như vậy mà bản thân nó lại không hề có một vết nứt nào.

Quả nhiên trứng của ông trời phải to lớn và chắc chắn hơn bình thường....

Nhắm Cửu bắt giác hiểu kỳ dùng dao gõ gõ vào vỏ trứng lắm lắm: “Cái này sẽ ấp ra thứ gì đây?” Giọng nàng chưa dứt đã thấy dao của mình kết băng, “cách cách” vài tiếng rồi xuất hiện vô số vết nứt, chớp mắt đã nát thành một đồng sắt vụn.

Nhắm Cửu ngạc nhiên, còn chưa hồi thần bỗng cái trứng phía trước phát ra tiếng động khe khẽ, ánh sáng màu lam đột nhiên mờ đi, hang động lại chìm vào bóng tối vô biên.

“Yêu yêu yêu... yêu nghiệt phương nào tác quái!” Cho dù Nhắm Cửu thường ngày gan to bằng trời, nhưng bây giờ cũng sợ hãi run cầm cập, bỗng nhiên ánh sáng trắng bừng lên, cái trứng khổng lồ kia tách ra một khe hở ở giữa, giống như hai cánh cửa từ từ mở ra.

Nhắm Cửu bị những chuyện quái lạ liên tiếp này dọa cho nhũn chân, nàng loạng choạng ngã xuống đất, che mặt run rẩy nói: “Trứng không phải do ta gõ vỡ đâu! Không phải do ta gõ vỡ đâu! Đừng ăn ta, bên ngoài có một con hổ vằn trắng, hiểm có lắm! Người ăn nó đi!”

Nàng co rúm người run rẩy cả buổi nhưng lại phát hiện ngoài việc hàn khí xung quanh dần dần tan đi thì không có động tĩnh gì khác nữa.

Nhắm Cửu đảo mắt, do dự một hồi mới lấy bàn tay đang che mặt ra, ánh sáng trắng vừa đập vào mắt Nhắm Cửu liền ngậy người ra.

Bên trong cái “tròng trắng” trông có vẻ mềm mềm kia có một nam nhân mặc y giáp đen kỳ quái đang ngồi. Ăn mặc tinh giản, tóc ngắn gọn gàng, hấn nhắm mắt ngồi đó, ngay ngắn không hề động đậy, giống như một thanh kiếm đen sắc bén băng lạnh, chỉ chờ hấn tỉnh là có thể trấn áp quần hùng, hiệu lệnh thiên hạ.

Nhưng đối với Nhắm Cửu, tất cả khí chất mạnh mẽ mà hấn có lại không khiến người ta chấn kinh bằng gương mặt của hấn, không có râu tóc đầy cổ, không có lỗ chân lông thô to như mắt kim, không có gương mặt như một bình gốm méo mó kém chất lượng.

Nam nhân trong cái trứng này có một gương mặt cực kỳ lịch thiệp, mỗi một chi tiết của ngũ quan đều vô cùng hoàn mỹ, vô cùng tinh tế nhưng lại không hề thiếu sự nhiệt huyết và bá khí mà nam nhân nên có.

Hàng... hàng này chất lượng hơn tên tú tài dưới núi kia nhiều!

Nhắm Cửu thất thần nhìn gương mặt hần, không tự chủ được, không kìm được, không khống chế được mà chảy nước miếng đầy mặt đất...

“Thì ra nam nhân đẹp nở từ trong trứng ra.”

Nhắm Cửu nói: “Ta chính là đại vương sơn trại ở đây.”

Nhắm Cửu họ Liễu, vốn tên là Nhận, là con thứ chín nên được gọi là Nhận Cửu.

Sau đó người cha cũng là sơn tặc của Nhận Cửu mời thầy dạy học cho Nhận Cửu. Sau khi biết chữ, Nhận Cửu cảm thấy mình chẳng những nhận ra được chữ Cửu mà còn nhận ra được cả chữ bát và chữ thất, nghĩ bụng mình cần lấy một cái tên có vẻ có văn hóa một chút nên nhờ thầy chọn giúp một chữ đồng âm, từ đó đổi tên thành Nhắm Cửu.

Ước mơ cả đời của cha mẹ Nhắm Cửu chính là có con trai nhưng phần đầu nửa đời người lại chỉ sinh được chín đứa con gái, lần lượt là Chiêu Đệ, Lai Đệ, Tường Đệ, Phấn Đệ, Vọng Đệ, Niệm Đệ, Yếu Đệ, Cầu Đệ. Sinh đến Nhắm Cửu, cuối cùng cha mẹ sơn tặc đã hết hy vọng, đặt tên cho con là Nhận, ý chấp nhận số phận, không sinh thêm nữa.

Tám chị gái của Nhắm Cửu đều xem thường cái nghề sơn tặc này, sớm đã lấy chồng chuyển đến sống tại thị trấn Chi Lương dưới chân núi. Chỉ có Nhắm Cửu có suy nghĩ khác. Từ nhỏ đã thường thấy các chị gái mình chạy về kể khổ với mẹ, cuộc sống khó khăn, nuôi con vất vả, mẹ chồng khó hầu hạ..., Nhắm Cửu rất không hiểu, đã thế vì sao cứ phải đi lấy chồng? Minh cưới một người đàn ông về cho hần đau đầu những chuyện đó chẳng phải rất tốt sao?

Ý nghĩ này của Nhắm Cửu nhận được sự đồng ý nhất trí của cả cha lẫn mẹ. Hai ông bà cho rằng không có con trai để bế thì bế con rể cũng được, sau đó có lẽ còn có thể bế cả cháu trai, cuối cùng sơn trại cũng có một hậu nhân kế thừa. Vì thế, mỗi lần Nhắm Cửu xuống núi cướp của đều có một mục đích khác nữa, nàng luôn muốn bắt một “áp trại tướng công” về. Vì Nhắm Cửu từ nhỏ đã quen nhìn những người đàn ông thô lỗ trong sơn trại nên luôn quyết chí phải lấy một tướng công dung mạo xinh đẹp nho nhã. Nhưng các tướng công xinh đẹp nho nhã như vậy đều không thích một cô gái thô kệch như Nhắm Cửu, cho nên mỗi lần cướp chồng Nhắm Cửu đều xót xa thảm bại mà về tay không. Vì vậy đến nay đã tròn song thập mà Nhắm Cửu vẫn là khuê nữ, hơn nữa còn càng ngày càng đến gần tình cảnh ế chồng ế chơ.

Bề ngoài Nhắm Cửu không hề sốt ruột nhưng kì thực trong lòng đã sắp bị ép đến mức đói quá ăn gì cũng được.

Cho nên... Có lẽ không ai có thể hiểu được tâm tình của Nhắm Cửu khi nhìn thấy người đàn ông trong quả trứng, giống như cánh rừng khô hạn gặp mưa rào, vô số cây khô gặp nước cải tử hoàn sinh, lập tức mọc thành đại thụ chọc trời, như muốn chọc thẳng đỉnh đầu của Nhắm Cửu chui ra, bắt người đàn ông đó chui vào trong rừng vĩnh viễn không ra ngoài được nữa.

Quả thật Nhắm Cửu cũng không kiềm chế được kích động và làm như thế thật luôn, nàng kéo người đàn ông đó ra khỏi hang núi, cùng Đại Bạch vất vả kéo hần về khuê phòng của mình, cả ngày trông coi, không ngủ không nghỉ.

Vài hôm sau người của quan phủ đến sơn trại tra xét chuyện vật lạ từ trên trời rơi xuống. Nhắm Cửu vuốt má người đàn ông này, cười nham hiểm như yêu quái trong núi sâu, dặn dò đàn ông trong sơn trại: “Để quan kinh kéo quả trứng khổng lồ màu trắng đó đi, đừng nói với họ về người đàn ông này. Người đàn ông này... Hì hì hì, ta nhất định phải làm thịt.”

Sơn tặc Giáp tâm phúc nửa Nhắm Cửu tỏ vẻ rất lo lắng về chuyện này: “Cửu gia, không biết bây giờ hần còn sống hay đã chết, Cửu gia xem... có nên từ từ không?”

Nhắm Cửu chỉ vuốt ve gương mặt người đàn ông, nước miếng chảy không dứt. Sơn tặc Ất không đồng tình: “Từ từ cái gì? Cửu nha đầu, đừng sợ, ta cầm đao canh gác bên ngoài cho, yêu ma quỷ quái gì cũng ngăn cản hết, nha đầu cứ yên tâm làm thịt, không phải sợ.” Nói rồi hần lúi lỏi sơn tặc Giáp gầy gò ra ngoài: “Đi, đi đối phó với đám quan binh đó.”

Sau khi được Nhắm Cửu kéo từ hang núi về đến bây giờ, toàn thân người đàn ông này đều lạnh như băng, sắc mặt tái nhợt, không có hơi thở, không cò mạch đập, rõ ràng không khác gì người chết. Nhưng bất kể

người khác nói thế nào, Nhắm Cữu vẫn luôn cảm thấy người đàn ông này còn sống. Chẳng hạn như mí mắt thỉnh thoảng lại khẽ run lên mấy cái như sắp mở ra, chỉ có điều lần nào cũng dừng lại ở đó.

Nhắm Cữu thở dài, ngón tay vuốt theo đường cong trên mặt hấn, hình dung gương mặt hấn khi mở mắt. Nhắm mắt mà vẫn khiến mình động lòng như vậy, không biết mở mắt ra sẽ như thế nào.

Đột nhiên Nhắm Cữu thấy ngứa ngáy trong lòng, đưa tay cưỡng chế lật mí mắt hấn lên. Đáng tiếc là chỉ nhìn thấy tròng trắng mờ mờ. Nhắm Cữu hết sức thất vọng, thở dài một tiếng, hơi thở phả vào làm người đàn ông khô mắt, mắt liền đỏ lên, nước mắt vô thức chảy ra như suối tràn.

Nhắm Cữu vội buông tay ra, thương xót lau nước mắt giúp hấn, kích động nói: “Thì ra chàng cũng hiểu được phiền muộn trong lòng ta! Chàng cũng hiểu được sự nóng vội của ta! Người đẹp ơi người đẹp, nước mắt của chàng có thể làm ta tan nát cõi lòng!”

Sau mấy giọt nước mắt không mặn không chát này, Nhắm Cữu càng khẳng định người đàn ông này chính là bến đỗ định mệnh của mình.

Lại trông tiếp ba ngày, triệu chứng của người đàn ông vẫn không hề chuyển biến tốt lên. Lòng mảy Nhắm Cữu càng ngày càng nhúu chặt, còn đám sơn tặc lại càng ngày càng tin rằng người đàn ông này còn sống. Làm gì có xác chết nào có thể để bốn, năm ngày trong thời tiết tháng bảy mà không thối rữa?

Sơn tặc Giáp tâm phúc của Nhắm Cữu lại đưa ra một đề nghị: “Cữu gia, ta từng nghe một truyền thuyết dân gian những người yêu nhau thật lòng có thể dùng nộ hộ để đánh thức người yêu đang ngủ say. Cữu gia có muốn thử không?”

Nhắm Cữu cho là đúng, đuổi hết tả hữu ra ngoài, chăm chú nhìn khuôn mặt người đàn ông rồi liếm môi, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề máu chó: Hôn? Hôn như thế nào cơ?

Nhắm Cữu gãi gãi đầu, nghĩ bụng nếu bây giờ lại hỏi sơn tặc Giáp thì sẽ tỏ ra mình không có kiến thức, vì thế liền tự mình cân nhắc rồi chu môi nhẹ nhàng đặt lên vầng trán trơn mịn của người đàn ông. Lại nghĩ bụng “hôn” như vậy có phải nhẹ quá không? Không để lại dấu vết thì đối phương làm sao biết mình đã hôn hấn? Nghĩ đến đây, Nhắm Cữu hít vào một hơi thật mạnh, hôn chụt một cái lên trán hấn, để lại một vết đỏ ửng. Nhắm Cữu cực kì đắc ý.

Đột nhiên nàng thấy vết đỏ trên trán người đàn ông này hình như có ánh bạc lóe lên, nàng tò mò chăm chú quan sát, lại phát hiện một chất lỏng màu bạc chậm rãi chảy ra từ trong dấu đỏ, sau khi gặp không khí liền từ từ đông lại như một miếng bạc vụn.

“Lạ thật, lạ thật! Trứng thần quả nhiên là trứng thần. Người ta thân mật thì sinh ra em bé, còn chàng lại có thể sinh ra bạc.” Nhắm Cữu nheo mắt luôn miệng kêu thật là kì lạ, cảm thấy mình đã nhặt được bảo bối, nhặt miếng bạc vụn trên trán người đàn ông lên cho vào miệng cắn thử.

“Ồ!” Nhắm Cữu nhúu mày, thứ này dường như mềm hơn bạc một chút. Đang lấy làm lạ và chưa kịp bỏ miếng bạc trong miệng ra, đột nhiên có một vật cứng huých vào xương hàm hất cằm Nhắm Cữu lên.

Miếng bạc vụn trong miệng chưa kịp ý kiến Nhắm Cữu đã lặn thẳng xuống cổ họng, sau đó... nghẹn lại ở họng.

Một giọng nam khàn khàn vang lên bên tai, nói bằng ngôn ngữ Nhắm Cữu không hiểu. Trong lúc sắp bị nghẹn chết, Nhắm Cữu làm gì có thời gian để ý đến hấn. Sắc mặt tím tái, nàng vội vàng định chạy ra bàn tìm nước uống, không ngờ vừa đứng dậy đã bị người kia đè mạnh xuống, lưng đập mạnh vào rập giường cứng quèo. Miếng bạc vụn đó ma xui quỷ khiến thế nào lại lọt qua cổ họng, chậm rãi trôi xuống bụng Nhắm Cữu.

Sống sót từ cõi chết, Nhắm Cữu há to miệng hít thở, hoa mắt một hồi mới nhìn rõ được sự vật.

Nhìn thấy người đang cười trên người mình, Nhắm Cữu ngây người ngẩn ra.

Mỹ nhân của nàng tỉnh rồi, đôi mắt nàng chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng mở rồi, đôi mắt này xinh đẹp và sắc bén giống hệt trong tưởng tượng của nàng, hơn nữa lại thêm vài phần lạnh lùng ngoài dự liệu, hấn ấn nàng xuống, lạnh lùng giống như thường ngày nàng ấn cá trên thốt vậy...

Nam nhân đó dè chân nàng lại, một tay giữ chặt đôi tay nàng, kèm chế tất cả động tác của nàng. Vật đen sì băng lạnh trong tay hắn đặt vào mi tâm Nhấm Cửu, nghiêm nghị đề phòng. Hắn mở miệng, lại nói mấy câu nàng nghe không hiểu.

Nhấm Cửu chớp chớp mắt, tuy không biết thứ trong tay hắn là gì, nhưng thấy tình thế hiện nay cũng biết thứ đó sẽ không dễ yên cho mình, nàng lập tức nặn ra một nụ cười: “Mỹ nhân, chàng đừng hiểu lầm, để ta từ từ giải thích cho chàng.”

Nam nhân không có phản ứng một hồi, Nhấm Cửu bèn tự mình nói tiếp, sau khi giao phó chi tiết tiền nhân hậu quả một hồi, cuối cùng vẫn không quên trưng cầu ý kiến mà hỏi: “Ta không ngại chàng là người ngoại bang, bởi vậy... chàng có đồng ý ước định chung thân với ta không?”

Nam nhân vẫn im lặng không nói, mãi đến khi cánh tay Nhấm Cửu bị hắn bẻ đến tê dại, nàng bỗng nghe thấy trong thân thể nam nhân này đột nhiên truyền ra giọng một nữ nhân! Giống hệt như giọng nàng nghe thấy trong sơn động, cứng đờ chết chóc. Nhấm Cửu kinh ngạc trợn mắt lú lười nhìn hắn: “Chàng... chàng giấu nữ nhân khác ở đâu vậy?”

Giọng nữ kia nói một lô một lốc những lời Nhấm Cửu không hiểu, ngừng một lúc rồi lại nói: “Lấy mẫu ngôn ngữ hoàn tất, nhập số liệu hoàn tất, nhập hệ thống ngôn ngữ thành công. Xin dùng thử.”

“Thử nghiệm.” Nam nhân nhìn Nhấm Cửu, mặt không biểu hiện thốt lên hai chữ.

“Thử nghiệm hoàn tất, nắm bắt ngoại ngữ tinh hệ thành công.”

Khóe miệng Nhấm Cửu giật giật, nam nhân này đang nói chuyện với một nữ nhân nàng không nhìn thấy, dùng âm tiết nàng quen thuộc để nói ra những lời nàng không hiểu... Bởi vậy, nam nhân trướng thần áp ra đầu óc sẽ có vấn đề sao?

Còn chưa chờ nàng cảm thán xong sự thần kỳ của thế giới này, vật đặt trên trán nàng chậm chậm chuyển hướng, nhằm vào bình trà trên bàn, Nhấm Cửu chỉ nghe “pằng” một tiếng, bình trà cách thật xa vỡ nát, hóa thành mảnh vụn.

Nhấm Cửu chấn kinh trợn mắt, im lặng một hồi, trong mắt nàng bỗng lóe lên tinh quang, Cách... cách sơn đả ngư*! Mẹ nó chứ đẹp trai quá rồi!

*Giống như cách không đá vật, đánh từ xa

Nàng quay đầu, vật đen sì kia lại đặt vào mi tâm Nhấm Cửu, lần này nàng không cười nổi nữa, vì nam nhân này vô cùng lạnh lùng nói: “Trả lời tôi cho đàng hoàng, nếu không đó sẽ là kết cục của đầu cô.”

“Trả lời, nhất định sẽ trả lời đàng hoàng.” Nhấm Cửu lập tức nói, “Biết thì sẽ nói, đã nói sẽ nói hết.”

“Trưởng quan hành chính cao nhất của các người ở đây là ai?”

Nhấm Cửu nghếch mặt ra: “Trưởng quan gì?”

Nam nhân im lặng, dường như đang suy nghĩ, một hồi sau lại đổi cách nói: “Bảo vua của các người tới gặp tôi.”

Nhấm Cửu nghĩ một hồi rồi nói: “Ta chính là Đại vương của sơn trại này.”

Nam nhân gật đầu: “Tốt lắm, bây giờ cô có hai lựa chọn, một, từ bỏ tất cả kháng cự vũ lực, hiệp trợ cho tôi. Hai, chết.”

“Một.” Nhấm Cửu không hề do dự mà chọn ngay, cho dù nàng không biết rốt cuộc mình đã chọn cái gì.

“Tốt lắm.” Đối với sự phối hợp của Nhấm Cửu, nam nhân biểu đạt sự tán dương cao độ, “Bây giờ cô phải hiệp trợ tôi làm ba việc, một, trả mấy bay cho tôi. Hai, giúp tôi liên lạc được với trạm không gian của Liên minh quân sự. Ba, kín – miệng – vào.”

Nhấm Cửu miễn cưỡng cười nói: “Điều cuối cùng thì không có vấn đề gì, nhưng hai điều trước đó... Chàng có thể dùng lời nào ta nghe hiểu được để nói không?” Nàng dừng lại, vô cùng uất ức, “Còn nữa... Chàng có thể xuống khỏi người ta trước không, ta vẫn là một hoàng hoa khuê nữ đó! Bị chàng cười lâu như vậy, da mặt ta có dày đến đâu cũng có hạn, không có tiết tháo cũng cần trình tháo chứ!”

2. Q.1 - Chương 2

Người đàn ông hơi suy nghĩ rồi đặt vũ khí trong tay xuống, hất lật người xuống giường, đảo mắt nhìn quanh, lý trí phân tích rõ ràng tình hình xung quanh. Lạc hậu, dã man, yếu ớt, không trang bị năng lực phản kích, đó là đánh giá của hắn đối với tất cả vật thể xung quanh, bao gồm cả Nhấm Cửu.

Nhấm Cửu ngồi ở mép giường bóp bóp cổ tay, miệng lẩm bẩm những lời như là vong ơn phụ nghĩa gì đó. Người đàn ông không đếm xỉa đến nàng mà nói: “Để được công nhận, đôi bên nên biểu thị thành ý. Tôi không dùng vũ lực uy hiếp cô nữa, cô hãy trả máy bay lại cho tôi.”

Nhấm Cửu suy nghĩ một hồi rồi nói: “Máy bay mà chàng nói lẽ nào là cái trứng trắng trắng tròn tròn nở ra chàng đó sao?”

Người đàn ông suy nghĩ một hồi rồi nghiêm túc nói: “Không sai.”

Nhấm Cửu phẩy tay: “Thứ đó thì không ở đây đâu, bị người của quan phủ kéo đi rồi.” Nàng vừa dứt lời thì vũ khí đen ngòm kia lại chỉ vào mi tâm, người đàn ông lạnh lùng nói: “Cướp về đây.”

Khóe miệng Nhấm Cửu giật giật: “Đây là thành ý mà chàng nói đó à?”

“Bớt giở trò.” Thần sắc người đàn ông không hề lay động, đôi mắt đen sắc bén nhìn Nhấm Cửu, “Cô là Trưởng quan hành chính ở đây, đương nhiên có quyền lợi ra lệnh cho họ giao trả vật không thuộc về mình.”

“Ta đâu phải là Hoàng đế! Ta chỉ là một thổ phỉ nhỏ nhoi thôi, có quyền lợi gì ra lệnh cho người của quan phủ trả đồ cho ta! Đó chẳng phải là đi tìm cái chết sao!”

Nam nhân nhíu mắt nhìn nàng một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra hiểu lầm về “danh hiệu” giữa họ, hắn cũng không nói gì nữa mà trực tiếp hỏi: “Hoàng đế ở đâu?”

“Ở Kinh thành cách đây mười vạn tám ngàn dặm, chàng muốn tìm hắn thì phải đi bộ hai ba tháng.”

“Quan phủ kéo đồ đi nằm ở đâu?”

“Dưới chân núi.”

“Đi cướp về cho tôi.”

Nhấm Cửu đưa cổ ra nhấm nháp: “Chàng giết ta đi cho xong, chết như vậy còn thống khoái hơn.” Thổ phỉ cướp quan phủ, không phải chán sống thì là gì!

Giết cô ta hoàn toàn không có ích gì, người đàn ông nghĩ vậy, hắn không quen thuộc nơi này, cô gái này có rất nhiều tác dụng. Sau một hồi trầm tư hắn lúi Nhấm Cửu trên giường xuống: “Cô giúp tôi đi lấy máy bay về.”

Hắn không cho chèn lời mà đẩy Nhấm Cửu ra khỏi cửa phòng, vòng ra sau lưng nàng, dùng vũ khí ấn lên cột sống nàng nói: “Dẫn đường.”

Nhấm Cửu đánh không lại hắn, chỉ đành thuận theo ý hắn bước ra ngoài, nhưng chưa đi được mấy bước, bỗng nghe sau lưng “keng” một tiếng, nàng quay đầu nhìn, thấy nam nhân áo đen ôm ngực quỳ một gối, môi hắn mím chặt, trán toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Nhấm Cửu giật mình vội phẩy tay: “Không cần hành đại lễ như vậy, không cần hành đại lễ như vậy, chàng cứ nói đi, ta dẫn đường cho chàng là được mà!”

“Im miệng.” Nam nhân lập tức đưa tay, dùng vũ khí chìa vào Nhấm Cửu lạnh lùng nói: “Không được qua đây, ôm đầu ngồi xuống.”

Nói cái gì mà thành ý chứ, tên này lòng đề phòng rõ ràng còn cao hơn tường thành. Tướng công trông có vẻ thanh tú lịch thiệp này sao tính tình còn không bằng đám nam nhân thô lỗ trong trại nữa vậy. Nhấm Cửu rửa thẳm mấy câu rồi thật thà ôm đầu ngồi xuống. Nam nhân vừa đề phòng Nhấm Cửu, vừa lấy trong cái túi trên y giáp ra một vật hình ống màu bạc.

Nhắm Cửu hiểu kỳ liếc mắt nhìn xem, thấy trong vật hình ống đó có chứa dịch thể màu lam, nam nhân ấn vào một cái nút trên vật đó, bỗng giọng nữ cứng đờ kia lại phát ra: “Không thể nhận dạng thân phận, cấm sử dụng được vật quân dụng.”

Nhắm Cửu trợn to mắt ngoẹo đầu hiểu kỳ tìm kiếm nữ nhân đang nói.

Nam nhân lúc này không màng đến Nhắm Cửu, hẩn nhứ mày, lại ấn một cái nữa, giọng nữ đó vẫn đáp: “Không thể nhận dạng thân phận, cấm sử dụng được vật quân dụng.” Nam nhân lại móc trong túi trên y giáp ra một vật thể màu bạc khác, nhưng vẫn nhận được đáp án như vậy.

Thần sắc hẩn trầm đi, đôi mắt đen khê động, nhưng không hoảng loạn mà giống như đang nhớ lại các chi tiết một cách lý tính... Bỗng nhiên hẩn ngừng đầu, ánh mắt đáng sợ nhìn Nhắm Cửu: “Trước khi tôi tỉnh cô đã làm gì tôi?”

Nhắm Cửu đảo đảo mắt: “Không có, ta có làm gì đâu.”

“Pằng” một tiếng, tử gỗ sau lưng Nhắm Cửu hóa thành tro bụi. Lần này Nhắm Cửu nhìn rất rõ, là vũ khí trong tay nam nhân kia bắn ra một tia sáng màu lam trúng chiếc tử gỗ kia. Giọng nam nhân uy hiếp: “Nói thật đi.”

“Được rồi, ta thừa nhận, lúc mang chàng từ sơn động về ta hơi thô lỗ một chút.” Nhắm Cửu lập tức thành thật khai ra, “Nhưng ta cũng đâu còn cách nào, ta không đủ sức, Đại Bạch cũng không công nổi chàng, chỉ đành kéo một chân chàng, cứ kéo kéo như vậy... về tới đây thôi.”

Chẳng trách sau ót lại đau như vậy... Ngón tay của nam nhân siết chặt, lại bắn một phát nữa dưới chân Nhắm Cửu: “Còn làm gì nữa?”

“Còn...” Tai Nhắm Cửu đỏ bừng, ôm má nói, “Còn hôn nữa, hôn chàng một cái.”

Nam nhân mặt không biểu hiện tiếp tục hỏi: “Hôn ở đâu?”

“Thì trên trán...” Nhắm Cửu khựng lại, vỗ tay nói, “À, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, trán chàng bị ta hôn một cái, sau đó lòi ra một viên châu màu bạc, ta cắn một cái, cảm thấy nó không giống bạc lắm.”

Sắc mặt nam nhân lạnh đi: “Trả máy nhận dạng lại đây.”

Viên châu đó gọi là máy rùa đá sao... Tên thật là kỳ quái, Nhắm Cửu mím môi nói: “Cái đó mất rồi.”

Lửa giận của Sở Cuồng cuối cùng cũng bốc lên, hẩn dùng hết sức lực cuối cùng nhào tới phía trước, đẩy Nhắm Cửu xuống đất cưỡi lên người nàng, sau đó nhanh chóng tóm lấy hai tay nàng cố định trên đỉnh đầu, chìa vũ khí vào mi tâm Nhắm Cửu.

Nhắm Cửu đau quá hét lên: “Trẹo tay rồi, trẹo tay rồi! Nhẹ thôi! Á! Đau quá!”

Sở Cuồng không hề đếm xỉa, hẩn lạnh giọng nói: “Tôi không đùa với cô. Giao đồ ra thì sống. Không giao, chết.”

“Ta thật sự không giao được mà! Chàng có đề ta thì ta cũng không giao được đâu!”

Ánh mắt Sở Cuồng càng lạnh hơn, tay siết chặt thêm vài phần. Nhắm Cửu đau đến mức toàn thân run rẩy, lòng nàng vừa uất ức vừa phẫn nộ, ngày thường chỉ có nàng ức hiếp người khác, làm gì có ai cưỡi tới cưỡi lui trên người ức hiếp nàng như vậy. Nàng vốn còn ôm chút tâm tư dùng chiến thuật nhu tình hàng phục nam nhân này, nhưng ba lần bốn lượt bị uy hiếp ngược đãi như vậy, lúc này đau đớn đốt lên nộ hỏa, tính xấu của thổ phỉ cũng lộ ra hết, nàng trừng mắt nhìn nam nhân, buông lời thô lỗ: “Đồ thì không có! Đại gia nuốt rồi! Có bản lĩnh thì người mổ bụng bà ra đi!” Sở Cuồng nghe vậy, vũ khí trong tay không biết biến thể nào, chỉ nghe “cách cách” hai tiếng, biến thành một con dao sắc bén, lưỡi dao lóe hàn quang khiến Nhắm Cửu lóa cả mắt, nàng chỉ nói thôi mà! Mẹ nó chứ hẩn mổ thật sao!

Trong lúc hoảng loạn Nhắm Cửu bỗng sinh lý trí hét lớn: “Khoan!” Mũi dao của Sở Cuồng dừng lại trên ngực Nhắm Cửu, Nhắm Cửu nhìn con dao, rồi lại nhìn ánh mắt lạnh lùng của nam nhân, hít vài hơi rồi nói: “Cửu gia tiêu hóa tốt lắm, người... bây giờ người mổ cũng đã muộn rồi! Người xem!” Nói xong nàng nín thở, nhắm vào gương mặt thanh tú của nam nhân mà “ợ” một tiếng thật kêu.

Một hơi thật dài thổi ra khiến tóc trước trán nam nhân đong đưa, Nhấm Cửu chép miệng, “Bụng ta xưa nay tốt lắm.”

Sở Cuồng dường như ngây ngốc, khi tiêu hóa hết những lời của Nhấm Cửu rồi, cho dù có khắc chế cảm xúc nhưng lúc này thần sắc hắn vẫn bị bóp méo, gương mặt hết tím rồi lại đỏ, hết xanh rồi lại tím. Bàn tay nắm dao của hắn cũng run rẩy, dường như hận không thể bóp đôi Nhấm Cửu ra.

Nhấm Cửu thấy thần sắc hắn như vậy, nằng ho vài tiếng, ba phần dạy dỗ bảy phần vui mừng khi người khác gặp họa: “Bây giờ ngươi vội rồi sao? Ai kêu ngươi không tỉnh lại lúc ta cắn hạt châu kia chứ, ai kêu ngươi nhảy lên giường ta chứ, ai hại ta vừa rồi suýt chút nữa bị hạt châu đó làm nghẹn chết chứ! Ngươi thích cười trên người ta thì cứ cười đi, thích lấy đồ khuấy phân chia vào đầu ta thì cứ chia đi, ngươi xem đi, sự tình biến thành như vậy rồi, dù sao cũng không phải lỗi của ta.”

Nam nhân vẫn không động dậy, sau khi chờ người, hắn thả lỏng hàm răng đang nghiến chặt, đè nén gân xanh đang giật, thậm chí bỏ vũ khí xuống. Hắn bóp bóp trán, sau đó lại lấy vật hình ống màu bạc ra, dán nó lên da Nhấm Cửu ần xuống.

Nhấm Cửu chỉ nghe “tích” một tiếng vui tai, giọng nữ cứng đờ kia lại phát ra: “Nhận dạng thân phận thành công, được vật quân dụng xin sử dụng cẩn thận.”

Nam nhân thần sắc khó phân nhìn Nhấm Cửu, biểu hiện đó cứ hau háu như Đại Bạch trợn mắt nhìn Đại Hoàng giành thịt của nó vậy.

Nhấm Cửu đề phòng nhìn hắn, chỉ nghe nam nhân buồn bã thở dài một tiếng, sau đó ngẩng đầu nuốt dịch thể màu lam trong ống xuống, sần sùi giống như uống rượu Giang xuân vậy...

Một lúc sau, hắn dường như hồi phục chút thể lực, đứng lên khỏi người Nhấm Cửu, hắn đưa tay ra hiệu cho Nhấm Cửu nắm tay hắn đứng dậy. Trước đó nam nhân này đã phung phí hết lòng tin của Nhấm Cửu rồi, Nhấm Cửu chỉ đề phòng nhìn hắn, đứng dậy dán người về phía cửa.

Nam nhân nhíu mày: “Trong hợp tác chiến lược, tin tưởng lẫn nhau rất quan trọng, tôi không hề có ý hại cô.”

Miệng Nhấm Cửu giật giật: “Thì ra... vừa rồi chàng đang thể hiện thiện ý với ta đó sao?”

Nghĩ đến chuyện mình làm vừa rồi, nam nhân nghiêm túc nói: “Trước đó tôi đánh giá tình hình sai lầm. Tôi tỏ ý xin lỗi tại đây.”

Nhấm Cửu cười gian: “Ta cũng đánh chàng mấy gậy, sau đó xin lỗi chàng được không?” Nhấm Cửu không ngờ, hắn nghe xong lời này thần sắc trầm tư, không lâu sau, hắn lấy trong tay áo ra một cây gậy sắt to bằng bàn tay, tiện tay huơ huơ, cây gậy bỗng trở nên dài như cánh tay. Nhấm Cửu cả kinh nhìn hắn, đề phòng nói, “Rốt cuộc trên người chàng có bao nhiêu vũ khí vậy?”

Nam nhân không đáp, đưa gậy trong tay cho Nhấm Cửu: “Cô đánh đi.”

Nhấm Cửu ngây người, thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, nàng cũng nghiêm túc đưa tay thật thà đón lấy cây gậy, xem xét một hồi, cảm thấy thứ này nặng hơn dự liệu, đánh người... chắc đau lắm.

Nhấm Cửu không nói thêm gì, đưa gậy lên quá đầu, tư thế giống như muốn đánh hắn thật mạnh. Nhưng khi bốn mắt tiếp xúc, Nhấm Cửu bỗng vô sỉ cảm thấy lòng mềm đi, nam nhân này thanh tú như vậy đánh tàn phế thì tiếc biết mấy. Nàng đưa gậy lên, một hồi lâu cũng không xuống tay, nam nhân cũng không động dậy nhìn nàng.

Nhấm Cửu càng mềm lòng hơn, mắt này, mũi này... có phạm tội lớn cỡ nào cũng nên được ông trời nhân từ tha thứ thôi.

Nhấm Cửu suy nghĩ một hồi, cuối cùng mím môi bỏ gậy xuống.

Sở Cuồng vì hành động này mà nhìn nàng một hồi.

“Cửu gia ta là người độ lượng, lần này tha cho chàng.” Nhấm Cửu liếc hắn, tiếp đó lại nói: “Chỉ là ta có mấy vấn đề, chàng phải thành thật trả lời.”

“Được.”

“Chàng tên gì? Nhà ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Có thể thiếp chưa?”

Đây là đối thoại cướp chồng nàng đã tập luyện vô số lần. Trong ảo tưởng, nam nhân như một đóa hoa trắng có vài phần sợ hãi và run rẩy báo gia thất xong, cuối cùng bị nàng cười lớn ôm lấy eo mang về sơn trại. Nhưng nam nhân trước mặt này vẻ mặt lạnh lùng, không cao không thấp đáp: “Tôi thuộc hạm đội Húc Nhật hành tinh Santaland, hai mươi tám tuổi, chưa từng kết hôn, tên thì chắc dịch ra là...” Hắn nhủ mày suy nghĩ một hồi, “Sở Cuồng.”

Nhắm Cửu thả cánh tay giơ cao xuống, vì tên của nam nhân này mà thất thần một lúc. Nàng rất muốn cho hắn biết, tên này thật không xứng với bề ngoài thanh tú của hắn. Nhưng nhìn vào thần sắc trầm tĩnh trong đôi mắt đen láy kia, Nhắm Cửu lại cảm thấy cái tên này cũng hợp lắm.

3. Q.1 - Chương 3

Trong lúc Nhắm Cửu đang thất thần, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng “ngao” thảm thiết, tiếp đó cửa lớn bị một vật thể trắng đầy mạnh ra, Đại Bạch thân là hổ nhưng lại bị chó Đại Hoàng đuổi chạy vào, nước mắt rưng rưng nhảy vào trong, đầu đập lên vai Nhắm Cửu khiến nàng ngã ra đất, tiếp đó chà chà vào người nàng.

Nhắm Cửu lại bị ngã mặt mũi lấm lem, nàng không dễ gì mới bò dậy, còn chưa rõ tình hình lại bị Đại Bạch chà khiến miệng đầy lông.

Nhắm Cửu tức giận đẩy Đại Bạch ra, cây gậy trong tay lập tức đập vào Đại Hoàng ngoài cửa: “Chó quỷ gì vậy hả! Chỉ biết gây chuyện! Không thấy đại gia đang dụ dỗ nam nhân sao!” Đại Hoàng sợ Nhắm Cửu quá, phi thân trốn cây gậy sắt rồi cúp đuôi chạy mất.

Đại Bạch rất vui, đang muốn thể hiện tình yêu của nó đối với chủ nhân, bỗng một tia sáng xanh bắn tới chân nó, Đại Bạch lập tức sợ hãi run rẩy trốn sau lưng Nhắm Cửu, vừa sợ vừa giận nhìn nam nhân áo đen bên kia.

Nhắm Cửu vội bảo vệ Đại Bạch nói: “Đừng giết nó! Người mình mà.”

Sở Cuồng đã lui ra xa ba bước, căng thẳng nhìn Đại Bạch như gặp phải đại địch, toàn thân đều là hơi thở căng thẳng đề phòng, sắc mặt còn nghiêm túc hơn lúc này đối với Nhắm Cửu vài phần: “Ngu xuẩn, sinh vật phi nhân hình* đều mang nhiều bệnh khuẩn chết người! Sinh vật này phải bị tiêu hủy ngay, chôn thật sâu để đề phòng bệnh khuẩn truyền nhiễm.” Hắn lạnh lùng liếc nhìn Nhắm Cửu, “Cô và nó từng tiếp xúc thân mật, phải tiến hành cách ly khử độc ba mươi ngày.”

*Không có hình người

Lại là gì nữa vậy...

Nhắm Cửu hoàn toàn không hiểu lời hắn nói, nhưng lại biết hắn rất sợ Đại Bạch, vậy là Nhắm Cửu đá đá Đại Bạch: “Đi đi, liếm hắn một cái đi.”

Sắc mặt Sở Cuồng trong phút chốc khó coi cực độ.

Đại Bạch không có gan đến liếm Sở Cuồng, nó trốn bên chân Nhắm Cửu một lúc, nó thật sự rất sợ Sở Cuồng, chỉ kêu ngao ngao rồi ngoẹo đầu chạy ra khỏi cửa. Các nam nhân trong trại ở bên ngoài thò đầu vào, thò phi Giáp xem xét hoàn cảnh trong phòng một lúc rồi nhỏ giọng hỏi: “Cửu gia... Vừa rồi trong phòng động tĩnh quá lớn, bọn ta đều không dám vào, các người hành sự xong chưa vậy?”

Thổ phi Ất ở sau lưng Giáp vỗ đầu hắn cười lớn: “Nhìn mà không biết sao, nam nhân này chẳng tỉnh rồi sao!”

Sở Cuồng nhíu mày, đề phòng nhìn đám sơn tặc từ trên xuống dưới: “Những người này là ai?”

Nhắm Cửu sờ mũi: “Coi như là thủ hạ của ta.”

Sở Cuồng suy nghĩ một lúc: “Để lòng tin chiến lược thêm sâu sắc, tôi cho rằng chúng ta nên đi sâu vào tìm hiểu.”

Ai nói không phải chứ... Nhắm Cửu vuốt mồ hôi trên trán, nhưng họ như vậy thật có thể đi sâu vào tìm hiểu được sao...

Sắc trời dần tối, trong phòng Nhắm Cửu, trên bàn bày ba món ăn, Nhắm Cửu đặt một cái chén không trước mặt Sở Cuồng nói: “Trong sơn trại mọi người đều là người nhà, giống như một cái thôn vậy, tuy ta là Trại chủ nhưng cũng không có ai hầu hạ ta nấu cơm cho ta, mấy tháng trước cha mẹ ta vừa qua đời rồi, ta mới học được mấy món ăn, mùi vị cũng không ra sao hết, chàng ăn tạm đi.”

Sở Cuồng nghe Nhắm Cửu không mặn không nhạt nói mấy lời này, hần nhẹ nhàng nhìn nàng rồi nói: “Những thức ăn này chưa qua kiểm dịch, thứ lỗi cho tôi không thể ăn được.” Nói xong, hần lấy trong túi bên phải ra một cái hộp màu bạc, mở hộp ra, bên trong có mấy viên thuốc màu trắng. Sở Cuồng lấy một viên bỏ vào miệng, sau đó không làm gì nữa.

Nhắm Cửu cầm đĩa bưng chén ngậy ngốc nhìn hần một hồi: “Vậy... là ăn rồi sao?”

Sở Cuồng gật đầu: “Một viên đủ năng lượng cần thiết cho tôi trong một ngày.”

Nhắm Cửu gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai, chớp mắt nhìn Sở Cuồng, lòng thầm nghĩ, nam nhân này hình như không hiểu biết về thế giới này lắm, tuy Nhắm Cửu cũng không hiểu hần mấy, nhưng đối với người đang muốn tìm tướng công như Nhắm Cửu thì đây thật sự là một tin tốt, ít ra Sở Cuồng không sợ nàng giống như những tướng công văn nhả khác, tuy người này sau khi tỉnh lại đã làm rất nhiều chuyện vô lễ với nàng, nhưng cũng có thể lý giải được mà, con người đến một hoàn cảnh mới, khó tránh căng thẳng đề phòng, Nhắm Cửu tự cho rằng mình là một người khoan hồng độ lượng, bởi vậy dễ dàng tha thứ cho hần.

Chuyện quan trọng hiện nay là phải giữ nam nhân thanh tú này bên cạnh, sau đó dùng mê lực như gió xuân của mình để cảm hóa hần, dùng thân thể bư hần như núi cao này để thuần phục hần, biến hần thành Nhiều chỉ nhu*, biến hần thành thổ trắng, sau khi nàng ăn sạch sẽ hần rồi thì hần không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của nàng nữa!

*Một loại kiếm mềm dẻo, có thể quấn quanh ngón tay

Ha ha ha ha!

Bàn tính như ý của Nhắm Cửu kêu tách tách, nàng chớp chớp mắt, bày ra bộ dạng vô cùng dịu dàng trầm tĩnh, nhẹ giọng hỏi Sở Cuồng: “Ồ, chàng nói chàng là người ở đâu đến?”

“Hành tinh Santaland.” Sở Cuồng trầm ngâm một lúc, sợ Nhắm Cửu không hiểu còn đặc biệt bổ sung thêm, “Hành tinh hành chính của tinh hệ Sâm Long.”

Nhắm Cửu há miệng ngây ngốc nhìn hần, Sở Cuồng thấy vẻ mặt nàng mơ hồ, lòng không biết phải làm sao, hần vạn lần không ngờ rằng lần này buộc phải hạ cánh xuống một tinh cầu lạc hậu như vậy. Hần chỉ chỉ lên bầu trời ngoài cửa, mặt trời đã xuống núi, có thể thấy được mấy ngôi sao lấp lánh trên trời, Sở Cuồng nói: “Tôi từ đó tới đó.”

Nhắm Cửu thò đầu nhìn ra ngoài một lúc: “Trên trời sao?”

Sở Cuồng suy nghĩ: “Trên những ngôi sao.”

Nếu là trước đây, Nhắm Cửu đã đập bàn dậm chân cười lớn từ lâu, nhưng sau khi thấy những chuyện kỳ lạ cổ quái kia, Nhắm Cửu chỉ im lặng nuốt thức ăn vào, sau đó bưng chén ra ngồi trước bực cửa cao cao, ngẩng đầu nhìn trời: “Ngôi sao nào?”

Sở Cuồng cũng ra trước cửa ngồi xuống, sống lưng thẳng đứng, không tựa không nghiêng, tư thế vô cùng tương phản với Nhắm Cửu, Sở Cuồng chỉ ngón tay về một hướng: “Mắt thường không thể nào nhìn thấy, nhưng đại khái là bên này.”

“À, ở chỗ sao Bắc cực hả.” Nhắm Cữu và mấy miếng cơm rồi lại hỏi, “Chàng đến chỗ bọn ta làm gì?”

Sở Cuồng nghiêm mặt, thần sắc nghiêm túc: “Nhiệm vụ cơ mật, không thể tiết lộ.” Nhắm Cữu mím môi, lòng đang nghĩ làm thế nào để tiếp cận hắn, bỗng nghe Sở Cuồng nói một cách gượng gạo, “Trong tương lai không xa, tôi có hai việc cần Đại vương giúp đỡ...”

Nhắm Cữu phun cơm ra ngoài, “Chàng... gọi ta là gì?”

Sở Cuồng nhú mày: “Chẳng phải cô là Đại vương của sơn trại này sao?”

“Phụt! Đại vương!” Nhắm Cữu phun cơm. Có lẽ phát giác động tác của mình không nhã nhặn lắm, nàng ho vài tiếng, chùi miệng xấu hổ, ngoẹo cổ nói: “Đáng ghét, sao có thể dùng xưng hô hung hãn như vậy mà gọi ta chứ, ta tên Nhắm Cữu, chàng có thể gọi ta là Cữu gia... e hèm, gọi ta là Tiểu Cữu hay A Cữu cũng được.”

“Sao cũng được.” Sở Cuồng nói, “Tôi muốn cô giúp tôi hai chuyện, thứ nhất, lấy lại máy bay bị quan phủ đem đi...”

“Hả?” Biểu hiện xấu hổ của Nhắm Cữu lui hết, nàng nhú mày, “Chẳng phải nói rồi sao, một thổ phỉ như ta mà đến quan phủ, chẳng phải tự đâm đầu vào lưới sao! Ta không đi. Chàng nói luôn chuyện thứ hai đi.”

“Chuyện thứ hai cũng có liên quan đến chuyện trước.”

“Hả?”

Sở Cuồng cân nhắc một hồi, dường như cảm thấy yêu cầu của mình có hơi làm khó người khác, nhưng tình thế bức bách, hắn chỉ đành bất lực nói: “Trong một thời gian nhất định sắp tới đây, chỉ cần tôi yêu cầu, xin cô nhất định phải ở bên cạnh tôi.”

Nhắm Cữu ngẩn ra hồi lâu, mãi đến khi chén đĩa rơi xuống đất.

Yêu cầu này... yêu cầu này thật quá hợp tâm ý của nàng rồi! Nàng kéo tay Sở Cuồng, nhưng bị Sở Cuồng không hề lưu tình mà tránh đi, Sở Cuồng điềm đạm nói: “Ngại quá, tôi cho rằng bây giờ cô cần khử độc toàn thân.” Nhưng câu này của hắn hoàn toàn bị tâm trạng kích động của Nhắm Cữu lỡ đi, Nhắm Cữu tròn to mắt nhìn hắn: “Nếu chàng đã nói câu này, vậy bắt đầu từ nay chàng đã là người của Nhắm Cữu này rồi!”

Sở Cuồng nhú mày: “Tôi thuộc hạm đội Húc Nhật, bất kỳ người hoặc tổ chức nào khác cũng không có quyền gì với tôi hết.”

Nhắm Cữu đầu lo nhiều vậy, nàng chu miệng sáp vào mặt Sở Cuồng: “Tướng công, chúng ta hôn một cái định tình trước đi, sau này ta nhất định ở bên chàng mọi lúc mọi nơi!”

Sở Cuồng đưa tay chop lấy mặt Nhắm Cữu cản lại, hắn trông như không dùng sức, nhưng lại khiến Nhắm Cữu không thể nào tiến lại gần được. Giọng hắn bình thản: “Vậy nghĩa là cô bằng lòng giúp tôi yêu cầu thứ hai rồi sao?”

“Bằng lòng bằng lòng! Đương nhiên bằng lòng, yêu cầu này có thể nào ta cũng bằng lòng! Bây giờ chàng có cần không?” Nàng muốn có một nam nhân luôn ở bên cạnh mình rất nhiều năm rồi! Nay mới được toại nguyện, còn do nam nhân đó tự mình đề ra yêu cầu nữa chứ! Bảo nàng làm sao không vui được.

“Không, nhưng ba ngày nữa thì có.”

Lẽ nào nam nhân này cũng có lúc không tiện sao? Nhắm Cữu ngẩn ra, lại nghe Sở Cuồng nói, “Tôi sắp đến chỗ quan phủ cướp máy bay về, cần mang máy nhận dạng mà cô đã nuốt theo, cô phải ở bên cạnh tôi mọi lúc mọi nơi.”

Động tác của Nhắm Cữu cứng lại: “Chàng chỉ... yêu cầu vậy thôi sao?”

“Ừ, để nâng cao sự tin tưởng chiến lược, tôi không ngại cho cô biết sự thật, cô đã tiêu hóa máy nhận dạng của tôi. Từ nay về sau, vũ khí, máy bay và các loại vật phẩm quân sự hạn chế cấp bậc đều cần phải tiếp xúc với cô rồi mới sử dụng được, bởi vậy sau này cô phải ở bên cạnh tôi mọi lúc mọi nơi để chờ lệnh.”

Nhắm Cữu nghe mà ngẩn ra: “Chàng có thể nói lời nào ta nghe hiểu được không?”

Sở Cuồng xoa xoa mi tâm, loại cảm giác bất lực này đã lâu hần không lĩnh hội rồi. Hần nhẹ giọng thở dài một tiếng rồi nói: “Tóm lại, trong một khoảng thời gian rất dài về sau, tôi sẽ cần sự giúp đỡ của cô, nếu cô không hợp tác thì tôi sẽ dùng bạo lực chế phục.”

Ý nói không nghe lời thì sẽ đánh chứ gì...

Nhắm Cửu ngẩn ra nhìn hần một hồi, nàng tuy thô lỗ nhưng đầu óc không ngốc, nàng lập tức tỏ rõ thái độ: “Chuyện khác thì được, nhưng đi quan phủ trộm máy gì đó thì tuyệt đối không được!” Sở Cuồng nhú mày quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Nhắm Cửu, dưới ánh mắt nghiêm túc này, Nhắm Cửu dần dần dao động, “Máy gì đó quan trọng lắm sao? Không lấy về không được sao? Bất kể phải mạo hiểm chừng nào chàng cũng phải đi sao?”

“Không sai.” Sở Cuồng gật đầu, “Quan trọng như tính mạng tôi vậy. Bất luận thế nào cũng phải lấy về, bởi vậy xin cô nhất định phải hợp tác với tôi, không thì chúng ta đều không yên đâu.”

Hần uy hiếp quang minh chính đại như vậy khiến Nhắm Cửu á khẩu không nói nên lời, cân nhắc thiệt hơn một hồi, Nhắm Cửu gian nan gật đầu: “Được rồi, ta đi. Nhưng chỉ một mình ta đi thôi, không thể liên lụy người trong trại.”

“Ừ, có cô được rồi.” Sở Cuồng gật đầu, hần cũng chỉ cần một người dẫn đường thôi.

“Ta có thể thêm điều kiện không?”

“Có thể thương nghị.”

Nhắm Cửu căng thẳng đan tay vào nhau: “Ta giúp chàng lấy về thứ quan trọng như tính mạng chàng, cũng có nghĩa là ta đã cứu mạng chàng, theo quy tắc chỗ bọn ta, ơn cứu mạng chỉ có thể lấy thân mới báo đáp được. Đến lúc đó, chi bằng chàng ở rể trong sơn trại của ta đi.” Nàng liến thoắng giải thích, “Tuy ta là thổ phỉ, nhưng những dịu dàng nữ nhân cần có ta đều có hết, chàng gả cho ta ta cũng không ỷ thân phận mà ức hiếp chàng...”

“Ở rể?” Sở Cuồng cup mắt hỏi, “Nghĩa là thành hôn sao?”

Nhắm Cửu sáng mắt gật đầu. Sở Cuồng mặt không đổi sắc cự tuyệt: “Không được.”

4. Q.1 - Chương 4

Nhắm Cửu xưa nay bị cự tuyệt đã quen, bởi vậy cho dù Sở Cuồng dùng một giọng điệu không chứa đường xoay chuyển, Nhắm Cửu cũng không cảm thấy tổn thương lắm, ngược lại còn mặt dày sắp tới phía trước nói.

“Chàng đừng vội cự tuyệt như vậy chứ, ta biết đột nhiên bắt chàng ở rể chàng nhất định sẽ kháng cự, nhưng chuyện gì cũng đều có thể thử mà, dù sao bây giờ vết thương của chàng cũng chưa khỏi, muốn đến quan phủ cướp máy bay gì đó cũng chưa phải lúc, thời gian chàng ở trong trại này coi như là thử làm tướng công của ta đi, ở chung với ta nằm chung với ta, nếu mùi vị thật sự không ra làm sao, đến lúc đó chúng ta có thể thương lượng đường khác mà.”

“Ý cô là muốn tôi và thỏa thuận một quan hệ hiệp ước nhất định sao?” Sở Cuồng suy nghĩ một hồi, “Đích thực là có quan hệ hiệp ước nhất định với cô cũng tiện cho tôi hoạt động ở đây. Đề nghị của cô cũng được lắm, nhưng quan hệ cô nói không rõ ràng, đôi bên không thể nào xác nhận quyền lợi và nghĩa vụ của nhau, chuyện này cần bàn kĩ.”

“À... Có phải chàng hiểu lầm gì rồi không. Ta chỉ nói mấy ngày nay chàng muốn làm gì ta thì cứ làm, không có quyền lợi nghĩa vụ gì hết... Không cần bàn kĩ đâu, chàng cứ làm đi, tùy tiện làm đi!” Nhắm Cửu gần như muốn đưa tay ra tóm hần lại.

Sở Cuồng lập tức đứng dậy, sờ cằm gật đầu: “Theo dự trù thì tôi và cô ít nhất phải ở chung hơn bảy mươi hai giờ, thời gian không ngắn, nếu có thể sớm xác định nguyên tắc chung sống thì đôi bên đều có lợi.” Hắn trầm tư một hồi, “Được, cứ quyết định vậy đi.”

“Định cái gì! Chàng quyết định cái gì vậy! Này!”

Sở Cuồng đưa mắt nhìn khắp trại, nghiêm túc nói: “Tổ chức lực lượng vũ trang ở sơn trại này quá mỏng, kỷ luật không nghiêm, mấy ngày tôi dưỡng thương ở đây tôi sẽ nâng cao lực chiến đấu tổng hợp của sơn trại các vị.”

Nhắm Cửu như sắp khóc: “Tại sao lại kéo cả sơn trại vào, chẳng phải nói rõ là chuyện của hai chúng ta thôi sao? Chàng có nghiêm túc nghe ta nói không vậy!”

“Tôi đã từng huấn luyện ngắn hạn rất nhiều lần, yên tâm giao cho tôi đi.” Sở Cuồng vỗ vai Nhắm Cửu, sau đó lại chui vào y phục mình, “Cô là Trưởng quan hành chính cao nhất ở đây, mong cô tạm thời trao quyền huấn luyện cho tôi, thiết lập quan hệ thuê mướn giữa chúng ta, như vậy vừa tiện cho tôi hoạt động ở đây, vừa có thể giúp sơn trại cô nâng cao năng lực quân sự tổng hợp, đôi bên cùng có lợi.”

Nhắm Cửu cảm thấy vô cùng bất lực, không nói được lời nào.

“Thời gian gấp rút, tôi phải lên kế hoạch huấn luyện ngày mai đã, tôi về phòng trước đây.”

“Khoan... Khoan đã...”

Nhắm Cửu nhìn bóng Sở Cuồng xa dần, mãi đến khi hắn bước vào căn phòng Nhắm Cửu sắp xếp cho hắn, sau đó đóng cửa lại, chặn đứng ánh mắt không cam của Nhắm Cửu.

Lần đầu tiên dự đồ nam nhân, hoàn toàn thất bại...

Đêm đó, Nhắm Cửu cắn nát mấy cây bút ngòi trong phòng khổ não trầm tư cả buổi, viết viết vẽ vẽ trên giấy, cuối cùng vò lại ném qua một bên, đập bàn gác chân lên ghế: “Phải cưỡng bức thôi!” Nàng đưa ra kết luận cuối cùng.

Nhưng bây giờ khó nhất là cưỡng bức kiểu gì đây, đối phương trông như một đóa hoa trắng nhỏ vừa bóp là nát, nhưng thật ra hoa có gai, khiến người ta không thể nào đặt miệng xuống được.

Hay là bỏ chút thuốc nhử... Mắt Nhắm Cửu sáng lên, chơi liều lượng hai bình đi. Kế này được, Nhắm Cửu vội viết trên giấy một chữ “Thuốc” thật to. Nàng lại suy nghĩ, sau này xong việc rồi nhất định không thể để đối phương nhìn ra là nàng gài hắn, nàng còn phải bày ra bộ dạng yếu đuối sống không bằng chết để đối phương ấy nấy, kích phát cảm giác trách nhiệm của đối phương mới được, vậy là nàng lại đặt bút viết một chữ “Vờ”* thật to.

*Giả vờ

Không dễ dàng gì mới khiến đối phương lấy mình, khó tránh sau khi thành thân hắn không có tình ý với mình, cổ nhân có câu Từ từ rồi cũng như, Nhắm Cửu lại nghiêm túc viết xuống hai chữ “Giày vò”. Xong rồi, cuối cùng hai người trải qua trăm cay ngàn đắng kiên định tấm chân tình dành cho nhau, đứng trên vách núi cầm tay nhìn nhau rơi lệ, lập lời thề non hẹn biển, chung sống hết quãng đời còn lại...

Nhắm Cửu kích động đập bàn cảm khái: “Tuồng hay!”

Tiếng hét lớn này khiến Đại Hoàng bên ngoài ăng ăng kêu mấy tiếng, sau khi tiếng Đại Hoàng lắng xuống, đêm tối càng trở nên tĩnh mịch.

Nhắm Cửu nhếch môi, lấy nghiêng mực chặn tờ giấy lại, sau đó ngoan ngoãn đi ngủ.

Hôm sau, Nhắm Cửu vẫn đang nằm mơ, trong mơ thanh âm hỗn tạp, hình như cuối cùng nàng cũng thành thân, pháo nổ đi đoàn, nàng cười trên ngựa mặc hỉ bào đỏ, vẻ mặt đắc ý đón tướng công...

“Bình” một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, “Cửu gia! Nam nhân cô cướp về hắn điên rồi!”

“Hắn dám điên sao!” Nhắm Cửu bật dậy từ trên giường. Đầu tóc hỗn loạn, mặt mũi bóng loáng, giọng vẫn còn khàn khàn, nhưng ánh mắt đã sáng lên, nàng trừng mắt phỉ Giáp, “Làm sao vậy?”

“Nam nhân cô mang về đeo một cái mặt nạ kỳ quái đòi giết Đại Bạch và Đại Hoàng, bọn ta có can cũng không nổi, vật trong tay hắn không biết là thứ gì cứ bùm bùm bùm bắn ra ánh sáng màu lam, đánh vỡ rất nhiều đồ đạc rồi!”

Nhắm Cửu chùi vết dầu trên mặt, mang giày khoác áo: “Ta đi xem thử.”

Vừa ra khỏi cửa, trong sơn trại phải nói là chó sủa gà kêu, Đại Hoàng và Đại Bạch chạy nhanh, không biết đã trốn đi từ đời nào, gà vịt những người khác nuôi chạy nhảy tứ tung, người khắp trại vội vã lừa gà vịt nhà mình về ổ, còn có mấy con heo mập không chạy nổi, chỉ biết kêu eng ét.

Sở Cuồng mặc một bộ y phục không biết làm từ chất liệu gì, đeo một cái mặt nạ giống như cái nón, bọc lấy cả đầu mình, trong tay hắn cầm vũ khí đen ngòm hôm qua, nhắm vào một con heo chuẩn bị bắn chết nó. Chủ nhân của con heo hoảng hốt, kéo heo nhà mình chạy vòng vòng, khổ nỗi con heo lười kia đi quá chậm, chuẩn bị rơi vào kết cục tan thành tro bụi, bỗng cánh tay đang đưa lên của Sở Cuồng bị ôm lại, Sở Cuồng cau mày, vô thức buông tay, tránh tiếp xúc với người đến.

“Làm gì vậy?”

“Câu này ta hỏi mới đúng.” Nhắm Cửu lớn tiếng chỉ trích, “Chàng muốn đỡ trại của ta sao!”

Mặt nạ của Sở Cuồng trong suốt, Nhắm Cửu có thể nhìn rõ biểu hiện trên mặt hắn, chỉ thấy hắn cau mày, dường như hơi bức bối giải thích: “Sinh vật phi nhân hình đều mang nhiều bệnh khuẩn chết người, quá nguy hiểm rồi, theo lý phải tiêu hủy. Đây là luật của Liên minh. Từ nay trở đi tôi phải nâng cao năng lực quân sự tổng hợp của cô, không huấn luyện ở nơi có uy hiếp chết người là một thường thức sinh tồn, xin tránh ra, đừng cản trở công tác dọn dẹp.”

“Nghe không hiểu.” Nhắm Cửu không khách sáo chen vào trong lúc hắn đang lải nhải, “Súc sinh trong trại không phải chàng muốn giết thì giết đâu.” Nàng gõ gõ vào mũi giáp trên đầu hắn, “Tháo thứ này ra đi, chúng ta thương lượng chuyện khác.”

Sở Cuồng càng nhúu chặt mày: “Vô tri chính là sát thủ, các người sớm muộn cũng bị những sinh vật phi nhân hình này hại thôi.”

“À, vậy sao.” Nhắm Cửu lùi về phía sau vài bước, vung tay ra sau, “Chàng xem thử có ai bị thú nuôi hại không?”

Người trong trại đều bảo vệ thú nuôi của mình, ánh mắt vừa đề phòng vừa sợ hãi nhìn Sở Cuồng.

Sở Cuồng tiếp xúc với ánh mắt họ, khẽ ngẩn người ra, trong đầu bắt gặp xoẹt qua vài cảnh tượng hỗn loạn, dưới ánh sáng còn nóng hơn thể này gấp trăm lần, hắn toàn thân đầy máu đứng đó, có rất nhiều người bao vây bên ngoài mười mét, họ xầm xì to nhỏ, ánh mắt họ lạnh lẽo, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía hắn... Nhiều người như vậy nhưng không ai đứng về phía hắn, hắn cô lập bơ vơ...

“Nhìn rõ chưa, mọi người đều bình thường mà.” Mặt Nhắm Cửu sát lại gần hắn, che mất ánh mắt những người sau lưng, nàng vừa gõ vào mặt nạ của Sở Cuồng vừa lẩm bẩm, “Làm gì có nhiều nguy hiểm vậy chứ, nếu những súc sinh này có thể hại người thì ta đã chết cả trăm lần rồi, bọn chúng đã sợ hãi vậy rồi, nhân từ với chúng chút đi. Với lại... rốt cuộc chàng đeo cái mặt nạ này bằng cách nào vậy?”

Sở Cuồng đưa tay ấn một cái nút nối giữa nón và y phục, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, vừa hay Nhắm Cửu đang dùng lực, cái nón “bụp” một tiếng bị nàng gỡ ra.

Hít được mùi của sinh vật rõ ràng trong không khí khiến Sở Cuồng không quen, hắn nhúu mày dằn dò Nhắm Cửu: “Cho nhân viên vũ trang đến tập hợp ở chỗ rộng rãi đi, hôm nay phải tuyên bố với họ hiệp ước của chúng ta và những huấn luyện họ phải hoàn thành trong tương lai.”

“Ta đến là để thương lượng với chàng chuyện này đó.” Nhắm Cửu ôm cái nón của hắn không buông tay, đội lên đầu tóc hỗn loạn của mình, sáng mắt lên nhìn hắn, “Chàng xem, bây giờ mục đích của chàng là tìm lại cái trứng kia phải không?” Sở Cuồng lắng nghe nàng nói, “Chàng huấn luyện người trong sơn trại của ta vì để có lý do ở lại đây, để chàng tiện hành động đúng không?”

Sở Cuồng phủ quyết: “Không, cũng coi như tôi cảm tạ các người cho tôi ở đây dưỡng thương. Không phải tôi tự khen, nhưng trải qua huấn luyện bài bản của tôi, năng lực quân sự của các người ít nhất cũng cao

hơn năm lần.”

Nhận được đáp án như vậy, Nhấm Cửu ngẩn ra, sau đó nàng gật đầu, học theo giọng điệu của hắn để thương lượng với hắn: “Được rồi, vậy bây giờ chúng ta tìm cách vừa có lợi cho việc chàng tìm trứng, lại vừa có lợi cho hành động của chàng, còn có lợi cho việc chàng báo ơn nữa, chàng thấy thế nào?”

Sở Cuồng quay người đứng thẳng, nghiêm túc nhìn nàng, hiển nhiên là đã bị Nhấm Cửu khơi gợi hứng thú: “Nói ra nghe thử.”

Nhấm Cửu lấy ngón tay chỉ vào mình: “Ta nè, chàng huấn luyện ta là được rồi!” Nàng chìa mấy ngón tay ra đếm, “Chàng xem, chàng huấn luyện ta, giúp ta thân thể cường tráng, là báo ơn, cũng là thiết lập quan hệ ước gì đó, có lợi cho hành động của chàng, quan trọng nhất là, không phải chàng muốn ta lúc nào cũng ở bên cạnh chàng sao, đến lúc đó chúng ta huấn luyện để ăn ý với nhau, lúc chàng tìm trứng chẳng phải tiện hơn nhiều sao?”

Ngoài ra, cũng không cần quấy nhiễu cuộc sống của những người khác trong trại nữa, càng tiện cho ta cường bức người. Nhất tiến ngũ điều! Còn chuyện gì tốt hơn nữa sao!

Đương nhiên hai câu sau Nhấm Cửu đã nhai nát trong bụng.

Sở Cuồng khẽ trầm ngâm rồi gật đầu: “Được.” Có quyết sách rồi, năng lực chấp hành của Sở Cuồng đương nhiên không cần nói, hắn lập tức dặn dò, “Chờ tôi thay quần áo xong, cô hãy tìm một chỗ vắng vẻ, chúng ta cùng tới đó. Hôm nay bắt đầu huấn luyện. Nhưng cô chắc là không cần nâng cao hệ thống công thủ của trại nhà cô...”

“Không cần không cần, ta theo chàng đi thay y phục trước đã!” Nhấm Cửu sáng mắt kéo cánh tay Sở Cuồng, nhưng lại một lần nữa bị đối phương hoàn toàn tránh né: “Không cần theo, cô tự thu xếp trước đi.” Nói xong Sở Cuồng về phòng, đóng cửa, chặn lại ánh mắt lấp lánh của Nhấm Cửu.

“Thổ phỉ Giáp! Nhấm Cửu dài giọng hét lên, “Mau xuống núi mua công cụ giúp ta! Cửu gia nóng lòng rồi!”

5. Q.1 - Chương 5

Hậu sơn, trong rừng. Tiếng nữ nhân thở dốc vô cùng rõ ràng: “Chúng... chúng ta nghỉ... nghỉ một lúc đi?”

“Không cần thiết.” Giọng nam nhân vừa lý trí vừa rõ ràng.

Hai bóng người chạy nhanh qua rừng cây, đạp lên lá khô dưới đất phát ra tiếng sột soạt. Sở Cuồng chạy trước Nhấm Cửu một đoạn, hơi thở hắn không đổi. Nhưng Nhấm Cửu đã mệt đến mức đầu đầy mồ hôi thở dốc, giống như sắp không thở nổi nữa: “Chúng ta... cứ... phù phù, chạy như vậy là vì cái gì?”

“Ra lệnh thì phải đi, thu lệnh thì phải dừng, đây là tố chất cơ bản.” Sở Cuồng nghiêm túc nói, “Thông qua tiếp xúc hôm qua, tôi nhận định rằng các hạ thiếu ý thức phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp, không có sự ăn ý với tôi. Xét đến độ khó của nhiệm vụ, mấy ngày nay cô không cần học gì khác, chủ yếu luyện tập năng lực hiệp trợ tác chiến và ý thức phục tùng mệnh lệnh của sĩ quan thượng cấp là được.”

Tóm lại là... đang dạy nàng làm thế nào để không thêm loạn cho hắn chứ gì...

“Tuy chỉ có hai hạng mục đơn giản, nhưng tin tôi đi, mấy ngày huấn luyện này sẽ có ích cho cả đời cô.” Giọng Sở Cuồng kiên định, “Tiếp theo, hãy làm theo lệnh tôi. Nhảy.”

Nói xong hắn nhún người nhảy qua cây khô chắn đường phía trước, Nhấm Cửu không phản ứng kịp, chuẩn bị đâm vào, nhưng may là thân thể nàng linh hoạt, đạp chân lên cây khô miễn cưỡng nhảy qua, rồi xiêu xiêu vẹo vẹo chạy theo Sở Cuồng. Sở Cuồng liếc nhìn nàng: “Tố chất cơ thể không tệ, đại não phản ứng quá chậm.”

Đang mắng nàng ngu chứ gì!

Nhắm Cửu nắm quyền, còn chưa kịp phát tác bỗng nghe Sở Cuồng lại nói: “Cúi xuống!”

Nhắm Cửu học theo động tác của Sở Cuồng vội cúi người, nhưng chạy qua chỗ đó Nhắm Cửu quay đầu lại nhìn: “Ồ đó... đâu... có gì đâu! Tại sao... phải cúi người tránh?”

Sở Cuồng không đáp, Nhắm Cửu bỗng thấy mũi ngựa ngửa, xoa vài cái nàng bèn thấy trong tay mình là mấy sợi tơ nhện, Nhắm Cửu ngạc nhiên, lẽ nào... vừa rồi họ đã tránh mấy sợi tơ nhện này sao? Trong quá trình chạy như vậy mà hắn còn có thể nhìn thấy tơ nhện sao? Nhắm Cửu cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng sự kinh ngạc này khiến Nhắm Cửu càng thêm kiên định quyết tâm tóm nam nhân này về tay mình, đâu phải năm nào cũng có chứ!

“Nghiêng sang trái.”

Ý niệm càng kiên định, Nhắm Cửu càng cố gắng phối hợp, bất kể Sở Cuồng nói gì nàng cũng gắng sức làm, để mong được nhìn bằng con mắt khác.

“Nghiêng sang phải.”

“Nằm xuống phía trước.”

“Lộn nhào về phía trước!”

“Lộn nhào về phía sau hai vòng!”

“Lộn hai vòng trên không rồi xoay ba trăm sáu mươi độ tiếp đất!”

“Mẹ nó chứ đây là cái quái gì vậy!”

Nhắm Cửu thành công lấy chân trái ngáng chân phải, lăn tròn dùng mặt tiếp đất, mặt mũi lấm lem, nàng lấy mặt đang cắm dưới đất ra, không buồn lấy hơi đã nổi giận: “Chàng đang chơi bỗn đại gia đúng không!”

“Không”. Không biết Sở Cuồng đã ngừng lại từ lúc nào, ánh mắt có vài phần khâm phục nhìn Nhắm Cửu, “Tôi chỉ hiểu kỳ là rốt cuộc cô có thể làm được đến mức nào thôi.”

Nếu... không phải... muốn cưỡng bức hắn... thì Nhắm Cửu thật sự muốn bẻ cổ hắn ngay tại đây.

Nhắm Cửu cố nhịn lửa giận, lật người ngồi dậy phúi phúi đất trên mặt: “Không chạy nữa, ta muốn nghỉ một lúc.”

Sở Cuồng gật đầu: “Ngày đầu tiên phải kết hợp nặng nhẹ, cho phép nghỉ ngơi.”

Tên này coi mình là Lão đại sao. Nhắm Cửu bất mãn nhìn hắn, vậy không được, nhất định phải hất hắn xuống, phải cho hắn biết hắn chính là người ở dưới. Nhắm Cửu hắng giọng, động não tìm cách nói: “Chàng nói hai người chúng ta đi cướp quan phủ phải không?”

“Không phải cướp, tôi chỉ lấy lại đồ thuộc về mình thôi.”

“Đó không phải là trọng điểm.” Nhắm Cửu chỉ hắn rồi chỉ vào mình, “Là hai chúng ta đúng không, nếu vậy thì cái phục tùng gì đó cũng phải từ hai hướng chứ.”

Sở Cuồng nhíu mày: “Cô muốn có quyền lực chỉ phối chiến đấu à?” Không chờ Nhắm Cửu gật đầu, Sở Cuồng thẳng thừng cự tuyệt, “Không được, bất kể là lực chiến hay sắp đặt chiến thuật hay bất kỳ góc độ nào khác, kinh nghiệm và thực lực của tôi đều vượt xa cô, cô không có quyền lực và năng lực chỉ phối tôi. Hơn nữa bất luận là chiến trường lớn nhỏ, người nắm quyền chỉ huy chỉ có thể có một người, nếu không sẽ khiến chiến trường hỗn loạn, đây là luật của Liên minh.”

Nhắm Cửu đã dần quen với cách nói chuyện của hắn, đường này không thông, nàng đổi cách nói: “Được rồi, chúng ta nói thể này nhé, sự ăn ý phải đến từ hai hướng, chàng huấn luyện ta như vậy thì ta sẽ ăn ý với người, nhưng chàng đâu có ăn ý với ta, bởi vậy ta cảm thấy chàng cũng nên được ta huấn luyện một chút.”

Sở Cuồng sờ cằm trầm ngâm: “Logic này đúng là không có vấn đề.” Hắn gật đầu, “Được, tôi đồng ý với đề nghị của cô.”

Nhắm Cửu mừng rỡ: “Được, vậy thế này, chúng ta làm ngược lại với ban nãy nhé, ta nói, chàng làm, nghe kĩ mệnh lệnh của ta nhé.”

Sở Cuồng lập tức nghiêm mặt đứng thẳng.

“Nhảy!”

“Nghiêng sang trái!”

Sở Cuồng động tác gọn gàng, phản ứng nhanh nhạy, không cần huấn luyện cũng nhanh hơn Nhắm Cửu rất nhiều, thân hình có tỷ lệ hoàn mỹ khiến Nhắm Cửu nuốt nước bọt, tiếp tục ra lệnh: “Nhào qua đây!”

Sở Cuồng khựng lại.

“Chàng nhào qua đây!”

Sở Cuồng nhú mày, Nhắm Cửu nóng vội: “Chàng nhào qua đây đi! Ngắc ra đó làm gì!”

“Động tác này không cần thiết.” Sở Cuồng nghiêm túc, “Không cần huấn luyện.”

Nhắm Cửu nghiêng rằng, vỗ trán nhẩn nại một hồi rồi ngẩng đầu cười: “Giả sử thôi mà! Chàng giả sử bây giờ có một mũi tên từ sau lưng ta bắn tới, nhưng ta lại không nhìn thấy, những lúc như vậy chẳng phải chàng nên nhào đến cứu ta sao! Bởi vậy, nào, nhào qua đây đi, đề lên người ta. Mau đi.” Nàng vẫy tay với Sở Cuồng.

Sở Cuồng cương quyết nhìn nàng: “Tình cảnh giả thiết không thành lập.” Sở Cuồng đưa ngón tay, “Thứ nhất, nếu cô bị động cần cứu viện, giữa chúng ta không cần ăn ý phối hợp, tôi chủ động là được, bởi vậy không cần huấn luyện. Thứ hai, trong tình huống nêu trên, nhào lên người đồng đội là vô cùng không hợp lý, nếu muốn cứu người chỉ cần đẩy ra là được. Thứ ba, cho dù trong tình huống không hề phòng bị, lực chiến của tôi và cô có tỷ lệ một ngàn so với một, lực chiến của tôi vượt xa cô, nếu trong thực tế, bắt buộc phải có một người bị thương thì tôi hi vọng đó là cô. Có vậy thì mới giữ được lực chiến cơ bản không đổi, bảo đảm lợi ích trên chiến trường được tối đa hóa.” Hắn nói mà mặt không đổi sắc, không hề áy náy.

Nhắm Cửu nhẩn nhẹn siết chặt hai nắm tay, bị giọng nói bình tĩnh của hắn chọc tức đến xì khói, ôm đầu mình vô loạn, cuối cùng cũng nhìn được một bụng lửa giận sắp nổ tung, nặn ra một nụ cười, phui mông đứng dậy: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Nhắm Cửu thề là nàng chưa từng nhìn ai đến mức này, nhưng lúc nàng đã nhượng bộ đến nước này rồi, Sở Cuồng vẫn không biết sống chết mà cau mày nhìn Nhắm Cửu từ trên xuống dưới: “Năng lượng còn chưa tiêu hao hết, không cần bổ sung, tiếp tục huấn luyện.”

Nhắm Cửu dừng phắt dậy hất tay định đi: “Không luyện nữa, ta muốn ăn cơm.”

Ánh mắt Sở Cuồng trầm đi, hắn đưa tay kéo cổ tay Nhắm Cửu, Nhắm Cửu còn chưa kịp kinh ngạc quay đầu nhìn hắn bỗng bị Sở Cuồng bẻ ngược tay lại, khóa cánh tay ở sau lưng: “Đau đau đau!” Nhắm Cửu kêu đau liên tiếp, Sở Cuồng khống chế động tác của nàng, lạnh giọng nói: “Trong huấn luyện quân sự không thể đề xuất ý kiến cũng không thể trái lệnh thượng cấp, vì biểu hiện vừa rồi của cô nên cắt quyền lợi nghỉ ngơi, tiếp tục huấn luyện.”

Lúc này Nhắm Cửu cho dù tức đến xì khói cũng không thể chống lại Sở Cuồng, nàng đổi chiến thuật, há miệng gào khóc: “Gãy tay rồi! Gãy tay rồi! Hiếp người nè!”

Trước đây Sở Cuồng đa số chỉ tiếp xúc với nam nhân, thỉnh thoảng có mấy nữ sĩ quan nhưng cũng là người ẩn nhẫn khác chế, cho dù là kẻ địch cũng có vài phần cốt khí, hắn chưa từng gặp ai gào khóc như vậy, lập tức ngấn người buông tay, thấy Nhắm Cửu ngồi xuống đất ôm tay lăn lộn: “Gãy tay rồi! Vô lương tâm! Tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng mà tên tiểu tử chàng lại hại ta như vậy sao!”

Sở Cuồng nhú chặt mày, thấy Nhắm Cửu khóc lóc không ngừng, hắn ngồi xổm xuống tìm chỗ kéo cổ tay Nhắm Cửu, Nhắm Cửu vốn còn đang khóc la bỗng khựng lại, lùi về phía sau đỏ mắt nhìn hắn: “Chàng làm gì vậy? Muốn hủy thi diệt tích che giấu hành vi vong ơn phụ nghĩa của mình sao?”

Sở Cuồng không đếm xỉa đến nàng, trầm giọng nói: “Chụp CT xương.”

“Bắt đầu chụp CT xương.” Giọng nữ cứng đờ đột nhiên phát ra. Nhắm Cửu kinh hãi hít một hơi lạnh, đưa mắt nhìn bốn phía, bỗng thấy mắt Sở Cuồng lóe lên ánh sáng xanh, quét qua cổ tay của nàng, giọng nữ cứng đờ kia từng chữ từng câu nói: “Scan xương hoàn tất, chẩn đoán vết thương: Trật khớp nhẹ. Không cần phẫu thuật, không cần hướng dẫn may lại, xin sĩ quan tự mình xử lý.”

Đôi mày Sở Cuồng giãn ra: “Chỉ là trật khớp thôi.”

Nhắm Cửu cả kinh: “Ai ôi mẹ ơi, ta thật sự bị thương mà!” Nhắm Cửu vội nhìn cổ tay mình nhưng vẫn bị Sở Cuồng khống chế động tác, “Cẩn răng lại.” Hắn ra một mệnh lệnh ngắn gọn, Nhắm Cửu vô thức nghiêng răng, chỉ nghe “rắc” một tiếng, mắt Nhắm Cửu tái đi, nhưng cũng chỉ đau trong chốc lát, tiếp đó bất kể Sở Cuồng nắm tay nàng cử động cổ tay thế nào Nhắm Cửu cũng không thấy đau nữa, nàng kinh ngạc tròn to mắt, bụng thầm nói, nam nhân thanh tú này còn có thể làm đại phu nữa kia à!

Vừa hay trong trại đang thiếu một đại phu...

Sở Cuồng đan năm ngón vào tay Nhắm Cửu, nhẹ nhàng xoay xoay cổ tay nàng kiểm tra kĩ, hắn không cố ý làm nàng bị thương, chỉ là Nhắm Cửu vùng vẫy quá ghê gớm thôi... Nhưng bất kể thế nào, làm người ta bị thương vẫn là lỗi của hắn. Trong lúc hắn đang chăm chú, bỗng một bóng đen chụp tới, tốc độ không nhanh, tính uy hiếp không lớn, nhưng tay hắn đang vướng bận, chỉ vô thức nghiêng đầu, bóng đen đó sắp tới phía trước, đôi môi mềm mềm nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, “chụt” một tiếng thật mạnh.

Sở Cuồng không buông tay, chỉ lạnh lùng nhìn Nhắm Cửu đánh lén thành công đang đắc ý liếm miệng cười.

Sở Cuồng nhíu mày: “Thứ nhất, nước bọt là một trong những đường lan truyền nhiều bệnh dịch nhất, cô chưa được khử độc, xin dừng dùng cách này tiếp xúc với tôi. Thứ hai...” Hắn nhìn thẳng vào mắt Nhắm Cửu, không tránh né cũng không có quá nhiều tình cảm: “Dừng dụ dỗ tôi. Như vậy sẽ khiến tôi rất khó chịu, mong cô phối hợp.”

Còn chưa nhìn thấy biểu hiện khó chịu của hắn thật là đáng tiếc... Nhắm Cửu nghĩ, vậy là nàng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Vậy thì phiền chàng khó chịu một chút đi. Ta đã quyết tâm phải dụ dỗ đến khi chàng trở thành tướng công của ta mới thôi.”

Sở Cuồng im lặng, nhìn Nhắm Cửu lắc lắc cổ tay, sau đó huyết sáo ngưng ngưng ngẫu nhiên trở về ăn cơm, hắn nửa quỳ dưới đất, một lúc lâu sau mới đau đầu xoa xoa huyệt Thái dương, môi có tiếng thở dài cố kiềm nén, người của tinh cầu này thật khó đối phó quá.

6. Q.1 - Chương 6

Nhắm Cửu nấu cơm tối xong, mở gói thuốc X thổ phỉ Giáp mua về, do dự không biết nên bỏ vào đĩa nào, lúc này tiếng bước chân Sở Cuồng từ bên ngoài truyền vào, Nhắm Cửu nóng vội run tay, gói thuốc đổ hết lên đĩa thức ăn, Nhắm Cửu ngẩn ra một khắc, tai nghe thấy tiếng bước chân Sở Cuồng đã đến sau lưng, nàng hoảng loạn vò tờ giấy nhét vào ngực.

“Cả buổi chiều chàng đi đâu vậy?” Nhắm Cửu cười yểu điệu hỏi, nụ cười trên mặt vì được kéo ra quá nhanh nên hơi không tự nhiên, Sở Cuồng thu hết vẻ mặt của nàng vào mắt, nhưng không có biểu hiện gì nói, “Các hạ không phối hợp huấn luyện, bởi vậy tôi đã đổi hành trình buổi chiều, đi thăm dò nơi này một lượt.”

“Ồ, thăm dò thế nào rồi?” Nhắm Cửu vừa nói vừa mời Sở Cuồng ngồi xuống bên bàn.

“Với trình độ vũ lực của quý tinh cầu, cứ điểm này ở trên cao, dễ thủ khó công, là một nơi tốt, nhưng không thể vì vậy mà lơ là phòng thủ. Ở núi phía Tây có một rừng cây du, kẻ địch rất dễ mượn cây che chắn để tấn công lên núi, chỗ đó các hạ không hề an bài phòng thủ, đây là sơ suất lớn nhất, tôi đề nghị tối nay nên phái người phòng thủ nơi đó...”

Trại này cắm rễ ở đây không biết bao nhiêu năm rồi, từ đời ông nội của Nhắm Cửu đến nay chưa từng bị tấn công, ở đây trời cao Hoàng đế xa, quan địa phương xưa nay thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện,

chẳng ai để tâm đến họ, lời này của Sở Cuồng Nhắm Cửu nghe thì nghe, âm ừ gật đầu đáp vài tiếng, cầm đĩa trộn trộn đĩa thức ăn bỏ thuốc vài cái rồi đặt trước mặt Sở Cuồng: “Rau ta mới xào nè, ăn đi cho nóng.”

Sở Cuồng nhìn đĩa rau được Nhắm Cửu trộn, tiếp đó móc túi áo tìm chiếc hộp hôm qua lấy ra một viên thuốc nuốt xuống: “Hôm qua đã nói rồi, tôi không cần thực phẩm của các người, nhưng ý tốt của cô tôi xin nhận. Cảm ơn.” Nói xong hẳn lại nói tiếp lời lúc nãy, “Chỗ lơ là phòng thủ ở phía Tây các hạ mau phải người canh giữ đi, không phải tôi hù dọa...”

“Được rồi được rồi.” Nhắm Cửu gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn rơi trên hộp thuốc màu trắng trong tay hẳn, “Chàng... luôn mang theo thứ này bên mình sao?”

Thấy nàng vốn không nghe lọt lời mình, Sở Cuồng hơi bất lực, nhưng dù sao cũng là bố trí quân sự ở xứ lạ, không tin hẳn cũng có thể lý giải được. Sở Cuồng tạm thời bỏ qua đề nghị này, nghiêm túc đáp: “Đây là lương thực dự bị, là dụng phẩm cần thiết cho các sĩ quan lúc buộc phải đáp xuống tình cầu ngoài phạm vi cai trị của Liên minh, lúc nào cũng phải mang theo để bảo đảm bổ sung năng lượng đầy đủ.”

“Ồ.” Nhắm Cửu gật đầu, “Vậy tức là có thứ này thì chàng không cần ăn đồ ăn ở chỗ bọn ta phải không?”

“Không sai.”

Nhắm Cửu im lặng một khắc: “Nước thì sao? Chàng cũng phải uống chứ.”

“Đương nhiên.”

Nhắm Cửu cả mừng: “Hay lắm! Ta thấy hôm nay cả ngày chàng không uống nước rồi, ta đi rót chút trà nhé.” Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Sở Cuồng gọi lại: “Không cần phiền phức.” Nói xong hẳn lại lấy trong túi ra một vật hình ống to bằng nắm tay, mở một đầu ra, sau đó múc một muống canh giá Nhắm Cửu nấu đổ vào trong vật hình ống, đây nắp lại lắc vài cái, sau đó vặn nắp một đầu khác ra đã thấy bên trong là một ly nước trong vắt, nào còn dáng vẻ của canh giá vừa rồi. Sở Cuồng uống sạch nước trong ly.

Nhắm Cửu chớp đôi mắt cá chết nhìn hẳn: “Đây là thứ gì nữa vậy?”

“Máy lọc nước, lấy hydroxide trong chất lỏng ghép lại thành phân tử nước, lọc tất cả các nguyên tố khác đi, bảo đảm nước mà sĩ quan uống trong lúc tác chiến được sạch sẽ.”

Tuy Nhắm Cửu nghe không hiểu lắm, nhưng nàng cũng hiểu đại khái... Bây giờ nam thanh niên lịch thiệp này dầu muối cũng không vào phải không...

Nhắm Cửu ôm đầu đau khổ xoa xoa, bỗng mắt nàng sáng lên, cẩn thận dè dặt hỏi: “Không khí chàng thở chắc cũng giống của bọn ta chứ?”

Sở Cuồng gật đầu.

Nhắm Cửu đập bàn cười lớn: “Hay lắm! Hay lắm!”

Muốn dụ dỗ nam nhân thì sợ gì không có cách, ăn uống không được thì người cũng phải hít thở chứ, cũng may thổ phỉ Giáp thông minh, đã mang một ít hương liệu trợ tình về, nàng không tin như vậy mà vẫn không trúng chiêu. Nhắm Cửu và bữa mấy miếng cơm rồi nói: “Trời này nhiều muối quá, hôm nay ta xông cho chàng ít thuốc trừ muối.”

Sở Cuồng không nghi ngờ gì, gật đầu cảm ơn, xong rồi lại nói: “Ban ngày chưa huấn luyện xong, nhân lúc trời chưa tối lắm, tập bù hết phần hôm nay đi.”

Mắt Nhắm Cửu sáng lên, tròn mắt đảo đảo: “Được thôi! Nhưng mà mà ta còn phải rửa chén, chút nữa sẽ đưa hương liệu cho chàng, tự chàng đem về xông trong phòng nhé.” Xong xong thì trời tối rồi, huấn luyện xong vừa hay có thể hành sự luôn. Bàn tính trong lòng Nhắm Cửu kêu tách tách.

Chờ nàng rửa chén xong Sở Cuồng cũng đã xông hương khắp phòng, còn vô cùng tận tâm xông luôn phòng Nhắm Cửu, Nhắm Cửu rất vừa ý, thật tốt quá, phòng nào cũng tiện hành sự cả. Quan trọng nhất là hương liệu do chính Sở Cuồng xông! Bị xông nhiều nhất chính là nam nhân này.

Nhắm Cửu cười thầm trong lòng.

Nhưng đến tối, khi sắp huấn luyện xong, thần sắc Sở Cuồng cũng không thấy chỗ nào không đúng, Nhấm Cửu không nhịn được hỏi: “Chàng có cảm thấy hơi nóng không? Có chỗ nào không ổn không? Hay là ruột gan có như thiêu như đốt, không thoải mái không?”

Sở Cuồng lắc đầu: “Chất lượng không khí tốt, nhiệt độ, độ ẩm đều thích hợp với nhu cầu của cơ thể, không có chỗ nào không ổn.”

Nhấm Cửu thất vọng nhìn hắn.

“Được rồi, nghỉ thôi.” Sở Cuồng đặt tay lên vai, khẽ cúi người, cho dù là hành lễ cũng rất gọn gàng, không hề có chút lễ mễ, “Các hạ ngủ ngon.”

Sở Cuồng về phòng đóng cửa lại, đèn vẫn còn sáng, Nhấm Cửu ngồi xỏm trước cửa phòng hắn đến nửa đêm, bên trong không hề có chút động tĩnh nào, còn nàng lại bị mùi hương còn sót lại xông đến bức bối khó chịu, phải đi tắm nước lạnh mấy lần mới bình tĩnh lại được.

Sáng hôm sau, Sở Cuồng tỉnh giấc, trễ hơn thời gian hắn thường dậy nửa canh giờ, điều này đối với Sở Cuồng không phải là chuyện thường. Tối qua... hình như hắn ngủ say một cách bất ngờ. Hắn rửa sơ mặt mũi, vừa đẩy cửa ra đã nghe Nhấm Cửu gào lớn trong trại: “Đứng lại cho đại gia!”

Ánh nắng phủ xuống, trên mặt các nam nhân nữ nhân đang làm việc trong trại đều mang ý cười, ánh mắt đuổi theo bóng Nhấm Cửu.

“Thổ phỉ Giáp! Mẹ nó chứ người mua cho đại gia thuốc giả gì vậy hả! Trả tiền lại đây!”

Nhấm Cửu đuổi theo thuốc hạ nàng, người được gọi là thổ phỉ Giáp bị đuổi phải trốn Đông trốn Tây, khổ không kể xiết: “Trời cao có mắt! Ta có mười lá gan cũng đâu dám gạt Cửu gia! Nếu thuốc là giả cũng là ông chủ hiệu thuốc bán thuốc giả, Cửu gia đuổi theo ta làm gì!”

Nhấm Cửu tiện tay chộp một nắm đất ném lên người thổ phỉ Giáp: “Người còn phí lời nữa à! Xảo biện này! Xảo biện này!”

Những người xem náo nhiệt ha ha cười lớn. Có người hét lên: “Chuyện của Tiểu Cửu nhi lại không thành công rồi, cô ấy đang giận đó, Giáp, người để Cửu gia đánh cho hả dạ đi.” Xem ra chắc đã quen với cảnh tượng này rồi.

Sở Cuồng hơi ngẩn ra nhìn cảnh tượng này, không có kỷ cương, không có luật lệ, rõ ràng là cãi cộ đuổi đánh, nhưng bất ngờ là lại khiến người ta thấy thật yên bình, giống như chiếc mền được ánh nắng hong khô bị đập vào phát ra tiếng “bụp bụp” vậy, khiến lòng người bình yên một cách kỳ lạ.

Sở Cuồng nhất thời có hơi ngây người.

Mãi đến khi không biết có ai gọi Nhấm Cửu một tiếng, Nhấm Cửu ngẩng đầu, thờ dốc nhìn Sở Cuồng đứng trước cửa phòng, nàng dừng bước vậy tay nói: “Này, hôm nay trấn dưới núi có họp chợ, chàng có muốn đi xem không?” Nhấm Cửu nói với hắn như vậy.

Mọi người đều nhìn hắn, Sở Cuồng ngẩn ra trong một khắc rồi lập tức đứng nghiêm: “Theo kế hoạch, hôm nay...”

“Có phải là chuyện gì to tát đâu.” Không chờ Sở Cuồng nói hết, Nhấm Cửu đã chạy đến trước mặt hắn, giật cổ tay hắn kéo đi xuống núi, “Chẳng phải là dạo chợ thôi sao, không mất bao nhiêu thời gian đâu, đi thôi đi thôi. Ta cũng lâu rồi không xuống núi, lát nữa cùng chàng đi xem địa hình chỗ quan phủ luôn.”

Sở Cuồng không phải là người dễ thay đổi kế hoạch, nhưng hôm nay hắn đã dễ dàng thay đổi kế hoạch, cũng dễ dàng để Nhấm Cửu nắm tay đi một đoạn thật xa.

Sở Cuồng không chịu thay bộ hắc y thần bí của mình, Nhấm Cửu hết cách, tìm một chiếc áo khoác màu nâu trầm cho hắn, lại đội nón của áo khoác lên cho hắn rồi dặn dò: “Ồ chỗ bọn ta thì thân thể da thịt là của cha mẹ, ngoài tội phạm ra không ai cạo đầu hết, bởi vậy đừng bao giờ để người khác thấy tóc người biết chưa?”

Sở Cuồng trịnh trọng gật đầu: “Hiểu rồi.”

Xuống núi, cách trấn Chi Lương càng gần thì càng có nhiều người qua lại, người xách gà vịt ngỗng cũng càng nhiều hơn, sắc mặt bị nón che mắt của Sở Cuồng càng âm trầm hơn.

“Những sinh vật này đều phải được tiêu hủy.” Vào trong trấn, trên phố chợ vô cùng náo nhiệt, sắc mặt Sở Cuồng lạnh lùng, ngay cả tư thế đi đường cũng hơi mất tự nhiên, “Tại sao các hạ không cho tôi biết trước đây là nơi tập trung sinh vật phi nhân hình, để lộ quân tình quan trọng, theo Luật Liên minh có thể bị phán lưu đầy...”

Giọng Sở Cuồng không lớn, trong hoàng cảnh ồn ào này càng giống như một người đang lau bầu lẩm bẩm. Nhắm Cửu vội đến hiệu thuốc tìm ông chủ bán thuốc giả tính sổ, nhất thời cũng không buồn quan tâm đến tâm trạng Sở Cuồng, nằng kéo tay hắn, mười ngón đan vào nhau nắm chặt: “Người đông lắm, theo sát ta.”

Ánh mắt Sở Cuồng rơi trên bàn tay đan vào nhau: “Thứ cho tôi nói thẳng, cô chưa...”

“Ta biết, ta chưa khử độc, không nên đụng vào chàng, nhưng chẳng phải chàng đang mang găng tay sao?” Nhắm Cửu không quay đầu, “Hơn nữa bây giờ người đông như vậy, chút nữa đi lạc chẳng phải càng phiền hơn sao! Chàng có thể dùng ông ọ như nữ nhân vậy không?”

Sở Cuồng trầm tư trong chốc lát, ẩn nhẫn im miệng, mặc cho hơi ấm của một người khác thông qua găng tay truyền đến da thịt hắn. Đây là một cảm giác lạ lẫm. Quân Liên minh sở hữu vũ khí tiên tiến nhất, trên chiến trường vốn không có cơ hội tiếp xúc thân thể nhau, ai ngờ được là sẽ dùng tư thế như vậy để tiếp xúc với người khác...

Sở Cuồng đang nghĩ, Nhắm Cửu đi phía trước bỗng bị người ta va vào lùi lại phía sau, Sở Cuồng vô thức cúi lấy nàng, nhưng thấy một người áo xám tức tốc lướt qua bên cạnh hai người.

Nhắm Cửu lòng đang như hoa nở vì cái cúi này của Sở Cuồng, bỗng sau lưng có một trận gió, quay đầu đã không thấy bóng người đâu, Nhắm Cửu ngẩn ra, chỉ nghe bên ngoài đám đông có tiếng nam nhân kêu thảm: “Đại hiệp tha mạng! Trả túi tiền cho ngài đó!”

Nhắm Cửu tách đám người ra chạy đến, thấy Sở Cuồng đang ẩn nam nhân áo xám dưới đất, vịn bàn tay người đó lại, khiến hắn kêu cha gọi mẹ khóc lóc âm ỉ, còn tay kia của Sở Cuồng lại vô cùng nhàn nhã giữ nón trên đầu mình lại, xem ra hắn nhớ rất kĩ lời dặn của Nhắm Cửu.

Tuy cảnh tượng hơi hỗn loạn, nhưng Nhắm Cửu vẫn không biết điều mà gục ngã vì tư thế anh dũng của Sở Cuồng, không hổ là nam nhân nằng ừng, đè nam nhân khác cũng đẹp mắt như vậy nữa!

Sở Cuồng đưa mắt liếc Nhắm Cửu nói: “Túi tiền của cô.”

Lúc này Nhắm Cửu mới nhìn thấy tay kia của tên trộm đang cầm một chiếc túi nàng vô cùng quen mắt: “Khốn kiếp!” Nhắm Cửu đại nộ, “Đám trộm trên đầu đại gia! Có tin ta đưa người lên quan không!”

Đương nhiên lời này Nhắm Cửu chỉ nói chơi, trấn Chi Lương hợp với nhiều thôn lớn nhỏ ở gần đó thành huyện Chi Lương, đây là một huyện thành nhỏ nhân khẩu không nhiều, Huyện lệnh cũng là một Huyện lệnh trình độ không cao, ở nơi trời cao Hoàng đế xa này, Lưu huyện lệnh cũng không mong thăng quan tiến chức, cả năm không màng chính sự, chỉ biết vợ vét của dân, cùng đám thân thích hoành hành bá đạo, ức hiếp dân lành không thiếu chuyện nào.

Nhắm Cửu ở trên núi tuy không bị áp ức gì, nhưng những chuyện này thì cũng biết. Lúc này dọa đưa người kia lên quan chẳng qua là nghe hắn nói giọng nhà quê nên cố ý hù dọa thôi.

“Ai ôi... Bà cô ơi tha mạng đi, tôi không dám nữa đâu, không dám nữa đâu! Nhà tôi còn một đứa con đang chờ ăn cơm, tôi thật không còn cách nào...”

Nhắm Cửu mở túi tiền, đếm mấy đồng tiền bên trong, không thiếu, lòng nàng tuy giận nhưng cũng không còn cách nào, chỉ phẩy tay cho qua. Sở Cuồng lại không buông tay, hắn nhìn Nhắm Cửu rồi nghiêm túc nói: “Cần phải chuyển cho cơ quan cảnh vụ để trừng phạt, tuy hắn có nỗi khổ nhưng không phải là lý do để được pháp luật tha thứ.”

Nhắm Cửu dẫu môi kéo Sở Cuồng đi: “Mọi người đều sống không dễ dàng gì. Hơn nữa chàng đưa có hắn lên quan thì quan phủ cũng chưa chắc sẽ nhúng tay vào đâu. Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Đi thôi đi thôi.”

Sở Cuồng im lặng, ngoảnh đầu nhìn nam nhân nước mắt lưng tròng đang nhìn lại hắn, Sở Cuồng thở dài: “Không có chế độ gì cả, thật là một tình cầu tằm tối.”

Thả tên trộm, Nhắm Cữu kéo Sở Cuồng đi về phía trước một đoạn, bỗng nhiên sức tĩnh: “A! lẽ nào vừa rồi chàng đang bảo vệ ta đó sao!”

Sở Cuồng gật đầu: “Đương nhiên rồi, chúng ta đang có quan hệ đồng minh, hơn nữa trên người cô có mấy nhận dạng của tôi, tôi cưỡng ép cô phải ở bên cạnh tôi, đương nhiên cũng có nghĩa vụ bảo vệ cho cô.”

Nhắm Cữu cảm động: “Lòng chàng có ta, lòng ta có chàng, tình yêu không thể vứt bỏ cũng không thể buông tay. A! Thật là một tình yêu chấn động tâm hồn!”

“Không phải, cô nghĩ nhiều rồi...”

Không nghe Sở Cuồng nói nhiều, Nhắm Cữu ngẩng đầu nhìn thấy hiệu thuốc, nàng thả Sở Cuồng ngoài cửa, vỗ vai hắn như an ủi trẻ con: “Ồ đây chờ một lúc nhé, chờ ta lý luận với ông chủ hiệu thuốc xong sẽ ra ngay, đừng chạy lung tung đó.” Không chờ hắn đồng ý, Nhắm Cữu đã bước nhanh vào tiệm.

Sở Cuồng nhìn theo bóng nàng, đột nhiên hắn có một cảm giác bất lực sâu sắc.

Đứng trước cửa một hồi, nghe thấy ở góc đường phía trước có tiếng khóc la truyền đến, hắn nhíu mày quay đầu nhìn, bên trong Nhắm Cữu và ông chủ đang cãi nhau ầm ĩ, nhưng có nhìn thế nào cũng là Nhắm Cữu muốn lật quầy chém người, Sở Cuồng cân nhắc rồi cất bước đi về bên kia.

7. Q.1 - Chương 7

Khi Nhắm Cữu đỏ mặt tía tai lý luận với ông chủ hiệu thuốc xong, vừa lòng mãn nguyện lấy lại tiền và một bao thuốc X đảm bảo công hiệu cực tốt ra khỏi cửa thì Sở Cuồng đã mất dạng từ lâu, Nhắm Cữu rảo một vòng trước cửa, lúc này mới chú ý ở góc đường trước mặt truyền đến tiếng nữ nhân khóc.

Nàng quay đầu nhìn, trong đám người đang vây xem bên kia, nhìn thấy Sở Cuồng đang khoác áo choàng màu nâu, Nhắm Cữu giấu thuốc vào trong người, chạy tới phía trước vỗ vai Sở Cuồng: “Đi thôi, chẳng phải chúng ta còn phải đến quanh Huyện nha xem thử sao?”

Sở Cuồng nhíu mày bất động.

Nhắm Cữu nhìn theo ánh mắt hắn, giữa đám đông có hai đám người, một đám đứng nói chuyện còn một đám đang bỏ, Nhắm Cữu không quen nhưng cũng không lạ gì với đám người đang đứng, là công tử của nhà Huyện lệnh, được xưng là Lưu côn đồ, là một tên ốm o đầu bẹp mũi to, hắn và đám đại gia bằng hữu rượu thịt của hắn cùng rung chân nói: “Mau đi, dám chơi dám chịu, bảo tiểu nương tử mau đi cùng các công tử đây đi, đừng ở đây làm trò cười cho các hương thân phạ lão!”

Còn người đang bỏ... Nhắm Cữu nhíu mày: “Hãy!” một tiếng.

Tướng công bỏ dưới đất là một thanh niên thanh tú lịch thiệp, nhưng thanh niên của trấn Chi Lương này hiếm ai chưa được Nhắm Cữu nhắm tới. Thanh niên này chính là tướng công tú tài mà Nhắm Cữu bức hôn bất thành lúc trước, khi Sở Cuồng còn chưa xuất hiện, lúc đó hắn xấu hổ vì bị Nhắm Cữu làm nhục, vất lụa trắng lên xà, thà chết cũng không chịu vào sơn trại nàng ở rể, Nhắm Cữu bị hắn làm ầm lên như vậy, cũng đành bất lực bỏ qua, còn vì việc này mà đau lòng một hồi, không ngờ hôm nay gặp lại, tướng công tú tài này vẫn mặt mũi tái mét giống như sắp chết đến nơi.

Nhắm Cữu nghĩ, đại khái vì tú tài đều là những kẻ có khí tiết nhưng không có tiền, bởi vậy nên cũng ra vẻ hơn một chút.

Ánh mắt nàng lại đảo sang bên cạnh tú tài, thấy một phụ nữ trung niên ôm một cô nương như hoa như ngọc, hai người khóc như mưa, phụ nữ trung niên đau đớn kể lể: “Già này đánh cược với các ngài lúc nào!

Già này có hồ đồ cũng không hồ đồ đến mức bán con gái mình đi! Con gái tôi và Trương tú tài tình đầu ý hợp, mấy ngày trước đã bái đường thành thân rồi, làm sao tôi bán nó đi được!”

“Bà đánh cược chứ ai! A! Bà xem đi, văn tự ở đây nè, chữ nào trên đây cũng đều là của bà hết, nguyên lấy con gái Vương thị ra đền!”

“Oan cho già này quá! Già này một chữ cũng không biết! Làm sao viết văn tự cho công tử được! Hơn nữa con gái tôi không phải là Vương thị! Con gái tôi họ Dương mà!”

Lưu côn đồ quay đầu nhìn người cầm văn tự, đá hấn một cước: “Làm ăn kiểu gì vậy!” Người kia gãi đầu, cầm bút liềm liềm, xóa chữ Vương trên giấy sửa thành chữ Dương ngay tại chỗ: “Nè, lần này được rồi, đừng làm mất thời gian nữa, mau theo các công tử đi đi.”

Hành vi hiếp người trắng trợn như vậy khiến xung quanh nhất thời huyên náo. Tướng công tú tài giận đến mức thở không ra hơi, ôm lấy tiểu nữ Dương thị, bộ dạng như muốn liều chết với người ta.

Nhắm Cửu thấy hấn liều mình bảo vệ người khác như vậy, lại nghĩ đến trước mặt nàng lúc đó, tú tài kia cũng liều mình bảo vệ bản thân, Nhắm Cửu nhất thời có chút cảm khái không phải lúc.

“Trương tú tài cũng thật xui xẻo, lúc trước chưa lấy vợ thì hấn bị nữ thổ phỉ trên núi vừa mất, suýt chút nữa bị cướp về làm áp trại tướng công, không dễ gì mới khiến nữ thổ phỉ mất hứng thả hấn đi...” Người bên cạnh nghị luận, Sở Cuồng không mẫn không nhạt liếc nhìn Nhắm Cửu, Nhắm Cửu sờ mũi kinh ngạc, “Giờ mới thành thân không được mấy ngày, thê tử mới cưới của hấn lại bị Lưu côn đồ vừa mất, thật là một nhà vận mệnh đa đoan mà.”

Nhắm Cửu hắng giọng, biện giải cho mình: “Lúc còn trẻ ai mà chẳng từng yêu vài tên xấu xa chứ.” Nàng suy ngẫm, cảm thấy ý tứ hình như không đúng nên lại bổ sung, “Lúc còn trẻ ai mà chẳng từng được mấy kẻ xấu xa yêu chứ...” Sở Cuồng liếc mắt, Nhắm Cửu rút đầu, “Được rồi, lúc trước ta đã từng làm những chuyện như vậy, nhưng chẳng phải là lúc chưa gặp chàng sao, bây giờ chàng xuất hiện rồi, chàng sẽ bảo vệ ta, ta đâu cần đi cướp nam nhân giống như lúc trước nữa!”

“Thứ nhất, bảo vệ cô chỉ là nghĩa vụ trong giai đoạn hiện nay của tôi, đừng nên nghĩ nhiều. Thứ hai, trước đó các hạ nói, quan phủ của quý tinh cầu không quản lý đúng không?”

Nhắm Cửu gật đầu: “Ở huyện Chi Lương này có thể nói là vậy, hơn nữa người này.” Nhắm Cửu chỉ Lưu côn đồ, “Hấn chính là con trai của Huyện lệnh, chuyện cưỡng đoạt dân nữ hấn làm quen rồi, lão tử nhà hấn muốn quản thì đã quản từ lâu, đâu để hấn cưỡng đoạt hết lần này đến lần khác?”

Lúc hai người nói chuyện, đám người Lưu côn đồ đã ra tay rồi, hai người giữ Trương tú tài lại, kéo hấn ra, một người giữ bà lão ấn bà ta sang một bên, mặc cho bà lão giãy dụa gào khóc đến khản giọng, Lưu côn đồ đích thân ra trận kéo lấy tay tiểu cô nương.

“Các người táng tận lương tâm! Các người không có vương pháp!” Trương tú tài gào đi gào lại mấy câu này.

Lúc xưa hấn bị Nhắm Cửu cướp, miệng cũng chỉ gào đi gào lại hai câu này. Ở một góc độ khác, lúc này Nhắm Cửu mới biết chuyện mình làm lúc đó có hơi bất nhân, nhưng nàng chưa từng giết trượng phu của người ta mà! Người ta đã có đôi có cặp rồi còn chia rẽ, tên Lưu côn đồ này đúng là khôn kiếp hơn nàng cả trăm lần.

Tiểu cô nương không ngừng giãy dụa, Lưu côn đồ nổi nóng tát vào mặt nàng ta một cái, khiến tiểu cô nương ngất đi. Trương tú tài như ngừng thở, tiếp đó lại càng khản giọng kiệt sức hét lớn: “Các người táng tận lương tâm! Các người không có vương pháp!” Giọng lạc hấn đi.

Nhắm Cửu thấy mà cũng máu huyết sục sôi. Bấy tỷ tỷ trước nàng gả đến chỗ tốt có mà chỗ xấu cũng có, nhưng vẫn sống qua ngày được, chỉ có đại tỷ nàng gả cho một nam nhân hờ chút là đánh mắng tỷ ấy, mỗi lần về nhà mẹ trên người không ít thì nhiều cũng bị thương, phụ mẫu thấy mà xót, nhưng đại tỷ là người chấp nhận số mạng, lần nào cũng không chịu để phụ mẫu ra mặt cho mình, kết quả sau khi sinh đứa con thứ hai, tâm trạng u uất, trong lúc ở cũ đã mang bệnh, rồi cứ thế lặng lẽ qua đời.

Mỗi lần Nhắm Cửu nhớ đến đại tỷ dịu dàng của mình đều đau xót, đối với những nam nhân đánh nữ nhân càng hận thấu xương. Hôm nay thấy cảnh này, nhớ đến chuyện xưa của mình, Nhắm Cửu nhất thời không

kim được nộ hỏa, vừa mới xắn tay áo định xông lên, bỗng nghe bên cạnh có tiếng kim loại ma sát “cách” một tiếng.

Nàng nhìn sang bên cạnh, Sở Cuồng đã lấy ra vũ khí kim loại có thể “cách sơn đả ngư” kia.

Nhắm Cửu chớp mắt, hơi thất thần ngược lên nhìn, gương mặt dưới chiếc nón của Sở Cuồng nghiêm lại: “Vì chế độ của quý tộc cầu hỗn loạn, không có chính nghĩa, xin thứ cho sĩ quan cấp một Sở Cuồng của hạm đội Húc Nhật phải dùng hành động tác chiến cực đoan.”

Tay kia của Sở Cuồng không biết từ đâu lấy ra một sợi dây mảnh, quấn quanh đầu mình một vòng, cột chặt chiếc nón vào đầu, cho dù là trong tình huống này hắn cũng không quên lời dặn của Nhắm Cửu... Nhưng Nhắm Cửu đang ngây ngốc nhìn hắn không thể không thừa nhận, tạo hình cột nón vào đầu này của hắn thật xấu đến mức không thể tưởng tượng nổi...

Hiển nhiên Sở Cuồng không hề chú ý đến ngoại hình, vẫn nghiêm túc lạnh lùng nói: “Tôi sắp dùng bạo lực chế phục.”

Nhắm Cửu bỗng nhớ lại hôm đó, ánh sáng bắn ra từ vũ khí màu đen này của hắn đã khiến bình trà trên bàn và mấy học tử gỗ biến thành tro bụi, nàng thử tưởng tượng tình cảnh ánh sáng đó bắn vào người, nhất thời thân hình chấn động, vội giữ chặt cánh tay Sở Cuồng: “Không được đâu!” Nàng nói, “Đập hắn cho hả dạ là một chuyện, nhưng gây ra án mạng lại là một chuyện khác.”

Nếu Lưu huyện lệnh biết người khiến con hắn biến thành một đồng tro là của trại nàng, vậy sơn trại làm gì còn sống yên được nữa...

“Vũ khí này không gây tổn thương nhiều đối với vật hữu cơ.” Sở Cuồng nói xong, thấy Nhắm Cửu vẫn lắc đầu, hắn suy nghĩ, cũng đúng, người của tinh cầu này ngay cả máy nhận dạng của hắn cũng có thể tiêu hóa được, nói không chừng họ có đặc điểm gì khác với những sinh vật nhân hình khác thì sao, để chắc ăn thì dùng nên dùng vũ khí có tính nhận biết sinh vật thì hơn. Hắn cất vũ khí, lấy trong một chiếc túi khác ra một đôi găng tay đeo vào, ở mấy khớp ngón tay đều là vảy đen sì, “Sau khi kẻ địch ngã xuống, cô dìu cô gái trẻ tuổi đi phía trước dẫn đường, tìm một nơi vừa yên tĩnh ít người vừa tiện ra khỏi trấn, tôi sẽ đưa hai người kia theo sau.”

“Khoan...”

Chưa chờ Nhắm Cửu nói hết, Sở Cuồng đã bước ra xông vào giữa đám người, áo khoác theo gió tung bay khiến Nhắm Cửu có cảm giác anh hùng đơn độc.

Nhưng lúc này Sở Cuồng vẫn chưa thể trở thành anh hùng đơn độc, vì đối phương thật sự quá vô dụng quá không ra gì.

“Ê! Tiểu tử làm gì vậy!” Thấy Sở Cuồng bước ra, kẻ nhàn hạ sau lưng Lưu côn đồ bước tới, ra vẻ đại gia mà đưa tay đẩy hắn, “Không thấy bọn ông đang bận sao? Muốn chết à?”

Sở Cuồng không thèm liếc mắt một cái, kéo cánh tay tự dưng tới cửa của hắn, chỉ nghe “rắc” một tiếng, bộ dạng đại gia kiêu căng của tên kia trong phút chốc đau đến mức biến thành tiểu nhân cong người ngã xuống đất kêu oai oái. Tất cả chúng nhân đều bị chiêu này của Sở Cuồng làm cho ngẩn người, ngay cả Trường tú tài cũng quên tiếp tục kẻ lẽ hành vi khốn kiếp của đối phương.

Nhắm Cửu hồi thần trước tiên, hét lớn trợ uy: “Hay cho chiêu Thác cốt phân cân!”

Chúng nhân lúc này mới sực tỉnh, đám người vây xem nhất thời cũng học theo Nhắm Cửu cao giọng tán dương, sắc mặt Lưu côn đồ đành lại: “Người là thứ gì mà dám làm hỏng chuyện của đại gia...” Còn chưa dứt lời, Sở Cuồng đã bước tới trước mặt hắn, động tác không nhanh, chiêu thức cũng không phiêu dật linh động như các đại hiệp trong truyền thuyết, hắn chỉ đơn giản là đưa tay, vung quyền, vảy đen trông vô cùng cứng cáp trên khớp tay chạm vào má Lưu côn đồ.

“Pằng!”

Một tiếng hự vang lên, Lưu côn đồ bị một quyền này đâm văng xa một trượng, ngửa mặt lên trời ngã ra đất, máu mũi ròng ròng, mũi chân co giật rồi không còn động tĩnh.

Chúng nhân vỗ tay khen hay, thiết nghĩ một quyền gọn gàng nhanh nhẹn này của Sở Cuồng đã giúp họ phát tiết không ít oán khí trong lòng.

Nhưng Nhấm Cửu lại im lặng một cách khác thường, nàng nghĩ kĩ lại, Lưu côn đồ đúng là hơi khốn kiếp, nhưng phụ thân hắn cũng có đầu tư lắm, từ nhỏ đã mời không ít sư phụ nổi danh giang hồ về dạy, về mặt võ công thì Lưu côn đồ coi như cũng là một hảo thủ hiếm thấy của huyện Chi Lương. Một quyền của Sở Cuồng vừa rồi xem ra rất dễ tránh, nhưng Lưu côn đồ không hề động đậy mà ăn đòn ngay...

Thật ra trong lòng nam nhân lịch thiệp này chắc có một con mãnh thú đang trú ngụ...

Có thể ăn tươi nuốt sống một cách âm thầm như vậy.

Sở Cuồng cứu nữ nhân đẩy về phía Nhấm Cửu, quay người bước đến trước mặt bà lão, tên đang bắt giữ bà lão lập tức xanh mặt, cong chân muốn chạy, Sở Cuồng kéo cổ áo hắn dễ dàng lôi lại, ném qua vai, dùng chiêu đơn giản nhất đánh ngất thêm một tên.

Hắn đứng dậy, ánh mắt rơi trên người hai tên đang bắt Trương tú tài.

Không chờ hắn ra tay, hai tên kia không màng đến đồng bọn, hét lên “Điều dân làm bừa!” rồi chạy mất.

Sở Cuồng công bà lão, một tay xách Trương tú tài, liếc Nhấm Cửu một cái, Nhấm Cửu hiểu ý, vác nữ nhân trẻ tuổi lên vai chạy về hướng ra khỏi trấn.

Một mạch đến ngoại thành, đến khi xác định đối phương không đuổi theo nhanh như vậy, Nhấm Cửu thở dốc dừng lại. Sở Cuồng theo sau lưng nàng, công một người xách một người nhưng mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, sau khi đặt người xuống, trong muôn vàn cảm tạ của bà lão, hắn nghiêm túc chen vào một câu: “Chế độ của quý tinh cầu thiếu sót, lần này tuy tôi cứu các vị, nhưng không thể cứu mãi được, vẫn mong các vị kiên nhẫn chờ đợi, nếu có một ngày quân Liên minh đáp xuống tinh cầu này, nhất định sẽ quan tâm đến ba vị, trong thời gian tám tối này, ba vị hãy cố gắng rời xa nơi này, đoạn tuyệt thông tin với thân bằng quyến hữu ở đây, để tránh bị kẻ khác điều tra...”

Lúc này Nhấm Cửu mới lấy lại hơi, đẩy Sở Cuồng sang một bên, nhìn ánh mắt nghi hoặc của bà lão giải thích: “Ý hắn nói là dù sao bây giờ cũng đã đắc tội với Lưu côn đồ rồi, lão tử khốn kiếp nhà hắn nhất định không tha cho các người, bởi vậy đừng nên về nhà nữa, bây giờ bỏ hết lên đường luôn đi, tìm nơi khác sinh sống, đừng ở đây nữa.”

Lúc này Trương tú tài mới chỉ vào mặt Nhấm Cửu, ngạc nhiên á khẩu một hồi: “Cô cô... cô...”

Nhấm Cửu sờ mũi: “Thấy chuyện hôm nay ta mới cảm thấy lúc trước cũng có lỗi với người lắm, nhưng mà người yên tâm, ta không bám lấy người nữa đâu, bây giờ mục tiêu của ta là hắn.” Nhấm Cửu tìm trong người móc túi tiền của mình ra, lấy một ít tiền, nghĩ nghĩ rồi lại bỏ tiền vào, nhét cả túi tiền vào tay Trương tú tài, “Cầm lấy dùng đi, bây giờ các người không về nhà được, một nhà ba người phải lên đường nhất định tiêu tốn không ít, chỗ này coi như là tiền ta tạ tội với người vậy.”

Sở Cuồng liếc Nhấm Cửu, Nhấm Cửu thấy Trương tú tài cầm tiền ngây ngốc nhìn nàng, nàng nghiêng răng nhét tiền vào áo Trương tú tài: “Cầm lấy dùng đi!” Sở Cuồng nhìn ra được, thật ra nàng rất không nỡ...

“Tốt xấu gì ta cũng từng cướp người rồi, người không cần khách sáo với ta đâu.”

Trương tú tài ôm quyền bái Nhấm Cửu: “Tiểu sinh Trương Đào, tạ đại ơn của Trại chủ. Nếu ngày sau còn cơ hội gặp lại, Trương Đào nhất định kết cỏ ngậm vành báo đáp!”

Nhấm Cửu giật giật khoe miệng cười cười.

Sở Cuồng tính toán thời gian rồi nói: “Các vị phải ngày đêm lên đường. Lập tức xuất phát đi, không thể chậm trễ nữa.”

Trương Đào điều thê tử và nhạc mẫu bái hai người một cái rồi quay đầu rời đi.

Nhấm Cửu đưa mắt nhìn theo bóng họ, thấy Trương Đào cẩn thận điều thê tử hắn, không biết làm sao, nàng bỗng cao giọng hỏi: “Này! Lúc trước ta cướp người như vậy, chẳng phải người hận ta sao? Tại sao người tha chết cũng không chịu ở rể vậy?”

Người phía trước loạng choạng, suy nghĩ một hồi lâu mới quay đầu, đứng thẳng lưng nói: “Trại chủ, Trương Đào là một tú tài nghèo khổ, không có gì khác ngoài khí tiết, bởi vậy lúc đầu không phải hận Trại chủ mà hận thủ đoạn cường bức này thôi.” Hắn nói, “Phu thê kết tóc là duyên phận, tướng công không thể cướp! Mong Trại chủ nghe lời này của Trương Đào, nếu Trại chủ chịu dịu dàng một chút thì có khi tình cảnh sẽ khác.”

8. Q.1 - Chương 8

“Trại chủ, Trương Đào là một tú tài nghèo khổ, không có gì khác ngoài khí tiết, bởi vậy lúc đầu không phải hận Trại chủ mà hận thủ đoạn cường bức này thôi.” Hắn nói, “Phu thê kết tóc là duyên phận, tướng công không thể cướp! Mong Trại chủ nghe lời này của Trương Đào, nếu Trại chủ chịu dịu dàng một chút thì có khi tình cảnh sẽ khác.”

Tú tài có khí tiết, không thích cưỡng đoạt, hơn nữa cũng không thích tính tình nàng...

Nhắm Cửu hơi buồn bực.

Lúc Nhắm Cửu và Sở Cuồng về đến sơn trại thì mặt trời đã ngã về phía Tây, nàng vòng qua con đường nhỏ vừa leo núi vừa suy nghĩ, miệng không ngừng lẩm bẩm, nhưng Sở Cuồng định lực rất tốt, hoàn toàn coi như không nghe thấy gì, cuối cùng vẫn là Nhắm Cửu không nhịn được, cân nhắc rồi lên tiếng hỏi: “Chàng... có cần khí tiết không?”

Sở Cuồng nghiêng mắt nhìn nàng, thấy thần sắc nàng có vài phần chờ đợi, vài phần thăm dò, lại còn vô cùng cẩn thận dè dặt, giống như chỉ cần hấn đáp không hay thì nàng sẽ mất hết lòng tin để sống tiếp vậy. Sở Cuồng suy ngẫm, cảm thấy tạm thời không thể đáp thẳng, cuối cùng lên tiếng nói: “Từ ngữ ý tứ không rõ ràng, xin giải thích rõ.”

“Chuyện này làm sao giải thích đây.” Nhắm Cửu suy nghĩ một hồi, “Vay lấy ví dụ nhé, ví dụ bây giờ chàng rất đói, đói sắp chết rồi, nhưng chỉ có kẻ địch chàng căm ghét mới có thức ăn, chàng có đi tìm hắn lấy không?”

Sở Cuồng không nghĩ đã đáp ngay: “Tình huống này có hai biến số, thứ nhất, tôi lấy người đó có đưa không. Thứ hai, hắn đưa rồi có bỏ độc trong đó không. Tổng cộng có thể có ba tình huống, không đưa, đưa nhưng bỏ độc và đưa nhưng không bỏ độc, lý tưởng nhất là tình huống thứ ba, nhưng nghĩ lại tiền đề trước đó là “kẻ địch tôi căm ghét”, trong bối cảnh giả định như vậy, xác suất xảy ra tình huống thứ ba gần như bằng không, giả thiết này của cô không có cơ sở thực tế, không thành lập.”

Nhắm Cửu nghiêng rằng: “Chàng coi như thành lập đi! Chàng coi như kẻ địch ngốc đi! Chỉ cần chàng lấy thì hắn sẽ đưa mà không bỏ độc! Vậy chàng có lấy không?”

Sở Cuồng không thể hiểu nổi mà nhìn nàng: “Gặp phải kẻ địch ngốc như vậy lẽ nào không nên giết đi, sau đó cướp hết thức ăn trong tay hắn sao?”

“...” Nhắm Cửu hơi bất lực, “Chàng có thể bĩ ỏi hơn chút nữa không...”

Im lặng đi về phía trước một đoạn, Nhắm Cửu đột nhiên sực tỉnh, “Theo đáp án vừa rồi của chàng, nếu có tình huống đó thì chàng nhất định sẽ tìm đối phương lấy thức ăn phải không?”

“Nếu là tình huống lý tưởng...”

“Không có khí tiết.” Nhắm Cửu khẳng định, rồi lại tự mình lẩm bẩm, “Theo đáp án vừa rồi, chuyện giết người cướp của này chẳng phải chính là cưỡng đoạt sao, xem ra chàng cũng không để tâm đến thủ đoạn này lắm.”

Sở Cuồng không biết Nhắm Cửu đang lẩm bẩm điều gì, nhưng ý trên mặt chữ vẫn có thể hiểu được, hắn gật đầu thừa nhận: “Trong tình huống khẩn cấp, cần thiết phải sử dụng hành động bạo lực thích đáng.”

Nhắm Cửu cảm thấy cuộc đời mình thật sự đã gặp phải tình huống bức thiết rồi. Nàng gật đầu: “Câu cuối cùng, chàng thích nữ nhân thế nào? Dịu dàng hiền thực? Nhiệt tình mạnh mẽ? Hay là yếu đuối đáng thương?”

Sở Cuồng suy nghĩ trong chốc lát: “Nhìn vừa mắt.”

“...” Nhắm Cửu vuốt mặt, sáp đầu lại gần, “Vậy chàng thấy ta thì sao? Chàng thấy ta có vừa mắt không?”

Nàng sáp lại quá gần, ánh chiều tà chiếu rọi khiến gương mặt nàng đỏ hồng hồng, vô cùng đáng yêu. Đôi mắt đen láy lấp lánh ánh sáng vô cùng động lòng, giống như ánh sáng lúc ở trong vũ trụ mênh mông nhìn về tinh hệ Sâm Long. Sở Cuồng nhất thời hơi thất thần, đầu bỗng hiện lên hình ảnh trước đó, khi nàng nghe thấy tú tài kia nói hi vọng nàng dịu dàng một chút, thần sắc hân tột đi trong một khắc.

Sở Cuồng không phải là người giàu tình cảm, thân là một sĩ quan, hắn cũng không cần những cảm xúc rắc rối đó. Nhưng lúc này hắn hơi động lòng trắc ẩn, tuy hắn vốn không biết mình đã động cái gọi là “lòng trắc ẩn” này.

“Đến hiện tại thì các hạ chưa làm ra hành vi gì khiến tôi không thể chịu được.”

Nhắm Cửu đảo mắt suy nghĩ một hồi: “Vậy rốt cuộc người thấy ta vừa mắt hay không vừa mắt đây?”

“Không có không vừa mắt.”

Vậy tức là vừa mắt rồi chứ gì.

Nhắm Cửu hiểu ra, nhất thời lại không tìm được cảm động, không sai, người nàng muốn tìm chính là nam nhân như vậy đó, gương mặt thanh tú, nội tâm mạnh mẽ, không quan tâm quá nhiều đến khí tiết gì đó, không phải dù chết cũng cần sĩ diện, có thể tiếp nhận thủ đoạn cường đoạt của nàng, quan trọng nhất là hắn thấy nàng vừa mắt, không yêu cầu nàng cố ý làm ra vẻ dịu dàng bên lên hiền thực gì đó! Tuy nàng có thể giả vờ như vậy, nhưng lẽ nào ngày ngày phải đeo mặt nạ mà sống sao, thỉnh thoảng giả vờ là tình thú phụ thê, nhưng ngày ngày giả vờ là rảnh rỗi quá muốn ăn đòn.

Nam nhân này đúng là điều nào cũng phù hợp với yêu cầu thẩm mỹ của nàng!

Vậy ai có thể cho Nhắm Cửu biết, bây giờ nàng có lý do gì để không bỏ thuốc X cho nam nhân này nữa không...

Nhắm Cửu hạ quyết tâm tối nay nhất định phải đắc thủ.

Chim núi về tổ bay ngang qua đầu, tiếng kêu nghe thật êm ái vui tai.

Trần Chi Lương, trong Huyện nha, Lưu côn đồ đang kêu la thảm thiết khi được lão đại phu thoa thuốc, Huyện lệnh thân hình phì nhiêu tức giận run bần bật, hắn đi tới đi lui trong phòng: “Đám điều dân này! Ngày càng không coi bốn quan ra gì!”

Khác với những người run rẩy sợ hãi trong phòng, một hắc y nhân che mặt ngồi bên trên, ánh mắt hơi khinh miệt nhìn Lưu côn đồ nói: “Quý công tử có thấy bộ dạng người đã thương người không?”

“Á!” Lưu côn đồ đau đớn kêu lên một tiếng, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói, “Người đó dung mạo cũng anh tuấn, đội nón, còn dùng một sợi dây thừng cột nón vào đầu, ta... hình như ta thấy hắn để tóc ngắn! Cha à, đại lao của phủ nha chúng ta có phải đã thả tên khốn kiếp nào ra không?”

Lưu huyện lệnh nhíu mày: “Đâu có!”

Hắc y nhân bên trên đang bưng ly trà, ánh mắt trầm trầm, bỗng hắn đặt ly trà xuống: “Lúc kéo Bạch thạch thần khí trên núi Chi Lương về, chắc chắn là lúc mở ra đã không có ai sao?”

Lưu huyện lệnh lắc đầu: “Đám thổ phỉ đó nói thần khí phá một cái động ở hậu sơn của chúng, chúng không dám vào thăm dò, lúc quan sai kéo Bạch thạch thần khí ra đã có bộ dạng như vậy. Bên trong hình như không có ai.”

Hắc y nhân nhíu mày: “Có lục soát sơn trại để xác nhận không?”

“Việc này... việc này thì không...”

“Hừ!” Hắc y nhân ném ly trà xuống đất, tiếng nứt vỡ giòn giã khiến người trong phòng sợ hãi im lặng, ngay cả Lưu côn đồ cũng quên kêu gào. Lưu huyệt lệnh sợ đến mức mồ hôi lạnh đầy đầu, “Đại nhân... đại nhân bớt giận, hạ quan... hạ quan sẽ sai người đi xác nhận là được...”

“Xác nhận?” Hắc y nhân đập bàn đứng dậy, “Trước đó người đã làm gì? Nếu chuyện này tiết lộ ra ngoài, ta nhất định sẽ lấy cái đầu của người!”

Lưu huyệt lệnh quỳ xuống đất run cầm cập. Hắc y nhân khẽ trầm ngâm, “Khoan đánh rần động cỏ đã, để ta điều nhân thủ từ Kinh thành đến...” Lưu huyệt lệnh vội nói, “Hạ quan... hạ quan nguyện phân ưu cho đại nhân, đại nhân có việc gì hạ quan sẽ sai người đi làm là được, không phiền đại nhân điều binh ngàn dặm...”

“Người làm?” Người đó lạnh lùng cười, “Chỉ e người của người không làm nổi, muốn diệt cái trại đó bây giờ không dễ vậy đâu.”

Nghe thấy chữ “diệt” này, Lưu huyệt lệnh kinh ngạc nhìn người kia, hần lại nói: “Bây giờ người chỉ cần phái người đưa Bạch thạch thần khí trong địa thất phủ nha vào Kinh, không được có gì sơ sót, biết chưa?”

Lưu huyệt lệnh vâng dạ đáp lời: “Biết rồi ạ, biết rồi ạ.”

Lúc Nhấm Cửu và Sở Cuồng sắp về đến trại, còn cách một đoạn đường nhỏ, mũi Sở Cuồng động đây, hần nhú mày cảm Nhấm Cửu lại, giọng hơi căng thẳng: “Có mùi của vũ khí hóa học.”

Nghe hần nói vậy, Nhấm Cửu thò đầu ngửi trái ngửi phải, vừa hay có một trận gió thổi từ trên núi xuống, Nhấm Cửu hiểu ra: “Ta mau quên quá! Quên mất hôm nay là ngày ăn thịt! Mũi chàng thính thật, còn người được mùi thịt trước ta nữa.” Trông mắt Nhấm Cửu đảo đảo, “Chút nữa ta sẽ chọn cho chàng miếng thịt to nhất ngon nhất.”

Sở Cuồng ngẩn ra, có hơi ngây ngốc: “Ăn... cái gì?”

Nhấm Cửu chạy phía trước: “Ăn thịt đó, mau đi!”

Bước vào trại, khoảng đất trống giữa trại đã chất củi thật cao, đốt lửa chiếu sáng cả màn đêm. Các nam nhân đang ngồi quanh đồng lửa lớn nhất, cao giọng chuyện trò, sảng khoái nốc rượu, các nữ nhân tùm năm tùm ba ngồi quanh những đồng lửa nhỏ, trong tay cầm thịt nướng thơm phức, có người đút cho trẻ con ăn, có người thưởng thức mùi vị.

Đối với người trong sơn trại thì thịt là xa xỉ phẩm, một tháng chỉ có thể ăn thịt một lần, hơn nữa chỉ có hôm nay họp chợ mới có thể xuống núi mua đủ thịt heo về chia cho mọi người, đây là ngày lễ tự nhiên mà thành trong trại, mỗi tháng vào ngày trấn Chi Lương họp chợ, dân chúng trong sơn trại đều tụ tập vào ban đêm, có người mua thịt về, có người đem thịt cất trong nhà ra chia xẻ với xóm giềng, luôn tiện uống rượu chuyện trò, bồi dưỡng tình cảm, bình thường có gì không vui cũng nhân cơ hội này nói ra, hóa giải mâu thuẫn dưới sự trợ giúp của mỹ vị.

Đại Bạch bị Sở Cuồng dọa đã mấy ngày không xuất hiện lúc này cũng thò mặt ra, chảy nước miếng quanh quần trong đám người, thỉnh thoảng được khúc xương người ta ăn thừa, nó vui vẻ cùng Đại Hoàng kêu loạn.

Nhìn thấy Nhấm Cửu, Đại Bạch tha khúc xương chạy đến bên cạnh nàng, đôi mắt xanh lóe sáng nhìn nàng, thè lưỡi vẫy đuôi, kích động vút khúc xương bên chân Nhấm Cửu. Nhấm Cửu xoa đầu nó, có hơi cảm khái: “Cho Đại Hoàng nuôi người rốt cuộc là đúng hay sai đây... Xương này ta không ăn đâu, người ăn đi, á, nước bọt dính đây rồi nè.”

“Không thể hiểu nổi.” Một giọng nói trầm trầm sau lưng truyền đến.

Nhấm Cửu quay đầu, thấy Sở Cuồng đeo một chiếc mũ giáp khoa trương, che hết cả đầu, thần tình vô cùng nghiêm túc, “Vừa nuôi dưỡng sinh vật phi nhân hình lại vừa ăn thì thể chúng, logic của sinh vật có trí tuệ ở tinh cầu này thật không thể nào tưởng tượng được.”

“Thì thể... chàng có thể dùng dùng những từ ngữ quái dị như vậy được không?” Nhấm Cửu dẩu môi: “Với lại kiếm tiền là để tiêu tiền, trông đậu là để ăn đậu mà, nuôi động vật đương nhiên cũng phải ăn thịt chúng rồi, có gì kỳ quái đâu... Còn nữa, mũ giáp to thể này rốt cuộc bình thường chàng cất ở đâu vậy...”

Sở Cuồng nhìn Đại Bạch vẫn đang thè lưỡi liếm chân Nhấm Cửu, ánh mắt vô cùng đồng tình.

Hắn lắc đầu biểu thị tạm thời không thể hiểu được tin tức này.

Ở tỉnh hệ Sâm Long, thức ăn của họ có ba loại, một là viên dinh dưỡng được nén với nồng độ cao, cung cấp nhiệt lượng và cảm giác no bụng, đa phần đều là quân dụng. Hai là thức ăn cứng sủi bọt, so với viên dinh dưỡng thì nó chú trọng đến việc bảo dưỡng rèn luyện cơ nhai và răng, loại thứ ba là thức ăn dạng lỏng, được dùng hằng ngày, hình thái không đồng nhất, có đặc có lỏng, có thể tiêm hoặc uống, cũng có khẩu cảm và mùi vị khác nhau. Trong mắt Sở Cuồng thức ăn chỉ có thể là vậy.

Thịt?

Theo sách cổ viết lại, từ góc độ tiến hóa thì sinh vật nhân hình từ thời viễn cổ cũng có ăn thứ này, nhưng theo lý mà nói, khi vũ trụ tiến hóa đến giai đoạn hiện nay, xác suất tồn tại của sinh vật có trí tuệ cao nhưng vẫn ăn những tổ chức thịt, chất béo và xương đã tử vong gần như bằng không.

Nhưng mà...

Sở Cuồng quét mắt một vòng quanh sơn trại, miệng ai cũng đang nhai nhóp nhép, quay đầu lại, ánh mắt rơi trên người Nhắm Cửu, nàng nhân lúc hắn trầm tư vừa rồi, không biết lấy từ đâu ra hai cái chân gà, một cái đưa cho hắn, một cái nhét vào miệng mình.

“Rắc... chép chép... chàng ăn không?”

Ngay trước mặt hắn... nàng ăn một chi được xé ra từ loài thú...

Sở Cuồng cứng đờ người như bị sét đánh. Mũ giáp chống phóng xạ chống nhiệt độ cao chống áp suất dùng kỹ thuật tiên tiến nhất để chế tạo này cũng không chống nổi cảnh tượng đập vào thị giác, xé xác phanh thây động vật phi nhân hình chưa khử độc, sau khi nấu nướng chín dùng cơ nhai vận động hàm dưới, dùng răng cửa cố định thì thê rồi dùng răng nanh ma sát vận động xé thịt từ xương ra nuốt xuống...

Quá trình này... thật sự quá kích thích rồi...

“Đừng! Đừng qua đây!”

Lần đầu tiên trong đời, sĩ quan cấp một Sở Cuồng lùi về phía sau một bước, giọng nói run rẩy. Hắn đưa tay cản Nhắm Cửu lại gần hắn.

Nhắm Cửu đã bôi thuốc lên chân gà rồi mà! Làm sao nàng dễ dàng tránh ra được!

“Nào, ném thử đi, chân gà này đâu có sống lại cào chàng đâu.”

Chính vì chết rồi còn ăn nó vào bụng mới càng đáng sợ hơn đó có được không hả! Logic của cô gái này sao lại xuất hiện sai lệch nghiêm trọng như vậy! Sai lệch vô cùng trầm trọng đó!

9. Q.1 - Chương 9

“Đừng lại gần tôi!” Sở Cuồng nói lời này nhưng bộ dạng có vẻ ngoài cứng trong mềm.

Bộ dạng này của hắn không biết đã chạm vào dây thần kinh muốn chiếm hữu nào của Nhắm Cửu, nàng quẹt nước bọt, chỉ muốn nhào tới cắn hắn một miếng ném thử mùi vị.

Nhắm Cửu từng bước ép sát, Sở Cuồng như gặp phải đại địch, ánh mắt ngày càng lạnh lùng: “Cảnh cáo lần cuối, đừng lại gần tôi thêm một tấc nào nữa...”

Nhắm Cửu một chân bước tới, không biết đã lại gần hắn thêm bao nhiêu tấc rồi. Sở Cuồng tái mặt, nhưng thấy chiếc chân gà nướng vàng kia như ma quỷ chụp tới, giọng nữ giấu trong người Sở Cuồng lại xuất hiện: “Tần suất tim đập đạt trạng thái cảnh báo, đề nghị sĩ quan có hành động thích hợp, đề nghị sĩ quan có hành động thích hợp.”

Trán Sở Cuồng lăm lăm mồ hôi, hần nghiêng rặng, đưa tay ra sau lưng, tiếng kim loại ma sát xoẹt qua, chỉ thấy tay hần cầm một vũ khí màu bạc, trên vũ khí lóe lên ánh sáng, “xoẹt” một tiếng, một chùm sáng màu đỏ bắn ra, vô cùng chuẩn xác bắn trúng chiếc chân gà, Nhấm Cửu còn chưa kịp phản ứng thì chiếc chân gà kia đã “bùm” một tiếng biến mất trong không khí.

Nhấm Cửu ngăn ra: “Xảy ra chuyện gì?”

Sở Cuồng thoải mái thở phào: “Đã tiêu hủy mục tiêu thành trạng thái phân tử, có thể hạ thấp cấp độ cảnh báo.”

Nhấm Cửu không thể tưởng tượng nổi nhìn hần: “Chàng dám tiêu hủy thịt ta tốt bụng đưa cho chàng sao!” Đại Bạch đứng bên cạnh Nhấm Cửu không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ cảm thấy chủ nhân mình bị ăn hiếp, tuy nó hơi sợ Sở Cuồng, nhưng lúc này vẫn lấy hết dũng khí nhe nanh gầm gừ với Sở Cuồng. Nhấm Cửu đá Đại Bạch một cái, sợ Sở Cuồng cũng “xoẹt” một cái tiêu hủy Đại Bạch, “Chàng có biết một con gà chỉ có hai chân không? Không dễ gì mà ăn được không?”

Sở Cuồng liếc nhìn Đại Bạch đang nhe nanh, nhú mày: “Quan niệm của các người cần phải thay đổi, đó không phải là thức ăn.” Hần nghiêm túc nói, “Là vũ khí hóa học.”

Nhấm Cửu càng thấy kỳ quái hơn: “Ăn nó rồi chẳng lẽ nó sẽ biến thành gà sống lại trong bụng chàng, sau đó mổ bụng chàng chui ra ngoài sao?”

Sắc mặt Sở Cuồng càng nặng nề: “Không bài trừ xác suất xảy ra những chuyện nghe thấy đã hãi hùng như vậy.”

“Tin những chuyện này có thật mới khiến người ta nghe thấy đã hãi hùng đó!”

Sở Cuồng im lặng một hồi: “Xin lỗi, tôi cho rằng trong chuyện này chúng ta tạm thời không thể hiểu nhau, thứ lỗi cho tôi cáo lui trước.” Nói xong hần quay người về phòng, Nhấm Cửu giật giật khóe miệng, nghĩ dù sao thuốc ông chủ hiệu thuốc đưa vẫn còn nhiều lắm, lần sau lại tìm cơ hội vậy. Lòng còn chưa nghĩ xong, chỉ thấy Đại Bạch bên cạnh nhanh như chớp xông về phía trước, nhắm vào vai Sở Cuồng mà nhào tới, khí thế hung mãnh này chính là điển phạm của Vạn thú chi vương sau này, nhưng vì Vạn thú chi vương hiện nay còn nhỏ nên chỉ cào được tới thắt lưng Sở Cuồng.

Phản ứng của Sở Cuồng cũng không chậm, ngay lúc Đại Bạch nhào tới, hần đã móc vũ khí màu bạc ra, nhắm vào đầu Đại Bạch, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, chỉ nghe Nhấm Cửu hét lớn: “Đừng giết nó!”

Sở Cuồng nhú mày, vũ khí trên tay cố ý chệch góc, một phát súng đã lên nòng trượt qua đuôi Đại Bạch, đốt cháy lông trắng trên đuôi nó, rơi thẳng bên chân Nhấm Cửu, chìm vào trong đất, chỉ nghe dưới đất truyền đến nhiều tiếng nổ nhỏ, là tiếng động cuối cùng trong đời của con sâu cái kiến bất hạnh nào đó, sau khi thanh âm chìm xuống, Nhấm Cửu toát mồ hôi... suýt chút nữa nàng đã bị tiêu hủy một cách vô duyên vô cớ rồi, ngay cả khói cũng không thấy...

Còn ở chỗ Sở Cuồng, sau khi bắn trượt, Đại Bạch đã nhào lên người hần, vì đòn vừa rồi nên Sở Cuồng mất trọng tâm, dễ dàng bị Đại Bạch ấn xuống đất, nó bò lên người Sở Cuồng, theo bản năng thú tính sai khiến, Đại Bạch há miệng cắn lên cổ Sở Cuồng! May mắn là lúc này Sở Cuồng đang đội chiếc nón giáp trong suốt, phần cổ gắn liền với cổ áo, y phục trên người hần cũng vô cùng chắc chắn, Đại Bạch có làm thế nào cũng không cắn vào được.

Nhấm Cửu vốn đang lo lắng Đại Bạch sẽ cắn chết Sở Cuồng, nhưng thấy cảnh này, nàng khoanh tay đứng bên cạnh xem tuồng, nhìn Sở Cuồng bên trong mặt nạ mặt tái như sắp chết. Cho nam nhân này rèn luyện một chút cũng tốt. Nhấm Cửu nghĩ vậy.

Vừa cắn vừa liếm vừa cào, khuấy đảo hồi lâu, Đại Bạch thấy nón giáp che đầu Sở Cuồng không hề hư tổn, nó hơi hoang mang quay đầu nhìn Nhấm Cửu, bộ dạng giống như không biết phải làm sao, nhưng hiển nhiên là nam nhân dưới người Đại Bạch còn hoang mang hơn nó, bàn tay nắm vũ khí dùng lực khiến các khớp trắng bệch.

Nhấm Cửu nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy nói không chừng Sở Cuồng sẽ mất khống chế, nàng bước tới nhắc móng trước của Đại Bạch lên rồi ôm nó lại: “Được rồi được rồi, không có chuyện của ngươi nữa, đi chơi đi.”

Đại Bạch không phục, cổ họng vẫn phát ra tiếng kêu ừng ực, Nhấm Cữu đánh đánh vào đầu nó, nhỏ giọng lầm bầm, “Nam nhân của ta đã bị người dọa đến phát khóc rồi, người còn muốn thế nào nữa, đi đi!” Nàng đặt nó xuống rồi gọi lớn một tiếng, “Đại Hoàng!”

Nghe thấy tên này, Đại Bạch lập tức cụp đuôi trốn mất.

Sở Cuồng vẫn nằm ngửa dưới đất bất động, Nhấm Cữu ngồi xổm xuống nhìn hân: “Ta đuổi nó đi rồi, đứng dậy đi.” Lúc này Sở Cuồng mới cử động, hân đưa tay định lấy nón giáp xuống, nhưng động tác bỗng khựng lại, Nhấm Cữu thấy sắc mặt hân càng khó coi, nàng nhiu mày hỏi, “Lại làm sao nữa?”

“Nón giáp...” Trán hân toát mồ hôi lạnh, “Dính đầy nước bọt của sinh vật, không thể phán đoán nó có ăn mòn hay không...”

Nhấm Cữu thở dài: “Về mặt này thì chàng đúng là nhất gan thật.”

“Vô tri.” Giọng Sở Cuồng bình thản, nhưng sắc mặt đã tái đi, “Trong tinh hệ, chiến đấu giữa sinh vật nhân hình và phi nhân hình để tranh đoạt không gian tồn tại hoàn toàn vượt qua tất cả nhận biết của cô, cơ thể bọn chúng là vũ khí hóa học hung ác nhất, nếu không có bảo vệ bên ngoài mà tiếp xúc với chúng thì không khác gì tự sát...” Chưa dứt lời, Nhấm Cữu đã chùi đi nước bọt của Đại Bạch còn sót trên mũ giáp hân, sau đó giống như lần trước ấn nhẹ vào nút bấm bên đầu hân, “Bụp” một tiếng, gờ nón giáp ra.

“Vậy sao, có thấy tay ta bị thối rữa không?”

Sở Cuồng im lặng nhìn bàn tay Nhấm Cữu một hồi, sau đó âm thầm đứng dậy lui ra ba bước, “Trong vòng ba ngày xin dừng lại gần tôi trong vòng một trượng.”

Nhấm Cữu dẫu môi, chuyện này người có thể quyết định được sao... Hơn nữa... “Chẳng phải trên người chàng có thứ gì đó phải tiếp xúc với ta mới có thể dùng sao?”

Sở Cuồng im lặng, vô cùng ẩn nhẫn nhấm mắt, một lúc sau mới nói: “Hôm trước tôi đi tuần tra hoàn cảnh xung quanh thấy ở lưng núi phía sau hình như có một cái hồ, nước cũng trong lắm, chắc là nước nguồn, nhưng vì cây cối che mắt nên không biết làm sao đến đó được, có thể nhờ các hạ dẫn đường không, tôi cần phải nhanh chóng tẩy rửa triệt để, còn cô cũng nên đi cùng tôi để tắm rửa luôn.”

“Tắm à...” Nhấm Cữu mờ ám kéo dài vĩ âm, “Cùng tắm à! Được, đương nhiên là được!”

Mặt hồ phản chiếu ánh trăng, nước trong khe róc rách róc rách chảy vào hồ, rồi lại chảy ra một hướng khác, rơi xuống một tảng đá lớn hình thành một cái thác nhỏ, cảnh này dưới trăng thu lá đỏ tự nhiên trở nên tuyệt sắc.

Quả nhiên là một nơi tốt để hành sự!

Nhấm Cữu rung động vì mỹ cảnh, vốn muốn ngâm một bài thơ để Sở Cuồng nhìn mình bằng con mắt khác, tức cảnh sinh tình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại trong đầu cũng chỉ có ba chữ “Đẹp quá đi”, bụng không mài nổi chút mực, Nhấm Cữu chỉ đành cho qua.

Thật ra cho dù nàng ngâm được thơ Sở Cuồng cũng chưa chắc để tâm đến, hân lấy trong y phục ra một cái ống nhỏ, cẩn thận thò xuống nước: “Kiểm tra chất lượng nước.”

“Bắt đầu kiểm tra chất lượng nước, khởi động kiểm tra vi sinh vật, bắt đầu đo lường khoáng chất...” Giọng nữ cứng đờ lại lên tiếng, “Kiểm tra chất lượng nước hoàn tất, nước uống cấp độ ba.”

Sở Cuồng vui mừng ngạc nhiên: “Chất lượng nước cũng tốt lắm.”

Nhấm Cữu đã quen với sự tồn tại của giọng nữ kỳ lạ kia, dù sao trên người nam nhân này cũng có quá nhiều thứ kỳ quái rồi, thêm một cái nữa cũng chẳng sao, nàng bắt đầu cởi y phục định nhảy xuống nước, “Chàng mò mẫm xong chưa? Xong rồi thì chúng ta nhanh chóng hành sự... à, nhanh chóng tắm đi!”

Sở Cuồng gật đầu, cũng không quan tâm Nhấm Cữu đang làm gì, hân nhấc chân bước xuống hồ nước mát lạnh. Cứ đi đến khi nước sâu đến eo, hân đứng tấn trong nước, chỉ để phần cổ lộ lên trên, sau đó... bất động.

Bàn tay đang cởi y phục của Nhấm Cữu khựng lại: “Chàng đây là... tắm đó sao?”

“Tôi đang tẩy rửa triệt để.”

Nhắm Cửu quay đầu nhìn hấn: “Như vậy thì tẩy rửa được gì?”

“Quần áo.” Sở Cuồng không nhìn cũng đoán được Nhắm Cửu đang dùng bộ mặt vô tri nhìn mình, hấn nhắm mắt nhàn nhạt nói, “Đây là đồng phục quân dụng chống áp suất chống khuẩn chống nước chống lửa cùng với chức năng lưu trữ gấp mười lần nữa, bất kể dính phải vật ô uế đến đâu, chỉ cần dùng nước xối đi là sạch sẽ ngay.”

Đây rốt cuộc là y phục thần kỳ gì vậy...

Bởi vậy sở dĩ hấn có thể lấy trong túi ra nhiều vũ khí miên miên bất tuyệt như vậy là vì y phục này có thể chứa nhiều đồ hơn bề ngoài sao? Hơn nữa còn không bị bất kỳ vật gì làm bẩn, chỉ cần xối nước là được? Chẳng trách sau khi bị Đại Bạch liếm, hấn chỉ quan tâm đến nón giáp thôi...

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến y phục, Nhắm Cửu chỉ vào áo ngoài đã cởi đi của mình: “Vây còn ta thì sao? Ta phải làm sao đây? Chẳng bảo ta đến đây để nghe chàng huênh hoang về y phục à?”

Mí mắt Sở Cuồng vẫn bất động: “Vừa rồi tôi nói rồi, tôi phải tẩy rửa triệt để, còn các hạ cũng cần tắm rửa.”

Nhắm Cửu nghiêng rằng: “Bởi vậy ý chàng là muốn ta cởi sạch y phục tắm trước mặt chàng à? Mà chỉ đơn thuần là tắm thôi sao?”

Sở Cuồng im lặng một hồi, cuối cùng nhíu mày mở mắt: “Cô có ngại cởi quần áo không?”

Nhắm Cửu phẫn nộ: “Ta ngại!” Nàng vứt áo ngoài xuống đất, “Đương nhiên ta ngại! Chàng tưởng đại gia đây trước mặt ai cũng cởi y phục được hết sao? Ta có thô lỗ thế nào thì cũng là một nữ nhân mà! Là một nữ nhân có XXY đầy đủ đó!”

Sở Cuồng ngẩn ra trong một khắc: “Xin lỗi, tôi quên mất.”

Nhắm Cửu: “...”

Sở Cuồng suy nghĩ một hồi rồi gật đầu quyết định: “Vây thì đừng cởi hết, cứ để vậy xuống đi, xin nhớ là cố gắng cách xa tôi một trượng. Với lại hồ này chỗ sâu nhất là hai trượng, xin chú ý là đừng rời bờ quá xa, vượt quá phạm vi năng lực của tôi thì tôi không cứu nổi cô đâu.”

Nhắm Cửu dẫu môi nhảy ào xuống nước, trong lúc Sở Cuồng còn đang ngẩn ra, nàng đã ở dưới nước lặn đến trước mặt hấn, gần như dán sát vào mũi Sở Cuồng ngoi lên, nàng dụ dỗ hấn: “Đừng có xem thường người khác! Cửu gia đây từ nhỏ đã nhảy nhót dưới hồ mà chưa từng sắc nước lấy một lần!”

Nếu như vậy cũng được coi là dụ dỗ thì...

Sở Cuồng mặt không biểu hiện đẩy con ma Nhắm Cửu ra, vuốt mặt nói: “Tốt lắm, vậy cô có thể tránh xa tôi hơn một chút rồi.” Nhắm Cửu bất động, nhìn thẳng vào mặt hấn: “Nếu ta không lý giải sai lời vừa rồi của chàng thì chàng không biết bơi đúng không?”

Sở Cuồng cũng không che giấu, gật đầu thừa nhận: “Không sai.”

Người rèn luyện thân thể đến mức gần như không có khuyết điểm mà lại không biết bơi? Đối với Nhắm Cửu thì... đây thật là một tin mừng động trời!

Nàng nhếch môi bật cười, hai tay đặt lên vai Sở Cuồng, bàn chân dấn vào đất mềm dưới đáy hồ, vì hiện giờ Sở Cuồng đang đứng tấn nên nàng còn cao hơn Sở Cuồng một cái đầu: “Chúng ta chơi một trò chơi đi.”

Sở Cuồng nghiêm túc nhìn nàng. Nhắm Cửu cười càng hơn hớ hơn: “Gọi là, bắt và bị bắt.” Nói xong, tay nàng dùng lực, chân gạt Sở Cuồng một cái, ý đồ muốn Sở Cuồng té xuống nước sau đó mặc nàng đùa giỡn, nhưng nào ngờ nàng dùng lực thật mạnh nhưng Sở Cuồng vẫn đứng tấn bất động, lạnh lùng nhìn nàng: “Ngu xuẩn, với sức của cô mà muốn đẩy ngã tôi xác suất gần như bằng không...” Còn chưa dứt lời, Nhắm Cửu vì dùng lực quá mạnh nên chân kia đang đứng trên bùn nhão dưới hồ trượt đi, nàng kêu lên một tiếng, trong lúc Sở Cuồng còn chưa phản ứng được, mặt đã “bốp” một tiếng đập vào mặt Sở Cuồng, răng lợi va vào nhau, trong phút chốc mùi máu tanh lan ra giữa môi hai người.

Mùi... máu tanh?

Sắc mặt Sở Cuồng tái đi, tim bỗng đập hỗn loạn, cả người hấn nhũn ra, Nhấm Cữu đè hấn cùng ngã xuống nước, nước lạnh còn chưa qua đỉnh đầu, lòng Sở Cuồng chỉ còn một ý nghĩ, tiêu rồi...

Uống máu nhau, đây là...

Lập – khế – ước – kết – hôn – đó!

10. Q.1 - Chương 10

Thân thể ấm áp ôm chặt lấy hấn, có một thứ mềm mềm dán lên môi hấn, mùi máu tươi và màu máu nhàn nhạt phản chiếu ánh trắng loang ra trong nước hồ trong suốt.

Sở Cuồng không nhìn người đang đè trên người mình, chỉ nhìn ánh trắng bị sóng nước lung linh bẻ cong, chúng đang được phân hóa thành những tia sáng động lòng người, nhưng lại giống như những lưỡi dao xẻo thịt, từng dao từng dao cắm vào tim hấn... Sở Cuồng giống như cá chết bị màn dao kiếm này đâm thủng, sau đó mặc cho mình từ từ chìm xuống đáy hồ, ánh mắt hấn trống rỗng ảm đạm, hấn bỗng nhớ lại rất lâu về trước, không biết từng đọc được một câu trong cổ thư của tinh cầu nào:

Nếu thật sự có thần vận mệnh, vậy hãy thay tôi nín thở người, lớn tiếng hỏi tại sao lại để tôi gặp được cô ấy? Tại sao lại để cuộc đời tĩnh lặng như tờ của tôi đột nhiên náo động như vậy? Tại sao lại để linh hồn tôi đau đớn như thiếu đốt thể này? Hả? Cô gái mà tôi không có được kia!

Từ khi có trí nhớ đến nay, chưa có những dòng chữ trừu tượng nào có thể khiến Sở Cuồng cảm thấy kinh tâm động phách đến vậy, đương nhiên là trừ câu cuối cùng.

Lúc rơi xuống nước thật ra Nhấm Cữu cũng hơi hoảng loạn, nhưng Sở Cuồng bị Nhấm Cữu va vào đến rách môi lại còn bị đẩy ngã thật sự quá trấn định, cũng không hề giây dựa lấy một lần, ngoan ngoãn thuận theo lực đạo chìm xuống hồ, người không biết bơi mà cũng có thể thản nhiên như vậy, đương nhiên Nhấm Cữu cũng phải thản nhiên rồi, nàng ôm Sở Cuồng thật chặt, môi cũng dán lên miệng hấn, nàng thực hiện tất cả những bước hôn mà nàng biết, chỉ chờ nam nhân như đoá hoa trắng này không chịu nổi nữa, đỏ bừng mặt đẩy nàng ra, tay chân luống cuống bò lên bờ, sau đó ôm ngực khóc lóc: “Sao cô có thể làm chuyện này với tôi, đã vậy thì cô phải chịu trách nhiệm.”

Nàng tưởng tượng vô cùng đẹp đẽ, nhếch môi bật cười, nước hồ lành lạnh chui vào miệng, Nhấm Cữu ngoảnh đầu phun nước trong miệng ra.

Đến khi nàng quay đầu lại thì không thấy nam nhân như đoá hoa trắng đâu mà chỉ thấy một nam nhân bắt đầu trợn trắng mắt.

Nhấm Cữu cả kinh, nàng kéo cổ áo hấn, chân đạp mạnh, hai người lập tức ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Sở Cuồng đã ngất đi, Nhấm Cữu vội kéo hấn lên bờ, Sở Cuồng nằm cứng đờ trên bờ như chết rồi, Nhấm Cữu vỗ vỗ vào mặt hấn như sắp điên: “Không phải đó chứ, đùa một chút mà chàng chết rồi sao, không phải chứ!”

Nàng vỗ vào mặt Sở Cuồng đến đỏ mà đối phương cũng không có phản ứng, Nhấm Cữu nóng lòng gỡ đầu, một quyền đâm vào bụng Sở Cuồng, thân hình Sở Cuồng co giật phun ra một ngụm nước, Nhấm Cữu thấy có công hiệu, lại đâm cho hấn mấy quyền thật mạnh nữa.

“Khụ... Đùng...” Sở Cuồng tỉnh rồi, nhưng Nhấm Cữu không dừng mà lại đánh hấn một quyền nữa, “Khụ! Đùng đánh thức tôi!” Hấn trầm giọng ầm nhẫn, ngoảnh đầu đi không nhìn Nhấm Cữu, “Cho tôi biết đây là mơ đi.”

Khiến sĩ quan Sở Cuồng nói ra những lời trốn tránh hiện thực này thật sự là kỳ tích. Nhưng hiển nhiên là Nhấm Cữu không thấy có kỳ tích gì cả, sắc mặt nàng như thường, thậm chí còn tàn nhẫn hơn bình thường, nàng lại vỗ vỗ mặt hấn để hấn tỉnh táo lại, cường chế Sở Cuồng dời ánh mắt lên người mình: “Chàng đừng bị nước làm mê muội chứ! Đây làm sao có thể là mơ được, vừa rồi chàng bị ta đẩy ngã, chúng ta vô tình

hôn nhau, trong miệng ta vẫn còn mùi máu của chàng nè, chắc chàng cũng có đúng không, mau tỉnh táo lại đi! Đây là hiện thực đó!”

Sắc mặt Sở Cuồng xám ngoét giống như sắp chết đến nơi.

“Thật sự bị nước làm ngốc rồi sao...” Nhắm Cửu đưa tay sờ lên đầu hấn.

Sở Cuồng yên lặng hồi lâu, cuối cùng ngồi dậy như chấp nhận số mạng: “Có một chuyện tôi cần phải giao phó với các hạ.”

Nhắm Cửu giận dữ thu tay về: “Chàng nói đi.”

“Vừa rồi chúng ta đã uống máu nhau.”

Nhắm Cửu chép miệng: “Đúng vậy.”

Thần sắc Sở Cuồng khó dò, dường như đang dùng toàn lực nhẫn nhịn thiệt thòi và không cam dâng trào trong lòng. Hấn ẩn nhẫn hồi lâu, cuối cùng cố ép mình bình tĩnh lên tiếng: “Tôi thuộc hạm đội Húc Nhật nhưng đồng thời cũng là người sinh ra ở tỉnh hệ Sâm Long, phục tùng pháp luật của tỉnh hệ, tuân thủ phẩm chất đạo đức và phong tục tập quán của tỉnh hệ Sâm Long.” Nhắm Cửu gật đầu, Sở Cuồng khó nhọc nói, “Vừa rồi chúng ta đã uống máu tươi của nhau, trong phong tục của tỉnh hệ Sâm Long, đây là nghi thức ký kết khế ước kết hôn. Đây vốn chỉ là một phong tục, nhưng theo diễn biến thời đại, nó đã trở thành tượng trưng cho việc ký kết khế ước hôn nhân chính thức. Bất kể người sinh ra ở tỉnh hệ Sâm Long sống ở đâu, một khi uống máu tươi của đối phương, tín hiệu sẽ thông qua máy nhận dạng phát đến mạng lưới của Liên minh, nhập vào hồ sơ cá nhân, nếu muốn giải trừ khế ước cần phải ra tòa công chứng của tỉnh hệ lập hợp đồng ly hôn, như vậy mới coi như giải trừ quan hệ pháp luật chính thức của hai bên.”

Nhắm Cửu chớp mắt, “Nhưng máy nhận dạng của chàng đâu có ở chỗ chàng.”

“Không sai, đang ở chỗ cô.”

Bởi vậy, hiệu quả phát tín hiệu cũng như nhau...

Nhắm Cửu yên lặng nhìn Sở Cuồng thần sắc nặng nề hồi lâu, bỗng nhiên nàng mở to mắt, không dám tin nói: “Lẽ... lẽ nào... bây giờ chúng ta đã trở thành phu thê trong truyền thuyết rồi sao!”

Hiện thực được lớn tiếng tuyên bố này khiến sắc mặt Sở Cuồng càng xám hơn.

Hấn là sĩ quan cấp một của hạm đội Húc Nhật, trong kế hoạch cuộc đời của Sở Cuồng, hấn chỉ hi vọng đời mình chỉ kết hôn một lần, tìm một người thích hợp, hoàn thành khế ước nên có trong đời này. Không sai, hấn coi quan hệ của bọn họ chỉ là khế ước, giống như khế ước của mình và quân đội vậy. Kết hôn sinh con lập gia đình, sau đó bảo vệ họ, đối với Sở Cuồng thì điều này thể hiện trách nhiệm và sứ mệnh.

Nhưng cho dù là Sở Cuồng, cho dù hấn là người chỉ coi hôn nhân như một nhiệm vụ trong đời, Sở Cuồng vẫn không muốn ký kết khế ước này với một cô gái ăn thịt của hành tinh khác chỉ mới quen không lâu.

Về mặt nhục thể, Sở Cuồng nghĩ mình không thể tiếp nhận được cô ấy.

Mặt khác, Sở Cuồng là một người cứng đầu, có kế hoạch thì sẽ làm theo kế hoạch, có quy tắc thì phải làm theo quy tắc, hấn cảm thấy cuộc đời mình nên như vậy, thẳng thớm ngay ngắn, trên thực tế, trước khi đến tinh cầu này, cuộc sống của hấn đích thực là như vậy, khiến hấn yên tâm, vừa ý và mãn nguyện.

Nhưng sau khi gặp Nhắm Cửu, dường như tất cả đều thay đổi.

Cô gái này thích phá vỡ lẽ thường, không làm theo quy tắc, cuộc đời cô ta giống như cây bút trong tay một đứa trẻ, không biết sẽ vẽ ra đường cong thể nào, sống rồi tỉnh rồi mù lại thích gì làm nấy, thật khiến người ta... không thể hiểu nổi.

Bởi vậy về mặt tâm lý, Sở Cuồng không thể tiếp nhận Nhắm Cửu. Hấn nghĩ họ rõ ràng là đại diện điển hình của hai loại tính cách.

Sở Cuồng nhin cơn đau trong đầu: “Trong hôn nhân, tôi hi vọng đối với đối phương cũng trung thành như với tổ chức, tuy chúng ta không minh không bạch mà ký kết khế ước, nhưng trong quan hệ khế ước này tôi sẽ thẳng thắn với các hạ.” Hấn vô cùng nghiêm túc, “Tôi không muốn nảy sinh quan hệ X với các hạ, hơn

nữa, vì khế ước này do tai nạn mà ký kết, bởi vậy tôi muốn nhờ các hạ sau khi giúp tôi tìm lại được máy bay, hãy cùng tôi về tinh hệ Sâm Long làm khế ước ly hôn để không trở ngại chuyện cưới gả của đôi bên sau này.”

Nhằm Cửu nghe xong, không nghĩ đã nói ngay: “Trước đó ta không nói cho chàng biết là ta muốn cướp chàng làm tướng công sao? Không dễ gì ông trời mới cho ta một khởi đầu tốt như vậy, để chúng ta bớt đi bao nhiêu chuyện mà thành thân luôn, chàng còn muốn ta thả chàng đi sao, chàng nằm mơ đi, ta sẽ kéo lấy chàng cả đời.”

Vậy là sắc mặt Sở Cuồng càng tái đi vài phần

Tắm rửa xong, hai người ướt đầm trở về, Nhằm Cửu vẻ mặt vui vẻ, Sở Cuồng ảm đạm ủ rũ, cảnh tượng này dường như khiến người trong trại hiểu ra điều gì, mọi người cười vô cùng ám muội tán đồng.

Nhằm Cửu tươi cười chào hỏi họ, nhưng cũng không rêu rao sự tình, nàng cảm thấy phải nhân tối nay biến chuyện này thành thật luôn, theo nàng thì như vậy mới thể hiện được quan hệ chắc chắn.

Trước khi xuống nước Nhằm Cửu có cởi áo ngoài, thuốc X bên trong vẫn được giữ kỹ, nàng nhìn cách ăn mặc của Sở Cuồng, lòng nảy ra một kế, vỗ vỗ vai hắn như huynh đệ, thức tỉnh sĩ quan cao cấp nào đó như đang mộng du. Ánh mắt nào nề của Sở Cuồng in gương mặt Nhằm Cửu, hai mắt nàng giống như tập hợp tinh tú khắp trời, chói sáng lấp lánh, để lại bóng đêm càng tối tăm hơn trong lòng Sở Cuồng.

Sở Cuồng cố gắng: “Giải trừ khế ước đi. Tôi nghiêm túc kiên trì yêu cầu.”

Nhằm Cửu phẩy tay: “Chuyện đó không quan trọng.” Nàng lờ đi thần tình ngày càng hoảng hốt của Sở Cuồng, “Chúng ta còn phải xuống núi tìm máy bay của chàng nữa mà.” Nhằm Cửu nói, “Hôm nay chàng mặc áo khoác có nón đánh con trai Huyện lệnh, chắc họ đã nhớ chàng rồi, lần sau chúng ta không thể ăn mặc như vậy nữa.” Nàng nghiêm túc nói, Sở Cuồng cũng tạm gác tâm sự nặng nề trong lòng sang một bên, nghiêm túc lắng nghe, “Ta đi tìm người kiếm một bộ y phục sạch sẽ, tối nay đem cho chàng mặc thử, có chỗ nào không vừa thì ta sửa giúp chàng.”

Sở Cuồng cân nhắc một hồi: “Không thành vấn đề, nhưng quần áo dính vào người phải tiến hành khử độc, ở đây lại không có điều kiện khử độc, ngoài ra, nhất định phải cho tôi quần áo có công năng lưu trữ ít nhất gấp mười lần, như vậy mới có thể bảo đảm mang theo tất cả các vật phẩm, chuẩn bị cho lúc cần thiết.”

Nhằm Cửu phẩy tay: “Không có khử độc cũng không có lưu trữ mười lần gì hết, y phục chỉ có thể che chắn và giữ ấm thôi, chuyện khác chàng tự nghĩ cách đi, về trước chờ ta đi, tìm được y phục ta sẽ về.”

Sở Cuồng còn muốn nói, nhưng Nhằm Cửu đã đi xa, hắn chỉ đành im lặng nhìn xuống, im lặng nhìn bầu trời tối đen đầy sao lấp lánh, im lặng phát ra một tiếng thở dài cực nhẹ: “Thật muốn trở về...”

Nhằm Cửu tìm được ở chỗ thổ phỉ Ất cường tráng mấy bộ y bào to rộng, y phục này Sở Cuồng mặc chần chần sẽ rộng, nhưng mà không sao, Nhằm Cửu hi vọng nó rộng một chút cho dễ lột ra, trước khi vào cửa, nàng còn rút thắt lưng của y phục ra giấu trong người.

Lúc này Sở Cuồng đang ngồi trong phòng mình lục lợi đám vũ khí kỳ lạ cổ quái của hắn, Nhằm Cửu nhìn một đồng vật kim loại có đen có trắng trên bàn hắn, nàng cảm thán: “Rốt cuộc trong y phục chàng chứa bao nhiêu thứ vậy.”

Sở Cuồng trấn định đáp: “Ồ đây là một phần năm.”

Nhằm Cửu dẫu môi, đưa y phục cho hắn: “Chàng ra sau bình phong thay đi, cởi y phục xong thì đưa cho ta, ta xếp giúp chàng.”

Không có dị nghị gì, Sở Cuồng ra sau bình phong, một lúc sau hắn cởi y phục màu đen trên người ra đưa cho Nhằm Cửu, Nhằm Cửu đón lấy y phục bên cạnh bình phong, giả vờ nghiêm túc đảo mắt một vòng ra phía sau, bộ phận quan trọng bị y phục của thổ phỉ Ất che mất, nhưng không hề trở ngại đến việc Nhằm Cửu thưởng thức thân hình có tỷ lệ hoàn mỹ của hắn, Nhằm Cửu nuốt nước bọt, vội vã lui ra vài bước, ôm chặt lấy ngực... Trong sáng quá lâu rồi, hình ảnh này đối với nàng thật vô cùng kích thích.

Nhưng tâm linh được thỏa mãn tạm thời không khiến bước chân Nhằm Cửu dừng lại, nàng trải y phục Sở Cuồng lên giường, nghĩ một hồi, lần trước hình như hắn lấy ra loại thuốc màu trắng ăn một viên chịu được

một ngày trong chiếc túi trước ngực, Nhấm Cữu tìm một hồi, lấy bên trong ra rất nhiều đồ đặc, trên người nàng có mấy nhận dạng của Sở Cuồng, có đồ chạm vào nàng liền phát ra âm thanh “tít tít”. Nhấm Cữu hoảng loạn nhét đồ vào lại.

Sở Cuồng từ sau bình phong hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, không có gì, trong y phục chàng có đồ rơi ra, ta nhặt lại cho chàng rồi.”

Giải quyết Sở Cuồng xong, Nhấm Cữu càng vội vã tìm hơn, đầu óc nàng cố gắng nhớ lại hình dạng chiếc hộp đó, bỗng nhiên lấy ra được một chiếc hộp màu trắng, nàng mở ra, bên trong quả nhiên là loại thuốc mà Sở Cuồng uống.

“Quần áo này to quá.” Sở Cuồng nói sau bình phong.

“Được rồi, chàng cứ mặc đi đã, ra đây ta sẽ sửa lại cho.” Nàng run tay lấy thuốc bột màu trắng ra, đổ một ít vào trong hộp, nàng nhớ ông chủ từng nói với nàng, thuốc này được tính cực mạnh, không thể bỏ nhiều, một lần nhiều nhất chỉ được dùng một chút bằng hạt gạo thôi. Nhấm Cữu đang suy nghĩ xem rót cuộc hạt gạo to bao nhiêu, giọng Sở Cuồng lại vọng ra từ sau bình phong, “Có phải cô đã lên tôi làm chuyện gì không?”

Câu này khiến Nhấm Cữu giật mình run tay, cả gói thuốc đổ hết vào trong hộp.

“Có phải cô giấu thất lưng đi rồi không?” Sở Cuồng lại nói từ sau bình phong.

Thì ra hẳn nói chuyện này! Nhưng tại sao không nói rõ trước chứ, làm nàng giật cả mình! Nhấm Cữu nhìn bột thuốc trong hộp mà im lặng, chỗ này không biết là bao nhiêu hạt gạo rồi đây... Trên mỗi viên thuốc đều dính thuốc X rồi... Vậy chẳng phải sau này mỗi ngày Sở Cuồng uống thuốc đều...

Nhấm Cữu ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy như vậy cũng tốt lắm. Dù sao cũng do tự hấn chuốc lấy mà...

“Mau đưa thất lưng cho tôi.”

“Hả... Ồ... Được được.” Nhấm Cữu lắc lắc chiếc hộp màu trắng, để mỗi viên thuốc đều dính bột thuốc, trước khi đặt chiếc hộp vào lại trong túi Sở Cuồng, nàng mở hộp xem thử, mấy viên thuốc màu trắng bên trong đều dính bột trắng, phối hợp với chiếc hộp cũng trắng, nếu không xem kỹ vốn không nhìn ra được. Sở Cuồng là người đã quen ăn thứ này, chắc trước khi ăn không quan sát kỹ đâu nhỉ...

Nhấm Cữu nghĩ nghĩ rồi đặt chiếc hộp vào lại.

Nàng đưa thất lưng cho Sở Cuồng, Sở Cuồng cột quần lại bước ra, Nhấm Cữu nhìn hẳn: “Y phục này đúng là chỗ nào cũng phải sửa mới được. Chắc phải sửa hơi lâu...” Nhấm Cữu vờ như không có chuyện gì nói: “Bây giờ ta hơi đói rồi, ra ngoài ăn cơm xong sẽ quay lại sửa cho chàng, bây giờ vẫn có người đang nướng thịt bên ngoài, có muốn ta đem một ít về cho chàng không?”

Nghĩ đến cảnh tượng ăn thịt, Sở Cuồng bỗng thấy cả người cứng đờ, hẳn lui lại vài bước, đi đến bên giường, lấy chiếc hộp màu trắng trong y phục ra: “Không cần, tôi không cần ăn những thứ đó.”

Nhấm Cữu mở mắt nhìn chiếc hộp trong tay hẳn, gật gật đầu: “Ừ, được, vậy chàng từ từ ăn đi, ta ra ngoài trước đây, chút nữa sẽ quay lại.”

Trước khi ra cửa, Nhấm Cữu nhìn thấy Sở Cuồng lấy ra một viên thuốc, ngửa đầu nuốt xuống.

Thật ngoan, nàng thầm nghĩ. Vậy là nàng đi lấy một con gà nướng, vừa tức tốc giải quyết, vừa ngồi xổm trước cửa âm thầm chờ đợi động tĩnh. Nhưng chờ hồi lâu cũng không thấy bên trong có người mặt đỏ bừng thần trí bất minh xông ra, ôm ngang nàng đưa vào phòng.

Nhấm Cữu phun xương gà đầy đất, thấy người trong trại cũng đã thu dọn đồng lửa giải tán, nhưng Sở Cuồng vẫn chưa xông ra.

Nhấm Cữu không nhịn được nữa, nàng đẩy cửa bước vào, thấy Sở Cuồng co ro nằm trên giường, hẳn quay mặt vào trong, Nhấm Cữu nhìn không rõ biểu hiện của hẳn, nàng cẩn thận dè dặt bước tới: “Ê, chàng làm sao vậy?” Sở Cuồng bất động, đến càng gần, Nhấm Cữu nghe thấy hơi thở nặng nề của, lòng nàng thăm hân hoan, đưa tay đặt lên cánh tay hẳn, “Chàng vẫn ổn chứ?”

Nàng lật người Sở Cuồng lại, nhưng không thấy gương mặt đỏ bừng đầy mồ hôi mà là Sở Cuồng mặt tái nhợt toát mồ hôi lạnh nhũn chặt mảy.

Nhắm Cửu giật thót, “Chàng làm sao vậy? Sao lại...” Sao lại giống như trúng độc vậy? Nhắm Cửu lo lắng, không phải chứ, thuốc X mạnh đối với Sở Cuồng lại là thuốc độc sao?

Trong lúc hoảng hốt, cổ tay bỗng bị giữ chặt, là Sở Cuồng kéo lấy nàng: “Cô...” hần nhìn thẳng vào Nhắm Cửu, Nhắm Cửu bị hần nhìn khiến lòng thất lại, “Đối với tôi...”

Nhắm Cửu vội xua tay: “Không phải ta đối với chàng không tốt đâu! Ta tuyệt đối không có ý không tốt với chàng đâu! Chàng thả ta ra đã, ta đi tìm đại phu cho chàng!”

Sở Cuồng nghiêng chặt răng, dường như đang nhằn nhịn đau đớn cùng cực: “Đưa tôi*... đi nhà vệ sinh...”

*Đối với tôi – Đưa tôi: đồng âm

11. Q.1 - Chương 11

Nhà gì? Nhắm Cửu ngây người.

“Nơi để bài tiết!” Sở Cuồng gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhanh...”

Nhắm Cửu lại ngẩn ra, thuốc X được tính mạnh ông chủ hiệu thuốc võ ngực đảm bảo, thì ra... đối với Sở Cuồng lại là thuốc xổ mạnh...

Đồ bán thuốc giả khốn kiếp!

Không cho Nhắm Cửu nghĩ thêm, bàn tay níu cổ tay Nhắm Cửu của Sở Cuồng siết chặt, hần không nói nên lời nữa, Nhắm Cửu vội nói: “Chàng buông ta ra đã, ta để bò dưới giường đó, ta lấy ra cho chàng. Chàng mắc quá thì cứ ở đây...”

“Không... không thể hiểu nổi!” Sở Cuồng nhin cơn đau quặn quại trong bụng, “Đây rõ ràng là chỗ ngủ! Làm sao có thể...” Chưa dứt lời, hần đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt càng khó coi hơn, “Cô nói mấy ngày nay tôi ngủ trên chiếc giường có giấu bò ở dưới sao?” Hần như sắp phát điên.

Nhắm Cửu gãi đầu: “Có gì không đúng sao?”

Cầm Sở Cuồng co giật một hồi, hần gần như nghe thấy được con người xưa nay luôn khắc chế của mình đang gào thét trong lòng, không đúng! Vô cùng không đúng! Trong vật bài tiết có bao nhiêu bệnh khuẩn các người không biết sao! Là nguồn sinh trưởng của bao nhiêu bệnh khuẩn truyền nhiễm các người không biết sao! Tại sao còn có thể trấn tĩnh như vậy! Tại sao còn có thể điềm nhiên hỏi hần “Có gì không đúng sao?”!

Có chỗ nào là đúng đâu!

Tình cầu này không bình thường! Những con người này đều không bình thường!

Bụng lại quặn đau, sắc mặt Sở Cuồng tái xanh, hần dùng tinh thần mạnh mẽ để khắc chế, “Tôi muốn ra ngoài...” Giọng hần hơi run rẩy, “Những chuyện khác khoan hãy nói, đưa tôi đi...”

Nhắm Cửu gần như vác Sở Cuồng vào nhà xí, vừa đến cửa, hần vô thức sờ lên người, nhưng phát hiện lúc này hần đang mặc y phục rộng rãi Nhắm Cửu tìm cho mình, toàn thân hần cứng lại: “Mặt nạ cách ly hạt của tôi đâu rồi...”

Nhắm Cửu tuy không thể hiểu nổi sự cố chấp của hần ở một số phương diện, nhưng tình huống này rồi mà hần còn có thể chú ý đến những thứ đó, chắc là đồ quan trọng lắm, Nhắm Cửu nói: “Chắc ở trong phòng, ta đi lấy cho chàng.”

Sở Cuồng nhin một hồi, cuối cùng hít một hơi thật sâu, kéo cửa nhà xí xông vào, cửa gỗ “két” một tiếng khép lại, bên trong truyền ra giọng nói hình như đang bóp mũi của hắn: “Không cần đâu.”

Sở Cuồng ra ngoài hành quân xưa nay chỉ bài tiết nước tiểu chứ không đại tiện, vì viên dinh dưỡng nồng độ cao sẽ hoàn toàn được cơ thể hấp thu, biến thành dưỡng chất và năng lượng, không sản sinh bất kỳ chất thải nào, nên đương nhiên không cần bài tiết. Nhưng lúc này, cuộc đời đã được quy hoạch đầy đủ của hắn lần đầu tiên bị đau bụng một cách ngoài ý muốn.

Khi hắn giải quyết xong lần đầu, bước ra khỏi nhà xí tràn ngập bệnh khuẩn kia, hắn tưởng ác mộng đáng sợ này đã kết thúc, nhưng không ngờ đây mới chỉ là khởi đầu...

Hắn trên ói dưới tiêu bị giày vò cả đêm.

Giờ Mão* trời sáng, Sở Cuồng cuối cùng được Nhấm Cửu dìu lấy, nằm lên chiếc giường thuộc về mình, so với nhà xí, chiếc giường ấm áp sạch sẽ này thật giống thiên đường. Sở Cuồng thở dài, nghiêng người nằm lên.

*5-7 giờ

Tiếng kêu âm ỉ trong bụng rớt cuộc cũng lắng xuống, quầng xanh dưới mắt hắn càng rõ ràng hơn trong ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu vào cửa sổ, môi khô nứt không còn huyết sắc.

Nhấm Cửu đắp chăn cho hắn, một lúc sau mới hỏi một câu: “Vẫn ổn chứ?”

Làm sao mà ổn được...

“Tôi cho rằng hiện tại xác suất tử vong của tôi là bảy mươi phần trăm.” Giọng Sở Cuồng khản đặc, “Nếu tôi bất hạnh hi sinh, phiền các hạ nhất định bảo quản đồ đạc của tôi thật kĩ, sau này nhất định có đồng đội của tôi đến tìm cô lấy di vật...”

“Chàng đau bụng tuy có hơi đáng sợ một chút, nhưng làm sao mà chết được chứ, bây giờ trần trời cũng khoa trương quá rồi đó.”

Mặt Sở Cuồng xám xịt: “Chuyện gì cũng phải dự tính tình huống xấu nhất. Không... chết có khi lại không phải là tình huống xấu nhất hiện nay.” Sở Cuồng một mình lẩm bẩm, “Ồ quý tinh cầu thật sự quá đổi lạ lùng, nói không chừng tôi sẽ rơi vào trạng thái sống dở chết dở, khắp người thối rữa nhưng lại không tự sát được... Nếu là tình huống đó xin các hạ nhất định phải giúp tôi.”

Ở đây rớt cuộc khiến hắn tuyệt vọng đến mức nào vậy...

Nhấm Cửu nuốt nước bọt, do dự một lúc rồi nói: “Xin lỗi, khiến chàng chịu khổ như vậy...”

Sở Cuồng lắc đầu: “Không phải lỗi của các hạ.” Hắn tái mặt nghiêm túc phân tích như thường ngày, “Tôi đoán trong khí quyển của quý tinh cầu có loại nguyên tố nào đó mà tôi không thể nào phát hiện ra được, nó khiến cơ thể tôi hoặc khiến được vật biến chất lên men dẫn đến nhiễm kịch hôm nay. Trước mắt không thể nào tập hợp số liệu chính xác nên không xác nhận được, nhưng điều duy nhất có thể xác nhận là năng lực miễn dịch của cơ thể tôi gần đây đã sút giảm, nên bị độc tố trong khí quyển xâm nhập, ngoài ra, điều này cũng cho thấy gần đây tôi dự đoán tình hình quá mức lạc quan, không dự phòng đầy đủ các phương diện, lơ là...”

“Không... Không liên quan gì tới mấy chuyện đó hết.” Nhấm Cửu ngắt lời hắn, cẩn thận nhìn hắn mấy lần, gãi đầu nói, “Thật ra là ta bỏ thuốc... thuốc ấy trong viên thuốc của người.”

Sở Cuồng nghe xong lời này, ánh mắt dừng trên mặt Nhấm Cửu hồi lâu cũng không dời đi: “Cô hận tôi trước đó đã giết mấy sinh vật phi nhân hình trong sơn trại các người sao?” Hắn nhú mày, “Lúc đó tôi không biết các người coi đó là thức ăn, tôi cho rằng chúng có tính uy hiếp, tôi đang giúp các người mà. Kể không biết không có tội, các hạ không nên hận tôi như vậy.”

“Không phải, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện đó hết... Chàng hiểu sai rồi, không phải ta bỏ thuốc độc cho chàng, là thuốc X.”

Sở Cuồng ngẩn ra hồi lâu rồi mới nghi hoặc hỏi: “Có ý nghĩa gì?”

Ý nghĩa? Làm chuyện này còn có thể có ý nghĩa gì nữa? Nhấm Cữu nói: “Xác định quan hệ, để chúng ta thân mật hơn, hoặc là một thủ đoạn chiếm hữu, đại khái là có ý nghĩa như vậy đó.”

Sở Cuồng lắc đầu, hần cựa quậy ngồi dậy, giống như hạ quyết tâm gì đó, ánh mắt kiên định nhìn Nhấm Cữu nói: “Kỳ vọng của các hạ đối với Sở Cuồng sẽ không thành và tuyệt đối không thể nào thành được.” Hần nghiêm túc nói, “Tôi là sĩ quan cấp một thuộc hạm đội Húc Nhật, phục tùng tổ chức và thượng cấp, không thuộc quyền sở hữu của bất kỳ cá nhân nào, cho dù là người có khế ước hôn nhân cũng không thể chiếm hữu tôi, đó là một. Thứ hai, trước đó tôi đã từng nói rất rõ, khế ước hôn nhân của tôi và cô được ký kết ngoài ý muốn, tôi không muốn và cũng không thể có quan hệ với cô, chúng ta có thể dùng quan hệ hợp tác để thân mật hơn, thậm chí có thể thân mật ở một quan hệ xác định nào đó, nhưng tuyệt đối không thể dính líu đến quan hệ tình dục.”

“Nhưng mà...”

Sở Cuồng ngắt lời nàng, tiếp tục nói: “Thứ ba, cho dù hôm nay mưu kế của cô thành công thì cũng chỉ là thành công của hôm nay thôi, không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với phán đoán logic sau này của tôi. Tôi hối thúc các hạ sau này cùng tôi về tình hệ Sâm Long giải trừ khế ước hôn nhân đa phần là nghĩ cho các hạ, tôi chỉ ở tình cầu này chấp hành một nhiệm vụ ngắn hạn, sau khi nhiệm vụ kết thúc tôi sẽ rời đi, sau này sẽ không còn quan hệ gì với các hạ nữa, bởi vậy có khế ước hôn nhân đối với các hạ là một trói buộc rất lớn. Vì trong thời gian tồn tại khế ước hôn nhân, nếu các hạ có quan hệ với người không ký kết khế ước, sẽ khiến trong máu có cảm giác nóng rát nhất định.”

Điều này khiến Nhấm Cữu rất bất ngờ, nàng lạ lẫm sờ môi mình. Sở Cuồng trình trọng nói: “Nếu sau này cô kiên trì không chịu giải trừ khế ước với tôi thì tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng đó là một quyết định sẽ gây nhiều tiếc nuối với cả hai bên. Cuối cùng...” Sở Cuồng thở dốc, “Với bộ dạng hiện giờ của tôi, cô bỏ thuốc... thật sự có ý nghĩa sao?”

Bỏ thuốc khiến Sở Cuồng thành ra như vậy thật ngoài dự liệu của Nhấm Cữu, nàng trầm ngâm một hồi, lấy y phục mang tới cho Sở Cuồng, sau đó lấy hộp đựng thuốc, mở ra đưa cho hần xem: “Vậy phải làm sao đây, thuốc trong hộp này của chàng bị ta rải thuốc X hết rồi.”

Ánh mắt Sở Cuồng cứng đờ nhìn thuốc trong hộp, sau khi yên lặng hồi lâu, hần nhẹ giọng hỏi: “Các hạ hận tôi đến mức nào vậy?”

Nhấm Cữu phẩy tay: “Ta thật lòng yêu chàng.”

Một ngày mới, ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, sau tiếng gà gáy chó sủa, nam nhân nằm trên giường hít một hơi thật sâu nói: “Sau hành vi không lý trí của các hạ, viên dinh dưỡng không thể tiếp tục dùng nữa, không có nguồn dự trữ khác, bởi vậy bây giờ phải thay đổi kế hoạch.” Sở Cuồng nhìn Nhấm Cữu, “Trong trạng thái đói khát, tôi có thể giữ được năng lực hiệu quả cao trong ba ngày, hôm nay cơ thể quá yếu, cần phải nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta phải nhanh chóng lấy máy bay về, vì kế hoạch thay đổi, sau khi lấy được máy bay tôi sẽ lập tức trở về tình hệ Sâm Long, nếu cô bằng lòng phối hợp giải trừ khế ước hôn nhân với tôi, vậy ngày mai sau khi lấy lại máy bay hãy cùng tôi về tình hệ Sâm Long...”

Nhấm Cữu vội lắc đầu: “Ta không bằng lòng.”

“Tôi cũng đoán được.” Sở Cuồng không hề bất ngờ, giọng điệu bình thản tiếp tục nói, “Tôi sẽ một mình trở về hành tinh mẹ tiến hành bổ sung viên dinh dưỡng, sau đó tôi sẽ quay lại nơi này lần nữa, tiếp tục nhiệm vụ của tôi. Nhưng đến lúc đó tôi không đảm bảo còn có thể gặp cô nữa.” Sở Cuồng nghiêm túc nhìn Nhấm Cữu, “Cô có hiểu không? Bỏ lỡ cơ hội cùng tôi trở về tình hệ Sâm Long lần này, chúng ta có thể sẽ mãi mãi không gặp nhau nữa, và mãi mãi không giải trừ được khế ước hôn nhân, đến khi một trong hai người đột ngột chết đi.”

Nhấm Cữu không thức thời mà xa rời trọng điểm: “Tại sao nhất định phải đột ngột chết đi? Không thể chết yên lành sao...”

Sở Cuồng không đếm xỉa đến nàng: “Các hạ vẫn muốn làm theo ý mình sao?”

Nhấm Cữu nghĩ một lúc, “Ngày mai xem sao đã, dù sao bây giờ nói cũng vô ích.” Nàng lắc lắc cổ, “Hầu hạ người cả đêm ta cũng mệt chết rồi, ta phải đi ăn sáng sau đó về ngủ một lúc đã.” Nàng vừa ngáp vừa bước

ra khỏi cửa.

Sở Cuồng một mình trong phòng dựa vào đầu giường lẩm bẩm: “Hành vi không có kế hoạch không có quy luật trình tự gì cả này thật khiến người ta nghiến răng căm hận ...”

Nữ nhân khiến hấn căm hận trở về phòng mình, nằm ngửa ra rồi nhắm mắt, khò khò ngủ thiếp đi.

Mặt trời mọc phía Đông lặn phía Tây, chớp mắt lại sắp đến lúc mặt trời xuống núi, Nhấm Cửu ở trong trại tự làm mấy món chuẩn bị ăn cơm, dưới núi Chi Lương, trong trấn Chi Lương, có một tiểu viện nhỏ cũng bốc lên khói bếp, Tướng Đệ tỷ tỷ của Nhấm Cửu đang nấu cơm chờ tướng công làm quan sai ở Huyện nha trở về như thường lệ.

Nhưng hôm nay cứ chờ mãi, chờ đến khi sao treo đầy trời rồi mà tướng công nhà mình vẫn chưa về, thức ăn trong nồi hâm đi hâm lại đã mấy lần. Lúc đêm khuya dần, cuối cùng cũng có người xách lồng đèn trở về nhà, Tướng Đệ còn chưa kịp hỏi câu nào đã thấy tướng công mặt mũi tái nhợt vội vã vào nhà.

Tướng Đệ kỳ quái nhìn hấn, Ngô Lâm vội vã kéo nàng vào nhà, khóa chặt cửa phòng, sáp lại bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Đại sự không hay rồi, Khâm sai đại nhân điều tra đến huyện chúng ta rồi, biết trên núi Chi Lương có một ổ thổ phỉ, ngài ấy và Huyện lệnh đang thương lượng chuyện đi diệt phỉ đó!”

Tướng Đệ vừa nghe đã kinh hoàng thất sắc: “Nhà mẹ thiếp tuy xuất thân thổ phỉ nhưng chưa từng làm chuyện gì thất đức hết! Mấy năm nay mọi người cơ bản cũng thật thà yên phận, tại sao phải tiêu diệt?”

“Hình như là Khâm sai này nôn nóng lập công, vốn định điều người từ Kinh thành đến diệt phỉ, kết quả là ngài ấy cảm thấy nửa tháng quá lâu nên đột ngột thay đổi thời gian rồi, trực tiếp điều binh trong quận đến luôn, nói là tối mai sẽ đi diệt phỉ đó!”

Sắc mặt Tướng Đệ đã hoàn toàn tái nhợt: “Vậy phải làm sao đây! Cửu muội còn ở trên núi, nó còn kế thừa vị trí Trại chủ nữa, đến lúc đó nếu bị bắt thật... vậy... vậy chẳng phải sẽ bị chém đầu sao?” Nàng không ngồi yên được nữa, “Không được, thiếp phải đi cho họ biết, bảo họ hôm nay phải chạy nhanh.”

“Bây giờ đang giới nghiêm đó! Nàng không thể ra ngoài!”

“Vậy sáng mai thiếp sẽ đi.”

Nàng nhìn sắc trời bên ngoài, lòng như lửa đốt, chỉ mong trời có thể sáng thật nhanh.

Lúc gà còn chưa gáy Sở Cuồng và Nhấm Cửu đã thu xếp chuẩn bị xuất phát đi Huyện nha. Sở Cuồng mặc y phục đen của mình, khoác y phục to rộng của thổ phỉ Ất bên ngoài. Đầu dùng dây vải quấn mấy vòng, bộ dạng như sắp đi làm việc nặng nhọc.

Nhấm Cửu giúp hấn chỉnh sửa dây vải trên đầu, vỗ vỗ vai hấn: “Được rồi, chúng ta nhân lúc còn chưa hết giới nghiêm mà vào trấn đi, lúc này vẫn còn tối, quan binh tuần tra cũng lười biếng, lúc chúng ta đến Phủ nha thì người làm việc ở đó vẫn chưa tới, nô bộc của Huyện lệnh cũng chưa tỉnh, là thời gian tốt nhất để trộm đồ.”

Sở Cuồng nhíu mày: “Hình như cô có vẻ hiểu rõ lắm?”

“Ta có một tỷ tỷ gả cho tướng công làm quan sai ở Huyện nha, lúc tỷ ấy về nhà thỉnh thoảng có nhắc đến công việc của tướng công.” Nàng xem xét y phục Sở Cuồng mấy lần, “Ta nói có chỗ không ổn mà, thì ra là mặc vạt áo qua trái rồi.” Nàng vừa lẩm bẩm vừa nâng hai tay Sở Cuồng lên, cởi thắt lưng hấn ra.

Bên trong Sở Cuồng còn mặc bộ y phục đen bó sát của hấn, bởi vậy không cảm thấy có gì không đúng, hơn nữa mấy ngày nay hấn cũng bắt tri bắt giác quen với tiếp xúc của Nhấm Cửu rồi, bao gồm động tác lúc nàng cởi thắt lưng gần như dán cả người vào người hấn.

Nhấm Cửu mặc lại y phục cho hấn, đưa hấn xuống núi lên vào trong trấn, tìm đến Huyện nha, lúc họ đang leo tường vào trong Huyện nha thì tam tỷ của Nhấm Cửu đang vội vã ra khỏi trấn, đi về hướng Sơn trại.

12. Q.1 - Chương 12

“Chàng có biết cái trứng đó ở đâu không?”

Lúc leo tường vào Huyện nha, Nhấm Cữu mới nghĩ đến vấn đề có tính quyết định này, trước đó quên mất là vì dọc đường biểu hiện của Sở Cuồng quá tự tin, giống như hấn vừa xuất hiện thì quả trứng cực lớn kia sẽ tự động tránh được tai mắt người khác, âm thầm lặn đến bên chân hấn.

Sở Cuồng nghiêm túc: “Không có vấn đề gì, tín hiệu máy nhận dạng của tôi liên thông với máy bay, máy nhận dạng có thể phát xung điện trong não tôi đến máy bay và thu về hồi đáp chính xác.” Hấn vừa nói vừa ấn vào mi tâm mình, “Chỉ cần khởi động chức năng nhận...” Ngón tay cách mi tâm chừng một tấc, Sở Cuồng khựng lại.

Trước đó hình như... hấn đã bỏ qua một vấn đề vô cùng quan trọng.

Nhấm Cữu bên cạnh chớp mắt nhìn hấn.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Sở Cuồng im lặng chuyển ngón tay về hướng khác, chọc vào mi tâm Nhấm Cữu, nghiêm túc hỏi: “Cô có cảm giác gì không?”

Nhấm Cữu cũng nghiêm túc: “Nếu chàng cứ chọc mãi như vậy nói không chừng ta sẽ có chút cảm giác.”

Sở Cuồng vỗ trán: “Là tôi sơ suất, quên mất máy nhận dạng đã bị cô...” Sau một tiếng than ngắn, Sở Cuồng nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình. Mấy ngày nay những lúc muốn tự mình kết liễu thật quá nhiều rồi, chút bất ngờ nho nhỏ này đối với hấn vốn không là gì cả, “Kế hoạch thay đổi, chúng ta cần tìm một người của địch để tìm nơi cất giấu vật mục tiêu.”

Bốn phía chỉ nghe thấy tiếng đom đóm đêm thu, Nhấm Cữu nói: “Chẳng phải chúng ta chọn lúc không có ai xuất hiện sao? Đi đâu tìm người đây?”

Sở Cuồng vĩnh tai lắng nghe: “Bên này có động tĩnh, đi theo tôi.”

Lần mò trong bóng tối bước vào một tiểu viện, Nhấm Cữu đi sau nghe được “động tĩnh” mà Sở Cuồng nói lập tức đỏ mặt, vội kéo cánh tay hấn: “Loại... loại động tĩnh này, chàng chắc là chúng ta vào lúc này không thất đức sao?” Tiếng thở kèm theo tiếng kéo kẹt chấn động của giường, cho dù do gan như Nhấm Cữu cũng không kìm được xấu hổ, thường ngày nàng chỉ nói trên miệng, nhưng đến khi thực tế gặp phải thì vẫn hơi bẽn lẽn.

“Theo giọng nói mà phán đoán thì nam giới là con trai khốn kiếp của Huyện lệnh lúc trước cướp phụ nữ đã có chồng, nơi này là phòng riêng, tự ý xông vào nhà dân là tội nặng, nhưng xét đến tình huống thực tế, tôi và đối phương có thể coi là quan hệ đối địch, có thể sử dụng hành động tác chiến, để lấy được thông tin quan trọng, hành động hôm nay không bị coi là phạm tội.” Sở Cuồng nhìn Nhấm Cữu, “Thất đức mà cô nói đó, ý nghĩa không rõ, về mặt logic không thể nào ngăn chặn hành động lấy thông tin của tôi.”

“Không... Chàng nghĩ nhiều rồi, ta chỉ cảm thấy chúng ta xông vào như vậy sẽ rất ngượng...”

“Họ rất ngượng?” Sở Cuồng lắc đầu, “Đó là cảm xúc của phe địch, không thể nào tạo thành tổn thương thực chất với tôi.” Nói xong, hấn không nói thêm một lời, âm thầm bước đến bên cửa, không phát ra một tiếng động nào, lén vào phòng như một bóng ma, Nhấm Cữu rón rén theo phía sau, Sở Cuồng chui đến bên giường, giở rèm lên, nữ nhân đang vô cùng đắm đuối bỗng hít một hơi lạnh, còn chưa kịp phát ra thanh âm nào, Sở Cuồng đã kéo tóc Lưu còn đồ lòi hấn dậy, dùng tay chém vào cổ nữ nhân, nàng ta trợn mắt ngất đi.

Sở Cuồng ấn Lưu còn đồ xuống bên giường, một tay bịt miệng hấn, một tay lấy vũ khí kề vào gáy hấn: “Hai chuyện, thứ nhất, không được la.” Lưu còn đồ hoảng sợ trợn mắt, gật đầu liên tiếp, “Thứ hai, cho tôi biết vật hình tròn màu trắng mang về từ sơn trại núi Chi Lương để ở đâu trong Huyện nha?”

Sở Cuồng buông lỏng miệng hấn, Lưu còn đồ run giọng nói: “Đã... đã bị chuyển đi lâu rồi... Hai ngày trước đã bị đưa đến Kinh thành trong đêm rồi...”

Sở Cuồng nhủ mày im lặng.

Lưu côn đồ thấy biểu hiện của hắn, lập tức sợ hãi run rẩy: “Trắng sì, trắng sì! Chuyện này không liên quan đến ta đâu! Người bắt bọn ta kéo quả cầu đó đi là Khâm sai đại nhân, bắt bọn ta chuyển quả cầu đó đi cũng là Khâm sai đại nhân, bắt bọn ta giết người trong sơn trại diệt khẩu cũng là Khâm sai đại nhân, thật không liên...”

“Người nói cái gì?”

Nhắm Cửu ở phía sau đang nghe bỗng chui lên phía trước, hất Sở Cuồng ra, bóp cổ Lưu côn đồ: “Người vừa nói gì?”

Lưu côn đồ ngây người: “Là Khâm sai đại nhân.”

“Muốn diệt khẩu gì?”

“Trại thổ phỉ trên núi Chi Lương đó...”

Nhắm Cửu chỉ thấy máu khắp người mình lạnh đi, nàng lập tức không màng gì nữa, quay người chạy ra khỏi phòng. Sở Cuồng muốn kéo nàng lại cũng không kịp, chỉ đành đè nén tâm trạng, tiếp tục hỏi: “Kế hoạch tác chiến của các người thì sao?”

“Ta... ta không biết.”

Ánh mắt Sở Cuồng hung dữ đến mức khiến Lưu côn đồ sợ hãi tè ra quần, “Ta thật sự không biết, lúc họ nói ta không nghe kĩ! Chỉ... chỉ nhớ mang máng là họ nói lên từ phía Tây...”

“Bao nhiêu người? Thời gian thì sao?”

“Châu quận đại khái đã điều ba trăm người đến. Vốn... vốn định tối mai mới ra tay... Nhưng binh của Châu quận điều động đã đến hôm qua rồi, Khâm sai đại nhân bèn thay đổi thời gian. Lúc... lúc này chắc đã lên đó rồi.”

Sở Cuồng bỗng nhớ đến cảnh tượng mọi người vây quanh đồng lửa cười nói tối qua, còn sự bình yên khi Nhắm Cửu đuổi theo thổ phỉ Giáp quanh đám người trong ánh nắng, sắp bị phá vỡ rồi sao... Sắc mặt hắn lạnh đi, đưa tay đánh ngất Lưu côn đồ, quay người ra khỏi cửa, Nhắm Cửu đã chạy mất dạng từ lâu, lòng Sở Cuồng không biết tại sao bỗng hơi phập phồng, hắn hít thở thật sâu để mình khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

Lúc này ngực trái đã vô ích, hắn cởi chiếc áo to rộng kia ra, nhẹ giọng nói: “Theo dõi máy nhận dạng.”

“Khởi động theo dõi máy nhận dạng.” Giọng nữ không hề có cảm xúc vang lên, “Xác định mục tiêu máy nhận dạng, khởi động hệ thống dẫn đường hồng ngoại.”

Trong mắt phải của Sở Cuồng dường như có rất nhiều kí hiệu lướt qua, tiếp đó mắt hắn lóe lên một vệt sáng đỏ, người ngoài không thấy, nhưng Sở Cuồng có thể nhìn thấy một đốm sáng màu đỏ kéo dài về phía trước, xuyên qua không biết bao nhiêu vách tường dừng lại trên người Nhắm Cửu.

Hắn theo chỉ dẫn của ánh sáng đỏ tung mình nhảy qua tường, đi về phía Nhắm Cửu.

Nhắm Cửu hoảng loạn chạy ra khỏi tiểu viện, còn chưa ra khỏi Huyện nha đã gặp một nô bộc vừa tỉnh, nô bộc lập tức hét lên, ba tên hộ vệ xông ra vây lấy Nhắm Cửu, đang lúc lòng như lửa đốt, trên bức tường phía sau đột nhiên xuất hiện một nam nhân hắc y, giống như thiên binh từ trên trời giáng xuống, ôm lấy eo Nhắm Cửu vác lên vai, tay chân nhanh nhẹn xử lý ba tên hộ vệ, tức tốc trèo lên một bức tường khác, nhảy ra khỏi Huyện nha.

Người bên trong nhìn đến ngáy giấc, đến khi sực tỉnh lại đuổi ra cửa lớn thì bên ngoài đã không còn ai.

Sở Cuồng vác Nhắm Cửu chạy một đoạn đường dài, dẫn xác đến mức khiến Nhắm Cửu suýt ói, vội vã bảo Sở Cuồng đặt mình xuống, nghiêm túc nhìn hắn nói: “Chỗ ta xảy ra một chuyện rất xui xẻo, bởi vậy không lo đến người được nữa, người không cần theo ta, muốn đi đâu thì đi đi...”

“Tốt lắm.” Sở Cuồng ngắt lời nàng, kéo tay Nhắm Cửu đi về phía trước, “Vừa rồi thông qua thẩm vấn biết được rằng kế hoạch tác chiến của kẻ địch đã hoàn tất, hơn nữa tác chiến đã bắt đầu rồi, số lượng kẻ địch ước chừng ba trăm, dự định tấn công lên núi từ rừng cây du phía Tây, còn phe ta thông tin bất tiện, trước

mắt chỉ có hai người chúng ta biết tình hình địch, nhân số của địch và ta cách nhau quá xa, nhưng với sức tôi có thể toàn lực không chế kẻ địch, vấn đề duy nhất là làm sao về được sơn trại trước chúng.” Hấn quay đầu nhìn Nhấm Cửu, “Biết đường tắt không?”

Nhấm Cửu ngẩn ra nhìn hấn: “Chàng... định cùng bọn ta liều mình với ba trăm người sao?”

“Không thành vấn đề, với trình độ tác chiến của quý tinh cầu thì tôi hoàn toàn có thể tiến hành áp chế ba trăm người của phe địch.”

Ánh mắt Nhấm Cửu ngây ngốc dừng trên mặt Sở Cuồng, một lúc sau, nàng xoay tay giữ lấy cánh tay Sở Cuồng: “Còn không đi mau!”

Nhấm Cửu biết một con đường tắt về sơn trại, chỉ là từ khi nàng hiểu chuyện đến nay chưa từng thấy ai về theo đường đó.

Ở mặt kia của núi Chi Lương do vô số vách núi dựng đứng tạo thành, nước hồ ở hậu sơn nối tiếp nhau rơi xuống, hình thành vô số thác nước nhỏ, vách núi mọc đầy rêu, vô cùng trơn trượt, cho dù là đại hiệp biết phi thân trèo tường trong truyền thuyết e là cũng khó trèo lên được. Nhưng đó là đường gần nhất để về sơn trại.

Nhấm Cửu nói rõ tình hình với Sở Cuồng, Sở Cuồng không hề nhú mày đã đáp ngay: “Vây đi hướng đó.”

Nước trên núi chảy xuống thành một con sông nhỏ ngoài trấn Chi Lương, Nhấm Cửu đứng dưới sông ngẩng đầu nhìn lên, lúc này, trời đã mờ mờ sáng, nước bốc hơi lên thành một màn sương chắn mất tầm nhìn, Nhấm Cửu vốn không nhìn rõ hình dạng vách núi bên trên.

“Chúng ta thật sự đi lên từ đây sao?” Nhấm Cửu tỏ vẻ nghi ngờ.

Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn lên trên, không đếm xỉa đến nàng. Nhấm Cửu lơ mơ thấy trong mắt hấn có ánh sáng đỏ kỳ quái đang nhấp nháy, không lúc sau, hấn nói: “Không thành vấn đề.” Nói xong, hấn lấy trong y phục ra một chiếc đĩa hình tròn, nhắm lên trời, Nhấm Cửu chỉ nghe “bụp” một tiếng, còn chưa kịp nhìn rõ thì chiếc đĩa trong tay Sở Cuồng đã khuyết một miếng hình bán nguyệt. Sở Cuồng kéo kéo chiếc đĩa tròn trong tay, lúc này Nhấm Cửu mới nhìn rõ, có một sợi dây mảnh như tơ nhện từ trong đĩa kéo dài lên trời.

“Đây là cái gì nữa?”

“Dây kéo.” Sở Cuồng đáp ngắn gọn, hấn ấn chiếc đĩa vào eo mình, chỉ nghe “cách” một tiếng, Sở Cuồng cúi người xuống, “Được rồi, lên lưng tôi đi.”

Đầu óc Nhấm Cửu mờ mịt, nhưng vẫn y lời trèo lên lưng hấn, tay vừa vòng qua cổ hấn, một câu “Làm gì vậy?” còn chưa kịp hỏi, Sở Cuồng đã nói: “Ôm chặt vào.” Sau đó đưa tay ấn nhẹ vào chiếc đĩa.

Nhấm Cửu bỗng thấy sợi dây kéo dài lên núi từ từ căng ra trong màn sương. Lòng nàng đột nhiên dậy lên một dự cảm không hay: “Lẽ nào... người muốn chúng ta theo sợi dây này trèo lên?”

“Đương nhiên không phải.” Câu phủ quyết kiên định này lại không khiến Nhấm Cửu nhẹ nhõm, vì Sở Cuồng nói tiếp, “Nó sẽ kéo chúng ta lên.”

“Cái...” Một lực kéo cực mạnh ập tới, hai người nhanh chóng được kéo lên không trung, xông lên khỏi con sông nhỏ như một mũi tên bắn vào màn sương, kéo theo tiếng hét của Nhấm Cửu lên cao: “...gì á á á á!”

Hai người rời đi quá nhanh nên không nhìn thấy, một đạo sĩ áo xanh đang ngủ dưới gốc cây bên sông bỗng mở mắt, ngẩng đầu nhìn hướng hai người rời đi, chép chép miệng: “Ai ôi, yêu nghiệt phương nào đây?”

Hai con yêu nghiệt đã bay lên không trung. Nước mắt Nhấm Cửu tung tóe khắp trời, cánh tay dùng lực đến rút gân, lúc gần như sắp siết chết Sở Cuồng, cuối cùng Sở Cuồng cũng giảm tốc độ. Có sợi dây trên eo kéo lên, đôi lúc hấn lại đập vào chỗ lồi ra của vách núi để mượn lực, tiếp tục tiến lên trên.

Hai chân Nhấm Cửu quắp chặt vào eo Sở Cuồng, ôm lấy hấn như một con gấu túi*, đầu vùi chặt vào hõm cổ hấn, nhưng cho dù là vậy cơ thể của Nhấm Cửu cũng không ngừng run rẩy.

*Con Koala

Sở Cuồng liếc nhìn cái đầu đang vùi vào cổ mình: “Cô gần phải rèn luyện gan dạ.”

“Loại gan dạ này rèn để làm gì...” Nhấm Cữu run rẩy nói, “Ta đâu có phải là người chim.”

“Sau này cô phải cùng tôi trở về tinh hệ Sâm Long, cảm giác mất trọng lực và siêu trọng lực sẽ càng mạnh hơn.”

Nhấm Cữu lấy đầu ra khỏi cổ hân: “Ta đồng ý về với chàng lúc nào chứ!”

Sở Cuồng dừng lại trên vách núi. Gió vù vù thổi qua mặt Nhấm Cữu khiến sắc mặt nàng khê tái xanh, bên trái là nước chảy ào ạt, bên phải là cỏ mọc ra từ vách núi, bên dưới là đá phủ tầng tầng rêu xanh, nàng ôm Sở Cuồng chặt hơn, lập tức chấp nhận nói: “Ta vừa mới quyết định đồng ý trở về cùng chàng rồi.”

Vậy là Sở Cuồng lại tiếp tục trèo lên: “Không phải tôi uy hiếp các hạ.” Hân giải thích, “Chỉ vì các hạ đã nuốt máy nhận dạng của tôi, máy bay phải nhờ vào máy nhận dạng mới có thể khởi động, bởi vậy đây là tình huống bức bách.”

“Ừ, dù sao kết quả là phải cùng chàng trở về.”

Sở Cuồng im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Xin lỗi.” Hân nhìn về phía đích, giọng khê trầm đi, “Vì tôi đến đây đã khiến các hạ gặp nhiều phiền phức, hạn chế tự do của cô, ảnh hưởng đến trại của cô, cuối cùng e là còn phải phiền các hạ đi xa, thật sự xin lỗi.”

Nhấm Cữu nghiêng đầu nhìn hân, mặt trời lên từ phía Đông, nắng sớm phủ thêm một tầng ánh sáng lên gương mặt hân, ở nơi không ai có thể làm phiền này, hân thần sắc nghiêm túc nói: “Theo lý thì các hạ đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi phải toàn lực báo đáp. Nhưng thứ lỗi cho Sở Cuồng nói thẳng, kỳ vọng của các hạ cho dù hiện tại tôi có thể thỏa mãn nhưng chắc chắn cũng chỉ là lấp liếm cho xong, là không tôn trọng đối với chúng ta, bởi vậy nếu các hạ đối với tôi có nguyện vọng gì ngoài tình dục, tôi sẽ toàn lực thực hiện.”

Lúc nhảy lên khỏi vách núi, Sở Cuồng cũng vừa nói xong, Nhấm Cữu ngẩn ra nhìn hân, lòng thầm nghĩ, nam nhân này đối với chuyện gì cũng đều vô cùng nghiêm túc, không hề có chút ngụy tạo, bởi vậy hân không thích thì thật sự là không thích, không hề thích một chút nào, nếu có một ngày có thể được hân thích, vậy đó nhất định là thích hết lòng hết dạ, thật là một chuyện hạnh phúc biết bao.

“Sở Cuồng.” Nhấm Cữu nhẹ giọng gọi một tiếng, nhân lúc hân quay đầu, nàng “chụt” một cái hôn lên miệng hân, sau đó lớn tiếng nói, “Bây giờ đối với chàng ta chỉ có một nguyện vọng này thôi, bởi vậy chàng có thể làm được thì làm, không làm cũng phải cố gắng mà làm, ta sẽ giúp chàng.” Nàng nói vô cùng nghiêm túc, cũng giống như Sở Cuồng không cho nàng đường xoay chuyển, nàng cũng không hề chừa đường xoay chuyển, không hề rút lui mà chui vào tim Sở Cuồng.

Sở Cuồng nhìn nàng: “Các hạ sẽ thất vọng.”

“Vậy chúng ta chờ đó mà xem.”

Ánh mắt tiếp xúc, va vào nhau trong ánh nắng ấm áp. Giống như một trận kịch chiến, đôi bên đều vô cùng kiên định.

Lên khỏi vách núi chính là hồ nước hai người “tắm chung” hôm trước.

Lúc Nhấm Cữu xuống khỏi lưng Sở Cuồng thì tay chân đều nhũn ra, quay đầu nhìn xuống vách núi phía dưới, đầu nàng văng vất, liên tục đi về phía trước ba bước, hất hất đầu nói: “Trời sáng rồi, chúng ta mau về trại đi.”

Sở Cuồng thu lại chiếc đĩa tròn, bước nhanh đến bên cạnh Nhấm Cữu: “Tình hình trên núi chưa rõ, cô đi phía sau tôi.” Nói xong hân lại lấy ra một vật kim loại màu bạc kỳ quái, bên trên có ký hiệu màu đỏ, lần này giọng nữ trên người hân lại nhảy ra, cứng đờ nhắc nhở: “Vũ khí quân dụng cần nhận dạng thân phận.”

Hân mặt không đổi sắc dùng ký hiệu màu đỏ trên vũ khí chạm nhẹ vào cánh tay Nhấm Cữu, nghe giọng nữ kia lại lên tiếng: “Nhận dạng thân phận thành công.”

Nhấm Cữu nhỏ giọng hỏi: “Thứ này lợi hại lắm sao?”

“Đương nhiên rồi, nhưng vũ khí này chỉ khiến người bị bắn trúng toàn thân tê liệt trong vòng 72 giờ, không tổn hại đến tính mạng.”

Nghe ra cũng không phải lợi hại lắm, so với thứ biến người ta thành tro bụi trước đó cũng không nguy hiểm lắm... Nhắm Cửu còn đang thăm lăm lăm, bỗng Sở Cuồng nhíu mày, trầm giọng hét lên: “Cúi xuống.”

Nhắm Cửu theo phản xạ có điều kiện mà ôm đầu cúi xuống, lúc này, huấn luyện sự ăn ý của họ mấy ngày trước lại có ích bất ngờ.

Nhưng nào còn thời gian để họ cảm thán, có tên xé gió bắn đến, Nhắm Cửu bỗng cảm thấy vai ầm lên, có một vòng tay ôm chặt lấy nàng, cho nàng cảm giác an toàn...

13. Q.1 - Chương 13

“Phập phập” hai tiếng, là tiếng tên bắn trúng mục tiêu. Nhắm Cửu chỉ cảm thấy thân hình đang ôm mình khựng lại hai cái, lòng nàng bỗng sinh một dự cảm không hay, chỉ nghe ở không xa có người đang hét lên: “Ai da! Là nam nhân của Cửu gia!”

“Nguy! Lẽ nào ngộ thương rồi sao!”

Nhắm Cửu lập tức phân rõ địch ta, thò đầu ra khỏi lòng Sở Cuồng, vội vã nhìn lưng hắn, chỉ thấy hai đuôi tên cắm trên lưng Sở Cuồng, Nhắm Cửu sợ hãi tái mặt: “Còn sống không?”

Sở Cuồng lắc đầu đứng dậy: “Sức mạnh của vũ khí vật lý không thể tổn thương được tôi.” Hắn xoay tay nhẹ nhàng rút hai mũi tên ra vứt xuống đất, “Nhưng trên chiến trường mà các người không hề có hệ thống nhận biết địch ta, thật khiến tôi rất bất ngờ, vừa rồi tôi đã phát giác có người, nhưng tôi phán đoán là đồng đội, sẽ không công kích, bởi vậy mới có sai lầm này.”

“Ý là... chàng đã phát hiện có người ở đây từ sớm, hơn nữa còn phát giác được là người trong trại sao?”

“Đương nhiên, nắm vững chiến trường là kỹ năng cần thiết phải có của sĩ quan cấp một.”

Nhắm Cửu nghiêng mặt nhìn hắn, bỗng nhiên nàng nhận thức được rằng mình đã hơi xem thường người trước mặt này rồi.

Hai người chỉ nói vài ba câu mà người ẩn nấp trên cây đã nhảy xuống hết, bốn nam nhân nhìn Nhắm Cửu và Sở Cuồng gãi đầu: “Này, Cửu nha đầu, sao các người lại nhảy lên từ hướng này? Ta còn tưởng là kỳ trân dị thú gì nữa chứ.”

Nhắm Cửu nhìn Sở Cuồng: “Cũng coi như là vậy.” Không đùa giỡn thêm, Nhắm Cửu vội hỏi, “Sao các người lại ở đây, trong trại thế nào rồi?”

Bốn người nhìn nhau: “Đến hậu sơn còn có thể làm gì nữa, đương nhiên là đi săn rồi, trong trại vẫn như thường ngày thôi, đâu có thế nào.”

Nhắm Cửu ngăn ra: “Không thể nào hết? Làm sao có thể...” Lưu côn đồ kia chính miệng nói đã điều ba trăm người đến, nếu hành động tối qua thì chắc hôm nay đã lên tới trại rồi mới đúng... Nhắm Cửu còn đang nghi hoặc thì Sở Cuồng lại vô cùng trấn định gật đầu: “Chắc là ba lớp phòng thủ đã phát huy tác dụng rồi.”

Nhắm Cửu nghiêng đầu nhìn hắn, Sở Cuồng tạm thời không ngó ngang đến nàng mà nói với bốn người kia: “Mau chóng về sơn trại đưa những người già yếu bệnh tật xuống núi tránh nạn, xét đến việc kẻ địch đang nắm chính quyền trong tay, sau khi xuống núi phải nhanh chóng rời khỏi thành trấn, dọc đường để lại tín hiệu đặc biệt của phe ta để tiện cho chúng tôi tìm kiếm.”

Cho dù Sở Cuồng cố gắng nói rất chậm, nhưng bốn người kia nghe xong vẫn nghếch mặt ra, Sở Cuồng im lặng, cảm thấy mình phải sửa lại mấy sao chép ngôn ngữ một chút, lời lẽ dùng logic của hắn để nói ra họ vốn không hiểu gì cả!

Nhắm Cửu gãi đầu: “Tóm lại, sự tình cấp bách, tên Lưu huyện lệnh khốn kiếp đó điên rồi, mượn binh lực ở trên muốn bao vây diệt trại chúng ta, các người mau về cho mọi người biết, bảo mọi người thu xếp chút

đồ có giá trị rồi chạy mau, có chuyện gì thì xuống núi hãy tính, đừng chạy vào trong trấn, để tránh bị người của quan binh bắt được, biết chưa?”

Bốn người nghe xong tái mặt, quay người chạy về phía trại.

Sở Cuồng nhìn Nhắm Cữu tán dương, thấy rằng người bản địa này lý giải logic của mình cũng khá lắm.

“Chúng ta thì sao? Bây giờ phải làm gì?” Nhắm Cữu hỏi, “Còn ba lớp phòng thủ chàng vừa nói rốt cuộc là gì vậy?”

“Lần trước xem xét hoàn cảnh quanh trại, tôi phát hiện chỗ này có thể vòng qua rừng cây du ở phía Tây, kẻ địch bây giờ chắc đang bị vây ở đó, chúng ta chỉ cần vòng qua đó, tấn công đối phương, bảo đảm trong vòng ba ngày không thể nào tạo thành uy hiếp với phe ta là được rồi.”

“Vậy thứ đang vây bọn chúng rốt cuộc là cái gì...”

“Công kích sóng âm.” Sở Cuồng vừa đi vừa liếc nhìn Nhắm Cữu, “Trước đó tôi có đề cập với các hạ, rừng cây du phía Tây rất dễ bị tấn công, nhưng hiển nhiên là các hạ không hề coi trọng. Bởi vậy, theo nguyên tắc không thể đặt phía Liên minh trong tình trạng nguy hiểm, tôi đã âm thầm bố trí vũ khí sóng âm ở rừng cây du phía Tây để chống lại công kích, sự thật chứng minh quyết sách của tôi là chính xác, sau khi xử lý xong chuyện này, tôi hi vọng các hạ có thể kiểm điểm lại một cách sâu sắc.”

Thật là lý lẽ bức người mà!

“Nhưng mà...” Nhắm Cữu tuy không hiểu vũ khí sóng âm là gì, nhưng thiết nghĩ chắc cũng lợi hại lắm, vậy là nàng đề ra nghi vấn, “Nếu người trong trại ta vô tình bước vào rừng cây du vậy phải làm sao?”

Sở Cuồng mặt không đổi sắc nói, “Rất tiếc, chiến tranh luôn phải có hi sinh.”

Nhắm Cữu: “...”

Chết đáng kiếp thì ngài nói thẳng đi!

Thấy Nhắm Cữu có biểu hiện như vậy, Sở Cuồng khẽ nhếch khóe môi: “Đây chỉ là nói đùa để điều tiết không khí thôi.”

Nhắm Cữu liếc nhìn hắn, vốn muốn mĩa mai vài câu, nhưng thấy độ cong trên môi hắn, Nhắm Cữu nhìn đến ngây người, nhưng chỉ trong chớp lát gương mặt Sở Cuồng lại nghiêm túc, “Tôi đã thu thập thông tin về gương mặt của tất cả mọi người trong trại rồi, cũng đã truyền đến vũ khí sóng âm, xác suất ngộ thương đồng đội là một phần trăm, rất không có khả năng xảy ra, bởi vậy xin hãy yên tâm.”

Nhắm Cữu quay đầu nhẹ giọng lẩm bẩm: “Cười cũng buồn xỉn nữa, có phải là người gỗ đầu...”

Sở Cuồng nghiêng mắt nhìn nàng, mấp máy môi muốn nói gì đó, bỗng nghe phía trước truyền đến tiếng kêu thảm, Nhắm Cữu sồn gai ốc: “Tiếng gì vậy?”

Sở Cuồng bình tĩnh nói: “Tôi đã thiết lập sách lược phòng thủ ba bước cho vũ khí sóng âm, thứ nhất là quấy nhiễu thông tin kẻ địch, nhưng với tình hình trước mắt thì bước phòng thủ thứ nhất hình như không có tác dụng, thứ hai là ảnh hưởng năng lực chấp hành của kẻ địch, thứ ba là quấy nhiễu tư duy logic. Bây giờ chắc là bước phòng thủ thứ ba đã có tác dụng rồi.”

Quấy nhiễu tư duy logic... đây lại là quái chiêu gì nữa vậy?”

Nhắm Cữu còn chưa hiểu ra, nhưng vừa vòng qua một con dốc nhỏ, nàng đụng phải một binh lính. Nhắm Cữu sợ hãi hít một hơi lạnh, hoảng hốt lùi lại định chạy đi, nhưng Sở Cuồng đã kéo cổ áo nàng lại: “Bình tĩnh.”

Chỉ thấy binh sĩ kia sau khi đụng phải Nhắm Cữu, giống như không hề biết gì cả, vẫn tiếp tục đi về phía trước, mãi đến khi va phải một gốc cây, hấn lui về phía sau vài bước rồi lại tiếp tục va vào gốc cây. Nhắm Cữu chớp mắt nói: “Hắn điên rồi sao?” Chưa dứt lời, dưới đất lại có một binh lính bò đến, y giấp trên người hấn lăm lem bụi đất, miệng còn lẩm bẩm “Sâu sâu, ta là sâu.”

Nhắm Cửu nhìn đến trọn mắt há miệng. Đi về phía trước vài bước đưa mắt nhìn ra xa, thấy trong rừng cây du này, ba trăm binh lính đều như điên cuồng, có người lăn lộn dưới đất, có người ngồi xổm tìm kiếm, có người không ngừng nhảy nhót.

Nhắm Cửu vỡ lẽ, thì ra... cái gọi là quấy nhiễu tư duy logic chính là khiến người ta phát điên sao... Sở Cuồng người...

“Người bố trí phòng ngự như vậy sao không nói sớm!” Nhắm Cửu kéo cổ áo hần hét lớn, “Treo ta bên vách núi để ta kinh hãi đông đưa như vậy vui lắm sao!”

Sở Cuồng nghiêm túc, “Tôi nói rồi, chuyện gì cũng phải có dự tính xấu nhất. Tôi đã từng dự tính kết quả sau khi sơn trại bị đạn pháo công kích rồi.”

Vậy thì sao... Nhắm Cửu nghiêng răng, siết chặt quyền, đó lại là thứ gì nữa vậy hả!

Sở Cuồng kéo tay Nhắm Cửu ngăn nàng ở sau lưng mình, “Ở sau lưng tôi.” Hần đưa tay lên sau tai ẩn nhẹ, Nhắm Cửu đứng gần hần nên lại nghe thấy được giọng nữ thường xuyên xuất hiện một cách kỳ lạ kia, nhưng lúc này thanh âm nhỏ đi nhiều, giống như đang nói thầm với hần, nhưng giọng điệu vẫn cứng đờ chết chóc.

Một lúc sau, Nhắm Cửu nhìn thấy trên vũ khí lóe lên ánh sáng đỏ rồi phát ra tiếng “tít tít”, “Xác định toàn bộ mục tiêu.” Giọng nữ cứng đờ cảnh báo, Sở Cuồng ẩn nhẹ vào một cái nút, Nhắm Cửu chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, vô số ánh sáng đỏ được bắn ra, tạo thành một đường cong kỳ dị trong không trung, bắn trúng người các binh lính của đối phương.

Chỉ trong chớp mắt, ba trăm binh lính điên điên dở dở đều ngã xuống, trong rừng cây du nhất thời yên lặng không một tiếng động.

Sở Cuồng thu lại vũ khí, “Đi thôi, giải quyết rồi.”

“Á!”

Tiếng hét hoảng loạn truyền tới từ trong sơn trại. Nhắm Cửu đang ra khỏi rừng cây du bỗng khựng lại, nàng vô thức nhìn sang Sở Cuồng: “Chàng còn làm gì nữa?”

Sở Cuồng khẽ nhú mày: “Chuyện ngoài dự liệu của tôi.” Nói xong, hần lại lấy vũ khí ra, ngăn gọn ra lệnh cho Nhắm Cửu, “Theo phía sau tôi.” Rồi chạy về phía trước.

Nhắm Cửu đè nén sự bất an trong lòng, theo sát phía sau, nhưng càng chạy về phía trước thì tiếng kinh hô Nhắm Cửu nghe được càng thảm thiết hơn, hơn nữa... lại càng quen thuộc hơn.

Trong tiếng la của nữ nhân còn có tiếng gào thét của nam nhân, nàng thậm chí còn nghe thấy thổ phỉ Át cao giọng hét lên: “Chạy đi! Chạy về phía Tây!” Cuối cùng Nhắm Cửu không nén được cảm giác hoảng sợ trong lòng nữa, nàng xông tới phía trước Sở Cuồng, nhảy lên một con dốc được rừng cây du che chắn, một người va vào Nhắm Cửu, Nhắm Cửu suýt chút đứng không vững té xuống núi.

Người đó kinh hô một tiếng, liền mình đánh Nhắm Cửu, Nhắm Cửu nhìn rõ mặt người đó, vội kéo cánh tay người đó nói: “Đừng đánh! Trương thẩm! Thẩm nhìn rõ đi, là ta đây!”

Lúc này Trương thẩm mới dừng tay, nhìn thấy Nhắm Cửu, nước mắt lập tức rơi xuống: “Tiểu Cửu nhi mau chạy đi! Có người giết lên núi rồi, không nói gì đã giết người ngay, nam nhân của Vương gia đều bị giết rồi!”

Nhắm Cửu cả kinh.

Đang nói lại có thêm nhiều người từ trong trại chạy đến đây, đa số là nữ nhân, có người hoảng hốt chạy xuống núi, có người kéo Nhắm Cửu bảo nàng cùng đi. Sở Cuồng đứng sau lưng lập lúc lên tiếng: “Cô đi cùng họ đi, ở đây giao cho tôi.” Nói xong, hần vượt qua Nhắm Cửu chạy về hướng sơn trại.

Nhắm Cửu thấy hần chạy đi, giống như sự tỉnh, nàng giật tay ra nói: “Các người mau xuống núi đi.”

Bây giờ nàng không phải là con gái của Trại chủ nữa mà đã là Trại chủ, những lúc như vậy làm sao nàng có thể vứt lại người trong trại mà tự mình chạy trước, làm vậy thật chẳng ra gì.

Chạy vào trong trại, không ngừng có người lướt qua bên cạnh nàng, có người hoảng hốt đến mức vốn chẳng nhìn thấy nàng.

Chạy đến giữa trại, Nhấm Cửu thấy cách đó không xa có ba hắc y nhân che mặt tay cầm đại đao đang đả đấu với nam nhân trong trại, hiển nhiên, những thổ phỉ này không phải là đối thủ của chúng, chỉ có vài ba chiêu đã bị chém vào chân, nhưng nhờ đông người, mọi người cùng liều mình nên không để ba nam nhân kia tiến thêm bước nào. Cách chỗ bọn họ đánh nhau chừng bốn năm bước có một nam nhân nằm ngửa dưới đất, Nhấm Cửu nhận ra người đó, đó là đại thúc của Vương gia, nàng nghiêng răng xông tới phía trước, kéo Vương đại thúc qua một bên.

Tay chân hoảng loạn bóp vào người người đó: “Vương đại thúc!” Nàng hét lên, cảm thấy tay chân mình đều đã tê dại, “Này... Tỉnh lại đi, đứng dậy chạy đi!” Nàng quỳ dưới đất, dùng hết sức lực nắn bóp nhưng đối phương không một chút phản ứng, ngón tay dừng trước mũi người đó không cảm giác được chút hơi thở nào.

Nhấm Cửu rút tay về, cắn thật mạnh vào ngón tay mình, không đúng, nàng nghĩ, nhất định là nàng quá vô dụng, ngón tay tê dại rồi nên mới không cảm giác được hơi thở của Vương đại thúc.

Rõ ràng hôm qua còn yên lành, sao hôm nay lại không mở mắt nữa chứ.

Nhấm Cửu tiếp tục cố gắng, bỗng có một bóng đen trùm lấy nàng từ sau lưng, từ động tác của bóng người đó, nàng có thể nhìn ra được là người phía sau đang nâng đại đao chém xuống đầu nàng. Máu huyết chảy ngược, mặt Nhấm Cửu trắng bệch, trong lúc nàng nghĩ mình phải để mạng lại đây, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, bóng đen sau lưng hóa thành một làn khói, tan thành tro bụi.

Nhấm Cửu nhìn theo âm thanh kia, thấy Sở Cuồng đang cầm một vũ khí kỳ quái đứng ở một hướng khác, nhắm vào chỗ mấy người đang đánh nhau bắn một phát nữa, chỉ thấy ánh sáng đỏ bắn ra, nhưng lúc sắp bắn trúng người trong trại lại đổi hướng, nhắm vào ba hắc y nhân kia, không kịp phát ra một âm thanh nào, ba người kia trong phút chốc tan thành mây khói.

“Tất cả mọi người rút lui về rừng cây du phía Tây. Tôi sẽ yểm hậu.” Sở Cuồng ra một mệnh lệnh ngắn gọn rồi tiếp tục di chuyển về phía cửa chính của sơn trại, ở đó còn có hắc y nhân đang cầm đao chém người.

Thổ phỉ Ất cả người đầy máu bước đến bên cạnh Nhấm Cửu, kéo nàng dậy: “Tiểu Cửu, đi!”

“Không được! Vương đại thúc...” Nhấm Cửu kéo người nằm dưới đất muốn công người đó lên, “Phải đưa ông ấy đi cùng!”

Thổ phỉ Ất kéo tay Nhấm Cửu: “Ông ấy chết rồi!” Hắn nói lớn, “Cô vác người chết đi theo làm gì!”

Nhấm Cửu ngăn ra, thổ phỉ Ất nhân cơ hội vác Nhấm Cửu đi, Nhấm Cửu ở trên vai thổ phỉ Ất, thất thần quay đầu nhìn sơn trại của mình, nàng thấy nhà cửa bị người ta đốt cháy, mặt đất đầy vết máu do đả đấu để lại, rau mọi người trồng trước cửa nhà mình đã bị đập nát, vật nuôi cũng không biết đã chạy đâu mất hết, đây là nhà của nàng, là nơi nàng trưởng thành, lúc này Nhấm Cửu mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, người giết họ là quan phủ, họ có bị thương hay có chết đi cũng không thể báo quan kêu oan, thậm chí họ còn có thể bị truy nã, lưu vong khắp chốn, không thể quay về đây được nữa, không còn nhà nữa.

Sơn trại phụ mẫu nàng một lòng bảo vệ đã mất trong tay nàng.

Nhấm Cửu “òà” một tiếng khóc lớn: “Không thể để họ ngay cả chỗ chôn thân cũng không có! Không thể để họ ngay cả hài cốt cũng không về nhà được! Ít nhất cũng phải chôn họ chứ! Ít nhất cũng phải để họ yên nghỉ dưới đất chứ!” Nàng khóc lớn, “Tại sao ta lại vô dụng như vậy! Tại sao ta chẳng làm được gì cả như vậy!”

14. Q.1 - Chương 14

Chạy trốn một ngày một đêm, không biết rời khỏi trấn Chi Lương bao xa, đoàn người đã vô cùng mệt mỏi, ngồi xuống nhóm lửa trong một rừng cây hoang vắng, mấy chục người nhưng không ai lên tiếng, không khí trầm mặc nặng nề.

Nhằm Cửu ôm gối ngồi bên gốc cây, nàng trốn trong bóng tối, không dám để mọi người nhìn thấy gương mặt tang thương của mình, bây giờ nàng không thể cổ vũ cho mọi người, ít ra cũng không thể khiến mọi người nhụt chí.

Thỏ phi Át khều đồng lửa trước mặt, thê tử mang thai sáu tháng của hân đang dựa bên cạnh, đôi mắt mệt mỏi đỏ hồng, trong một đêm đã mất nhà, còn ai có thể ngủ yên được.

Trong bụi cỏ bên cạnh truyền đến tiếng sột soạt.

Chúng nhân lập tức cảnh giác, ánh mắt căng thẳng nhìn về bên đó, các nam nhân nắm chặt vũ khí, chuẩn bị tư thế tấn công.

“Là tôi.” Thanh âm điềm nhiên truyền ra từ trong bụi cỏ, nam nhân mặc y phục đen kỳ quái chậm rãi bước ra, ánh lửa chiếu lên gương mặt bình tĩnh của hân, “Tôi đã che giấu hết các vết tích trên đường rút lui rồi, bảo đảm trong vòng ba ngày không có ai đuổi theo. Bởi vậy mọi người có thể yên tâm. Tối nay hãy nghỉ ngơi đi, sáng mai lại lên đường cũng không vội.”

Giọng nói bình tĩnh của hân như ẩn giấu một sức mạnh kỳ lạ, âm thầm xoa dịu thần kinh căng đến sắp đứt của mọi người.

Nhằm Cửu trong góc từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua rất nhiều người, đối mặt với hân. Sở Cuồng lặng lẽ gật đầu, biểu thị sự an ủi.

Khi cả người hân bước ra khỏi bóng tối của rừng cây, lúc này mọi người mới nhìn thấy, trên lưng hân còn cõng hai người, hay nói đúng hơn... là hai thi thể. Là Vương đại thúc và con trai ông, hai người đều bị chém chết tại chỗ trong lúc đã đấu với hắc y nhân.

Sở Cuồng cũng họ đến, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Chúng nhân nhất thời ngẩn ra, Nhằm Cửu càng ngây người mở to mắt, quên mất mọi phản ứng.

“A...” Một phụ nhân chừng bốn mươi tuổi đứng dậy trong đám người, bà loạng choạng bước đến, bỗng vấp ngã xuống đất, người bên cạnh dường như quên cả đau, bà quỳ gối lê đến bên hai thi thể, đưa tay sờ lên mặt lão Vương, sau đó ôm con trai đau đớn gào khóc, mỗi một tiếng khóc như một mũi dao chọc vào tâm can, cắt nát lòng nát dạ.

Các nữ nhân bắt đầu khóc hu hu, các nam nhân quay đầu che mặt, có người lặng lẽ thở dài, có người âm thầm chùi nước mắt.

Nhằm Cửu im lặng ôm gối, nàng vẫn còn quá trẻ, chưa bao giờ trải qua nhiều chuyện như vậy chỉ trong một ngày, tiếng khóc khản đặc của Vương thậm giống như đang móc tim nàng ra vò nát, khiến nàng cảm thấy bất kỳ lời lẽ an ủi nào cũng đều yếu ớt vô lực.

Nàng cắn môi, dùng lực đến mức gần như cắn rách môi mình.

Nàng không làm được gì cả...

Đến lúc này Nhằm Cửu mới phát hiện, thì ra nàng vô dụng đến mức không làm được gì cả...

“Tại sao?” Vương thẳm khàn giọng hỏi, “Tại sao đột nhiên lại như vậy?” Bà khóc không thành tiếng, “Chẳng phải vẫn đang yên đang lành sao?”

Mọi người đang im lặng, bỗng nhiên có người nói, “Trước khi họ giết vào trại có nói muốn tìm người trên trời xuống.”

Một câu nhàn nhạt này khiến ánh mắt của chúng nhân đều rơi trên người Sở Cuồng, Sở Cuồng đứng thẳng, trong tình huống này hân vẫn nhanh nhẹn gật đầu: “Không sai, căn cứ theo các tin tức tình báo, bọn họ đúng là nhằm vào tôi.”

Ánh mắt của mọi người nhất thời đều thay đổi, kiên dè, nghi ngờ, thậm chí dần dần còn mang chút căm ghét.

“Là người hại chết con ta!” Vương thẩm không biết lấy sức lực từ đâu, bỗng nhào đến phía trước kéo cổ áo Sở Cuồng, “Là người hại chết họ! Là người hại chúng ta không còn nhà để về!” Mặt bà đỏ bừng, trán nổi gân xanh, giống như đã chính mắt nhìn thấy Sở Cuồng giết người nhà mình.

Sở Cuồng không biện giải.

Tất cả mọi người có mặt đều biết, người nhà họ Vương không phải do Sở Cuồng giết, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn hắn bắt giác bắt đầu trở nên xa lánh. Giống như một lưỡi dao lạnh, cắt đứt tất cả quan hệ hảo hữu giữa họ và Sở Cuồng, khiến Sở Cuồng trong phút chốc dường như đã biến thành một quái vật ăn thịt người.

“Xin lỗi vì đã mang đến phiền phức cho các vị, nếu các vị muốn tôi đi, tôi sẽ lập tức rời đi, đương nhiên, tôi không kiến nghị các vị làm vậy, vì tôi vẫn còn một số ý kiến có lợi cho các vị...”

“Bốp”, một cái tát thật mạnh đánh lên mặt Sở Cuồng, biểu hiện của hắn không hề bất ngờ, dường như đã liệu được rằng sẽ chịu cái tát này.

Vương thẩm như mất lý trí nhìn hắn: “Người đền mạng! Người đền mạng đi!” Bà hét lên, một lần nữa kéo lấy cổ áo Sở Cuồng, vung tay lại muốn đánh hắn, má Sở Cuồng đỏ hồng, nhưng hắn không hề phản kháng, ánh mắt bình tĩnh đến mức gần như không có cảm xúc nhìn Vương thẩm: “Bà trút giận tôi có thể lý giải, nhưng hành động này không hề có ý nghĩa.”

Lại một cái tát nữa sắp rơi trên mặt Sở Cuồng, nhưng bỗng dừng lại cách má Sở Cuồng vài tấc, các khớp ngón tay Nhắm Cửu dùng lực đến trắng bệch, nàng nắm chặt tay Vương thẩm, nhẹ giọng nói: “Không phải lỗi của hắn.”

Nhìn thấy Nhắm Cửu chắn trước mặt mình, đôi mắt đen của Sở Cuồng bỗng gọn sóng.

Nhắm Cửu lặng lẽ nhìn Vương thẩm, dường như muốn nhìn vào tận lòng bà: “Rơi xuống sơn trại của chúng ta không phải do hắn chọn, ở lại cũng không phải hắn chọn, đều là lỗi của ta.” Giọng nàng khàn đi, “Vương thẩm, là ta cưỡng ép hắn ở lại, nếu thật sự muốn tính toán thì lỗi là do ta, hại chết Vương đại thúc và Vương đại ca cũng là ta.”

Nhắm Cửu nói, sắc mặt nàng tái đến mức không còn chút huyết sắc.

Vương thẩm nhìn nàng, lực đạo trên tay bỗng mềm đi, cả người dường như đột nhiên bị rút hết sức lực mà nhũn ra khuỵu xuống đất, Nhắm Cửu thuận thế ôm lấy bà, để Vương thẩm khóc thảm thiết trên vai nàng: “Tiểu Cửu nhi à, sau này... làm sao sống nữa đây...”

Câu hỏi này khiến môi Nhắm Cửu run rẩy, mắt đỏ hồng, suýt nữa thì khóc thành tiếng.

“Được rồi.” Thổ phỉ Ất vẫn luôn ngồi bên đống lửa bỗng lên tiếng, “Sự tình đã như vậy rồi, đừng nói thêm gì nữa, thương lượng chuyện sau này làm sao sống trước đi.” Thổ phỉ Ất nhìn Sở Cuồng, “Nếu không có tiểu tử này thì hôm nay chúng ta đều bỏ mạng trong trại rồi, ánh mắt của các người tốt xấu gì cũng nên thu lại đi, có thể nào đi nữa hôm nay hắn cũng là ân nhân cứu mạng của chúng ta.”

Chúng nhân lại im lặng.

Thổ phỉ Giáp vẫn luôn ngồi bên cạnh, lúc này rụt rè lên tiếng: “Vừa rồi chẳng phải hắn nói là có ý kiến gì đó sao, cứ nghe thử xem hắn nói thế nào.”

Mọi người không có dị nghị, Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu, Nhắm Cửu gật đầu hắn mới bắt đầu lên tiếng: “Kiến nghị gồm ba điều, thứ nhất, nếu có mang theo quần áo để thay đổi thì hãy thay trước khi lên đường vào ngày mai, để bảo đảm người đi đường không nhìn thấy được sự hoảng loạn bê bối. Thứ hai, bắt đầu từ ngày mai, mọi người tốt nhất nên chia ra hành động, nhân số quá nhiều sẽ khiến cả đoàn bị chậm trễ, lại rất dễ bị phát hiện. Thứ ba, mọi người nghĩ kỹ xem, ở cách đây xa xa một chút có thân thích hoặc bạn bè gì có thể nhờ vả không.”

“Bảo chúng tôi mai danh ẩn tính, lưu lạc xứ người sao?” Một ông lão vội nói, “Tôi từng tuổi này rồi! Tôi không thể chôn thân xứ người được!”

“Rất tiếc, nếu muốn tiếp tục cuộc sống bình yên e là chỉ có thể như vậy thôi.”

Chúng nhân nhìn nhau, có người ngáp ngừng lên tiếng: “Tôi còn vài thân thích ở Bình thành.” Tiếp đó lại có người nói: “Tôi có bằng hữu ở phía Tây Nam...” Dần dần, những người lên tiếng càng nhiều, dường như mọi người đều đã nghĩ được chỗ mình phải đi, không còn ở trong tuyệt lộ, mọi người cũng bớt u uất đi một chút.

“Nhưng quan phủ có tìm chúng ta nữa không... Đến lúc đó có liên lụy những người thu nhận chúng ta không...”

Có người đề ra nghi vấn.

Sở Cuồng lắc đầu: “Không đâu, hôm nay tôi đã yểm hậu, trước khi giải quyết binh lính cuối cùng đã lấy được một số thông tin tương ứng của kẻ địch. Vì quý sơn trại mấy chục năm chưa từng giao báo cáo nhân khẩu và hộ tịch cho quan phủ, bởi vậy quan phủ không biết trong sơn trại có bao nhiêu người, càng không biết các vị tên họ là gì, mặt mũi ra sao, chỉ cần rời khỏi trấn Chi Lương thì khả năng họ tìm được các vị rất nhỏ. Đó là một. Thứ hai, mục tiêu của bọn họ là tôi, lần này lên sơn trại chỉ để diệt khẩu, chỉ cần từ nay về sau các vị không nhắc đến bất kỳ tin tức gì liên quan đến tôi, họ không cần thiết phải bỏ một nguồn tài lực vật lực lớn để tìm các vị.”

Nghi vấn cuối cùng bị đánh tan, mọi người bắt đầu cùng người nhà nhỏ giọng thảo luận ngày mai phải đi về hướng nào.

Nhắm Cửu nhìn Vương thẩm, nhẹ giọng hỏi: “Vương thẩm, thẩm có chỗ đi chưa?”

Vương thẩm chỉ ngậy ngốc nhìn hai thi thể trên mặt đất, lắc đầu: “Tôi chỉ muốn đến Âm tào Địa phủ cùng cha con ông ấy thôi.”

Nhắm Cửu im lặng. Nàng không thể hoàn toàn lý giải tâm trạng của Vương thẩm, nhưng nàng biết được sự hoảng sợ và bất lực khi đột nhiên có một ngày, người chí thân bỗng dưng biến mất, trụ cột chống bầu trời trên đầu mình không hề phòng bị mà đổ ập xuống, khiến nàng không chôn dung thân.

“Vương đại tẩu.” Thổ phủ Ất bỗng lên tiếng, “Nếu tẩu không chê, chi bằng theo phu phụ chúng tôi đi.” Hần nói, “Chúng tôi muốn đi về phương Bắc, nhà mẹ của nương tử tôi ở đó, đường xá xa xôi, chúng ta cùng đi đi, trên đường cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Vương thẩm không đáp, Nhắm Cửu nghiêng rằng đứng dậy, “Không thể để Vương đại thúc và Vương đại ca nằm ở đây, họ không thể đi theo được rồi, ta đến khu rừng phía sau tìm một mảnh đất.”

Nàng nhặt một khúc cây đang cháy trong đồng lửa, một mình đi về khu rừng tối đen phía sau, thổ phủ Giáp muốn đi theo, nhưng bị Sở Cuồng cản lại: “Để tôi đi được rồi.” Hần lặng lẽ theo sau Nhắm Cửu, thấy nàng tiện tay nhặt một cành cây vừa tay, vừa đi vừa chọc chọc xuống đất.

Sở Cuồng chậm rãi đi bên cạnh nàng, không lên tiếng quấy rầy, chỉ lặng lẽ đi theo.

Nhắm Cửu dường như toàn tâm toàn ý tìm một mảnh đất thích hợp, dần dần đi xa ánh lửa, càng đi thì trăng sao trên bầu trời trong khu rừng ngày càng lấp lánh hơn, càng tĩnh mịch hơn, mãi đến khi bốn phía chỉ nghe thấy tiếng bước chân đạp trên lá khô, cuối cùng Nhắm Cửu cũng dừng lại.

“Xin lỗi.” Nàng nhẹ giọng nói, cành cây trong tay lúc mạnh lúc nhẹ chọc xuống đất, “Vương thẩm rất tốt bụng, chỉ là hôm nay bà ấy quá đau lòng, mọi người cũng không có ác gì, chàng đừng để bụng.” Nàng quay lưng lại với Sở Cuồng, khiến hần không thấy biểu hiện trên mặt nàng.

“Không sao, chuyện thường tình thôi, có thể lý giải được, hơn nữa họ nói không sai.” Giọng Sở Cuồng vẫn bình tĩnh như thường ngày, “Quý sơn trại gặp tai họa này đích thực là do tôi mà ra, hứng chịu cảm xúc của các người là lẽ đương nhiên.” Hần hơi khựng lại, không tự nhiên nói, “Cảm... cảm ơn các hạ trước đó đã giúp tôi bào chữa tội danh. Nhưng hành động này đích thực không cần thiết, tôi nên gánh chịu chuyện đó.”

“Bào chữa?” Giọng Nhắm Cửu hơi giương cao, bỗng phát ra một tiếng cười nhẹ như mĩ mai, “Đó không phải là bào chữa giúp chàng, sự thật vốn là như vậy.”

Là nàng đã giữ Sở Cuồng lại, là nàng đã chuốc họa sát thân cho sơn trại.

Sở Cuồng nghe vậy im lặng một lúc, hẳn thầm biết những lúc như vậy mình nên nói gì đó để an ủi Nhấm Cữu một chút, nhưng chuyện an ủi này xưa nay không phải là thế mạnh của hắn, trong lúc hắn mấp máy môi bỗng nghe Nhấm Cữu nhìn sao trên trời nói: “Chàng biết chỗ bọn ta nhìn sao trên trời thế nào không?” Nàng nói, “Người xưa nói sao là linh hồn của con người sau khi mất đi, mỗi ngày họ đều ở trên trời nhìn hậu nhân của mình.”

Sở Cuồng cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn không nhin được nói: “Chuyện linh hồn tôi không muốn nói bừa, nhưng sao trên trời đều do những nguyên tố nhất định hợp thành, những ngôi sao mà mắt thường của quý tinh cầu nhìn thấy, đa phần đều do những vật vô cơ hợp thành...”

Nhấm Cữu không đếm xỉa đến hắn: “Sau khi cha mẹ đi rồi, có một thời gian mỗi đêm ta đều ngắm sao, lòng thầm rằng nhất định sẽ trông chừng sơn trại thật tốt, bảo vệ mọi người trong trại thật tốt. Ta nghĩ họ ở trên trời nhất định đã nghe thấy.”

Sở Cuồng lại im lặng một hồi: “Trên thực tế, căn cứ theo phong tục mai táng của quý sơn trại, họ sẽ bị phân giải trong đất, tuy trải qua tuần hoàn không khí nhất định của tinh cầu, những phân tử hợp thành cơ thể họ có khi sẽ được đẩy vào không khí, nhưng tuyệt đối không giữ được trạng thái ý thức...”

Nhấm Cữu như chìm vào thế giới của mình mà lầm bầm: “Nhưng hôm nay nhất định ta đã khiến họ thất vọng.”

“Không đâu.” Sở Cuồng nói, “Họ sẽ không giữ được trạng thái ý thức cho đến bây giờ, bởi vậy không thể sản sinh những cảm xúc bao gồm “thất vọng” trong đó.”

Nhấm Cữu cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn Sở Cuồng, nhưng vừa nhìn đã khiến Sở Cuồng ngây người, vì trên mặt Nhấm Cữu toàn nước mắt nước mũi, đối với hắn thì đúng là... vô cùng dơ bẩn. Nhấm Cữu mở miệng, tiếng khóc trào ra từ cổ họng: “Không không thể yên lặng thật thà nghe ta nói một lúc sao? Hu...” Nàng nghiêng răng, nuốt xuống tiếng khóc cuộn lên.

Trán Sở Cuồng toát mồ hôi lạnh: “Xin lỗi. Tôi chỉ cảm thấy những chuyện này các hạ cần phải biết, để tránh nảy sinh những ảo tưởng không thực tế, bị thương quá độ.”

“Ta đã rất bị thương rồi, chàng không thể im miệng được sao?” Nhấm Cữu hét lên.

“Xin lỗi.” Sở Cuồng vội cắn chặt môi để bảo đảm không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

“Chàng chỉ cần im lặng nghe ta nói thôi không được sao?” Nhấm Cữu mắt không chế lớn tiếng nói, “Ta không biết đây là ảo tưởng sao? Ta không biết sao trên trời vĩnh viễn không nghe được lời ta nói sao? Ta không biết cha mẹ ta sẽ không biến thành những ngôi sao chỉ biết ngờ nghệch chiếu sáng trên trời sao? Ta cần chàng phải nhắc nhở sao? Ta cần chàng phải nhắc nhở sao? Ta cứ muốn nói đó, không được sao?”

Đối diện với những câu hỏi dồn ép của Nhấm Cữu, mồ hôi lạnh trên mặt Sở Cuồng ngày càng nhiều, hắn ngoảnh mặt đi không dám nhìn Nhấm Cữu, chỉ khẽ lùi lại vài bước khi nàng kích động tiến tới phía trước.

“Chàng không thể...” Nhấm Cữu giật áo Sở Cuồng, giọng bỗng yếu đi, “... cho ta dựa một lúc sao...”

Sở Cuồng cắn môi không dám lên tiếng, nhưng vẫn đứng thẳng người, mặc cho Nhấm Cữu kéo ngực áo, thấp giọng sục sùi, dần dần trán Nhấm Cữu dựa vào ngực hắn, nghe thấy nàng cứ đôi lúc lại hít nước mũi, biểu hiện của Sở Cuồng hơi cứng lại, nhưng đối diện với tình huống này, hắn lại không biết phải làm sao mới được.

Thôi vậy... Coi như hắn đáng phải chịu vậy...

Nhấm Cữu càng khóc càng đau lòng, cả người áp vào ngực hắn, cánh tay xuyên qua bên hông ôm chặt lấy hắn, giống như một đứa trẻ chịu uất ức bên ngoài chạy về nhà ôm phụ thân mình khóc, không hề có hình tượng, không hề có tiết chế.

Làm sao nhin được đây?

Vì buồn bã bị thương của nàng, không dễ gì mới tìm được một nơi an toàn để phát tiết...

15. Q.1 - Chương 15

Nước mắt nước mũi Nhấm Cửu dính đầy ngực Sở Cuồng, Sở Cuồng cắn chặt môi, những lời như là bảo nàng tránh xa mình một chút để chùi rửa cho sạch, hẳn cảm thấy lúc này không nên nói thì hơn.

Hai cánh tay Sở Cuồng không dám đưa lên quá đầu, vì hẳn cũng biết tư thế này quá sức ngu xuẩn, nhưng hẳn cũng không thể nào tự nhiên đặt tay lên vai Nhấm Cửu, an ủi nàng như an ủi một đứa trẻ, vì tư thế quá sức thân mật với người khác như vậy Sở Cuồng thật sự không làm được.

Cánh tay đưa lên trong không trung đã mỗi nhừ, nhưng hẳn vẫn gắng sức nhẫn nhịn, gắng sức không phát ra âm thanh nào, chờ ra như một khúc gỗ để Nhấm Cửu dựa vào.

Không biết phát tiết bao lâu, cuối cùng Nhấm Cửu cũng mệt, từ từ dừng lại, lúc này mới cảm giác được thân hình mình đang ôm ngày càng căng cứng, nàng lui ra vài bước, ngọn đuốc trong tay đã bị nàng vứt xuống đất trong khi mất khống chế cảm xúc, lúc này đã tắt lụi, qua ánh trăng nàng nhìn thấy những vết nước lóng lánh trên ngực Sở Cuồng, lòng biết Sở Cuồng rất thích sạch sẽ, nàng lấy tay áo lau cho hẳn vài cái nói: “Nhất thời không khống chế được, xin lỗi...”

Lúc này Sở Cuồng mới hạ cánh tay mỗi nhừ của mình xuống, cân nhắc ý tứ của Nhấm Cửu một hồi, cảm thấy mình đã có thể lên tiếng, hẳn gạt đầu theo lễ tiết: “Lần này có thể lý giải, nhưng mà sau này vẫn mong các hạ có thể cố gắng khắc chế cảm xúc.” Đối với Sở Cuồng, chuyện đã xảy ra rồi thì không thể nào thay đổi được nữa, hối hận tiếc nuối đều là những cảm xúc vô ích, tốt nhất là nên kịp thời vứt bỏ, sau đó xem xét mọi việc, suy nghĩ lại thật kỹ, đồng thời nghĩ ra cách ứng phó, tránh để bản thân lại phạm sai lầm tương tự. Hẳn nghiêm túc nói với Nhấm Cửu: “Một sĩ quan để cảm xúc lộ ra mặt thì sẽ không làm được việc gì cả.”

Nhấm Cửu hít mũi: “Xin lỗi, ta đâu có muốn trở thành sĩ quan.” Nàng vỗ vỗ mặt mình, ngẩng đầu lên nhìn Sở Cuồng, “Có nhìn ra được ta đã từng khóc không?”

Dưới ánh trăng, mắt Nhấm Cửu sưng như quả hạnh đào, mũi đỏ đến tím tái, Sở Cuồng không hề do dự gạt đầu: “Khóc rất thảm.”

Nhấm Cửu quay đầu tìm kiếm dưới đất: “Vậy chúng ta đào huyết rồi hãy về.” Nàng thở dài, “Ngay cả một quan tài mỏng cũng không cho Vương đại thúc và Vương đại ca được. Ta thật vô dụng.”

Sở Cuồng gạt đầu: “Đúng là trong sự kiện lần này biểu hiện của cô khá là vô dụng.” Lời thật lòng của hẳn khiến Nhấm Cửu siết chặt quyền, nhưng sự thật cũng là vậy, nàng chỉ đành mím môi, nhặt một cành cây cứng bắt đầu đào hố. Sở Cuồng nói tiếp: “Nếu sau này cô nghiêm túc tiếp nhận huấn luyện của tôi, nói không chờ đợi với những tình huống khẩn cấp, phản ứng sẽ được nâng cao.”

Sở Cửu không đếm xỉa đến hẳn, hiển nhiên là không muốn tiếp tục chủ đề này, Sở Cuồng cũng không cưỡng cầu, lấy trong túi áo ra một vật kim loại gì đó, sau khi hỏi độ lớn của huyết mộ, hẳn vừa giúp Nhấm Cửu đào đất vừa hỏi: “Sáng mai mọi người đều có dự định của mình rồi, cô muốn thế nào?”

“Còn có thể thế nào nữa.” Nhấm Cửu nói, “Người nhà của ta đều ở trấn Chi Lương, bên ngoài cũng không có thân thích, bằng hữu càng không có, quan trọng nhất là ta không mang theo đồ gì cả, tiền bạc vẫn còn để trong trại. Nếu có thể thì ta thật sự muốn về trại một chuyến, lấy hành trang rồi sau đó tùy tiện phiêu bạt chân trời.” Nàng dường như nghĩ ra gì đó, đột nhiên nói, “Đúng rồi, cái trứng chàng muốn tìm chẳng phải bị chuyển đi rồi sao, lúc đó Lưu côn đồ nói chuyển đi đâu vậy?”

“Kinh thành.”

“Ừ, hay là chúng ta đi Kinh thành đi, ta nghĩ chắc không có ai ngờ được chúng ta to gan đến mức tự chạy đến Kinh thành đâu.”

Sở Cuồng suy nghĩ một hồi rồi quyết định: “Được, không cần chờ sáng mai, sau khi an táng xong hai người kia, nửa đêm nay hãy về sơn trại trước, sau khi lấy tiền tài và vật phẩm cần thiết thì chúng ta đi Kinh

thành, bọn họ đã chuyển máy bay của tôi đi, thiết nghĩ...” Hấn không nói tiếp nữa câu sau, Nhấm Cửu cũng không truy cứu, chỉ hỏi: “Chúng ta về sơn trại lấy tiền không có vấn đề gì chứ? Những binh lính kia...”

“Không thành vấn đề. Dấu vết mọi người trốn thoát tôi đã dọn sạch rồi, những binh lính bị gây mê trong trại hôm nay chắc đã được người của quan phủ kéo đi, ít nhất thì ba ngày sau họ mới tỉnh lại, có lấy được tin gì cũng là ba ngày sau rồi, ba ngày này nhất định họ không tìm được manh mối gì, sẽ tăng cường cảnh giác quanh trấn Chi Lương, nhưng không ngờ rằng còn có người quay về. Bởi vậy bây giờ chúng ta đi là thời cơ tốt nhất.”

Nhấm Cửu gật đầu: “Dù sao thì làm theo người luôn là đúng.”

Câu nói quá mức tin tưởng này khiến Sở Cuồng ngẩn ra, hấn quay đầu nhìn Nhấm Cửu: “Cho các hạ một lời khuyên. Đừng nên quá tin tưởng bất kỳ ai, cho dù đó là tôi. Chuyện hôm nay thật ra cũng do mấy phần sơ suất của tôi mà ra.”

“Nhưng nếu không có người thì người trong trại chắc chắn không ai chạy được.” Nhấm Cửu không hề do dự, hôm nay tuy hoảng loạn, nhưng những gì cần nhìn rõ nàng vẫn thấy rất rõ ràng, “Ngọn núi sau trại, con đường chúng ta đi lên là vách núi, vốn không ai có thể trốn từ đó, họ an bày ba trăm binh lính ở rừng cây du phía Tây, cửa chính của trại cũng có hắc y nhân, nếu không phải là những binh sĩ trong rừng cây du bị công kích gì đó làm hôn mê thì hôm nay e là ta phải đào mấy chục huyết mộ rồi.” Nàng khựng lại, giọng có hơi trịnh trọng, “Đa tạ chàng.”

Sở Cuồng ngẩn ra, ho nhẹ một tiếng: “Đây đều là chuyện đương nhiên.” Hấn vừa đào vừa phản tỉnh, “Hành động lần này sơ sót quá rõ ràng, thứ nhất là đánh giá lầm kẻ địch, tin tưởng thông tin không đầy đủ. Thứ hai là trước đó...” Hấn không ngừng nói, giống như muốn cho Nhấm Cửu biết hết tất cả những yếu điểm mà hấn nhìn thấy.

Nhấm Cửu hơi bất lực, nhưng thấy biểu hiện nghiêm túc của hấn, nghe giọng nói chăm chú của hấn, nhất thời nàng lại yên tâm một cách kỳ lạ. Nhấm Cửu không kìm được mà cong khóe môi.

Nam nhân này... có một gương mặt thanh tú như vậy, lẽ ra tính cách phải lãng nhãng mới đúng, nhưng lúc nào hấn cũng đáng tin cậy một cách bất ngờ...

Nhấm Cửu còn chưa nghĩ xong, bỗng thấy thân hình Sở Cuồng lao đảo, suýt chút nữa té xuống hồ mình đào. May là động tác hấn nhanh nhẹn, chống vào vật kim loại trong tay ổn định thân hình, hấn lui về phía sau vài bước, điều chỉnh hơi thở.

Nhấm Cửu bị một loạt hành động của hấn làm cho ngây người: “Chàng làm sao vậy?” Sở Cuồng lắc đầu, mở mắt nhìn Nhấm Cửu: “Không sao.” Hấn nói, “Hơi chóng mặt thôi.” Hấn ấn ấn vào mắt, “Chúng ta nhanh đi, đừng để trễ việc an bài đêm nay.”

Thần sắc của hấn vẫn như thường, Nhấm Cửu thật sự tưởng hấn lao đảo chẳng qua là vì chóng mặt mà thôi.

Chôn xong phụ tử Vương gia, Nhấm Cửu cho thổ phỉ Ất biết sắp xếp của mình và Sở Cuồng, lúc này đã có người ngủ say, nàng không đánh thức những người đó, chỉ từ biệt những người chưa ngủ, vì qua hôm nay rồi, sau này e là họ sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

“Thật đáng buồn.” Trên đường về sơn trại, Sở Cuồng lắc đầu nói, “Phương tiện thông tin của các người lại thiếu thốn đến mức này, nói vậy lần này tự biệt há chẳng phải không thể gặp lại nữa sao.”

“Đau khổ nhất còn gì hơn sinh ly tử biệt.” Nhấm Cửu liếc hấn, “Nói cứ như người chõ các chàng chưa từng trải qua nỗi đau này vậy.”

“Tự biệt thì không thể tránh khỏi, nhưng sinh ly gần như là chuyện không thể nào có ở tinh hệ Sâm Long, tín hiệu phủ sóng khắp toàn tinh hệ, cho dù là người ở tinh cầu xa nhất của tinh hệ cũng có thể thấy được hình ảnh của đối phương với tỷ lệ thực tế. Đây là chuyện rất phổ cập rồi.”

“Cách xa ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy sao?”

“Ngàn dặm?” Sở Cuồng tiến hành hoán đổi đơn vị, biểu hiện của hấn bỗng có vẻ khinh miệt, “Đương nhiên.”

Nhằm Cửu im lặng: “Biểu hiện này của chàng thật khiến người ta muốn xé mặt người ra...”

Tối nay Nhằm Cửu phải rời xa những người thân thuộc của mình, hơn nữa lại không biết có còn gặp được họ nữa không, lòng nàng tuy thương cảm, nhưng cảm xúc này đã dần dần nhạt đi trong lúc nói chuyện với Sở Cuồng dọc đường.

Nàng biết những người nàng thích sẽ tiếp tục sống yên vui ở một nơi khác, bước ra khỏi bóng tối, tìm một quê hương khác thay thế trại Chi Lương, sau đó quen những người hàng xóm mới, thay thế địa vị của những người hàng xóm trước đây trong lòng họ, sau đó mọi người tiếp tục sống thật tốt.

Vậy là đủ rồi.

Đoạn đường này rất dài, mãi đến trưa hôm sau hai người mới về tới trại Chi Lương, trong trại đã bị lửa đốt sạch. Nhưng đứng Sở Cuồng nói, vốn không có ai canh giữ.

Nhằm Cửu dễ dàng trở về phòng mình, không nhìn căn phòng cháy đen lấy một lần, nàng vòng ra sân sau, ở đó có một gốc cây bị đốt trụi lá, Nhằm Cửu bới đất dưới gốc cây lấy ra một cái hũ, bên trong có một gói giấy dầu.

Nhằm Cửu mở ra, bên trong có ba lá vàng, một ít trang sức và mấy viên trân châu tròn to bằng móng tay. Nhằm Cửu đếm kĩ sau đó cất vào ngực mình. Đây là của hồi môn mẹ nàng để lại, trước khi đi mẹ dặn đi dặn lại nhất định vào lúc thành thân mới được lấy ra, nhưng bây giờ tình huống thay đổi, nàng cũng bắt đầu nghĩ mới làm trái di nguyện của mẹ, bây giờ nàng không nỡ dùng, để đó cho heo rừng thì càng thiệt hơn.

“Tiền này chắc cũng đủ cho chúng ta ăn uống thoải mái một thời gian. Đương nhiên là không biết còn phải lang bạt bao nhiêu lâu, chúng ta không thể ăn uống thoải mái được. Đây là toàn bộ gia sản của ta đó.”

Sở Cuồng suy nghĩ: “Nếu quý giá thì chi bằng để ở chỗ tôi. Tuyệt đối sẽ không bị trộm cướp.”

Nhằm Cửu ôm gói đồ: “Đây là của hồi môn của ta...” Nàng đảo đảo mắt, “Nhưng đưa chàng cũng được.” Nàng đưa đồ cho Sở Cuồng, “Nhà cửa tính mạng của chúng ta đều ở đó, giữ cho kĩ nhé!”

Sở Cuồng trịnh trọng thề: “Tiền còn thì tôi còn.”

Trước khi rời khỏi trại, Nhằm Cửu đến mộ cha mẹ bái lạy, một mình lẩm bẩm một hồi, dưới sự thôi thúc của Sở Cuồng đành phải quyến luyến rời đi. Từng bước đi xa nơi nàng trưởng thành, lòng Nhằm Cửu càng không nỡ hơn, cuối cùng đến trước cửa trại, nàng quỳ hai chân hướng về sơn trại trống không bái ba lạy, nàng không nói gì, chỉ quay người gọi Sở Cuồng: “Đi thôi.”

Sở Cuồng gật đầu, nhưng vừa nhấc chân bỗng “ầm” một tiếng đổ ập xuống đất.

Nhằm Cửu giật mình, hoảng loạn ôm hấn dậy: “Sao chàng dọa người ta vậy! Chàng làm sao vậy!” Nàng vội vàng hỏi, nhưng thấy vết hầu Sở Cuồng động đậy, chậm chậm thốt ra một chữ: “Đói...”

Bụng hấn vô cùng phồng kêu một tiếng.

Nhằm Cửu bồi hồi nhớ lại, từ sau khi thuốc của hấn bị nàng bỏ thuốc, hình như... đã bốn ngày hấn không ăn gì rồi...

Tên đáng ghét này...

16. Q.1 - Chương 16

Nhằm Cửu cảm thấy mình kháu đầu ở cửa trại ba cái kia thật quá giả tạo, vì lúc này nàng lại kéo Sở Cuồng vào trong trại, nhóm một đống lửa, lấy nồi đun nước, lại tìm trong mấy mảnh đất còn nguyên vẹn được ít rau cải, rửa sạch đem nấu.

“Ta không tìm thấy muối, cũng không có thứ gì khác, chàng ăn tạm đi, lấp đầy bụng rồi tính.”

Sở Cuồng nằm ngửa dưới đất, mặt xanh như tàu lá, hần gắng sức quay đầu sang, thấy Nhấm Cửu lấy đũa khuấy khuấy rau trong nồi, sau đó gấp một đũa đưa đến bên miệng hần: “Nè, ăn đi.”

Sở Cuồng mím chặt môi, nhìn đũa rau kia như nhìn thấy yêu quái: “Nếu tôi hi sinh, cô nhất định phải bảo quần áo của tôi. Sau này sẽ có người đến thay tôi cảm ơn cô.”

Khóe miệng Nhấm Cửu giật giật: “Lần này ta không bỏ thứ gì khác hết, không có chuyện gì đâu! Chẳng có thể dừng ông ọ như vậy được không...”

“Mọi chuyện... luôn phải có dự tính xấu nhất...”

Không để hần nói xong, Nhấm Cửu không nhịn được nữa, kéo cầm hần xuống nhét đũa rau vào rồi ấn lại: “Nhai!” Nàng nói, Sở Cuồng tức tốc nhai vài miếng rồi nuốt rau xuống như nuốt một con chuột... Sau đó không ngoài dự liệu mà bị nghẹn lại, Sở Cuồng bóp cổ, mặt tái xanh: “Có... độc...”

Nhấm Cửu bĩu môi, múc một muỗng canh nóng, thổi cho nguội rồi đút vào miệng hần, sau đó dìu hần ngồi dậy, vỗ vỗ lưng hần: “Độc gì chứ! Ăn nhanh quá bị nghẹn thôi!”

Canh nóng đẩy rau xuống, bụng ấm lên. Sắc mặt Sở Cuồng dịu đi.

Nhấm Cửu lại gấp một đũa rau nữa đưa đến bên miệng hần: “Nhai từ từ thôi.” Nàng nhẹ giọng lẩm bẩm, “Có phải là trẻ con đâu, ăn cũng phải có người dạy nữa...”

Câu này bị Sở Cuồng nghe được, hần âm thầm cúi đầu, để mặc cho Nhấm Cửu đút rau, lòng hơi bất lực, đến tình cầu này có đôi khi hần thật sự cũng hơi vô tri.

Ăn thêm mấy miếng, lại uống thêm chút canh, Sở Cuồng kinh ngạc phát hiện rằng mình cảm thấy cũng khá lắm, hần sờ tay lên bụng, chăm chú hỏi Nhấm Cửu: “Đây là thức ăn gì?”

“Rau cải đó.”

Sở Cuồng nghiêm túc nhớ lại – rau cải, nấu canh, cần phải nhai nuốt, không có độc.

Chờ Sở Cuồng nghỉ thêm một lát, hồi phục được chút thể lực, hai người đang định rời đi, bỗng Sở Cuồng nghiêm mặt, lập tức lấy vũ khí ra nhắm vào một bức tường đỏ: “Ra đây.”

Nhấm Cửu nhìn theo hướng đó, thấy một nam nhân áo xám bị Sở Cuồng dọa ngã ngồi dưới đất, hần che mặt, run rẩy không dám lên tiếng. Nhấm Cửu xem xét từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói, “Tam tỷ phu?” Nàng đi về phía trước vài bước, “Tam tỷ phu, huynh ở đây từ lúc nào? Tại sao lại ở đây?”

Tỷ phu này tên Cao Chiêm, làm việc ở Huyện nha, lúc đầu Tam tỷ muốn lấy hần thật ra cha mẹ không bằng lòng lắm, cảm thấy thổ phỉ trong trại có không giống phỉ đến đâu đi nữa thì cũng là phỉ, làm sao có thể lấy một người làm việc ở Nha môn, hơn nữa tỷ phu này tính cách yếu đuối, gặp chuyện gì cũng không gánh vác nổi, cha mẹ đương nhiên là xem thường hần, nhưng nam nhân này thật sự cũng tốt với Tam tỷ, không địch lại hai người tình đầu ý hợp, cha mẹ cũng đành đồng ý.

Bao nhiêu năm nay Tam tỷ coi như là người sống tốt nhất trong số các tỷ tỷ đi lấy chồng.

Cao Chiêm run rẩy nhìn Nhấm Cửu, thở phào một hơi: “Thì... thì ra là Tiểu Cửu nhi à...” hần chỉ vào Sở Cuồng bên cạnh, “Vị tráng sĩ này là...”

Nhấm Cửu nhìn Sở Cuồng: “Là người quen, hần không xấu.”

Cách giới thiệu như vậy so với lời lẽ lúc trước nàng cao giọng tuyên bố muốn lấy Sở Cuồng làm phu tể thì đã yếu đi nhiều, Sở Cuồng nghe vậy liếc nàng, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ âm thầm thu lại vũ khí.

Lúc này Cao Chiêm mới bước lại gần hai người: “Ta đến để tìm Tam tỷ của muội, nhưng trong trại thành ra thế này... ta tưởng các người cùng nhau chạy rồi chứ? Nhưng sao muội lại quay về thế này? Tam tỷ không đi cùng muội sao?”

Nhấm Cửu ngăn ra: “Tam tỷ về trại sao?”

Sắc mặt Cao Chiêm tái đi, lòng thất lại: “Muội không gặp Tam tỷ sao?” Hắn nóng lòng nói, “Mấy ngày trước, tối đó ta nói với Tam tỷ muội chuyện đại nhân muốn diệt trại, Tam tỷ muội nói phải thông báo cho các người biết để trốn đi! Sao muội lại không gặp nàng ấy chứ!”

Nhắm Cửu nghe ra được sự thật đáng sợ ẩn giấu đằng sau lời nói này, nàng bắt giác tái mặt.

Sở Cuồng vẫn giữ được bình tĩnh hỏi: “Xin nói rõ cụ thể là bao nhiêu lâu trước đó?”

“Tối hai hôm trước, ta làm việc ở Huyện nha, sau đó về nhà cho Tam tỷ muội biết tin này, hôm đó trời chưa sáng nàng ấy đã lên trại, lúc đó ta nghe người trong Nha môn nói đêm hôm sau mới ra tay, bởi vậy cũng không cần Tam tỷ muội lại, nhưng nào ngờ hôm qua đi làm mới biết họ đã ra tay từ sớm rồi, ta không yên tâm, vẫn luôn muốn đến xem thử, nhưng hôm qua ở đây còn kiêng những binh lính hôn mê xuống nên ta không dám lên, đến hôm nay mới lên, nhưng sơn trại bị thiêu trụi chẳng còn gì cả, ta nghĩ Tam tỷ muội chắc đã chạy cùng các người rồi, đang định quay về... Vừa rồi thấy các người ta còn tưởng là có nhân mã khác, bởi vậy... đã trốn đi.”

“Tam tỷ không đi cùng bọn muội.” Nhắm Cửu tái mặt nói, “Bọn muội không gặp tỷ ấy.”

Cao Chiêm lắc đầu: “Không thể nào, nhất định nàng ấy đã đến rồi.”

Sở Cuồng mấp máy môi, vừa muốn lên tiếng thì nghe Nhắm Cửu khàn giọng nói: “Nếu trong trại có người nhìn thấy Tam tỷ thì nhất định sẽ nói với muội. Nhưng từ đầu chí cuối không ai nhắc đến câu nào, tức là... hôm đó Tam tỷ vốn không vào được trong trại...” Nàng nhìn ra cửa chính, tái mặt nói, “Hôm đó có hai nhóm người, một nhóm ở trong rừng cây du phía Tây, bọn chúng bị hôn mê, bởi vậy không tham dự vào, còn Tam tỷ... sẽ không lên trại từ hướng khác, tỷ ấy chỉ đi vào cửa chính thôi, lúc đó có một nhóm hắc y nhân khác đi vào từ cửa chính, bọn chúng cầm đao, không nói gì đã giết người...”

Tam tỷ... có lẽ đã gặp bọn chúng trên đường rồi...

Nhắm Cửu không dám nói ra câu này, nhưng Cao Chiêm làm sao có thể không hiểu ý nàng.

Cao Chiêm lùi lại vài bước: “Không đâu.” Hắn lẩm bẩm, “Không đâu, nàng ấy nhất định đi cùng các người rồi...” Nhắm Cửu siết chặt quyền, nhìn Cao Chiêm chạy ra cửa chính như phát điên, “Sống phải thấy người chết phải thấy xác, ta đi tìm nàng ấy, ta đi tìm nàng ấy!”

Nhắm Cửu bất động, Sở Cuồng im lặng nhìn nàng: “Tuy rất đáng tiếc, nhưng tôi cũng nghĩ như cô...”

“Bây giờ...” Nhắm Cửu ngắt lời hắn, giọng lạnh lùng hơn bao giờ hết, “Chàng đừng nói gì với ta hết.” Nàng quay người đi theo Cao Chiêm, “Không được nói một câu nào hết.”

Tìm kiếm dọc đường đi xuống, Sở Cuồng phát hiện trên bụi cây bên đường có tóc, hắn gọi Nhắm Cửu và Cao Chiêm, ba người tìm vào trong bụi cỏ, lục lọi hồi lâu, cuối cùng phát hiện ra một xác nữ nhân, thân thể vụn vụn một cách kỳ dị, dường như xương cốt toàn thân đều bị gãy, tóc đen phủ đầy mặt, vết máu trên người đã khô thành màu đen.

Theo thường thức của Sở Cuồng, lúc này hắn nên tiến lên phía trước kiểm tra thi thể, xác định nguyên nhân tử vong và xem thử thi thể có cảm nhiễm bệnh khuẩn gì không. Nhưng hắn bỗng quên đi cái gọi là “thường thức” này, chỉ vô thức nhìn Nhắm Cửu, mắt nàng vốn vừa đen vừa sáng, bây giờ được gương mặt tái nhợt tôn lên nên càng đen hơn, nhưng trông lại vừa trợt vừa hoang mang.

Sở Cuồng mấp máy môi muốn an ủi nàng vài câu, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Có lẽ bây giờ điều Nhắm Cửu không muốn nghe thấy nhất chính là lời an ủi của hắn.

Sở Cuồng biết, thật ra Nhắm Cửu oán hận hắn cũng như oán hận bản thân mình, cho dù nàng có không chế cảm xúc thế nào đi nữa, có thôi miên bản thân thế nào đi nữa cũng không che lấp được cảm giác tội lỗi, đây đều là chuyện thường tình của con người.

Bây giờ nhìn thấy xác tỷ tỷ ruột của mình, cảm xúc này chỉ e là càng không thể nào thu giữ lại được.

Nàng sẽ... hận hắn.

Đó là kết luận lý trí phân tích ra, kết luận này đối với hần vốn chẳng phải là chuyện ghê gớm gì, nhưng không hiểu tại sao Sở Cuồng bỗng nhớ đến tối hôm đó, ánh trăng in bóng dáng hần vào đôi mắt trong suốt của nàng... Nhưng bây giờ mắt nàng lại đục ngầu như vậy...

Sở Cuồng khẽ dời mắt, cup mi, nghĩ đến người khiến sự tình trở nên thế này, trong mắt hần không còn chút ấm áp.

“Nương tử...” Tiếng gào khóc của Cao Chiêm trở thành thanh âm duy nhất trong rừng núi hoang vắng.

Khiêng Tam tỷ về trại chôn, lập một tấm bia bên cạnh mộ cha mẹ. Nhấm Cửu quỳ trước mộ hồi lâu: “Ngay cả tang lễ cũng không làm cho tỷ được.” Nàng nói, thật nhiều hồi ức lúc nhỏ hiển hiện trong đầu nàng, những cảnh tượng đó chen chúc nhau khiến đầu nàng đau nhức. Nhấm Cửu nhắm mắt im lặng một hồi rồi nhìn sang Cao Chiêm bên cạnh, “Tam tỷ phu, trấn Chi Lương không nên ở nữa, bây giờ muối không thể vào trấn, nếu có thể, Tiểu Cửu nhi muốn phiên huynh một chuyện.”

Cao Chiêm gạt nước mắt, đôi mắt đỏ hồng: “Muối là muối muối nàng ấy thương nhất, có gì cứ nói đi.”

“Trong trấn Chi Lương còn có sáu tỷ tỷ của muối, nếu có thể, huynh hãy cho họ biết chuyện hôm nay, bảo họ thu dọn nhanh chóng rời khỏi trấn Chi Lương đi. Đi đâu cũng được, đừng nên ở đây nữa.”

Cao Chiêm gạt đầu: “Được.”

Tỷ phu này chắc chỉ tưởng lần này quan phủ diệt sơn trại để diệt phỉ chứ không biết tại sao quan phủ lại có ý diệt trại... Nếu biết rồi, e là hần không dễ dàng đồng ý giúp nàng như vậy đâu, nếu đổi lại là nàng, cũng quyết không giúp...

Nhấm Cửu cup mắt, nàng sờ bia mộ: “Chúng ta mau đi thôi.”

Cao Chiêm hốt một nắm đất trước mộ bỏ vào chiếc túi đeo bên mình: “Tiểu Cửu nhi, bây giờ muối tính đi đâu?”

Câu hỏi này đã làm khó Nhấm Cửu, nàng ngửa đầu nhìn trời, nghĩ một hồi lâu, bỗng ánh mắt khựng lại, ngây ngốc hỏi: “Nghe nói trước đó có một Khâm sai đại thần đến trấn Chi Lương, bây giờ hần còn ở trấn Chi Lương không?”

Cao Chiêm ngẩn ra: “Hôm trước Khâm sai đại thần nghe nói các binh sĩ không thành công nên đã về Châu phủ rồi.”

“Châu phủ...” Nhấm Cửu nhẹ giọng lẩm bẩm, “Muội biết muối phải đi đâu rồi.”

Từ biệt Cao Chiêm, Nhấm Cửu cũng cùng Sở Cuồng lên đường.

“Chàng tự đi Kinh thành đi.” Nhấm Cửu nói, “Ta muốn đi Châu phủ.”

“Tôi biết các hạ muốn làm gì.”

Bước chân hai người đều vội vã, Nhấm Cửu càng hận không thể lập tức bay về phía trước: “Biết thì tốt, chàng đi đi, chúng ta không cùng đường.”

“Từ cách phân chia đơn vị hành chính cho thấy, Châu phủ mà cô nói chắc là cơ quan cấp trên của Huyện nha, phòng bị sẽ nghiêm ngặt hơn Huyện nha, theo tình hình thực tế lúc trước chúng ta xông vào Huyện nha cho thấy, một mình cô không có năng lực công kích Châu phủ...”

“Những chuyện chàng nói ta đều không muốn biết!” Nhấm Cửu bỗng dừng bước, quay đầu nhìn Sở Cuồng, “Ta chỉ biết giết người đền mạng, tên Khâm sai gì đó là chủ mưu, ta phải giết hần để báo thù cho phụ tử Vương gia và Tam tỷ.”

Sở Cuồng nhú mày nhìn nàng: “Ý thức không thể giết người được. Với vũ lực của các hạ mà công kích Châu phủ, thứ lỗi cho tôi phán đoán rằng sẽ không thành công.” Hơn nữa còn bỏ mạng oan uổng.

“À! Vậy sao? Ta chính là muốn đi vào chỗ chết đó! Thế nào? Người cũng có ý kiến sao?” Nhấm Cửu tức giận nói, “Người sợ chết thì tránh xa ta ra một chút! Cút thật xa đi! Đừng để ta nhìn thấy người nữa!”

Sở Cuồng im lặng nhìn Nhắm Cữu một hồi, hơi thở nặng nề, ấm nóng của nàng phun lên mặt hắn, Nhắm Cữu bây giờ giống như nhiên liệu đang rò rỉ, chỉ nóng thêm một chút nữa thôi sẽ phát nổ. Sở Cuồng trầm giọng nói: “Không làm được.” Hắn nói, “Máy nhận dạng của tôi còn ở trên người các hạ.”

Câu nói này giống như một mối lửa, khiến nhiên liệu đang rò rỉ bùng cháy lên, Nhắm Cữu như bị nổ một tiếng, mặt đỏ bừng, mắt tóe lửa: “Ta trả cho ngươi! Ta trả cho ngươi!” Tay nàng giận đến phát run, sờ soạng khắp người mình cả buổi cũng không lấy ra được gì, sự thật như vậy càng khiến nàng tức giận giậm chân, “Máy nhận dạng máy nhận dạng máy nhận dạng! Rốt cuộc nó là con mẹ gì vậy hả!” Sở Cuồng lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn Nhắm Cữu ba phần tức giận ba phần điên cuồng, còn có vài phần bơ vơ không biết phải làm sao.

Nữ thổ phỉ lỗ mãng này thật ra chưa hề trưởng thành, nàng vẫn luôn như một đứa trẻ, vừa ngây thơ vừa dũng cảm quá mức, cho rằng không có việc gì mình không làm được, cho rằng mình vô cùng kiên cường, nhưng khi thật sự gặp đả kích khiến thể giới của nàng bị hủy diệt, nàng bắt đầu, hoang mang, hoảng hốt, sợ hãi, không biết làm sao, sau đó phẫn nộ, nóng lòng, oán trách bản thân, căm hận người đã khiến nàng trở nên như vậy...

Nhưng Nhắm Cữu quá mức mạnh mẽ, nàng che đậy tất cả cảm xúc để chứng tỏ nàng rất trưởng thành, có thể chịu được đả kích này, có thể khống chế tất cả cảm xúc tiêu cực của bản thân, nhưng đến cuối cùng, hận ý mà nàng luôn áp chế lại biến thành tự hành hạ bản thân. Nếu không để nàng phát tiết, e là không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì...

Một quyền đánh thật mạnh vào ngực Sở Cuồng: “Tại sao ngươi lại rơi vào trong trại bọn ta? Tại sao ta lại giữ ngươi lại? Tên Khâm sai kia rốt cuộc đã ăn nhầm thuốc quái gì mà phải diệt khẩu bọn ta? Bọn ta nhà tan cửa nát đều tại ngươi! Đều tại ngươi!” Nàng đảo loạn trình tự, lời lẽ lộn xộn.

Sở Cuồng im lặng chịu đòn, đến cuối cùng, Nhắm Cữu mệt mỏi ngồi xổm xuống đất trước, nàng ôm mặt, không nhìn ra được biểu hiện gì: “Thật ra... rõ ràng đều là lỗi của ta... lỗi của ta.”

Chờ nàng thôi lên tiếng, cảm xúc dịu lại, Sở Cuồng khom xuống: “Để chịu chút nào chưa?”

Nhắm Cữu ôm mặt, im lặng hồi lâu rồi nhẹ lắc đầu.

Sở Cuồng thoáng trầm ngâm: “Tôi vẫn kiên trì cho rằng trả thù là hành động ngu xuẩn và vô nghĩa.” Hắn kéo bàn tay che mặt của Nhắm Cữu xuống, nhìn thấy mặt nàng lấp lánh, nước mắt nước mũi đầy mặt, hắn nghiêm túc nói: “Nhưng nếu các hạ muốn, Sở Cuồng bằng lòng không tiếc sức mình giúp đỡ cô.”

17. Q.1 - Chương 17

Mười ngày sau.

Đêm, gió âm u, một bóng đen âm thầm lén vào Châu phủ, dễ dàng tránh được tai mắt của các thị vệ trực đêm, mò vào một căn phòng.

Trên giường, sau bình phong, chần nệm phồng lên, dường như có người đang ngủ say bên trong. Bóng đen bước nhanh lên phía trước, chưa gỡ chăn lên thì thanh đao trong tay đã chém về phía người đang nằm bên trong, nhưng hắc y nhân còn chưa kịp lên tiếng bỗng thấy lưng mình bị một mũi kiếm sắc nhọn kẻ vào.

Giọng nói lạnh lùng quỷ dị vang lên sau lưng hắc y nhân: “Kẻ hỗn xược nào dám hành thích bổn quan?”

Hắc y nhân bất động, im lặng một khắc rồi khẽ nghiêng đầu lại, câu trả lời cũng vô cùng quỷ dị: “Kẻ đòi mạng.” Nhưng đây là giọng của một nữ nhân.

Khâm sai giật mình, bỗng cảm thấy không hay, trong chớp mắt, một sức mạnh lớn từ sau lưng hắn đánh tới, bẻ cổ hắn đè xuống đất, chủ thủ sắc bén lóe lên hàn quang, kẻ vào cổ Khâm sai: “Giữ im lặng.” Giọng Sở Cuồng không còn chút ảm áp.

Khâm sai nghe giọng hần, ánh mắt bỗng trầm đi, đáy mắt lóe lên một cảm xúc kỳ lạ.

Sở Cuồng nhìn thẳng vào Khâm sai, vừa đề phòng hành động của hần, vừa nhẹ giọng nói với Nhấm Cửu: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, những lúc thế này, tính uy hiếp của vũ khí vật lý tuyệt đối không mạnh bằng vũ khí quang học.”

“Ta biết vũ khí của người lợi hại, bởi vậy mới nói người lấy chủ thủ...” Nhấm Cửu nhìn Khâm sai bị chế phục dưới đất, ánh mắt lạnh lùng: “Vì ta phải chính tay giết chết kẻ này.” Sở Cuồng im lặng, Nhấm Cửu cúi người xuống, “Các Huyện đô đều đang đồn rằng Khâm sai đại nhân triều đình mới phái đến vô cùng thần bí, nghe nói khi người đi tuần các Châu phủ Huyện nha, chưa ai được nhìn thấy mặt người.” Tay nàng đặt trên chiếc khăn che mặt của Khâm sai, “Ngay cả lúc ngủ cũng đề phòng như vậy, cảm thấy mình làm nhiều chuyện xấu quá rồi, sợ Diêm vương nhìn thấy bộ dạng của người sẽ lôi người xuống mười tám tầng Địa ngục sao?” Nói xong, nàng định gỡ khăn che mặt của Khâm sai.

Đôi mắt bên dưới lạnh lùng nhìn Nhấm Cửu: “Khuyên cô đừng nên làm chuyện này.”

Nhấm Cửu giật chủ thủ trên tay Sở Cuồng, kề vào cổ hần: “Nếu đại nhân nói vậy thì ta cắt đầu người xuống...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy trong mắt Khâm sai bỗng lóe lên ánh sáng đỏ, đưa đầu về phía trước, cổ lướt qua lưỡi chủ thủ sắc bén, da thịt rách ra nhưng lại không thấy máu, bên trong là những ống kim loại kỳ quái, tiếp xúc với trụ thủ phát ra tiếng kìn kịt chói tai.

Sức lực của Khâm sai bỗng mạnh lên một cách đáng sợ, Sở Cuồng nhất thời bất cẩn bị hần hất sang một bên, Khâm sai bóp cổ Nhấm Cửu, năm ngón tay dùng lực, mặt Nhấm Cửu lập tức đỏ bừng, giống như khắc tiếp theo hần sẽ bóp gãy cổ Nhấm Cửu bẻ đầu nàng xuống.

Sở Cuồng lăn tròn dưới đất, tức tốc lấy vũ khí nhắm vào đầu Khâm sai, nhưng vừa ấn nút thì trên giọng nữ trên người hần lại nói: “Không thể nhận dạng thân phận! Không thể nhận dạng thân phận!” Sở Cuồng nhíu chặt mày, vút vũ khí màu bạc sang một bên, hần rút bên chân ra một thanh kim loại màu đen vùng nhẹ, ánh sáng màu đen từ trong thanh kim loại kéo dài ra, hần lập tức thúc đâm về phía Khâm sai.

Một kiếm chém xuống, chỉ nghe “keng” một tiếng, thanh kiếm kia bị Khâm sai dùng một tay chặn lại! Thanh kiếm màu đen va chạm với cánh tay Khâm sai lóe lên ánh sáng kỳ quái, Khâm sai quay đầu nhìn Sở Cuồng, ánh sáng đỏ trong mắt càng rõ ràng hơn.

Ánh mắt Sở Cuồng trầm xuống, tay càng nắm chặt thanh kiếm hơn, nghe hần hét lên một tiếng, chém bàn tay kia của Khâm sai rơi xuống đất, Sở Cuồng xoay tay cầm ngược đốc kiếm, động tác khiến người ta kinh ngạc, thanh kiếm màu đen cắm vào xương đòn Khâm sai, xuyên qua cổ họng, ghim chặt Khâm sai dưới đất.

Nhưng bàn tay bóp cổ Nhấm Cửu vẫn chưa rời ra, hần kéo Nhấm Cửu cùng ngã xuống đất, Sở Cuồng vội bước lên phía trước, dùng sức tách bàn tay kia cứu Nhấm Cửu ra, đặt nàng sang một bên, đề phòng Khâm sai kia lại tung đòn bất ngờ.

Nhấm Cửu thở dốc, sau đó bắt đầu không nhận được mà bắt đầu nôn ọe ho khan.

Sở Cuồng xem xét Nhấm Cửu từ trên xuống dưới rồi phán đoán: “Xương cốt không tổn thương, nội tạng không tổn thương, não không tổn thương, công kích không chí mạng. Cô tự thở đi.” Hần cứ vậy mà vút Nhấm Cửu sang một bên, còn mình bắt đầu kiểm tra tên Khâm sai đã bị ghim dưới đất.

Nhấm Cửu vừa nôn vừa ho khó chịu một hồi, cuối cùng cũng bình ổn lại, nàng chỉ vào Sở Cuồng cả buổi cũng không thốt lên được tiếng nào.

Tên này có những lúc lý trí đến mức khiến người ta phát bực mình...

Một lúc sau, đôi chân nhũn ra vì thiếu dưỡng khí cuối cùng cũng có sức trở lại, lúc này Nhấm Cửu mới đứng dậy đến bên cạnh Khâm sai, khăn che mặt hần đã bị Sở Cuồng tháo xuống, nhìn thấy gương mặt hần, Nhấm Cửu không kìm được mà hít một hơi lạnh: “Đây... là thứ gì...”

Kinh mạch dưới da của người này phát ra ánh sáng đỏ và xanh, giống như ánh sáng bắn ra từ vũ khí của Sở Cuồng, sáng đến chói mắt, nhưng đây là màu sắc tuyệt đối không thể xuất hiện ở một con người. Ánh mắt Sở Cuồng trầm đi: “Người phục thị*!” Hần thốt ra ba chữ rồi nhặt lại vũ khí của mình, nhanh chóng chạm

vào Nhắm Cữu, vũ khí nhắm vào đầu Khâm sai, chỉ nghe một tiếng động trầm thấp vang lên, ánh sáng đỏ bắn vào đầu Khâm sai, những kinh mạch phát ra ánh sáng đỏ và xanh giao thoa bỗng tối đi.

*Phục thị: hầu hạ

Nhắm Cữu khó hiểu: “Là... cái gì?”

Sắc mặt Sở Cuồng càng nặng nề hơn: “Người máy có trí thông minh nhân tạo. Được Liên minh gọi là Người phục thị.”

Những lời này của hắn đương nhiên Nhắm Cữu không hiểu, Nhắm Cữu chỉ thấy trên cái đầu đã bị thủng một lỗ kia, miệng tên Khâm sai mấp máy nói: “...Chỉ là bắt đầu... Chỉ là bắt đầu...”

Câu này không đầu không đuôi, nhưng giống như một lời nguyên đáng sợ, khiến người nghe thấy ớn lạnh.

Sắc mặt Nhắm Cữu hơi khó coi, nhưng hiển nhiên Sở Cuồng cũng không có cảm giác gì khác, hắn nắm thanh kiếm đen trong tay xoay nhẹ, lưỡi kiếm biến mất, Sở Cuồng thu lại vũ khí nói: “Người phục thị là người máy thông minh được Liên minh chế tạo ra để giúp sinh vật nhân hình làm việc, được ứng dụng rộng rãi trong quân sự và ngành dịch vụ, nó hành động theo lệnh của người sở hữu, được mua bán với tiêu chuẩn càng giống với hình người thì giá cả càng đắt, cơ thể người phục thị này rất gần với vật thể sống, đương nhiên giá cả vô cùng đắt đỏ, nhưng xử lý phần mặt cho thấy vẫn chưa hoàn thiện, đây chỉ là bán thành phẩm.”

Sở Cuồng vừa thuần thực gỡ “sợ” Khâm sai xuống, vừa giải thích cho Nhắm Cữu, “Căn cứ vào luật pháp Liên minh, người kinh doanh không thể mua bán bán thành phẩm, cách duy nhất để có được là cướp, trộm. Người phục thị được sản xuất chính quy sẽ được nhập mệnh lệnh vô thức, nhưng không thể làm trái bất kỳ điều luật nào của Liên minh. Nhưng cách làm của người phục thị này hoàn toàn không phù hợp với luật pháp Liên minh. Từ đó có thể suy đoán rằng trước khi hắn được nhập mệnh lệnh vô thức đã bị trộm ra khỏi công xưởng, thủ phạm có lẽ chính là người sở hữu của hắn.”

Hắn móc ra một mớ dây nhợ lằng nhằng trong đầu Khâm sai, ở giữa đám dây có một miếng kim loại, Sở Cuồng không hề do dự giật đứt những sợi dây mảnh, lấy miếng kim loại ra.

Nhìn thấy cảnh này, lòng Nhắm Cữu bỗng nghĩ rằng, bình thường hắn thích sạch sẽ như vậy thật ra chắc đều là giả vờ thôi... Chuyện móc đầu người ta mà hắn làm... còn thành thực hơn nằng ăn gà nữa.

Sở Cuồng lấy ra một chiếc hộp nhỏ đẹp, đặt miếng kim loại vào trong, giọng nữ cứng đờ trên người Sở Cuồng lại xuất hiện: “Mệnh lệnh vô thức – Không. Người sở hữu...” Sau một tràng âm thanh sột soạt bỗng không còn gì nữa.

Nhắm Cữu nhìn Sở Cuồng: “Hắn không có người sở hữu.”

“Không thể nào.” Sở Cuồng nói, “Thông tin đã bị cố ý xóa đi.”

Sau một hồi âm thanh sột soạt, giọng nữ lại nói: “Mệnh lệnh thứ nhất, hồi báo tin tức. Mệnh lệnh thứ hai, hành động mô phỏng theo tư duy logic.”

Nhắm Cữu khó hiểu: “Là ý gì?”

Sở Cuồng thoáng trầm ngâm: “Người sở hữu đã nhập cho hắn một phương thức tư duy logic cố định, để hắn theo phương thức tư duy đó mà đưa ra phán đoán và hành động.”

Nhắm Cữu lý giải một hồi lâu: “Khoan đã... Một tràng người vừa nói có nghĩa là tên Khâm sai này vốn không phải là người, hắn sống theo cách mà không biết thứ gì đó đã cho hắn, sau đó hắn muốn giết phụ tử Vương gia và Tam tỷ của ta, khiến mấy chục người không có nhà để về?” Nàng tròn mắt nói những lời này, nhưng lại cảm thấy dường như mình đang nằm mơ, “Bây giờ kẻ chết ở đây chỉ là một món đồ? Giống như ly trà bị ném vỡ và đôi đũa bị cắn gãy vậy... là một món đồ không hề quan trọng?”

Sở Cuồng không đáp nhưng giống như đang ngầm thừa nhận.

Nhắm Cữu bật cười: “Ta đang nằm mơ phải không...”

Giết tên Khâm sai này có ý nghĩa gì, hần vốn chỉ là một món đồ không có sinh mệnh, giống như một thanh kiếm giết người, nung đốt cháy, nung chảy thanh kiếm đó, vò thành một đồng sắt vụn vứt sang một bên, có ý nghĩa gì, nung vốn đã... đi nhằm đường rồi!

“Mệnh lệnh cuối cùng.” Giọng nữ không biết điều mà phá vỡ im lặng, “Lúc bị ngoại lực tổn hại dẫn đến chấm dứt chức năng hành động, khởi động quy trình tự phát nổ. Bắt đầu đếm ngược quy trình phát nổ, mười...”

Nghe thấy con số này, Nhậm Cửu và Sở Cuồng đồng thời ngẩn ra trong một khắc.

“Xin lỗi!” Sở Cuồng cúi người ôm chân Nhậm Cửu, “Thứ lỗi cho tôi không thể không cắt ngang sự bày tỏ cảm xúc ai oán của các hạ!” Hần vác nàng lên vai, ấn vào hông nàng, nhảy ra cửa sổ như một con khỉ.

Trước đó đã đấu với Khâm sai, tiếng tranh chấp trong phòng đã kinh động các thị vệ của Châu phủ, lúc này các thị vệ đã xách lồng đèn cầm kiếm chạy đến như đám đầu vào chỗ chết.

Nhậm Cửu bị Sở Cuồng vác trên vai thấy vậy, quét mắt qua các gương mặt trẻ tuổi đang lục tục chạy đến, dài giọng hét to: “Nhà sắp nổ rồi! Không muốn chết thì mau chạy đi!” Sở Cuồng vác nàng nhảy qua tường, giọng Nhậm Cửu vang lên trong không trung của Châu phủ: “Mau trốn đi! Mau chuẩn bị nước đi! Sắp có chuyện lớn rồi!”

Giọng nữ cứng đờ như một lá bùa đòi mạng đếm ngược bên tai hai người: “...Ba, hai...”

Đầu Nhậm Cửu dốc ngược, nàng ngược lên nhìn căn phòng của tên Khâm sai, thấy các thị vệ nghe lời khuyến của Nhậm Cửu, hoảng hốt rối loạn trốn chạy ra từ bên trong.

“Một.”

“Ầm!”

Một tiếng động cực lớn trong đêm đã đánh thức tất cả bá tánh ở Châu phủ, lật tung nóc phòng Khâm sai, xô đổ bức tường, đã thương mấy chục thị vệ, nhưng may là trừ tên Khâm sai trong phòng thì không ai mất mạng.

Hôm sau, đầu đường cuối hẻm đều nghị luận chuyện này, có người nói nghe thấy Phật âm từ Tây thiên, khiến họ thoát được một kiếp, có người nói là Khâm sai che mặt tu luyện đạo thuật, cuối cùng độ kiếp thành tiên bất thành bị sét đánh. Có người nói người trong Châu phủ không thích Khâm sai đại nhân nên tìm cách giết hần đi.

Nhưng bất kể dân gian nói truyện này thế nào, đến cuối cùng quan phủ vẫn đưa ra một đáp án chính thức nhất.

Họ dán Hoàng榜, viết dụ lệnh của Hoàng đế, đại ý nói rằng:

Kẻ giết mệnh quan triều đình Nhậm Cửu và Sở Cuồng kia! Hoàng đế lão tử đã bắt sáu tỷ tỷ của Nhậm Cửu, lệnh cho đồng mưu Nhậm Cửu tức tốc bắt nghịch tặc Sở Cuồng giao ra! Hoàng đế lão tử vui vẻ có lẽ sẽ tha cho sáu tỷ tỷ của người một mạng, nếu không sẽ tru di cửu tộc, khâm thử.

Trước khi rời khỏi Châu quận Nhậm Cửu đã nhìn thấy tờ Hoàng榜 này, sau đó ngây người.

18. Q.1 - Chương 18

“Làm sao có người biết là chúng ta làm được?” Trong khu rừng ở thành Tây, Nhậm Cửu khổ não gãi đầu, “Lúc đó trong phòng làm sao còn có ai được...”

“Lúc đó trong phòng tuyệt đối không thể có người.” Sở Cuồng định luận, hần cụp mắt nghĩ một hồi, “Là người phục thị, mệnh lệnh đầu tiên của hần là hồi báo tin tức, có lẽ hần dùng phương thức liên lạc chỉ hần và người sở hữu mới có để truyền tin, còn có một khả năng nữa, đó là người sở hữu vốn không biết ai giết

người phục thị, hắn chỉ tìm một cái cớ để bắt sáu chị gái của cô để uy hiếp cô. Hơn nữa, theo thời gian cho thấy, ít nhất mười ngày trước họ đã bị bắt về Châu phủ rồi, từ đó suy đoán rằng khả năng thứ hai có vẻ cao hơn.”

Đầu óc Nhậm Cửu trống rỗng, sáu tỷ tỷ của nàng lẽ nào đều giống như Tam tỷ...

Sở Cuồng lấy trong y phục ra một vũ khí màu trắng, đưa cho Nhậm Cửu, đặt trong tay nàng rồi dạy: “Trên người cô có mấy nhận dạng của tôi, bởi vậy có thể sử dụng vũ khí này bất kỳ lúc nào, bình thường lúc không sử dụng thì đặt chỗ nào dễ lấy nhất, theo quần áo của các hạ thì cài vũ khí ở eo là thích hợp nhất, ngoài ra, lúc sử dụng xin hãy chú ý, nhất định phải ấn nút ở đuôi trước, nếu không sẽ không sử dụng được, cuối cùng, vì đây là vũ khí có tính sát thương, đối với vật hữu cơ tính sát thương rất lớn, bởi vậy xin hãy sử dụng cẩn thận.”

Nhậm Cửu ngơ ngác ngược nhìn hắn, Sở Cuồng đưa đồ cho nàng xong, lùi lại vài bước, Nhậm Cửu ngạc nhiên hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Người đối phương muốn tìm là tôi, sự tình cũng do tôi mà ra, đương nhiên tôi phải giải quyết, tôi sẽ đến quan phủ, bảo họ thả người nhà cô ra.”

Nhậm Cửu mấp máy miệng, Sở Cuồng đã quay người đi, nàng vội nhắc chân bước theo: “Mấy... mấy nhận dạng của người còn ở chỗ ta...”

“Ừ.”

“Mấy thứ đồ lợi hại của người chẳng phải cần mấy nhận dạng mới có thể dùng sao?”

“Ừ.”

“Vậy nếu... nếu người bị bắt, chẳng phải không thể nào trốn thoát được sao?”

Cuối cùng Sở Cuồng cũng nghiêng đầu nhìn Nhậm Cửu, trong mắt Nhậm Cửu có quá nhiều cảm xúc, phức tạp đến mức khiến Sở Cuồng không thể nào phân tích hết, nhưng trong số những cảm xúc của nàng có lẽ cũng có vài phần lo lắng bất an thật sự, trong hình huống thế này nàng vẫn lo lắng cho tính mạng của hắn sao...

Đáy mắt Sở Cuồng lóe lên một tia cảm xúc gì đó, hắn khẽ cụp mắt, bất giác nhớ lại biểu hiện lúc Nhậm Cửu đưa tiền cho thư sinh kia, lại nghĩ đến tiếng hét của nàng khi chạy trốn đêm đó, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện vậy rồi, lẽ ra nàng phải cảm hận nghề “binh lính” này, nhưng nàng vẫn cứu họ. Tuy chỉ là một câu nói, nhưng đó là biểu hiện thật sự của nàng.

Có lẽ con người là một thứ phức tạp, lúc giúp đỡ người khác đồng thời cũng có chút không nỡ, lúc cứu người khác lại cũng có chút không cam lòng, nếu những cảm xúc tiêu cực kia là chuyện thường tình, vậy những thiện lương này chắc cũng là thường tình.

Nhậm Cửu muốn cứu tỷ tỷ của nàng, nhưng cũng không muốn hắn đi vào chỗ chết, đây vốn là chuyện thường tình, nhưng sự lo lắng này lại khiến hắn ấm lòng một cách kỳ lạ.

Đây là một cô nương lương thiện...

Sở Cuồng dừng bước, giọng mang chút ấm áp hiếm thấy ngày thường, nhưng chỉ là một chút xiu thôi, vốn không thể nào khiến Nhậm Cửu đầu óc đang loạn cảm giác được.

“Rất tiếc, tình huống này không có lựa chọn thứ hai, quyết định này là đương nhiên. Nếu Quan phủ tuân thủ tín nghĩa thả người nhà của cô, vẫn mong các hạ đừng tiến hành kế hoạch báo thù không thực tế, yên tâm sống hết quãng đời còn lại đi.”

Lựa chọn như vậy không tối đa hóa lợi ích, Sở Cuồng biết. Hắn còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm, còn quan trọng hơn cứu sáu tỷ tỷ của Nhậm Cửu nhiều. Nhưng như hắn nói, quyết định bây giờ của hắn là lựa chọn đương nhiên, không liên quan đến lợi ích.

Trước cửa Châu phủ, các thị vệ vây chặt lấy Nhậm Cửu và Sở Cuồng, tay cầm khiên giáp, vô cùng đề phòng.

Sở Cuồng đứng trước mặt Nhắm Cữu, giống như một tấm khiên vô cùng chắc chắn, hần cao giọng nói: “Thả người nhà của Nhắm Cữu các hạ ra trước, sau đó tôi sẽ nghe theo xử trí.”

Nhắm Cữu bất giác kéo áo hần. Sở Cuồng không quay đầu nhìn nàng, có lẽ hần vốn không biết “khuyên giải” là ý gì, chỉ lạnh lùng yên lặng nhìn quan viên Phủ nha đứng sau tầng tầng thị vệ.

Mấy quan viên thương nghị hồi lâu, có người bước ra nói: “Phạm nhân Sở Cuồng, nếu người tự mình mang công tay này thì bây giờ bọn ta sẽ thả người.”

Có người vút một chiếc công màu trắng xuống đất, hình như không khác những vũ khí của Sở Cuồng là mấy. Sở Cuồng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn vật dưới đất: “Tôi và các người không tồn tại quan hệ thương nghị, thả người trước.” Hần nói rất quả đoán, khiến mấy quan viên quen điều vô giương oai phía sau nhất thời mất mặt. Tất cả phần nô nói: “To gan...” Còn chưa dứt lời, trong chớp mắt Sở Cuồng đã lấy ra một vũ khí, nhắm vào chiếc nón trên đầu một quan viên phía sau, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, ánh sáng xanh lóe lên, chiếc mũ của quan viên kia lập tức tan thành tro bụi.

Người đó sợ đến xanh mặt.

Sở Cuồng nhàn nhạt nói: “Không có đường thương nghị, thả người.”

Nhắm Cữu nhìn rất rõ, đó là vũ khí hần dùng lúc họ gặp nhau lần đầu, Sở Cuồng từng nói thứ đó không đả thương được ai. Hần đang hù dọa bọn họ...

Mấy quan viên nhìn nhau, không ai dám lên tiếng, một lúc sau, sáu nữ nhân dung mạo tương tự như Nhắm Cữu được đưa ra từ phía sau, họ bị bịt miệng, tóc tai rối bời, vô cùng chật vật, nhìn thấy họ, thân hình Nhắm Cữu khẽ động, suýt chút nữa không kiềm chế được mà xông lên phía trước.

Sáu nữ nhân thấy Nhắm Cữu nhất thời cũng có vài phần kích động, miệng bị bịt chặt ứ ớ muốn nói.

Sở Cuồng quay đầu nhìn Nhắm Cữu: “Xác nhận là họ chưa?” Thấy Nhắm Cữu gật đầu, Sở Cuồng nói, “Thả họ đi trước đã.”

Mấy quan viên do dự một hồi, vũ khí trong tay Sở Cuồng lại bắn vào tấm khiên trong tay một thị vệ, tấm khiên biến mất khiến thị vệ kinh hoàng thất sắc, vụ nổ hôm qua đã khiến thần kinh chúng nhân căng thẳng, lần này càng bị Sở Cuồng dọa đến nhũn chân, ngã ngồi xuống đất. Phản ứng của hần khiến các binh sĩ xung quanh càng sợ hãi hơn, nhất thời trái phải nhìn nhau, đồng loạt lui về phía sau, cảnh tượng hơi hỗn loạn, mấy quan viên thấy vậy vội nói: “Nếu người dám giở trò, trốn được hôm nay cũng không trốn được truy nã khắp nơi của thiên triều, bọn ta nhất định bẩm báo lên Bệ hạ, tru di cửu tộc nhà chồng của sáu người này!”

“Lừa gạt là chuyện đáng khinh bỉ.”

Có được câu trả lời này, mấy quan viên dù vẫn còn mấy phần nghi ngờ nhưng vẫn thả người, cúi trối cho sáu nữ nhân để họ đi về phía Nhắm Cữu.

Sở Cuồng chưa buông vũ khí trong tay xuống, cũng không quay đầu lại, giọng vẫn trầm ổn như thường ngày: “Đưa người nhà cô đi đi, đừng đi quan đạo.”

Sáu nữ nhân lục tục chạy đến bên Nhắm Cữu, đối với cảnh tượng thế này mọi người khó tránh sợ hãi, nhất thời không ai lên tiếng, quan viên nói như khai ân: “Hoàng ân rộng mở, tha cho tính mạng các người, chỉ cần nam nhân này ở lại, các người đi đi.”

Họ vẫn chưa ổn định cảm xúc, chỉ khó hiểu nhìn Nhắm Cữu, Nhắm Cữu nhìn đôi môi tái nhợt của họ, không biết ở trong lao họ đã chịu bao nhiêu khổ cực, lòng chua xót khó chịu, các tỷ tỷ của nàng từ nhỏ đã rất thương nàng, nhưng lại vì nàng mà chịu kiếp nạn này...

“Tiểu Cữu nhi?” Lục tỷ nắm tay nàng, “Bất kể chuyện là thế nào, chúng ta cứ đi đã.”

Họ vốn chưa từng gặp Sở Cuồng, đương nhiên cũng không nghĩ sẽ cùng hoạn nạn với Sở Cuồng.

“Còn rề rà gì nữa!” Nhị tỷ nóng tính nhất, kéo tay Nhắm Cữu đi về phía trước, “Bỗng dưng bị đưa đến nơi quỷ quái này, chịu tội của chưa đủ sao? Có thể đi được thì đi mau đi! Đừng lè mề nữa!”

Bị mấy tỷ tỷ vừa lời vừa kéo đi thật xa, đến cuối con đường trước Phủ nha, Nhấm Cữu quay đầu nhìn lại, dường như vô tình nhìn thấy Sở Cuồng ném vũ khí, nhặt chiếc còng đeo lên tay, từ đầu chí cuối, biểu hiện của hắn không hề thay đổi, điềm nhiên như tiếp đó chỉ là đi dự một bữa tiệc bình thường...

Sở Cuồng không hề làm sai chuyện gì, Nhấm Cữu rõ hơn ai hết, thậm chí hắn đã cứu người của sơn trại, bây giờ lại cứu nàng và các tỷ tỷ. Những lúc nên đứng ra, dường như Sở Cuồng luôn đứng trước mặt nàng, cho dù Nhấm Cữu bỏ thuốc hại hắn tiêu chảy cả đêm hắn cũng không trách cứ một lời.

Nhấm Cữu chưa từng có tâm trạng như vậy, nàng không nói nên lời, chỉ cảm thấy dường như mình đã thiếu nợ người ta, cổ họng nghẹn lại, ngực bức bối từng hồi.

Mãi đến khi Sở Cuồng bị các thị vệ đưa vào quan phủ, hắn cũng không quay đầu nhìn Nhấm Cữu một lần, dường như không hề lưu luyến.

Ra khỏi Châu quận, dọc đường mọi người đi rất vội, lúc ra khỏi Châu quận cũng không có ai cản họ, rời khỏi thành được một đoạn, sáu tỷ tỷ đều vui mừng khôn xiết, Nhấm Cữu lại nhớ đến lời dặn của Sở Cuồng, nói: “Chúng ta đi đường tắt phía trước đi, đừng đi quan đạo nữa.”

Mọi người đều ngăn ra: “Muội sợ quan phủ xuất ngôn phản ngữ sao?”

Nhấm Cữu gật đầu, có những chuyện Sở Cuồng không nói, nhưng trải qua mấy ngày nay, sao nàng có thể vẫn còn đơn thuần, không nghĩ nhiều một chút được, Sở Cuồng nói đúng, chuyện gì cũng phải có dự tính xấu nhất: “Tên Khâm sai kia... À, có thể nói là hắn dùng cách nghĩ của một người nào đó ở Kinh thành để làm việc... Có thể nói là hắn nghe theo lệnh Hoàng đế làm việc, trước đó hắn muốn diệt khẩu có thể nghĩ đến việc giết hết cả trại chúng ta, lúc này Hoàng đế cũng có khả năng nghĩ đến việc giết chúng ta diệt khẩu.”

Vừa nói xong, mọi người bỗng yên lặng: “Sơn trại... thật đã mất rồi sao?” Ngũ tỷ khàn giọng hỏi.

“Người đã chạy được hết, nhưng không thể quay về trại nữa.” Nhấm Cữu nhẹ giọng nói, “Tốt nhất là cũng không nên ở trấn Chi Lương nữa, các tỷ tỷ vẫn nên cùng muội đi về phía Nam hoặc lên phía Bắc đi, đến nơi mà thế lực của triều đình không vươn tới được để sống tiếp.”

Ngũ tỷ lắc đầu: “Trấn Chi Lương cách Kinh thành xa như vậy mà lúc xui xẻo thì vẫn xui đó... Chúng ta đi đâu cũng như nhau thôi.”

“Hơn bữa bây giờ bọn ta không chỉ có một mình nữa.” Tứ tỷ tiếp lời, “Chồng con của bọn ta đều ở trấn Chi Lương... Bọn ta có thể chạy đi đâu được?”

Nhất thời mọi người đều yên lặng.

“Sẽ có cách mà!” Thấy sắc mặt các tỷ tỷ hơi ngả lòng, Nhấm Cữu cố gắng lấy tinh thần nói, “Các tỷ phụ và bọn trẻ có thể cùng đi mà! Chúng ta có thể tìm một nơi hẻo lánh, lúc mới bắt đầu, nghèo một chút, khổ một chút cũng không sao, rồi sẽ ổn mà! Có thể cùng sống tiếp mới là quan trọng nhất! Nếu không...”

Nếu không thì thứ Sở Cuồng đổi lại chẳng phải không còn ý nghĩa gì nữa sao?

Còn chưa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” xé gió truyền đến, Nhấm Cữu bỗng thấy Tứ tỷ đứng trước mặt mình đột nhiên ngã gục xuống đất, Nhấm Cữu vội đỡ lấy, nhưng tay lại dính đầy máu ươn ướt! Sau lưng Tứ tỷ cắm một mũi tên!

Mũi tên có quan ấn...

19. Q.1 - Chương 19

Thân thể Tứ tỷ vô lực ngã xuống, vóc người Tứ tỷ lớn hơn Nhấm Cữu một chút, đè xuống khiến Nhấm Cữu đang thất thần cũng nhún chân, quỳ xuống đất: “Tứ... Tứ tỷ?” Giọng nàng run rẩy đến mức không dám gọi Tứ tỷ.

“Chạy...” Giọng nói đau đớn khàn khàn của Tứ tỷ đập vào khiến tai Nhắm Cửu ong lên, “Tiểu Cửu nhi... Chạy...”

Tứ tỷ lên tiếng, giống như thời thơ ấu nàng vô pháp vô thiên gây họa, về nhà bị cha mẹ phát hiện, cha lấy gậy muốn đánh nàng, mấy tỷ tỷ lúc đó vẫn còn ở nhà, hết cản rồi lại khuyên, Tứ tỷ lên nắm tay nàng ra khỏi nhà, chỉ về cái hồ ở hậu sơn, thanh âm cũng nhẹ như bây giờ: “Tiểu Cửu nhi, mau chạy đi! Chờ cha nguôi giận rồi hãy về! Mau chạy đi!”

Lúc đó nàng cong chân chạy mất dạng, Nhắm Cửu nhớ lúc đó cũng là hoàng hôn như bây giờ, nhưng “thời thơ ấu” như vậy chỉ có thể trải qua một lần, không thể nào có lần thứ hai nữa...

“Tứ tỷ...”

“Xoẹt xoẹt!”

Trong lúc mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, khắp trời đầy tên bắn đến, họ không nhìn thấy người bắn tên xung quanh, họ tìm không được nơi ẩn náu, cũng không có thời gian tìm nơi ẩn náu, chỉ trong chớp lát, mấy tiếng tên nhọn cắm vào da thịt chói tai vang lên, tiếng kinh hô gần như còn chưa kịp thốt lên của Nhị tỷ bị cắt ngang.

Các tỷ tỷ của Nhắm Cửu bị cắm đầy tên như một con rối, đổ gục xuống đất, ngay cả thanh âm còn chưa kịp phát ra.

Tứ tỷ ôm chặt Nhắm Cửu bảo vệ dưới thân mình, sau đó cánh tay Tứ tỷ dần dần vô lực, mềm nhũn đặt bên đầu Nhắm Cửu, Nhắm Cửu nghiêng đầu là có thể nhìn thấy tên rơi bên cạnh mình, cắm xuống đất, cách nàng vài bước là thi thể của Nhị tỷ, Nhị tỷ vẫn mở mắt, Nhắm Cửu thấy tròng mắt của Nhị tỷ vẫn còn chuyển động, sau lưng Nhị tỷ không biết đã cắm bao nhiêu tên, Nhị tỷ mấp máy môi.

Nhắm Cửu bỗng mở to mắt, nàng hiểu, Nhị tỷ nói: “Đừng động đây... Tiểu Cửu nhi, muội đừng động đây.”

Nhị tỷ muốn nàng được sống tiếp.

Nhắm Cửu chỉ cảm thấy khó chịu như nghẹt thở, giống như có người nghiền nát từng tắc từng tắc xương cốt nàng, khiến nàng không thể nào thở được. Máu nóng của Tứ tỷ vẫn còn trên trán Nhắm Cửu, chảy vào trong mắt nàng, rồi lại theo khóe mắt nàng chảy ra.

Dừng tay...

Nhắm Cửu muốn hét lên, nhưng lại không thể nào hét lên thành tiếng được, tay nàng run rẩy sờ vào vũ khí của Sở Cuồng đưa cho nàng ở eo, toàn thân nàng không kim được mà run rẩy, phần nộ, sợ hãi, đau đớn, tuyệt vọng, nàng không nói rõ được tâm trạng của bản thân, nhưng máu huyết toàn thân dường như dâng trào, gào thét rằng phải xé xác những kẻ đó ra, nhưng nàng không biết chúng ở đâu! Nàng không nhìn thấy chúng!

Với bản tính thường ngày của Nhắm Cửu chỉ muốn xông lên liều mạng, nhưng bây giờ lại có một lý trí đáng sợ trong lòng cho nàng biết rằng, không thể manh động, phải tìm được nơi chúng ẩn nấp, phải làm rõ lai lịch của chúng, như vậy mới có thể chiến thắng...

Tên dần dần ngừng bắn, vì trên mặt đất đã không còn ai động đây.

Rừng cây vô cùng yên tĩnh, nếu không có mấy thi thể trên mặt đất, e rằng không ai ngờ được ở đây vừa xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên trên ngọn cây nhẹ vang lên tiếng động, một binh sĩ từ trên cây trượt xuống, tiếp đó, trên những ngọn cây xung quanh cũng có người lần lượt hạ xuống, đếm kỹ thì có đến hai mươi người.

“Chẳng qua là giết mấy nữ nhân thôi, vậy mà cũng cần chúng ta ra tay, Tướng quân hình như chuyện bé xé ra to rồi đó.” Các binh sĩ vừa thảo luận vừa đi về phía này, một người nói: “Tướng quân tự có tính toán của Tướng quân, không cần người nhiều chuyện, mau kéo những thi thể này đem chôn đi.”

“Nghe nói Hoàng đế đích thân ra lệnh giết mấy người này, người nói xem mấy nữ nhân này có lai lịch thể nào?”

“Không phải là Phi tử từ Hậu cung trốn ra đó chứ?” Có người ha ha cười lớn, “Thứ này à?” Tiếng cười của hắn chưa thu lại, bỗng cảm thấy hình như mắt nhìn thấy một tia sáng đỏ xoẹt qua, hắn kỳ quái, bỗng cảm thấy trong người truyền đến một cơn đau như lửa đốt, “Á... Á! Á á!” Sau tiếng thét, lúc những người còn lại còn chưa kịp phản ứng, trong phút chốc hắn đã hóa thành một luồng khói đen, mất tăm mất tích.

Những người còn lại nhìn nhau, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy ánh sáng đỏ quét một vòng quanh người tất cả mọi người, tiếng kêu thảm lập tức vang vọng khắp rừng cây.

Sau một cơn gió, chẳng còn để lại chút gì.

Nhắm Cửu nhìn vũ khí trong tay mình cười thê lương, Sở Cuồng vĩnh viễn luôn nghĩ nhiều hơn nàng một bước, hắn đã thay nàng chuẩn bị thỏa đáng đến vậy rồi, tại sao nàng vẫn vô dụng thế này... Tìm không thấy người mai phục, nhìn không rõ hướng tên bắn đến.

Nhắm Cửu chưa từng oán hận tuổi thơ ham chơi của mình như vậy, nếu nàng có thể chăm chỉ học chút công phu của cha dạy, cho dù chỉ là một chút thôi, phải chăng kết cuộc hôm nay sẽ khác...

Nhưng không ai có thể bán thuốc hối hận cho nàng...

Nhắm Cửu bò dậy từ người Tứ tỷ, hoang mang ngồi lên nhìn bốn phía, máu của các tỷ tỷ thấm đầm vạt đất, người vừa rồi còn sống sờ sờ, bây giờ đã không chút sinh khí, không thể động đậy, không thể mở mắt, càng không thể gọi nàng là “Tiểu Cửu nhi” nữa, nàng ngồi giữa đám thi thể dần dần cứng lạnh, ngồi giữa vũng máu đã không còn ấm nóng, đôi mắt thần thần không chút ánh sáng.

Nàng nhận biết được rõ ràng hiện thực và bi ai của thế gian không có thuốc hối hận này.

Nhắm Cửu cảm thấy dường như nàng không thể nào sống tiếp được nữa, vì sống tiếp cần rất nhiều dũng khí, bây giờ nàng đi đâu để tìm đây...

Một cơn gió lạnh từ sau gáy đánh tới, bỗng nhiên một sức mạnh to lớn theo hướng gió giữ chặt gáy Nhắm Cửu, khóa cánh tay nàng lại, vặn cổ tay nàng ra phía sau, khiến khớp tay Nhắm Cửu “rắc” một tiếng trật ra, ngón tay Nhắm Cửu không còn sức lực, vũ khí kia rơi xuống đất chìm trong vũng máu.

Nhắm Cửu bị người ta bóp cổ ấn xuống đất, người đến không chế tất cả động tác của nàng: “Người đem binh lính của ta đi đâu cả rồi? Sử dụng yêu pháp gì?”

Nhắm Cửu để mặc hắn ấn mình, mặt nàng dính đầy máu và đất, im lặng không đáp. Cổ tay trật khớp đối với nàng giống như không phải là của mình.

“Không nói à...” Giọng người phía sau bây giờ đối với nàng chỉ như đang tự mình độc thoại, “Vậy giữ người lại cũng vô ích!”

Ánh mắt ngơ ngác của Nhắm Cửu rơi trên thi thể bên cạnh, đó là Tứ tỷ của nàng, Tứ tỷ vì bảo vệ nàng mà chết. Trên lưng Tứ tỷ có rất nhiều tên, bao nhiêu trong số đó là hững hờ thay nàng thì Nhắm Cửu không đếm rõ nữa, nàng chỉ nhìn mặt Tứ tỷ, biểu hiện của Tứ tỷ đau đớn dường ấy, nhưng đến cuối cùng vẫn liều mình bảo vệ nàng.

Các tỷ tỷ của nàng, đến cuối cùng vẫn hi vọng nàng được sống tiếp.

Cái mạng này là các tỷ tỷ của nàng nhất về... Trước Quỷ môn quan kéo về!

Biểu hiện của Nhắm Cửu lập tức thay đổi, hai mắt đỏ rực, nàng giãy dụa muốn thoát khỏi kềm chế của người phía sau, nhưng lúc nàng không có vũ khí, sức lực chẳng khác gì một con mèo, làm sao có thể là đối thủ của người đó, nàng đảo mắt, thấy người đó vẫn còn ấn một tay lên vai nàng, Nhắm Cửu há miệng cắn xuống, dường như hận không thể cắn nát xương hắn ra, đau đến mức khiến người phía sau hét lên một tiếng, lơ lửng kềm chế, Nhắm Cửu khó nhọc bò về phía trước, nàng muốn chạy, nhưng nào có chạy được, chỉ trong chốc lát đã bị giật tót lại.

“Buông ra...” Giọng nàng khản đặc, “Buông ta ra! Buông ta ra!”

Nàng liều mình thò ra ra chộp lấy vũ khí trên mặt đất, nhưng lại bị người kia đá văng ra xa. Hắn lật Nhắm Cửu lại, bóp cổ nàng: “Con mụ thối tha muốn chết à!”

Cổ Nhắm Cửu vẫn còn vết xanh do bị tên Khâm sai bóp, trước đó chỉ cần chạm vào là đau, bây giờ bị bóp như vậy, trong cổ càng khó chịu như lửa đốt, tay nàng khó nhọc chộp lấy một mũi tên bên cạnh, muốn đâm vào mặt người kia, nhưng còn chưa kịp hành động thì tay lại bị ấn xuống.

Không thể phản kháng, tuyệt cảnh...

Ngạt thở và rã rời khiến mắt Nhắm Cửu dần dần hoa lên.

Thật không cam lòng... Nàng nghĩ, sắp phải... chết ở đây sao... Cái mạng này mới được nhặt về, nhưng lại giao cho Diêm vương một cách đơn giản như vậy sao? Thật đáng mỉa mai...

Tịch dương phủ xuống, màu sắc trên trời nửa hồng nửa xanh, đó là cảnh cuối cùng Nhắm Cửu còn nhớ trước khi ngất đi. Trong lúc mê man, dường như nàng nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc, mang theo chút lạnh lùng thường ngày không thấy, nghiêm nghị nói: “Chính quyền khôn kiếp.”

Lúc Nhắm Cửu tỉnh lại đã là ba ngày sau, lúc này nàng đang được một người công trên lưng.

“Tỉnh rồi à?” Sở Cuồng đặt nàng bên đường, “Cần uống nước hay ăn thứ gì không?”

Nhắm Cửu nhìn con đường nhỏ vòng quanh núi: “Đây... là đâu?”

“Trên núi.” Sở Cuồng đáp thẳng thừng, “Cô ngất đi hai ngày rồi, nếu dừng lại thì xác suất bị bắt sẽ tăng thêm ba mươi phần trăm, bởi vậy tôi đã công cô đi đường nhỏ.”

Nhắm Cửu xem xét hắn, chiếc còng trên tay hắn đã không thấy đâu nữa: “Làm sao ngươi thoát được vậy?”

“Người sở hữu chiếc còng chắc cũng là người sở hữu Khâm sai kia, vì chiếc còng đó cũng là bán thành phẩm bị đánh cắp, sau khi còng lại bị họ đưa vào địa lao tôi mới phát hiện chiếc còng có khiếm khuyết, đánh chiếm địa lao Châu phủ tốn không ít thời gian của tôi, lúc đi tìm cô thì đã muộn rồi.” Hắn nói, giọng khê trầm đi, “Xin lỗi.”

Cảnh tượng hôm đó lần lượt hiện lên trong đầu, Nhắm Cửu không thể nào không chế cảm xúc kích động của mình nữa, nàng muốn đứng dậy nhưng lại ngã xuống, trên người không còn chút sức lực.

“Mới tỉnh lại thì đừng miễn cưỡng.”

“Các tỷ tỷ của ta... Cuối cùng vẫn ở đó sao...”

Sở Cuồng cup mắt, “Rất tiếc, truy binh quá nhiều, tôi không có thời gian đưa thi thể họ đi.”

Nhắm Cửu im lặng hồi lâu: “Sở Cuồng, chẳng phải trước đó ngươi nói, nếu ta có nguyện vọng gì ngoài việc thành thân với ngươi thì ngươi sẽ dốc toàn lực giúp ta đạt thành sao?” Nàng nhìn Sở Cuồng, mãi đến khi Sở Cuồng gật đầu xác nhận, nàng lại nói, “Ta muốn giết hai người, một người là Tướng quân thống lĩnh quân đội Châu phủ, một người là cầu Hoàng đế ở Kinh thành.”

Sắc mặt Sở Cuồng không hề ngạc nhiên: “Hai người này có lẽ có liên quan đến nhiệm vụ của tôi, bởi vậy tôi cũng định đi tìm họ. Theo tin tức thu được dọc đường thì Tướng quân Châu phủ hôm nay sẽ lên Kinh. Chúng ta có thể một mẻ bắt gọn hai người ở Kinh thành, còn về việc có thể giết hai người này hay không thì tôi không thể định luận. Thứ lỗi cho tôi nói thẳng một lần nữa, báo thù là một hành động vô cùng ngu xuẩn và không hề có ý nghĩa. Nhưng thái độ của tôi vẫn như lần trước, nếu đây là nguyện vọng của các hạ thì tôi có thể giúp cô đạt thành. Nhưng trước hết các hạ cần phải hiểu rõ, hoàn thành nhiệm vụ là nguyên tắc tối cao trong tất cả hành động của tôi, còn thái độ của tôi chỉ là quan điểm cá nhân, nếu nguyên tắc tối cao xung đột với quan điểm cá nhân thì tôi sẽ thiên về nguyên tắc tối cao.”

Nếu trong nhiệm vụ của Sở Cuồng họ có thể chết thì hắn sẽ giúp nàng giết, nếu không thể chết thì sẽ không giúp nàng sao...

Chẳng hề để tâm đến thân phận của đối phương chút nào...

Nhắm Cửu gật đầu: “Được, tóm lại bây giờ ngươi phải đi Kinh thành, ta cũng phải đi, chỉ cần có thể tiếp cận hai người này...”

Đến lúc đó Sở Cuồng muốn làm gì thì tính sau, dù sao nàng cũng phải lấy mạng chúng.

Hoàng đế thì sao, nàng cũng bắt hẩn nợ máu trả bằng máu!

20. Q.1 - Chương 20

“A! Thôn trang!”

Theo tiếng kinh hô, bước chân của Nhấm Cửu cũng trở nên nhanh nhẹn, “Mau mau! Mười mấy ngày rồi không có lấy một hạt gạo, cả miệng toàn mùi rau dại, bụng trống rỗng rồi, tối nay chúng ta phải ăn một bữa cho đã!”

Sở Cuồng duy trì tần suất bước chân vốn có: “Xin thứ cho tôi không thể lý giải sự bức thiết của các hạ, rau dại đủ để chống đói, hơn nữa lại cung cấp nguồn năng lượng nhất định, chúng ta hoàn toàn có thể tiếp tục đi trong núi mười ngày nữa.”

“À! Vậy sao! Đại gia đây giỏi giang quá nhỉ, người tiếp tục đi trong núi đi, ta muốn đi ăn thịt!” Nhấm Cửu nghĩ đến mười mấy ngày nay thật khổ không kể xiết.

Chuyện này phải kể từ khi họ bước vào chốn rừng núi hoang vu...

“Có phải chúng ta lạc đường rồi không?” Nhấm Cửu vẫn luôn im lặng theo sau Sở Cuồng, khi họ vòng qua cùng một chỗ đến lần thứ ba, cuối cùng Nhấm Cửu không nhịn được nữa phải lên tiếng, “Con nhện trên cành cây này ta đã nhìn thấy lần thứ ba rồi đó.”

“Không thể nào.” Sở Cuồng nói, “Với sự chỉ dẫn của mấy định hướng tinh vị, xác xuất lạc đường là một phần ngàn tỷ.” Nói xong hắn lấy trong y phục ra một cái máy, sau đó trán âm thầm toát mồ hôi lạnh, “Không có tín hiệu...”

Nhấm Cửu nhìn hẩn: “Vậy thì sao?”

“Chúng ta lạc đường rồi.”

“.....”

“Thật là may mắn quá mà.” Nhấm Cửu đặt mông ngồi xuống mặt đất trải đầy lá khô, uể oải nói, “Ra khỏi nơi thâm sơn cùng cốc này ta nhất định phải đến sông bạc dạo một vòng, chuyện người nói không có khả năng xảy ra như vậy mà chúng ta cũng đụng phải, ta nhất định có thể thắng hết cả sông... Tiền đề là, nếu chúng ta không phơi thây ở nơi hoang dã này.”

“Không thể từ bỏ hi vọng.” Sở Cuồng khom xuống nhìn Nhấm Cửu, nghiêm túc nói, “Mất lòng tin là đại kỵ trong lúc hành quân, bây giờ chỉ gặp phải chút khó khăn nho nhỏ, rất dễ khắc phục...” Chưa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “ục” thật dài từ bụng Sở Cuồng chui ra, vô tình ngắt lời hẩn, để lại một mảng im lặng.

Nhấm Cửu nhìn bốn phía: “Được rồi, thương lượng xem tối nay ăn gì?”

Sở Cuồng quay đầu, nhìn thấy cổ thụ kín trời và lá khô đầy mặt đất, hẩn trầm mặc: “Ồ... Xem ra tình thế khắc nghiệt hơi tôi nghĩ nhiều.”

Hai người nhìn nhau một hồi, Nhấm Cửu gãi đầu, nghĩ đến hộp thuốc viên dinh dưỡng của hẩn là do nàng hạ độc thủ, bây giờ nàng sa cơ đến nước này cũng không thể nào chịu trách nhiệm với cả người Sở Cuồng được, nhưng tốt xấu gì cũng phải chịu trách nhiệm với bụng hẩn chứ, Nhấm Cửu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn hướng tán cây mọc ra: “Đi bên này.” Nàng dắt tay Sở Cuồng đi về phía trước, “Trong rừng núi hoang vu nhất định có rau dại ăn được, trên người người có nhiều vũ khí như vậy, tùy tiện bắt một con thỏ là ăn được rồi, không đói chết đâu.”

Sở Cuồng nhìn bàn tay đang nắm tay mình của Nhấm Cửu, ngón tay nữ nhân thật nhỏ và mát, dường như chỉ cần hẩn dùng lực là có thể bóp nát bàn tay này...

“Làm sao vậy?” Nhắm Cửu dừng bước quay đầu nhìn hần, lúc này Sở Cuồng mới kinh ngạc phát giác vừa rồi hần đã thật sự dùng lực bóp tay nàng... Hần hắng giọng: “Không... Tôi chỉ thử xem có bóp nát được không thôi.”

“Cái gì?” Nhắm Cửu kỳ quái nhìn hần.

Tiếp xúc với ánh mắt Nhắm Cửu, Sở Cuồng cũng cảm thấy đầu óc mình chắc có vấn đề gì rồi, hần dời mắt không nhìn Nhắm Cửu nữa, lòng đang nghĩ xem phải tìm lời gì để nói, bỗng Nhắm Cửu siết tay gọi: “Nhanh nhanh, lấy vũ khí ra đi!”

Địch tấn công sao? Sở Cuồng phản ứng rất nhanh, mắt chỉ kịp nhìn thấy một vật thể màu xám di động, tay đã móc vũ khí ra nhắm vào hướng đó bắn “xoẹt” một cái, chỉ nghe một tiếng “bụp” vang lên, vật thể đó đã biến mất trong không khí.

“A!” Nhắm Cửu hét lớn, “Mất rồi! Sao ngươi lại bắn nó thành khói vậy?”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, Sở Cuồng nhú mày: “Tiêu diệt mục tiêu là chuyện đương nhiên mà.”

“Vậy chúng ta ăn gì?”

Sở Cuồng ngạc nhiên: “Vật có thể chuyển động vừa rồi có thể ăn sao?”

“Thỏ mà tại sao không thể ăn?”

Sở Cuồng im lặng một khắc, trầm sắc mặt nghiêm túc nói: “Tôi không ăn sinh vật phi nhân hình.”

Nhắm Cửu vỗ trán, sao nàng lại quên nhỉ, về mặt ăn uống, muốn kén chọn bao nhiêu thì tên này kén chọn bấy nhiêu... Nhưng mà thôi vậy, vũ khí của Sở Cuồng chỉ có thể bắn động vật thành một làn khói, còn trên người nàng cũng không có vũ khí gì giúp ích được, không thể bắt thỏ hoang chạy loạn, đành phải thật thà ăn rau thôi...

Nhưng Sở Cuồng vĩnh viễn vẫn luôn bình tĩnh như vậy, nhìn bước chân của Nhắm Cửu càng lúc càng nhanh, Sở Cuồng cao giọng nói: “Đừng hấp tấp, cần phải mai phục để tiến vào thôn, thăm dò kĩ càng bên trong có nhân mã của quan phủ không.”

Bước chân vừa nóng vừa vội của Nhắm Cửu khựng lại, nàng quay đầu nhìn hần, mấp máy môi, dường như có gì muốn nói, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì cả, thật thà quay lại sau lưng Sở Cuồng. Sở Cuồng liếc nhìn nàng: “Nếu các hạ có dị nghị gì thì cứ nói, kiến giải của tôi không nhất định chính xác tuyệt đối.”

“Không... Ta vốn đang nghĩ, thôn này là chúng ta chó ngáp phải ruồi gặp phải, trong đó chắc không có người muốn giết chúng ta đâu. Nhưng giống như ngươi nói, vạn sự luôn phải có dự tính xấu nhất.” Nhắm Cửu bĩu môi, “Ý nghĩ may rủi và hành động lỗ măng chỉ khiến người ta chịu thiệt thôi.”

Nàng đã khôn ra rồi, không muốn chịu thiệt nữa.

Sở Cuồng nghe vậy khẽ ngẩn ra, nhưng lại không nói thêm lời nào, chỉ quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Có một con đường nhỏ kéo dài lên núi, đi theo nó là có thể vào thôn một cách nhanh nhất, nhưng hai người không đi đường nhỏ mà vòng vào một hồi, đến bên một con sông nhỏ, theo bờ sông đi vào trong thôn, đang là buổi chiều nhàn hạ, bên sông có một thôn phụ đang giặt y phục, Nhắm Cửu quay đầu nhìn Sở Cuồng: “Chỉ có một mình bà ta thôi, ta lên trước thăm dò tình hình.”

“Quá nguy hiểm. Hơn nữa lại không thể xác định được đối phương có khai thật hay không.” Sở Cuồng nói, “Trời lại trước rồi thăm vấn thì thỏa đáng hơn.”

“Vậy mới không thỏa đáng đó!”

“Vậy để tôi đi thăm dò, cô trốn ở đây đi.” Nói xong Sở Cuồng đã đi về phía trước.

Nhìn thấy hần bắt đầu bình tĩnh trò chuyện với thôn phụ kia, Nhắm Cửu đột nhiên cảm thấy có phải trước đó mình nghĩ quá nhiều rồi không, cái thôn nhỏ trên một ngọn núi lớn như vậy, người của quan phủ đâu rảnh rỗi đến mức chạy đến đây, Sở Cuồng vốn không phải là người của tỉnh cầu này, hần lúc nào cũng đề phòng thì có thể lý giải được, nhưng Nhắm Cửu đã sống ở đây bao nhiêu năm rồi, quy tắc của thế giới này nàng cũng biết, vậy mà lại cùng Sở Cuồng làm loạn... Nàng bị rần rần một lần sợ dây thừng mười năm sao...

Nhằm Cửu cảm thấy mình thật nực cười.

Không lâu sau, Sở Cuồng vẫy tay với Nhằm Cửu, ra biểu bảo nàng bước đến, Sở Cuồng dùng khẩu hình cho nàng biết: “An toàn.”

Thôn phụ bên cạnh nhìn Nhằm Cửu, gương mặt đen đúa lộ ra nụ cười chất phác: “Ai ôi, đây là thê tử của cậu à!”

Nhằm Cửu ngẩn ra trong một khắc, nàng muốn giải thích quan hệ giữa mình và Sở Cuồng, nhưng nghĩ lại, trước đó hình như nàng và Sở Cuồng từng có kế ước hôn nhân gì đó, tuy thực tế vẫn chưa phải, nhưng bây giờ đích thực là nên nhận danh xưng này, Nhằm Cửu nghiêng đầu nhìn Sở Cuồng, hắn cũng im lặng không nói, thiết nghĩ chắc cũng nghĩ như nàng.

“Thôn của chúng tôi hẻo lánh như vậy mà các người cũng vào được, thật không dễ dàng gì, trong rừng rậm phía sau đã có bao nhiêu người lạc đường rồi đó, không biết cuối cùng ra sao nữa.”

Nhằm Cửu gật đầu: “Chúng tôi cũng lạc đường, chó ngáp phải ruồi mà đến được đây. Nếu không phải may mắn thì chắc cũng giống như những người cuối cùng không biết ra sao kia rồi.”

Sở Cuồng nghe vậy ho một tiếng, không đáp lời nào.

“Là duyên phận đó!” Thôn phụ vừa nói vừa bưng y phục đã giặt xong, cười nhìn Nhằm Cửu, “Vừa rồi tiểu ca nói với tôi là cô muốn ăn gạo, hỏi tôi có không, thật là thương thê tử quá, vừa hay chỗ chúng tôi có gạo vừa thu hoạch, cô cậu theo tôi đi, tôi nấu cho cô cậu ăn.”

Nhà của nông phụ tuy giản dị nhưng tràn đầy sức sống, bà ta nói nam nhân nhà mình đã lên núi đi săn, mấy ngày mới về, cho hai người Nhằm Cửu ở đây, chờ nam nhân trong nhà về rồi sẽ đưa hai người ra khỏi núi.

Ăn cơm xong thì trời cũng dần tối, nông phụ bố trí phòng cho họ, trước khi đi dặn dò: “Núi này nhiều động vật lắm, buổi tối đừng ra ngoài một mình.”

Nhằm Cửu gật đầu đáp lời, quay đầu lại nhìn, sắc mặt của Sở Cuồng bỗng nghiêm lại. Nhằm Cửu kỳ quái: “Người làm sao vậy?”

“Bà ấy bảo chúng ta đừng ra ngoài buổi tối.”

“Đúng rồi, sao vậy?”

Sở Cuồng cụp mắt: “Không... Không có gì.”

Đêm khuya, Nhằm Cửu ngủ trên giường, Sở Cuồng chỉ trải một lớp chăn dưới đất, nằm ngửa nhưng không nhắm mắt. Đêm nay ngoài tiếng mèo kêu dữ dội bên ngoài thì không có gì dị thường, đến khi trời sắp sáng hắn mới chớp mắt một lúc.

Ban ngày, sau khi hai người rửa mặt bèn dạo một vòng quanh thôn, các thôn dân chất phác rộng rãi, thấy người bên ngoài đến cũng rất nhiệt tình. Chẳng mấy chốc trong tay lại xách thêm nhiều đồ, nào thức ăn nào rượu, Sở Cuồng nhìn Nhằm Cửu vui mừng cắn trái cây người ta cho, trên mặt treo nụ cười mỉm mui mấy ngày nay không thấy.

Hắn bỗng cảm thấy đối với người bản địa ở tỉnh cầu này, phải chăng hắn đã nghĩ quá nhiều rồi...

Lại đến đêm, Nhằm Cửu nằm trên giường nhìn lên xà nhà nói: “Sở Cuồng, người thích nơi này không?”

Sở Cuồng không đáp, hắn không nói ra được chỗ nào kỳ quái, chỉ im lặng. Nhằm Cửu mở mắt, nhẹ giọng nói: “Họ sống thật vui vẻ, giống như mọi người trong trại vậy...”

Sở Cuồng bỗng nghĩ ra điều gì hỏi: “Thôn này rất ít đàn ông.”

“Ừ, chắc là bận làm nông hết.” Nhằm Cửu vừa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài truyền đến tiếng mèo kêu kỳ quái, thê thảm một cách bất thường, khiến Nhằm Cửu bất giác sợ hãi run cầm cập, “Mèo kêu ghê quá.”

Sở Cuồng ngồi bật dậy: “Thanh âm có chỗ không đúng.”

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài lại truyền đến một tiếng kêu lớn, Nhậm Cửu cả kinh ngồi dậy nhìn Sở Cuồng: “Giống... người?”

21. Q.1 - Chương 21

Hai người nhìn nhau, Sở Cuồng nói: “Tôi ra ngoài xem thử.”

Nhậm Cửu vội giở chăn kéo tay Sở Cuồng lại: “Cùng đi đi! Người muốn để ta một mình ở lại đây sợ chết khiếp sao?”

Sở Cuồng nhú mồm nghĩ một lúc: “Cũng được. Cô mang theo đồ đạc quan trọng đi, nếu thật sự có gì dị thường, chúng ta rời đi ngay tối nay, đi men theo đường sông chắc không lạc đâu.” Tiền tài đều để chỗ Sở Cuồng, Nhậm Cửu cũng không có gì để thu dọn, nằng nhết hai cái bánh bao trên bàn vào người rồi theo Sở Cuồng âm thầm đẩy cửa đi ra.

Ban đêm trên núi yên tĩnh đến rợn người, nhưng càng yên tĩnh thì tiếng kêu của người đó lại càng quỷ dị hơn, lần theo âm thanh mà đi, càng đi càng gần một sơn động, cách chừng ba trượng Nhậm Cửu đã cảm nhận được gió lạnh bên trong thổi ra, mang theo âm khí cùng với tiếng kêu kỳ quái kia, Nhậm Cửu sợ hãi run cầm cập: “Hay là... chúng ta đi đi thì hơn, lỡ bên trong có ma thì sao...”

Sở Cuồng siết chặt vũ khí trong tay, chạm nhẹ vào Nhậm Cửu để mở khóa, Nhậm Cửu bị chạm vào, vội ôm lấy cánh tay hắn, giấu mặt đi không dám nhìn.”

“Các hạ đang kèm chế động tác của tôi.” Sở Cuồng đành phải lên tiếng nhắc nhở, “Trước mặt vẫn chưa thăm dò thấy địch ý, không cần sợ hãi.”

“Ma mà cũng thăm dò được sao...” Nhậm Cửu gần như bị Sở Cuồng kéo đi về phía trước.”

“Tôi không kỳ thị tín ngưỡng tôn giáo, nhưng chuyện quỷ thần đích thực là hoàn toàn bịa đặt.” Sở Cuồng bất lực, chỉ đành đổi tay cầm vũ khí, lúc này hai người đã đi vào trong động, thanh âm bên tai càng thê thảm hơn. Nghe Sở Cuồng nói “Khởi động hệ thống chiếu sáng”, tiếp đó trong động sáng lên, là hai nút trên vai Sở Cuồng phát sáng.

Có ánh sáng, cảm giác quỷ dị khiến người ta ớn lạnh cũng giảm đi nhiều, Nhậm Cửu mở mắt ra từ sau cánh tay hắn, xem xét sơn động ẩm ướt, thấy hai bên vách động có cắm đuốc gỗ, dường như đã nhiều năm không dùng tới, bên trên mọc đầy rêu xanh: “Ồ đây hình như trước đây từng có người đến.”

Nhậm Cửu vừa dứt lời, lại là một tiếng kêu to thê thảm khản đặc từ nơi sâu nhất của sơn động truyền đến. Chỗ họ đứng hình như rất gần hướng đó, thanh âm khản thiết khiến đến mức khiến Nhậm Cửu sởn gai ốc toàn thân, Sở Cuồng nhàn nhạt nói: “Xem ra bây giờ cũng có người.” Nói xong hắn nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.”

“Khoan đã!” Nhậm Cửu vội chộp tay hắn, “Người không cảm thấy quỷ dị sao? Đêm hôm khuya khoắt, trong sơn động có vẻ như lâu lắm rồi không ai đến lại truyền ra tiếng người...”

“Đích thực là vậy.”

“Vậy thì sao?” Nhậm Cửu dùng hết sức lực toàn thân nói với Sở Cuồng rằng, chúng ta đi thôi, nhưng sau khi Sở Cuồng trầm ngâm một hồi lại nói: “Rất khiến người ta chú ý, phải tìm người này hỏi xem đêm hôm khuya khoắt ở đây gào thét là có mục đích gì.”

Đừng! Đừng mà! Ta không có ý này!

Trong lúc giằng co, hai người vòng qua một ngã rẽ nhỏ trong thạch động, ánh sáng trên vai Sở Cuồng chiếu đến một đầm nước phản chiếu lại lập tức sáng cả thạch động.

Một nữ nhân xỏa tóc đang đứng trong nước, dường như cảm giác được ánh sáng, nàng ta lập tức quay đầu lại: “A...” Nữ nhân trong đầm nước phát ra âm tiết khản đặc. Gương mặt nàng ta trắng bệch đến rợn người,

miệng không nói được thành lời, mắt đục ngầu, nhưng dường như có thể nhìn thấy người, nàng ta chìa tay về phía Sở Cuồng: “A a...”

Nhắm Cửu kinh hãi hít một hơi lạnh: “Cô là người hay ma?”

“Chân cô ta dưới nước bị xích lại rồi.” Sở Cuồng nói.

Lúc này Nhắm Cửu mới chú ý đến xiềng xích dưới mặt nước: “Đây... chắc là người rồi...” Nàng xem xét kĩ nữ nhân một hồi, “Bị người ta nhốt ở đây sao?”

Nữ nhân vội gật đầu, bàn tay đưa về phía họ dùng lực đến run rẩy, giống như đang gào lên hãy cứu mình.

Giọng nàng ta lớn như vậy, bọn Nhắm Cửu đều nghe thấy, làm sao người trong thôn lại không nghe, không ai đến cứu chứng tỏ người trong thôn đều biết, có lẽ... chính người trong thôn đã nhốt nàng ta ở đây, rốt cuộc tại sao lại đối đãi với nàng ta như vậy...

“Tôi xuống cắt đứt xích sắt, cô cầm vũ khí canh chừng bên ngoài đi.”

Sở Cuồng vừa dứt lời, trong động đã truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, chẳng bao lâu, năm sáu nữ nhân cầm dao và rìu chạy vào: “Ai ôi, sao hai vị lại ở đây?” Nông phụ cho Nhắm Cửu ngủ nhờ cũng nằm trong số đó, bà ta vội nói, “Chẳng phải tôi nói ban đêm đừng ra ngoài rồi sao, ở đây dơ lắm, nhị vị mau theo tôi về đi.”

Bà ta không nhìn nữ nhân sau lưng Nhắm Cửu lấy một lần, chìa tay ra kéo Nhắm Cửu, Nhắm Cửu trốn sau lưng Sở Cuồng nói: “Người này là ai, tại sao các người lại đối xử với cô ta như vậy?”

Mấy nông phụ nhìn nhau, thần tình trên mặt có chút khinh miệt: “Cô ta là người không giữ trinh tiết.”

Một người khác nói: “Cô ta lấy Trưởng lão của chúng tôi nhưng lại muốn bỏ trốn cùng nam nhân khác, nam nhân đó đã bị loạn côn đánh chết rồi, chờ Trưởng lão về cô ta cũng bị kéo đi ngâm lồng heo.”

Nữ nhân kia lại vội kêu lên, nhưng chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn giản, vô cùng bất lực, Nhắm Cửu vừa định lên tiếng, bỗng nghe Sở Cuồng nói: “Xin lỗi, hành vi của các vị trái với hiệp nghị nhân quyền Liên bang. Thứ lỗi cho tôi không thể khoan tay đứng nhìn.”

Mấy nông phụ im lặng một khắc, không khí bỗng trở nên kỳ quái: “Các người có đi hay không?” Sắc mặt nông phụ tiếp đón Nhắm Cửu lạnh đi, “Đừng có rượu kính không uống mà uống rượu phạt.”

“Xin lỗi, tôi không uống rượu.” Nói xong, Sở Cuồng lấy trong y phục ra một thứ gì đó vứt sang bên kia, khói bốc lên, Sở Cuồng nắm tay Nhắm Cửu bảo nàng bịt mũi miệng lại: “Nín thở.” Sau đó hần bỗng nhảy xuống nước.

Khói nhanh chóng lan ra trong sơn động rồi lắng xuống, một lát sau, mấy nông phụ ngã xuống đất.

Nữ nhân trong đầm nước cũng ngất đi như mấy nông phụ, sau khi Sở Cuồng vác nữ nhân kia lên rồi, Nhắm Cửu vẫn bịt chặt mũi không dám thở.

“Thở được rồi, chúng ta đi.”

“Người nói trước với ta một tiếng mới rồi hành động không được sao?” Nhắm Cửu ản ản nói.

Sở Cuồng quay đầu nhìn nàng: “Tôi cho rằng tôi và các hạ đủ ăn ý với nhau.”

Nhắm Cửu ngẩn ra, nghĩ kĩ lại, nàng và Sở Cuồng đích thực đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện lớn nhỏ...

Ra khỏi sơn động, bên ngoài sáng lên, các thôn dân đều cầm đuốc đứng vây lấy cửa động, Sở Cuồng tắt ánh sáng trên vai, ánh mắt trầm tĩnh, cuối cùng hần cũng biết có chỗ nào không đúng, người trong thôn này không hề cày cấy, không có nông cụ, cho dù là trước đó trong ổ thổ phỉ của Nhắm Cửu thì họ cũng trồng rau nuôi súc vật, nhưng ở đây thì không, hoàn toàn sạch sẽ, cái ăn cái mặc dường như đều được mua từ bên ngoài.

Nhìn đại đao sáng loáng trong tay các nông phụ, Nhắm Cửu cũng sực tỉnh: “Ta xông vào chỗ của người trong nghề rồi!”

Người vây quanh họ đều là nữ nhân, thiết nghĩ nam nhân đã xuống núi đánh cướp hết, một phụ nhân thân hình cao to bước vài bước ra khỏi đám người, hét lên: “Để người trên lưng người và tiền trên người lại thì ta sẽ tha cho các người một mạng.”

Sở Cuồng liếc Nhắm Cữu: “Cùng nghề với cô, vậy phân tích thử lời nói có đáng tin không.”

Nhắm Cữu im lặng nhỏ một giọt mồ hôi lạnh: “Không đáng tin... Theo tác phong của ta trước đây thì sẽ bắt người, bá chiếm nam nhân, nữ nhân thì thu làm nha hoàn.”

Sở Cuồng quay đầu nhìn nàng: “Thật là ác đồ hiếp nam chiếm nữ.”

Hình dung vô cùng sát thực, bởi vậy Nhắm Cữu không phản bác, Sở Cuồng vừa lấy trong y phục ra vật vừa dùng trong sơn động lúc này, vừa nói: “Chẳng phải cô nói tiền của chúng ta không đủ để ăn uống thoải mái sao?” Nhắm Cữu quay đầu nhìn hấn, nhưng thấy Sở Cuồng một tay bịt miệng bịt mũi, tay kia nhẹ nhàng vứt vật đó ra, hấn nghiêm túc nói: “Chúng ta tiện thể mượn một ít đi.”

“Mượn?”

“Vì quý tinh cầu không có pháp luật hoàn thiện, bởi vậy mượn dùng lời của người xưa ở quý tinh cầu, đây gọi là gậy ông đập lưng ông.”

Nhân lúc trời tối, Nhắm Cữu lấy ở mỗi nhà mỗi hộ một ít tiền bạc, dù sao thì trước đây đã từng làm rồi, Nhắm Cữu cũng không áy náy lắm, nàng biết, chút tiền mình lấy đi này sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của ai.

“Đi thôi.” Sở Cuồng cất tiền Nhắm Cữu lấy đi vào người, lúc vác nữ nhân bị ngất kia chuẩn bị rời đi, phía sơn cốc bỗng có ánh lửa sáng lên, có tiếng bước chân lộn xộn của nam nhân truyền đến. Xem ra đã làm ăn bên ngoài xong trở về rồi.

Nhắm Cữu nhìn Sở Cuồng: “Khói của người đâu?”

“Đạn này phải dùng bất ngờ, trước mắt không biết kẻ địch có bao nhiêu nhân mã, không tiện dùng, nếu không thể một mẻ bắt gọn thì lần thứ hai họ sẽ biết nín thở, đạn này sẽ không có tác dụng.”

“Vậy phải làm sao, đâu thể nào bắn bọn họ thành khói?”

Sở Cuồng thoáng trầm ngâm, rút bên gối ra một cây gậy màu đen, là thanh kiếm ánh sáng màu đen của hấn.

“Người định...” Nhắm Cữu không dám tin nói, “Giáp lá cà? Chỉ nghe thanh âm thôi ít nhất cũng có bốn năm chục người đó!”

“Không thành vấn đề.” Sở Cuồng không hề do dự đáp, “Chiến lực của đối phương thua xa tôi, yếu điểm duy nhất chính là các hạ. Bởi vậy phiền cô nằm xuống đây giả chết, chờ chiến đấu kết thúc hãy vác cô gái kia ra.”

“Người không thể nói chuyện khách sáo một chút sao...”

“Sự thật là vậy.” Nói xong, thân hình Sở Cuồng khẽ động, chạy về hướng các nam nhân kia, Nhắm Cữu thật thà nằm xuống đất giả chết, chỉ nghe sau một loạt tiếng kinh hô bên kia, tiếng hét đánh nhau nổi lên, không biết kéo dài bao lâu, lâu đến mức Nhắm Cữu gần như nhắm mắt ngủ thiếp đi, thanh âm bên đó chợt dừng, Nhắm Cữu ngồi dậy nhìn về hướng đó, trên đám bại tướng đầy mặt đất, Sở Cuồng đứng thẳng, bộ y phục gọn gàng kia càng tôn lên thân hình với tỷ lệ gần như hoàn mỹ của hấn, hấn nhẹ vung tay, thanh kiếm trong tay thu lại, kết thúc trận chiến.

Hấn như chiến thần trong truyền thuyết, như thần thoại sức mạnh vô song trong sách vở.

“Đi thôi.”

Chiến thần vẫy tay với nàng, Nhắm Cữu bò dậy, kéo cô nương bên cạnh về phía hấn: “Người vác cô ấy đi.” Nàng sai bảo chiến thần, “Chân cô ấy bị thương rồi, kéo như vậy sẽ đau đó!” Vậy là chiến thần tuân lệnh bước qua.

Hai người đang chuẩn bị rời sơn cốc ra khỏi sơn thôn, bỗng nghe mấy tiếng thiếu niên kêu lớn: “Này! Cứu chúng tôi với!”

“Cứu chúng tôi với! Chúng tôi bị đám sơn tặc này bắt đó!”

Nhằm Cửu quay đầu tìm một hồi, thấy một thiếu niên tay bị trói ngược bò ra trong đám sơn tặc: “Chúng tôi muốn kéo chúng tôi đi bán ở bên kia núi.” Các thiếu niên mắt đỏ hoe, chắc là sợ hãi lắm, “Hôm nay cha mẹ không tìm được tôi, không biết đang nóng lòng đường nào.”

Sở Cuồng hỏi: “Các người có tìm thấy đường về không?”

“Không biết... Trời tối, chúng tôi không nhớ đường.”

“Đi cùng bọn ta đi.” Nhằm Cửu vừa cởi dây thừng trên tay họ vừa hỏi, “Có ba người thôi à?”

“Còn một đạo sĩ áo xanh nữa.” Thiếu niên chỉ đạo sĩ bị sơn tặc dè ở bên cạnh, “Nhưng hình như hắn hơi say rồi, dọc đường đến đây cứ mơ mơ màng màng, lâu lâu đòi uống rượu.” Nhằm Cửu xem xét đạo sĩ kia, trong đêm tối không nhìn rõ hắn trông thế nào, nàng bảo ba thiếu niên kia vác hắn lên, cùng nhau xuống núi.

22. Q.1 - Chương 22

Đi dọc theo bờ sông một đêm, cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi ổ phỉ, lúc trời sắp sáng Nhằm Cửu nhìn thấy bên đường có một ngôi miếu hoang, vội vã gọi mọi người trốn vào. Một mỗi cả đêm, ai nấy đều vô cùng mệt mỏi, sắp xếp yên ổn cho phụ nhân và đạo sĩ say kia, mấy người tự tìm một chỗ nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Trước lúc Nhằm Cửu nhắm mắt nàng thấy Sở Cuồng ngồi trên bậc cửa của ngôi miếu hoang, sống lưng thẳng đứng như trong gân cốt có sắt thép chống lên. Nàng lâu lâu nói: “Người rèn bằng sắt cũng phải nghỉ ngơi chứ, đi cả đêm mà không mệt sao... Đám cướp đó tạm thời không đuổi đến đâu, nghỉ trước đi đã.”

“Không cần, tôi không mệt, canh ở đây đã.”

Câu trả lời của hắn vẫn ngắn gọn như vậy, từ góc độ này Nhằm Cửu vừa hay có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng và ánh mắt kiên nghị của hắn, nàng thất thần nhìn hắn một hồi, sau đó quay lưng nằm xuống.

Sở Cuồng mặt không đổi sắc tiếp tục nhìn con đường trước miếu hoang, sau khi nghe hơi thở của tất cả mọi người trong miếu đều bình ổn hắn mới khẽ quay đầu, nghiêm nghị nhìn gương mặt đang ngủ của Nhằm Cửu, sau đó cụp mắt chìm vào suy tư.

Không biết ngồi bao lâu, Sở Cuồng bỗng nghe sau lưng có người ngáp một tiếng thật dài, hắn quay đầu nhìn, là đạo sĩ say kia tỉnh dậy, hắn hoang mang nhìn hoàn cảnh xung quanh, đưa tay gãi gãi bụng dưới y phục: “Ừa, đạo sĩ ta ngủ một giấc sao lại chui vào miếu hòa thượng vậy?” Hắn xoay đôi mắt ngái ngủ sang sang thấy Sở Cuồng đang ngồi ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đôi phương không có độ ấm cũng không có ác ý, đạo sĩ ngẩn ra một khắc, tiếp đó cười cười, đảo mắt xem xét: “Ồi, tiểu ca anh tuần quá, y phục cũng khá, lấy vải ở đâu may vậy?”

Sở Cuồng không đoái hoài đến hắn, trong đôi mắt đen có từng hàng từng hàng ký hiệu kỳ quái chuyển động tới lui, trong tai không ngừng vang lên giọng nữ nhắc nhở, khi scan khắp người đạo sĩ xong, Sở Cuồng quay đầu tiếp tục nhìn con đường nhỏ trước mặt.

Đạo sĩ bị vớt sang một bên cũng không cảm thấy ngượng ngùng, hắn ngồi dậy xem xét bốn phía, mắt thoáng dừng lại trên người nữ nhân bị thương, sau đó bước đến bên cạnh Sở Cuồng ngồi xuống: “Này, tiểu ca, nhích sang một chút.”

Sở Cuồng dịch sang một bên, đạo sĩ cảm ơn rồi nói: “Này, nếu không ngại thì cho đạo sĩ biết đây rốt cuộc là đâu vậy?”

“Miếu hoang.”

Gương mặt nhiệt tình của đạo sĩ cứng lại trong thoáng chốc, tiếp đó lại cười, sáp lại gần Sở Cuồng hơn: “He he, ta biết đây là miếu hoang, nhưng đây là miếu hoang ở đâu chứ?” Sở Cuồng nhú mày, lại dịch sang bên cạnh, đạo sĩ lần nữa nói, “Nói ra thật hổ thẹn, đạo sĩ ta hôm qua say bí tỉ, thật không nhớ được là làm sao lại đến đây, phiền tiểu ta kể lại tình hình cho ta với.”

“Anh bị cướp bắt, chúng tôi tiện đường cứu anh.”

“Ai da da, sao lại bị cướp nhặt được vậy? Tiểu ca đã cứu mạng ta sao! Dám hỏi đại danh của tiểu ca, để đạo sĩ để bẻ báo ơn.”

“Sở Cuồng.”

Đạo sĩ suy nghĩ một hồi, dường như không nghĩ ra người nào có thể hợp với cái tên này: “Tên của tiểu ca nghe lạ quá, không phải đạo sĩ tự khen, người trên giang hồ ta đều biết hết, tiểu ca có thể cứu ta từ tay giặc phỉ, thiết nghĩ thân thủ cũng khá, không biết sư thừa là môn phái nào?”

Sở Cuồng đang định đáp, lại nghe Nhậm Cửu đang ngủ say phát ra một tiếng ậm ừ, hiển nhiên đã bị phá giấc ngủ ngon, giọng hần khe trầm: “Yên lặng.”

Đạo sĩ nhìn Nhậm Cửu trở mình tiếp tục ngủ, gật đầu hiểu ra, sau đó khàn giọng hỏi thăm: “Thê tử của tiểu ca đó à?”

Sở Cuồng mấp máy môi, nhưng lại không giải thích gì, im lặng như ngầm thừa nhận.

“Huynh thật thương thê tử quá.” Nói xong bèn yên lặng ngồi với Sở Cuồng, chỉ là đôi lúc lại quay đầu nhìn nữ nhân yếu ớt kia.

Đến trưa, mọi người đều lữ lượt tỉnh dậy. Nhậm Cửu ngủ dè lên cánh tay, vừa ngồi dậy vươn vai bèn bị chuột rút, chỉ mới ai ái kêu một tiếng, Sở Cuồng đã bước tới nắm tay nàng, mười ngón đan vào nhau, vuốt từ vai đến cổ tay, lập tức xoa dịu cơn đau của nàng, động tác của hắn rất tự nhiên, Nhậm Cửu cũng không chút ngại ngùng, chỉ lắc lắc tay than thở: “Gần đây thật là uống nước cũng mắc răng, ngủ cũng chuột rút được nữa, xui xẻo quá đi mất.”

Nàng nói xong mới phát hiện có mấy đôi mắt khác đang nhìn thẳng vào mình.

Mấy thiếu niên tiếp xúc với ánh mắt nàng, ngại ngùng quay đầu đi, chỉ có đạo sĩ kia cười nói: “Cô nương được phu tể như vậy thật là phúc khí bằng trời, sao lại nói là xui xẻo được?”

Nhậm Cửu ngẩn ra, ánh mắt xoay sang đạo sĩ, thấy người này mắt phụng xếch lên, dung nhan như ngọc, dáng vẻ vô cùng mê người, nhưng bộ dạng này lại chẳng hài hòa với cách ăn mặc của hắn chút nào, bộ đạo bào giặt đến nỗi không nhìn ra màu sắc kia, vạt áo vá vú kia đã dán cho người này hai chữ – nghèo nàn.

Lúc Nhậm Cửu xem xét đạo sĩ, Sở Cuồng đã nhanh chóng rút tay lại, lui ra vài bước, nghiêm túc nói: “Nếu mọi người đã tỉnh rồi thì chia nhau ra đi thôi.”

“Vị cô nương kia vẫn chưa thể đi được.” Có thiếu niên nhắc nhở.

Lúc này chúng nhân mới dời sự chú ý sang.

Nữ nhân kia đã tỉnh, nàng ta mở mắt nhìn mọi người, miệng mấp máy muốn nói nhưng không thốt ra được lời nào.

“Để ta xem.” Đạo sĩ ngồi xuống xem xét nữ nhân kia một hồi, tiếp đó đưa tay điểm lên người nữ nhân kia, nghe nàng ta hự một tiếng, đạo sĩ cười nhẹ, “Cô nương nói một câu thử xem.”

“Đa tạ ơn cứu mạng.”

Câu này không chỉ khiến Nhậm Cửu kinh ngạc mà cũng khiến Sở Cuồng sững sốt chớp chớp mắt, đạo sĩ đắc ý cười nói: “Bản đạo cũng có chút bản lĩnh nhà nghề, giải huyết đạo thì không thành vấn đề.”

Nhậm Cửu càng kinh ngạc hơn: “Đây chính là công phu điểm huyết giang hồ đồn đại đó sao?”

“Phải. Nhưng theo công tử vừa rồi nói, vị cô nương đây chắc cũng bị giặc phỉ bắt giữ, sơn tặc biết công phu điểm huyết, theo bản đạo biết thì gần đây chỉ có Thanh Lộc môn trên Thanh Lộc sơn là có bản lĩnh này thôi.”

“Chính là Thanh Lộc môn!” Nữ nhân vừa được giải huyết cầm khàn giọng phẫn nộ nói: “Rõ ràng là một ổ sơn tặc thổ phỉ mà lấy danh hiệu của môn phái Võ lâm! Còn dám vu khống ta lấy đầu lĩnh thổ phỉ của bọn chúng...” Cô nương nhắc đến chuyện này dường như vô cùng tức tối, “Hừ! Ta thêm vào! Ai muốn lấy đầu lĩnh thổ phỉ của bọn chúng chứ! Ta còn chưa xuất giá mà bọn chúng đã hủy danh dự của ta! Nếu không phải bị uống Hóa công tán, ta... ta...”

Nhìn nữ nhân kia lửa giận bốc lên, Nhậm Cửu không nhịn được sờ mũi, không biết có khi nào nàng cũng bị người ta chửi cha mắng mẹ sau lưng như vậy không, nhưng so với chuyện này, hiện giờ Nhậm Cửu lại vì một chuyện khác mà ngạc nhiên hơn: “Thanh Lộc môn đó... lợi hại lắm sao?”

Vừa dứt lời, mấy thiếu niên kia nhìn nhau: “Lợi hại lắm đó.”

“Không ai làm gì được chúng hết.”

Nữ nhân kia chớp mắt khóe môi, vừa định lên tiếng, ngọc diện đạo sĩ kia nghiêm túc nói: “Thanh Lộc môn chiếm cứ Thanh Lộc sơn ít ra cũng hơn trăm năm rồi, người trong môn phái từ nhỏ tập võ công, tính tình hung hãn, nghe nói người trong môn phái mười tuổi đã có thể đánh với sói hoang, mười hai tuổi đã có thể chiến với mãnh hổ, trước nay luôn chống đối với quan phủ, là cái gai trong mắt quan phủ, nhưng Thanh Lộc sơn dễ thủ khó công, quan phủ cũng không làm gì được chúng.”

Đám người đó lợi hại vậy sao!

Nhậm Cửu quay đầu nhìn Sở Cuồng, ánh mắt chỉ trích, nhìn xem người đã làm việc tốt gì kia! Không ngờ lại dây vào một nhánh lớn mạnh trong tộc thổ phỉ của ta.

Lúc này không biết Sở Cuồng đang nghĩ gì, biểu hiện nghiêm túc, thấy Nhậm Cửu nhìn mình, hẩn bỗng thoáng ngẩn ra, sau đó dời ánh mắt đi như trốn tránh. Hay! Chuyện lạ! Sở Cuồng lại có thể trốn tránh ánh mắt nàng sao!

Lẽ nào tên này lại làm chuyện gì hại người không lợi mình rồi?

“E hèm.” Sở Cuồng hắng giọng, “Không còn sớm nữa, chúng ta đã dừng lại trong ngôi miếu hoang này lâu rồi, mong mọi người sớm lên đường, đừng để bị đám sơn tặc kia bắt lại.”

Mấy thiếu niên nói hướng mình muốn đi, vừa hay có hai người chung đường với nữ nhân kia, Nhậm Cửu bèn bảo họ điu nàng ta đi, ít ra cũng đưa nàng ta đến một nơi có người, trước khi từ biệt, Nhậm Cửu nghĩ rồi lấy chỗ Sở Cuồng ra ít tiền đưa cho nữ nhân: “Cô nương một mình trên người không có tiền cũng không tiện, ít ngân lượng này cô cầm đi.”

Nữ nhân nhìn Nhậm Cửu hồi lâu, trân trọng nhận lấy tiền rồi kéo tay Nhậm Cửu nói: “Ta họ Lâm tên Cẩm Tố, nhà ở Giang Châu.” Giọng nàng ta chợt dừng, Nhậm Cửu và Sở Cuồng đều không có phản ứng gì khác, nhưng đạo sĩ bên cạnh lại khẽ nhíu mắt, Cẩm Tố tiếp tục nói: “Dám hỏi nhị vị tôn tánh đại danh? Nhà ở phương nào?”

“Ta tên Nhậm Cửu, hẩn là Sở Cuồng. Bọn ta... Ồ, đang vân du thiên hạ.”

“Cẩm Tố xin ghi nhớ, nay ta gặp nạn, trên người không có gì, không thể báo đáp ơn cứu mạng của Nhậm Cửu cô nương và Sở Cuồng công tử, nhưng Cẩm Tố không phải là người vô tâm, ân tình này ngày sau nhất định hết lòng báo đáp. Nếu có ngày nào nhị vị đến Giang Châu, nhớ hãy đến tìm ta, ta nhất định chiêu đãi hai vị tử tế.”

Lời này giọng điệu quả đoán, nhưng Nhậm Cửu chỉ nghĩ nàng ta đang khách sáo, dù sao Giang Châu cũng là một thành thị lớn, tiên sinh kể chuyện nói tường thành Giang Châu còn dày hơn cả núi, muốn tìm một nữ nhân nhỏ nhoi nào phải dễ dàng.

Từ biệt mấy người kia, ra khỏi miếu hoang, Nhậm Cửu nói: “Chúng ta vẫn đi dọc theo con sông nhé, nhất định có thể thấy nhà cửa, đến lúc đó chúng ta lại hỏi đường lên Kinh thành.” Nàng vừa nói vừa cất bước

đi về phía trước, nhưng thấy Sở Cuồng vẫn ngẩn ra đứng nguyên tại chỗ, Nhấm Cửu quay đầu, kỳ quái hỏi: “Người lại làm sao vậy?”

Sở Cuồng im lặng hồi lâu, cuối cùng dường như đã sắp xếp xong từ ngữ, nghiêm túc nói: “Bỏ trốn có phải là không ở bên chồng mà ở bên người đàn ông khác không?”

Hắn đột nhiên hỏi vậy khiến Nhấm Cửu ngẩn ra: “Đại khái là vậy...”

Sắc mặt Sở Cuồng càng nghiêm túc hơn: “Phụ nữ vì bỏ trốn mà phải chịu hình phạt hoặc bị ngâm lồng heo sao?”

Nhấm Cửu gãi đầu: “Chắc là vậy...”

Sở Cuồng hiểu ra, sắc mặt càng nặng nề hơn: “Các người kỳ thị người kết hôn lần thứ hai sao?”

Nhấm Cửu hoàn toàn không hiểu tại sao hắn lại cảm ngộ như vậy, chỉ bĩu môi nói: “Chỗ các người thì không sao? Từ nhỏ mẹ ta đã nói rồi, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, tuy trong trại nhà ta thì không như vậy, nhưng nghe nói các quan lão gia giàu có trong nhà đều nuôi rất nhiều tiểu thiếp, nhưng nữ nhân thì lại phải chung thủy, tuy lúc trước ta từng đi cướp không ít tướng công, nhưng chẳng có lần nào thành hết, có lẽ cũng vì chuyện này mà người trong trấn Chi Lương đều cảm thấy ta là nữ bá vương hại trời hại đất, thật ra ta cũng có làm gì đâu. Mọi người cho rằng nữ nhân phải dịu dàng, phải biết nghe lời, chỉ được có một nam nhân thôi, cho dù trở thành quả phụ, mọi người cũng hi vọng nữ nhân đó phải ở góa vì nam nhân kia, còn về việc bỏ trốn với thành thân lần thứ hai mà người nói... mọi người hình như cũng có thành kiến với người như vậy. Sao? Có chỗ nào không đúng sao?”

“Không đúng.” Mỗi một câu của Nhấm Cửu khiến trán Sở Cuồng thêm một tầng mồ hôi mỏng, “Rất không đúng.” Đôi mắt nhìn Nhấm Cửu của hắn tràn ngập áy náy bất an, “Đến lúc đó... chắc tôi sẽ đẩy cô vào hoàn cảnh đó. Tôi sẽ rất có lỗi với cô. Đến lúc đó cô phải làm sao?”

23. Q.1 - Chương 23

Nhấm Cửu nghĩ mình nên cảm thấy bi ai.

Nàng là một lão cô nương hai mươi tuổi rồi, vẫn chưa thành thân, nửa đời trước dốc sức đi cướp chồng, dùng cách không cần mặt mũi của thổ phỉ để cướp mà vẫn không cướp được. Nay không dễ gì trên trời rơi xuống một nam nhân, vô tình nhảm lẫn thành thân với nàng, nhưng chưa làm gì cả thì đối phương đã bắt đầu suy nghĩ việc bảo nàng đi tìm hạnh phúc khác rồi.

Nhấm Cửu nghĩ, phải chăng cách sống của mình không phù hợp quá rồi.

Nàng thấy nàng nên giận, nhưng thấy trong đôi mắt trước nay vẫn luôn trầm tĩnh của Sở Cuồng là sự bất an và không biết làm sao đang dao động, Nhấm Cửu bỗng thấy mềm lòng: “Chuyện này người không cần lo.” Nàng lau bầu, “Dù sao bây giờ cũng không ai kéo ta đi chìm lồng heo đâu, ai mà biết ta có thành thân chưa, dù sao cũng không ai để tâm đâu...”

Vừa dứt lời, Sở Cuồng khẽ ngẩn ra, tiếp đó nghiêm túc nói: “Tôi để tâm.” Mấy chữ vang vang này khiến Nhấm Cửu ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắn, Sở Cuồng nghiêm túc nói, “Ký kết khế ước là chuyện rất nghiêm túc, không thể vì người ngoài không biết mà coi như không có. Nếu vì tôi mà khiến các hạ gặp kiếp nạn này, thật khiến tôi khó bề yên lòng.”

Nhấm Cửu thất thần nhìn hắn một lúc, sau đó xua tay: “Được rồi, vậy chàng nói phải làm sao? Đời này của ta bị chàng làm khổ, chàng phải chịu trách nhiệm với ta, sau này tìm được máy bay gì đó cũng không được bay về quê, chàng phải thật thà ở lại đây để ta ngày đêm chà đạp.”

Sở Cuồng im lặng không nói, một lúc sau, dường như nghĩ ra một cách điều hòa, nói: “Vì tình hình đặc thù của quý tinh cầu, tôi bằng lòng nỗ lực gấp mười, giúp các hạ tìm được một nhân tuyển thích hợp không để

tâm đến việc các hạ kết hôn lần thứ hai.” Hắc nhìn Nhậm Cửu từ trên xuống dưới, “Nhưng vì điều kiện hơi thô kệch, vẫn mong các hạ đừng nên kén chọn quá.”

Cái gì gọi là... điều kiện thô kệch...

Nhậm Cửu siết chặt quyền: “À! Đa tạ ý tốt của người! Sĩ quan Sở Cuồng đại nhân đối với tiện thiếp đây thật sự đã tận hết nhân nghĩa nhỉ.”

Sở Cuồng gật đầu: “Nên làm mà.”

Nên ông nội người ấy!

Nhậm Cửu trợn mắt, thật sự không muốn nói nhiều với hắc nữa, tức giận phẩy tay bỏ đi. Sở Cuồng cũng bám sát theo, tiếp tục hỏi: “Để tiện việc sàng lọc, các hạ hãy nói rõ cho tôi biết tiêu chuẩn chọn phối ngẫu của cô trước.”

Tiếp xúc với Sở Cuồng bao lâu nay, Nhậm Cửu cũng biết hắc là người thế nào, chuyện gì đã hạ quyết tâm làm thì nhất định sẽ làm được, nàng không muốn bị hắc bám theo hỏi mãi, vậy là lên tiếng đáp: “Nam nhân ta muốn thì phải trắng trẻo xinh đẹp tốt tính, chân chân dài vai rộng có sức vóc, học thức uyên bác, thân thể long đong, khí chất xuất chúng, phong hoa tuyệt đại, thiên hạ vô song. Người cứ theo đó mà chọn đi.”

Sở Cuồng thật sự ghi nhớ mấy điều kiện của nàng, cuối cùng khó xử nhú mày: “Với điều kiện trước mắt thì ngoài tôi ra...”

Còn chưa nói hết, sau lưng hai người bỗng truyền đến một tiếng gọi dài: “Này!” Nhậm Cửu và Sở Cuồng quay đầu lại, lại thấy ngọc diện đạo sĩ vừa từ biệt trong miếu lúc nãy, “Tiểu ca, cô nương, cho ta đồng hành với các người nhé!”

Ánh nắng xuyên qua tán cây đổ xuống gương mặt đạo sĩ, vừa chạy một đoạn nên hắc thở dốc, má đỏ bừng đầy quầng rừ, khiến trái tim thổ phỉ trầm tĩnh đã lâu của Nhậm Cửu khẽ động, chỉ muốn véo vài cái cho bật máu ra. Nàng ho một tiếng dời mắt, quay đầu đi.

Nhưng những động tác nhỏ này của Nhậm Cửu làm sao qua được mắt sĩ quan Sở Cuồng đại nhân, Sở Cuồng lập tức xem xét đạo sĩ từ trên xuống dưới, trắng trẻo, xinh đẹp, tính tình cũng khá, chân dài, vai rộng, sức vóc cũng được, với biểu hiện trong miếu hoang lúc nãy cho thấy hắc coi như cũng học thức uyên bác, còn với y phục rách rưới này thiết nghĩ thân thể cũng long đong, khí chất thì bình thường một cách xuất chúng, diện mạo thân hình như vậy trong điều kiện không có kỹ thuật clone cũng không tìm được người thứ hai, coi như là thiên hạ vô song, còn về phong hoa tuyệt đại ấy à...

Sở Cuồng nhú mắt nhìn đạo sĩ như chọn vợ, nhìn đến khi đạo sĩ ớn lạnh người, hắc âm thầm lui về phía sau một bước, hắng giọng nói: “Đạo sĩ ta cũng là người vân du thiên hạ, nay đang sầu vì không có chỗ đi. Hôm qua được hai vị tương cứu, ta không có gì báo đáp, chỉ bằng đồng hành cùng hai vị một đoạn, ta có thể giúp hai vị khỏi tai tránh họa, vừa hay có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Sở Cuồng nghĩ một hồi: “Anh nói anh lấy thân mình để báo ơn à?”

Đạo sĩ gãi gãi đầu cười nói: “Coi như là vậy.”

Sở Cuồng gật đầu: “Tốt lắm.”

Nhậm Cửu ngạc nhiên, quay đầu nhìn hắc: “Người cho hắc đồng hành cùng chúng ta sao?”

“Không sai.”

“Người có biết chúng ta đang trên đường đi làm việc gì không?”

Đạo sĩ thấy hai người như sắp cãi nhau, cười xòa đáp: “Này, đừng cãi đừng cãi mà, ta không chuốc thêm phiền phức cho hai vị đâu, cô xem, rượu ta có, lương khô cũng có, đạo sĩ ta tay chân cũng lành lặn, không gây phiền phức gì cho hai vị đâu, ta chỉ cảm thấy một mình đi đường hơi cô đơn, muốn tìm hai người đi cho náo nhiệt thôi mà.”

Nhậm Cửu không muốn đồng hành cùng đạo sĩ, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắc: “Ta muốn đi giết Hoàng đế, người cũng muốn đi xem náo nhiệt sao?”

Trải qua chuyện tan cửa nát nhà, bất tri bất giác vận mệnh đã khiến tính tình Nhấm Cửu lạnh nhạt và xa cách hơn nhiều, thấy ánh mắt này của nàng, lòng Sở Cuồng bỗng xao động một cách kỳ lạ, dường như có người lấy gương đặt trước mặt hắn, khiến hắn nhìn thấy mình lúc còn non nớt, trong ánh mắt lạnh nhạt là cảm giác như từng quen thuộc khiến lòng hắn khẽ thất lại.

Ánh mắt đạo sĩ trầm đi, nụ cười hơi khựng lại, nhưng một khắc sau lại nhếch môi nói: “Cô nương nói đùa rồi.” Thấy Nhấm Cửu hậm hực nhìn mình, hắn lui lại vài bước, phẩy tay nói, “Được được, các người đi đi, đạo sĩ ta tự đi phần mình.”

Nhấm Cửu kéo Sở Cuồng quay đầu đi, nhưng nàng đi hai bước thì đạo sĩ đi hai bước, nàng sang trái đạo sĩ cũng sang trái, Nhấm Cửu quay đầu, đạo sĩ về mặt đáng thương nhìn nàng: “Ta một thân một mình, lỡ bị dã thú tha mất cũng không ai biết...”

Cuối cùng Nhấm Cửu vẫn mềm lòng, bất lực nói: “Chỉ tạm thời đồng hành thôi đó nhé!”

Đạo sĩ ngoan ngoãn đi theo, gương mặt xinh đẹp cười đắc ý: “Được, ta chỉ muốn có người trò chuyện thôi, ra khỏi rừng núi hoang vu này thì chúng ta chia nhau ra đi.”

Lúc này Nhấm Cửu mới đồng ý.

“Tên cô nương hiểm thấy thật, nhưng mà đọc lên rất dễ nhớ.”

“Ta cũng cảm thấy tên ta dễ nhớ.” Nhấm Cửu đáp lời, “Nói ra thì vẫn chưa biết người tên gì đó?”

“Ta à?” Đạo sĩ bật cười, “Ta chỉ là một đạo sĩ thanh bần, cô nương gọi ta là đạo sĩ nghèo được rồi.”

“Như vậy giống mắng người quá, không được.”

“Vậy gọi ta là Thanh Mộ đi.”

“Tên người sao nghe quen tai quá vậy?”

“Ha ha, nhiều người cũng nói vậy lắm.”

Sở Cuồng thấy đạo sĩ và Nhấm Cửu nói chuyện, hắn chậm chậm lui về phía sau một bước. Hai người nói chuyện rất thân thiết, không như hắn và Nhấm Cửu, lúc nào cũng trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Sở Cuồng càng nhìn càng thấy bóng dáng đạo sĩ này đứng chung với Nhấm Cửu rất xứng. Chắc là một nhân tuyển thích hợp để kết hôn lần thứ hai.

Chỉ là đạo sĩ này... Sở Cuồng nhìn hồ lô rượu bên hông đạo sĩ, ánh mắt khẽ trầm đi, lòng nói, đạo sĩ này vẫn phải dạy bảo rồi mới yên tâm giao cho Nhấm Cửu chà đạp được.

Đêm, ba người tìm được một chỗ đất bằng phẳng khô ráo, chuẩn bị ngủ một đêm, Sở Cuồng như thường lệ ngồi thẳng bên đồng lửa ý muốn canh chừng, Nhấm Cửu liếc nhìn hắn mấy lần, thấy dưới ánh lửa, trông mắt hắn đã bắt đầu thâm đen, nàng nhin mấy lần, cuối cùng vẫn không nhin được nói: “Nghỉ một lúc đi, không thì mệt ngã ra đó ta công không nổi đâu.”

Sở Cuồng thêm mấy que củi vào lửa, đang định nói không cần thì cánh tay đã bị Nhấm Cửu kéo lại, nàng giật hắn lôi sang bên cạnh đặt xuống, còn mình thì đến ngồi bên đồng lửa nói: “Tối nay để ta canh cho, chút nữa không chịu nổi thì ta sẽ đánh thức người. Mau đi ngủ đi.”

Sở Cuồng khẽ ngẩn ra, thấy Nhấm Cửu ngồi bên đồng lửa nghịch nghịch, đột nhiên hắn sực tỉnh, ngơ ngác hỏi: “Các hạ đang lo lắng cho sức khỏe của tôi sao?”

Đột nhiên bị hỏi một vấn đề nghiêm túc như vậy, Nhấm Cửu hơi ngượng, nàng liếc Thanh Mộ đang ở bên cạnh xem náo nhiệt, háng giọng nói: “Mau ngủ đi!”

Vậy tức là thừa nhận rồi sao.

Sở Cuồng ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt.

Sở Cuồng từng lo lắng về rất nhiều chuyện, chiến tranh có thắng lợi không, có thuận lợi xuyên qua vành đai tiểu hành tinh không, sinh vật phi nhân hình lại dời đến hành tinh nào rồi? Nhưng chuyện được lo lắng này, ngoài hệ thống phục vụ thông minh của hắn thì hình như chưa từng có ai lo lắng cho hắn.

Lúc nhỏ không ai lo lắng cho hắn, trưởng thành rồi càng không ai dám lo lắng cho hắn, tính chính xác trong quyết sách của hắn là trên chín mươi chín phần trăm, vì vậy Sở Cuồng luôn cảm thấy mình không cần được ai lo lắng, hắn không ngờ có một ngày lại được một người bản địa trên một tinh cầu lạc hậu lo lắng cho sức khỏe của mình.

Càng không ngờ là, sau khi hắn cảm thụ được tâm trạng này lại không phần nộ vì bị sỉ nhục, thậm chí còn cảm thấy... cũng được lắm?

“Sao có thể để cô nương gác đêm chứ, để đạo sĩ làm cho.” Sở Cuồng nghe Thanh Mộ nhẹ giọng nói, “Chờ ta một rồi sẽ gọi Sở huynh, cô yên tâm ngủ đi.”

Nhằm Cửu cảm ơn rồi không khách sáo nữa, đến bên cạnh Sở Cuồng nằm xuống ngủ.

Một mình Thanh Mộ nhìn đồng lửa, như vô tình, từ tay áo hắn rơi ra một ít bột vào lòng bàn tay, hắn vung tay lên, bột kia bị ngọn lửa nuốt chửng, lúc này, một mùi hương lạ lan tỏa trong không khí.

Hơi thở của Nhằm Cửu và Sở Cuồng dần dần trở nên đều đặn, Thanh Mộ bỗng cười nhẹ, đôi mắt phụng nhú lại thành một đường cong đẹp đẽ. Lưỡi liếm nhẹ trên môi, hắn lấy hồ lô rượu ở eo, mở nút nhấp một ngụm, nhưng khi hắn đặt hồ lô xuống, miệng bị nhuộm màu đỏ tươi như máu. Hắn liếm môi, hơi uất ức nói: “Lâu lắm không được uống máu tươi rồi.”

Hắn quay đầu nhìn về hai người đã ngủ say.

Đề phòng của Nhằm Cửu hiển nhiên đã yếu đi nhiều, dễ ra tay với nàng hơn, nhưng trên người Sở Cuồng truyền đến một mùi máu thơm kỳ quái, hắn chưa bao giờ ngủ qua.

Thanh Mộ nhẹ giọng lầm bầm: “Tối nay là ai đây...”

24. Q.1 - Chương 24

Sắc đêm đang nồng đậm, sương lạnh thấm áo, thân hình từ từ tiến lại gần Nhằm Cửu bị ánh lửa kéo ra thật dài.

Hắn yên lặng khom xuống trước mặt Nhằm Cửu. Đưa tay chạm vào cổ nàng, nhẹ vuốt lên vùng da có mạch máu đang chảy của nàng, dần dần, hơi thở hắn càng thêm nặng nề, dường như tràn đầy chờ đợi, hắn cúi xuống bên cổ Nhằm Cửu, sau đó há miệng lộ ra chiếc răng nanh trắng nhọn, đang định cắn xuống...

Bỗng nhiên! Một sức mạnh lớn từ sau lưng kéo hắn lại, giật cổ áo hắn lật hắn xuống đất. Da bụng trề xuống, có người dùng đầu gối quỳ lên bụng hắn, một vật kim loại băng lạnh bỗng đánh vào má phải của hắn, một cơn đau truyền đến, Phó Thanh Mộ vội quay đầu, miệng phun máu tanh, trong máu đó có nửa chiếc răng hổ trắng nhọn rơi xuống.

Phó Thanh Mộ ngẩng ngốc nhìn chiếc răng hổ nằm đó, đau đớn hét lớn: “Răng của ta!”

Không chờ hắn thốt lên tiếng thứ hai, một vật kim loại băng lạnh gì đó đã kề vào cằm hắn, “Vũ khí này đủ để hủy diệt đầu anh, bởi vậy đừng nên manh động.”

Phó Thanh Mộ tức giận nhìn Sở Cuồng đè trên người mình, bên cạnh họ là Nhằm Cửu đang ngủ say, Phó Thanh Mộ biết thuốc của mình tuyệt đối không có vấn đề, là tên này... Sắc mặt hắn lạnh đi, đề phòng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Điều này không quan trọng.” Sở Cuồng nói xong, lấy trong túi ra một vật hình kim, Phó Thanh Mộ thấy đầu kim vừa nhọn vừa mảnh, lòng đột nhiên dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt, hắn cuống cuống nói: “Làm gì vậy? Ngươi muốn làm gì vậy?”

Sở Cuồng không buồn chớp mắt, nhằm vào cổ hắn cắm kim xuống.

Phó Thanh Mộ muốn phản kháng, nhưng lúc đưa tay lên lại bị chế phục, chưa bao giờ có người nào thân thủ nhanh như vậy... Phó Thanh Mộ càng kinh ngạc hơn, khi mũi kim rời khỏi da, Phó Thanh Mộ nhắm mắt nghiêng rằng chờ đợi để nhìn cơn đau còn chưa biết, nhưng chờ một lúc cũng không thấy đau đớn truyền đến, hần mở mắt nhìn Sở Cuồng, chỉ nghe Sở Cuồng nhàn nhạt nói: “Anh nghe lời dạy bảo thì tôi sẽ không kích phát độc tính, nhưng nếu anh phản kháng thì độc này sẽ cho anh một bài học.”

Độc? Tên này lại có thể dùng độc với hần sao? Xưa nay chỉ có Phó Thanh Mộ ám toán người khác, nay lại bị một tên vô danh lật thuyền trong mương* như vậy! Thật khiến người ta bức bối! Hơn nữa vừa rồi hần nói gì?

*Ý nói thất bại trong một vấn đề vô cùng nắm chắc

Dạy... dạy bảo?

Phó Thanh Mộ trừng to mắt, nhất thời kích động ôm ngực.

“Ta thích nữ nhân!” Phó Thanh Mộ lớn tiếng nói, “Người cũng là người có thể tử rồi mà! Cầm thú!”

Sở Cuồng nghiêm túc nói: “Hai chuyện anh vừa nêu tôi đã biết rồi. Bây giờ tôi muốn đề ra yêu cầu, anh có quyền lợi phản kháng, nhưng tất nhiên là sẽ bị bác bỏ, tôi không hi vọng những chuyện không có hiệu quả như vậy xuất hiện, bởi vậy tôi chỉ cần anh gật đầu đồng ý là được.”

Phó Thanh Mộ nghiêng rằng: “Rốt cuộc người muốn ta làm gì?”

“Người phụ nữ này.” Sở Cuồng chỉ vào Nhấm Cửu vẫn đang ngủ say, “Người trấn Chi Lương trên núi Chi Lương, hai mươi tuổi, đã kết hôn, nhưng không lâu sau đó cô ấy sẽ ly dị với người có khế ước hôn nhân, tức là tôi, tôi hi vọng sau khi tôi và cô ấy giải trừ khế ước hôn nhân, anh không ngại thân phận đã từng kết hôn của cô ấy mà ký kết khế ước hôn nhân mới.”

Hần bình tĩnh nói hết những lời này, Phó Thanh Mộ ngẩn ra hồi lâu thì đại não chết cứng mới lý giải được ý trong lời hần, sau đó khó hiểu nói:

“Hả?”

“Trong thời gian kết hôn giữa tôi và người phụ nữ này không phát sinh quan hệ tình dục. Người phụ nữ này tính tình thô lỗ, nhưng con người nhiệt tình, tính cách không có khắc chế về mặt lý trí, nhưng quý ở chỗ tự mình biết mình, dám làm dám chịu, đối diện với sai lầm và tiến hành sửa đổi. Có lòng cầu tiến, có năng lực đấu tranh, hành sự quả đoán. Nhưng trước đó bất hạnh gặp phải trắc trở nên bị tổn thương, trước mắt tâm lý tổn hại nghiêm trọng, vì vậy tính tình trở nên xa cách, bản xích. Theo tình trạng hiện nay suy đoán thì xác suất do gặp phải trắc trở mà dẫn đến báo thù cực đoan là năm phần trăm, trong đó xác suất đột ngột phát điên là ba phần ngàn, xác suất chém chết người bên cạnh là một phần vạn.”

Phó Thanh Mộ vốn đang kinh ngạc vì lời của Sở Cuồng, nhưng sau đó nghe hần phân tích Nhấm Cửu, càng nghe càng cảm thấy thấm thía, một mặt ngạc nhiên vì Sở Cuồng có thể dùng thái độ này để nói về thể tử mình, mặt khác lại sợ Sở Cuồng thật sự ép hần ở bên Nhấm Cửu, Sở Cuồng không giết hần, nhưng Nhấm Cửu chém hần ra ăn thịt mất thì làm sao!

Hai người này thật quá nguy hiểm!

Nhưng lúc tìm Phó Thanh Mộ vẫn đang không ngừng co giật, bỗng nghe Sở Cuồng dịu giọng nói: “Nhưng tôi cho rằng xác suất cô ấy khôi phục trạng thái bình thường là chín mươi bảy phần trăm, sau đó đối với cuộc sống sẽ càng tích cực hơn.”

Theo Sở Cuồng thấy, Nhấm Cửu là một người rất rõ ràng, rõ ràng đến mức một là rơi xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục, còn không sẽ bò dậy tiếp tục đi, đi thẳng lên tận mây xanh, không có khả năng thứ ba.

Nhấm Cửu bây giờ tử khí trầm trầm, vì nàng xem mình là một chiếc bình vỡ, ôm quyết tâm liều chết đập xuống, nghe được tiếng nứt vỡ cuối cùng của mình sẽ thấy đời này không còn gì tiếc nuối nữa.

Nhưng bình vỡ rơi xuống đất, cho dù nát thành tro bụi mặt đất cũng không rung chuyển lấy một lần, Sở Cuồng hiểu đạo lý này, hần cảm thấy Nhấm Cửu cũng tự hiểu trong lòng, nàng gào thét muốn đi giết Hoàng đế và Tướng quân, chẳng qua là muốn hủy diệt mình oanh liệt hơn một chút, nàng cảm thấy mình gánh vác

quá nhiều, trong tiềm thức nàng muốn trốn chạy, trong lòng nàng cho rằng mình vô dụng, không giết được Hoàng đế, bởi vậy bây giờ nơi nàng gào thét muốn đi kia không phải là Kinh thành, mà là U minh Địa phủ, người nàng muốn giết không phải là Hoàng đế, mà là bản thân nàng.

Nàng không bước qua được bức cửa trong lòng, nàng muốn chết. Nhưng vì nàng quá muốn tỏ ra mạnh mẽ, nên nàng muốn chết một cách oanh oanh liệt liệt, nhưng nàng đã định sẵn cho mình kết quả thất bại, bởi vậy nàng không còn sự linh động như lúc đầu gặp gỡ, không còn nhiệt tình khi cướp hắc làm tướng công, cũng không còn muốn hắc trở thành nam nhân của mình nữa.

Nàng rất tuyệt vọng với cuộc sống này.

Đây cũng là lẽ thường. Sở Cuồng hiểu, quá trình Nhắm Cửu đang đi là quá trình tự vứt bỏ mình, khi nàng vượt qua rồi nàng sẽ sống lại, Sở Cuồng đang chờ nàng vượt qua, hắc tin Nhắm Cửu nhất định có thể vượt qua.

Cho dù Nhắm Cửu thật sự không vượt qua, hắc cũng sẽ kéo nàng, kéo nàng ra khỏi quá khứ, bởi vì...

Phó Thanh Mộ ngăn ra nói: “À... Nghe ra hình như ngươi thích cô nương này lắm.”

Sở Cuồng im lặng một hồi: “Tôi không thích cô ấy.” Hắc cân nhắc từ ngữ, “Tôi cần cô ấy.”

Đúng vậy, hắc cần nàng. Máy nhận dạng cũng được, giải trừ khế ước hôn nhân cũng được, hắc đều cần có nàng.

“Nhưng nhu cầu này không lâu dài.” Sở Cuồng kéo suy nghĩ mình về lại, giọng điệu ba phần thương lượng, bảy phần uy hiếp, “Bởi vậy trong thời gian này, nhất định phải đối xử tốt với cô ấy một chút, tốt nhất để cô ấy nảy sinh kích thích muốn có quan hệ giao phối với anh, tôi sẽ thêm dầu vào lửa để hai người sớm ngày đạt thành yêu cầu chọn phối ngẫu của đối phương. Anh có dị nghị gì không?”

Phó Thanh Mộ không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hắc, ngơ ngác hỏi: “Nghe cách nói của ngươi vừa rồi, ta tưởng ngươi cũng thích cô nương này lắm chứ, tại sao còn muốn ta...”

“Bởi vậy...” Phó Thanh Mộ cuối cùng cũng hơi hơi lý giải được ý hắc, “Bây giờ ngươi đang lót đường cho nữ nhân được định sẵn là sẽ bị ngươi bỏ rơi sao? Vì vậy mà ép ta đi dụ dỗ thê tử của ngươi, để sau khi các ngươi chia tay rồi cô ta sẽ lấy ta? Ngươi còn giúp ta nữa?” Thấy Sở Cuồng nghiêm túc gật đầu, cho dù là người từng gặp vô số loại người như Phó Thanh Mộ, cũng không nhận được mà giật giật khóe miệng, “Tên khốn kiếp này có phải đầu óc ngươi có bệnh gì không?”

“Tôi rất rõ các chỉ thị của cơ thể, logic của đầu óc cũng rất rõ ràng, không hề có bệnh.”

Cuối cùng Phó Thanh Mộ cũng hiểu rằng mình đã gặp một kẻ điên, hắc im lặng một hồi: “Nhưng cưới gả là chuyện của hai người, ta không thích loại hình như thê tử ngươi, ta không muốn cưới cô ta, ngươi có từng nghĩ đến cách nghĩ của ta không...”

Sở Cuồng nhíu mày: “Tôi tưởng trước đó tôi đã nói rõ lắm rồi, anh có quyền phản kháng, nhưng sẽ bị bác bỏ toàn bộ, nghĩa là cách nghĩ của anh không quan trọng, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi. Nếu muốn tôi trình bày một cách trực tiếp hơn, thì đó là – Làm theo lời tôi, nếu không tôi sẽ dành cho các hạ một sự hủy diệt nhân đạo.”

Phó Thanh Mộ hoàn toàn im lặng.

“Nếu vậy tôi coi như là các hạ ngầm chấp nhận rồi.” Sở Cuồng buông hắc ra, kéo hắc dậy như an ủi, “Yên tâm, tôi sẽ giúp anh.”

Phó Thanh Mộ giật giật khóe miệng, giúp hắc sửa đổi sở thích sao... Mẹ nó chứ đây là giúp kiểu gì vậy? Ai cần chứ!

Sáng sớm hôm sau, Nhắm Cửu ngáp một cái thật dài bỏ dậy, dường như nàng đã lâu lắm rồi không ngủ thoải mái như vậy rồi, nàng dụi dụi mắt, quay đầu nhìn thấy hai nam nhân đều đã tỉnh, lưng Sở Cuồng vẫn thẳng như cán bút, còn Phó Thanh Mộ bên cạnh hắc dường như đã thức cả đêm, tinh thần có vẻ không tốt, cong lưng cúi đầu.

Nhắm Cửu mơ mơ hồ hồ nói: “Thanh Mộ đạo trưởng, sao ngươi giống như bị người ta ức hiếp vậy?”

Lúc này Phó Thanh Mộ mới quay đầu sang nhìn Nhấm Cửu, nhếch miệng cười: “Ha ha, chào.”

Nhấm Cửu lòng cảm thấy kỳ quái, dời mắt đi, nhìn thấy Sở Cuồng bên cạnh vô cùng điềm nhiên liếc Phó Thanh Mộ một cái, nụ cười trên mặt Phó Thanh Mộ càng gượng gạo hơn: “Tối qua Cửu cô nương ngủ có ngon không?”

Nhấm Cửu không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì mà không khí lại quỷ dị như vậy, nhưng chắc là có liên quan đến nàng rồi, Nhấm Cửu gật gật đầu, đáp đơn giản: “Cũng được.”

“Nếu mọi người đã tỉnh rồi thì đến bờ sông rửa mặt rồi chúng ta lên đường.” Sở Cuồng nói xong bèn dập lửa, đứng dậy đi trước.

Hôm nay dọc đường Phó Thanh Mộ trầm mặc đi nhiều. Sở Cuồng vốn không phải là người nói nhiều, lúc Nhấm Cửu và Sở Cuồng đồng hành còn có thể không kiêng kỵ mà hỏi một số vấn đề, nhưng nay có Phó Thanh Mộ ở đó, có những lời cũng không tiện nói, vậy nên dọc đường nàng cũng im lặng.

Yên lặng đi dọc theo con sông nhỏ đến một con đường lớn, phía trước có một quán trà nhỏ, Nhấm Cửu thấy vậy vô cùng vui thích: “Hay quá hay quá, uống ngụm trà nghỉ ngơi đã, luôn tiện hỏi đường luôn, xong rồi thì Thanh Mộ đạo trưởng có thể đi trước rồi!”

Phó Thanh Mộ đương nhiên là muốn đi trước! Nhưng hắn quay đầu nhìn Sở Cuồng, miễn cưỡng nói: “Ha... Ha ha, uống trà trước đã.”

Sở Cuồng vốn không muốn đi, hắn biết chính phủ nhất định đang truy nã họ, thật sự không tiện lộ mặt trên quan đạo, nhưng nghĩ rằng nơi này hẻo lánh, đi đường đích thực cũng hơi mệt mỏi, vậy nên cũng cùng tiến tới phía trước.

Ngồi trong quán trà, ông chủ là một người trung niên, giống như đã làm ăn ở đây rất lâu rồi, không thấy nhiệt tình mấy, chỉ lười nhác rót ba ly trà đặt bên cạnh.

Sở Cuồng quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh xung quanh, hai bên quan đạo đều là rừng rậm, ít người, tại có thể nghe thấy phía trước không xa truyền đến tiếng nước chảy ào ạt, chắc là một con suối do đứt gãy địa chất tạo thành...

Đang thăm dò, hệ thống phục vụ thông minh bên tai bỗng lên tiếng: “Phía Đông Bắc, năm sinh vật nhân hình, năm sinh vật phi nhân hình đang tiến gần.”

Sau khi thích ứng bao nhiêu ngày nay, Sở Cuồng cũng không hoảng sợ sinh vật phi nhân hình của tỉnh cầu này như lúc đầu nữa, hắn bình tĩnh nhìn về đầu kia của quan đạo, từ xa đã nhìn rõ mặt mũi và cách ăn mặc của người đến, lúc này, tiếng vó ngựa đã lại gần, Nhấm Cửu và Phó Thanh Mộ đều nhìn về hướng đó: “Ai vậy?” Nhấm Cửu nhẹ giọng hỏi.

Sở Cuồng lắc đầu: “Không liên quan đến chúng ta.” Mấy người đó toàn thân toát ra vẻ giang hồ, phục sức không thống nhất, vừa nhìn đã biết không phải là người của quan phủ.

Nhưng sau khi nghe Sở Cuồng nói, Phó Thanh Mộ bỗng im lặng, tiếp đó cười nói: “Ai da nặng to quá, chủ quán, mượn chiếc nón trong tiệm người dùng nhé.” Nói xong, cũng không chờ chủ quán đồng ý, hắn đã lấy nón của người ta đội lên đầu, kéo nhẹ xuống phía dưới che đi gương mặt.

25. Q.1 - Chương 25

Năm người, năm con ngựa dừng trước quán trà, mấy người kia nhảy xuống ngựa, chỉ liếc sơ bọn người Sở Cuồng một lần rồi không chú ý đến nữa, năm người ngồi xuống, một người trầm giọng nói: “Điểm giá, rót trà.” Chờ năm ly trà được rót xong, mấy người kia ừng ực uống hết, đặt chén xuống rồi nhưng cũng không ai lên tiếng, không khí hơi nặng nề.

“Đại ca, nhiệm vụ chưa hoàn thành, chuyến này chúng ta trở về phải giao phó với Lão trang chủ thế nào đây?” Cuối cùng có người không nhịn được nữa nhẹ giọng hỏi.

Nam nhân lớn tuổi nhất không lên tiếng, người bên tay trái ông ta lại lớn giọng nói: “Còn giao phó thế nào nữa? Tên đạo sĩ quỷ đói kia rõ ràng không xuất hiện ở Thanh Lộc trấn! Nơi nào có hắc đầu bình yên như vậy! Rõ ràng là thám tử nhầm lẫn rồi!”

“Nếu nói bình yên thì vùng Thanh Lộc này cũng đâu hoàn toàn bình yên.” Một người chen lời, “Ổ giặc hoành hành bá đạo trên Thanh Lộc sơn chẳng phải mới bị người ta diệt đó sao, nghe nói là một thanh niên, thiết nghĩ cũng cỡ tuổi với tên đạo sĩ quỷ đói kia.”

“Không phải hắc đầu.” Nam nhân cầm đầu cuối cùng cũng lên tiếng, “Đám phỉ trên Thanh Lộc không phải là sơn tặc bình thường, bọn chúng võ công không yếu, có thể trong một đêm một mình đánh bại Thanh Lộc môn, tên đạo sĩ quỷ đói kia không có bản lĩnh đó.”

Mấy người lại im lặng.

Ở bên này, Nhấm Cửu nghe vậy ngược lên nhìn Sở Cuồng, hôm đó tuy nghe Phó Thanh Mộ nói qua về Thanh Lộc môn, nàng biết đó là một sơn trại lợi hại, nay lại nghe mấy người này nói vậy, nàng bỗng hiểu ra, đó là một sơn trại còn lợi hại hơn nàng tưởng tượng nhiều.

Nhưng tối đó họ lại thuận lợi diệt một sơn trại lợi hại như vậy...

Thuận lợi đến mức nàng gần như cho rằng những người này đang nói dối gạt nàng, đám cướp kia lợi hại đến vậy sao? Có lẽ nên nói... Sở Cuồng lợi hại đến vậy sao...

Còn Sở Cuồng lợi hại lúc này đang yên lặng nhìn Phó Thanh Mộ vui đầu uống trà. Hắc đầu nghe được những từ then chốt trong lời đối phương, địa điểm: Thanh Lộc trấn, nhân vật: đạo sĩ quỷ đói, nghề nghiệp của nhân vật: đạo sĩ. Sở Cuồng nghĩ, hắc đầu lại nắm bắt thêm được vài thông tin về “đời chồng thứ hai dự bị” trước mặt này rồi. Nhưng Sở Cuồng không định vạch trần Phó Thanh Mộ ngay lúc này, hắc đầu muốn giữ lại những thông tin này, ở thời cơ thích hợp sẽ đổi thành yếu điểm của Phó Thanh Mộ, sau đó cho Nhấm Cửu biết những yếu điểm này, để sau khi hắc đầu rời khỏi, Nhấm Cửu tiếp tục dạy bảo Phó Thanh Mộ.

Trong lúc đầu óc Sở Cuồng không ngừng xoay chuyển, ông chủ lười nhác bên cạnh lại bò dậy, nhìn lu nước, sau đó đi đến bên cạnh Phó Thanh Mộ nói: “Này, chàng trai, hết nước rồi, ta phải đi gánh nước, trả nón lại cho ta.”

Toàn thân Phó Thanh Mộ cứng lại.

Sắc mặt Sở Cuồng cũng trầm đi.

Năm người bên kia đột nhiên yên lặng.

Chỉ có Nhấm Cửu kỳ quái ngẩng đầu lẩm bẩm: “Sao ta cảm thấy không khí đột nhiên hơi nặng nề vậy...”

Ông chủ quán trà tiếp tục vỗ vai Phó Thanh Mộ: “Này, chàng trai, trả nón cho ta đi!” Nói xong ông ta đi lấy nón, Phó Thanh Mộ một tay ấn chặt chiếc nón trên đầu, nhất quyết không để ông ta lấy xuống, ông chủ hết giật rồi kéo cũng không xong, vô cùng tức tối, “Chàng trai này làm sao vậy! Ta có lòng tốt cho người mượn nón che nắng, người lại ăn vạ không trả cho ta!”

Nhấm Cửu cũng cảm thấy hơi nghi hoặc: “Người lấy nón của người ta làm gì, dọc đường đâu có thấy người nói sợ nắng.”

Phó Thanh Mộ chỉ đành than thầm, nghiêng răng lẩm bẩm: “Thề tử hống chuyện như vậy mà cười về thì bao nhiêu mạng cũng không đủ đền...”

Sở Cuồng biết câu này nói để hắc đầu nghe, giống như khuê nữ nhà mình làm sai chuyện gì, hắc đầu im lặng nhẫn nhịn, liếc mắt nhìn sang thấy năm người bên kia đồng loạt đứng dậy, Sở Cuồng lặng lẽ lấy vũ khí bên chân ra: “Tôi giúp cô ấy.”

Nghe Sở Cuồng nói vậy, thân hình năm đại hán kia như một bức tường chặn trước bàn họ, Nhấm Cửu có chậm chạp đến đâu đi nữa cũng không thể nào không hiểu được đã xảy ra chuyện gì, có Sở Cuồng ở đó, ý

nghĩ đầu tiên của Nhấm Cửu là không cần lo lắng cho an nguy của mình, mà kinh hãi quay sang nhìn Phó Thanh Mộ: “Người... người...”

Nhấm Cửu cảm thấy chuyện này mình đi thật được ông trời thương xót quá rồi, vô tình nhằm lẫn diệt một sơn trại lợi hại, bỗng dưng khi không cứu một đạo sĩ cũng có lai lịch, tiếp theo nữa thì... Lẽ nào là tình tiết gặp phải yêu ma quỷ quái sao...

Nàng đang suy nghĩ lan man, người lớn tuổi nhất trong năm người kia bỗng ôm quyền nói: “Huynh đài, bọn ta cảm thấy thân hình của huynh đài rất giống một nam nhân mà huynh đệ bọn ta đang tìm. Không biết huynh đài có thể gỡ nón xuống để bọn ta xem thử không.”

“Không thể.” Phó Thanh Mộ khàn giọng, cứng nhắc cự tuyệt.

Mấy người kia nghiêm mặt lại, tay đặt trên cán đao: “Nếu vậy đừng trách bọn ta không khách sáo.” Điềm gia thấy tình thế không hay, vội vàng trốn sang một bên. Phó Thanh Mộ thả lỏng bàn tay đang giữ chiếc nón, cười nhẹ một tiếng: “Các vị đại lão gia cứ phải trêu chọc đạo sĩ nghèo ta bằng được sao, được rồi được rồi, cho các người xem.” Giọng điệu hần nhân nhượng, nhưng lúc lấy nón xuống, ánh mắt bỗng lạnh đi, chỉ thấy chiếc nón trong tay hần như một cây phi tiêu, “xoẹt” một tiếng bay ra, đánh cho mấy người kia không kịp phòng bị, tất cả lui về phía sau một bước, Phó Thanh Mộ thừa lúc mấy người kia tránh đi, hần lật bàn cong chân bỏ chạy, không gọi Nhấm Cửu và Sở Cuồng một tiếng.

Nhấm Cửu cũng ngẩn ra, nhưng Sở Cuồng phản ứng nhanh, lúc Phó Thanh Mộ ném chiếc nón hần đã đứng dậy, lúc Phó Thanh Mộ lật bàn hần đã kéo Nhấm Cửu ra bảo vệ sau lưng, lúc Phó Thanh Mộ chạy đi, năm đại hán kia hét lớn: “Đạo sĩ quỷ đói đừng hòng chạy!” Sở Cuồng ở bên cạnh rút vũ khí ra bóp cò, “pằng” một tiếng, khiến mấy đại hán đổ ập xuống đất.

Âm thanh này khiến Phó Thanh Mộ còn chưa chạy xa giật mình quay đầu, thấy Sở Cuồng vô cùng bình tĩnh chúi chúi vũ khí, vật kim loại gì đó chỉ bằng cánh tay kia “cách cách” thu nhỏ lại, được hần cất vào trong y phục. Phó Thanh Mộ nhìn đến trợn mắt há miệng, Nhấm Cửu lại cuống lên: “Không phải người giết hết bọn họ rồi đó chứ?”

“Súng hơi, lực đạo đã được thử nghiệm kĩ càng, chỉ đủ khiến người ta hôn mê, không đến mức mất mạng. Năm người này thân hình cường tráng, thiết nghĩ một lúc nữa là có thể tỉnh lại.” Hần kéo tay Nhấm Cửu đi về phía Phó Thanh Mộ, vừa đi vừa bình tĩnh nói, “Tôi cần phải tìm hiểu bối cảnh của anh, hãy thành thật khai báo, nếu không tôi sẽ không ngại sử dụng hành động thích hợp.”

Phó Thanh Mộ hồi thần sau cơn ngơ ngác, nhìn năm người ngất đi kia, ôm đầu hét lớn: “Thôi rồi thôi rồi thôi rồi! Huynh đệ, người còn dám gây họa hơn ta nữa đó!”

Sở Cuồng nhíu mày: “Tôi chỉ là giúp anh giải quyết khó khăn tạm thời. Theo lý anh nên cảm ơn tôi chứ.”

“Cảm ơn?” Phó Thanh Mộ suýt khóc, “Mấy tên cao to này vừa nhìn đã biết là Ngũ chỉ hùng huynh đệ của Minh Tùng sơn trang, Lão trang chủ của bọn họ rất xem trọng năm người này, người đánh họ ngất đi nằm đây, lẽ nào không phải ra mặt chống đối với Minh Tùng sơn trang sao?”

Sở Cuồng nhìn Phó Thanh Mộ hồi lâu, cuối cùng quay đầu nhìn Nhấm Cửu, thành thật hỏi: “Cô biết anh ta đang sợ điều gì không?”

Nhấm Cửu không biết Minh Tùng sơn trang là nơi nào, nhưng thấy Sở Cuồng vừa rồi dễ dàng đánh ngất năm người được vô cùng xem trọng kia, thiết nghĩ Minh Tùng sơn trang đó cũng không phải là nơi ghê gớm gì, vậy là Nhấm Cửu nghĩ nghĩ rồi nói: “Chắc cảm thấy đánh ngất năm người kia như vậy hơi mất lịch sự quá?”

Sở Cuồng nhíu mày: “Chôn bọn họ tốn không ít thời gian đâu...”

“Người còn muốn chôn sống bọn họ nữa à?” Phó Thanh Mộ sắp phát điên: “Các người rốt cuộc có hiểu lời ta không vậy?”

“Sao cũng được.” Sở Cuồng không buồn dây dưa với hần chủ đề này, “Nghỉ cũng nghỉ rồi, chúng ta tiếp tục lên đường.”

Phó Thanh Mộ vô cùng bi thương: “Bởi vậy, vấn đề chính là ở chỗ bây giờ chúng ta lên đường có dễ như vậy nữa không...” Hắn vừa dứt lời, bỗng trên con đường nhỏ dậy lên sát khí. Sở Cuồng cảm giác nháy bén, lập tức đề phòng, trong mắt hắn lại hiện lên những hàng chữ kia, Nhấm Cửu ở sau lưng hắn nghe giọng nữ cứng đờ hình như đang nói: “Truy bắt đối tượng, truy bắt đối tượng... Mục tiêu quá đông, đề nghị sử dụng vũ khí có tính sát thương lớn...”

Phó Thanh Mộ bóp trán: “Minh Tùng sơn trang thích nhất là trong lúc làm nhiệm vụ chia thành hai đường sáng tối, người chỗ sáng không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ do người chỗ tối phụ trách giết, chắc... Một đám như bầy ruồi, lần này phiền to rồi...”

Sở Cuồng trầm ngâm, quả đúng vậy, bị tấn công ở nơi không có phòng bị, đối phương nhân số không rõ, lực công kích không rõ, hơn nữa lại ẩn náu khắp nơi, ứng phó sẽ bị phân tán, rất tiêu hao thể lực, nên lui không nên chiến. Định xong sách lược, Sở Cuồng chưa kịp nói ra, bỗng nghe “xoẹt” một tiếng, một mũi tên không biết từ hướng nào bắn tới, tiếp đó, tên từ bốn phương tám hướng lũ lượt bắn ra.

Sở Cuồng nhíu mày, ôm Nhấm Cửu vào lòng khom người xuống, bảo vệ thật kĩ.

Tiếng tên xé gió bên tai như đánh thức ác mộng của Nhấm Cửu, trong rừng, mưa tên, được bảo vệ dưới thân, tình cảnh này thật quen thuộc, huyết sắc trên mặt nàng đột nhiên bị rút đi, toàn thân bỗng trở nên băng lạnh.

Gương mặt các tỷ tỷ trong ác mộng dường như chồng lên mặt Sở Cuồng, nàng bỗng vùng dậy muốn ôm Sở Cuồng, muốn làm chuyện lần trước nàng chưa kịp làm, nhưng sức mạnh Sở Cuồng lại quá kinh người, hắn giữ chặt nàng trong lòng: “Đừng động đây.” Hắn nói, phát giác được Nhấm Cửu đang run rẩy, phát giác được sự hoảng sợ trong lòng nàng, lòng Sở Cuồng mềm đi một cách kỳ lạ, dường như bị sự yếu đuối không kiềm chế được của Nhấm Cửu chọc đau, hắn khẽ nhíu mày, “Nhấm Cửu, đừng sợ.”

Vòng tay này cứng cáp như một bức tường, bao bọc lấy nàng, cho nàng một sự bảo vệ kiên cố nhất từ đầu đến chân, ngực hắn vẫn luôn ấm áp, không có mùi máu tanh, không có dịch thể ướt át, không có hơi thở lạnh lẽo khiến người ta tuyệt vọng...

“Đừng sợ.” Giọng Sở Cuồng vẫn như thường, “Họ không tổn thương cô được đâu, cũng không tổn thương tôi được đâu. Tôi có thể bảo vệ cô.”

Vòng tay này vững như thành đồng, nhưng lại ấm áp như ánh nắng ngày đông.

Trong tình trạng như vậy Nhấm Cửu khó mà không nảy sinh sự ỷ lại vào hắn. Trong cái ôm thật chặt của hắn, nàng cuộn mình như một đứa trẻ, cúi đầu, vành mắt dần dần đỏ lên.

Nhấm Cửu thậm chí đột nhiên có ảo giác, dường như cả thế giới của nàng chỉ còn có Sở Cuồng.

Chỉ có Sở Cuồng mới biết về nàng và quá khứ của nàng.

26. Q.1 - Chương 26

Loạt tên thứ nhất vừa bót, Sở Cuồng không biết lấy trong ngực ra thứ gì đặt xuống đất ấn một cái, chỉ nghe “xì” một tiếng, sương trắng phun ra bao phủ cả rừng cây, trong rừng dậy lên âm thanh huyền ảo, dường như đối phương đã hỗn loạn.

Hắn nhân cơ hội này ôm eo Nhấm Cửu, vác nàng lên vai chạy đi, được vài bước, tay kia hắn túm áo một người khác kéo theo.

Khi sương trắng tan đi, trong rừng nào còn bóng dáng ba người nữa. Mấy hắc y nhân trên cây nhảy xuống, một người đá đá vật kim loại trên mặt đất. Mấy người nhìn nhau, có người ra lệnh: “Các người khiêng Ngũ sứ về, các người đuổi theo!” Vừa dứt lời, tiếng gió trong rừng khẽ động, tản ra bốn phương tám hướng.

Chạy thẳng một mạch, vai Sở Cuồng va đập vào bụng Nhấm Cữu khiến nàng sắp nôn, tiếng nước chảy phía trước ngày càng gần, đến khi bọt nước bắn lên mặt, Phó Thanh Mộ bị lôi đi cuối cùng cũng giãy ra hét lên: “Nhảm đường rồi! Tuyệt lộ! Là tuyệt lộ!”

Thân hình Sở Cuồng khựng lại, Nhấm Cữu lập tức giãy ra khỏi tay hắn, mặc kệ đá ẩm ướt thế nào, nàng ngồi xuống ôm bụng cả buổi không nói một lời, Phó Thanh Mộ sờ lên cổ áo suýt chút bị giật đứt thớ dóc. Hắn cúi người nhìn Nhấm Cữu: “Hắn... luôn dùng cách gần như là đồng quy... đồng quy vụ tận này để cứu người sao?”

Nhấm Cữu không nói gì, quay đầu nhìn Sở Cuồng, thấy sau lưng hắn trũng ba mũi tên, ở gối cũng trũng một tên, thân hình Nhấm Cữu cứng lại, lập tức bò dậy hỏi: “Người bị thương thế nào rồi?”

Phó Thanh Mộ nghe vậy, thần sắc trong mắt khê động, quay sang nhìn Sở Cuồng, không ngờ vừa nhìn lại chạm phải ánh mắt Sở Cuồng, thần sắc hắn lạnh lùng như đã nhìn thấu tất cả mọi tâm tư của mình, Phó Thanh Mộ âm thầm quay đầu nhìn ra sau lưng Sở Cuồng, vì tiếng nước quá lớn khiến Phó Thanh Mộ không thể không nói to: “Chúng ta hết chỗ trốn rồi!” Hắn chỉ chỉ thác nước sau lưng.

“Có.” Sở Cuồng kiên quyết đáp, đưa tay sờ ra sau lưng, trong chớp mắt, ba mũi tên không hề do dự được rút ra, tiếng rách khiến khóe miệng Phó Thanh Mộ giật giật: “Tráng sĩ...” Nhấm Cữu sợ đến tái mặt, vội nhìn ra sau lưng hắn, chỉ thấy y phục bị rách mấy lỗ nhỏ, ngay cả máu cũng không thấy.

Phải rồi... sao nàng lại quên rằng y phục này của Sở Cuồng đao thương bất nhập...

Sau lưng có bóng người dao động ngày càng rõ ràng, Sở Cuồng cúi người, tức tốc bẻ gãy mũi tên găm trên gối, chỉ để lại đầu tên bên trong, hắn đứng dậy kéo Nhấm Cữu tiếp tục đi về phía trước: “Nhảy xuống thác nước.”

“Người điên rồi sao?” Phó Thanh Mộ hét lên trước, “Nghe động tĩnh thì thác này ít nhất cũng mười mấy trượng đó! Ai dám nhảy xuống chứ?”

Ánh mắt Sở Cuồng nhàn nhạt rơi trên người Phó Thanh Mộ.

Phó Thanh Mộ nuốt nước bọt, lùi lại một bước: “Tráng sĩ... Đừng...”

Nhưng còn chưa dứt lời, bên kia có một mũi tên nhắm vào Nhấm Cữu bắn đến, lúc này động tác Phó Thanh Mộ còn nhanh hơn Sở Cuồng một phần, hắn kéo vai Nhấm Cữu về phía sau để tránh, nhưng không ngờ Phó Thanh Mộ lại trượt chân, cả người ngã về phía sau, tay vẫn kéo Nhấm Cữu chưa buông, chỉ nghe hai người kinh hô một tiếng, trong lúc không kịp phòng bị gì đã rơi xuống thác nước.

Trông mắt Sở Cuồng co lại, muốn chụp lại thì đã không kịp, tiếng nước chảy quá lớn che lấp tiếng kêu của hai người, ký hiệu lướt qua trong mắt, nhưng vẫn chưa dò ra tin tức gì. Sở Cuồng nhú mày, định nhảy xuống đi tìm, nhưng còn chưa hành động thì phía sau lại có một loạt tên bắn đến.

Lúc này Sở Cuồng mới phát giác trình tự tác chiến của mình có sai lầm, hắn phải tỉnh tĩnh lại trước, giải quyết đội ngũ truy kích, chặn đứt thông tin của họ, để sau đó mới có thời gian cứu viện mà không bị quấy rối.

Lòng hắn hơi bức bối, nhưng vẫn không làm trái trình tự tác chiến trong đầu mà móc vũ khí ra, bắn về phía những người truy đánh đến.

Lúc này Nhấm Cữu và Phó Thanh Mộ rơi xuống thác nước, nhưng không trực tiếp rơi xuống những tảng đá lớn bên dưới mà được một cây cổ thụ chìa ra trong đá đỡ lại, treo ở bên trên, sau đó thuận theo độ cong của cổ thụ trượt xuống một sơn động phía sau thác nước. Nhấm Cữu bị va đập hơi đau, ôm bụng bò trên mặt đất ói mửa, Phó Thanh Mộ bên cạnh cũng ho dữ dội.

Cuối cùng Nhấm Cữu cũng ói sạch mọi thứ trong bụng, Phó Thanh Mộ bên cạnh cũng từ từ ngừng ho, hắn run tay sờ vào chiếc hồ lô bên eo, nhưng sờ hồi lâu cũng không thấy gì, thiết nghĩ lúc rơi xuống đây đã bị rơi mất, hắn không nhận được lại ho mấy tiếng, bàn tay bấu chặt vào bùn đất bên cạnh, dường như đang cố nhịn đau đón gì đó...

Nhưng Nhấm Cữu lại không chú ý đến dị trạng của hắn, nàng vịn vào tường đi về phía cửa động: “Ở đây là sau thác.” Bên ngoài tiếng nước âm ỉ, hơi ẩm nồng đậm, nhưng dù sao cả người cũng ướt đầm rồi, Nhấm

Cửu cũng không để tâm gì nữa, nàng đưa tay sờ vào nước bên ngoài, “Chúng ta phải nghĩ cách để Sở Cuồng biết chúng ta ở đây...” Nàng nhìn xung quanh, chỉ có cây to chìa ra trên tảng đá lớn bên dưới hang động là có thể cho Sở Cuồng biết, nhưng cành cây ẩm ướt, Nhấm Cửu vốn không thể nào bò ra bên ngoài được, nàng quay đầu hỏi Phó Thanh Mộ, “Trước đó chẳng phải mấy người kia nói người lặn lội giang hồ sao? Người biết võ công phải không, người có cách gì không... Người làm sao vậy?”

Thấy Phó Thanh Mộ vẫn bò dưới đất, Nhấm Cửu bước nhanh đến: “Vừa rồi ngã bị thương sao?”

“Ừ... Bị thương rồi.” Giọng Phó Thanh Mộ khàn đặc, dường như đang kìm nén cảm xúc gì đó, “Có thể phải cần cô... giúp chút việc nhỏ.”

Lúc hắn nói lời này, Nhấm Cửu thấy máu nhỏ trên cổ hắn xuống. Không biết làm sao, lòng Nhấm Cửu đột nhiên nảy sinh chút sợ hãi: “Làm sao vậy?” Chưa dứt lời, một bàn tay ẩm ướt bỗng bóp lấy cổ nàng, lực đạo mạnh mẽ khiến nàng không thể phản kháng, đè mạnh nàng xuống đất.

Phó Thanh Mộ đè trên người Nhấm Cửu, ánh sáng từ mờ trong hang động khiến Nhấm Cửu không nhìn rõ mặt hắn, nhưng máu trên cổ hắn vẫn nhỏ giọt xuống hõm cổ nàng, thuận theo độ cong của cổ nàng chảy xuống, nhìn giống như Nhấm Cửu bị cắt cổ họng.

“Vừa rồi bị cành cây quẹt xước cổ.” Phó Thanh Mộ kiềm chế nói, “Ta cần...” Hắn chậm chậm cúi đầu, “Uống chút máu của cô.”

Cương... cương thì hút máu?

Nhấm Cửu sợ đến tái mặt, liều mình giãy dụa, nhưng sức lực của Phó Thanh Mộ cũng mạnh đến kinh người, một bàn tay bóp chặt hai tay nàng đè lên cổ nàng, khóa lại động tác của nàng.

“Đừng! Máu của ta!” Hơi thở Phó Thanh Mộ phun trên cổ khiến Nhấm Cửu sợ phát khóc, “Người đừng cắn ta! Sở Cuồng sẽ xuống đây đó! Cắn ta rồi hắn nhất định sẽ xử ngươi!”

“Hắn không xuống được đâu...”

Sao Nhấm Cửu lại không biết đạo lý này chứ, tiếng nước bên ngoài lớn như vậy, hắn nhất định không biết họ bị nhốt trong hang động này đâu, nàng chết chắc rồi, Nhấm Cửu nghĩ, nàng nhất định sẽ bị hút máu thành xác khô, những việc nàng muốn làm vẫn chưa làm được việc nào cả thì đã phải chết rồi...

Cánh môi ẩm nóng phủ lên động mạch cổ Nhấm Cửu, hàm răng cứng đờ cắn vào da thịt nàng, một nỗi sợ hãi to lớn từ trong lòng ủa ra, nàng liều hết sức lực cuối cùng gào to: “Sở Cuồng! Cứu mạng! Sở Cuồng! Ông nội người, cứu mạng đi!”

Cảm giác đau đớn... không xuất hiện.

Cổ bỗng nhẹ đi, Phó Thanh Mộ bị một lực đạo mạnh mẽ đẩy sang một bên, Nhấm Cửu ôm cổ vội vã rút về phía sau, mãi đến khi lưng chạm vào vách động nàng mới tìm lại được sức lực để thở.

Còn bên kia, Sở Cuồng đang đè Phó Thanh Mộ xuống đất, vũ khí trong tay dùng lực kê lên trán Phó Thanh Mộ: “Bất kỳ hiệp nghị nào tôi và anh thỏa thuận trước đó đều có tiền đề là không được làm tổn hại cô ấy, hành động của anh hôm nay đã vượt quá giới hạn nhẫn nhịn của tôi.”

Giọng Sở Cuồng lạnh lẽo hơn thương ngày rất nhiều.

“Ha... ha... người bảo vệ cô ta như vậy, tại sao không... bảo vệ cả đời đi?”

Sở Cuồng im lặng, ánh mắt Phó Thanh Mộ tối đi: “Hơn nữa, người tưởng người thật sự bảo vệ được cô ta sao...?”

Lòng Sở Cuồng khê lạnh đi, liếc nhìn Nhấm Cửu bên kia, trong thoáng chốc chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hơi thở nặng nề, trên cổ còn có vết máu chảy xuống... Hắn hơi phân tâm, bỗng Phó Thanh Mộ vùng tay đoạt vũ khí trong tay Sở Cuồng, nhắm vào tim hắn, học cách vừa rồi hắn cầm vũ khí, chỉ nghe “pằng” một tiếng, thân hình Sở Cuồng như một con diều bay về phía sau, chật vật rơi xuống đất.

Hắn nhắm mắt, môi gần như không còn màu sắc, y phục trước ngực hắn thủng một lỗ, nhưng không có vết máu chảy ra, chỉ có những ký hiệu Nhấm Cửu không hiểu nhảy nhót trong lỗ thủng trên y phục hắn,

trong tai hắn có giọng nữ rất nhỏ đang nói gì đó, Nhắm Cữu hơi hoảng hốt, không biết có nên dừng vào hắn không.

Phó Thanh Mộ cũng bị sức mạnh của vũ khí làm kinh sợ, tiếp đó hắn cũng bắt đầu ho dữ dội, thầm nghĩ trước đó nam nhân này đã hạ độc mình, thuốc giải nhất định còn trên người hắn, nay cơ thể hắn yếu ớt, nữ nhân bên cạnh này đã trở thành uy hiếp duy nhất, hắn nên giết nữ nhân này, uống máu cô ta, sau đó từ từ tìm thuốc giải trên người nam nhân này.

Nghĩ vậy, Phó Thanh Mộ cầm vũ khí âm thầm nhắm vào Nhắm Cữu.

“Chạy...”

Nhắm Cữu thấy miệng Sở Cuồng mấp máy, nàng cúi đầu muốn nghe rõ hắn nói gì, cổ tay lại bị Sở Cuồng kéo lấy: “Chạy...” Hắn nói khiến Nhắm Cữu ngẩn ra, bỗng sau lưng “pằng” một tiếng, cùng lúc này, nàng cũng bị một người ôm vào lòng.

Một lực va đập cực lớn truyền đến, trước khi bị đẩy ra ngoài thác nước, Nhắm Cữu nhìn thấy Phó Thanh Mộ ở bên kia đang cầm vũ khí trợn mắt, và đầu tóc hỗn loạn của Sở Cuồng.

Nàng lơ mơ hiểu ra, vừa rồi Phó Thanh Mộ lại bắn họ một phát, nhưng Sở Cuồng đã thay nàng đỡ phát súng này, sau đó bị lực đạo đẩy ra ngoài thác nước.

Những giọt nước rơi vỡ trên người họ.

Nhắm Cữu ôm chặt tay Sở Cuồng, nàng nghĩ, một nam nhân đã dùng mạng để cứu nàng, bảo nàng làm sao buông tay đây?

27. Q.1 - Chương 27

Nước chảy xiết, đá ngổn ngang, lực va đập cực mạnh kéo Nhắm Cữu lúc chìm lúc nổi, vốn không còn đường tự cứu, nàng giữ Sở Cuồng quá chặt, gân cốt trên tay hơi tê dại, nhưng nàng vẫn nắm chặt không buông, khi nước chảy chậm dần, Nhắm Cữu tìm được một cơ hội ôm lấy eo Sở Cuồng, nhưng ở đây quá nhiều đá, sóng ngầm không ngừng hình thành ở đáy sông, sức mạnh của xoáy nước kéo hai người ra giữa lòng sông, đập vào họ như đang chơi đùa.

Rốt cuộc đã va vào bao nhiêu hòn đá, rốt cuộc đã hứng bao nhiêu vết thương, rốt cuộc đau đến dường nào, Nhắm Cữu đã hoàn toàn không biết. Lòng nàng chỉ lơ mơ có một ý nghĩ, không thể để mất Sở Cuồng.

Dòng chảy kéo Nhắm Cữu lên trên mặt nước, vừa hay có một cành cây mọc chìa ra, tay Nhắm Cữu đang ở trong nước không kịp bắt lấy, nàng há miệng cắn vào cành cây, sức mạnh của dòng nước tiếp tục kéo họ đi về phía trước, vỏ cây thô ráp khiến khóe miệng Nhắm Cữu rách ra, một tay nàng ôm lấy Sở Cuồng, một tay chụp lấy cành cây, lúc này miệng mới nhả ra.

Nhắm Cữu thử ôm Sở Cuồng thuận theo cành cây bò lên bờ, nhưng cành cây nàng chụp được mọc trên vách núi, lên trên hai ba thước nữa mới có một con đường nhỏ có thể đứng được, một mình nàng bò lên thì không thành vấn đề, nhưng mang theo Sở Cuồng...

“Buông tay.” Giọng nói trong lạnh vang lên bên tai nàng.

Nhắm Cữu quay đầu nhìn, thấy Sở Cuồng đã tỉnh, nhưng trong tình trạng này, nàng không biết nên khóc hay nên cười.

“Buông tay.” Hắn lại bình tĩnh nhắc nhở.

Nhắm Cữu hồi thần, nàng lắc đầu: “Không buông.” Giọng nàng vô cùng kiên định, “Đánh chết cũng không buông! Ta không thể để người trôi theo dòng nước, một mình sống tiếp được! Có chết thì cùng chết!” Nàng hét lên, ba phần tuyệt vọng, ba phần vô cơ gây rối, còn có chút cảm xúc Nhắm Cữu không nhận ra, tất

nghe trong ngực nàng, khiến nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi, “Ta không muốn để người chết! Nhất định có cách để chúng ta cùng sống tiếp mà! Nhất định có...”

“Đương nhiên là có.” Sở Cuồng không đủ sức, nhưng trong giọng nói vẫn có sự trấn định khiến Nhấm Cửu tạm thời nín khóc. Nàng kỳ quái nhìn Sở Cuồng, nhưng tiêu cự của đồng tử chậm chậm hướng vào một sợi dây trong không trung, thứ này trông có vẻ quen mắt... Giống như sợi “dây kéo” lúc trước họ dùng để treo lên vách đá ở hậu sơn núi Chi Lương...

“Dây kéo đã cố định xong rồi.” Sở Cuồng nói, “Cô buông cành cây ra đi.”

Gương mặt khóc lóc nhếch nhác của Nhấm Cửu cứng lại.

Vừa rồi ý hấn bảo nàng buông cành cây ra sao...

Nàng ngược đầu nhìn sợi dây hướng lên trên, sao có thể không hiểu được nữa, nàng nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, hơi ngưng ngừng buông cành cây ra.

Sợi dây từ từ kéo họ lên trên, so với lần trước leo lên vách đá thì tốc độ đã chậm đi nhiều, tư thế hai người ôm nhau cũng âm muội hơn lần đầu công nhau.

“Làm... lúc nào vậy?” Nhấm Cửu hỏi.

“Lúc cô cần cành cây đó.”

“Ồ...”

Một hồi im lặng, lúc Nhấm Cửu tưởng Sở Cuồng không nói gì nữa, nhưng một giọng nói cực nhỏ như ảo giác chui vào tai nàng: “Cảm ơn cô đã kéo tôi lại.”

Nhấm Cửu ngẩn ra: “Người nói gì?”

Sở Cuồng nhìn lên trên: “Không, không có gì.”

Yên ổn đáp xuống con đường nhỏ trên vách núi. Hình bán nguyệt ở đầu sợi dây được thu về, đặt vào eo Sở Cuồng trở lại thành một chiếc đĩa tròn.

Hắn vô lực ngồi xuống đất, hơi thở nặng nề. Bộ dạng ban nãy của Sở Cuồng khiến Nhấm Cửu gần như quên mất chuyện trước đó hắn bị thương, bây giờ thấy hắn như vậy nhất thời nàng không biết làm sao: “Ta biết ít thảo dược tốt cho ngoại thương, ta đi hái cho người...” Sở Cuồng gật đầu, Nhấm Cửu vội vã để lại một câu, “Người chờ ta nhé.” Rồi cong chân thuận theo con đường nhỏ chạy lên núi.

Nhấm Cửu đi không bao lâu, Sở Cuồng bỗng ho dữ dội, nhưng hắn ngồi không dưới đất mà lê một chân nặng nề, khắp khiêng đi theo con đường nhỏ bên vách núi, lúc mới lên đây, hắn lơ mơ thấy phía trước có một sơn động, không giống như tự nhiên hình thành mà giống như được con người khai phá hơn. Liên tưởng đến con đường nhỏ bên vách núi này, nơi đây chắc được người ta đặc biệt khai phá, nhưng rốt cuộc là để làm gì, có nguy hiểm hay không hắn vẫn chưa xác định được, bởi vậy hắn nhân lúc Nhấm Cửu rời đi để thăm dò trước.

Ở vết thương trước ngực và sau lưng, chữ vẫn không ngừng nhấp nháy, giọng nữ trong tai không ngừng lặp lại: “Hệ thống hô hấp tổn thương, tim mạch tổn thương, xin dừng mọi hành động, đề nghị bước vào trạng thái thôi miên điều chỉnh cơ thể, hệ thống hô hấp tổn thương, tim mạch tổn thương, xin dừng mọi hành động, đề nghị bước vào trạng thái thôi miên điều chỉnh cơ thể...”

“Tôi biết rồi.” Hắn muốn khiến nó dừng lại, nhưng hệ thống phục vụ lại bắt đầu lặp lại câu này, Sở Cuồng biết mình bị thương không nhẹ nên hệ thống mới cảnh báo hắn như vậy, nhưng bây giờ làm sao hắn có thể vào trạng thái thôi miên, vậy chẳng phải sẽ dọa Nhấm Cửu lúc hái thuốc trở về sao...

Nghĩ đến giọng nói khản đặc và gương mặt đầy nước mắt của Nhấm Cửu trong dòng chảy vừa rồi, bước chân Sở Cuồng bỗng khựng lại, ngực đột nhiên truyền đến một hơi ấm, khiến hắn không thể không hít một hơi thật sâu để đè nén cảm giác kỳ quái này xuống.

Có chỗ không đúng...

Sở Cuồng ôm ngực, cơ thể hắn chưa bao giờ có phản ứng như vậy, là vì... bị thương sao?

Hắn gắng sức đè nén cảm xúc kỳ lạ trong lòng, tiếp tục cất bước đi về phía trước, trong đầu như phát bệnh mà chui ra dáng vẻ của Nhấm Cửu khóc lóc hét lên phải cùng chết, lòng khê động, hắn vịn vào vách đá, ho thật lớn... Quả nhiên là vì bị thương mà ra sao...

Gắng hết sức lực mới đến được cửa động, Sở Cuồng nhìn vào trong, bàn đá ghế đá giường đá, nghiêm nhiên là từng có người ở, nhưng trên bàn ghế đều có rêu, thiết nghĩ đã lâu rồi không có ai đến, thạch thất thô sơ, vừa nhìn là thấy hết, chắc không có cơ quan, thiết nghĩ chắc là có người muốn tạo ra một chỗ thanh tịnh để thỉnh thoảng đến chơi.

Sở Cuồng yên tâm ngồi trước cửa động, quả nhiên không bao lâu bèn nghe thấy giọng Nhấm Cửu: “Sở Cuồng? Ở đâu vậy?”

“Ở đây...” Lúc hắn lên tiếng mới phát hiện giọng mình quá nhỏ, tiếng nước chảy dưới sông đủ để che lấp giọng hắn, nhưng sức lực không đủ, hắn thật sự không thể hét to hơn nữa, Nhấm Cửu đang tìm người bên kia bắt đầu hốt hoảng.

Sở Cuồng gian nan dịch nửa người ra, đang định gọi nàng, lại thấy Nhấm Cửu hoảng hốt như một đứa trẻ loanh quanh tìm kiếm ở đó: “Này! Sở Cuồng! Người đừng dọa ta chứ! Người đang ở đâu vậy?”

Sở Cuồng là sĩ quan, vẫn luôn bị bắt buộc khống chế cảm xúc của mình và các “lẽ thường” khác, hắn không dễ cảm động, càng không tán thưởng sự hi sinh của kẻ yếu, nhưng trong lúc yếu đuối Nhấm Cửu vẫn kiên cường không buông tay lại khiến hắn cảm động, hắn hiếm khi chuộng hư vinh, nhưng biểu hiện dựa dẫm và quan tâm của Nhấm Cửu lúc này không biết đã khuấy đảo thần kinh nào của hắn, khiến hắn thỏa mãn. Nhưng bất kể là cảm động hay hư vinh, lúc này đều bị thua bởi một cảm xúc khác, cảm xúc đó có tên là đau lòng, nó vạch một lỗ chỉ mạng trong trái tim như sắt thép của hắn, khiến hắn khó chịu còn hơn cả bị thương.

Nhấm Cửu từ con đường nhỏ tìm tới, thấy Sở Cuồng đang ngồi trước cửa động, thân hình nàng nhũn đi, tiếp đó là nộ hỏa ngút trời: “Người không biết la lên một tiếng sao? Người không biết gây ra chút động tĩnh sao? Hừ dọa ta vui lắm phải không?”

“Tôi không muốn dọa cô.” Sở Cuồng nhàn nhạt đáp, “Chỉ là tôi...” Chỉ là hắn không tìm được mà thất thần. Lúc lời đến bên miệng lại bị hắn đổi thành câu, “Kiệt sức rồi.”

“Kiệt sức mà người còn có thể chạy xa vậy sao?” Nhấm Cửu chùi loạn nước mắt.

“Trong này có chỗ ở.”

Nghe vậy, lúc này Nhấm Cửu mới đè nén nộ hỏa, nhìn vào trong động: “Vùng rừng núi hoang vu này mà có chỗ ở sao...” Nàng hơi vui mừng, “Ở đây chắc lâu lắm rồi không ai đến, một bên là vách núi, một bên là con sông chảy xiết, chỉ cần chúng ta giữ con đường nhỏ này thì không ai có thể vào, người có thể yên tâm ở đây dưỡng thương một thời gian rồi.”

“Ừ, nhưng trước đó...” Sở Cuồng thở dốc, đột nhiên bắt đầu cởi chiếc thắt lưng gọn gàng đến kỳ quái của hắn.

Nhấm Cửu cả kinh: “Bị thương thành như vậy rồi người còn muốn làm gì nữa?” Còn chưa dứt lời đã thấy Sở Cuồng hơi khó nhọc cởi quần.

Nhấm Cửu kinh hô: “Lưu manh! Vừa ra khỏi hiểm cảnh thì người đã muốn giở trò rồi!” Bàn tay ôm mặt hổ ngón, lộ ra đôi mắt đen láy đang đảo đảo. Ánh mắt không bắt ngờ mà rơi trên đũng quần Sở Cuồng, nhưng thấy bên trong hắn còn mặc một chiếc quần ngắn nữa, Nhấm Cửu có hơi thất vọng, nhưng tiếp đó bèn thấy đầu gối đang rỉ máu của hắn.

Lòng bàn tay siết lại, bóp chặt gương mặt mình, nàng đột nhiên nhớ ra, trước đó lưng và gối Sở Cuồng đều trúng tên, nhưng lúc đó hắn chỉ rút tên trên lưng ra, còn tên ở gối hắn chỉ bẻ gãy phần đuôi, không hề rút ra...

Lúc đó hắn đã bị thương rồi, sau đó còn cứu nàng, bị nàng liên lụy rơi xuống sông...

Nhấm Cửu cắn môi, đè nén cảm xúc dâng trào trong lòng: “Sao lại như vậy?” Nhấm Cửu lấy thảo dược mình hái về bỏ vào miệng vừa nhai vừa hỏi, “Chẳng phải y phục người đao thương bất nhập sao?”

“Để tiện hành động, phòng ngự ở khớp sẽ mỏng một chút.” Giọng hắn cực kỳ bình tĩnh, nhanh nhẹn lấy trong y phục ra một con dao nhỏ, đâm nhẹ vào chỗ bị thương ở chân, cũng không nhìn vết thương ở đâu, dường như dựa vào cảm giác mà rạch da thịt ở gối ra, Nhắm Cửu thậm chí còn chưa kịp chớp mắt, con dao chưa đâm vào xương thịt đã được rút ra. Sở Cuồng dường như không cảm thấy đau đớn, hắn đưa tay ra đặt dưới cằm Nhắm Cửu để nàng nhả thảo dược nhai nát ra.

Nhắm Cửu ngơ ngác nhả thảo dược vào lòng bàn tay hắn, Sở Cuồng tức tốc ấn lên vết thương đang không ngừng chảy máu.

Nhắm Cửu nhìn hắn không chớp mắt, nếu không phải trán hắn toát rất nhiều mồ hôi lạnh, có lẽ Nhắm Cửu sẽ cho rằng vừa rồi hắn cắt vào chân người khác.

“Đau không?”

“Không đau.”

“...Gạt người.”

Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu, nhưng cũng không xảo biện nữa.

“Vết thương trên ngực và sau lưng người sao rồi?”

“Không sao, nhưng chút nữa tôi phải vào trạng thái thôi miên, có lẽ ba mươi sáu giờ nữa mới tỉnh lại... Cô đừng sợ.” Câu cuối cùng thêm vào hơi đột ngột, Nhắm Cửu không ngờ Sở Cuồng xưa nay chỉ “làm chính sự” lại lo cho tâm trạng của mình, nàng ngẩn một lúc mới gật đầu, nói như bảo đảm: “Ta sẽ trông chừng người, không để thân thể người bị người ta bắt đi. Người không cần lấy lòng ta...”

Sở Cuồng ghen lời trong thoáng chốc.

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn Nhắm Cửu, cuối cùng chỉ nói: “Vào trong động đi, tôi thiết lập chương trình phòng hộ ở cửa động, trên người cô có mấy nhận dạng của tôi, có thể tự do ra vào, nếu ba ngày nay gặp bất kỳ nguy hiểm gì thì cứ trốn trong động sẽ không sao.”

“Bất kỳ nguy hiểm gì cũng không sao à?”

“Ừ... Bất kỳ nguy hiểm gì.”

28. Q.1 - Chương 28

Sở Cuồng nằm trên giường đá nói ngủ là ngủ ngay, không hề có hiện tượng tỉnh lại.

Nhắm Cửu không dám đi xa, dứt khoát lấy sào trúc và một sợi dây mảnh làm cần câu cá, mỗi ngày đều ngồi bên con đường nhỏ thả câu. Đến ngày thứ ba, Sở Cuồng trên giường đá vừa mở mắt đã thấy Nhắm Cửu ngồi trên con đường nhỏ trước cửa động câu cá, nàng hoàn toàn không biết Sở Cuồng đã tỉnh, một tay cầm cần câu, tay kia bứt lá cỏ đưa lên miệng thổi giết thời gian.

Lần đầu tiên Sở Cuồng nghe thấy giai điệu từ thực vật tấu nên, âm điệu cao, âm luật đơn giản, hình thức phát ra âm thanh là do không khí kéo theo chấn động cao tần trên phiến lá sinh ra... Nửa đại não lý tính của hắn vô thức hình thành kết quả phân tích này, nửa đại não còn lại như dừng trong trạng thái thôi miên, chỉ ghi lại ánh nắng bên ngoài động, Nhắm Cửu khẽ khom lưng ngồi đó, còn có một âm điệu không đẹp dễ lắm, nhưng lại vô cùng vui tai. Không có số liệu phân tích, không có phán đoán lý trí, chỉ ghi lại cảnh tượng đơn giản này trong lòng.

Có ý nghĩa sao? Hắn tự hỏi mình.

“Trừ khi nảy sinh ham muốn XXX, nếu không thì không có ý nghĩa.” Hệ thống phục vụ nhân tạo đáp câu hỏi của hắn trong tai.

Sở Cuồng hơi mất vui, chỉ trích hệ thống của hắn: “Im đi.”

Tiếng nhạc bên ngoài dừng lại. Nhấm Cữu quay người: “Ày... ta đánh thức người hả?”

Sở Cuồng thoáng im lặng, quyết định đổi chủ đề: “Ba ngày nay có xảy ra chuyện gì không?”

“Không...” Nhấm Cữu chưa nói hết, bỗng cảm thấy dưới chân lắc lư, nàng còn chưa phản ứng lại được đã xảy ra chuyện gì bên nghe thấy đỉnh đầu “ầm ầm” mấy tiếng cực kỳ trầm thấp, nàng ngược đầu lên nhìn, sắc mặt đột nhiên tái đi, “Đá lở!” Nàng chớp lấy hai con cá vừa câu được chạy vào trong động, Sở Cuồng nhanh chóng ý thức được xảy ra chuyện gì, hân cao giọng hét lớn: “Đừng vào đây!” Nhưng Nhấm Cữu đã xách cá chạy đến trước mặt hắn, bên ngoài “ầm” một tiếng cực lớn, bùn đất và đá trên núi lăn xuống, bịt kín cửa động, che hết toàn bộ ánh sáng.

Trong động tối đen một mảng, chỉ nghe tiếng Nhấm Cữu ho không ngừng, đèn trên vai Sở Cuồng sáng lên, chiếu rõ tình hình trong động.

Cửa động bị phong kín, bùn đất tung tóe rất nhanh lại lắng xuống. Nhấm Cữu khom người vịn vào giường đá ho kịch liệt, Sở Cuồng thở dài: “Chẳng phải bảo cô đừng vào sao?”

“Trước đó chẳng phải người nói bất kỳ nguy hiểm gì cũng có thể trốn vào sao?”

Sở Cuồng im lặng: “Xác suất núi lở quá thấp, không nằm trong dự tính của tôi, nhưng đã xảy ra rồi, không dự báo trước nguy hiểm là sơ suất của tôi.”

Nhấm Cữu “ha ha” bật cười, chỉ nói ông trời thật là muốn chơi chết nàng sao, chuyện quái quỷ gì đây? Trốn trong sơn động lánh nạn cũng gặp phải núi lở! Nhưng nàng nghĩ lại những chuyện quái quỷ đã gặp lúc trước, chuyện này coi như cũng bình thường thôi.

Nàng bóp bóp mũi, cuối cùng cũng ngừng ho: “Mấy vũ khí lợi hại của người đâu? Chẳng phải có thể khiến những thứ này tan thành tro bụi sao, chúng ta phá một cái lỗ trên tường ra ngoài đi. Ở lại đây sớm muộn gì cũng chết ngột.”

“Không thể dùng.” Sở Cuồng nói: “Không gian quá nhỏ, sức mạnh của vũ khí quá lớn, không thể xác định có khiến núi sập lần nữa không, nếu sụp đổ lần nữa thì tình trạng sẽ càng tệ hơn.”

Nhấm Cữu liếc đôi mắt cá chết nhìn Sở Cuồng: “Vậy chúng ta phải dùng tay đào lỗ chui ra sao?”

Trong mắt Sở Cuồng lóe lên ký tự kỳ dị, quét qua những tảng đá to bên kia, lắc đầu nói: “Không được, với hiệu suất nhân lực của hai người chúng ta, đào địa đạo ra ngoài ít nhất cũng mất hai ba ngày, hơn nữa chúng ta có xác suất chín mươi lăm phần trăm là trong lúc đào sẽ thiếu nước mà chết.”

“Vậy...” Nhấm Cữu chợt dạ cầu cứu, “Chúng ta phải nằm đây chờ Diêm vương gia đến cười chúng ta chết quá oan ức sao?”

Sở Cuồng đang trầm ngâm, bỗng nghe truyền đến một tiếng “keng”, Nhấm Cữu ngăn ra: “Núi lở nữa sao? Tốt quá, Diêm vương gia không chờ được mà lăn lê bò toài đến xem trò hề rồi...”

“Thanh âm từ bên ngoài truyền vào.” Sở Cuồng ngồi trên giường nhẹ gõ lên giường đá, nghe thấy tiếng trong động vọng lại, hắn đứng dậy nhìn xung quanh giường đá, tìm được một bộ phận dưới giường trông rất giống hòn đá bình thường, trên hòn đá phủ đầy rêu xanh, Sở Cuồng do dự một hồi, hơi khổ não nói: “Dưới giường này rỗng, chắc có một thông đạo, còn hòn đá này chính là cơ quan để mở giường đá.”

Nhấm Cữu cúi người, mượn ánh sáng trên vai hắn nhìn hòn đá kia: “Vậy chúng ta có mở ra không?”

“Đương nhiên rồi, nếu không chỉ có thể ngồi đây chờ chết.”

Nhấm Cữu nặng nề gật đầu: “Vậy chúng ta phải tìm cách chính xác để mở nó sao?”

“Thông qua scan lập thể cho thấy, vận hòn đá sang bên phải chín mươi độ ấn xuống thì sẽ khởi động cơ quan.”

Nhấm Cữu quay đầu nhìn Sở Cuồng: “Ồ... Vậy bây giờ người không mở nó vì sợ đột nhiên mở ra sẽ xuất hiện cạm bẫy không dự báo trước sao?”

“Có thể xác định rằng bên dưới chỉ có thông đạo, không có cạm bẫy.”

“.....” Nhắm Cữu liếc Sở Cuồng, “Người có thể cho ta biết lý do khiến người cứ nhìn chăm chăm hòn đá này nhưng không tiếp xúc với nó không?”

“Tập trung lực chú ý đáng thương của cô.” Sở Cuồng nghiêm nghị nói: “Giữa những thực vật màu xanh trên hòn đá có sinh vật màu đen đang hoạt động, tạm thời không thể phán đoán chúng có tính công kích không.”

Khóe miệng Nhắm Cữu giật giật: “Chẳng qua là mấy con kiến thôi mà, người có cần làm quá vậy không? Lúc còn nhỏ ta cũng từng lấy nước dìm chết được nhiều lăm đó được không hả?”

Sở Cuồng có cảm giác phải nhìn Nhắm Cữu bằng con mắt khác. Nhắm Cữu thật sự không nhin được khi Sở Cuồng mang lòng sùng bái nàng trên phương diện này, nàng hất Sở Cuồng ra, đưa tay vịn hòn đá, ấn xuống dưới, vạc giường trên giường đá “cách cách” hai tiếng mở ra, lộ ra thông đạo bên dưới, thông đạo rất lâu chưa mở bỗng thổi lên một luồng gió mát, mang theo mùi vị mục nát khiến Nhắm Cữu rùng mình, lòng hơi sợ hãi.”

Nàng nuốt nước bọt: “Chúng ta phải xuống thật sao?”

“Không còn cách khác.”

Bên giường đá có bậc thang hướng xuống, ở nơi đèn trên vai Sở Cuồng không chiếu tới, hoàn toàn tối đen một mảng, Nhắm Cữu bất giác hơi nhút nhát, thấy Sở Cuồng đã bước xuống giường đá, đạp lên bậc thang, đi vài bước xuống dưới, Nhắm Cữu vội kéo tay áo Sở Cuồng, do dự không dám cầm tay hắn: “Ta... có thể cầm tay người đi không?”

Thật ra trước khi Nhắm Cữu kéo tay áo hắn, Sở Cuồng cũng muốn đưa tay kéo nàng đi, lúc này Sở Cuồng đã hoàn toàn không liệt “tiếp xúc thân thể với Nhắm Cữu” vào hạng mục cấm kỵ, không biết tự bao giờ hắn đã ngầm cho phép Nhắm Cữu tiếp xúc với mình, thậm chí bằng lòng chủ động chạm vào nàng, mãi đến khi Nhắm Cữu nói câu này, Sở Cuồng mới bừng tỉnh, thì ra... hắn đã coi Nhắm Cữu là một sự tồn tại khác biệt rồi sao, bất tri bất giác, thời gian và những chuyện từng trải qua đã đẩy Nhắm Cữu lại gần hắn, sau đó đem sự xa cách và phòng bị của hắn... nuốt chửng hết...

Thấy cả buổi Sở Cuồng cũng không đáp, Nhắm Cữu nghĩ chắc Sở Cuồng muốn từ chối nàng nhưng lại ngại không nói ra. Lòng bàn tay nàng siết lại, hơi uất ức bất lực định buông tay.

Nam nhân này không thích nàng, hắn cứu nàng trong lúc nguy cấp, giúp nàng trong lúc bất lực chỉ xuất phát từ “áy náy” và “tự trách” thôi...

Có lẽ lúc mới bắt đầu, Nhắm Cữu có thể mượn sự áy náy và tự trách của Sở Cuồng mà mặt dày mày dạn bám lấy hắn, giống như bám lấy thư sinh tú tài trước kia, nhưng bây giờ... nàng không dám.

Nàng có tư cách gì chứ?

Ngón tay buông ra nhưng trong phút chốc bỗng bị một đôi tay lớn giữ lại.

Độ ẩm cơ thể xuyên qua găng tay truyền đến lòng bàn tay hơi lạnh của Nhắm Cữu, thuận theo kinh mạch hướng lên, không hề phòng bị mà đập vào cánh cửa trái tim đang khép chặt của nàng, “ầm” một tiếng, dường như đã đập vỡ thứ gì đó, khiến máu nóng trong tim chảy ra, ầm ập cả vòm ngực.

Nàng ngơ ngác nhìn Sở Cuồng, hắn chỉ quay đầu liếc nàng một cái: “Đi thôi.”

Nhắm Cữu ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt chỉ rơi trên bàn tay đang gắn liền nhau, ngón tay nàng khê dùng lực siết lấy hắn, dường như sợ bị hắn hất ra, nhưng dường như lại sợ bị hắn ghét, không dám siết quá mạnh.

Không biết phải làm sao.

Giống như bây giờ, lý trí đang cho nàng biết, nam nhân này đã ba lần bốn lượt nói với nàng rằng hắn sẽ rời đi, hắn không thích nàng, thậm chí hắn còn tự mình đa tình giúp nàng tìm nam nhân khác có thể tái hôn với nàng. Hắn tốt với nàng chỉ vì hắn cảm thấy hắn đã hại nàng. Hơn nữa lý trí của Nhắm Cữu còn phân tích rõ ràng bản thân nàng, nàng biết rất nhiều chuyện là do Sở Cuồng mà ra, ở một góc tối nào đó trong lòng nàng thật ra cũng oán trách Sở Cuồng.

Nhưng lý trí bao nhiêu đi nữa, góc tối nào đi nữa cũng không kéo lại được tình cảm của Nhắm Cửu, tình cảm của nàng không hề nói lý lẽ, vô phương cứu chữa nói với nàng rằng: Nàng thích hắn, nàng thích hắn, nàng thích hắn...

Vô cùng ngang ngược không cho bất kỳ ai nói không được.

Trên đường đi xuống, trong thông đạo tối đen đôi lúc lại có những giọt nước man mát nhỏ xuống, rơi trên vai Nhắm Cửu, giống như có một bàn tay lạnh lẽo ở đằng sau vỗ vai nàng. Nhắm Cửu sợ đến toàn thân run rẩy, áp sát vào Sở Cuồng, nào còn lòng dạ nghĩ đến những chuyện như đỏ mặt tim đập hay mình có thích Sở Cuồng không.

“Cô đừng níu chặt như vậy.” Sở Cuồng nói, “Cũng đừng kẹp chân tôi lại... Tôi không thể đi được... Siết cổ tôi cũng không được.”

“Sao người nhiều yêu cầu quá vậy? Người không cảm thấy ở đây gió thổi vù vù vào mặt như ma vậy sao?”

Nhắm Cửu cảm thấy mình sợ đến sắp phát điên rồi. Trong thông đạo đen ngòm này không biết gió từ đâu chui vào, thổi nhẹ nhẹ bên tai, đôi lúc ngang qua những khe hở dưới đất còn có gió lạnh thổi lên, cứ như có người nói chuyện với chân nàng lúc nàng đi ngang vậy, nguyên rủa những lời độc ác tựa như muốn kéo chân nàng xuống.

Sở Cuồng không thể không ngừng lại gỡ Nhắm Cửu gần như đang bám trên người mình xuống: “Thứ nhất, xin các hạ nhận thức rõ ràng, ma là do ý thức trong chuyện xưa sinh ra, có tồn tại hay không thì vẫn còn tranh cãi đến ngày nay, chúng ta không thể dùng chuyện chưa được định luận để phán đoán sự tình. Thứ hai, có gió thổi đến là chuyện tốt, chứng minh trong thông đạo này có không khí lưu chuyển, vừa rồi chỗ chúng ta vào vì cửa động bị bịt kín, bởi vậy không khí không thể nào lưu chuyển, cũng tức là bây giờ thông đạo chúng ta đang đi xuống này đây ít nhất có hai lối ra, hơn nữa phải là lối ra rất lớn mới có thể khiến thông đạo dài thế này vẫn có không khí lưu chuyển, xét đến nhân tố hướng gió không ổn định, có thể suy đoán rằng thông đạo này ít nhất cho chúng ta bốn lối ra để thoát thân. Dưới chân cũng có gió, xuyên qua đá xanh dưới đất truyền ra, rất có khả năng bên dưới có mạch nước ngầm, đây là một chuyện tốt, ít ra trong lúc chúng ta lạc đường trong thông đạo này có thể lấy nước, kéo dài mạng sống được ba ngày.”

Nói đến đây, dưới chân Nhắm Cửu lại truyền đến tiếng gió vù vù, nàng lại ôm chặt eo Sở Cuồng, hai chân quắp vào người hắn, ôm hắn như một con gấu túi: “Chẳng phải ta vẫn luôn nói với người là ta không hiểu những lời người nói sao?”

Sở Cuồng im lặng.

Một lúc sau, sĩ quan Sở Cuồng trong lúc chiến đấu với ngàn vạn quân hạm cũng không nhiều may đã thở dài. Gỡ Nhắm Cửu trên người mình xuống, sau đó một tay vòng qua lưng nàng, một tay xuyên qua gối nàng, ôm xốc nàng lên.

“Cô đang ở trong tầm nhìn của tôi. Không cần phải sợ.”

Giọng nói trầm ổn của hắn khiến Nhắm Cửu cảm thấy thật yên lòng

29. Q.1 - Chương 29: Chương 29

Được Sở Cuồng ôm, tay Nhắm Cửu hoàn toàn không biết để đâu, suy trước tính sau, một tay nàng khế móc vào chiếc túi trước ngực Sở Cuồng.

Ánh mắt Sở Cuồng thoáng dừng lại trên ngón tay Nhắm Cửu, hắn bỗng cảm thấy Nhắm Cửu móc vào như vậy giống như đang cào cào trong y phục hắn, khiến hắn không kìm được mà thấy lòng nhột nhột. Hắn vội dời mắt bước về phía trước, thông đạo trống rỗng vang vọng tiếng bước chân hắn, sau khi đi được một đoạn, Nhắm Cửu đột nhiên nhớ ra điều gì hỏi: “Vết thương của người sao rồi? Ôm ta như vậy không sao chứ?”

“Trọng lượng của cô có thể bỏ qua không tính.” Sở Cường nghiêm túc nói, “Vết thương có hơi đau, nhưng không phải do trọng lượng của cô gây ra.”

“Ồ...” Nếu Sở Cường kiên trì muốn ôm nàng không buông tay, Nhắm Cữu cũng không cố chấp nữa, nàng đổi chủ đề, “Nói ra thì vũ khí của người sao đạo sĩ kia lại dùng được vậy? Chẳng phải cần tiến hành nhận dạng thân phận gì đó sao?”

“Vũ khí sơ cấp không cần ràng buộc thân phận, ở hành tinh mẹ của tôi, bất kỳ ai cũng có quyền mang súng, đây là một hành động tự phòng vệ, còn vũ khí trung cấp và vũ khí quân sự thì cần nhận dạng thân phận mới dùng được. Vũ khí sơ cấp đủ tạo thành sát thương chí mạng với các người, nhưng đối với tôi nhiều nhất cũng chỉ tổn thương một bộ phận trên cơ thể, tôi đã tự điều dưỡng ba ngày rồi, chín mươi phần trăm vết thương đã hồi phục, bởi vậy...” Sở Cường khựng lại, dường như không quen giải thích như vậy, “Không cần lo lắng.”

Nhắm Cữu ngẩn ra, nhất thời không biết tiếp theo phải nói gì.

Hang động tối đen, chỉ có đèn trên vai Sở Cường là ánh sáng duy nhất, tiếng thở của hai người và tiếng bước chân đều vô cùng rõ ràng trong không gian yên tĩnh này, bỗng nhiên, bước chân Sở Cường khựng lại.

Nhắm Cữu ngẩng đầu nhìn hắn, mắt hơi có xấu hổ, Sở Cường cúi đầu, ánh mắt hơi tế nhị. Nhắm Cữu chưa từng được ôm trong tư thế này, cũng chưa nhìn thẳng vào một nam nhân trong hoàn cảnh yên tĩnh ẩn mật như vậy, ánh mắt nghiêm túc của Sở Cường bắt gặp khiến gương mặt thô lỗ nhiều năm của nàng hơi ửng đỏ, nàng thở dốc nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Cô...” Sở Cường ngập ngừng lên tiếng, “Tè ra quần rồi sao?”

Nhắm Cữu xấu hổ cứng đờ mặt: “Tè... cái gì?”

Sở Cường nghiêm túc lặp lại: “Ra quần.”

“.....”

Sở Cường nhú mày: “Tôi có cảm giác áo ở bụng bị ướt rồi.”

Khóe miệng Nhắm Cữu giật giật, nàng ngờ vực thò tay sờ xuống hông, chạm phải một vùng ướt đầm, lòng nàng “rắc rắc”, rút tay lên, mượn ánh đèn trên vai Sở Cường, Nhắm Cữu bỗng ngây người, đây là...

Một tay máu me đầm đìa!

Sau một lúc trầm ngâm, Sở Cường vô cùng bình tĩnh nói: “Cô đến tháng rồi.”

Nhắm Cữu ngẩng đầu nhìn hắn: “Người còn nhắc nhở ta chuyện xấu hổ này nữa thì ta sẽ bôi lên mặt người đó.”

Sở Cường thoáng im lặng, chưa nhận được bao lâu lại nói: “Cô chảy cũng nhiều lắm, cứ tí tách tí tách.”

Máu của Nhắm Cữu từ ngực giận dữ xông thẳng lên cổ, nhuộm đỏ gò má, đầu nàng như nổ tung: “Người đặt ta xuống đi, tên khốn kiếp! Đặt ta xuống!” Nhắm Cữu giãy dụa quá dữ dội, Sở Cường bất lực chỉ đành đặt nàng xuống: “Cô cần vật dụng vệ sinh không?”

Đương nhiên là cần chứ! Ai mà không biết! Nhưng chẳng phải ở đây không có sao!

Nhắm Cữu xấu hổ muốn chết: “Người đi đi! Mặc kệ ta” Nàng quay người trốn ra sau lưng Sở Cường, không muốn đứng trước mặt hắn để ánh sáng khiến người ta quần bách kia chiếu hiện nguyên hình, nhưng Sở Cường cứ như không tha cho nàng, Nhắm Cữu xoay thế nào hắn cũng xoay thế ấy, hai người đứng nguyên tại chỗ xoay hết mấy vòng, ánh đèn trên hai vai Sở Cường vẫn chiếu thẳng lên người Nhắm Cữu.

Cuối cùng Nhắm Cữu tức giận: “Ta đang xấu hổ đó người không thấy sao? Để ta mọc nấm trong bóng tối không được sao? Đừng lấy đèn chiếu ta nữa! Người cảm thấy bây giờ ta máu me đầm đìa như vậy đẹp lắm sao?”

“Không đẹp, hơn nữa cô vốn không cần xấu hổ.” Sở Cường nói, “Đây là hành vi sinh lý bình thường.” Nói xong, hắn kéo y phục ra, lấy trong quần một con dao nhỏ, nhẹ nhàng xé trên áo lót màu trắng bên trong của mình ra một miếng vải đưa cho Nhắm Cữu, “Không có thứ khác, cô dùng tạm cái này đi.”

Nhắm Cửu nhìn miếng vải trắng tinh trong tay hắn, nhất thời không biết nên có biểu hiện gì.

Cuối cùng vẫn là tình thế bức người, lúc một luồng khí nóng xông lên, Nhắm Cửu tức tốc giật miếng vải trong tay Sở Cuồng, đẩy hắn sang chỗ ngã rẽ phía trước: “Người đứng đây đi, không được nhìn lên!”

Cách một góc tường, Nhắm Cửu nhanh chóng cởi thắt lưng đem miếng vải Sở Cuồng đưa vào. Áo lót của hắn vô cùng mềm mại lại nhẹ như tơ, vẫn còn mang chút hơi ẩm, dường như đó là hơi ẩm của Sở Cuồng vẫn chưa tan.

Nhắm Cửu đỏ mặt làm xong, nàng chậm chạp kéo quần lên. Trước khi đại di mẫu đến nàng thường không thấy đau, cũng không có dấu hiệu gì. Trước đây nàng đều nhớ kĩ thời gian để chuẩn bị, nhưng thời gian gần đây bốn ba khắp nơi, Nhắm Cửu càng không có sức lực để tâm đến “thân thích” của mình, bởi vậy lúc này mới bị giết trở tay không kịp, còn chảy lên y phục Sở Cuồng nữa...

Nàng dựa vào tường, tát lên mặt mình một cái.

Nghe thấy một tiếng “bốp” giòn giã, Sở Cuồng khẽ nghiêng đầu, ánh mắt đảo qua góc tường: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, sự xấu hổ hiện giờ của các hạ tôi thật sự không thể hiểu nổi.”

“Đương nhiên người không hiểu rồi...”

“Tôi từng nghe báo cáo phân tích về nữ giới trong quân đội, trong thời kỳ sinh lý này, năng lực tác chiến của nữ giới sẽ giảm một phần năm, nhưng chỉ số nóng nảy lại tăng cao, giá trị biến động cảm xúc lớn, bởi vậy tôi có thể lý giải tâm trạng suy sụp của các hạ, nhưng mà...” Giọng Sở Cuồng hơi khựng lại, mang theo một sự quen thuộc ngay cả hắn cũng chưa từng phát giác, “Cảm giác xấu hổ này thật sự không phải là phản ứng Nhắm Cửu nên có.”

Nhắm Cửu vểnh tai nghiêm túc nghe hắn nói: “Vậy ta nên thế nào?”

“Giật áo tôi uy hiếp tôi quên chuyện này đi.”

Nhắm Cửu ngẩn ra.

Hình như là vậy...

Vậy là nàng lập tức xông lên, bước nhanh đến góc tường bên kia, kéo cổ áo Sở Cuồng nói: “Quên chuyện bạn này đi!”

Sở Cuồng không ngờ Nhắm Cửu thật sự xông đến, hắn thoáng sửng sốt, tiếp đó ánh mắt bắt giác mềm đi: “Được.”

Hắn đáp quá thẳng thắn khiến Nhắm Cửu hơi ngượng: “Thật ra... ta, chính là vì...” Vì thích người nên mới để tâm như vậy. Lời này còn chưa kịp nói ra, Sở Cuồng bỗng bịt miệng Nhắm Cửu, ra hiệu cho nàng im lặng.

“Bộp, bộp” mấy tiếng vang lên, giống như tiếng người nào đó đang loạng choạng, đi một lúc rồi ngừng một lúc, thanh âm dần xóc trong thông đạo trống trơn đen ngòm càng thêm thê lương, Nhắm Cửu trợn to mắt, nhìn về phía thanh âm đó, ngoài những nơi ánh sáng trên vai Sở Cuồng chiếu đến, những nơi khác không thấy được gì.

Sở Cuồng thanh thực móc vũ khí ra, bảo vệ trước người Nhắm Cửu.

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhưng lại càng trở nên kỳ quái, vì Nhắm Cửu vốn không nghe ra được nó truyền đến từ hướng nào, dường như bốn phương tám hướng đều có người đi đến, nhưng nghe kĩ thì tiếng bước chân rõ ràng nhất cũng chỉ có một người.

Thanh âm quỷ dị này khiến Nhắm Cửu siết chặt lòng bàn tay đến toát mồ hôi, lưng nàng áp sát vào tượng đá băng lạnh, không ngừng tập trung lắng nghe, muốn phân rõ thanh âm kia rốt cuộc là từ đâu truyền đến.

Bỗng nhiên! Người đang đi trong bóng tối kia dường như đột nhiên vùng chạy, tiếng bước chân ngày càng gần ngày càng gần hơn, Nhắm Cửu nín chặt áo Sở Cuồng.

Tiếng bước chân bỗng dừng lại, nơi thanh âm cuối cùng rơi xuống nghe ra dường như chỉ cách Nhắm Cữu một bước chân. Nhắm Cữu căng thẳng đến nín thở, nhưng sau một hồi im lặng thật lâu, cuối cùng nàng không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Sở Cuồng... người đâu rồi?”

“Ở đây...” Một giọng nói khàn khàn truyền ra từ sau lưng Nhắm Cữu, một vật thể băng lạnh lướt qua tai Nhắm Cữu, mượn ánh đèn trên vai Sở Cuồng phản chiếu vào tường đá xung quanh, Nhắm Cữu thấy đó là một bàn tay nữ nhân trắng bệch gầy quắt queo! Bàn tay đó có móng tay đỏ tươi, xuyên ra từ bức tường sau lưng nàng.

“Á á á... Ông nội ơi nữ quý!” Nhắm Cữu thất kinh hồn vía, chỉ nghe “pằng” một tiếng, thức tỉnh thần trí của Nhắm Cữu, móng vuốt của nữ quý bỗng biến mất, biến thành một con rắn trắng vắt trên tường, sau đó tan thành mây khói.

Nhắm Cữu sợ đến nhũn chân, nàng vội vịn vào tường thở dốc, lúc này mới nhìn sang một bên, vừa rồi người nổ súng bắn vào con rắn trắng không phải là Sở Cuồng mà lại là đạo sĩ quý đối Phó Thanh Mộ không biết từ đâu chui ra.

Mặt hấn tái xanh, hiển nhiên là bị giày vò chỉ còn nửa mạng, hấn đứng dựa vào tường, tay cầm khẩu súng trước đó bắn Sở Cuồng, cười khan mấy tiếng: “Các người cũng đến đây rồi à?” Coi như là chào hỏi.

Nhắm Cữu thần hồn chưa định nhìn hấn, nàng khê chọc chọc vào Sở Cuồng trước mặt, nhưng kinh ngạc phát hiện là Sở Cuồng lại chẳng có phản ứng gì!

Lúc này Phó Thanh Mộ lại cầm súng, chậm chậm đưa tay nhắm vào chân Sở Cuồng...

Trông mắt Nhắm Cữu co lại, chỉ nghe “pằng” một tiếng, Nhắm Cữu nhắm nghiền mắt, ôm chặt lấy eo Sở Cuồng, muốn đỡ cho hấn lúc hấn mất đi hai chân, nhưng không ngờ chờ một lúc mà Sở Cuồng vẫn còn đứng vững.

Lúc này Nhắm Cữu mới cẩn thận mở mắt, nhìn xuống dưới, chân Sở Cuồng vẫn còn, vừa rồi Phó Thanh Mộ đã bắn vào một con rắn trắng khác nằm dưới đất, nó giãy dụa vài cái rồi không bắt ngờ mà tan thành mây khói.

“Đây... là thứ gì vậy?” Nhắm Cữu kinh hãi hỏi.

“Ta cũng không rõ.” Phó Thanh Mộ dựa vào tường, nói một câu rồi thở dốc, “Khắp nơi đều là thứ này, không ngừng khiến người ta nảy sinh ảo giác sợ hãi...”

Khiến người ta nảy sinh ảo giác sợ hãi...

Nhắm Cữu nhớ lại bàn tay gầy quắt queo xuyên qua tường mình nhìn thấy lúc nãy, lập tức lạnh cả người. Nàng nhìn sang Sở Cuồng, nhưng Sở Cuồng vẫn còn vài phần ngơ ngác, Nhắm Cữu nhất thời bỗng hiểu kỳ, tên Sở Cuồng này... sẽ xuất hiện ảo giác thể nào đây? Hấn cũng sợ hãi sao?

Suy nghĩ trong đầu còn chưa xoay chuyển xong, bỗng thấy Sở Cuồng đưa tay, vũ khí nhắm thẳng vào Phó Thanh Mộ, không hề do dự mà bắn “pằng” một phát.

Phó Thanh Mộ dường như đã có chuẩn bị từ lâu, lập tức cúi người ngã ngồi xuống đất, thấy Sở Cuồng sắp bắn phát thứ hai, hấn vội ném vũ khí trong tay, hét lên đầu hàng: “Đừng đừng! Đã là lúc nào rồi, Sở huynh, chúng ta có thể đừng tàn sát lẫn nhau không?”

Sở Cuồng mặt không biểu hiện nhìn hấn, lý trí phân tích tình hình, vũ khí trong tay tuy vẫn nhắm vào Phó Thanh Mộ, nhưng sát khí đã không còn cuộn cuộn như lúc trước: “Khai rõ, tại sao anh lại ở đây, vừa rồi là thứ gì, bây giờ anh còn có mục đích gì?”

Phó Thanh Mộ dường như vừa trốn vừa hét đã mất hết sức lực, hấn rũ rượi dựa vào tường đá, cười khan mấy tiếng: “Ta còn có mục đích gì nữa? Có thể sống sót ra khỏi nơi quỷ quái này chính là mục đích lớn nhất của ta đó.” Hấn đưa tay ra hiệu, “Ở đây thông với động huyết phía sau thác nước, sau khi ép các người thoái lui ta thuận theo động huyết đến đây, vốn muốn tìm lối ra khác, nhưng lại vô tình đi vào trong này, bốn phía đều là tường đá, đến khi ta muốn tìm lại đường cũ quay về thì đã không tìm thấy nữa, ta đi trong này ba ngày ba đêm rồi, ngoài những con rắn trắng khiến người ta nảy sinh ảo giác kia thì không còn thấy vật sống gì nữa, các người, coi như là người đầu tiên đó, ha ha...”

Nhắm Cửu im lặng: “Ở đây không có đồ ăn thức uống, làm sao sống ba ngày ba đêm?”

“Không thấy sao? Ăn mấy con rắn trắng vừa rồi đó.” Phó Thanh Mộ liếm miệng, “Bọn chúng phụ trách hù dọa ta, còn ta phụ trách uống máu chúng sau khi bị hù xong.”

Nhớ lại cảnh tượng hôm đó bị nam nhân này ăn xuống đất suýt chút cắn đứt cổ mình, Nhắm Cửu âm thầm lui về phía sau một bước. Nàng nghĩ lại, không đúng, hai con rắn vừa rồi Phó Thanh Mộ bắn chết đều hóa thành mây khói, hẳn đi đâu lấy máu của chúng uống đây? Hay là lúc hắn uống máu chúng đều dùng tay không để bắt rắn? Giống như sau khi Nhắm Cửu nhìn thấy bàn tay trắng kia, mặt không biểu hiện bóp lấy nó, chùi sạch sẽ, sau đó cắn một phát hút sạch máu?

Chỉ nghĩ thôi Nhắm Cửu đã cảm thấy sơn gai ốc toàn thân.

Xem ra phong hiệu đạo sĩ quỷ đói này không phải người giang hồ vô duyên vô cớ đặt cho hắn. Để sống sót, người này còn tàn nhẫn độc ác hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng...

Sở Cuồng vẫn chưa hết đề phòng: “Tại sao lại cứu chúng tôi?”

Phó Thanh Mộ cười nói: “Sở huynh, ta đi trong này ba ngày ba đêm rồi, không thể để ta tìm cho mình chút hi vọng sao? Ta biết trang bị trên người huynh có năng lực ghê gớm, nhất định có thể đưa ta ra ngoài. Hơn nữa đây là chuyện đôi bên cùng có lợi mà, giống như ban nãy, ta đã hoàn toàn luyện tập được cách không chịu ảnh hưởng của mấy con rắn trắng kia nữa, nhưng hiển nhiên là các người vẫn chưa làm được, quãng đường tiếp theo ta có thể giúp các người trừ khử rắn trắng, các người có thể chuyên tâm tìm đường, chẳng phải là cách đôi bên cùng có lợi sao?”

Sở Cuồng suy nghĩ một lúc: “Phủ quyết đề nghị, tôi không muốn đưa anh ra ngoài.” Giọng điệu hắn khơi khiêu khích, dường như có mấy phần đắc ý, “Nói ra thì hôm đó sau khi anh bắn tôi và Nhắm Cửu xuống thác nước, tôi đã kích hoạt độc tính tiềm vào người anh, mấy ngày nay các hạ có dễ chịu không?”

Ánh mắt Phó Thanh Mộ khẽ trầm đi.

Nhắm Cửu hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn Sở Cuồng, thấy trên gương mặt nghiêm túc của hắn ẩn giấu chút ý cười, lúc này nàng mới biết, cho dù là người bình tĩnh như Sở Cuồng cũng có lúc thù vặt cũng phải báo như vậy...

Nhưng mà...

Báo như vậy thật khiến người ta thấy sáng khoái quá!

30. Q.1 - Chương 30: Chương 30

Phó Thanh Mộ im lặng ngồi một lúc, đôi mắt sáng rực quan sát tỉ mỉ Sở Cuồng và Nhắm Cửu.

Phó Thanh Mộ là ai chứ, trong giang hồ Tà đạo hắn coi như cũng là một nhân vật có tiếng tăm, chưa bao giờ đi theo bất kỳ người nào hay tổ chức nào nhưng lại có thể một mình sinh tồn trong chốn giang hồ hiểm ác này, đặc biệt là trong giang hồ Tà đạo tàn sát nuốt chửng lẫn nhau như hiện nay, sự tự lực cánh sinh này càng hiếm thấy hơn, nguyên nhân sâu xa thì ngoài việc dựa vào khinh công quỷ dị còn có bản lĩnh nhìn thấu lòng người của hắn.

Phó Thanh Mộ thầm sắp xếp lại suy nghĩ, hẳn gặp bọn Sở Cuồng ở Thanh Lộc trấn hoàn toàn là bất ngờ, hẳn vốn bị nằm đại hán của Minh Tùng sơn trang truy bắt đến đường cùng, bởi vậy định trà trộn vào ổ cướp của Thanh Lộc sơn ẩn náu một thời gian, thổ phỉ của Thanh Lộc sơn nổi tiếng hung ác, người của Minh Tùng sơn trang có mệnh đến đâu cũng không đấu lại bọn côn đồ này, nhưng không ngờ giữa đường lại bị hai người này “cứu đi”, khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là cùng được cứu còn có con gái của Lâm gia Giang Châu, nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ bắt con gái của Lâm gia để uy hiếp đám Vô lâm chính phái kia một phen, nhưng khí tức trên người Sở Cuồng lại vô cùng kỳ quái, hắn thật sự không nén nổi hiếu kỳ, vậy là hắn bèn tìm cơ đồng hành cùng họ.

Dọc đường đi, Phó Thanh Mộ thầm biết Sở Cuồng là người vô cùng kiên nghị, quyết không lung lay vì ai, bình thường hẳn rất khắc chế, trên người đầy những vũ khí kỳ quái nhưng lại chưa từng hoành hành bá đạo, nhưng người càng khắc chế thì sau khi quyết định sẽ càng cố chấp, hẳn nói không cứu Phó Thanh Mộ thì nhất định sẽ không cứu, bởi vậy lúc này xin hẳn tuyệt đối không có ích gì.

Nhưng cô nương bên cạnh hẳn thì khác, lúc vừa mới tiếp xúc có vẻ vô cùng đề phòng, nhưng nói vài câu thì chẳng còn để tâm gì nữa, là một cô nương đơn thuần, nhưng với quan hệ hiện giờ của hai người cho thấy Sở Cuồng này lại có vài phần nghe lời cô nương này, hơn nữa hẳn lại rất mềm lòng với cô nương này, tuy bản thân hẳn có thể vẫn chưa phát giác được...

Tìm được yếu điểm, Phó Thanh Mộ xác định phương hướng ra tay, lập tức chớp mắt, hai giọt nước mắt “lộp bộp” rơi xuống đất: “Cứu cô nương! Cứu cô nương! Lúc ở trong động huyết kia không phải ta thật sự muốn hại cô đâu!” Hẳn khóc lóc kể lể, “Thật sự ta chỉ là bất đắc dĩ thôi!”

Nhắm Cửu thấy hẳn khóc lóc thê thảm như vậy thật sự cũng có vài phần đáng thương, nhưng nghĩ đến lúc đó hẳn không hề do dự mà nổ súng vào tim Sở Cuồng, nòng hứ một tiếng: “Người còn giả vờ nữa à!”

“Cô nương không biết chứ từ nhỏ ta đã mắc một loại bệnh lạ, máu huyết toàn thân sẽ bị đông lại, mỗi ngày toàn thân đau đớn như kim châm, buộc phải uống máu tươi mới giảm bớt. Hôm đó lúc ta rơi xuống thác nước bất hạnh bị cành cây quệt rách cổ họng, máu chảy ra là lập tức phát bệnh ngay, ta không còn cách nào khác nên mới có ý mạo phạm cô nương, nhưng trời đất chứng giám! Hôm đó ta tuyệt đối không có ý giết cô nương. Ta bị bệnh này giày vò bao nhiêu năm rồi, chưa từng vì nó mà giết một ai, ta chỉ lấy một lượng máu thích đáng chứ không giết họ, hôm đó ta cũng định làm vậy với cô nương, ta chỉ muốn mượn máu của cô nương để giảm bớt đau đớn, không nghĩ là lúc đó Sở huynh lại bước vào, Sở huynh sát khí kinh người, trong lúc hoảng loạn, vì tìm đường sống nên bản năng thúc đẩy ta ra tay với Sở huynh, bây giờ nghĩ lại thật hối hận vô cùng!”

Hẳn vừa nói vừa khóc, bộ dạng vô cùng đáng thương. Giống như thư sinh trắng trẻo mà Nhắm Cửu nhiều lần thấy trong mơ, run rẩy dưới đôi chân oai phong lẫm liệt của nàng, sau đó bị nàng ôm xốc lên đưa vào phòng...

Sở Cuồng liếc Nhắm Cửu: “Lời hẳn không đáng tin.”

Nhắm Cửu sờ mũi: “Ta biết...”

Phó Thanh Mộ nghe vậy càng khóc thê lương hơn: “Nếu nhị vị thật sự giết ta thì đạo sĩ nghèo cũng không oán thán điều gì, chỉ là trước đó Sở huynh nói với ta rằng sau khi huynh ấy rời đi ta phải thay huynh ấy chăm sóc Cửu cô nương cho tốt, vừa rồi ta vốn đang nghĩ nếu nhị vị cứu ta ra, có ơn cứu mạng này, sau này có thể nào ta cũng phải đối xử với Cửu cô nương thật tốt mới phải...”

Nhắm Cửu ngẩn ra, ngắt lời hẳn, nhìn chằm chằm Sở Cuồng: “Hẳn có ý gì?”

Trán Sở Cuồng âm thầm toát mấy giọt mồ hôi lạnh, vũ khí trong tay “cách” một tiếng: “Giết hẳn trước rồi tính.”

Nhắm Cửu kéo tay hẳn: “Để hẳn nói rõ trước đã!”

Phó Thanh Mộ thầm nghĩ, liều thôi! Hẳn nghiêng răng nói: “Sao Cửu cô nương vẫn chưa biết vậy? Trước đó Sở huynh đã gả cô cho ta rồi! Với thân phận là trượng phu hiện tại! Huynh ấy còn hứa sẽ giúp ta chiếm được trái tim cô nữa!”

Toàn thân Nhắm Cửu run rẩy.

Sở Cuồng nhíu mắt nhìn hẳn, Phó Thanh Mộ ngoảnh đầu đi nơi khác, đan tay vào nhau nói: “Ta vốn không muốn làm, nhưng bị Sở huynh uy hiếp dụ dỗ, ta không còn cách nào nên phải nhận lời, nhưng bây giờ ta đã thành tâm thành ý muốn đối đãi với Cửu cô nương thật tốt!”

“Người đã tìm được người để ta lấy rồi à...” Giọng Nhắm Cửu cực thấp, “Tốt lắm tốt lắm, thì ra người đã tìm được hạnh phúc thứ hai cho ta rồi... Người không chờ được mà phải xua đuổi ta như vậy sao.” Nhắm Cửu hận không thể kéo miếng vải máu trong quần ra đập lên mặt Sở Cuồng.

“Lúc đó người này đích thực là phù hợp với tiêu chuẩn chọn phối ngẫu của cô, nhưng bây giờ...”

“Bây giờ cũng phù hợp lắm.” Nhắm Cửu không nghe Sở Cuồng nói hết, bước tới phía trước dìu Phó Thanh Mộ dậy, “Được thôi, nếu người đã tìm được người để ta lấy, vậy thì Nhắm Cửu nhận lấy ý tốt này của người thôi, để tránh sau này có người nói tiện thiếp đây không biết điều.”

Sở Cuồng nhú mào: “Hắn...”

“Hắn thì sao? Hắn có làm sao cũng không nghĩ đến chuyện đẩy ta cho nam nhân khác!”

Nhắm Cửu không nhìn Sở Cuồng một lần, để cánh tay Phó Thanh Mộ khoác lên vai mình, nửa kéo nửa công Phó Thanh Mộ đi về phía trước.

Sở Cuồng một mình đứng phía sau, nhìn theo bóng Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ, ảo não thở dài.

Nhắm Cửu vô cùng tức giận, nàng không hiểu tại sao mình có thể vô dụng đến mức này, trước đó lúc đồng hành cùng Sở Cuồng, nàng cảm thấy có thể nào đi nữa Sở Cuồng ít ra cũng có chút tình cảm với nàng, ngoài miệng tuy nói là tìm nam nhân cho nàng, nhưng trên thực tế hắn vẫn không làm, hay đúng hơn là Nhắm Cửu hi vọng hắn “không nỡ” làm vậy.

Nhưng nào ngờ tên này đã tìm được người để nàng lấy rồi! Còn giúp người ta dụ... dụ dỗ nàng nữa?

Tên khốn kiếp này!

Nhắm Cửu đi quá nhanh, Phó Thanh Mộ bị nàng kéo nên không theo kịp: “Cửu cô nương, chậm chút đi...”

“Im miệng! Đưa người đi đã là khá lắm rồi!” Nhắm Cửu trừng hắn, nhẹ giọng nói, “Đừng tưởng ta thật sự coi người là hạnh phúc thứ hai, chẳng qua thấy người ở trong thông đạo này lâu rồi, có thể ứng phó với đám rắn trắng kia nên mới đưa theo người thôi, người còn dám vượt giới hạn thì ta sẽ giết chết người!”

Phó Thanh Mộ thầm cảm thấy hơi kinh ngạc, xem ra cô nương này đơn thuần thì đơn thuần chứ không phải là kẻ hồ đồ, quan hệ lợi hại vẫn phân rất rõ ràng. Phó Thanh Mộ lập tức bật cười, thể hiện bản chất lưu manh giang hồ, sáp lại bên tai Nhắm Cửu nói nhỏ: “Chẳng phải ta sợ tên nam nhân đầu gỗ của cô nghĩ không thông đó sao, cô xem, chúng ta vốn là cục diện đôi bên cùng có lợi, nhưng hắn cứ đòi chơi ta chết cho bằng được, thật chẳng biết tính toán gì cả.”

Nhắm Cửu không đếm xỉa đến hắn nữa.

Ba người tiếp tục đi về phía trước một đoạn, gió lạnh trong thông đạo càng thổi mạnh hơn, thân hình Nhắm Cửu hơi run rẩy, bụng dưới của nàng bắt đầu không thoải mái, cơn đau âm ỉ khiến nàng bất giác nhíu chặt mày.

Phó Thanh Mộ rất nhạy cảm với biến hóa cảm xúc của người bên cạnh, thấy Nhắm Cửu như vô tình như cố ý khê cong lưng lại, mũi hắn khê động, ngửi được trong không khí một mùi máu tanh bất thường nào đó, hắn hiểu ra, đôi tay to phủ lên bụng Nhắm Cửu: “Đừng chê bai, đôi bên cùng có lợi.”

Dường như có một luồng khí ấm từ lòng bàn tay hắn truyền vào bụng Nhắm Cửu, Nhắm Cửu lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nàng kinh ngạc trợn to mắt: “Nội công trong truyền thuyết đây sao?”

Phó Thanh Mộ gật đầu: “Lúc nhỏ không cố gắng, học nghệ không tinh, nhưng chút nội lực giảm đau khử hàn thì cũng có.”

Nhắm Cửu từ nhỏ trưởng thành giữa một đám đại hán thô lỗ, cách biệt nam nữ không nghiêm khắc như nữ nhân nhà khác, thấy Phó Thanh Mộ có thể khiến nàng dễ chịu một chút, nàng cũng không khách sáo nữa, phóng khoáng vỗ lên tay hắn: “Đặt ở đó đi, ta ừ một tiếng thì người truyền nội lực cho ta.”

Hắn có thể có đất dụng võ đương nhiên là chuyện không gì tốt bằng, Phó Thanh Mộ vội đáp lời. Thành thật áp tay đặt lên bụng Nhắm Cửu.

Sở Cuồng đang theo sau thấy vậy, tiếng bước chân bất giác nặng thêm vài phần, nhưng vẫn không kêu một tiếng. Đền trên vai hắn không chiếu đến mặt, bởi vậy không ai biết sắc mặt hắn khó coi dường nào.

Đi đến một ngã rẽ, trái phải đều tối đen một mảng.

Phó Thanh Mộ than nhẹ: “Lại đi đến đây rồi.” Hắn chỉ chỉ gạch xanh bị lật lên dưới đất, “Miếng bên trái trước đó đi ngang ta đã lật lên một lần rồi, còn miếng bên phải là bị lật lên ở lần trước đó nữa, tính thêm lần này thì ta đã đi đến ngã rẽ này lần thứ ba rồi.”

Nghe thật khiến người ta tuyệt vọng.

Nhắm Cửu vẫn còn đang bực bội, cũng không quay đầu nhìn Sở Cuồng, chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói một câu: “Hai người chờ ở đây trước đi.” Nói xong, hắn đi đến trước mặt hai người, xem xét giữa ngã rẽ, trong không gian tĩnh lặng có thể lơ mơ nghe thấy giọng nữ trong tai hắn cứ chờn chờn nói gì đó.

Nhắm Cửu đã lấy làm quen, Phó Thanh Mộ lại cảm thấy hơi hoang mang: “Hắn đang một mình lảm bảm gì vậy?”

“Không phải hắn nói đâu.”

Lời giải thích này của Nhắm Cửu khiến Phó Thanh Mộ nuốt một ngụm nước bọt, không dám hỏi nữa.

Sở Cuồng đứng một lúc, đột nhiên dùng vũ khí gõ nhẹ lên bức tường giữa ngã rẽ, bỗng nghe thấy mấy tiếng “cách cách”, giống như cối xay mục nát chuyển động, trên tường gạch xanh nứt ra một khe hở tối đen.

Mắt Phó Thanh Mộ sáng lên: “Hay! Biết ngay là đi cùng các người sẽ tìm được lối ra mà!”

Hắn chưa dứt lời, bỗng bên trong khe nứt có vô số côn trùng màu đen bay ra, phủ khắp người Sở Cuồng, hắn vội nhắm vào lối ra bắn một phát, sau tiếng súng, cánh cửa trên tường gạch xanh bị hủy một nửa, khắp trời đều là xác côn trùng màu đen rơi xuống.

Sở Cuồng dùng cánh tay che mũi: “Không sao chứ?”

Đáp lại hắn là một mảng im lặng.

Sở Cuồng giật mình nhìn về phía sau, nào còn tìm được bóng dáng Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ nữa.

Kí tự lại hiện lên trong mắt, mắt tức tốc quét qua vị trí vừa rồi Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ đứng, gạch xanh ở đó dường như chưa từng bị bước lên, nếu không xem xét kĩ như Sở Cuồng thì không ai nhìn thấy giữa những viên gạch xanh được sắp xếp ngay ngắn kia có một khe nứt mảnh như sợi chỉ.

Hệ thống phục vụ thông minh trong tai dùng giọng nói không thay đổi cho hắn biết: “Chiến hữu đã sập bẫy, rơi xuống độ sâu ba mươi mét, sống chết không rõ, sống chết không rõ.”

Sở Cuồng đập mạnh lên cửa đá xanh đã bị hắn bắn sập, tức giận thấp giọng mắng: “Tình cầu khôn kiếp!”

31. Q.1 - Chương 31: Chương 31

Nhắm Cửu cảm thấy eo mình như sắp gãy lìa, nàng muốn ngồi dậy, nhưng bàn tay vừa dùng lực ấn xuống bèn có một tiếng hự truyền đến: “Cô nương... Chỗ đó là ngực ta...” Nhắm Cửu vội thu sức lại, lúc này mới phát giác được Phó Thanh Mộ vẫn còn đang bị nàng đè phía dưới.

Nhắm Cửu dịch xuống khỏi người hắn, Phó Thanh Mộ ho mấy tiếng: “Đây là muốn chơi chết chúng ta sao...”

Lúc đám côn trùng đen bay khắp trời ban nãy, Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ vô thức lùi về phía sau một bước, nhưng nào ngờ gạch xanh phía sau không biết đã mở ra một cái động từ lúc nào, hai người chưa kịp kêu một tiếng đã bị rơi xuống dưới, nếu không phải Phó Thanh Mộ giảo khinh công thì bây giờ e là họ không chết cũng mất nửa mạng...

Tuy bây giờ Phó Thanh Mộ đã thật sự mất nửa mạng.

Trong động không có ánh sáng, không nhìn thấy gì, bởi vậy thính giác của Nhắm Cửu càng nhạy bén hơn, nàng nghe được hơi thở của Phó Thanh Mộ rất nặng nề. Không biết bao lâu Sở Cuồng mới có thể tìm đến

đây, lòng Nhắm Cửu hơi sợ hãi, đừng nói là có thứ gì tấn công họ, chỉ nói nếu Phó Thanh Mộ đột nhiên tắt thở ngay bên cạnh nàng cũng đủ khiến Nhắm Cửu sợ lắm rồi.

“Này... Người áng chừng xem mình còn có thể chống được bao lâu nữa?”

“Câu này của cô nương cũng thật là... thực tế quá.” Phó Thanh Mộ nói một câu đã thở dốc một hồi, “Ta không chết được đâu, chỉ cần có máu tươi.”

Nhắm Cửu giữ chặt vạt áo mình trong bóng tối, dường như nhìn thấy được động tác của nàng, Phó Thanh Mộ cười nhẹ một tiếng: “Cô nương sợ gì chứ, lúc này ta không còn hơi sức để cưỡng bức cô đâu, chỉ mong cô nương có thể bỏ thí chút máu cho ta, đạo sĩ nghèo đã thỏa mãn rồi.”

Nhắm Cửu im lặng một hồi, vừa hay bụng dưới nóng lên, nàng trầm ngâm một lúc: “Máu thì có đó, nhưng không biết người có ngại không...”

Trong tình trạng này, mũi Phó Thanh Mộ đương nhiên vô cùng linh mẫn, nghe Nhắm Cửu hỏi vậy, hần khịt mũi một tiếng rồi khựng lại: “Cửu cô nương... Tráng sĩ thật sự cũng...” Ý của lời này là cô có còn là nữ nhân không vậy...

Nhắm Cửu nghe trong lời hần có ý giễu cợt, nàng gãi đầu nói: “Từ nhỏ ta đã trưởng thành cùng một đám nam nhân thô lỗ, đâu chú trọng được nhiều vậy, bây giờ đang lúc nguy cấp mà...”

“Tráng sĩ đừng lại!” Phó Thanh Mộ vội nói, “Đại sĩ nghèo thích chú trọng lắm! Đừng! Đừng bao giờ nhé!”

Trong bóng tối, dường như Nhắm Cửu cười mấy tiếng: “Hừ người thôi, tuy ta thô lỗ nhưng cũng đâu thô lỗ đến mức đó.” Giọng nàng khựng lại, dường như hơi đau đớn suýt soa mấy tiếng, sau đó hỏi, “Mặt người đâu rồi?” Nàng mò mẫm loạn xạ trong bóng tối.

“Cô nương... Đó là mông...”

“Xin lỗi.” Nhắm Cửu mò mẫm một hồi, cuối cùng cũng chạm được mặt Phó Thanh Mộ, nàng không khách sáo chọc ngón tay vào miệng hần, một mùi máu tanh lập tức lan ra trong miệng hần, “Người hút trước đi, ta chảy chút máu cũng không sao đâu, người đừng chết là được rồi.”

Phó Thanh Mộ phát giác được vị máu tanh trong miệng, nhưng hần lại ngẩn ra quên cả nuốt xuống.

Nhắm Cửu kỳ quái: “Máu ta có độc sao?”

Lúc này môi lưỡi Phó Thanh Mộ mới bao lấy ngón tay Nhắm Cửu, hút nhẹ máu chảy ra từ vết thương. Trong đầu hần không kịp được thoáng hiện lên cảnh tượng hoang tàn trong quá khứ, đất vàng, gió cát, khô cằn, mẫu thân hần ôm chặt lấy hần, cắt rách ngón tay lấy máu đút cho hần, như thề nguyện mà nói với hần rằng “Phải sống tiếp, phải sống tiếp.”

Nhắm Cửu đau đớn suýt soa một tiếng, “Người hút máu thì hút đi, việc gì còn cần người ta nữa hử...” Toàn thân nàng căng lại, “Không phải người nghĩ cần đứt ngón tay ta sẽ uống được nhiều máu hơn đó chứ!” Ý nghĩ này khiến Nhắm Cửu giật mình, nàng vội rút ngón tay ra khỏi miệng Phó Thanh Mộ.

Phó Thanh Mộ dùng lực hút lại, Nhắm Cửu càng sợ hãi hơn, dùng lực rút thật mạnh, chỉ nghe “chụt” một tiếng, trong bóng tối càng trở nên quỷ dị mờ ám hơn.

Nhưng Nhắm Cửu xưa nay chỉ phát giác được quỷ dị chứ không cảm giác được mờ ám, nàng sợ hãi thở dốc: “Hay cho tên tiểu tử khôn kiếp lấy oán trả ơn! Uống cho ta vừa rồi còn nghĩ người không phải là người xấu! Nhanh vậy đã lòi đuôi hồ ly ra rồi!”

Uống được chút máu, Phó Thanh Mộ hiển nhiên đã dễ chịu hơn một chút, giọng hần khê giương cao: “Sao cô lại nghĩ ta không phải là người xấu?”

Nhắm Cửu ngẩn ra, vô thức đáp: “Vừa rồi lúc rơi xuống, người hoàn toàn có thể không bảo vệ ta, nhưng người vẫn bảo vệ ta, sao đó người còn đem bên dưới nữa.” Nói xong, nàng đổi giọng, “Kết quả người chỉ là muốn ta sống để lấy máu tươi cho người uống thôi! Đạo sĩ nham hiểm!”

Phó Thanh Mộ không phản bác lời nàng, chỉ nói: “Cửu cô nương, người tốt người xấu trên thế gian này đâu dễ dàng phân rõ như cô nghĩ vậy...”

Bóng tối lại trở nên im lặng.

Phó Thanh Mộ gian nan đưa tay sờ lên vách tường trơn trượt xung quanh: “Tường này được mài trơn bóng, bao nhiêu năm nay đã mọc thêm không ít rêu, cho dù thân thể ta hoàn toàn khỏe mạnh muốn trèo lên cũng phải tốn chút sức lực, bây giờ càng không được rồi.” Hắn thở dài, “Xem ra chúng ta phải bỏ mạng tại đây rồi.”

“Sở Cuồng sẽ nghĩ cách tìm xuống đây.” Nhấm Cửu vô cùng tin tưởng, “Chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Ồ?” Phó Thanh Mộ vui mừng hỏi, “Cô và Sở huynh xem ra không phải đặc biệt thân thiết lắm, nhưng tại sao Cửu cô nương lại toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn vậy?”

Nhấm Cửu nghĩ một hồi, không chính diện trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi ngược lại: “Ồ, người có từng nuôi chó chưa?”

“Đạo sĩ nghèo vân du thiên hạ, nào có công sức nuôi chó, dù sao cũng chẳng có nhà để nó giữ.”

“Lúc trước ta có nuôi chó, còn nuôi một con hổ con trắng nữa, tuy bây giờ không biết chúng chạy đi đâu rồi, nhưng lúc nuôi chúng ta nhớ rất rõ, từ khi chúng còn nhỏ, trước lúc ăn cơm ta sẽ ở trong nhà gọi một tiếng ‘Ăn cơm thôi’, mỗi ngày đều gọi như vậy, sau đó cho dù chưa đến lúc ăn cơm, ta ở trong nhà gọi một tiếng ‘Ăn cơm thôi’ thì hai đứa cũng sẽ ngoan ngoãn chạy đến vẫy đuôi với ta. Chúng tin rằng lúc nghe được ba chữ ‘Ăn cơm thôi’ thì sẽ có cơm ăn, giống như lúc ta nghe thấy hai chữ ‘Sở Cuồng’ thì sẽ tin rằng có hi vọng vậy.” Nhấm Cửu dựa vào tường lặng lẽ nói, thanh âm không lớn nhưng sự dựa dẫm trong lời lại khiến Phó Thanh Mộ hơi thất thần, “Hắn cứu ta rất nhiều lần, không biết từ lúc nào ta đã quen dựa dẫm, quen tin tưởng hẳn rồi.”

“Cửu cô nương, quen với sự tồn tại của một người không phải là chuyện tốt đẹp gì đâu.”

“Ta biết chứ.” Nhấm Cửu nói rất bình tĩnh, “Quen có hẳn nghĩa là một ngày nào đó lúc hắn không còn nữa, ta sẽ không quen, sẽ hoang mang bơ vơ, sẽ hoảng hốt không biết làm sao... Hơn nữa ta cũng biết, cuối cùng sẽ có một ngày Sở Cuồng không còn ở đây nữa. Nhưng mà...” Nàng gãi gãi đầu, cười hơi bất lực, “Quen hay không quen đâu thể nào do ta quyết định được, ít ra bây giờ ta đã không cai được thói quen này rồi.”

Dựa dẫm vào Sở Cuồng đối với Nhấm Cửu đã như một loại “nghiện”, càng nói với bản thân rằng phải tỉnh táo thì lòng càng đấu tranh, càng đau đớn, nhưng lại càng vui vẻ.

“Cô rất thích Sở huynh.”

“Phải, thích rõ ràng như vậy đó.” Tuy biết Phó Thanh Mộ không nhìn thấy, nhưng Nhấm Cửu vẫn rất sinh động biểu diễn: “Ta rất muốn gạt mình rằng ta không thích, nhưng đâu còn cách nào, hắn có một gương mặt quá dụ dỗ người ta. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn ta đã muốn xô hắn xuống nhào tới rồi, sau đó xảy ra một số chuyện khiến ta không rảnh để tâm đến chuyện khác nữa, nhưng mấy ngày gần đây ý nghĩ muốn xô hắn xuống lại mọc lên như cỏ mùa xuân. Mà hắn lại không thích ta.” Nhấm Cửu thở dài, “Rõ ràng đã có tiếp xúc da thịt với ta, nhưng hắn vẫn muốn đẩy ta cho người. Thật là một nam nhân vô tâm vô phế.”

Có lẽ cùng chung hoạn nạn khiến hai người bớt đề phòng, có lẽ là trong bóng tối không nhìn thấy đối phương nên có thể mở lòng, Phó Thanh Mộ nghe Nhấm Cửu nói vậy, cười nhẹ đáp: “Vậy thì chưa hẳn đâu.” Hắn có chút hứng thú, “Theo như mấy ngày trước thì ta cho rằng Sở huynh cũng để tâm đến cô nương lắm, chỉ là cách thức đối đãi với cô nương còn thiếu chút tình cảm mà nam nhân nên có với nữ nhân thôi.”

Nhấm Cửu cũng hứng thú: “Đó là tình cảm gì?”

“Thứ cho ta nói thẳng, ta cho rằng tuy cô nương là nữ nhân, nhưng thật sự lại không có mùi vị của nữ nhân. Bởi vậy chỉ có thể khiến Sở huynh có tình huynh đệ với cô, chứ không có tình yêu nam nữ.”

“Nữ nhân... có mùi vị gì?”

Phó Thanh Mộ cười tế nhị: “Là mùi vị khiến nam nhân cam tâm tình nguyện quỳ rạp dưới váy xưng thần.” Hắn nói, “Chuyện khác tại hạ không dám nói, nếu luận về mùi vị nữ nhân thì tại hạ coi như là nam nhân biết nhiều nhất trên thế gian này, chỉ tiếc nay thân bị giam cầm, nếu có thể thoát khỏi hiểm cảnh, đạo sĩ nhất định sẽ giảng giải về mùi vị nữ nhân cho cô một phen.”

“Được được!” Nhấm Cửu vỗ tay đáp, “Nếu người có thể dạy cho ta chuyện này, ta nhất định sẽ cảm tạ người!”

“Ồ, thật ra ở đây cũng có thể dạy cô một chút, ví dụ như lúc nói chuyện đừng bao giờ vỗ tay như mấy nam nhân thô lỗ, giả dụ như lúc chúng ta bị giam trong chỗ tối đen như vậy, cô cũng đừng bao giờ điềm tĩnh thế này, nhất định phải giả chết chui vào lòng nam nhân, để hắc hắc không thể giấu cô trong lòng mà bảo vệ.”

Nhấm Cửu húc vai vào ngực Phó Thanh Mộ, suýt chút khiến Phó Thanh Mộ phun máu.

“Thế này à?”

“Khụ khụ... Tráng sĩ tha mạng...”

“Ha ha, tên trướng mềm* này!”

*Kém cỏi

“Haiz, tại hạ so với cô nương đích thực là hơi mềm...”

Hai người đang cười, bỗng nghe trên đầu “cách cách” hai tiếng, ánh sáng chói mắt từ trên thông đạo chiếu thẳng xuống.

Phó Thanh Mộ và Nhấm Cửu vô thức nhìn lên, nhưng lại bị ánh sáng chói lóa kia chiếu không mở mắt nổi, vai Nhấm Cửu vẫn dựa vào ngực Phó Thanh Mộ, nàng nói: “Sở Cuồng, mau thả dây xuống đây.” Nhưng gọi cả buổi bên trên vẫn không có phản ứng gì.

Ánh sáng mạnh khiến Nhấm Cửu không nhìn thấy mặt Sở Cuồng, nhưng sau một hồi im lặng lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn: “Thì ra hai vị vẫn chưa muốn lên à?”

Nhấm Cửu nghe vậy chỉ cảm thấy thật kỳ quái, nàng không muốn lên, chẳng lẽ muốn ở trong động này chờ chết sao? Phó Thanh Mộ nghe xong mắt lại sáng lên, hắn cảm thấy không chừng hắn đã nắm được thóp của nam nhân mặt lạnh này rồi...

32. Q.1 - Chương 32: Chương 32

Trèo lên từ trong hố bẫy chật hẹp trơn trượt, Sở Cuồng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Phó Thanh Mộ: “Cho dù đứng sau lưng tôi cũng không thể lơ là tình hình xung quanh.”

Nhấm Cửu được hắc cứu nhiều lần đã quen, biết mình đích thực là gây phiền phức, vậy là đồng ý ngay không kêu một tiếng.

Phó Thanh Mộ đảo mắt cười nói: “Sở huynh, đâu thể nói vậy được, huynh tìm cơ quan ở phía trước, bọn ta ở phía sau đều tưởng huynh tìm được cơ quan để ra ngoài rồi, lòng đang nhẹ nhõm, huynh cũng đâu nói trước với bọn ta đã ẩn xuống rồi, huynh nói xem bọn ta làm sao biết được có hậu quả gì chứ.” Hắn kéo Nhấm Cửu, vịn lấy vai nàng, nói xong vẫn không quên kéo theo Nhấm Cửu, “Cô nói phải không, Cửu cô nương.”

Vì trước đó Nhấm Cửu cũng dìu Phó Thanh Mộ đi như vậy, bởi vậy hắn kéo nàng lại Nhấm Cửu cũng không cảm thấy có gì không đúng, nhưng thấy đôi mắt đen của Sở Cuồng lại thâm trầm thêm vài phần.

Nhấm Cửu ngẫm nghĩ ý trong lời của Phó Thanh Mộ: “Nghe người nói thì hình như là vậy, đích thực là không thể trách bọn ta được.”

Bọn ta...

Đôi giày đen của Sở Cuồng đá bay một miếng gạch vụn bên chân, quay người đi mất: “Tìm được lối ra rồi.”

“Ha ha, Sở huynh quả nhiên lợi hại mà.” Phó Thanh Mộ dùng lực kéo Nhấm Cửu về phía mình thêm một chút, “Cửu cô nương, chúng ta cũng nhanh đi theo đi.”

Sở Cuồng phía trước không dừng bước, nhưng ánh mắt lại liếc về phía sau, đôi mắt trong bóng tối của hắc đường như lóe hàn quang. Phó Thanh Mộ cười vô tội như không hề cảm giác được gì.

Chưa đi được bao xa, Sở Cuồng dừng lại, đập nhẹ một hòn đá lồi lên ở góc tường, chỉ nghe “ầm ầm” mấy tiếng trầm thấp, trên đỉnh thông đạo rơi xuống mấy viên gạch xanh, một thông đạo hình tròn mở ra từ trên đỉnh, ánh nắng chói chang bên ngoài chiếu vào trong thông đạo tối đen lạnh lẽo, Nhấm Cửu bắt giác hân hoan mở to mắt, rõ ràng đi trong này chưa bao lâu, nhưng khát vọng đối với ánh nắng bên ngoài lại như đã mong chờ cả năm.

“Ta lên trước rồi sẽ kéo cô lên.” Sở Cuồng lấy bên người ra chiếc đĩa hình tròn, đang định hành động, lại nghe Nhấm Cửu nói: “Vậy còn hắc?”

Động tác Sở Cuồng khựng lại: “Tôi không hứa sẽ cứu hắc.”

Nhấm Cửu nghẹn lời, hắc... hình như đích thực chưa từng nói sẽ cứu Phó Thanh Mộ: “Nhưng cũng không thể bỏ mặc hắc ở đây không lo chứ.” Hoàn nạn trong bóng tối dưới bấy khiến Nhấm Cửu không còn đề phòng với Phó Thanh Mộ nữa, đối với lời biện giải “mắc bệnh” trước đó của hắc cũng tin tưởng vài phần. Nay nghĩ lại dù sao hắc cũng yếu ớt như vậy rồi, đâu thể nào làm gì họ nữa, tốt xấu gì cũng là một mạng, thôi thì cứu lên luôn.

Sở Cuồng lại không hề động lòng, hình bán nguyệt trong chiếc đĩa kéo theo sợi dây bắn ra khỏi thông đạo, Sở Cuồng thử lực đạo của sợi dây, quay đầu nhìn Nhấm Cửu: “Xin lỗi, hắc không nằm trong nghĩa vụ chăm sóc của tôi.”

Nhấm Cửu im lặng: “Người đang giận dữ gì vậy?”

Giận dữ? Từ lúc còn nhỏ vào quân đội đến nay, chưa từng có ai chỉ trích hắc là “giận dữ, cô gái này đang đùa gì vậy...”

Sở Cuồng còn chưa lên tiếng, bỗng xung quanh sát khí gia tăng, sắc mặt hắc nghiêm lại, tay thò vào túi bên hông, giọng nữ trong tai cảnh cáo hắc: “Vũ khí quân sự hạn chế cấp bậc, cần nhận dạng thân phận.” Hắc lui lại hai bước, đi đến bên cạnh Nhấm Cửu, ánh mắt chăm chăm nhìn vào chỗ tối truyền đến sát khí dày đặc phía trước, không hề quay đầu, chỉ ngắn gọn nói với Nhấm Cửu: “Tay.”

Nhấm Cửu khó hiểu, nhưng thấy Sở Cuồng đột nhiên căng thẳng, nàng vẫn ngoan ngoãn chìa tay ra: “Làm sao vậy?”

Phần dưới vũ khí trong tay Sở Cuồng đang chuẩn bị tiếp xúc với lòng bàn tay Nhấm Cửu, bỗng nghe Nhấm Cửu kinh hô một tiếng, Phó Thanh Mộ hét lớn: “Cẩn thận!”

Sở Cuồng tức tốc quay đầu, thấy một con rắn trắng to bằng bắp chân quấn lấy cả người Nhấm Cửu, kéo đi chừng một trượng, hai con mắt to bằng quả hạnh đào như phát sáng mà nhìn vào Nhấm Cửu, miệng há to sắp nuốt chửng nàng vào bụng, Sở Cuồng vội móc vũ khí không cần nhận dạng thân phận ra, nhắm vào đầu con rắn trắng bắn “pằng” một phát, sau khi con rắn trắng trúng đạn lại không lập tức chết ngay! Nó quay đầu về phía Sở Cuồng, há to miệng lộ ra hàm răng trắng nhọn diện cuồng thị uy.

Sở Cuồng không hề do dự nhắm vào cái miệng to đầy máu bắn một phát nữa, con rắn trắng bị bắn đầu ngã ra sau, nhưng vẫn chưa chết! Nó thật sự nổi giận, thả Nhấm Cửu ra, thè cái lưỡi đầy máu tươi về phía Sở Cuồng, bổ nhào đến bên này, Phó Thanh Mộ kinh hãi vội tránh ra.

Ánh mắt Sở Cuồng trầm tĩnh, tay bắn liên tiếp ba phát, toàn bộ bắn trúng xương đầu con rắn, lúc nó chỉ còn cách Sở Cuồng một bước, toàn thân bỗng run lên, phát ra tiếng rít cực kỳ khó nghe rồi đột nhiên đổ áp xuống, sau đó thi thể trong chớp lát biến thành mây khói.

Nhấm Cửu vẫn chưa hồi thần, ngã ngồi ở góc tường, run giọng hỏi: “Vừa rồi... là gì vậy?”

Phó Thanh Mộ ôm ngực nhìn nơi con rắn trắng biến mất không ngừng thở dốc: “Ngoan ngoan, ta ba lần bắn lạc làm đạo sĩ nửa đời, lần này thật sự thấy ma rồi, xà yêu to bằng bắp chân đó!” Hơn nữa còn có thể chịu được ngàn ấy phát súng của Sở Cuồng nữa!

Sắc mặt Sở Cuồng càng nặng nề: “Muốn sống thì đừng chậm trễ nữa, mau qua đây.”

Vừa dứt lời, giọng nữ bên tai dường như pha chút căng thẳng cảnh báo: “Địch tấn công! Địch tấn công!” Sở Cuồng nhíu mày, cao giọng hét lên: “Nằm xuống!”

Nhắm Cửu xưa nay vô cùng tin tưởng lời hắc, lập tức ôm đầu nằm xuống không hề động đậy, Phó Thanh Mộ thấy vậy phản ứng cũng rất nhanh, lúc Sở Cuồng nằm xuống, sau lưng bỗng quét đến một cơn gió lạnh, mang theo sát khí nồng đậm và mùi tanh nhức mũi ập xuống đầu ba người, chỉ nghe “ầm” một tiếng giống như núi lở, một vật nặng nề đáp xuống đất, chấn động khiến đá xanh lát thông đạo cũng rung chuyển kịch liệt.

Nhắm Cửu liếc mình ngược đầu lên nhìn, dù mấy ngày nay đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng nàng cũng không bắt ngờ mà sợ đến ngây ra: “Ông nội nó chứ... thật sự phải đi giáng yêu trừ ma sao...”

Phó Thanh Mộ bò dưới đất dùng tay véo thật mạnh vào bắp chân: “Lần này thật sự không phải là ảo giác...”

Đó là... một con rắn to một người mới ôm xuể!

Đôi mắt nó to bằng nắm tay Phó Thanh Mộ, chiếc lưỡi thè ra to bằng cánh tay hắc, đầu có mào vàng, vảy trên người cứ như một chiếc gương được mài bóng loáng, lấp lánh phát sáng dưới ánh nắng ở lối ra.

“Đây là rồng hay là rắn vậy...” Giọng Phó Thanh Mộ khẽ run.

“Xác nhận là sinh vật phi nhân hình, trí tuệ thấp, chỉ số vũ lực mạnh, tiết ra chất gây ảo giác. Hệ thống đề nghị vũ khí gì?” Sở Cuồng vừa tự mình lăm bắm, vừa chậm chậm đứng lên. Chiếc lưỡi màu trắng cực to không ngừng thè về phía Sở Cuồng, tựa như uy hiếp nhưng cũng tựa như khiêu khích.

“Điểm yếu là cảm, hệ thống đề nghị sử dụng vũ khí hạt nhân quân dụng hạn chế cấp bậc. Có thể tiêu diệt trong một đòn.”

Ánh mắt Sở Cuồng lướt qua Nhắm Cửu ở cách hắc chừng sáu bước, nếu bây giờ đi đến chỗ nàng thì không hề nghi ngờ là sinh vật này sẽ tấn công cả Nhắm Cửu, hắc không hề do dự: “Vũ khí đề nghị không thể nào sử dụng, có vũ khí không hạn chế cấp bậc khác không?”

“Không.”

Sở Cuồng im lặng, hắc ném chiếc đĩa tròn trên người sang một bên, giọng vẫn như thường: “Tôi dụ nó đi, dây dẫn đã cố định xong rồi, chắc các hạ biết dùng thế nào.”

Hắc móc vũ khí ra, không hề che đậy sát khí quanh người mình.

Phó Thanh Mộ từng trải qua không ít chém giết trong giang hồ, nhưng chưa bao giờ gặp ai như Sở Cuồng, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh, lúc đối diện với quái vật như vậy cũng không thể không run sợ, nhưng Sở Cuồng nhìn con rắn trắng này cứ như nhìn một vật chết, dường như đã quen đối diện với loại sinh vật này. Hơn nữa sát ý trong mắt hắc còn khiến Phó Thanh Mộ sợ hãi hơn loại quái vật này nữa...

Đây mới là bộ dạng đối địch thật sự của nam nhân này sao? Vậy ra trước đó hắc vốn không coi mình là một uy hiếp sao?

Con rắn trắng nhảy bén phát giác được địch ý đến từ phía trước, nó thè lưỡi về phía Sở Cuồng, thân hình động đậy, dường như đang thủ thế chờ tấn công. Cũng vào lúc này, trong thân thể con rắn trắng phát ra một mùi kỳ quái, Phó Thanh Mộ ở trong thông đạo đã lâu, hắc lập tức bịt mũi hét lớn: “Đừng hít thở! Nó đang khiến chúng ta nảy sinh ảo giác!”

Sở Cuồng lập tức ấn vào chỗ cổ trên y phục, một chiếc nón trong suốt bao bọc toàn bộ đầu hắc.

Nhưng Phó Thanh Mộ vừa lên tiếng lập tức thu hút sự chú ý của con rắn trắng, nó quay đầu, như một viên đạn mà bỏ nhào đến trước mặt Phó Thanh Mộ, há cái miệng to về phía hắc, Phó Thanh Mộ nhìn thấy rõ rằng hàm răng trắng nhọn và nước bọt trong miệng nó, thanh âm gào rít khó nghe của nó vang vọng trong thông đạo, dường như muốn dọa cho hắc ngất đi trước khi ăn thịt. Phó Thanh Mộ không dám hít thở, dán chặt vào tường sợ hãi tái mặt.

Trong lúc đầu sôi lửa bỏng, bỗng nghe bên cạnh “pằng” một tiếng sùng, bắn trúng mắt của con rắn trắng, nó đau đớn ngứa đầu, chiếc đuôi phía sau quật loạn, đập vào vách tường bốn phía, khiến tường gạch cũ kĩ không ngừng đổ sụp.

Nhắm Cửu biết Sở Cuồng cần phải tiếp xúc với mình mới có thể dùng vũ khí tốt hơn, nàng thấy con rắn trắng lúc này đang đau đớn không màng gì khác, thừa cơ bò dậy chạy về phía Sở Cuồng, nhưng khoảng cách chỉ có sáu bảy bước chân trong lúc mặt đất rung chuyển lại trở nên xa xôi diệu vợi.

Sở Cuồng thấy Nhắm Cửu liều mình chạy về phía này, sắc mặt lập tức trầm đi, nghiêm giọng hét lớn: “Không được động đây!”

Nhưng lúc hần nói thì đã muộn, chiếc đuôi của con rắn trắng bỗng quật một đòn thật mạnh vào lưng Nhắm Cửu, khiến nàng ngã ập xuống đất, Nhắm Cửu mất đi ý thức trong phút chốc, khi nàng hơi tỉnh táo lại chỉ cảm thấy có một người chắn trước mặt mình, dùng một thanh trường kiếm chặn lại chiếc đuôi của con rắn quật đến thêm lần nữa.

Đầu Nhắm Cửu bị một đòn vừa rồi đánh cho mơ mơ hồ hồ, nhưng nàng vẫn nhớ mình cần phải làm gì, nàng đưa tay móc vũ khí trong chiếc túi bên chân Sở Cuồng ra, nhưng nào ngờ còn rắn kia quay đầu há to miệng, nuốt chửng Sở Cuồng vào trong!

Kiểm trong tay Sở Cuồng rơi xuống đất, lăn đến trước mặt Nhắm Cửu, nàng đưa tay, ngơ ngác nhìn con rắn to ngửa đầu nuốt xuống.

Tình huống gì đây...

Sở Cuồng... bị... bị nuốt chửng rồi?

Nàng không dễ gì mới ưng một nam nhân, nàng nhịn lâu như vậy còn chưa kịp ăn được miếng thịt nào đã bị một con xà yêu nuốt chửng!

“Người không xong với ta đâu!” Nhắm Cửu chộp lấy thanh kiếm của Sở Cuồng rơi dưới đất, nàng mặc kệ đầu đang váng vất, cũng không để tâm lúc nàng chộp được thanh kiếm, lưỡi kiếm bình thường kia bỗng lóe lên ánh sáng đỏ, phát ra tiếng kêu “tít tít”, Nhắm Cửu phẫn nộ chém một kiếm lên mình con rắn trắng, chỉ thấy những chiếc vẩy tưởng chừng như vô cùng kiên cố của con rắn trắng kia “xoẹt” một tiếng bị Nhắm Cửu chém rách một đường, máu tươi bắn đầy mặt Nhắm Cửu.

Phó Thanh Mộ bị sức mạnh một kiếm của Nhắm Cửu khiến cho hãi hùng, hần hít một hơi lạnh: “Cân quắc trắng sì!”

Nhắm Cửu bị máu rắn bắn vào đến ngáy người, nàng cũng không ngờ mình chém một kiếm này lại có hiệu quả như vậy. Nhưng nghĩ lại, đây là vũ khí của Sở Cuồng nhưng máy nhận dạng thân phận gì đó của Sở Cuồng ở trên người nàng, có lẽ vũ khí này vốn có sức mạnh như vậy, chỉ là tạm thời Sở Cuồng không thể tiến hành nhận dạng thân phận, bởi vậy không thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của nó.

Đây đối với Nhắm Cửu cứ như là thần binh trên trời giáng xuống, nàng chùi máu trên mặt: “Xem lần này Cửu gia chém người thể nào.” Nàng xắn tay áo chuẩn bị chiến một trận, nào ngờ thanh kiếm trong tay còn chưa cầm nóng, bỗng chiếc đuôi của xà yêu kia lại quật đến quán lấy đôi chân Nhắm Cửu, Nhắm Cửu còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị xách ngược lên.

Con rắn xách Nhắm Cửu lên lắc một hồi, dường như muốn lắc cho xương cốt nàng lỏng ra, khi nàng bị lắc đến thần trí bất minh, không nắm được thanh trường kiếm kia nữa, con rắn há to miệng, không hề do dự ném luôn nàng vào trong.

33. Q.1 - Chương 33

Xung quanh toàn là dịch thể đặc quánh, phát ra mùi khiến người ta buồn nôn, Nhắm Cửu lơ mơ hiểu được hình như mình cũng bị nuốt chửng như Sở Cuồng.

Cơ thịt con rắn trắng không ngừng chuyển động, không ngừng kéo nàng xuống dưới như một đầm lầy.

Yêu quái khôn kiếp.

Nàng còn có rất nhiều việc cần làm, làm sao có thể ở đây...

“Tiểu Cửu nhi... Đau quá...”

Giọng nói quen thuộc bỗng vang lên bên tai Nhắm Cửu, nàng ngẩn ra, bên tai trái của nàng, Nhị tỷ đau đớn rên rỉ: “Tiểu Cửu nhi... Đau quá...” Nhắm Cửu ngây người, đây là ảo giác, nàng tự nói với mình, nhưng bỗng cảm thấy má trái nóng lên, một dòng máu ấm nóng trượt xuống mặt nàng, giọng Ngũ tỷ nói với nàng: “Đau quá, tiểu Cửu nhi, tỷ tỷ đau quá...”

“Muội xuống đây với bọn ta được không?” “Trò chuyện với bọn ta được không? Tên sau lưng cắm vào làm ta đau quá...”

Tỷ tỷ...

Ánh sáng trong mắt Nhắm Cửu dần mờ đi, phải, nàng nên xuống dưới cùng họ từ lâu, đều do nàng hại...

“Tĩnh táo một chút!”

Trong mơ hồ, giọng nói này dường như từ trên trời truyền đến, Nhắm Cửu cảm thấy tỷ tỷ đang đè trên người nàng, kéo nàng vào trong bóng tối, trong bóng tối không có gì cả, nàng cũng không cần suy nghĩ gì cả, không cần giấy dựa, không cần đau đớn, trong bóng tối... rất tốt...

Bỗng nhiên cổ Nhắm Cửu như bị thứ gì chụp lấy, máu tỷ tỷ chảy trên mặt nàng biến mất, lực họ đè trên người nàng cũng biến mất, mùi hương quý dị thoát ẩn thoát hiện trong mũi lập tức biến mất, Nhắm Cửu hồi thần, thấy Sở Cuồng đang trầm ngâm nhìn nàng: “Tĩnh táo lại chưa?”

Nhắm Cửu ngẩn ra, mượn ánh sáng trên vai Sở Cuồng để nhìn thấy hoàn cảnh hiện giờ của họ, trong dạ dày chật hẹp của con rắn, bốn phía đều là tường thịt đỏ tươi. Nhắm Cửu bị nuốt từ đầu vào, bởi vậy vừa hay nàng đối diện với đầu Sở Cuồng.

Trên cổ Nhắm Cửu hình như bị thứ gì thắt lại, nàng khó nhọc đưa tay lên sờ, lúc này mới kinh ngạc phát giác nàng đang đội chiếc nón trong suốt của Sở Cuồng.

Chiếc nón đó chỉ có một, Sở Cuồng đã đưa nàng, vậy còn hần...

“Đưa tay ra.” Nhưng chỉ khựng lại một chốc, giọng Sở Cuồng thêm vài phần áp chế. Nhắm Cửu biết nhất định Sở Cuồng đang khắc chế nảy sinh ảo giác, nàng không dám chậm trễ, vội dùng sức đưa tay về hướng Sở Cuồng.

Hần nắm lấy tay nàng, vũ khí vừa chạm vào lòng bàn tay Nhắm Cửu bỗng lỏng ra, trên mặt Sở Cuồng lộ ra biểu hiện đau đớn, Nhắm Cửu cả kinh: “Sở Cuồng!” Nàng đưa tay chụp lấy cánh tay đang nắm vũ khí của Sở Cuồng, lớn tiếng nói với hần, “Là ảo giác! Là ảo giác! Người dạy ta làm sao sử dụng vũ khí này đi! Chúng ta ra ngoài, giết con rắn này ra ngoài là ổn thôi!”

Sở Cuồng nghiêng chặt răng, trên mặt không còn chút huyết sắc, thân hình hần bỗng cứng lại, không còn động đậy, Nhắm Cửu kinh hãi vội bò về phía Sở Cuồng, nàng chụp lấy vai hần, nhìn vào mắt hần, Sở Cuồng vẫn mở mắt, nhưng đáy mắt tối đen, trong phút chốc, dường như có một cảnh tượng xuyên qua đầu Nhắm Cửu.

Đó là gì vậy?

Nhắm Cửu ngẩn ra, nhìn vào mắt Sở Cuồng như không thể dời đi được, trong tròng mắt tối đen kia dường như có một vở kịch đang diễn, nàng càng xem càng không thể nào rút ra được, giống như bị hút vào trong, Nhắm Cửu cảm thấy hoàn cảnh xung quanh bỗng biến đổi.

Những tòa lâu cao đồ sộ, là những kiến trúc nàng chưa từng thấy bao giờ, con đường lớn to rộng, bằng phẳng đến mức nàng chưa từng nghĩ đến, trên trời khói dày đặc cuộn cuộn, xa xa không biết là sinh vật gì đang gào thét, có những vật kim loại nàng chưa từng thấy bao giờ đang bay cực nhanh trên trời.

Không khí vô cùng căng thẳng.

Nhắm Cửu không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nàng lơ mơ cảm giác được đây là một cuộc chiến.

Con hẻm nhỏ trong bóng tối bỗng truyền đến tiếng khóc của bé trai, Nhắm Cửu quay đầu, thấy trong con hẻm sau lưng nàng có một bé trai ăn mặc rách rưới đang ôm thi thể một nữ nhân gào khóc, máu và bụi bám lại trên mặt, bị nước mắt đau đớn tẩy thành hai vệt.

Đứa trẻ này trông rất giống... Sở Cuồng?

Bỗng nhiên mặt đất rung chuyển, không biết là tiếng bước chân của quái vật gì đang từng bước đến gần, Nhắm Cửu quay đầu nhìn, một quái vật như con khỉ đang đi về từ một phía của con hẻm, nhưng nó lại không phải là khỉ, nó có sừng, hai mắt đỏ tươi, giống hệt như con rắn trắng trong thông đạo, trên đuôi nó đều là gai, miệng chảy ra dịch thể gì đó không rõ, khi nhỏ xuống đất lập tức khiến mặt đất cứng cáp bị ăn mòn một lỗ lớn.

Yêu... yêu quái?

Nó dường như nghe thấy tiếng khóc, quay đầu đi về phía này.

Nhắm Cửu cả kinh: “Đừng khóc nữa! Mau chạy đi!” Nàng hét lớn, nhưng đứa trẻ dường như không nghe thấy gì, vẫn ngây ra ở đó.

Quái vật đi vào con hẻm nhỏ, chớp lấy thi thể nữ nhân bé trai đang ôm như chớp lấy một con kiến, bỏ vào miệng nhuôm nhàoam nhai nát, máu tươi bắn lên mặt bé trai, nó đã quên cả khóc, ánh mắt dờ ra nhìn con quái vật trước mặt.

Quái vật đưa tay về phía nó, lúc quái vật sắp chớp lấy bé trai, trên trời có vật kim loại gì đó bay nhanh qua, mấy luồng sáng tức tốc bắn lên người quái vật, trong phút chốc quái vật hóa thành tro bụi, tản mát khắp bầu trời.

Bé trai được cứu, nhưng chân nó lại bị nước dãi của quái vật làm bỏng. Nó lê cái chân bị thương, đau đớn bò ra ngoài: “Mẹ ơi... cứu con...”

Nhắm Cửu kinh hoàng đến mức không biết nên có biểu hiện gì, nàng nhìn trái nhìn phải, phát hiện có một nam nhân đưa vợ con đang chạy về này, nàng vẫy tay với họ hét lớn: “Cứu mạng! Ở đây có đứa bé! Cứu mạng!” Nhưng mấy người kia hoàn toàn không nghe thấy. Họ chạy về phía nàng, xuyên thẳng qua người nàng giống như nàng chỉ là một u hồn.

Nhắm Cửu bỗng hiểu ra, đây không phải là thật, đây là ảo giác, đây là... nàng nhìn về phía bé trai kia.

Đây là ảo giác của Sở Cuồng.

Là nỗi sợ hãi trong lòng hắn...

Mấy người kia tuy không nghe thấy lời Nhắm Cửu, nhưng vẫn chạy ngang qua con hẻm có Sở Cuồng, họ nghe thấy tiếng kêu cứu của Sở Cuồng, nữ nhân kia dừng lại: “Anh yêu, ở đây có một đứa trẻ...”

Nam nhân quay đầu nhìn: “Không được đâu... Chân nó đã bị thối rữa rồi. Chúng ta không thể đưa nó đi.”

“Nhưng mà...”

Nam nhân không nói một lời, ôm con kéo vợ tiếp tục đi về phía trước, chẳng mấy chốc mấy người đã chạy mất.

Làm sao... có thể như vậy?

Nhắm Cửu nhìn đến ngây người, sau khi nghe thấy đối thoại của hai người kia, ánh mắt của tiểu Sở Cuồng tối đi, nó vẫn đang hít thở nhưng dường như đã chết, không động đậy, không kêu cứu, Nhắm Cửu như đang nhìn thấy chính mình nằm trong vũng máu lúc bị các tỷ tỷ đè lên.

Ngực quận đau một cách kỳ lạ.

Vật kim loại trên trời không ngừng bay qua, mang theo tiếng gió gào rít, thổi bay y phục Nhắm Cửu, y phục nàng chẳng thể nào hài hòa được với cảnh tượng những tòa nhà cao này, khói dày đặc không biết từ đâu lướt qua trước mắt Nhắm Cửu, bé trai đang bò dưới đất bỗng trưởng thành, biến thành Sở Cuồng mà nàng biết, hắn bò dưới đất, mắt không có chút trăn trăn thường ngày, không còn chút sinh khí.

Hắn đang chờ chết.

Nhắm Cửu siết chặt quyền, dường như không thể nhìn tiếp được nữa, nàng xông lên phía trước kéo Sở Cuồng dậy, mặc kệ hắn có nhìn thấy mình hay không, đầu tiên là tát “bốp bốp” lên mặt hắn hai cái: “Người không phải là người cam chịu như vậy! Đó đều là quá khứ rồi! Sao người có thể chịu thua quá khứ được!”

Trong mắt Sở Cuồng một mảng chết chóc, không có động tĩnh.

Nhắm Cửu nghiêng rằng, kéo ống quần bị ăn mòn của hắn, nhìn thấy xương chân đã bị thối rửa, cho dù trước đó nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này cũng không kìm được mà lạnh người, nàng nhắm mắt, nhẫn nhịn sự kinh sợ trong lòng, đưa tay chộp lấy cái chân thối rửa của hắn, nhưng thần kỳ là không phải Nhắm Cửu sờ được mảng thịt thối rửa mà là một cái chân hoàn chỉnh, nàng càng chắc chắn rằng đây chỉ là ảo giác, nàng chùi sạch những thứ thối rửa kia: “Người nhìn đi! Tự người nhìn đi! Đây là giả! Đây là giả đó!”

Tròng mắt Sở Cuồng khẽ đảo, nhìn xuống chân mình, sau đó ánh mắt chậm chậm rơi trên mặt Nhắm Cửu.

Nàng đang khóc, cũng đang phẫn nộ.

Còn có sợ hãi và đau xót.

Nàng đang đau xót...

“Chết là gì đâu chứ! Gặp phải khó khăn thì lựa chọn kết thúc cuộc sống, đó không phải là giải thoát! Người đã vượt qua rồi, người đã từng trải qua rồi! Người đã khỏi rồi! Người phải lấy dũng khí sống tiếp, người đã kiên cường một lần rồi, tại sao bây giờ lại yếu đuối như vậy! Quá khứ có gì đáng sợ đâu, nó không thể làm tổn thương người nữa, con người phải đi về phía trước, bị quá khứ níu chân thì còn gì là nam tử hán nữa!”

Chuyện đáng để sợ còn ở tương lai, chuyện đáng để trông chờ cũng ở tương lai, chết trong ác mộng của quá khứ thì thật oan uổng biết mấy...

Sở Cuồng mấp máy miệng.

Nhắm Cửu bỗng ôm lấy hắn: “Sau này ta sẽ bảo vệ người! Ta sẽ không bỏ mặc người một mình đâu! Người tỉnh lại đi! Người tỉnh lại đi!”

“Ngón cái ấn vào chỗ lõm màu đỏ, ngón trỏ bóp cò...” Sở Cuồng trên vai nàng thều thào khó nhọc thốt ra một câu, “Xé xác nó.”

Nhắm Cửu bừng tỉnh, tất cả cảnh tượng trong đầu nàng đều rút đi hết, nàng vẫn đang ở trong bụng xà yêu, xung quanh vẫn là tường thịt không ngừng chuyển động, Nhắm Cửu nắm tay Sở Cuồng, hai mắt hắn nhắm chặt, nhưng thần tình không còn đau khổ như ban nãy, Nhắm Cửu khẽ ổn định tâm thần, lấy vũ khí trong tay Sở Cuồng, hồi tưởng lại những lời Sở Cuồng vừa nói trong ảo cảnh.

Ngón cái ấn vào chỗ lõm màu đỏ, ngón trỏ bóp cò...

Nàng nhắm vào một chỗ tường thịt, ngón trỏ ấn thật mạnh, chỉ thấy đầu vũ khí trở thành màu đỏ, sau mấy tiếng “tít tít tít” dồn dập, một luồng sáng đỏ bắn vào thân hình con rắn trắng, giống như lửa đốt một tờ giấy, tường thịt của con rắn dần dần bùng cháy trước mặt Nhắm Cửu.

Bỗng “bùm” một tiếng, hòa vào tiếng gào chói tai của con rắn trắng, Nhắm Cửu bỗng ngã từ không trung xuống, Sở Cuồng rơi bên cạnh nàng, nàng gỡ chiếc nón trên đầu xuống, mùi hôi tanh trong không khí vẫn còn, nhưng con rắn trắng đã hoàn toàn biến thành tro bụi.

Nhắm Cửu bò sang một bên, ôm bụng “ọc ọc” ói ra mấy ngụm nước vàng.

Thật sự quá ghê tởm rồi...

Nhắm Cửu quay đầu, thấy Sở Cuồng vẫn lặng yên nằm dưới đất, nàng hơi yên tâm, nhưng thấy dịch thể dính dính trên người Sở Cuồng, nàng lại không nhịn được cảm giác đắng đắng trong cổ họng, vội dời mắt sang Phó Thanh Mộ bên cạnh.

Phó Thanh Mộ đang ngẩng ra, ngơ ngác nhìn Nhắm Cửu.

“Ha... Lại... gặp nhau rồi.”

“Ta không muốn ở đây nữa.” Nhắm Cửu bò dậy, “Ra ngoài trước rồi tính.”

Trước đó thông đạo đã bị con rắn trắng quấy đuôi làm tan tác, nàng tìm một lúc mới thấy dây dẫn Sở Cuồng đã cố định sẵn, nàng nắm chiếc đĩa tròn, nói với Phó Thanh Mộ: “Ta lên trước, sau đó người hãy cột Sở Cuồng lại rồi đẩy lên trên, cuối cùng ta sẽ thả dây xuống kéo người lên.”

Phó Thanh Mộ vẫn chưa hồi thần lại được trong cơn kích động “suýt chút bị yêu quái ăn thịt” và “yêu quái tự dưng bị nổ tung không còn một mảnh”. Hắn quay đầu ngó người nhìn Nhắm Cửu: “Cái gì?”

Nhắm Cửu bất lực nói lại một lần nữa. Sắc mặt trầm đi, uy hiếp hắn: “Nếu người nhân lúc ta không có đây mà làm gì đó thì ta sẽ giết người ngay!”

Phó Thanh Mộ cười khở: “Mới có chốc lát thôi sao đã trở mặt nhanh vậy.” Hắn nói, “Cửu cô nương, tính luôn con rắn trắng vừa rồi thì các người đã cứu mạng ta hết ba lần, Phó Thanh Mộ có khốn kiếp đến đâu cũng không đến mức ra tay với các người vào lúc này đâu, cô cứ yên tâm đi.”

Chẳng qua là cảm xúc vẫn chưa bình ổn nên Nhắm Cửu mới thuận miệng uy hiếp một câu, thấy Phó Thanh Mộ đáp như vậy, nàng bèn kéo chiếc đĩa tròn tự mình lên trên trước.

Treo ra cửa động, Nhắm Cửu phát hiện thì ra đây là một miệng giếng.

Nàng đứng một bên giếng, đang định ném chiếc đĩa xuống, bỗng cảm thấy xung quanh có chút động tĩnh kỳ lạ. Nàng vừa quay đầu nhìn bèn ngẩn ra.

Đây... Mẹ nó chứ đây là tình huống gì nữa vậy!

34. Q.1 - Chương 34

Cái đĩa trên tay Nhắm Cửu rơi cộp xuống. Phó Thanh Mộ bên dưới ngạc nhiên: “Bên trên có gì kì lạ à?”

Có, có. Rất kì lạ. Nhắm Cửu quay đầu một vòng, nhìn đám người đông nhịt quỳ dưới đất, không khỏi ngáy người. Họ... đang lạy mình sao? Nhắm Cửu đứng bên miệng giếng, phạm vi ba trượng xung quanh miệng giếng là một cái sân bằng phẳng lát bằng đá trắng. Bên dưới sân là những bậc thềm rộng trải dài xuống làm cái giếng như ở trên đỉnh một ngọn núi. Mà lúc này, những người mặc quần áo giống nhau đang quỳ trên các bậc thềm. Có nam có nữ, có già có trẻ, mọi người đều ngẩng đầu nhìn Nhắm Cửu. Ít nhất cũng có mấy trăm người, lại không có ai phát ra tiếng động nào, khung cảnh yên lặng một cách kỳ lạ.

Nhắm Cửu đột nhiên nhớ ra lúc trước quần áo mình bị dây máu đến thối. Đường hầm bên dưới tối om không ai nhìn thấy nên Nhắm Cửu cũng không để ý. Lúc này đột nhiên treo lên trên đây, ban ngày ban mặt trước mắt bao người, Nhắm Cửu vội vã ôm mông ngồi xuống bên cạnh giếng.

“Xin hỏi...” Nhắm Cửu còn chưa nói xong, một giọng nói kích động run rẩy từ bên cạnh đột nhiên chen vào: “Giáo chủ?”

Nhắm Cửu nhìn sang bên cạnh, đó là một nam thanh niên tầm hai mươi tuổi, thân hình cao ráo, mắt sáng như sao. Hắn cầm một cây gậy gỗ mun, mặc một chiếc áo bào rộng màu đen viền vàng, trông có vẻ có thân phận cao hơn những người đang quỳ bên dưới. Thanh niên này hơi kích động bước nhanh từ dưới bậc thềm lên.

Nhắm Cửu không hiểu ra sao, “Người là?”

Khi còn cách Nhắm Cửu khoảng ba, bốn bước, thanh niên mặc áo bào đen đột nhiên dừng bước, quan sát Nhắm Cửu từ trên xuống dưới, ánh sáng vui mừng trong mắt dần tối đi. “Người... Người không phải...” Sắc mặt hắn trở nên lạnh lùng, ánh mắt sắc như lưỡi dao: “Người là ai?”

Liên tiếp gặp bất ngờ khiến đầu óc Nhắm Cửu hơi mụ mẫm, nhưng tình hình bây giờ dù sao cũng tốt hơn ở bên dưới liều mạng với xà yêu, cũng đáng yêu hơn nhiều so với ảo ảnh của Sở Cuồng, Nhắm Cửu ngẩn ra, trả lời hắn: “Ta là nữ nhân.”

Phó Thanh Mộ bên dưới phát hiện tình hình bên trên không bình thường, nhưng nghe thấy giọng nói Nhấm Cửu không hề hoang mang rối loạn nên hắn cũng không quá sốt ruột, chỉ nói: “Này! Có cần đưa Sở Cuồng lên nữa không? Con xà yêu đó chết rồi nhưng dưới này hơi quá!”

Giọng nói dưới giếng vọng lên rõ ràng, Nhấm Cửu gãi gãi đầu, thầm nghĩ bây giờ Sở Cuồng ngất xỉu, cũng không biết bị thương ở đâu, phải mau tìm đại phu khám cho hắn. Đường hầm bên dưới không biết còn có lối vào khác hay không, hơn nữa có trời mới biết trong hầm còn có con xà yêu nào không, bây giờ không thể quay lại dưới đó được nữa. Thôi thì cứ nói chuyện với người trước mắt này đã, có vẻ hắn là người có quyền quyết định ở đây...

Trong lòng Nhấm Cửu còn chưa tính toán xong, đối phương lại lên tiếng trước, giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo, đối lập rõ nét với tiếng gọi kích động đầu tiên của hắn: “Các người giết con rắn trắng bên dưới?”

Nhấm Cửu im lặng. Nhìn bộ dạng những người mặc áo đèn sì quỳ lạy cái giếng có vẻ giống như các dân tộc cung phụng tà yêu ma đạo trong lời kể của tiên sinh kể chuyện. Chẳng lẽ con xà yêu đó là bọn họ nuôi...? Hoặc đó chính là tín ngưỡng của bọn họ? Là đối tượng bọn họ sùng bái? Nếu là như vậy, Nhấm Cửu cảm thấy lần này mình gây ra họa lớn rồi... Nhấm Cửu lau mồ hôi lạnh, nói khẽ: “Nếu nó không muốn ăn thịt chúng ta thì chắc bây giờ nó vẫn còn sống...”

Người thanh niên áo bào đen nghe vậy, ánh mắt lạnh lẽo dừng lại một lát trên gương mặt Nhấm Cửu, không biết đang nghĩ gì. Nhấm Cửu bị hắn nhìn đến sờn gai ốc, chợt thấy hắn phát tay áo xoay người lại, từ từ giơ cao quyền trượng, cao giọng hô to: “Thiên thần phái sứ giả giáng lâm giao ta, giết chết xà yêu, phù hộ Kỳ Linh ta!”

Dân chúng đang quỳ trên các bậc thềm nghe vậy đều mừng rỡ, giơ cao hai tay lên trời rồi quỳ rạp xuống lạy: “Khấu tạ Thiên thần, cung nghênh xứ giả!”

Nhấm Cửu sững sốt trước cảnh quỳ lạy này: “Không... Này... Có thể cho tôi biết chuyện này là sao trước không?”

Người thanh niên đưa một tay lên ôm vai, khẽ cúi chào Nhấm Cửu như đang thi lễ, nhưng lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn nhìn Nhấm Cửu lại không có vẻ gì kính sợ, “Tôn sư giúp giáo ta trừ xà yêu, tại hạ thay mặt cho bản giáo bày tỏ lòng biết ơn chân thành với tôn sư. Hẳn cầu tôn sư ở lại bản giáo mấy ngày để tại hạ và giáo chúng làm lễ tạ ơn bày tỏ lòng cảm kích tôn sư.”

Nghe có vẻ là mời đến nhà họ làm khách, mặc dù nam thanh niên này làm người khác có cảm giác là lạ, nhưng lời hắn nói nghe có vẻ không có ác ý. Nhấm Cửu nghĩ dù sao bây giờ cũng không có cách nào khác, thôi cứ tạm nghe theo sắp xếp của người này, bình đến thì tướng cản, nước đến đão đất ngăn, Nhấm Cửu có thể dùng vũ khí của Sở Cuồng, ngay cả xà yêu cũng giết được, chẳng lẽ còn sợ mấy người này? Trong lòng đã quyết định, Nhấm Cửu gật đầu nói: “Được, chúng tôi đi theo các anh cũng được, chỉ có điều dưới giếng này còn có hai người bạn của tôi, một người đã bị thương lúc giết xà yêu, người phải giúp ta mời đại phu.”

“Điều này là đương nhiên.”

Nhấm Cửu suy nghĩ một lát, hơi ngượng ngùng mở miệng: “Còn nữa.... Người phải tìm giúp ta một bộ quần áo.”

Nam thanh niên thấy Nhấm Cửu vẫn ngồi bên cạnh giếng, hai tay che phía sau một cách kỳ lạ. Hắn lơ mơ hiểu ra gì đó, trên gương mặt lạnh lùng thoáng lộ vẻ khó xử. Hắn quay đi, ho một tiếng, cởi chiếc áo bào trên vai xuống đưa cho Nhấm Cửu: “Nếu không chê thì cô cứ dùng tạm.”

Tại sao lại chê chứ? Nhấm Cửu vội vàng đưa tay cầm lấy. Sau khi khoác áo bào lên người, cảm giác xấu hổ như chạy trần truồng giữa đám đông mới từ từ biến mất. Lúc này Nhấm Cửu mới dám đứng dậy gọi với xuống giếng: “Người cài cái đĩa đó vào khe cài bên hông Sở Cuồng, cái này sẽ tự kéo hắn lên.”

Sau khi Sở Cuồng được kéo lên, người đàn ông nhìn thấy bộ quần áo của hắn, ánh mắt hơi thay đổi nhưng không nói gì. Ngay sau đó, Phó Thanh Mộ cũng được kéo lên. Hắn thở hắt hắt: “Đạo sĩ ta sắp chết ngạt đến nơi rồi.” Vừa nói xong, thấy một đám đông quỳ rạp xung quanh, Phó Thanh Mộ cũng sững sờ: “Có chuyện gì vậy?”

Nam thanh niên chỉ lạnh nhạt liếc nhìn hắn, nói: “Tại hạ thấy mấy vị tôn sư đã mệt lắm rồi, cần nghỉ ngơi cho khỏe, mời các vị tôn sư đi theo tại hạ.” Nói xong, hắn quay người đi trước.

Nhắm Cửu công Sở Cuồng định đi theo, Phó Thanh Mộ giữ nàng lại: “Cửu cô nương, còn chưa biết người này là ai mà cô nương đã định dẫn Sở huynh và ta, tổng cộng ba mạng người đi theo hắn sao?”

Nhắm Cửu còn chưa trả lời, nam thanh niên áo đen phía trước đã dừng bước, hơi quay đầu lại, ánh mắt hồ hững nhìn Phó Thanh Mộ, lạnh lùng nói: “Tại hạ là Tiêu Phi, tế ti của Kỳ Linh giáo. Vừa rồi quên giới thiệu, xin lỗi.”

Cả người Phó Thanh Mộ cứng đờ, sắc mặt sầm xuống.

Tiêu Phi không nhìn hắn nữa, tiếp tục đi xuống bậc thềm quỳ đầy người bên dưới. Mọi người cung kính tránh sang hai bên.

“Xem ra địa vị của hắn còn cao hơn ta tưởng.” Nhắm Cửu quay lại kéo Phó Thanh Mộ: “Dù sao bây giờ cũng không còn cách nào khác, tạm thời cứ đi theo hắn. Ta có vũ khí của Sở Cuồng đây, không sợ hắn giở trò.”

Phó Thanh Mộ lại không cử động, ánh mắt nhìn Nhắm Cửu có vô số tâm tình khó nói rõ. Cuối cùng hắn ôm trán thở dài: “Ngay cả Kỳ Linh giáo cũng chọc vào. Chỉ vì nhất thời tò mò mà đi theo hai người đúng là chuyện thất sách nhất ta từng làm trong đời...”

Nhắm Cửu chớp mắt: “Bọn họ rất lợi hại sao?”

“Ha ha... Kẻ thù chung của vô lâm chính đạo, một giáo phái mà ngay cả tứ đại thế gia cũng phải sợ hãi vài phần. Cô nương nói xem bọn họ có lợi hại không?”

“Nghe có vẻ rất lợi hại.”

“Còn gã tế ti Tiêu Phi này, trước đây hắn từng là...”

“Ôi, hắn sắp đi mất rồi, đạo sĩ nhất gan mau đi thôi!” Nhắm Cửu mặc kệ Phó Thanh Mộ, công Sở Cuồng đuổi theo Tiêu Phi.”

Phó Thanh Mộ bị bỏ lại một mình, che mặt rơi lệ: “Cô nương nghe ta nói hết đã! Tôn trọng người ta một chút có được không?”

Nhắm Cửu từng nghe thấy kiếm khách giang hồ nhắc tới Kỳ Linh giáo lở trà lâu lớn nhất thị trấn Chi Lương, dường như đó là một giáo phái giang hồ thần bí và đáng sợ. Nhưng khi đó chuyện Nhắm Cửu thích làm nhất là dụ dỗ các các tú tài kể chuyện ở trà lâu, những chuyện ân oán giang hồ này có nghe vào tai này cũng lại chui ra tai kia, hoàn toàn không để trong lòng. Khi đó Nhắm Cửu cho rằng cả đời mình sẽ không rời khỏi núi Chi Lương, nhưng con tạo xoay vần lại vô cùng ảo diệu. Nhắm Cửu gặp những chuyện trước đó không bao giờ dám nghĩ tới, đi tới những nơi mình chưa từng nghĩ tới, nhìn thấy quá nhiều thứ khó tin, chẳng hạn như... bây giờ.

“Người nói Kỳ Linh giáo là một giáo phái?” Nhắm Cửu công Sở Cuồng đi trên con phố náo nhiệt, lớn tiếng hỏi Phó Thanh Mộ: “Nhưng tại sao ta lại cảm thấy nơi này là một thị trấn nhỏ phồn hoa?”

Phó Thanh Mộ nhìn người bán hàng rong rao hàng ầm ĩ bên cạnh, nhất thời cũng không hiểu được: “Đúng vậy, giang hồ đồn đại Kỳ Linh giáo chính là một ma giáo.” Nhưng người bán kẹo hồ lô này sao lại có vẻ chân chất như vậy? Cô nương đang mua vải bên kia dừng cười duyên rũ như vậy được không? Các loại sơn phấn này thật sự không trộn lẫn chất độc chứ? Tuy Phó Thanh Mộ kiến thức rộng rãi nhưng cũng không thể tưởng tượng nổi. Đây là ma giáo sao? Đây rõ ràng là một cái chợ lớn mà! Các người làm ơn ra về ma giáo một chút có được không?

Họ đi dọc con phố lớn náo nhiệt tới một công trình xây dựng cao lớn bằng đá, trước cửa có hai thị vệ mặc áo giáp đen đứng gác, không còn bóng dáng hàng quán, con đường phía trước được quét sạch sẽ, lúc này mới có một chút bầu không khí nghiêm túc của ma giáo.

Bước vào cửa, dường như tất cả đều đã được sắp xếp xong, lập tức có người tiến lên đưa ba người Nhắm Cửu đến một tiểu viện, mỗi người một phòng. Trong phòng Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ đã có nước nóng,

đại phu cũng đã được mời tới cho Sở Cuồng, mọi chuyện đều rất thỏa đáng. Vẫn còn có tiểu nha đầu đáng yêu hầu hạ Nhấm Cửu tằm, nhưng Nhấm Cửu cả đời chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ này, nhất thời không quen nên đã từ chối. Còn Phó Thanh Mộ có từ chối hay không thì không biết...

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Nhấm Cửu vội vàng chạy sang phòng bên cạnh tìm Sở Cuồng, đúng lúc đại phu đang bắt mạch cho hắn. Nghe thấy Nhấm Cửu đi vào, đại phu quay lại, vẻ mặt nghi hoặc: “Cô nương là bạn của vị công tử này à?”

“Đúng vậy.” Nhấm Cửu căng thẳng: “Tình hình của hắn thế nào? Rất không tốt à?”

“Không, không phải là không tốt, chỉ là ta chưa bao giờ thấy ai có mạch kì lạ như vậy. Đường như người này đã bị thương, nhưng ta khám kĩ thì lại như không bị thương. Bây giờ công tử chưa tỉnh, ta lại không thể hỏi được tin tức khác, quả thực không biết nên khám thế nào.”

Nhấm Cửu nhớ ra cơ thể Sở Cuồng hơi khác mọi người. Hắn ngủ ba ngày là có thể hoàn toàn chữa khỏi vết thương. Có lẽ trong người hắn có thứ gì đó chữa trị giúp hắn mà nàng không biết, đại phu không chẩn đoán được cũng là thường tình. Nàng gãi đầu: “Nếu không thì thế này, ngài cứ về nghỉ trước, đợi lúc nào hắn tỉnh lại, ta sẽ hỏi hắn có chỗ nào không khỏe không. Nếu có lại mời ngài đến khám lần nữa, nếu không thì không làm phiền ngài nữa.” Đại phu đành phải đồng ý, xách hòm ra về.

Nhấm Cửu ngồi xuống bên cạnh Sở Cuồng, bộ quần áo dính đầy chất nhầy trong bụng con rắn còn chưa thay, mặt cũng nhem nhuốc. Nhấm Cửu không nhìn được nữa, nhờ người đun nước nóng giúp, lấy khăn lau mặt lau đầu cho hắn, sau đó vắt vãi cởi quần áo hắn ra, lau sạch người rồi đắp chăn cho hắn. Vốn nàng định giặt quần áo cho hắn, nhưng chợt nhớ đến lúc tắm chung dưới hồ sau núi Chi Lương, Sở Cuồng đã nói bộ quần áo này của hắn chỉ cần dùng nước xối sạch là được. Nàng sợ làm hỏng đồ trong quần áo hắn nên chỉ xối qua rồi phơi lên ngoài cửa.

Nhấm Cửu làm xong những việc này rồi vào trong phòng, Sở Cuồng vẫn chưa tỉnh lại. Nàng ngồi dựa vào giường lẳng lặng nhìn gương mặt hắn. Tam tư bất giác bay tới ảo cảnh do rắn trắng tạo ra. Nàng cảm thấy những chuyện đó có lẽ là thật. Vẻ mặt tuyệt vọng của Sở Cuồng khi đó không thể là giả được. Không ngờ khi hắn còn nhỏ lại gặp phải chuyện khủng khiếp như vậy. Nhấm Cửu không kìm được đưa tay vuốt tóc hắn, thật sự muốn ôm lấy hắn, để hắn không cần sợ hãi, để hắn thoát khỏi những chuyện kinh hoàng và hỗn loạn đó.

Nhấm Cửu cũng muốn bảo vệ hắn, cho dù người khác có thể thấy chuyện này nực cười như châu chấu đá xe, Nhấm Cửu vẫn muốn bảo vệ hắn nếu sau này hắn gặp nguy hiểm lần nữa.

Bởi vì....

“Ta rất thích chàng!”

Nhấm Cửu lẩm bẩm, dựa đầu bên giường Sở Cuồng ngủ thiếp đi vì quá mệt.

35. Q.1 - Chương 35

Sở Cuồng: “Ta sẽ bảo vệ chàng.”

Giọng nói này không ngừng vang vọng trong đầu hắn, như một tia sáng trong bóng tối, xé nát những quá khứ tanh hôi và dơ bẩn đó.

“Ta thích chàng...”

Cùng với tiếng thì thầm này truyền vào tai hắn, từ phía ánh sáng đó Nhấm Cửu lao tới như bay, ôm lấy hắn, ghì chặt đầu hắn vào lòng như bảo vệ vật báu quý giá nhất của mình, nhắc lại hết lần này tới lần khác: “Ta thích chàng, ta sẽ bảo vệ chàng.” Giọng nói ấm áp như ánh nắng ngày đông, sưởi ấm hai má lạnh buốt của hắn, xua đi tất cả những tối tăm ẩn giấu trong góc khuất.

Hàng mi rung động, đôi mắt đen trong trẻo mở ra. Đập vào mắt là đầu giường gỗ có khắc hoa dưới ánh nến sáng bừng, gỗ đàn hương đen, một loại gỗ quý hiếm. Mũi hần ngửi thấy mùi bồ kết, không độc, số lượng vi khuẩn ít. Thân thể chạm vào chăn bông mềm mại, bộ quân phục cứng cáp của hần đã bị cởi ra, tiếng chuông báo động vang lên trong đầu hần, đang định bật dậy lại nghe thấy bên cạnh có một giọng nói khe khẽ thì thầm: “Sở Cuồng...”

Sở Cuồng khựng lại, nhìn sang bên cạnh. Nhắm Cửu dựa đầu vào cạnh giường, môi mở ra, nước miếng từ miệng Nhắm Cửu chảy xuống ga trải giường. Nhắm Cửu ngủ rất ngon, vô thức chếp miệng như đang ăn món gì đó rất ngon lành. Trong ấn tượng của Sở Cuồng, đã nhiều ngày hần không thấy Nhắm Cửu ngủ ngon như vậy. Cuộc sống lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ, mấy ngày nay nhất định đã làm Nhắm Cửu mệt mỏi hơi tai.

Nhất thời hần lại không đành lòng đứng dậy làm hỏng giấc mộng đẹp của Nhắm Cửu. Hần cúi xuống quan sát Nhắm Cửu, thất một sợi tóc của Nhắm Cửu lọt vào miệng nàng. Hần nhìn rất lâu, cuối cùng không nhìn được đưa tay gạt sợi tóc trong miệng Nhắm Cửu ra. Không ngờ ngón tay hần vừa đưa đến nơi, Nhắm Cửu đột nhiên ngậm miệng lại, hai cánh môi mềm mại ngậm đầu ngón tay tập trung rất nhiều dây thần kinh của hần rồi khe mút như một em bé. Trong không gian chỉ có hai người, hành động này rất mập mờ, dường như có một chiếc lông vũ cọ từ đầu ngón tay hần đến tận trái tim. Động chạm đến mọi mạch máu trong người hần.

Thích thích! Thích thích! Hần nghe thấy trái tim mình mất kiểm soát đập loạn lên, khiến hần hết sức xấu hổ. Đến lúc đôi môi Nhắm Cửu khe mở, Sở Cuồng vội vã rút ngón tay ra.

“Sở Cuồng.” Nhắm Cửu gọi tên hần, miệng lẩm bầm gì đó. Sở Cuồng do dự rất lâu, cuối cùng không nén được sự tò mò đáng ghét dâng lên trong lòng, ghé tai đến gần muốn nghe xem Nhắm Cửu nói gì.

Chắc là mơ thấy hần. Nhưng rốt cuộc là mơ gì mà lại mút ngón tay hần như thế? Tiếng nói khe khẽ như hơi thở của Nhắm Cửu khảo nghiệm thính lực của Sở Cuồng, lắng nghe quá chăm chú làm Sở Cuồng gần như quên cả việc duy trì khoảng cách với Nhắm Cửu. Đến lúc bình tĩnh lại, hần mới phát hiện mình đang hít vào hơi thở của Nhắm Cửu. Khoảng cách quá gần, thậm chí có thể đếm được số lông mi của Nhắm Cửu.

“Hôn cái nào...” Nhắm Cửu nhắc cầm lên, chu môi mỗ thẳng vào môi hần, Đôi môi mềm mại ướt chạm vào làm Sở Cuồng giật mình. Hần trợn mắt, sau khi ngấn ra một giây liền tránh vội về sau.

Hôn thành công, Nhắm Cửu hài lòng chếp miệng, tiếp tục ngủ mơ chảy nước miếng. Sở Cuồng che miệng, hai tai từ từ đỏ lên không thể khống chế được. Đối với người sao Santa, môi là một vị trí nhạy cảm, là nơi không ai có thể chạm vào trừ bạn đời, cho dù là ba mẹ hay bạn thân. Cho nên đối với họ, hôn có ý nghĩa rất lớn. Vậy mà Nhắm Cửu đã hai lần chạm vào môi hần.

Kì thực Sở Cuồng rất ít tiếp xúc với phụ nữ. Trong quân đội quản lí cực kì nghiêm ngặt, trừ một số rất ít nữ sĩ quan, phụ nữ bình thường gần như không bao giờ xuất hiện trên tàu chiến. Lúc không ra ngoài làm nhiệm vụ, Sở Cuồng cũng chỉ ở trong nhà, dọn dẹp nhà cửa, căn chỉnh khí giới. Hần có ngoại hình xuất chúng, trong quân đội cũng từng có nữ sĩ quan tỏ ý ái mộ hần nhưng chưa được vài ba ngày đã bị bộ mặt của hần dọa chạy mất. Quân nhân đều có danh dự và kiêu hãnh của mình, đâu ai dùng thủ đoạn thô bỉ bám riết đến cùng như Nhắm Cửu.

Nhắm Cửu rất tốt. Nếu ở sao Santa có một cô gái như vậy thích hần, cùng hần trải qua bao nhiêu chuyện, không biết chừng Sở Cuồng sẽ thật sự đồng ý cùng người đó kết hôn, sinh con. Lúc không đi làm nhiệm vụ, hần sẽ cùng người đó ra ngoài chơi, sẽ dắt tay người đó, sẽ công người đó khi người đó mỏi chân, sẽ ôm hôn người đó, sẽ cho người đó sự dịu dàng và yêu thương lớn nhất mình có.

Nhưng đây không phải sao Santa. Sở Cuồng biết sau khi xử lí xong tất cả mọi chuyện ở đây, chắc chắn hần sẽ lựa chọn trở về. Còn Nhắm Cửu từ nhỏ không trải qua huấn luyện của quân đội để di dân liên hành tinh, cơ thể Nhắm Cửu sẽ sinh ra bài xích đối với khí hậu của sao Santa. Nhắm Cửu không sống nổi ở tinh cầu đó, Sở Cuồng chỉ có thể đưa Nhắm Cửu đến đó một thời gian ngắn để làm thủ tục kết thúc khế ước chứ không có cách nào làm Nhắm Cửu sinh sống ở đó lâu dài. Hai người họ căn bản không thể ở bên nhau.

Sở Cuồng buông bàn tay che miệng xuống, làm cho nhiệt độ trên mặt trở lại bình thường. Hần đưa tay lắc lắc Nhắm Cửu: “Dậy đi! Tư thế ngủ này sẽ tạo thành áp lực đối với xương sống.”

Nhắm Cửu rất mệt, đưa tay gạt tay Sở Cuồng ra, lẩm bẩm: “Thôi nào, sao chàng lại lảm chuyện như vậy?” Nói rồi Nhắm Cửu tự nhiên bò lên giường, hích Sở Cuồng đang ngấn ra vào bên trong, kéo chăn của hắn đắp lên người, chui cả đầu vào trong chăn rồi tiếp tục ngủ ngon lành.

Sở Cuồng ngấn ra: “Theo chế độ lễ nghi của quý tinh cầu, việc này không hợp quy củ, hy vọng các hạ...” Sở Cuồng còn chưa dứt lời, Nhắm Cửu đã rúc đầu vào cổ hắn, tóc Nhắm Cửu cọ vào cổ ngựa gáy, cổ họng Sở Cuồng lập tức như bị nhét kín bông, chỉ biết nuốt nước miếng mà quên mất mình đang định nói gì.

Nằm cùng giường cùng chăn, nhiệt độ của hai người quyện vào nhau, nhanh chóng làm ổ chăn nóng lên.

“Nhắm Cửu.”

Trả lời tiếng gọi của Sở Cuồng chỉ có tiếng hít thở đều đều.

“Các hạ không thể ngủ ở đây được.” Giọng hắn cố tỏ ra lạnh lùng nhưng vẫn như lẩm bẩm một mình. “Các hạ...” Câu thứ hai còn chưa ra khỏi miệng, cả người Sở Cuồng đã cứng đờ, chỉ vì tay Nhắm Cửu đã ôm lấy eo hắn. Áo trong của hắn đã xé ra cho Nhắm Cửu, lúc này ngực, bụng hắn để trần. Tay Nhắm Cửu áp vào da hắn làm hắn thấp thỏm không yên một cách đáng xấu hổ. Hắn hít sâu một hơi đè nén sự xao động trong lòng xuống, cảm thấy không thể dung túng Nhắm Cửu nữa. Hắn nghiêm mặt định lắc Nhắm Cửu dậy để răn dạy một trận, còn chưa động thủ chợt nghe thấy một tiếng thì thầm vô cùng mềm mại, vô cùng thấp lọt vào tai: “Tỷ...”

Như một giọt nước rơi rơi vào hồ phẳng lặng nhất trong lòng hắn làm gợn lên vô số gợn sóng, sĩ khí không dễ gì mới lấy được của Sở Cuồng lập tức mất sạch. Thôi kệ, Sở Cuồng thở dài, cứ để cô ấy ngủ đi. Trong hạm đội Bình Minh, sĩ quan Sở Cuồng nổi tiếng không có nhân tính. Nhưng ở bên cạnh Nhắm Cửu, dường như hắn quá dễ bị lay động.

Nắng sớm lách qua cửa sổ giấy chiếu vào trong nhà, ngọn nến cháy cả đêm đã đốt hết bấc. Hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên: “Sở huynh đã tỉnh chưa?”

Mí mắt khẽ động, Sở Cuồng mở mắt ra, nheo mắt vì chưa quen với ánh sáng.

Tiếng gõ cửa không ngừng lại: “Sở huynh, Cửu cô nương có ở chỗ huynh không? Nghe nói tối qua hình như Cửu cô nương cả đêm không về phòng?”

Một cái đầu ngọ nguậy trong chăn rồi thò lên, vẫn còn ngái ngủ, mái tóc rối bù, khe khẽ nhăn nhó tỏ ý bất mãn vì bị quấy rầy. Sở Cuồng nheo mắt một lát, đang định ra mở cửa, đột nhiên tiếng gõ cửa bên ngoài dừng lại. Cùng với một câu “Sao không có ai trả lời nhỉ”, cửa bị đẩy ra, Phó Thanh Mộ cất bước đi vào: “Sở huynh còn chưa tỉnh...” Ngữ điệu của hắn lạc đi một cách kì lạ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngực Sở Cuồng, lại nhìn Nhắm Cửu đang ngọ nguậy trong chăn, khó chịu lẩm bẩm: “Mới sáng sớm mà ai đã quan quác như gà thế?”

Phó Thanh Mộ bịt mắt lại, “Xin lỗi, xin lỗi, đạo sĩ nghèo ta đúng là vô duyên. Các vị cứ tiếp tục đi! Các vị cứ tiếp tục đi!” Hắn vừa nói vừa lui nhanh ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

Trong phòng trở nên yên lặng một cách kì lạ. Bàn tay đang dụi mắt của Nhắm Cửu từ từ hạ xuống. Sở Cuồng quay sang bình tĩnh nhìn Nhắm Cửu, nghiêm mặt nói: “Tối qua tôi đã khuyên các hạ nhưng vô dụng.”

“Ta đã ngủ với chàng rồi?” Nhắm Cửu nhướn mày, cuối câu lên giọng lộ vẻ kích động kì lạ.

Sở Cuồng thản nhiên gạt đầu, nói cực kì bình tĩnh: “Đắp chăn ngủ một giấc.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Chỉ thế thôi.”

Về mặt Nhắm Cửu trong nháy mắt trở nên cực kì rối rắm và lạ lùng. Nhắm Cửu xoay người xuống giường, xỏ giày vào chạy vụt ra ngoài, “Hôm qua ta giặt quần áo giúp chàng rồi, để ta đi lấy giúp chàng.”

Quá mất mặt, Nhắm Cửu nghĩ, mất mặt quá thể! Người đàn ông này để ngực trần ngủ bên cạnh mình cả đêm, vậy mà mình lại không làm gì cả! Đúng là mất mặt quá đi mất.

Vừa ra cửa đã gặp Phó Thanh Mộ đang đi đi lại lại ngoài cửa. Nhìn thấy Nhắm Cữu, Phó Thanh Mộ liền cười: “Hê hê! Cữu cô nương cao tay đấy! Lúc trước còn lừa đạo sĩ ta là không biết quyền rũ đàn ông, đây chẳng phải quyền rũ rất giỏi sao?”

Sắc mặt Nhắm Cữu tối sầm, lặng lẽ lấy bộ quần áo phơi trên sợi dây ngoài sân xuống. Phó Thanh Mộ thấy thế vuốt cằm nghi hoặc: “Tình hình có gì không ổn sao?”

Nhắm Cữu không nhịn được nữa, nhăn nhó hỏi hần: “Vẫn nói đạo sĩ thanh tâm quả dục, ta hỏi người, nếu người để ngực trần, nằm ngủ trên một cái giường, đắp chung một cái chăn với một cô nương không tỉnh táo, không hề đề phòng và lại còn thích người, hai người sẽ xảy ra chuyện gì?”

Phó Thanh Mộ im lặng một lát, nghiêm mặt nói: “Nếu đạo sĩ ta không phải hoạn quan, chắc chắn sẽ xảy ra một số chuyện tương đối quyết liệt và có lợi cho sức khỏe của cả hai bên.”

“Sở Cuồng...” Nhắm Cữu sắp phát khóc. “Có phải chàng ấy bị thiếu rồi không?”

Phó Thanh Mộ kì thực cũng không chịu nổi phụ nữ khóc lóc, lập tức luồn cuống tay chân an ủi. Nào là “Chẳng phải cô nương đến ngày nên Sở huynh lo lắng cho cô nương sao”, nào là “Sở huynh quá mệt không còn hơi sức, thậm chí còn kiểm lý do ‘Có lẽ Sở huynh muốn đợi cô nương tỉnh lại để hỏi ý kiến cô nương, nhưng cô nương lại ngủ quá mê mệt’”. Cuối cùng hần kết luận một câu: “Thôi được, nguyên nhân rõ ràng chính là cô nương không đủ hấp dẫn, không dụ dỗ được Sở huynh.”

Nhắm Cữu đồng ý lý do cuối cùng hần đưa ra: “Người đã nói người sẽ dạy ta.”

“Ta dạy.” Phó Thanh Mộ vội nói: “Cô nương xem, chẳng phải vừa sáng sớm ta đã tới tìm cô nương rồi sao, chính là vì chuyện này đấy.” Hần ra vẻ thần bí ghé sát vào tai Nhắm Cữu: “Tối qua ta tìm được một nơi rất hay ở trong ma giáo này...”

“Nhắm Cữu.” Tiếng gọi của Sở Cuồng trong phòng vang vọng ra: “Quần áo.”

Nhắm Cữu xì mũi, lau vào quần áo Sở Cuồng, “Lát nữa chúng ta nói tiếp.”

Sở Cuồng ngồi trên giường mặc quân phục xong, vừa đi giày vừa nói: “Làm ơn báo cáo tình hình cụ thể cho tôi.”

Nhắm Cữu dẩu miệng, “Nói đơn giản thì là sau khi chúng giết con rắn trắng đó liền đi lên khỏi đường hầm. Sau đó một đám người mời chúng ta đến nhà bọn họ làm khách để cảm ơn chúng ta giết yêu xà giúp bọn họ. Đây là nhà họ.”

“Người nhà này có thể tin được không?”

“Không biết. Ta mang thứ vũ khí lợi hại của chàng theo người, họ có làm gì ta cũng không sợ. Tóm lại để đối phó hơn con xà yêu đó là được.”

“Cái này thì chưa chắc.” Phó Thanh Mộ bên cạnh nói chen vào: “Cữu cô nương không hiểu giang hồ này nước sâu thế nào đâu. Kì Linh giáo là phái đứng đầu ma giáo trên giang hồ. Hôm qua cô nương cũng đã gặp tế ti Tiêu Phi đó. Cô nương cảm thấy hần là một con người đơn giản sao?”

Nhắm Cữu suy nghĩ một lát, “Cũng không tồi. Môi đỏ răng trắng, giọng nói cũng rất dễ nghe.”

Khóe miệng Phó Thanh Mộ giật giật, “Bà cô chỉ chú ý đến bề ngoài của người ta thôi hả?” Hần lăm bầm, “Thật không biết các vị từ góc gác xó xinh nào chui ra, sơn trang Minh Tùng không biết, tứ đại thế gia cũng không biết. Bây giờ trên giang hồ, chính phái võ lâm do tứ đại thế gia dẫn đầu, mà tứ đại thế gia lại do Tiêu gia ở kinh thành đứng đầu. Nhà họ Tiêu này không chỉ là một gia tộc có ảnh hưởng rất lớn trên giang hồ mà ba đời gia chủ đều là Tế tướng triều đình, thế lực gia tộc rất rộng, tầm ảnh hưởng rất lớn. Mà tế ti Tiêu Phi này lại là tam công tử của nhà họ Tiêu.”

Nhắm Cữu gãi đầu: “Ta nghe không hiểu lắm. Nhà của tế ti đó đứng đầu chính đạo võ lâm, nhưng bản thân tế ti lại là người đứng đầu tà ma ngoại đạo, vậy chẳng phải hần đối đầu với nhà hần sao?”

“Không sai, mười ba năm trước, tam công tử nhà họ Tiêu phản bội gia tộc, rời khỏi Tiêu gia đến đầu quân cho Kì Linh giáo khi đó còn chưa có gì đáng chú ý. Đây chính là một chuyện lớn được người trong giang hồ bàn tán nhiều năm.”

“Nhưng ta không thấy tể ti này có gì lợi hại lắm. Trong sơn trại thiếu gì trẻ con cãi nhau với cha mẹ rồi bỏ đi khỏi sơn trại? Chuyện này còn gì lạ đâu?”

Phó Thanh Mộ nhìn Nhấm Cửu, ánh mắt lộ vẻ “thảo nào không dụ dỗ được đàn ông”. Rất không đúng lúc, Nhấm Cửu lại hiểu ánh mắt này của hắn, Nhấm Cửu gào vào mặt hắn: “Người muốn ăn đòn không?”

Phó Thanh Mộ than thở: “Cửu cô nương, cô nương nghĩ xem, thế lực nhà họ Tiêu lớn như thế, lúc đó Tiêu Phi chỉ là một thằng bé mới mười lăm tuổi, vậy mà nói phản bội gia tộc là phản bội luôn mà không mất sợ lòng nào. Phải biết những thế gia này đều coi vinh dự như tính mạng, không khuyển tam công tử về được liền phái người đi ám sát mấy chục đợt. Khi đó gã Tiêu Phi này chỉ đến nương nhờ một giáo phái tà đạo nhỏ. Trong mười ba năm qua, hắn đã nâng đỡ giáo phái này lên bất chấp thế lực của Tiêu gia chèn ép, cuối cùng biến thành một ma giáo đủ để chống lại tứ đại thế gia. Cô nương nói xem gã Tiêu Phi này có lợi hại không?”

Nghe có vẻ rất lợi hại...

“Thần sứ hiểu rõ về quá khứ của tại hạ như thế, thật khiến Tiêu Phi sợ hãi.” Cùng với giọng nói không có vẻ gì sợ hãi này, vị tể ti mặc áo bào đen bước vào cửa, một tay ôm vai, khom lưng thi lễ, lại chỉ nhìn Nhấm Cửu: “Thần sứ đêm qua ngủ có ngon không?”

“Ồ...” Nhấm Cửu lại thoáng nhìn Sở Cuồng, thấy hắn không có biểu cảm gì mới nói: “Ngon lắm. Chăn rất ấm...”

“Thế thì tốt.” Tiếng Tiêu Phi còn chưa dứt, Sở Cuồng vẫn ngồi yên lặng bên giường đột nhiên nói: “Các hạ có mục đích gì?”

Ánh mắt Tiêu Phi thờ ơ chuyển sang người Sở Cuồng, lẳng lặng đánh giá hắn một phen: “Vị công tử này đã mở miệng hỏi thì Tiêu Phi cũng nói thẳng. Đưa ba vị vào Kỳ Linh giáo chính là có một chuyện muốn nhờ ba vị giúp đỡ.”

Phó Thanh Mộ đảo mắt, tươi cười giành nói trước hai người kia: “Này danh của Kỳ Linh giáo trên giang hồ có ai không biết, bọn ta sức yếu, sợ là không giúp gì được cho quý giáo.”

Tiêu Phi không hề để ý đến hắn, vẫn tiếp tục nói: “Hôm qua giáo chúng đã nghe thấy tiếng các vị đánh nhau với rắn trắng dưới giếng Thông Linh. Con rắn khổng lồ này đã quấy nhiễu Kỳ Linh giáo hơn ba tháng, hại chết năm mươi mấy người giáo ta, bọn ta vẫn không thể tìm được cách giết chết nó, cho nên mới có lễ tế thần hôm qua để khẩn cầu thiên thần ban phúc. Ba vị cứu Kỳ Linh ta, Tiêu Phi xin bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc.”

Nhấm Cửu gãi đầu: “Tóm lại... Người cần chúng ta giúp gì?”

“Thực không dám giấu, Kỳ Linh giáo ta giờ đây đang đối mặt với một trận đại nạn.” Thần sắc Tiêu Phi sầm xuống: “Khi biết được tin tức về kiếp nạn này, các trưởng lão trong giáo đều có ý định bỏ giáo mà đi, lòng người hoang mang lo sợ. Ta muốn xin ba vị tạm thời lưu lại Kỳ Linh với thân phận thần sứ, những chuyện khác không cần làm, chỉ cần giúp ta củng cố lòng người là được.” Đôi mắt trầm tĩnh của hắn lạnh lùng nhìn Nhấm Cửu: “Đặt biệt là cô nương. Hôm qua cô nương là người đầu tiên từ dưới giếng Thông Linh đi lên, có ý nghĩa đặc biệt đối với giáo chúng. Mấy ngày này cô nương có thể tự do hành động trong giáo ta, mọi thứ đều có thể sử dụng tùy ý. Nhưng ta hy vọng lúc ta cần, cô nhất định phải nghe theo yêu cầu của ta.”

Nhấm Cửu nhướn mày, khẽ liếc nhìn Sở Cuồng, nàng cảm thấy lời này của tể ti nghe có vẻ quen quen...

“Thứ cho ta không đồng ý thỉnh cầu cuối cùng của các hạ.” Sở Cuồng mở miệng nói: “Nhấm Cửu là người ta cần, cô ấy sẽ không nghe theo yêu cầu của các hạ.”

Sở Cuồng nói cực kì trịnh trọng, Phó Thanh Mộ vỗ vai Nhấm Cửu, nhỏ giọng nói: “Cô nương xem, hắn đang bảo vệ cô nương đấy.”

Khóe miệng giật giật, Nhấm Cửu thì thầm với Phó Thanh Mộ: “Huynh đệ nghĩ nhiều quá rồi. Hắn tỏ thái độ như vậy chỉ là để bảo vệ bản thân, hoặc nói cách khác, bảo vệ miếng ăn của mình.”

Nghe Nhấm Cửu giải thích như thế, Phó Thanh Mộ mỉm cười cúi đầu. Chợt thấy ánh mắt lạnh buốt đâm vào người, hắn ngẩng đầu nhìn, nhưng Sở Cuồng vẫn đang nhìn Tiêu Phi chằm chằm: “Có điều tôi chấp

nhận những đề nghị trước đó của các hạ. Trong thời gian ngắn sắp tới cơ thể Nhấm Cửu không nên hoạt động nhiều, cần nghỉ ngơi. Nếu các hạ vui lòng cung cấp nơi ở tạm thời cho chúng tôi, trong thời gian hợp lý, chúng ta sẵn sàng cung cấp sự trợ giúp như các hạ nói.”

Phó Thanh Mộ nghe vậy thất kinh: “Cái gì mà chúng ta?”

Nhấm Cửu cũng thất kinh: “Vì sao phải ở lại? Chúng ta còn có việc mà!”

36. Q.1 - Chương 36

Lông mày Tiêu Phi khẽ động, hắn cũng không ngờ Sở Cuồng lại dễ dàng đáp ứng yêu cầu của mình như thế. Nhưng trong ba người này có lẽ Sở Cuồng là người quyết định, hắn đã mở miệng thì Tiêu Phi cũng không chút do dự bỏ qua ý kiến của hai người còn lại. Hắn ôm vai thì lễ: “Vậy thì tại hạ không quấy rầy nữa. Hôm nay mấy vị có thể dạo chơi trong thành, nếu thích gì thì cứ việc lấy dùng.”

“Chờ đã.” Sở Cuồng nghiêm mặt nói: “Chuyện về con rắn khổng lồ, tôi còn có việc muốn hỏi các hạ.”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Thứ nhất, nó đến đây từ bao giờ, tôi muốn cò thời gian chính xác. Thứ hai, địa điểm nó xuất hiện lần đầu tiên là ở đâu, nó đến đây bằng cách nào, tôi cần người chứng kiến,. Thứ ba, có người nào bị nó cắn mà chưa chết không? Thứ tư, người bị nó cắn chết hiện dùng cách an táng nào, địa điểm cụ thể ở đâu?”

Tiêu Phi vừa nhớ lại vừa nói: “Ngày con rắn khổng lồ xuất hiện cách đây tròn ba tháng. Lúc đó là đầu hạ, chính là sau một đêm giông tố, tại hạ tản bộ ngoài cánh rừng ở ngoại ô, con rắn khổng lồ đột nhiên từ trong rừng chui ra. Nó nuốt chửng từng tảng của tại hạ, sau tại hạ chạy thoát về liền sai người bắt giết nhưng không có kết quả. Trong vòng ba tháng, nó đã nuốt chửng năm mươi ba người của giáo ta, không ai sống sót, còn nơi an táng...” Tiêu Phi cười lạnh lẽo: “Đều ở trong bụng con rắn đó. Có điều may mà nó không bao giờ vào trong thành trấn của chúng ta, đa số giáo chúng không nguy hiểm đến tính mạng.”

Sở Cuồng trầm tư một lát: “Con rắn khổng lồ xuất hiện lần cuối cùng dưới giếng Thông Linh, vậy các hạ có từng sai người xuống giếng không?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tiêu Phi đột nhiên sầm xuống, giọng nói lạnh lùng: “Giếng Thông Linh chính là thánh địa của giáo ta. Không được giáo chủ đồng ý, không ai có thể xuống giếng, tại hạ cũng không phải ngoại lệ.”

“Giáo chủ của các vị ở đâu?”

Tiêu Phi im lặng một lát, đáp: “Ra ngoài rồi.” Nói xong, hắn hành lễ cho có, bỏ lại một câu “Không quấy rầy các vị nữa” rồi quay người bỏ đi như trốn chạy.

Nhấm Cửu không hiểu: “Đang nói chuyện tử tế, tại sao tâm tình đột nhiên lại thay đổi?”

“Giáo chủ Kỳ Linh giáo đã biến mất không rõ tung tích từ mười năm trước.” Phó Thanh Mộ lạnh nhạt nói: “Khi đó gã Tiêu Phi này đã gây ra không ít mưa máu gió tanh trên giang hồ để tìm giáo chủ của bọn chúng, cũng vì vậy mới lập nên địa vị đứng đầu ma giáo của Kỳ Linh giáo. Nhưng hắn tìm mười năm vẫn không có kết quả. Vết sẹo trong lòng người ta mà các vị lại dám cạy ra...”

Sở Cuồng nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống.

“Có điều...” Phó Thanh Mộ chuyển giọng: “Chẳng dễ gì đến một nơi náo nhiệt như vậy, thổ hào địa chủ còn cho chúng ta lấy đồ thoải mái, có lợi mà không làm thì không phải tác phong của đạo sĩ nghèo. Sở huynh đã quyết định ở lại đây rồi, chỉ bằng hôm nay chúng ta ra ngoài chơi cho vui, cô nương xem, thời tiết hôm nay thật đẹp.”

Nhắm Cửu nhìn ra bên ngoài, quả nhiên ánh nắng tươi sáng, mùa thu gió mát. Tâm tình Nhắm Cửu cũng sáng sủa hơn nhiều. Trải qua nhiều ngày u ám như vậy, Nhắm Cửu cũng muốn thả lỏng một chút, thế là cùng Phó Thanh Mộ nhìn Sở Cuồng: “Đi chơi không?”

“Không, tôi còn có việc muốn điều tra.” Sở Cuồng quyết đoán nói, giọng điệu không hề có chút thương lượng nào: “Hôm nay Nhắm Cửu đi theo tôi, không phải chuyện gì nguy hiểm, cũng không cần vận động mạnh, cho nên không ảnh hưởng gì đến thân thể.” Một câu quét sạch hào hứng của Nhắm Cửu.

Phó Thanh Mộ dẩu miệng: “Sở huynh, huynh không đi cũng không sao, làm mất hứng thì chớ, sao còn kéo Cửu cô nương đi cùng? Cửu cô nương không nợ huynh cái gì, muốn người ta giúp đỡ thì ít nhất cũng phải nhẹ nhàng đề nghị một câu chứ.”

Sở Cuồng không nói gì, chỉ nhìn Nhắm Cửu. Phó Thanh Mộ cũng quay sang nhìn Nhắm Cửu gãi đầu, ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu vào in bóng Nhắm Cửu xuống đất. Nhắm Cửu nhìn bóng mình dưới nền nhà, nói: “Ta đi cùng Sở Cuồng. Huynh ấy làm chính sự, quan trọng hơn.”

Một nét cười lặng lẽ thoáng qua trong mắt Sở Cuồng. Hắn quay sang nhìn Phó Thanh Mộ, vẻ đắc thắng như trẻ con. Phó Thanh Mộ lại hoàn toàn không để ý đến hắn, đưa tay xoa đầu Nhắm Cửu: “Cửu cô nương, tại hạ sẽ mua kẹo hồ lô cho cô nương.”

Nhắm Cửu sáng mắt lên, cười nói: “Ta muốn hai xâu.”

Phó Thanh Mộ cười nhả nhận: “Được.”

Thấy cảnh này, Sở Cuồng không thể nói cảm giác trong lòng mình là gì, như là ăn một cục bông ghen ở cổ họng, lên không được, xuống không xong, vừa ghen vừa ngứa ngáy hết sức, chạm không được gãi không xong, khó chịu đến tận tim phổi.

“Các hạ chuẩn bị một lát đi, sau đó chúng ta xuất phát.” Sở Cuồng đứng dậy cất bước đi qua giữa Phó Thanh Mộ và Nhắm Cửu, đưa tay hất tay Phó Thanh Mộ đang đặt trên đầu Nhắm Cửu ra, bước dài qua bậc cửa.

Phó Thanh Mộ bị hất tay ra nhưng cũng không tức giận, vẫn cười dịu dàng với Nhắm Cửu: “Hôm nay hai người cứ tập trung vào công việc, chờ ta nắm rõ tình hình ở đây, ngày mai sẽ dẫn cô nương đi chơi.” Hắn cười vui vẻ, như thể đang nói ngày mai dẫn Nhắm Cửu đi chọc tức người nào đó.

“Chàng đi chậm một chút!”

Đến tận lúc tiếng Nhắm Cửu từ mãi phía sau vọng lên, Sở Cuồng mới nhận ra mình đã đi quá xa. Hắn quay đầu nhìn lại, Nhắm Cửu ở phía sau ôm bụng, chậm chậm chạy tới, đứng lại bên cạnh hắn, vừa thở gấp vừa nói: “Việc này rất vội à?”

“Không vội.” Sở Cuồng đáp, bước chân chậm lại.

“Thế chàng đi như bay làm gì?”

Sở Cuồng cũng không biết mình làm sao. Hắn muốn nói chuyện khác để thay đổi đề tài, không ngờ vừa mới mở miệng lại nói: “Các hạ thích gã đạo sĩ đó?” Vừa dứt lời, hắn ôm mặt thở dài, cảm giác không thể không chế được bản thân này là thế nào?

Nhắm Cửu sững sờ trước câu nói của Sở Cuồng: “Không coi là thích, chỉ cảm thấy người đó không xấu như trước đây vẫn nghĩ, tính cách cũng tạm được.”

Sở Cuồng liếc Nhắm Cửu một cái: “Theo quan sát mấy ngày gần đây, người này gặp chuyện hèn nhát, bất cứ lúc nào cũng coi chạy trốn là lựa chọn tốt nhất. Nếu ra chiến trường chắc chắn sẽ là lính đào ngũ. Hơn nữa hắn ham hưởng lạc, không hề biết chăm sóc người khác chu đáo, hết sức không thích hợp để chọn làm người kí kết khế ước hôn nhân.”

Vẫn đang tính chuyện tìm chồng hai cho mình à? Trong lòng không vui, Nhắm Cửu dẩu miệng nói: “Đâu có, ta thấy hắn ta rất tốt, gặp chuyện lựa chọn chạy trốn cũng phải xem là gặp phải chuyện gì chứ. Như chúng ta gặp con rắn lớn, chàng có vũ khí nên không sợ, nhưng hắn ta không có, là ai thì cũng sẽ cón cách chạy trốn. Còn ham hưởng lạc thì ta không nhìn ra, có điều hắn ta raatx biết cách chăm sóc người khác.

Lúc ta và hân ta cùng rơi xuống hố bẫy trong đường hầm bên dưới và lúc chàng không cho ta ra ngoài chơi vừa rồi, hân ta đều rất tốt với ta, cũng nói rất dịu dàng là sẽ mua đồ ăn cho ta. Không có gì không tốt cả.”

Biết chăm sóc người khác, quan tâm, dịu dàng... Rút ra những từ khóa này, nghĩ lại một lần, cảm giác ghen cục bồng trong họng của Sở Cuồng lại càng mãnh liệt, “Trong hạm đội Bình Minh, đây là những từ chỉ có thể dùng để ca ngợi phụ nữ.”

“Ở đây có thể dùng để ca ngợi tất cả mọi người.” Nhấm Cửu quyết định khích hân, “Hơn nữa, đàn ông tốt mới xứng đáng được ca ngợi như vậy.”

Sở Cuồng im lặng, gương mặt không lộ cảm xúc gì.

Thấy hân không nói nữa, Nhấm Cửu nhìn rừng cây phía trước, nói: “Bây giờ chúng ta phải đi đâu?”

“Điều tra xuất xứ của rắn khổng lồ.”

Nhấm Cửu sững người, nghĩ đến cảnh bị xà yêu nuốt chửng, trong lòng hơi e ngại, “Sẽ không có một con rắn khác chứ? Chuyện đó xảy ra lần nữa thì ta không chịu nổi...”

“Biết có loại sinh vật này tồn tại, tôi sẽ không để chuyện lần trước xảy ra nữa. Có điều nơi này không có sát khí, có lẽ chỉ có một con đó.” Vũ khí trong túi Sở Cuồng đã được cài bên hông, chính là thứ lần trước Nhấm Cửu dùng để bắn chết con rắn: “Yêu cầu các hạ đi cùng tôi là để đề phòng vạn nhất.”

“Dường như anh rất chú ý đến con rắn đó.” Nhấm Cửu hỏi: “Nó có điểm gì kì lạ sao?”

Sở Cuồng im lặng một lát, dường như đang suy nghĩ có nên nói với Nhấm Cửu hay không. Cuối cùng khi ngẩng đầu nhìn thấy vẻ lo lắng và bất an trong đôi mắt trong veo của Nhấm Cửu, Sở Cuồng giãn lông mày trấn an: “Không cần căng thẳng. Mặc dù xem tình hình hiện nay, nó quả thật là một sinh vật không mang hình người có tính công kích cao nhưng không đủ để thắng tôi. Lần trước là tai nạn bất ngờ do lơ là phòng bị, say này tôi sẽ không để chuyện ngoài ý muốn như vậy xảy ra nữa.”

“Sinh vật... không mang hình người?” Trước đây Nhấm Cửu vẫn nghe Sở Cuồng nhắc tới những từ này nhưng chưa bao giờ chú ý. Tuy nhiên sau khi gặp con rắn trắng và con khỉ trong ảo giác của Sở Cuồng, Nhấm Cửu không thể không coi trọng việc này: “Đó rốt cuộc là cái gì?”

“Những giống loài khác sinh vật hình người.” Sắc mặt Sở Cuồng nặng nề: “Đột trước cùng đi với các hạ đã gặp rất nhiều sinh vật không mang hình người, nghĩ đến trình độ tiến hóa của cả tinh cầu này, tôi vốn cho rằng sinh vật không mang hình người trên tinh cầu này không hề có sức tấn công mạnh như tôi biết. Thoạt nhìn chúng nằm ở cuối chuỗi sinh vật, thuộc loại sinh vật còn chưa tiến hóa hoàn toàn. Không ngờ con rắn trắng trong đường hầm đó, mặc dù trí lực chưa tới mức cao cấp nhưng sức mạnh cơ thể đã đồng bộ hoá với các sinh vật không mang hình người bên ngoài tinh cầu này.”

Nhấm Cửu ngắt ra: “Nghĩa là sao?”

“Nếu tôi suy luận không sai, đây là sự xâm lấn của các sinh vật liên hành tinh.” Sắc mặt Sở Cuồng khá nghiêm trọng: “Có người nào đó đã đưa sinh vật ngoài vũ trụ đến tinh cầu này.”

Nhấm Cửu kinh hãi: “Người nào lại mang thứ nguy hiểm như vậy đến đây?” Vì sao?”

“Đây chính là vấn đề tôi phải điều tra xác minh. Nếu chuyện này là thật, tôi sẽ bắt nghi phạm mang về sao Santa xét xử. Có điều việc này sợ rằng không đơn giản như vậy...” Nghĩ đến gã khâm sai ở quê Nhấm Cửu, sắc mặt hân càng thêm nặng nề.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống phục vụ thông minh trong tai đột nhiên vang lên. Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn, phía trước không xa có một cái cây to chết khô. Hân đi thẳng tới đó, cách cái cây ba mét thì dừng lại. Hân ngăn Nhấm Cửu lại, ngồi xuống lấy một thứ vũ khí trong túi ra, chìa xuống đất bắn một phát.

Một tiếng nổ khê lại tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất, bùn đất sụp xuống lộ ra hang động đe sì bên dưới đám rễ cây chằng chịt, mùi bên dưới cả đời này Nhấm Cửu không thể quên được.

“Đây...” Nhấm Cửu vừa mở miệng, chợt nghe thấy ầm một tiếng, cây khô phía trước thụt thẳng xuống dưới, chui xuống đường hầm tối om sâu một trượng. Lá khô và bùn đất rơi đầy xuống hầm, mùi ẩm ướt âm u xộc lên làm Nhấm Cửu phải bịt mũi lại: “Nơi này lại có đường hầm đó!” Nhấm Cửu cực kì kinh ngạc, tỉ mỉ

tính toán. Phó Thanh Mộ từ hang động phía sau thác nước đi tới đường hầm bên dưới, Nhấm Cữu và Sở Cuồng bị dòng nước đẩy đi rất xa, tìm được một lối vào đường hầm khác. Bọn họ đi dưới đất rất lâu mới tìm được miệng giếng đi ra. Bây giờ đi ngang qua một nơi rộng lớn bằng cả một thành trấn như Kì Linh giáo tới rừng cây bên ngoài giáo phái mà nơi này vẫn có đường hầm! Hơn nữa còn không phải điểm cuối!

Có thể tưởng tượng được đường hầm dưới đất phức tạp và khổng lồ như thế nào. Sợ là lằng tằng của hoàng đế cũng không thể lớn như vậy được. Nhấm Cữu cảm khái: “Một vương quốc dưới lòng đất lớn như vậy, không mất vài chục năm thì không thể hoàn thành được.”

“Chúng ta xuống dưới.”

“Xuống?” Nhấm Cữu vội vàng lùi lại hai bước: “Không, không, không dễ gì mới lên được, ta không muốn xuống.”

“Không đi sâu vào trong, chỉ xuống dưới xem.”

Nhấm Cữu vẫn không hết sợ hãi đối với đường hầm phía dưới. Còn đang chần chừ, Sở Cuồng đã ôm eo Nhấm Cữu đi về phía trước mấy bước. “Không sao đâu.” Giọng hắn bình tĩnh như thường ngày: “Lần này tôi sẽ bảo vệ các hạ không chịu bất cứ tổn thương nào.”

Nhấm Cữu hơi dao động, liền bị Sở Cuồng ôn lấy nhảy xuống đường hầm. Họ nhảy xuống nền hầm lót đá xanh, chiếc đèn trên vai Sở Cuồng sáng lên. Hắn xem xét đường đá xung quanh và cả cây khô rơi xuống. Nhấm Cữu nắm tay hắn theo sát phía sau. Hơi ẩm trong đường hầm từ phía sau tràn tới, tựa như có một con xà yêu hai mắt đỏ như máu đang ẩn nấp trong góc khuất, chỉ chờ bọn họ không đề phòng là sẽ lao tới nuốt bọn họ vào bụng.

“Chàng xem xong chưa? Chúng ta mau đi lên thôi?”

Sở Cuồng cạy một viên đá trên tường xuống, lại bóc một mảnh vỏ cây, trên cây khô cắt vào trong túi.

“Đi thôi...”

Đột nhiên Nhấm Cữu ngửi thấy một mùi lạ, đó là mùi đám rần trắng nhỏ trong đường hầm phát ra làm mọi người sinh ra ảo giác! Nhấm Cữu đã đề phòng trước, lập tức che mũi, nói: “Bọn nó lại đến rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Sở Cuồng lại không cử động. Nhấm Cữu cho rằng hắn lại bị ảo giác hù dọa, trong lòng vừa sốt ruột vừa tức giận: “Chẳng phải chàng đã nói sẽ bảo vệ ta sao? Sao còn dễ trúng đòn của bọn chúng hơn ta? Vừa rồi chàng nói thể để trêu ta cho vui à?” Vừa mắng xong, Sở Cuồng đột nhiên xoay người, một mũi kim dài màu đen trên tay bắn ra nhanh như chớp. Chỉ nghe thấy keng một tiếng, đầu một con rắn trắng đã bị chiếc kim Sở Cuồng bắn ra ghim chặt vào tường. Người nó vẫn không ngừng giãy giụa, máu chảy xuống theo chiếc kim đen. Sở Cuồng bước tới, dùng một dụng cụ trong suốt lấy một ít máu rắn, bình tĩnh quay lại nhìn Nhấm Cữu: “Chúng ta còn phải đi vào trong đường hầm một đoạn nữa. Tôi cần lấy nhiều thứ hơn.”

Nhấm Cữu sợ run lên: “Trong đó thì có gì chứ? Chàng lấy những thứ này có thể bán lấy tiền à?” Nói thì nói vậy, nhưng Nhấm Cữu vẫn đi cùng Sở Cuồng. Một lần nữa bước vào trong đường hầm tối tăm, Nhấm Cữu gần như ôm chặt cánh tay Sở Cuồng.

Sở Cuồng liếc Nhấm Cữu một cái, đột nhiên nói: “Không phải các hạ đã nói quá khứ không có gì đáng sợ sao? Các hạ đã chiến thắng nơi này một lần, bây giờ có gì phải sợ hãi?”

“Lúc đó là bởi vì ta biết đó là ảo giác! Đây là ảo giác sao? Đây là hồi ức ngay tại hiện trường!” Nhấm Cữu nói xong, Sở Cuồng không đáp lời, bầu không khí trở nên yên lặng. Suy nghĩ của Nhấm Cữu đột nhiên bay tới một nơi khác. Nhấm Cữu hơi bình tĩnh lại, hắng giọng nói: “Khi đó... Chàng nghe thấy hết những gì ta nói à?”

“Ừ, nghe rất rõ ràng.” Nói xong, Sở Cuồng dừng lại rất lâu. Khi Nhấm Cữu cho rằng hắn sẽ không tiếp tục nói về ảo cảnh đó nữa, Sở Cuồng đột nhiên nói: “Cảm ơn các hạ.”

“Gì?” Nhấm Cữu gần như cho rằng mình nghe nhầm: “Gì cơ?”

“Không có gì.” Hấn vội vàng đi về phía trước mấy bước, lại lấy dụng cụ trong suốt ra hứng mấy giọt nước từ trên trần nhỏ xuống.

Nhắm Cửu nhìn gáy hấn, đột nhiên cúi đầu xuống toét miệng cười, vui mừng không thể kiềm chế được. Nhắm Cửu dặc ý nói ra một câu đã định nói nãy giờ: “Không cần cảm ơn.”

Sở Cuồng quay lại liếc Nhắm Cửu một cái, không hề tỏ ý gì khác.

“Có điều cũng phải nói, ta rất tò mò, đó đúng là tuổi thơ của chàng sao?” Nhắm Cửu hỏi hết sức thận trọng. “Ồ... Nếu như chàng không muốn nhớ lại chuyện đó thì thôi.”

“Không cần nói tránh.” Sở Cuồng nói: “Những ký ức này nếu không bị được phẩm gây ảo giác kích thích thì tôi sẽ không có phản ứng mạnh như vậy. Những chuyện đó là chuyện tôi từng trải qua, người bị ăn thịt là người mẹ đang ốm nặng của tôi. Có điều bây giờ tôi không nhớ rõ hình dáng của bà ấy lắm. Đó là hình ảnh quê hương tôi sau khi bị sinh vật không mang hình người tấn công lần thứ tư.” Hấn vừa cạy rêu xanh trên tường vừa nói: “Sau đó tôi được đội cứu nạn của hạm đội Bình Minh mang về hạm đội, sau đó trở thành thiếu sinh quân trong quân đội. Từ đó bắt đầu tiếp nhận huấn luyện quân sự, đến tận bây giờ.”

Hấn nói cực kì bình thản, Nhắm Cửu nghe lại thấy thương. Nếu không nhìn thấy hình ảnh đó, có lẽ Nhắm Cửu thật sự sẽ cảm thấy đó không phải là chuyện gì lớn, dù sao những ký ức đó chỉ tồn tại trong đầu người khác, là chuyện của người khác, không hề liên quan tới mình. Nhưng Nhắm Cửu đã nhìn thấy hình ảnh Sở Cuồng khi đó, một đứa bé còn ít tuổi, là độ tuổi thoải mái vui chơi không cần lo lắng điều gì, hấn lại sớm vào quân đội, bắt đầu học cách đối phó với kẻ địch, học cách làm thế nào để nhanh chóng giết chết đối phương... Bây giờ hấn có tinh táo bình thản thế nào đi chăng nữa, khi đó hấn nhất định đã cực kì sợ hãi lo âu.

Nhắm Cửu nắm chặt tay hấn, nói khẽ: “Sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa.”

“Ừ, quả thật đã qua rồi. Hang ổ của sinh vật không mang hình người tại thiên hà Sâm Long đều đã bị phá hủy, bọn chúng không thể có sức mạnh làm hại bất cứ nền văn minh nào trong thiên hà nữa.”

Nhắm Cửu yên lặng, cân nhắc một lát, nhẹ nhàng ôm lấy hấn từ phía sau một cách thăm dò. Cả người Sở Cuồng cứng đờ. Sau khi phát hiện hấn không hề phản kháng, Nhắm Cửu mới ôm hấn chặt hơn một chút, sau đó khẽ vỗ người hấn, nói: “Ý ta là sau này sẽ không xảy ra chuyện làm chàng tuyệt vọng như vậy nữa, sẽ không có nữa.”

Ánh đèn trên vai Sở Cuồng chiếu sáng đường hầm tối tăm phía trước. Hấn không nhìn thấy Nhắm Cửu, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được tâm tình của một người rõ ràng đến vậy. Đó là sự an ủi và thương cảm.

“Tôi hiểu rồi.” Sau khi yên lặng rất lâu, Sở Cuồng bỗng dưng mở miệng, lời nói ra lại làm Nhắm Cửu đang áp sưa lưng hấn sững sốt.

“Gì cơ?”

“Nguyên nhân đến nay các hạ vẫn không tìm được người thích hợp để kết hôn.”

Nhắm Cửu sững sờ rất lâu: “Sao?”

“Trong quá trình chung sống với các hạ, tôi không chỉ một lần cảm thấy có gì đó lạ lùng như chưa từng suy nghĩ kĩ về chuyện đó. Vừa rồi đột nhiên tôi hiểu ra, dường như cách các hạ định vị bản thân có một vài vấn đề.” Sở Cuồng phát hiện vòng tay Nhắm Cửu từ từ trở nên cứng đờ, nhưng hấn vẫn nhìn bóng tối trước mặt, nói nghiêm túc một cách gần như cổ chấp: “Trong quá trình tiếp xúc với người khác, đặc biệt là trong quá trình tiếp xúc với nam giới, nhấn mạnh mình có thể mang lại cảm giác an toàn cho đối phương. Mà nam giới vốn là phái mạnh lại bị các hạ đặt vào địa vị yếu thế, ban phát sự thông cảm, thương hại, thương cảm và an ủi. Vì vậy trong mô hình chung sống đó nam giới không thể sinh ra ý muốn bảo vệ và cho các hạ cảm giác an toàn.”

Hấn nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Bởi vì các hạ cho người khác một ấn tượng, các hạ đã có đủ cảm giác an toàn rồi, không cần người khác cho, thậm chí có thừa để chia sẻ cho người khác.”

Nhắm Cửu đã hoàn toàn ngây ngốc, cảm thấy nếu không phải tại mình có vấn đề thì chính là bản thân Sở Cuồng có vấn đề. Bây giờ hai người bọn họ đang đứng trong tư thế này, giờ là lúc thích hợp để nói những

lời như vậy sao? Có điều đây cũng không phải lần đầu tiên Nhắm Cữu biết Sở Cuồng có vấn đề.

“Nói tóm lại...” Nhắm Cữu từ từ nói lỏng vòng tay: “Chàng chê ta quá nam tính, đúng không?”

Sở Cuồng mấp máy môi, còn chưa kịp nói, đột nhiên càn tai khẽ động, nhạy bén phát hiện một tia sát khí từ phía sau bên phải truyền đến. Một con dao màu đen trong tay hắn bắn ra như một mũi tên, ghim còn rần to bằng bắp tay vào bờ tường, đồng thời cũng ngắt lời chính câu nói sắp ra khỏi miệng hắn.

Con rắn trắng giãy giụa kịch liệt, máu đen theo tường chảy đầy đất. Chỉ một lát sau, con rắn trắng không còn vùng vẫy nữa. Sở Cuồng cất bước đi tới, cắt một ít thịt ở đuôi rắn cắt vào một hộp đựng trong suốt. Sau khi làm xong việc này, hắn mới phát hiện quanh người mình thiếu một vòng tay. Hắn xoay người lại nhìn, ánh đèn trên vai chiếu vào người Nhắm Cữu. Nhắm Cữu lẻ loi đứng đó, cúi đầu ủ rũ như một con cún con bị chủ nhân vứt bỏ, đáng thương khó tả.

Sở Cuồng khựng lại một giây, đột nhiên có cảm giác muốn rút lại những lời mình vừa nói. Hắn nuốt nước bọt, lần đầu tiên cân nhắc rất nhiều câu chữ trong đầu. Còn chưa chọn được câu nào lại thấy Nhắm Cữu gãi đầu không chút nữ tính như thường ngày, cười khô khốc: “Ừ, người nói đúng. Ta hơi thô, nhưng ai bảo ta lớn lên trong sơn trại thổ phỉ chứ? Điều người chê ta, ta không thay đổi được.”

Thấy vẻ mặt này của Nhắm Cữu, hắn cứng họng. Có lẽ cảm thấy mình nam tính như vậy mà lại ôm cánh tay hắn kêu sợ thì quá giả tạo, trong lúc đi tiếp vào trong đường hầm, Nhắm Cữu cũng không ôm tay hắn nữa, chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau.

“Đi thôi.” Sau khi Sở Cuồng lại giết một con rắn và lấy răng nanh nó, cuối cùng hắn cũng nói: “Chúng ta ra ngoài.” Nói xong hắn khẽ thở phào như vừa được giải thoát cho chính mình.

Trên đường về phủ tế ti phải đi qua phố nhỏ náo nhiệt, tiếng người huyên náo càng khiến cho sự yên lặng giữa hai người bon họ trở nên kì lạ.

Đi qua một quầy trang sức, bước chân Nhắm Cữu không khỏi dừng lại một chút, ngăn người nhìn chăm chăm một mặt dây chuyền màu đỏ. Ông chủ bán hàng rong lập tức nheo mắt cười: “Cô nương nhìn lạ mặt, là thần sứ đại nhân mà tế ti đại nhân mời về đúng không? Trưởng lão trong giáo đã truyền lệnh xuống, cô nương cứ xem đi. Cô nương thích cái nào tiểu nhân sẽ gói lại cho cô nương.”

Nhắm Cữu nhìn mặt dây chuyền đó rất lâu, đến lúc ông chủ định cầm lên, Nhắm Cữu đột nhiên nói: “Thôi, thôi cái này không hợp với ta.” Nhắm Cữu gãi đầu cười, xua tay: “Cảm ơn ông.” Nói xong Nhắm Cữu chạy theo Sở Cuồng. Sở Cuồng quay lại thoáng nhìn Nhắm Cữu, vẫn không nói gì.

Đi tới cửa phủ, Nhắm Cữu quay lại nhìn đường phố náo nhiệt, kiểm chế rất lâu, cuối cùng nói: “Bây giờ còn sớm, những chuyện tiếp theo chắc không có gì cần ta hỗ trợ đúng không? Ta muốn đi tìm Phó Thanh Mộ để chơi với hắn ta...”

Bước chân Sở Cuồng vừa qua ngưỡng cửa chợt dừng lại. Hắn quay lại nhìn Nhắm Cữu rất lâu. “Có.” Hắn quay đi, tiếp tục đi về phía trước: “Tôi còn phải nghiên cứu những thứ vừa lấy mẫu về, các hạ phải giúp tôi mở dụng cụ máy móc.”

Nhắm Cữu lưu luyến nhìn con phố, ánh nắng tươi đẹp như vậy, nàng lại bị một người đàn ông chê nàng thô lỗ nhốt trong phòng...

37. Q.1 - Chương 37

Nhắm Cữu nằm bò trên cửa sổ nhìn chim bay qua bay lại bên ngoài. Đầu tiên Sở Cuồng nhờ Nhắm Cữu sờ một thứ, đến lúc Nhắm Cữu bắt đầu sinh ra ý nghĩ “Dù sao cũng không có việc gì khác, ta ra ngoài cho rồi”, Sở Cuồng lại nhờ Nhắm Cữu sờ một thứ khác. Cuối cùng đến lúc mặt trời xuống núi, Nhắm Cữu không còn tâm tư ra ngoài chơi nữa, đột nhiên Sở Cuồng lại không cần Nhắm Cữu sờ gì nữa, tự mình làm rất thoải mái.

Nhắm Cửu lơ mơ hiểu ra, mình bị chơi đùa rồi. Nhắm Cửu hơi âm ỨC, không rõ một người nam tính như mình có gì đáng để Sở Cuồng trêu chọc, lại hơi giận dữ, nhưng nếu hỏi vì sao giận dữ thì lại không nói ra được nguyên do nào. Chính Nhắm Cửu cũng thừa nhận những lời hôm nay Sở Cuồng nói trong đường hầm là sự thật, nhưng khi nàng nghe thấy sự thật này bị một người nào đó nói ra, nàng lại thấy khó chịu.

Nhắm Cửu cúi đầu ủ rũ nghịch ly trà trên bàn. Bên chỗ Sở Cuồng vang lên ba tiếng “Cạch cạch cạch”, Nhắm Cửu đưa mắt sang nhìn. Các dụng cụ trong suốt chứa những thứ khác nhau được Sở Cuồng xếp thành hàng bắt đầu lấp lánh ánh sáng màu lam.

“Xong rồi à?” Nhắm Cửu ngáp một cái, đột nhiên thấy phía đuôi mắt sáng ngời, đó là ánh sáng rực rỡ lấp lánh ngoài cửa sổ. Tiếp đó một tiếng nổ lớn truyền tới, Nhắm Cửu kinh ngạc há miệng: “Họ đang đốt pháo hoa...”

Sở Cuồng đi tới gần cửa sổ nhìn ra ngoài: “Là một cách truyền tin truyền thống à?”

“Sao lại là thứ đó được?” Nhắm Cửu bĩu môi một cái: “Chỉ là đốt để mọi người nhìn xem cho đẹp mắt trong ngày lễ thôi.”

“Không dùng vào quân sự à?” Sở Cuồng cảm thấy khó tin: “Với trình độ vật chất của quý tộc cầu, nếu chuyển hóa thứ này thành vũ khí sẽ có thể nâng cao không nhỏ năng lực chiến đấu quân sự.”

Nhắm Cửu tỏ vẻ chê bai: “Dùng thứ đẹp đẽ như pháo hoa để giết người, đúng là chỉ có người mới nghĩ ra được.” Nhắm Cửu nhìn pháo hoa không ngừng lấp lánh bên ngoài: “Ở thị trấn Chi Lương, chỉ có đêm giao thừa mới đốt pháo hoa. Lúc đó cha mẹ ta sẽ uống rượu với những người lớn khác trong sơn trại, còn ta dẫn Đại Hoàng cùng chạy ra ngọn núi phía sau, ngồi bên hồ xem người dưới thị trấn đốt pháo hoa. Từ trên nhìn xuống phấp phấp, giống như là toàn bộ người thị trấn đều cùng đón giao thừa với chúng ta. Sau khi nhật Đại Bạch về nuôi, ta lại cho cả Đại Bạch đi xem cùng. Không biết giao thừa đêm nay bọn nó sẽ xem pháo hoa với ai...”

Nhắc tới chuyện này, Nhắm Cửu khó tránh khỏi hơi thương cảm, thở dài: “Thôi, nói với người những chuyện này cũng không có ý nghĩa gì. Ta về phòng ngủ...”

“Các hạ muốn xem pháo hoa từ phía trên à?”

Sở Cuồng nói rất đột ngột làm Nhắm Cửu ngẩn ra quên cả trả lời.

“Đi xem đi.” Sở Cuồng mở cửa phòng, trời còn chưa tối hẳn, có thể nhìn thấy ngọn núi lơ mơ xa xa, đó là Thánh Sơn ma giáo có giếng Thông Linh: “Chúng ta lên trên đó xem, từ trên nhìn xuống dưới.” Pháo hoa rực rỡ bên ngoài chiếu vào khiến mặt hắn như trong ảo mộng.

Nhắm Cửu chớp mắt hoàn hồn, xua tay: “Từ đây đến đó rất xa, lên đến trên núi có khi họ đã đốt xong rồi. Hôm nay mệt rồi, không đi nữa.”

“Tới đó không mất bao lâu, dù sao tôi cũng cần một thời gian nhất định để chờ kết quả xét nghiệm ở đây.” Sở Cuồng nói, lấy cái đĩa tròn bên hông xuống. Hắn nhìn lên đỉnh núi phía xa, kí tự trong mắt không ngừng lấp lánh, giọng nữ trong tai cũng không ngừng vang lên những từ “định vị”, “xin xác nhận” gì đó. Chỉ chốc lát sau, cái đĩa phát ra hai tiếng títt, Sở Cuồng nói: “Khoảng cách không xa lắm, không thành vấn đề. Có điều các hạ phải ôm chặt ta.” Hắn vừa nói xong, vật thể hình trăng non phía trước cái đĩa bắn ra, trong nháy mắt đã bay tới phía xa nơi Nhắm Cửu không nhìn thấy được.

Cái đĩa tròn nối với sợi dây tời nhỏ như tơ nhện được Sở Cuồng cài vào bên hông. Hắn đi mấy bước tới cạnh Nhắm Cửu, đưa tay ra cho Nhắm Cửu: “Đi thôi!”

Nhắm Cửu ngây ngốc nhìn hắn: “Người nói đùa à?”

Pháo hoa bên ngoài không ngừng nổ tung, Sở Cuồng cũng không nhiều lời, đưa tay tóm cổ tay Nhắm Cửu: “Ôm chặt.” Nói xong hắn ôm eo Nhắm Cửu, khẽ ấn lên chiếc đĩa. Sợi dây tời không rõ đã nối đến đâu từ từ căng lên, mắt Nhắm Cửu mở càng ngày càng to. Đến lúc bị lực kéo mạnh mẽ kéo đi, Nhắm Cửu không kịp nghĩ gì nữa, ôm chặt lấy Sở Cuồng như gấu túi, sợ hãi hét lên: “Sở Cuồng! Ít nhất người cũng phải ý kiến ta đã chứ! A a a a a!”

Tiếng gió gào thét bên tai, những ngôi nhà bên dưới nhanh chóng lùi xa. Khung cảnh thoảng qua trước mắt, Nhắm Cửu nhìn thấy giáo chúng Lí Linh giáo trên phố lớn ngắc đầu nhìn bọn họ, hai tiếng “thần tiên” không ngừng vang lên. Bay qua đường phố náo nhiệt, bọn họ được sợi dây kéo lên trời cao. Ánh sao lấp lánh và vàng trắng sáng ngời trở nên rất gần, dường như Nhắm Cửu sắp bay lên mặt trăng, chỉ đưa tay là có thể chạm vào.

Cảnh sắc kì diệu khiến Nhắm Cửu gần như ngẩn ngơ, bàn tay ôm lấy Sở Cuồng khẽ động, buông hắt ra đưa lên trời hái sao. Trong một chớp mắt trên không trung, Nhắm Cửu gần như rời khỏi vòng tay Sở Cuồng. Nhắm Cửu cảm thấy mình thật sự bay lên, như chim sơn ca, như đại bàng dang cánh, lại như một đám mây trắng lững lờ trôi, cảm giác này cực kì tuyệt diệu.

Lúc cơ thể cảm nhận được sự rơi tự do, một đôi tay cực kì mạnh mẽ ôm lấy Nhắm Cửu vào lòng. Nhắm Cửu không hề thấy nguy hiểm, dường như dây tời sắp kéo đến đích, Sở Cuồng nói nhỏ bên tai Nhắm Cửu: “Sắp tiếp đất rồi, đừng sợ.” Vừa dứt lời, sân giếng lát đá trắng xung quanh giếng Thông Linh được ánh trăng chiếu sáng xuất hiện trong tầm mắt Nhắm Cửu. Không biết Sở Cuồng bấm nút nào trên chiếc đĩa tròn bên hông, sợi dây tời nhỏ như tơ nhện đột nhiên cứng lại, đỡ hai người chậm rãi hạ xuống sân đá trắng.

Nhắm Cửu không hề sợ, nhảy ra khỏi vòng tay Sở Cuồng, chỉ trời sao hưng phấn hô lên: “Người nhìn thấy không? Người nhìn thấy không? Suýt nữa ta đã chạm được vào sao trời!”

Sở Cuồng bình tĩnh cất chiếc đĩa tròn đi: “Thực ra các hạ còn cách chúng một khoảng cách rất xa. Từ góc độ khoa học mà nói, nếu không có thiên thạch rơi xuống, cả đời này các hạ sẽ không chạm được vào chúng...”

Nhắm Cửu hoàn toàn phớt hờ hắt, vẫn đắm chìm trong cảm giác hưng phấn kì diệu, đưa tay chỉ pháo hoa bên dưới, lại quay lên nhìn bầu trời đầy sao, vui vẻ hô to: “Pháo hoa ở bên dưới, sao trời ở bên trên, đẹp quá! Ta bay lên rồi, chạm được sao trời rồi!” Nhắm Cửu xông tới ôm chặt lấy Sở Cuồng: “Chàng thật thần kì!”

Bị Nhắm Cửu ôm, Sở Cuồng sững ra, nhìn Nhắm Cửu mừng rỡ như một đứa bé, hắt sờ mũi, những lời định nói ra lại bị nuốt vào bụng. Thôi, cô ấy vui vẻ là tốt rồi.

Nhắm Cửu nhảy chán rồi, ngồi xuống bậc thềm sáng khoải thờ dài một tiếng. “Pháo hoa đẹp quá, sao cũng đẹp quá.” Nhắm Cửu chống cằm nhìn pháo hoa dưới chân núi, hơi cảm khái: “Có điều dường như những thứ đẹp đẽ đều không có cách nào nắm trong tay.”

Sở Cuồng đang đứng trên bậc thềm sau lưng Nhắm Cửu nhìn lên trời sao sâu thẳm. Nghe thấy Nhắm Cửu nói vậy, hắt chớp chớp mắt, cho tay vào trong túi áo lấy ra một thứ gì đó. Hắt ngồi xuống bên cạnh Nhắm Cửu, sau đó xòe tay ra, một hòn đá hình giọt nước phát ra ánh sáng xanh như sao trời lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay Sở Cuồng, tỏa sáng làm đôi mắt đen của Nhắm Cửu cũng biến thành màu sao trời.

Nhắm Cửu thán phục nhìn hòn đá sáng lấp lánh trong lòng bàn tay hắt: “Đây là cái gì?”

“Vừa rồi tôi nói các hạ sẽ không chạm được vào sao trời là xuất phát từ góc độ không có người can thiệp, nhưng tôi lại tình cờ có một viên ở đây.” Sở Cuồng nhìn ánh mắt tò mò như một đứa trẻ của Nhắm Cửu, ánh mắt hắt trở nên dịu dàng: “Đây là một mảnh vỡ thiên thạch nhỏ trong thiên hà Sâm Long.”

“Là sao trời à?”

“Ừ.”

Nhắm Cửu ngạc nhiên ngắc đầu nhìn hắt: “Sao trên trời đều đẹp như vậy à?”

“Không, đa số thiên thể không hề tự phát sáng, tiểu hành tinh này tương đối đặc biệt, là...” Thấy Nhắm Cửu nhìn viên đá không chớp mắt, hắt chợt dừng lại, sắp xếp từ ngữ một lần nữa: “Là một viên đá tự phát sáng.”

“Vậy chẳng phải giống như dạ minh châu sao?” Nhắm Cửu thò ngón tay ra: “Ta có thể sờ vào không?”

Sở Cuồng đặt viên đá vào lòng bàn tay Nhắm Cửu: “Các hạ vất vả một ngày, hòn đá này coi như quà cảm ơn tặng các hạ.”

“Cho ta?” Nhắm Cữu kinh ngạc nhìn Sở Cuồng, lại cúi đầu xuống nhìn hòn đá trong tay, hỏi: “Chàng học được cách nói đùa từ bao giờ vậy?”

Sở Cuồng không trả lời câu hỏi này của Nhắm Cữu, ánh mắt trầm lắng làm Nhắm Cữu kinh ngạc không thôi: “Cho ta thật à?” Nhắm Cữu nhìn hòn đá trong tay mình, không dám nắm chặt tay lại. Nó đẹp như ngọc lưu li, Nhắm Cữu sợ mình không cẩn thận sẽ bóp nát mất. Nhìn một hồi lâu, Nhắm Cữu mỉm cười trả lại cho Sở Cuồng: “Ta vẫn không hợp cầm những thứ này, cảm thấy nó quá quý giá, cây đầu cũng sợ làm mất, thôi chàng cứ giữ lấy đi.”

Sở Cuồng nghe vậy im lặng cầm lại hòn đá.

Nhắm Cữu chớp mắt nhìn một lát mới lưu luyến nhìn pháo hoa dưới chân núi. Đối với Nhắm Cữu thì những thứ quá đẹp dễ cũng giống như pháo hoa, chỉ có thể nhìn ngắm từ xa, nhìn nó thoáng qua rồi biến mất...

Đột nhiên bên cạnh có cường quang lóe lên. Nhắm Cữu ngạc nhiên quay sang, không biết Sở Cuồng cầm thứ gì đục một lỗ trên hòn đá đó.

“Chàng làm gì vậy?”

Hắn không trả lời Nhắm Cữu, lấy bừa một sợi dây trong túi ra xâu vào đưa cho Nhắm Cữu: “Đeo trên cổ sẽ không rơi được.”

Nhắm Cữu không dám đưa tay nhận, nhưng nếu nói trong lòng không cảm động thì tuyệt đối là nói dối. Nhắm Cữu trầm mặc rất lâu: “Chẳng phải chàng nói... ta quá thô kệch sao? Hôm nay ta đã nhận thức sâu sắc rằng, tính ta quả thật là như vậy, cả đời này không mong thay đổi được. Cho nên thứ này... ta vẫn...”

Sở Cuồng không nghe Nhắm Cữu nói dài dòng nữa, vòng tay qua cổ đeo sợi dây cho Nhắm Cữu rồi thắt nút: “Sau này nếu tìm được sợi dây nào đẹp hơn thì cắt sợi dây này ra thay vào.” Làm xong việc này, hắn không nhìn Nhắm Cữu lấy một cái, lúi húi cất dụng cụ vừa sử dụng vào túi.

“Ngoài ra, trước kia ở hạm đội, tôi từng nghe mọi người thảo luận về đề tài quan hệ hôn nhân. Đánh giá về các hạ hôm nay là trích từ kết luận của bọn họ. Nhưng...” Hắn dừng lại, dụng cụ đã cắt xong, ánh mắt hắn đành phải nhìn về nơi bắn pháo hoa, hắng giọng một tiếng: “Tôi không hề chê tính cách của các hạ. Kì thật theo tôi thấy, các hạ như bây giờ rất tốt. Chỉ là xuất phát từ góc độ của người khác, tôi không khỏi cảm thấy lo lắng cho cuộc hôn nhân tiếp theo của các hạ, cho nên...” Hắn dừng lại, mím môi như đang cân nhắc ngôn từ.

Nhắm Cữu ngơ ngẩn nhìn hắn.

Sở Cuồng im lặng rất lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, nói: “Xin lỗi vì đã nói những lời làm cho các hạ đau lòng.”

Nhắm Cữu yên lặng một hồi lâu: “Chàng nói gì cơ?”

Lần thứ nhất đã nói ra được, lần thứ hai sẽ dễ nói hơn nhiều, Sở Cuồng cúi đầu nhận lỗi: “Xin lỗi vì đã nói lời không nên nói.”

“Đoạn đầu không nghe rõ, chàng nói lại lần nữa.”

“Xin lỗi...”

“Vẫn không nghe rõ.”

“...”

Sở Cuồng không chịu để cho Nhắm Cữu tiếp tục trêu đùa, hắn quay sang nhìn Nhắm Cữu, lại thấy Nhắm Cữu ôm gối vẽ vòng tròn trên mu bàn chân. “Không sao, ta là người độ lượng.” Nhắm Cữu nói rất nhỏ như đang tự nói với mình, lại như đang khoái trá: “Ta tha thứ cho chàng rồi.”

Ánh mắt Sở Cuồng lay động, lại thấy Nhắm Cữu đột nhiên quay sang, mắt sáng long lanh nhìn hắn. “Thế nào, vừa rồi ta nói như vậy có vẻ gì thẹn thùng e lệ của tiểu thư khuê các không?” Nhắm Cữu vỗ vai Sở Cuồng, sáng khoái cười to: “Việc gì phải xin lỗi nghiêm túc như vậy, Nhắm Cữu ta là người chấp nhận mấy

câu nói đó của chàng sao? Có điều chẳng mấy khi thấy lời chàng nói ra giống tiếng người, ta nghe thấy rất vui.”

“Các hạ đang khen tôi đấy à?”

“Thế nào cũng được.” Nhắm Cửu cười: “Có điều có một chuyện tương đối khẩn cấp ta muốn làm với chàng từ lúc chàng ngồi bên cạnh ta đến giờ.”

Sở Cuồng sững ra: “Chuyện gì?”

Nhắm Cửu không nói một lời, tóm cổ áo hắn kéo về phía mình, sau đó căn lên môi Sở Cuồng.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, không hề có dấu hiệu báo trước, Sở Cuồng có bình tĩnh hơn nữa, lúc này cũng không kìm được kinh ngạc trợn mắt, ngẩn ra không có phản ứng gì. Nhắm Cửu chạm môi vào môi hắn, lại không biết bước tiếp theo nên làm gì, đến lúc cảm thấy đã đủ lâu liền từ từ lui lại.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Sở Cuồng, Nhắm Cửu nghiêm mặt nói: “Ta cảm thấy có lẽ mình còn thích chàng hơn ta tưởng. Cho nên biết chàng chê ta, ta mới tủi thân như vậy. Thực ra trong lòng ta hơi tức giận, nhưng ta lại không dám giận chàng, bởi vì ta sợ chàng sẽ phớt lờ ta.” Nhắm Cửu nói rất thẳng thắn, Sở Cuồng không xác định được cảm giác trong lòng mình khi nghe những lời này là gì, nhưng lại biết rất rõ hắn muốn chạm vào khoe môi khê cong lên của Nhắm Cửu.

“Ta biết ép buộc người khác thích ta là không tốt, làm thế là sai. Nhưng ta không có cách nào khác, ta không khống chế được. Ta là thổ phỉ, lớn lên trong sơn trại thổ phỉ, như sâu ăn lá cây, như chim ăn sâu, cướp đoạt là bản tính của ta. Ta không yếu điệu thực nữ, biết cầm kì thư họa, giữ tam tông tứ đức như trong lời kể của tiên sinh kể chuyện, dường như ta không có gì để hấp dẫn chàng, cho nên ta chỉ có thể làm theo bản tính của mình, buộc chàng phải mang trái tim mình ra.”

Những lời cực kì “kẻ cướp” này được nói ra từ miệng Nhắm Cửu, Sở Cuồng nhất thời lại không cảm thấy có gì không đúng logic.

“Có điều nói đi phải nói lại, chàng cũng chẳng phải thư sinh trong truyện của tiên sinh kể chuyện. Kì thực nghĩ kĩ thì chàng không giống những thư sinh trước kia ta thích một chút nào. Mặc dù chàng có ngoại hình đẹp đẽ, nhưng chàng không bao giờ nói tứ thư ngũ kinh, cũng chưa bao giờ cho ta cảm giác quân tử ôn nhuận như ngọc. Chàng cũng biết sử dụng bạo lực làm người khác khuất phục. Trừ ngoại hình, chàng không giống hình tượng lí tưởng trong trí tưởng tượng của ta trước kia một chút nào. Những ta vẫn thích chàng, thích hơn bất cứ một thư sinh như hoa trắng nào ta từng định cướp. Có lẽ đây chính là tình yêu thật sự mà mọi người nói.” Nhắm Cửu dừng lại một lát: “Cuối cùng ta có một đề nghị, ta cho rằng chàng là người trên một vì sao khác cũng không sao, không thích thủ đoạn cưỡng đoạt của ta cũng không sao, thậm chí chàng không thích ta cũng không sao.” Nhắm Cửu nói một cách nghiêm nghị: “Chàng có thể thay đổi.”

Khoe miệng Sở Cuồng khê động dậy.

“Chàng có thể để chỗ chúng ta ở rể, chàng cũng có thể coi thủ đoạn cướp đoạt của ta như một cách giao lưu tình cảm.” Nhắm Cửu hùng hồn nói: “Bây giờ ta chỉ cho chàng hai con đường. Một là theo ta, hai phản kháng một chút sau đó theo ta. Chàng thấy thế nào.”

Pháo hoa phía xa nổ ra một đóa hoa lửa rực rỡ nhất tới nay. Sau khi tất cả trở lại yên lặng, tiếng côn trùng xung quang và tiếng nói của Sở Cuồng cùng lọt vào tai Nhắm Cửu một cách rõ ràng: “Về thôi.”

“Ồ...”

Sở Cuồng đứng dậy đi xuống dưới bậc thang.

Nhắm Cửu ngớ ra, còn chưa tỉnh ra: “Này... Nói một câu đi!” Nàng vội vã đuổi theo. “Nhận lời hay không thì cũng trả lời một câu chứ!” Sở Cuồng khờ khạo trả lời. Nhắm Cửu tức giận đuổi theo mấy bậc thang. Lúc còn cách ba bậc thang, Nhắm Cửu tức giận không đuổi theo nữa, tính chuẩn khoảng cách, đạp mạnh chân nhảy lên, phi thân về phía Sở Cuồng.

Sở Cuồng vô cùng nhạy cảm với chuyển động xung quanh, cảm thấy sau lưng có gì đó lao tới, hắn vô thức nghiêng người né tránh. Nhưng nghe thấy Nhắm Cửu sợ hãi kêu lên, người lao xuống dưới, Sở Cuồng đột nhiên phản ứng lại, đưa tay ôm lấy Nhắm Cửu, mắng: “Các hạ còn bé lắm à?”

Nhắm Cửu cũng quát lại: “Chàng còn bé lắm à? Không tìm nổi một cái cơ đã trốn thẳng thì còn ra gì?”

Sở Cuồng buông Nhắm Cửu ra, quay đầu đi, nói: “Tôi không trốn, chỉ là đang suy nghĩ.”

Nhắm Cửu sáng mắt lên: “Suy nghĩ về đề nghị của ta?”

“Suy nghĩ vì sao lại có người có thể đưa ra đề nghị như thế mà mặt không đổi sắc.” Sở Cuồng quay lại nhìn Nhắm Cửu: “Tiết tháo đâu?”

Nhắm Cửu cũng ra: “Vậy rốt cuộc là chàng có nhận lời hay không?”

“Các hạ nói xem.”

“A a a a! Chàng trả lời thẳng ta xem nào!” Nhắm Cửu quần lấy Sở Cuồng, không ngừng lải nhải nhắc lại: “Chàng nói thẳng đi! Trong lòng ta thật sự rất khó chịu...”

Sở Cuồng vẫn im lặng không nói. Hai người dần dần đi xuống bậc thang, tiếng bước chân và tiếng nói xa dần.

Phía bên kia sân giếng lát đá trắng, dưới bậc thang, người mặc áo bào đen viền vàng chậm rãi đứng dậy, đi lên sân giếng, ngồi xuống bên giếng nhìn lên bầu trời đêm đen như mực. “Một ngôi sao khác...” Ánh mắt Tiêu Phi hơi thất thần, “Hắn là người đến từ cùng một nơi với nàng sao? Hắn có biết nàng không? Hắn có biết nàng ở đâu không?”

38. Q.1 - Chương 38

Nhắm Cửu ngủ một giấc tỉnh dậy, việc đầu tiên là cho tay vào áo lấy hòn đá Sở Cuồng tặng ra nhìn một lát. “Đẹp thật.” Trong đầu không thể không hiện lên hình ảnh Sở Cuồng đeo vòng cổ giúp mình, sau đó mùi vị trên môi Sở Cuồng. Mặt hơi nóng lên, Nhắm Cửu chui vào trong chăn, vừa đá chăn vừa gãi mặt: “Hôn được rồi, hôn được thật rồi.” Nhắm Cửu lăn lộn trong chăn như đang phát tiết sự kích động sau một đêm mới tràn đến.

Cộc cộc! Hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng kéo Nhắm Cửu ra khỏi cơn kích động. Nhắm Cửu thò đầu ra khỏi chăn, bối rối vuốt tóc mấy cái: “Ai đó?”

“Thần sứ đã dậy chưa ạ?” Tiếng thị nữ vang lên: “Thệ Linh sẽ được triệu tập bên giếng Thông Linh vào giờ Ngọ, tể ti đại nhân lệnh cho tiểu nữ tới hầu hạ thần sứ rửa mặt chải đầu, mặc quần áo.”

Nhắm Cửu chớp mắt nghĩ một hồi lâu mà không nhớ ra hôm qua tể ti có nói với họ hôm nay có lẽ tể gì không. Xuống giường xỏ giày, khoác áo ngoài lên, Nhắm Cửu đi ra mở cửa cho thị nữ. Cửa vừa mở ra, Nhắm Cửu liền giật mình trước cảnh tượng bên ngoài. Hơn mười thị nữ cung kính chờ ngoài cửa, có người bưng chậu nước, có người xách hộp trang điểm, có người bưng mâm trang sức, có người cầm váy áo đẹp đẽ. Các thị nữ cung kính hành lễ với Nhắm Cửu rồi nối nhau vào phòng, hai thị nữ tay không nhanh nhẹn dọn phòng một lượt, bày ghế mới Nhắm Cửu đến ngồi.

Nhắm Cửu chưa tỉnh táo hẳn, còn trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của các thị nữ. Đến lúc thị nữ phía sau chải một kiểu tóc Nhắm Cửu không biết tên, hỏi: “Thần sứ muốn đeo trang sức gì trên tóc?” Nhắm Cửu mới phản ứng lại, ngơ ngác hỏi: “Tại sao phải trang điểm cho ta vậy?”

“Hội nghị này toàn bộ giáo chúng đều phải tham gia. Tể ti đại nhân hi vọng mấy vị thần sứ có thể ăn mặc long lẫy đến dự, cho nên đã sai chúng nô tì đến trang điểm cho thần sứ.”

“Vậy rốt cuộc đó là hội nghị gì?”

“Thần sứ đại nhân cứ đi rồi sẽ biết.” Thấy Nhắm Cửu không hứng thú với việc chọn nữ trang, thị nữ liền bắt đầu tự tay cài trâm cho Nhắm Cửu, vừa làm vừa nói: “Thần sứ đại nhân ngũ quan dễ coi, chỉ trang điểm một chút là đã xinh đẹp hơn nhiều.”

Nhắm Cửu nhướng mày nhìn bản thân trong gương đồng: “Xinh đẹp?”

Thị nữ cười khê: “Đúng vậy. Sau khi nô tì trang điểm gương mặt cho thần sứ thì còn xinh đẹp hơn nữa.”

Trang điểm xong, Nhắm Cửu còn chưa nhìn rõ bản thân trong gương đồng, các thị nữ đã bắt đầu lay hoay mặc váy áo cho Nhắm Cửu. Nhắm Cửu vốn định tự mặc, nhưng vừa mới nhìn thấy bộ váy áo đó đã chịu thua vì không biết cài dây lưng thế nào, đành đứng im như một khúc gỗ để mặc các thị nữ giày vò.

“Vừa rồi người nói mấy vị thần sứ, có nghĩa Phó Thanh Mộ và Sở Cuồng cũng phải mặc rất long trọng à?”

“Đúng vậy, có gia tộc đang hầu hạ hai vị đại nhân còn lại rồi...”

Thị nữ còn chưa nói xong đã nghe thấy phòng bên cạnh có giọng nữ sốt ruột kêu lên: “Đại nhân! Ngài mặc như vậy không phù hợp với lễ nghi. Ngài phải thay bộ quần áo này, xin ngài đừng làm khó chúng nô tì!”

Không ai trả lời, nhưng tiếng sập cửa cực kì vang dội. Nhắm Cửu gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt Sở Cuồng lạnh nhạt thế nào. Thị nữ sau lưng Nhắm Cửu nói khê: “Để thần sứ mặc quần áo không hợp lễ chế tới hội Thệ Linh, chắc chắn tể ti đại nhân sẽ phạt nặng đám nha đầu lục bộ.” Giọng thị nữ nghe có vẻ không hề lo lắng mà còn như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Nhắm Cửu dù không hiểu chuyện đấu đá nội bộ nhưng cũng biết bên trong ma giáo này không hề đoàn kết như bề ngoài. Trước mặt một “thần sứ” mà còn dám châm chọc những kẻ thuộc phe cánh khác như vậy, không biết lúc đấu đá ngầm ngầm còn đến mức nào. Nhắm Cửu cảm thấy óc mình không thể xử lý nổi những chuyện thế này nên dứt khoát ngậm miệng im lặng, coi như không nghe thấy, đương nhiên càng không hề hỏi han.

Sau khi thay váy áo xong, Nhắm Cửu không bước đi nổi: “Ta sợ giẫm lên vạt váy...” Nhắm Cửu cúi đầu nhìn xuống chân, định nâng vạt váy lên, nhưng vừa cúi đầu đã nghe thấy rắc một tiếng, đầu nặng trĩu như sắp rơi khỏi cổ, đưa tay sờ trang sức trên đầu: “Trên này cài quá nhiều vàng bạc, không khác gì một quả tạ đập vào đầu, bỏ bớt xuống.”

Thị nữ bên cạnh vội vàng ngăn lại: “Thần sứ đại nhân, trang sức trên đầu vừa đeo đã bỏ xuống là không cát tường, ngài cố chịu một lát, sau khi hội Thệ Linh kết thúc, nô tì sẽ bỏ xuống cho ngài. Còn vạt váy thì thần sứ đại nhân cứ việc đi phía trước, tuyện đối không làm ngài vướng chân.”

Nhắm Cửu không có cách nào khác, đành phải để thị nữ nâng vạt váy lên, nói: “Chúng ta đi ra ngoài sân dạo vài vòng thử xem.”

“Vâng.”

Nhắm Cửu rụt rè bước ra khỏi bậc cửa, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Phó Thanh Mộ từ trong phòng đối diện đi ra. Phía sau Phó Thanh Mộ cũng có không ít người đi theo, hần mặc bộ quần áo lụa màu lam đậm trông cực kì sang trọng. Hơn nữa hần vốn đã vô cùng tuấn tú, giờ không ăn mặc lôi thôi như trước, Nhắm Cửu thật sự có cảm giác như nhìn thấy một vị vương công quý tộc nào đó.

“Hê! Cửu cô nương!” Phó Thanh Mộ còn kinh ngạc hơn Nhắm Cửu: “Nếu không phải thấy cô nương từ trong phòng này đi ra, ta cũng không dám gọi cô nương.” Hần nheo mắt cười, quan sát Nhắm Cửu một lượt từ trên xuống dưới, nói đùa: “Đây là thiên kim tiểu thư nhà nào sắp xuất hành hay sao? Kẻ bắt tài này có thể được may mắn đi cùng tiểu thư hay không?”

Nhắm Cửu bị hần chọc cười, đưa tay vẫy: “Đi thôi.”

Phó Thanh Mộ vội chộp lấy tay Nhắm Cửu: “Không được làm như thế.” Hần cầm tay Nhắm Cửu bảo nàng đặt tay ở bên thắt lưng, giả giọng phụ nữ nói: “Công tử cứ tự nhiên.”

Nhắm Cửu hơi hạ thấp người, nhỏ giọng bắt chước: “Công tử cứ tự nhiên.”

Phó Thanh Mộ cười to: “Cửu cô nương đúng là một giai nhân thông tuệ.”

Két một tiếng, cửa phòng bên cạnh bật mở, Sở Cuồng từ trong đi ra, quần áo trên người không hề thay đổi. Phó Thanh Mộ một tay nắm tay Nhắm Cửu không buông ra, một tay vẫy vẫy Sở Cuồng: “Sở huynh, bên này.”

Sở Cuồng đi tới, mặt không bủ cảm, ánh mắt thoảng lướt qua hai bàn tay đang nắm lấy nhau. Phó Thanh Mộ nói với hắn, giọng chói tai: “Sao Sở huynh còn chưa thay y phục?”

Sở Cuồng quan sát Phó Thanh Mộ từ chân lên đầu: “Đế giày quá dày mà không mềm, khi đi lại sẽ làm tổn thương gân cốt bàn chân. Vạt áo quá dài làm trở ngại hành động, ngọc đeo bên hông tăng gánh nặng cho xương sống. Tay áo quá rộng...”

“Chàng đừng bới móc nữa.” Nhấm Cửu không nhịn được mở miệng nói: “Dù sao cũng chỉ mặc một lát, chàng không thích mặc bên trong thì ít nhất cũng khoác áo ngoài vào cho ra dáng, nhập gia tùy tục mà.”

Nghe Nhấm Cửu nói vậy, Sở Cuồng mới đưa mắt nhìn mặt Nhấm Cửu. Hắn nhìn Nhấm Cửu một hồi lâu, đến lúc Nhấm Cửu cũng cảm thấy xấu hổ, cúi đầu làm bộ thẹn thùng, Sở Cuồng đột nhiên mở miệng: “Đồ trang sức trên đầu các hạ tạo thành áp lực quá lớn đối với xương cổ.”

Phó Thanh Mộ nghe vậy, khóe miệng giật giật.

Nhấm Cửu lại không cảm thấy có gì không đúng, đưa tay sờ búi tóc vấn chặt nói: “Ta cũng cảm thấy quá nặng. Có điều ta định gỡ ra thì họ lại nói là điềm gở, dù sao cũng chỉ đeo một lát là xong, cố chịu vậy.”

Phó Thanh Mộ bên cạnh ôm trán. Đàn ông không nên nói những lời như vậy. Nhưng sau khi nghe thấy lời đó, phụ nữ cũng không nên phản ứng như thế! Từ góc độ cục mịch mà nói, hai người này đúng là một cặp trời sinh... Phó Thanh Mộ quyết định cứu Nhấm Cửu, hắn cười nói: “Sở huynh đúng là không hiểu phong tình. Cửu cô nương trang điểm xinh đẹp như thế, tại sao huynh lại chỉ nghĩ đến chuyện chê bai, ngay cả một câu khen ngợi cũng không nói được.”

Nghe vậy Nhấm Cửu bừng tỉnh ngộ, trợn mắt nhìn Sở Cuồng: “Đúng, chàng chỉ chê ta thôi.”

Sở Cuồng liếc Phó Thanh Mộ một cái, Phó Thanh Mộ chỉ cười nhả nhặn.

“Thần sứ đại nhân.” Thị nữ phía sau Nhấm Cửu mở miệng nhắc nhở: “Đến giờ xuất phát rồi.”

Nhấm Cửu ngăn ra: “Cứ thế này đi bộ tới cái giếng Thông Linh đó à?”

“Đương nhiên không phải, ngoài cửa đã chuẩn bị kiệu cho các vị đại nhân rồi.”

Ra cửa, Nhấm Cửu chớp chớp mắt nhìn cỗ kiệu chạm trổ hoa lá buông rèm phướn hồng có tua tua, tự mình trèo lên không cần ai nhắc nhở. Ở thị trấn Chi Lương, chỉ có quan mới được ngồi kiệu, Nhấm Cửu luôn muốn được ngồi thử một lần cho biết. Hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được nguyện vọng, hơn nữa chiếc kiệu này còn hoa lệ hơn kiệu quan ở thị trấn Chi Lương rất nhiều.

Nhấm Cửu sờ mó mọi thứ trong kiệu, cuối cùng cũng vén rèm kiệu ra, nhìn thấy người của ma giáo chuẩn bị hai con tuần mã toàn thân đen như mực cho Phó Thanh Mộ và Sở Cuồng, yên ngựa đen đỏ đan nhau, trông cực kỳ lạnh lùng khí phách. Nhấm Cửu sáng mắt lên, gọi một thị nữ bên cạnh để hỏi: “Lúc quay về ta có thể cưỡi ngựa được không?”

Thị nữ sửng sốt, còn chưa nghĩ ra nên trả lời Nhấm Cửu thế nào lại nghe thấy Sở Cuồng bên cạnh nghiêm nghị nói: “Sinh vật không mang hình người này chưa khử trùng, thứ cho tôi không thể chạm vào.” Hắn quay lại đi đến chỗ Nhấm Cửu: “Tôi và Nhấm Cửu cùng ngồi thứ này là được.”

Thị nữ vội vàng xoay người lại ngăn cản Sở Cuồng: “Không được! Không được! Kiệu này là để phụ nữ ngồi...”

Sở Cuồng gạt thị nữ ra: “Tôi không ngại.” Nói rồi tự mình ngồi vào kiệu. Người bên ngoài đưa mắt nhìn nhau, lại không dám đưa tay kéo hắn từ trên kiệu xuống.

Sau khi Sở Cuồng ngồi lên kiệu, không gian trong kiệu trở nên chật chội hơn rất nhiều. Nhấm Cửu bị đẩy sang bên cạnh, trợn ngược mắt nhìn Sở Cuồng: “Chẳng lẽ chàng không nghĩ đến chuyện ta có thích ngồi chung với chàng hay không à?”

Thấy người bên ngoài đã dắt con ngựa chuẩn bị cho hắn đi, Sở Cuồng thở phào một hơi, đáp: “Chuyện đó không quan trọng.” Hắn thoảng nhìn Phó Thanh Mộ vừa nhanh nhẹn lên ngựa, nói: “Trong vòng ba ngày không được có bất cứ tiếp xúc nào với hắn.”

Nhằm Cửu bĩu môi một cái, không thèm đáp lời hắn.

Đi đến chân núi có giếng Thông Linh, Nhằm Cửu tự trèo lên những bậc thang xây bằng đá xanh. Hôm nay nơi này còn nhiều người hơn lúc Nhằm Cửu từ dưới giếng trèo lên hôm trước. Tất cả những người bán hàng rong trên đường đều thay quần áo màu đen, yên lặng quỳ trên những bậc thang đá xanh, phủ phục hai bên đường cung kính lễ bái, nghênh đón mấy người Nhằm Cửu.

Thị nữ đi sau nâng vạt váy cho Nhằm Cửu. Sở Cuồng đi bên cạnh Nhằm Cửu, mắt nhìn thẳng về phía trước. Phó Thanh Mộ đi bên kia, cười tí mắt nhìn ngang nhìn ngửa. Trên bậc thềm cao, tề tề mặc áo bào đen viền vàng cầm quyền trượng gỗ mun trong tay. Lúc Nhằm Cửu bước lên sân đá trắng, hắn ôm vai cúi chào, cung kính thi lễ: “Cung nghênh thần sứ!”

Lúc này Nhằm Cửu gần như cho rằng mình đã thật sự biến thành thần sứ gì đó.

“Được lên lãnh tụ bù nhìn, tạo nên bầu không khí thần bí, đây là thủ đoạn mê hoặc lòng người.” Sở Cuồng khề thì thầm bên tai Nhằm Cửu: “Không được tự lừa gạt chính mình.”

Nhằm Cửu chớp chớp mắt, định thần lại, không nhin được liếc Sở Cuồng một cái: “Chàng không bị cuốn vào à? Lúc nào cũng tỉnh táo như vậy?”

Hắn trả lời dứt khoát: “Đương nhiên! Tôi không dùng logic lí trí để xem xét các vấn đề.”

“Cửu cô nương nhìn kìa, mấy thiếu niên quỳ hàng thứ hai, thứ ba bên trái đang nhìn cô nương chằm chằm đấy.” Phó Thanh Mộ đi bên trái khề thì thầm vào tai Nhằm Cửu.

Nhằm Cửu kinh hãi: “Bọn chúng chuẩn bị ám sát ta à?”

Khóe miệng Phó Thanh Mộ giật giật: “Sao cô nương lại nghĩ đến chuyện đó? Ánh mắt đó rõ ràng là ái mộ mà.” Đến cuối câu, hắn không khỏi lên giọng vì kích động. Tiêu Phi phía trước đang nói về các sự vụ trong giáo khề quy đầu liếc mắt nhìn hắn. Phó Thanh Mộ sờ sờ mũi, hạ thấp giọng: “Trước kia nếu cô nương mặc bộ trang phục này thì có lẽ đã thành vợ người ta từ lâu rồi.”

Nhằm Cửu nhỏ giọng nói: “Ta đã là vợ người ta rồi.”

Nhằm Cửu chỉ chỉ Sở Cuồng, Phó Thanh Mộ còn chưa kịp mở miệng, Sở Cuồng đã kéo Nhằm Cửu dịch về phía hắn, lạnh lùng nói: “Không được để hắn chạm vào các hạ. Sẽ bị lây.”

Phó Thanh Mộ nghe vậy ngẩn ra, sau đó bất bình nói: “Ta không có bệnh!”

Ánh mắt Tiêu Phi một lần nữa rơi vào trên người Phó Thanh Mộ, lần này còn lạnh lùng và nghiêm khắc hơn lần trước. Phó Thanh Mộ nuốt nước bọt, đành phải yên lặng. Tiêu Phi nâng cao âm lượng nói tiếp: “... Mà nay triều đình sợ Kì Linh ta lớn mạnh, muốn dụng binh tiêu diệt. Ba vị trưởng lão Nghiêm Sát, Lục Sinh, Phương Vô không nghĩ kế đánh lui kẻ địch, bảo vệ giáo ta mà lại khuyên những người bảo vệ giáo ta bỏ giáo chạy trốn, dao động lòng hộ giáo của giáo chúng, mưu đồ hiểm ác, giờ thân hôm qua đã bị ta giết dưới giếng Thông Linh.”

Nhằm Cửu nghe đến đây, cả người lập tức cứng đờ, trong lòng đột nhiên lạnh toát. Nếu Nhằm Cửu nhớ không lầm, hôm qua lúc Nhằm Cửu và Sở Cuồng đến đây thì khoảng chừng giờ Dậu, là ngay sau giờ Thân... Có nghĩa khi bọn họ ngồi trên sân giếng lát đá trắng ngấm sao, dưới cái giếng phía sau có ba xác chết?

Nhằm Cửu thoáng quay lại nhìn về phía miệng giếng tối om, cảm thấy dưới giếng nồng nặc âm khí như đâm vào sống lưng. Nhằm Cửu vội quay đầu lại, thấy Tiêu Phi trước mặt vẫn nói với giọng bình tĩnh thờ ơ như cũ: “Tuy thể thần bảo hộ Kì Linh ta tự có ý chỉ, trước đó đã phái ba vị thần sứ hạ giới giúp giáo ta chết yêu xà. Mà nay ba vị trưởng lão đã chết vì phản giáo, ba vị thần sứ vừa hay có thể tiếp quản chức trưởng lão. Quả thật Kì Linh giáo ta được trời phù hộ!”

Sắc mặt Nhằm Cửu hơi khó coi. Bây giờ Nhằm Cửu mới hiểu được, vì sao đám chánh phái giang hồ nói bọn chúng là ma giáo, vì sao Phó Thanh Mộ lại kiên kị gã tề tề Tiêu Phi này như vậy.

Tiêu Phi xoay người cung kính hành lễ với Nhằm Cửu: “Vạn tạ thiên thần!”

Giáo chúng bên dưới như thể chỉ biết nhắc lại lời hắn: “Vạn tạ thiên thần!”

Đến tận lúc hội nghị kết thúc, đám Nhấm Cửu cũng không cần nói một câu, dường như họ là những chậu hoa được mang đến để làm nên cho đẹp. Sau khi Tiêu Phi tuyên bố hội nghị kết thúc, Nhấm Cửu được dẫn xuống bậc thềm. Thị nữ đã đợi bên dưới, không quên lời đã nói lúc trước, nhanh chóng gỡ đồ trang sức nặng nề trên đầu Nhấm Cửu xuống.

Nhấm Cửu thăm thò: “Hình như chúng ta bị dùng làm con rối rồi.”

Phó Thanh Mộ nhếch miệng, vuốt cằm nói: “Thì ra bây giờ cô nương mới hiểu điều này à? Có điều ta lại chú ý đến một chuyện khác.” Hắn nhìn Sở Cuồng: “Sở huynh, bây giờ đại nạn Kì Linh giáo này sắp gặp phải là sẽ bị triều đình bao vây tiêu trừ. Triều đình nhất định sẽ không phải mấy kẻ vô tích sự đến. Huynh khẳng định lúc đó chúng ta có thể chạy thoát không?”

Nghe thấy mấy chữ bao vây tiêu trừ, thân thể Nhấm Cửu chợt cứng đờ. Vừa rồi Nhấm Cửu chỉ để ý đến chuyện có người bị giết dưới giếng chứ không nghĩ tới chuyện này. Nhấm Cửu quờ tay tóm được tay thị nữ phía sau đang tháo đồ trang sức cho mình: “Người chỉ huy quân đội triều đình đến giết các người là ai?”

Thị nữ giật mình: “Nô tì chỉ biết hầu hạ thần sứ đại nhân, chuyện khác nô tì không hề hay biết.”

Nhấm Cửu tháo vội đồ trang sức trên đầu xuống ném vào tay thị nữ, nâng vạt váy lên chạy vội về phía trước đuổi theo Tiêu Phi đã cưỡi ngựa đi trước. Phó Thanh Mộ muốn giữ Nhấm Cửu lại nhưng không kịp, Sở Cuồng không nói một lời, lập tức chạy theo nhưng không ngăn cản mà chỉ chạy sau Nhấm Cửu hai bước. Nhấm Cửu chạy nhanh thế nào, Sở Cuồng cũng chạy nhanh thế ấy.

Đến lúc nhìn thấy Tiêu Phi cưỡi ngựa phía trước, Nhấm Cửu gọi to: “Đứng lại!” Nhấm Cửu đột nhiên tăng tốc làm Sở Cuồng không phản ứng kịp. Nhấm Cửu chạy tới vội vàng tóm dây cương, con ngựa ô ngẩng đầu suýt nữa hất văng Nhấm Cửu đi. Tiêu Phi vội đoạt lấy dây cương, quay đầu ngựa lại, lạnh lùng nhìn Nhấm Cửu: “Thần sứ đại nhân có chuyện gì mà phải lỗ mãng như thế?”

“Người chỉ huy quân đội triều đình sắp vây quét các người là ai?”

Tiêu Phi lặng lẽ nhìn Nhấm Cửu một lát, đáp: “Tướng quân Lí Thủ Nghĩa.”

“Người có biết trước đây Lí Thủ Nghĩa làm quan ở đâu không?”

“Hắn vốn là võ tướng nhị phẩm của triều đình, sau đó bị triều đình giáng chức tới làm tướng lĩnh của một vùng hẻo lánh. Mấy ngày trước hắn có công tiêu diệt sơn trại sơn tặc ở một trấn nhỏ nên được điều trở lại kinh thành. Vừa được lại nhận được mệnh lệnh, quay sang tấn công Kì Linh ta.” Phó Thanh Mộ đã đi theo đến nơi, nghe thấy Tiêu Phi nói vậy, trong lòng thầm kinh ngạc. Kì Linh giáo này thoạt nhìn không hề có nhiều liên hệ với thế giới bên ngoài, nhưng gã Tiêu Phi này lại có thể hiểu rõ về tướng lĩnh đối phương như thế, thậm chí ngay cả chuyện điều động quan chức của triều đình cũng biết rõ, có thể thấy thế lực của Kì Linh giáo còn đáng sợ hơn hẳn tưởng tượng. Ánh mắt Tiêu Phi lộ vẻ thăm dò: “Sao vậy? Thần sứ đại nhân thấy hứng thú với người này à?”

“Thấy hứng thú?” Nhấm Cửu ngơ ngác nhắc lại ba tiếng này, cuối cùng sắc mặt chợt sầm xuống: “Ta tương đối thấy hứng thú với việc lấy mạng hắn.”

Tiêu Phi nghe vậy, lông mày khẽ động. Nhấm Cửu trầm giọng hỏi: “Bao giờ hắn tấn công tới đây?”

“Bây giờ Tiêu Phi cũng đang suy nghĩ vấn đề này.”

“Người có dò xét được động tĩnh của hắn bây giờ không?”

“Quân doanh đóng ở cách giáo ta mười dặm về phía tây.”

Nhấm Cửu nghe xong xoay người định đi. Tiêu Phi lại nói: “Nếu thần sứ đại nhân muốn giúp giáo ta trừ họa lớn này, Tiêu Phi đương nhiên vô cùng cảm kích. Có điều bây giờ đây ba mươi ngàn quân sĩ dưới trướng Lí Thủ Nghĩa sợ là đã mài xong đao kiếm, sẵn sàng tấn công giáo ta bất cứ lúc nào. Nghe nói gã Lí Thủ Nghĩa này rất giỏi luyện binh, các ám vệ bên cạnh hắn đều có võ công cao cường, cực khó đối phó. Nếu thần sứ chỉ đi một mình thì có nắm chắc được mười phần thắng không?”

Sở Cuồng đi tới trước mặt Nhấm Cửu, lạnh lùng nhìn Tiêu Phi: “Các hạ muốn nói gì?”

Tiêu Phi lạnh nhạt nhìn Sở Cuồng: “Có thể giết rắn trắng dưới giếng Thông Linh, tất nhiên ta không nghi ngờ năng lực của các vị. Nhưng dù sao đối phương người đông thể mạnh, các vị dù có võ nghệ siêu quần cũng khó tránh khỏi những chuyện ngoài ý muốn. Giờ đây chúng ta có mục tiêu chung, tại sao các vị không để ta giúp các vị ngăn chặn ám vệ và binh lính, còn các vị thì chịu trách nhiệm giết chết Lí Thủ Nghĩa? Một khi tướng địch đã chết, ba mươi ngàn quân sĩ tự nhiên sẽ rút lui.”

Sở Cuồng nói: “Các hạ định để những người này đánh nhau với các binh lính đó.”

“Kì Linh của ta không nhận phế nhân.” Ý là những bình dân thoát nhìn hiền lành này đều có tuyệt kỹ? Ánh mắt Tiêu Phi hơi tối đi: “Mà kể cả giờ đây Kì Linh chỉ còn một mình ta, ta cũng phải giết kẻ động vào Kì Linh ta, dù có phải cùng chết với hắn.”

39. Q.1 - Chương 39

Lòng Nhấm Cữu lạnh toát. Về mặt hấn lúc này quả thực rất giống một người đã nhập ma chướng, dù bản thân tự tổn hại một ngàn cũng phải đã thương địch tám trăm. Người này...

“Việc này các vị cứ cân nhắc cho kỹ, hôm nay ta cũng sẽ suy tính một phen. Hay là ngày mai các vị đến thư phòng của ta để trao đổi cụ thể. Thời gian còn lại hôm nay, các vị cứ đi tham quan giáo ta thoải mái. Tiêu Phi cáo từ!” Nói xong, hấn thúc ngựa bỏ đi.

Nhấm Cữu thất thần, Phó Thanh Mộ nói: “Mặc dù ta không rõ tình hình, nhưng xuất phát từ lương tâm của đạo sĩ nghèo, ta vẫn hi vọng hai vị đừng hợp tác với gã Tiêu Phi này. Các vị xem, ngay cả chuyện chết cùng kẻ địch mà hấn cũng nói ra rồi.” Hấn bấm ngón tay, cẩn thận quan sát xung quanh rồi nói: “Kì Linh giáo này tổng cộng có ba vị trưởng lão, hôm qua gã Tiêu Phi đã giết luôn cả ba người. Kì thực trong lòng ta cảm thấy rời khỏi nơi này, không xảy ra tranh chấp với triều đình là quyết định sáng suốt nhất. Dù sao Kì Linh giáo có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một môn phái giang hồ, giới lắm là có hai, ba ngàn người. Mà triều đình đã điều ba mươi ngàn nhân mã đến, dù người của Kì Linh đều có võ công cao cường thì sao? Lấy mười địch một, có là anh hùng cũng phải gục ngã. Đối đầu trực diện với triều đình... có lẽ hấn đã phát điên rồi.”

Nhấm Cữu im lặng, Sở Cuồng cũng không biết đang nghĩ gì mà không trả lời.

Phó Thanh Mộ nghĩ một lát, lại thở dài nói: “Lúc trước nghe nói nơi Kì Linh giáo lập giáo là do giáo chủ đã mất tích của bọn chúng lựa chọn. Tiêu Phi tìm giáo chủ của bọn chúng trọn mười năm, có thể thấy là hấn cực kỳ sùng bái giáo chủ. Việc làm của hấn bây giờ đại khái cũng là vì giáo chủ đó, như một con chó bị bỏ ở nhà vẫn trông nhà chờ chủ về, kể ra cũng thật đáng buồn.”

Ba người yên lặng đi về. Thị nữ dắt một con ngựa ô to khỏe đến cho Nhấm Cữu. Nhấm Cữu xoay người lên ngựa, lại không thấy vui thích như khi ngồi kiệu đến đây. Sở Cuồng vẫn không muốn cưỡi ngựa nên chỉ đi bên cạnh ngựa của Nhấm Cữu. Ba người hai ngựa chậm rãi đi về. Đến khu phố chợ, những người vừa đi tham gia hội nghị Thệ Linh về cũng đã thay quần áo bình thường, tiếp tục buôn bán như mọi ngày, cảnh tượng vẫn náo nhiệt như ngày đầu tiên họ đến đây.

Nhấm Cữu đột nhiên ghim cương ngựa, nói: “Ta muốn liên thủ với hấn.”

Phó Thanh Mộ thất kinh, sắc mặt Sở Cuồng lại trầm tĩnh, ngẩng đầu nhìn Nhấm Cữu, nghe Nhấm Cữu nói tiếp: “Ta muốn làm cho người dân ở đây có thể tiếp tục sống vui vẻ như vậy, buổi sáng được làm việc ở nơi mình quen thuộc, buổi tối có thể về mái nhà ấm áp của mình ăn cơm. Ta không muốn họ phải tha hương.” Nhấm Cữu dừng lại một lát: “Nói như vậy hình như quá cao thượng. Thực ra mục tiêu thực sự của ta là giết chết tên tướng lĩnh đó. Ta muốn mượn sức mạnh của Tiêu Phi để giết tướng lĩnh đó, ta muốn làm cho chính mình và Sở Cuồng đều được an toàn hơn một chút. Tiêu Phi dùng chúng ta như con rối, chúng ta cũng nên dùng hấn như vũ khí. Sau đó nhận tiện hoàn thành mục tiêu ta đã nói lúc trước.”

Phó Thanh Mộ nói với vẻ khó tin: “Cô nương định giết mệnh quan triều đình? Cô nương không muốn sống nữa à?”

Nhắm Cửu nghe vậy quay sang nhìn Phó Thanh Mộ: “Trước kia chẳng lẽ ta chưa từng nói với người à? Ta còn phải đến kinh thành giết tên hoàng đế chó má nữa.”

Phó Thanh Mộ nghe mà trợn mắt trợn mũi. Hắn nghĩ kĩ lại, dường như không lâu sau khi gặp hắn, Nhắm Cửu đã nói với hắn về chuyện này. Nhưng, nhưng làm gì có ai coi là thật chứ?

Sở Cuồng hoàn toàn không quan tâm đến Phó Thanh Mộ: “Tôi nhắc lại lập trường của tôi một lần nữa. Tôi cho rằng báo thù là hành động vô nghĩa. Nhưng nếu các hạ kiên quyết, tôi sẽ cố hết sức giúp các hạ. Chỉ có điều...”

“Không thể đi ngược lại nguyên tắc cao nhất của chàng.”

“Không thể đi ngược lại nguyên tắc cao nhất của tôi.”

Hai người đồng thanh nói ra câu này. Nhắm Cửu cười cười, sau đó gãi đầu nói: “Sở Cuồng, ta nói là nếu như, nếu như lúc đó gã Lí Thủ Nghĩa thật sự có liên quan đến nhiệm vụ gì đó của chàng nên chàng không thể giết hắn, vậy chàng có thể giúp ta cùng bắt nạt hắn không?”

Sở Cuồng đáp không chút do dự: “Không thành vấn đề!”

Đêm đó, Nhắm Cửu vừa thổi tắt nến định lên giường ngủ, chợt nghe thấy một tiếng kêu cực kì ghê rợn vang lên trước cửa phòng, xé rách cả bầu trời đêm yên tĩnh tại Kỳ Linh giáo. Nhắm Cửu cả kinh từ trên giường ngồi bật dậy, với áo khoác bên cạnh khoác lên người, bước nhanh ra cửa nhưng lại kinh hoàng quên cả mở cửa. Nhắm Cửu lùi lại hai bước, hai chân mềm nhũn, ngã bệt xuống đất.

Chiếc đèn lồng treo dưới hành lang ngoài cửa in một bóng đen lên cửa phòng Nhắm Cửu. Bóng đen cao khoảng tám thước, khom người, Nhắm Cửu nghe thấy tiếng thở nặng nề của nó phun vào khe cửa, dường như đang ngửi ngửi ngoài cửa.

Đây là... yêu quái gì vậy?

Không đợi Nhắm Cửu hiểu ra, bên ngoài liên tục vang lên bốn năm tiếng súng. Nhắm Cửu biết là Sở Cuồng đã đi ra. Con yêu quái đó quay đầu lại, một tiếng hú dài chói tai như vượn hú sói tru phát ra từ miệng nó, sau khi nó dừng lại Nhắm Cửu vẫn còn chưa hết ù tai.

Tiếng súng bên ngoài vẫn không dừng lại. Cũng đúng, Sở Cuồng có bao giờ sợ thứ gì đâu. Cho dù là yêu quái cũng không đủ dọa được hắn. Nhắm Cửu lập tức bình tĩnh lại, biết Sở Cuồng không dùng được vũ khí cao cấp, nhưng Nhắm Cửu lại có! Từ sau khi vào Kỳ Linh giáo, Nhắm Cửu vẫn luôn mang theo vũ khí giết rắn trắng trên người, lúc này cuối cùng cũng có chỗ dùng. Nhắm Cửu lấy vũ khí ra, nhớ lại những gì Sở Cuồng nói lúc đó. Ấn ngón tay vào, cả vũ khí trở nên đỏ bừng, phát ra tiếng tí tí ngày càng dồn dập, cuối cùng một ánh đỏ bắn về phía bóng quái vật bên ngoài.

Nhắm Cửu mừng rỡ trong lòng: “Xem yêu quái nhà người còn đặc ý nữa không!” Nhưng còn chưa nói xong, ánh đỏ đã biến mất mà tiếng hú của quái vật bên ngoài vẫn còn. Bắn trượt?

Nhắm Cửu kinh ngạc, chợt nghe thấy Sở Cuồng bên ngoài hô to: “Ra ngoài!” Nhắm Cửu lao ra cửa gần như là theo phản xạ có điều kiện, lao thẳng vào trong lòng Sở Cuồng. Sở Cuồng nhanh tay như gió, không chớp mắt lấy một cái, một tay ôm lấy Nhắm Cửu, tay kia đoạt lấy vũ khí của Nhắm Cửu.

Tuy nhiên yêu quái sau lưng Nhắm Cửu còn nhanh hơn Sở Cuồng. Vừa rồi nó nhảy lên trên không tránh phát súng của Nhắm Cửu, lúc này từ trên không rơi xuống, đập thủng một lỗ lớn trên phòng Nhắm Cửu. Ngôi nhà sụp xuống, bụi đất bắn lên tung toé, luồng khí tràn ra thổi tắt đèn lồng trên hành lang. Không có đèn đuốc, ánh sao trên trời lại bị tro bụi che khuất, trong cảnh mờ mịt, Nhắm Cửu chỉ có thể kéo người bên cạnh: “Yêu quái đi đâu rồi?”

Sở Cuồng không trả lời, nhanh chóng xoay người, chĩa súng vào bóng đêm bắn liên hai phát. Một ánh đỏ biến mất trong đêm đen, ánh đỏ còn lại dường như bắn trúng thứ gì đó, phát ra một tiếng xèo!

“Nấp kĩ vào!” Sở Cuồng gần như ném Nhắm Cửu ra ngoài.

Nhắm Cửu lặn mấy vòng dưới đất mới dừng lại được. Đầu óc quay cuồng, Nhắm Cửu bò dậy mà vẫn không phân biệt được phương hướng. Đột nhiên có người nắm vai Nhắm Cửu, tiếng Phó Thanh mộ vang lên sau lưng: “Cô nương còn ngồi ở đây làm gì? Còn không mau chạy theo ta!” Phó Thanh Mộ kéo Nhắm Cửu ra phía sau một bồn hoa gần đó nắp kĩ rồi mới thò đầu lên nhìn về phía Sở Cuồng.

Nhắm Cửu nhìn quanh hồi lâu mới đoán được mình đang ở đâu: “Vũ khí của Sở Cuồng phải chạm vào ta mới dùng được!” Nhắm Cửu sốt ruột định chạy về phía Sở Cuồng, Phó Thanh Mộ lại giữ Nhắm Cửu lại: “Cô nương nhìn đi, Sở huynh không cần dùng vũ khí nữa!”

Nhắm Cửu ló đầu lên nhìn kỹ, chỗ ngồi nhag đổ sụp, Sở Cuồng đứng thẳng người, tro bụi lắng dần quanh người hắn. Ánh sao chiếu xuống mặt đất, chiếu lên người hắn. Con yêu quái thân hình to lớn nằm trên mặt đất, toàn thân co giật. Một chân Sở Cuồng giẫm lên cổ họng nó, vũ khí trong tay chĩa thẳng vào trán yêu quái. Nhưng hiển nhiên yêu quái đã không thể động dậy được nữa.

“Không cần trốn nữa!” Sở Cuồng khẽ nói.

Tim Nhắm Cửu chợt đập nhanh hơn. Nhắm Cửu đột nhiên không nghĩ ra vì sao trước kia mình lại thích các thứ sinh như hoa như ngọc, vì sao trước kia mình cảm thấy bé đàn ông về sẽ thích hơn được đàn ông bé? Một người đàn ông có thể dễ dàng bế mình lên, có đủ sức mạnh bảo vệ mình, có thể làm cho mình cảm thấy an toàn chẳng phải càng dễ dàng khiến mình động lòng hơn hay sao?

“Dù hắn không làm gì, chỉ đứng như vậy cũng có thể làm ta không rời mắt đi được.” Nhắm Cửu thất thần lẩm bẩm.

Phó Thanh Mộ bên cạnh nhìn Nhắm Cửu một cái, lau bụi bám đầy mặt: “Chuyện này chủ yếu phải xem mặt mũi thế nào.”

Nói xong hắn đi ra ngoài xem con yêu quái đó, líu lưỡi: “Trên đường đi theo hai vị đúng là yêu ma quỷ quái gì cũng đều thấy cả. Sau này nếu đạo sĩ nghèo ta không có tiền mua rượu cũng có thể làm tiên sinh kể chuyện kiếm miếng ăn. Lần trước là rắn trắng, lần này là cái gì? Khỉ hoang à?”

Hắn vừa dứt lời, con yêu quái nằm dưới đất đột nhiên nhe răng với hắnm một tiếng gầm gừ đe dọa phát ra từ trong họng. Phó Thanh Mộ hoảng sợ lui lại một bước, Sở Cuồng đạp mạnh chân, một tiếng rộp vang lên, con yêu quái không phát ra âm thanh đe dọa được nữa, có lẽ là mấy cái xương trong cổ họng đã bị giẫm nát.

Sở Cuồng quay lại nhìn Phó Thanh Mộ: “Sinh vật không mang hình người này có chỉ số thông minh khá cao, đại khái có thể nghe hiểu ngôn ngữ của các vị. Nó nóng tính, cố gắng tránh kích thích nó.” Trong đôi mắt đen của hắn chợt loé lên ánh đỏ, Phó Thanh Mộ ngăn người, còn chưa kịp nhìn kĩ Sở Cuồng đã quay đầu đi, hỏi: “Ai dẫn các người tới tinh cầu này?”

Yêu quái không nói một lời.

Giọng Sở Cuồng lạnh đi: “Ngậm miệng không nói có nghĩa vô dụng đối với quân ta. Hạm đội Bình Minh luôn không hạ thủ lưu tình đối với tù binh là sinh vật không mang hình người, người nên suy nghĩ cho rõ.”

Yêu quái há miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn. Dường như nó đang cố hết sức phản kháng để giết chết Sở Cuồng. Sát ý dâng lên quanh người Sở Cuồng, lại có tiếng xương vỡ vang lên, con yêu quái không động dậy được nữa. Sở Cuồng rút thứ vũ khí có thể sử dụng ra bắn một phát vào xác yêu quái, con yêu quái to lớn dữ tợn này lập tức hoá thành khối đen bay mất.

Khoẻ miệng Phó Thanh Mộ giật giật, nhất thời không biết mình nên sợ yêu quái hay nên sợ Sở Cuồng. Trước đây hắn ăn phải mật chó hay sao mà lại dám dùng Nhắm Cửu khiêu khích Sở Cuồng hết lần này tới lần khác như thế...

Sở Cuồng cất vũ khí, chậm rãi hít sâu một hơi. Hắn nhắm mắt im lặng một lát rồi mới quay đầu lại, trong đôi mắt đen không hề có ánh đỏ, dường như ánh đỏ vừa rồi Phó Thanh Mộ nhìn thấy chỉ là ảo giác. Sở Cuồng quan sát Nhắm Cửu một lượt: “Có bị thương không?”

“Không.” Nhắm Cửu gãi gãi đầu, nhìn căn phòng đổ nát: “Có điều... Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Con yêu quái này tới làm gì?”

Sắc mặt Sở Cuồng nghiêm nghị, hần nhìn Nhắm Cữu rất lâu: “Tối nay sợ rằng...”

Còn chưa nói xong, cách đó không xa lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của thị nữ, sắc mặt Sở Cuồng càng khó coi hơn. Nhắm Cữu nhìn sang bên đó, sắc mặt cũng từ từ thay đổi: “Chuyện gì vậy?” Phía tây viện có ánh lửa bốc lên, chỉ chốc lát sau phía bắc cũng cháy đỏ rực trời.

Tiếng gầm rú như vượn như hổ liên tiếp vang lên khắp nơi xen lẫn với tiếng thét đau đớn sợ hãi của mọi người. Sắc mặt Nhắm Cữu tái đi: “Không chỉ có một con yêu quái vừa rồi...”

“Đây đâu phải là không chỉ một con?” Phó Thanh Mộ cũng sầm mặt: “Quả thật giống như là rơi vào hang ổ quái vật.”

Sở Cuồng lấy từ trong tay áo ra một thứ đen sì. Hần vẫy tay, thứ đen sì đó lập tức biến thành một thanh trường kiếm dài ba thước, lưỡi kiếm cực nhỏ, đen mà lại ánh lên ánh đỏ. Nhắm Cữu chưa bao giờ thấy hần sử dụng vũ khí này: “Đây là cái gì?”

“Xét đến sinh vật không mang hình người tấn công trên quy mô lớn, mà số lượng đã đạt tới cấp bậc chiến đấu sơ cấp, do không có cơ giáp, chỉ có thể cận chiến. Đó là chủng loại sinh vật mà nền văn minh bản địa không thể đối phó, thuộc hoạt động quân sự cấp bậc chiến tranh khi sinh vật không mang hình người xâm lấn nền văn minh, sĩ quan Sở Cuồng quyết định áp dụng hành động đặc biệt.”

Nhắm Cữu biết hần đang nói chuyện với hệ thống gì đó của hần nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Hành động gì?”

Sở Cuồng liếc Phó Thanh Mộ một cái: “Nơi này có nội tiết tố mang thông tin về cái chết của sinh vật này, các sinh vật đơn lẻ còn lại tạm thời sẽ không đến đây, muốn sông thì đừng đi lung tung.” Hần nắm tay Nhắm Cữu, đi ra ngoài cổng viện: “Mặc dù rất xin lỗi, nhưng trong tình hình hiện nay, các hạ phải đi theo tôi.”

Nhắm Cữu vòng ra sau lưng Sở Cuồng, trèo lên lưng hần, tư thế hơi bất nhã: “Dùng dây buộc ta và chàng lại với nhau đi. Ta đã nghĩ đến chuyện này từ lâu rồi.” Nhắm Cữu dừng lại một lát: “Có điều lúc chàng giết yêu quái, đừng để máu bắn vào người ta...”

“Tôi sẽ cố gắng.” Sở Cuồng đáp xong, sợi dây tời bên hông bắn ra, vòng quanh người Nhắm Cữu, buộc chặt Nhắm Cữu vào lưng hần. Hành động mặc dù không được dễ coi nhưng đây là biện pháp đơn giản nhất, cũng hữu hiệu nhất để hai người họ ở cùng một chỗ mà không ảnh hưởng đến hành động của Sở Cuồng...

“Chàng nói lỏng ra một chút... Không cảm thấy ngực ta đè vào lưng chàng không thoải mái sao?” Nhắm Cữu mở miệng.

“Xin lỗi, tôi tạm thời không có cảm giác gì.”

“...”

Kí tự nhấp nháy trong mắt Sở Cuồng, hần lựa chọn một hướng rồi chạy cực nhanh về phía đó, nhỏ giọng dặn dò Nhắm Cữu: “Bên kia có tám sinh vật không mang hình người, lát nữa cảnh chiến đấu sẽ hơi khó coi, lúc nhìn thấy vật thể đáng sợ, các hạ cứ nhắm mắt lại là được.”

Khoé miệng Nhắm Cữu giật giật: “Chẳng phải chàng có vũ khí bắn ra ánh đỏ sao? Cứ bắn cho bạn quái vật đó biến mất hết là được.”

“Giống sinh vật này có độ phản ứng cực kì nhanh nhạy, tốc độ của vũ khí cầm tay stá thương mạnh hoàn toàn không theo kịp. Để đối phó một, hai con thì còn tạm được, số lượng nhiều hơn sẽ không thể đối phó hết được, là một lựa chọn vũ khí sai lầm.”

“Vậy tốc độ chàng dùng tay chém có thể theo kịp không?”

Sở Cuồng im lặng một lát rồi nói: “Không thành vấn đề. Chỉ có điều nhớ lời tôi nói vừa rồi, lát nữa bắt kẻ nhìn thấy thứ gì đáng sợ cũng cứ nhắm mắt lại là được.”

Nhắm Cữu tự giễu: “Đã bị răn suốt chừng rồi, còn có chuyện gì đáng sợ nữa?”

Sở Cuồng im lặng không đáp.

Càng đến gần chỗ có ánh lửa, Nhắm Cữu càng cảm nhận được hơi nóng tạt vào mặt. Mà ở đó yêu quái vẫn không ngừng gầm rú, xem lẫn tiếng hét hoảng sợ của mọi người.

Tốc độ của Sở Cuồng nhanh hơn, lao thẳng về hướng đó. Đột nhiên một con yêu quái lao ra từ phía sau một cây đại thụ. Lòng trên người yêu quái dựng đứng, nó nhe hàm răng sắc nhọn ra gầm lên một tiếng, mồm đầy nước dãi, vồ mòng vuốt về phía Sở Cuồng.

Nhắm Cữu kinh hãi hít mạnh một hơi, Sở Cuồng nghiêng người nhảy lên, trông có vẻ cực kì dễ dàng tránh được đòn tấn công của nó. Nhưng chỉ có Nhắm Cữu trên lưng Sở Cuồng mới biết, trong nháy mắt vừa rồi phải có phản ứng nhanh đến mức nào mới có thể làm được...

Yêu quái vồ trượt Sở Cuồng, cánh tay vẫn chưa dừng lại, bốn ngón tay như bốn lưỡi đao cắt lìa một thân cây to bằng một người bên cạnh. Trên mu bàn tay nó không mọc lông, có ánh lửa phía trước chiếu sáng, Nhắm Cữu thấy vẩy trên mu bàn tay nó lấp lánh ánh sáng lạnh như những mảnh kim loại.

Nhịp thở của Sở Cuồng không hề thay đổi, vừa tránh được đòn tấn công của nó đã lùi một bước rồi đạp mạnh chân. Không đợi yêu quái tấn công lần nữa, hắn đã chủ động áp sát yêu quái, thanh trường kiếm trong tay hắn cung lên chém rúng cánh tay cứng như sắt thép của yêu quái. Trong lúc Nhắm Cữu còn chưa kịp nhận ra hắn có hành động gì thì đầu yêu quái không biết đã lăn tới tận nơi nào. Hắn không thèm nhìn thành quả của mình một cái, đạp lên thi thể yêu quái, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhắm Cữu biết vì sao Sở Cuồng không thèm để ý đến thành quả của hắn. Cũng giống như gã đồ tể chuyên giết lợn ở thị trấn Chi Lương, sau khi giết số lượng lợn lên đến một cảnh giới nào đó, sát sinh sẽ trở nên đơn giản như ăn thịt, là công việc hàng ngày, là thói quen cuộc sống, không đáng lưu ý chút nào.

Nhắm Cữu bắt đầu ngẩn ngơ trên lưng Sở Cuồng. Dù biết Sở Cuồng rất lợi hại, nhưng trước đây Nhắm Cữu chỉ biết những thứ vũ khí trang bị Sở Cuồng mang trên người rất lợi hại, chứ chưa bao giờ biết thì ra một người lại có thể bình tĩnh đến vậy khi đối mặt với tình huống bất ngờ, cũng không biết một người vẫn có phản ứng nhanh như vậy khi phải công một người khác trên lưng. Nhắm Cữu càng không biết một câu đơn Sở Cuồng nói “Từ đó đã được huấn luyện quân sự đến bây giờ” lại là một thành tựu làm người ta kinh hãi như vậy.

Trong lúc Nhắm Cữu thất thần, Sở Cuồng đã chạy đến chỗ ngọn lửa bốc cao nhất. Nhà cửa hai bên con đường dẫn thẳng đến giếng Thông Linh đã bốc cháy, trong nhà có tiếng kêu của yêu quái và cả tiếng kêu của con người. Cách ba trượng trước mặt có một con yêu quái đang đè một người xuống đất chuẩn bị nuốt chửng. Ánh lửa quá mức chói mắt, Nhắm Cữu gần như không nhìn thấy gì nhưng Sở Cuồng lại có thể nhìn thấy. Hắn nhỏ giọng dặn dò: “Nhắm mắt lại!”

Nhắm Cữu luôn tin tưởng lời hắn, lập tức nhắm mắt lại. Cho nên Nhắm Cữu không nhìn thấy Sở Cuồng làm thế nào chém con yêu quái đó thành hai nửa, lại làm thế nào ném người suýt nữa bị ăn thịt đó sang bên cạnh. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Nhắm Cữu vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của yêu quái, cũng có thể phát giác sau khi con yêu quái này kêu lên thảm thiết, xung quanh trở nên yên tĩnh một cách kì lạ.

Ngoài tiếng người khóc và và tiếng lửa cháy rừng rực, toàn bộ động tĩnh của yêu quái đều biến mất. Nhắm Cữu căng thẳng ôm chặt cổ Sở Cuồng, không dám nói lời nào, chỉ sợ lúc này phát ra âm thanh gây phiền phức cho Sở Cuồng. Sau giây lát tĩnh lặng, Nhắm Cữu chợt nghe thấy tiếng xé gió vang lên bên tai, Sở Cuồng lập tức nghiêng người sang bên cạnh. Tiếp theo chỉ nghe thấy xoẹt một tiếng, thanh trường kiếm lại một lần nữa chém vào người yêu quái. Nhắm Cữu không nhận được mơ mắt ra, con yêu quái đã bị Sở Cuồng chém chết. Nhắm Cữu còn chưa kịp nhìn rõ chi tiết, bóng dáng Sở Cuồng lại chuyển động, xoay người, vung kiếm chém xuống, lại dễ dàng giải quyết một con yêu quái khác.

Vừa rồi trước khi đến đây, Sở Cuồng nói bên này có tám con yêu quái. Nhắm Cữu vốn tưởng rằng sẽ có một trận ác chiến, nhưng không ngờ lại là một cuộc tàn sát đơn phương.

Cảm thán trước sự lớn mạnh của Sở Cuồng, đồng thời Nhắm Cữu cũng không khỏi nghi hoặc. Hắn đã có công phu bậc này, vì sao trước đây lại không dùng đến? Dù là lúc bị rắn trắng nuốt vào bụng, hắn cũng không rút ra thanh kiếm này. Chẳng lẽ... Chuyện này có gì cấm kị? Trong lúc Nhắm Cữu đang suy nghĩ miên man Sở Cuồng lại giết chết ba con quái vật nữa. Hắn hành động cực nhanh, chỉ tập trung vào tấn công, rất

ít phòng ngự. Nhắm Cửu có thể phát hiện lúc đối mặt với yêu quái, dường như hắn... rất vội vàng muốn giết sạch bọn chúng.

“Con cuối cùng ở đây đã giải quyết xong.” Hắn vừa dứt lời, một con yêu quái từ trên nóc nhà lao thẳng xuống. Sở Cuồng không thèm nhìn, vung kiếm, ánh sáng lạnh loé lên, đầu yêu quái đã rơi xuống đất. “Khoá toạ độ tiếp theo, xác nhận số lượng sinh vật không mang hình người toàn khu vực.” Giọng nữ máy móc trong tai hắn trả lời một loạt các con số, Nhắm Cửu nghe không hiểu nhưng lại phát giác tiếng thở của Sở Cuồng càng nặng nề hơn vừa rồi một chút.

“Chàng không sao chứ?” Nhắm Cửu không nhận được thăm dò.

“Không sao. Chỉ cần tốc chiến tốc thắng là được.”

Nhắm Cửu không nén được lo lắng, nghiêng đầu nhìn hắn, lại chợt thấy ánh đỏ trong mắt Sở Cuồng. Nhắm Cửu chớp mắt một cái, ánh đỏ đó đã lập tức biến mất.

40. Q.1 - Chương 40

Rời khỏi khu vực ánh lửa chiếu sáng cả bầu trời này, chỉ chốc lát sau hai người đã đi vào một khu vực có yêu quái đang giết chóc khác. Quái vật ở đây dường như còn nhiều hơn chỗ vừa rồi nhưng cũng chỉ khiến việc tàn sát của Sở Cuồng phải lặp lại thêm vài lần mà thôi. Ngay cả Nhắm Cửu cũng đã tê liệt trước cảnh máu bắn tung toé và tứ chi bay đầy trời này.

Cuộc tàn sát ở đây vừa chấm dứt, Sở Cuồng không hề dừng bước, lập tức chạy đến một phía khác. Lần này hắn đã đi về phía giếng Thông Linh.

Xuyên qua rừng cây dưới chân núi có giếng Thông Linh, trong rừng có không ít yêu quái riêng lẻ lao tới, một lát lại có một con, như một đám ruồi giết mãi không hết, Nhắm Cửu nhìn cũng thấy phát chán. Khi tới dưới chân núi có những bậc thang bằng đá xanh, Nhắm Cửu kinh hoàng đứng người trước cảnh tượng bên trên. Có bốn con yêu quái đang giết hại người của Kỳ Linh giáo trên bậc thang. Đám thanh niên dùng cách của mình cầm cự với bọn quái vật, còn người già và trẻ nhỏ thì phủ phục trên bậc thang, quỳ lạy lễ bái giếng Thông Linh. Trên sân giếng lát đá trắng, tề tề Tiêu Phi cả người đầm máu, cây quyền trượng gỗ mun trong tay hắn đã chém thành hai đoạn, cây gậy tượng trưng cho uy quyền này nhuộm đầy máu tươi bắn thối, giống như Kỳ Linh giáo đêm nay bị đám yêu quái này giày xéo...

Nhắm Cửu cắn răng, lại nghe thấy Sở Cuồng hỏn hển nói: “Mấy con này hơi khó đối phó. Các hạ cầm chắc vũ khí của mình đi.”

Nhắm Cửu không dám không nghe, một tay nắm chặt khẩu súng của mình, tay kia lại cho vào túi áo Sở Cuồng lục ra một khẩu súng khác: “Tất cả đều bắn vào chỗ lõm đúng không? Ta sẽ bảo vệ cẩn thận hai bên cho chàng.”

Nhắm Cửu còn chưa nói xong, bốn con yêu quái đang giết chóc bên trên chợt quay đầu lại như phát hiện gì đó. Không đợi bọn chúng tấn công, Sở Cuồng chạy lên cầu thang, đến một khoảng cách thích hợp liền tung người nhảy lên đỉnh đầu một con yêu quái rồi vung kiếm chém xuống. Nhắm Cửu vốn cho rằng kết quả sẽ như lúc chém mấy con yêu quái vừa rồi, không ngờ con quái vật này lại đưa tay cầm thanh kiếm của Sở Cuồng lại.

Nhắm Cửu hết sức kinh ngạc, sắc mặt Sở Cuồng lại không thay đổi. Hắn cũng Nhắm Cửu thực hiện một cú xoay người hoa lệ trên không trung, thanh kiếm xoay tròn trên cánh tay yêu quái, cánh tay yêu quái đang đỡ thanh kiếm lập tức bị chém bay xuống đất. Yêu quái ngẩng mặt gầm lên đau đớn. Nhắm Cửu lơ mơ hiểu ra, thì ra khó đối phó là chỉ sự khác nhau khi chém đầu phụ và cắt củ cải...

Yêu quái mấy hướng khác nghe thấy tiếng gầm liền rống to một tiếng với Sở Cuồng rồi cấp tốc chạy vội tới. Sở Cuồng lên tiếng: “Nổ súng bên trái.” Nhắm Cửu bắn liền hai phát về phía con yêu quái cụt tay. Một mắt yêu quái trúng đạn, yêu quái ngã ngựa về phía sau.

“Không được dừng lại!”

Ngón tay Nhắm Cữu không ngừng bấm vào chỗ lõm như động kinh, sau một tiếng bụp trầm đục, con yêu quái đã bị Nhắm Cữu bắn thành khối đen. Nhắm Cữu thở gấp, Sở Cuồng phía trước chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Làm tốt lắm.” Nhưng dù chỉ có ba tiếng cũng đủ làm khoe miệng Nhắm Cữu cong lên. Ít nhất mình... cũng không hoàn toàn chỉ làm vướng tay vướng chân hần.

Nhắm Cữu còn chưa kịp cảm nhận xong sự vui sướng này, đột nhiên một con yêu quái xuất hiện bên người Sở Cuồng giống như dịch chuyển tức thời, hành động của nó nhanh hơn bất cứ con yêu quái nào trước đó. Nhắm Cữu chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt đỏ lừ đáng sợ của nó, Sở Cuồng đã tránh sang bên cạnh nhưng vẫn chậm mất một nhịp. Nhắm Cữu cảm thấy người mình lỏng ra, sợi dây tời trọi chặt Nhắm Cữu vào người Sở Cuồng bị móng vuốt yêu quái cắt đứt. Nhắm Cữu đang nằm trên lưng Sở Cuồng, sợi dây vừa đứt liền suýt ngã xuống bậc thang. Sở Cuồng nhay tay ôm Nhắm Cữu vào lòng, đúng lúc này một con yêu quái khác từ phía sau lao tới, vò móng vuốt về phía Nhắm Cữu. Sở Cuồng ném thẳng Nhắm Cữu từ trong vòng vây của yêu quái ra ngoài.

Nhắm Cữu lăn mấy vòng trên sân đá trắng, đến lúc va vào giếng Thông Linh mới dừng lại được, xương sống đau nhức như bị gãy, nhưng bây giờ Nhắm Cữu đâu có thời gian kêu đau. Nhắm Cữu vội ngẩng đầu nhìn, Sở Cuồng bị ba con yêu quái bao vây, bởi vì không có Nhắm Cữu ở gần nên thanh kiếm trên tay hần lập tức không còn ánh đỏ, biến thành một thanh kiếm đen thông thường. Yêu quái không ngừng tấn công Sở Cuồng, hần không thể không vất vả phòng thủ, nhưng phòng thủ thế nào cũng không chống đỡ được ba con yêu quái cùng tấn công một lúc.

Nhắm Cữu nhặt khẩu súng bên cạnh, dựa vào giếng Thông Linh, cánh tay run lên không kiềm lại được. Nhắm Cữu cố gắng nhắm vào ba con yêu quái nhưng bọn chúng quá gần Sở Cuồng, hơn nữa di chuyển cực nhanh, chỉ cần sơ sẩy một chút là phát súng này sẽ bắn vào người Sở Cuồng...

“Không được trượt!” Nhắm Cữu không ngừng lẩm bẩm: “Không cho phép trượt!”

Sở Cuồng đã cứu Nhắm Cữu quá nhiều lần, Nhắm Cữu không dễ gì có cơ hội cứu hần, không thể ngu xuẩn hại chết hần được... Nhắm Cữu cắn răng, ấn ngón tay xuống, khẩu súng lập tức phát ra tiếng tí tít. Một trong ba con yêu quái tấn công Sở Cuồng đột nhiên dừng lại, quay phắt lại nhìn về phía Nhắm Cữu. Bóng dáng Nhắm Cữu hiện lên trong đôi mắt đỏ rực của nó, cổ họng nó phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ.

Trên người Sở Cuồng đã bị cào rách không ít chỗ, hần thấy thế vội hô to: “Chạy mau!”

Nhưng tiếng hô này còn chưa đến tai Nhắm Cữu, con yêu quái đó đã biến mất bên cạnh Sở Cuồng rồi xuất hiện trước mặt Nhắm Cữu. Một tay nó tóm cổ tay Nhắm Cữu giơ lên như xách một đứa trẻ con, một ánh đỏ bắn về phía chân trời. Bàn tay chỉ có bốn ngón của yêu quái tóm cổ Nhắm Cữu. Chỉ cần nó siết tay, đầu Nhắm Cữu sẽ lập tức lìa khỏi cơ thể.

Yêu quái không giết Nhắm Cữu ngay, nó không ngừng quan sát gương mặt và vũ khí trong tay Nhắm Cữu, dường như không hiểu vì sao một cư dân của tinh cầu này lại có thể sử dụng vũ khí bên ngoài. Nó kéo Nhắm Cữu tới gần, vừa mở mồm định nói, đột nhiên nó khựng lại. Nó buông tay ra, Nhắm Cữu rơi xuống đất, máu trên cổ chảy như suối. Sắc mặt tái nhợt, Nhắm Cữu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cơ thể to lớn của con yêu quái đó đổ ả xuống.

Nhắm Cữu ngơ ngác nhìn Sở Cuồng phía sau yêu quái. Thanh kiếm trong tay hần lại lấp lánh ánh đỏ một lần nữa, ánh đỏ như chiếu vào mắt hần làm hai mắt hần cũng trở nên đỏ rực giống như những sinh vật không mang hình người mà hần thường nói, mái tóc đen cũng chuyển thành màu trắng, nhẹ nhàng bay phất phơ theo gió.

Hần không hề nhìn Nhắm Cữu, nhanh chóng xoay người rồi biến mất. Đến lúc Nhắm Cữu nhìn thấy hần lần nữa thì hai con yêu quái còn lại đã bị hần chém chết. Hần đứng trên bậc thềm đá xanh bên dưới, trường kiếm trong tay rung lên, máu yêu quái bị hần vẩy ra thật xa.

Sở Cuồng... Hần làm sao vậy.....

Hần đáp lên máu tươi, bước từng bước trên cầu thang đá xanh đi đến chỗ Nhắm Cữu. Cả người như vừa tắm máu, những giọt máu chảy theo những sợi tóc trắng nhỏ xuống mặt Sở Cuồng. Hần không lau mặt, đôi

mắt đỏ rực khoá chặt Nhắm Cữu, chậm rãi đi tới.

“Bà nội, đó cũng là yêu quái à?” Một tiếng trẻ con đột nhiên vang lên trong màn đêm yên tĩnh. Bà già bên cạnh em bé lập tức che miệng nó lại. “Suyt!” Giọng bà lão run rẩy như đang cực kì sợ hãi.

Bước chân Sở Cuồng dừng lại, những hình ảnh trong quá khứ không ngừng hiện lên trong đầu như đèn kéo quân.

Những người không rõ mặt bao quanh hắn, người hắn thấm đẫm máu tươi, họ chỉ chỉ trỏ trỏ, vẻ sợ hãi và chán ghét.

Đây là chuyện thường tình của con người.

Sở Cuồng nói với bản thân, bây giờ quả thật hắn cũng là một yêu quái. Nhưng lúc ý thức được chuyện này, Sở Cuồng lại không dám nhìn Nhắm Cữu nữa. Nhắm Cữu cũng sẽ sợ hắn sao? Sẽ cảm thấy đáng về hắn lúc này rất buồn nôn hay sao? Hắn nhìn đi nơi khác. Có tiếng bước chân lão đảo chạy tới. Nhắm Cữu chống eo vội vàng chạy tới trước mặt Sở Cuồng, dường như không đứng vững được. Khoé môi Sở Cuồng khẽ động, hắn đưa tay đỡ Nhắm Cữu. Nhắm Cữu tỏ vẻ rất sốt ruột: “Chàng bị thương ở đâu? Máu trên người là máu chàng hay máu yêu quái?” Nhắm Cữu rất lo lắng, dường như không nhìn thấy đôi mắt đỏ rực và móng vuốt sắc bén của hắn.

Ánh mắt Sở Cuồng bắt gặp trở nên dịu dàng: “Không sao.”

Nhắm Cữu buông bàn tay đang nắm cánh tay hắn ra, nhìn thấy cánh tay hắn đã bị móng vuốt yêu quái cào rách một vết sâu. Nhắm Cữu vội vàng sờ một lượt trên người hắn từ trên xuống dưới: “Chàng đừng gượng gượng như thế. Chàng bị thương ở đâu nặng nhất, cứ nói với ta, ta... ta hình như cũng không có cách gì...”

Hắn cúi đầu đáp: “Hông bên trái bị thương khá nặng, bị viêm nhẹ. Có điều nếu có thời gian khôi phục thì chỉ ba ngày là sẽ trở lại bình thường.”

Lúc này Nhắm Cữu mới nhìn thấy một mảnh quần phục bên hông trái hắn đã biến mất, lộ ra vết thương và máu hắn.

Hai mắt Nhắm Cữu lập tức đỏ lên, đưa tay định sờ vào đó. Trước khi Nhắm Cữu nghĩ ra Sở Cuồng sẽ bị đau, Sở Cuồng đã giữ tay Nhắm Cữu lại: “Không thể chạm vào, sẽ bị lây.”

Nước mắt Nhắm Cữu rơi lã chã xuống mu bàn tay Sở Cuồng. Sở Cuồng biết lúc này mình nên nói gì đó. Không cần lo lắng, bị thương không nguy hiểm đến tính mạng. Nước mắt là một thứ vô dụng, không nên khóc vì chuyện này. Nhưng thấy Nhắm Cữu khóc đau lòng như thể bản thân bị khoét mất một miếng thịt, như thể vết thương vĩnh viễn không khỏi được, khóc như một đứa trẻ con, Sở Cuồng lại cảm thấy không biết phải nói gì.

Nhắm Cữu dường như phóng ra dị năng gì đó làm hắn đột nhiên á khẩu, làm hắn đột nhiên không khống chế được chính mình, làm hắn đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc Nhắm Cữu, sau đó kéo đầu Nhắm Cữu vào vai mình. Hắn cảm thấy bây giờ Nhắm Cữu cần bờ vai hắn, mà hắn cũng cần Nhắm Cữu...

Trước khi tiếng cảnh báo của hệ thống phục vụ nhân tạo vang lên bên tai, Sở Cuồng đã nhanh chóng quay đầu lại, nhẹ nhàng đẩy Nhắm Cữu ra: “Đợi ở đây!” Nói xong, thanh kiếm đen trong tay hắn lại phát ra ánh sáng chói mắt.

Nhắm Cữu hơi bất an: “Vết thương của chàng...”

“Trong tình hình hiện nay, thân thể tôi không cảm thấy đau đớn, ứng phó những sinh vật không mang hình người này không có vấn đề gì.” Hắn dẫn dò Nhắm Cữu: “Cầm chắc khẩu súng. Nhưng chưa đến lúc bắt đắc dĩ, đừng chìa súng về phía bọn chúng. Cảm giác của những sinh vật không mang hình người này cực kì nhạy bén.” Vừa dứt lời, tiếng cảnh báo trong tai Sở Cuồng vang lên, ngay cả Nhắm Cữu cũng nghe thấy.

Đột nhiên, như thể một công tắc nào đó được chạm vào, mấy bóng đen trong rừng cây nhanh chóng lao tới, đều là những quái vật như vừa rồi. Sở Cuồng cầm kiếm tiến lên, bóng dáng hắn lập tức bị đám yêu quái bao vây.

Nhắm Cửu nắm chặt vũ khí, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh: “Vũ khí trong tay thần sứ có thể tạo thành tổn thương nặng nề đối với chúng đúng không?” Nhắm Cửu quay lại nhìn, Tiêu Phi sắc mặt tái nhợt ngồi dựa vào giếng Thông Linh: “Đưa một vũ khí cho ta, chúng ta chia ra cảnh giới hai hướng.”

Nhắm Cửu lắc đầu: “Người không dùng được vũ khí này. Nó cần xác nhận thân phận...” Nói đến đây, Nhắm Cửu giật mình nhìn xuống cơ thể mình. Mạch máu dưới da phát ra ánh sáng xanh lơ mờ, nhưng chỉ nhoáng một cái ánh sáng xanh đã biến mất. Nhắm Cửu còn đang ngẩn ra, đột nhiên nghe thấy trên đầu có tiếng vù vù khe khẽ. Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một tia sáng làm cho người ta gần như mù mắt chiếu thẳng vào mắt mình, hai mắt đau nhức không thôi. Bên kia Tiêu Phi cũng phát ra tiếng kêu đau đớn như vậy.

Ngay sau đó một cảm giác kì lạ ập đến. Nhắm Cửu cảm thấy mình như bị một sức mạnh nào đó kéo lên, thân thể bay lên trời. Nhắm Cửu không thể không mở mắt ra lần nữa để xem xem mình đang ở đâu, nhưng vừa mới nhìn một cái đã giật mình. Giếng Thông Linh ở bên dưới, sân đá trắng cũng ở bên dưới, những người quỳ dưới đất cũng bay lên như nàng, có người vẫn quỳ dưới đất, bị ánh sáng mạnh chiếu xuống không mở được mắt ra.

Nhắm Cửu nhìn thấy Sở Cuồng còn đang đánh nhau với đám yêu quái trên bậc thang, hành động của hắn tàn nhẫn hơn lúc trước, những yêu quái đó gần như bị hắn một kiếm đoạt mạng. Nhưng số lượng yêu quái quá nhiều, con này ngã xuống lại có con khác tiến lên, lũ lượt lao về phía hắn. Sở Cuồng chém chết một con bên trái, con bên phải đã lao tới tấn công hắn.

Nhắm Cửu mấp máy môi, phát hiện mình không nói nên lời, mà tai cũng không nghe được âm thanh. Nhắm Cửu càng ngày càng lên cao, nhìn thấy Sở Cuồng trong vòng vây bên dưới dường như sốt ruột muốn nói gì đó với mình, nhưng Nhắm Cửu không nghe thấy gì hết, như thể nàng đã bay vào một thế giới khác, một thế giới yên tĩnh kì lạ. Đột nhiên Nhắm Cửu cảm thấy mí mắt cực kì nặng nề, không thể không nhắm mắt lại. Trước khi chìm vào giấc ngủ, dường như cuối cùng Nhắm Cửu cũng nghe thấy tiếng của Sở Cuồng. Hắn cực kì giận dữ quát lớn: “Bạch Quý!”

Sau đó thế giới chìm vào tĩnh lặng.

Nhắm Cửu tỉnh lại vì quá lạnh. Khi mở mắt ra, Nhắm Cửu thấy mình đang nằm sấp dưới đất, hơi thở phun ra từ miệng lập tức ngưng tụ thành sương trắng như trong ngày đông giá rét. Nhắm Cửu cử động tay chân muốn đứng lên, nhưng lại bất lực phát hiện tay mình dường như bị một thứ gì đó trói chặt sau lưng. Nhắm Cửu vùng vẫy một lát mà không có kết quả nên đành bỏ cuộc. Ánh mắt chuyển sang bên cạnh, khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Phi xuất hiện trong tầm mắt.

“Tế ti...” Nhắm Cửu khẽ gọi mấy tiếng: “Tế ti! Tiêu Phi!”

Người bên cạnh rên rỉ một tiếng rồi mở mắt ra: “Đây là đâu?” Tiêu Phi vừa tỉnh lại liền lập tức nhận ra mình đã rơi vào cảnh khốn cùng. Hắn vùng vẫy muốn ngồi dậy, thấy bên cạnh còn có ba, bốn giáo đồ Kỳ Linh giáo, chỉ có điều bọn họ vẫn đang ngủ say chưa tỉnh dậy. Tường xung quanh đều làm bằng chất liệu kim loại kì lạ. Nhắm Cửu đã thấy chất liệu này. Hôm đó Sở Cuồng từ trên trời rơi xuống, cái gọi là thiết bị bay của hắn cũng được làm từ thứ kim loại lạnh lẽo và cứng rắn này.

“Dường như chúng ta đã bị người nào đó bắt cóc rồi...” Vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng tí vang lên, cánh cửa cách đó khoảng mười bước đột nhiên mở ra, ánh sáng lạnh lẽo từ bên ngoài chiếu vào.

Một người xuất hiện sau cánh cửa đó, bộ đồng phục màu trắng bó sát làm rõ dáng người yếu đuối. Cô ta đi vào trong phòng, đặt chiếc đĩa trên tay xuống bên cạnh bục kim loại, sau đó chậm rãi đi tới chỗ Nhắm Cửu. Nhắm Cửu sợ hãi không biết cô ta muốn làm gì, mãi Tiêu Phi bên cạnh lại như mất hồn, không dám tin vào mắt mình, chỉ thì thào hai chữ: “Giáo chủ...”

Người phụ nữ dường như hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói, đi thẳng tới bên cạnh Nhắm Cửu, tóm một giáo chúng Kỳ Linh giáo đang ngủ say lên: “Số một!”

Giọng cô ta nghe cứng nhắc như hệ thống phục vụ thông minh trong tai Sở Cuồng. Cô ta có vẻ rất khỏe, nhẹ nhàng xách một người đàn ông cao to hơn mình lên ném về phía chiếc bục kim loại hình vuông. Xung quanh bục kim loại lập tức trượt ra vật thể kim loại từ bên dưới vòng lên khoá chặt cổ và tứ chi người đàn ông. Cô ta đứng cạnh bục: “Chuẩn bị tim thuốc. Sử dụng mẫu thuốc 9564 mới, vị trí tiêm là động mạch

cổ, thí nghiệm bắt đầu.” Nói xong những lời này một cách máy móc, cô ta cầm một mũi kim cực nhỏ đâm vào cổ người đàn ông.

Hành động cực kì đơn giản, nhưng sau khi bị tiêm mũi thuốc này, người đàn ông đột nhiên mở mắt, hai mắt lồi ra, gân xanh nổi đầy trên trán. “Á! Á á á á!” Hắn đau đớn gào lên, cơ thể ra sức vùng vẫy, nhưng tứ chi đã bị cố định vào bọc kim loại, bất kể hắn vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra được.

Nhắm Cửu kinh hãi vì tiếng kêu gào này, còn Tiêu Phi bên cạnh đã hoàn toàn ngây ngốc, chỉ ngẩn ngơ nói: “Nàng đang làm gì... Nàng đang làm gì... Hắn là người của Kỳ Linh giáo, nàng đang làm gì vậy?”

Người đàn ông gào đến khàn giọng, máu đặc chảy ra từ mắt hắn. Đột nhiên một tiếng kêu trầm đục vang lên trong thân thể người đàn ông, sau đó hành động của hắn lập tức cứng đờ, tứ chi buông thõng xuống.

“Được tính khiến trái tim nổ tung, thí nghiệm thất bại. Tiếp theo tiến hành thí nghiệm số hai.”

Một khe hở mở ra từ chính giữa chiếc bọc kim loại như một cánh cửa, người đàn ông nằm trên đó không biết bị ném đi đâu. Sau khi chiếc bọc kim loại khép lại, bên trên không hề có một vết máu. Người phụ nữ lại đi tới, ánh mắt Nhắm Cửu nhìn cô ta run lên vì sợ hãi. Số hai là ai? Cũng sẽ biến thành như vậy sao? Minh cũng sẽ biến thành như vậy sao? Sự sợ hãi trong lòng làm Nhắm Cửu liều mạng co vào trong góc. Khi người phụ nữ xách Tiêu Phi lên, Nhắm Cửu không biết mình nên phản ứng thế nào.

“Nàng có biết nàng đang làm gì không? Thần Y...”

Hắn bị ném lên chiếc bọc kim loại, khoá kim loại từ bên dưới nhô lên. Tiêu Phi lại phản ứng cực nhanh, tránh được vòng khoá. Hắn lật người xuống bọc, đưa tay nắm chặt vạt áo người phụ nữ: “Nàng không nhìn thấy ta sao? Nàng không nhận ra ta sao? Ta đã tìm nàng mười năm, khi gặp lại thì nàng lại muốn giết ta! Khi đó ta đã hứa với nàng sẽ bảo vệ Kỳ Linh giáo thật tốt, giờ đây nàng lại làm gì vậy? Nàng điên rồi!”

Ánh mắt người phụ nữ không hề có tình cảm rơi vào người hắn, sau đó một ánh đỏ loé lên trong mắt: “Cần không chế hành vi của vật thí nghiệm.”

Nhắm Cửu biết tình hình không ổn, lập tức kêu lên: “Mau tránh ra!”

Nhưng có thể tránh đi đâu? Một tia sáng bắn vào người Tiêu Phi, hắn bị văng ra thật xa, đập mạnh vào một bức tường kim loại khác, sau đó trượt xuống theo vách tường. Máu từ khoé miệng hắn trào ra. Tiêu Phi vẫn còn tỉnh táo, hắn ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đi tới chỗ mình.

“Thần Y... Nàng muốn giết ta...” Hắn nói, giọng rất thấp: “Ta không cam lòng... Nhưng nếu nàng cần mạng ta, nếu nàng...”

“Cô ta chắc chắn không phải người người biết!” Nhắm Cửu kêu to: “Cô ta có lẽ là người hầu hạ hay người phục vụ gì đó, tóm lại cô ta chưa chắc đã là người, người đừng...”

Đừng... làm gì? Nhắm Cửu khựng lại. Đừng tuyệt vọng sao? Nhưng trong tình huống này, xung quanh đều đã khoá chặt, họ có thể trốn đi đâu được?

Tiêu Phi bị đặt lên chiếc bọc kim loại, kim tiêm cũng được cắm vào cổ hắn. Không vùng vẫy phản ứng quyết liệt như người đàn ông vừa rồi, Tiêu Phi cực kì trầm tĩnh, chỉ có điều miệng hắn luôn lẩm bẩm: “Nếu nàng...” Sau đó tiếng hắn cũng dần tắt.

“Được tính khiến tim ngừng đập, thí nghiệm thất bại.” Giọng người phụ nữ này vẫn lạnh lùng như trước: “Tiến hành thí nghiệm số ba.” Cô ta đi đến, tóm lấy cổ tay Nhắm Cửu. Đồng tử Nhắm Cửu co lại, nhưng bất kể nàng vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Cùng với được phẩm lạnh buốt được tiêm từ cổ vào, mắt Nhắm Cửu dần dần không nhìn rõ nữa, vô số hình ảnh lần lượt lướt qua đầu như đèn kéo quân, có mặt Sở Cuồng, có tám chị gái của nàng, có cha mẹ, có sơn trại tràn đầy ánh nắng, còn có chính bản thân Nhắm Cửu khi còn nhỏ, chạy nhảy vui vẻ giữa rừng núi, tự do như một cơn gió. Nhắm Cửu chạy quá nhanh, tim đập cũng nhanh như vậy, như thể không dừng lại được nữa.

Ngón tay Nhắm Cửu co chặt, một cảm giác đau đớn đục thủng vào tim lan khắp toàn thân. Thế giới của Nhắm Cửu đột nhiên tràn ngập máu đỏ, một chất lỏng sền sệt nóng hổi từ trong mắt chảy ra.

Là máu sao?

Nhằm Cửu nghĩ, có lẽ mình cũng giống người đàn ông đó...

Đau đớn từ từ rút đi, thế giới của Nhằm Cửu rơi vào bóng tối nặng nề. Dường như có một giọng nữ lạnh như băng từ bên ngoài bóng tối truyền vào: “Được tính làm chức năng trái tim suy yếu, dẫn đến chết não, thí nghiệm thất bại...”

Nàng... chết rồi sao?

41. Chương 41 (tập 2 - Chương 12)

Nhằm Cửu nói: “Quan hệ của hai chúng ta lại mở ra một trang mới?”

Mưa không ngừng rơi, bầu trời âm u đến tuyệt vọng.

Tiếng kêu khóc cực kỳ thê lương trên đồng hoang vắng vẻ. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy trời mây u ám, giọt mưa rơi vào mắt, cảm giác đau nhói làm hắn không thể không chớp mắt. Có người đi qua bên cạnh hắn, thính giác hắn dường như đột nhiên trở nên cực kỳ nhạy bén, có thể phân biệt rõ âm thanh khác nhau khi người đó đặt chân xuống và nhấc chân lên.

Đây là đâu? Hắn ngồi dậy, nhìn quanh. Xác chết khắp nơi, đủ kiểu chết khác nhau. Có người mặt mũi tím ngắt, có người miệng sùi bọt mép, có người chết không nhắm mắt.

Tuy nhiên bên trên những xác chết này có một số người đang lật thi thể, miệng gọi những cái tên khác nhau, mặt đầm nước mắt như nhau, tuyệt vọng đi tìm từng xác chết một. Trên cổ một xác chết bên cạnh hắn có vết tụ máu đen sẫm, những ký ức đó lập tức tràn vào trong đầu. Hắn nhớ ra Kì Linh giáo bị những yêu vật kì lạ tấn công, hắn và một số giáo chúng bị bắt cóc đến một nơi kì quái. Sau đó hắn bị tiêm thuốc, sau đó hắn chết, bị Thần Y... giết.

Tiêu Phi đưa tay ra sờ chỗ bị kim đâm trên cổ, không thấy vết thương, nhưng hắn lại phát hiện một chuyện kì lạ. Hắn không có mạch đập nữa. Ngón trở ấn vào cổ rất lâu mà vẫn không cảm thấy một chút rung động nào. Hắn không có mạch đập. Tiêu Phi chống tay xuống đất, chặt vật đứng dậy. Cảnh tượng thê lương đập vào mắt khiến hắn cảm thấy giờ đây mình đang ở trong mơ.

Rất nhiều xác chết, rất nhiều mưa, đây là một chuyện hoang đường cỡ nào? Hắn từng bước từng bước về phía trước trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cũng không biết đi đâu. Hắn chỉ muốn hoạt động để chứng minh mình vẫn còn sống.

“Cửu cô nương!”

Tại hắn rất nhạy bén bắt được một giọng nói tương đối quen thuộc, hắn nhìn về phía đó. Phó Thanh Mộ mặc áo bào gấm Kì Linh giáo tự may, lông mày nhíu chặt, vừa gọi vừa không ngừng tìm kiếm giống như những người khác: “Cửu cô nương!” Một người đàn ông tóc ngắn mặc đồ đen đi sau hắn, ánh mắt người này không ngừng tìm kiếm trong số các xác chết xung quanh nhưng từ đầu đến cuối đều không nói một lời, im lặng một cách lạ lùng, sắc mặt cũng trắng bệch một cách lạ lùng.

Đột nhiên Phó Thanh Mộ dừng chân, tóm lấy một cánh tay giữa đồng xác chết: “Cửu cô nương!” Giọng hắn còn hơi lên cao, còn chưa kịp kéo lên thì đã bị một người khác kéo sang bên cạnh. Sở Cuồng hành động cực nhanh, bởi cái xác bị đè dưới những cái xác khác ra, nhưng sắc mặt hắn lại lập tức trầm xuống: “Không phải.”

Phó Thanh Mộ tức giận vò đầu: “Đã tìm hai ngày rồi, bao nhiêu xác chết như vậy, không biết còn phải tìm tới khi nào? Chẳng phải anh nói thứ gì đó có thể cảm ứng được Cửu cô nương ở đâu sao? Tại sao vẫn không có phản ứng gì?”

Sắc mặt Sở Cuồng càng tái hơn: “Chết rồi sẽ không cảm ứng được nữa.” Hắn nói đến đây, giọng nói trở nên cứng đờ. Phó Thanh Mộ lập tức im miệng. Nơi này ít nhất cũng có mấy ngàn người, không có một người sống, Cửu cô nương làm sao có thể còn... Nhưng hắn không thể nào nói ra lời này. Nhìn vết thương đã lở loét bên hông Sở Cuồng, Phó Thanh Mộ nghiêng răng, tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm.

“Cửu cô nương...” Đột nhiên Phó Thanh Mộ dừng lại, ngơ ngác nhìn về một phía, dụi mắt như không dám tin vào mắt mình: “Đó là...”

Sở Cuồng nhìn theo ánh mắt hắn, ngăn ra một lát rồi vội vã lao về phía đó.

“Nhắm Cửu ở đâu?”, hắn dừng lại trước mặt Tiêu Phi, chỉ chạy khoảng mười trượng mà hắn đã thở hồng hộc, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra trên trán, so với khi hắn chém giết yêu quái hôm đó thì quả thực như hai người khác nhau.

Ánh mắt Tiêu Phi lảng lạng nhìn xuống vết thương chảy ra máu đen bên hông Sở Cuồng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh huyết lệ chảy ra từ khóe mắt giáo chúng khi giáo chúng Kỳ Linh giáo bị Thần Y giết chết. Hắn nhắm mắt lại, cố gắng giữ bình tĩnh: “Không biết.”

Phó Thanh Mộ từ phía sau Sở Cuồng đi tới: “Hôm đó Cửu cô nương và người cùng bị bắt đi cơ mà? Tại sao người lại không biết?”

Mỗi câu hỏi lại buộc Tiêu Phi nhớ lại hình ảnh hôm đó một lần nữa, gương mặt và giọng nói của Thần Y, và sự thật Thần Y đã giết chết hắn. “Không biết.”

Tiêu Phi kiềm chế cảm xúc nói: “Đừng hỏi ta nữa...”

Phó Thanh Mộ giận dữ: “Lúc như thế này không hỏi người thì còn có thể hỏi ai được? Tể tử Kỳ Linh giáo soa lại là người hèn nhất ích kỷ như thế?” Hắn còn chưa nói xong, ánh đỏ chợt hiện lên trong mắt Tiêu Phi. Sở Cuồng nhướng mày, Phó Thanh Mộ cả kinh lùi lại một bước.

Ngón tay Tiêu Phi khẽ cử động, nhưng trước khi hắn hành động Sở Cuồng đã dùng một tay giữ tay hắn, nhanh chóng vòng ra phía sau, thúc vào khoeo chân hắn ép hắn quỳ xuống. Sở Cuồng đè Tiêu Phi xuống đất, nước bùn bắn đầy mặt Tiêu Phi. Mấy động tác này dường như tiêu hao rất nhiều thể lực của Sở Cuồng khiến giọng hắn lại khan hơn một chút. “Ta tin rằng có lẽ bây giờ chuyện các hạ biết còn không nhiều bằng bọn ta, nhưng có những tin tức cụ thể chỉ có các hạ biết, hy vọng các hạ phối hợp. Nếu không ta đành phải sử dụng thủ đoạn bạo lực đối với các hạ. Ta tin rằng đây là điều cả các hạ và ta đều không muốn.”

Tiêu Phi nằm im một lát, cuối cùng gật đầu. Sở Cuồng buông Tiêu Phi ra để hắn ngồi dậy.

“Ta và cô ấy bị nhốt trong cùng một phòng, sau đó...” Hắn chợt dừng lại, đảo mắt một vòng: “Có người đi vào, bắt một người của Kỳ Linh giáo ta để lên một cái bục, dùng kim tiêm thuốc gì đó vào người hắn, hắn chết. Ta là người thứ hai, sau khi bị tiêm, ta không nhớ được gì nữa.”

Phó Thanh Mộ nghe vậy không biết nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt lập tức trở nên nặng nề. Ánh mắt Sở Cuồng cũng sầm xuống. Tin tức như vậy có lẽ có chút tác dụng với nhiệm vụ của hắn, nhưng đối với Nhắm Cửu thì tin tức này là vô dụng. Hắn vẫn không biết Nhắm Cửu ở đâu, vẫn không tìm được nơi Nhắm Cửu đang ở. Nếu Nhắm Cửu còn sống không biết sẽ sợ hãi đến mức nào. Nghĩ đến cảm giác mấy lần Nhắm Cửu ôm chặt cánh tay hắn trong bóng tối, tim Sở Cuồng thất lại.

Còn nếu Nhắm Cửu đã chết...

Hắn buông nắm đấm ra. Thực ra trước kia đối với Sở Cuồng, chết không hề có gì đáng sợ. Chiến hữu hy sinh, dân chúng chết đây là chuyện hết sức bình thường trong thời kỳ chiến tranh. Hắn đã quen, hoặc có thể nói hắn cho rằng hắn đã quen. Nhưng hắn còn chưa kịp quen với cái chết của Nhắm Cửu. Không ai can quấy như Nhắm Cửu, bước từng bước một lao vào cuộc đời hắn. Cũng không có chiến hữu nào giống như Nhắm Cửu, vì thương hắn mà để nước mắt rơi xuống mu bàn tay hắn, từng giọt từng giọt, dường như có thể đốt cháy lòng người.

Cảm giác đau đớn bên hông Sở Cuồng dường như đã tê liệt, nhưng cảm giác đau đớn quặn thắt dưới đáy lòng lại chưa bao giờ chấm dứt kể từ khi Nhắm Cửu biến mất.

“Các hạ còn sống, cô ấy nhất định cũng sẽ không chết.” Hấn không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm. Nước mưa làm ướt hết người hấn, bước chân hấn có vẻ rất nặng nề: “Nhằm Cửu còn có việc chưa làm xong, cô ấy sẽ không chết dễ dàng như vậy được.”

Tiêu Phi nghe vậy lại chỉ sờ mạch máu trên cổ tay, cười lạnh một tiếng: “Còn sống...”

Đột nhiên Sở Cuồng dừng lại, hấn nhìn về phía một đồng bầy tám xác chết. Hấn chậm rãi đi tới, sau đó bước chân càng ngày càng nhanh: “Ồ đây!”

Người khác không nghe thấy, nhưng tiếng tí tí trong tai hấn lại rất vang dội, là âm thanh khi tìm ra thiết bị nhận biết, là âm thanh báo hiệu Nhằm Cửu còn sống. Hấn chạy tới, vội vàng kéo những xác chết đó ra, cuối cùng nhìn thấy một bàn tay trắng xanh mà dính đầy máu đen.

Sở Cuồng hơi run rẩy, vội vàng nắm lấy bàn tay đó. Đầu ngón tay lạnh buốt nhưng có mạch đập rất khỏe. Trái tim vẫn thấp thỏm của hấn cuối cùng cũng dịu lại nhưng lại bắt đầu đập nhanh vì kích động, hấn đã hoàn toàn không thể khống chế nó được nữa. Hấn dùng cả tay cả chân kéo những xác chết ra ngoài. Mặt mũi Nhằm Cửu bầm tím, cơ thể lạnh ngắt cứng đờ, bộ quần áo đã bị máu đen thấm đẫm không thấy rõ màu sắc nữa.

Nhưng đây là Nhằm Cửu. Sở Cuồng sờ cổ Nhằm Cửu, có mạch đập, không có vết sưng hoặc dấu vết nào còn lưu lại. Hấn cựa mí mắt Nhằm Cửu ra muốn xem xét trông trắng trong mắt Nhằm Cửu, lại nghe thấy một tiếng kêu khẽ. Hấn vội buông tay ra, nhìn Nhằm Cửu từ từ tỉnh lại.

Ánh mắt Nhằm Cửu rơi vào người hấn. Sở Cuồng căng thẳng đến mức cổ họng nghẹn chặt. Hấn biết có xác suất cực lớn là Nhằm Cửu sẽ bị một di chứng nào đó, Nhằm Cửu có thể sẽ bị ốm, sẽ điếc sẽ câm, nội tạng hoặc đầu óc sẽ có một số vấn đề.

“Sở Cuồng...” Nhằm Cửu từ từ mở miệng, ánh mắt dờ dẫn, giọng nói khàn đục: “Em dường như... đã chết rồi...”

Ánh mắt Sở Cuồng khẽ động, mang một tâm tình chính hấn cũng không rõ. Hấn bế Nhằm Cửu lên, động tác rất nhẹ nhàng, sau đó ôm Nhằm Cửu vào trong lòng mình: “Không, em còn sống.” Hấn nói, giọng nói kiên định mà run rẩy, không biết là nói với Nhằm Cửu hay đang nói với chính hấn: “Em còn sống.” Hấn ôm thật chặt, tựa như sợ Nhằm Cửu sẽ chạy mất.

“May quá...”, Nhằm Cửu nói: “Nếu em chết thì anh biết làm thế nào? Anh sẽ không thể quay về được nữa.”

Hơi thở của Nhằm Cửu bên tai rất khẽ và dài, sau đó Nhằm Cửu lại mê man bất tỉnh. Cánh tay Sở Cuồng siết chặt như thể muốn kéo Nhằm Cửu vào trong lồng ngực mình, như thể muốn cất giấu cả người Nhằm Cửu vào trong thân thể mình để bảo vệ, “Không sao... Những chuyện đó đều không quan trọng.” Quan trọng... là em...

Phó Thanh Mộ từ phía sau Sở Cuồng đi tới. Hấn chọc ngón tay vào vai Nhằm Cửu: “Còn sống không?” Cảm thấy thân thể Nhằm Cửu vẫn mềm, khác hẳn những xác chết hai ngày nay hấn vẫn lật lên, Phó Thanh Mộ tự đưa ra đáp án cho mình: “Còn sống!” Sau đó hấn lại chọc hai cái vào sống lưng Nhằm Cửu:

“Sống thế nào?”

Sở Cuồng hất tay hấn ra, ánh mắt liếc nhìn hấn cảnh cáo. Phó Thanh Mộ hậm hực rút tay lại: “Ta chỉ xem xương cốt thế nào, không có ý gì khác.”

Sở Cuồng bế bổng Nhằm Cửu lên, xoay người bước đi: “Tất cả còn chưa có kết luận, không được chạm lung tung vào người cô ấy!”

Phó Thanh Mộ sờ mũi, nói: “Vừa rồi thấy tế ti Kỳ Linh giáo có thể đâu? Một phát vịn tay đè người ta xuống đất...”

Sở Cuồng quay đầu nhìn Phó Thanh Mộ một cái: “Không ai có thể so sánh với Nhằm Cửu.” Nói xong hấn quay người bước đi. Phó Thanh Mộ sờ sờ cằm, nhìn vết thương lở loét bên hông hấn lẩm bẩm: “Đã nói ra câu này rồi, thì sau khi Cửu cô nương tỉnh lại cũng nên xảy ra chuyện gì đó đi chứ. Ta thật sự không muốn tuổi còn trẻ đã bị các người ép thành thân...”

Khi Nhắm Cữu tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một căn phòng trống trải. Nhắm Cữu cảm thấy hôm nay ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng quá sáng, sáng đến chói mắt, khiến Nhắm Cữu không thể không nheo mắt làm quen rất lâu mới dám mở hẳn mắt ra. Mà sau khi mở mắt Nhắm Cữu mới phát hiện, thì ra cửa sổ không hề mở. Nhắm Cữu ngồi dậy, cảm thấy cơ thể mình hơi kì lạ.

Nhắm Cữu nghĩ là mình đã ngủ rất lâu, theo lí thì sau khi ngủ một giấc dài như vậy kiểu gì cũng sẽ có cảm giác uể oải. Nhưng tại sao nàng lại cảm thấy toàn thân cực kỳ thoải mái, như vừa tắm một cái rất sảng khoái, toàn bộ gân cốt trên người đều giãn ra.

Tại Nhắm Cữu khẽ động dậy, nghe thấy bên ngoài có người đi qua, không ngờ trong đầu Nhắm Cữu lại hiện ra hình ảnh rất rõ ràng. Nhắm Cữu đang ở tầng hai, bên ngoài là một ngõ nhỏ, có một người bán kẹo hồ lô đi qua phía dưới. chân trái hẳn hơi bị thọt.

Những hình ảnh được phác họa bằng âm thanh này vô thức bị Nhắm Cữu thu vào đầu, chính bản thân Nhắm Cữu cũng cảm thấy sợ hãi. Chợt nhớ tới chuyện lúc trước bị bắt đến nơi kì quái đó rồi lại bị tiêm một thứ kì lạ, Nhắm Cữu bình tĩnh, vội cúi đầu nhìn tay mình, phát hiện móng tay mình rất dài, sắc nhọn và đáng sợ. Nhắm Cữu khẽ vạch một cái lên chân, vô chần bằng vải bông liền bị cắt rách một vết.

Nhắm Cữu cả kinh, đầu óc trống rỗng. Cuối cùng đến lúc có một chút ý thức xuất hiện trong đầu, Nhắm Cữu lập tức xoay người xuống giường, không kịp xỏ giày mà chạy thẳng đến bên bàn trang điểm, bối rối lục tìm gương đồng, nhưng lại nhất thời không dám giơ lên soi mặt mình.

Sau khi chuẩn bị tâm lý không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng Nhắm Cữu giơ gương đồng lên soi và nhìn thấy... bản thân mình bây giờ?

Một gương mặt tái nhợt, đôi môi không có sắc hồng, mái tóc bạc trắng. Nhắm Cữu như một bệnh nhân gần đất xa trời, khuôn mặt không hề có sức sống, tuy nhiên trên một khuôn mặt như vậy lại có một đôi mắt đỏ tươi như thể máu sắp chảy ra đến nơi. Nhắm Cữu buông tay ra, chiếc gương đồng rơi xuống đất loảng xoảng.

Đôi mắt giống như những sinh vật không mang hình người đó... Nhắm Cữu cúi đầu nhìn tay mình, giống như móng vuốt của chúng... Nhắm Cữu lùi lại mấy bước giống như không dám tin vào mắt mình.

"A...", Nhắm Cữu muốn nói, lại phát hiện cổ họng mình không phát ra âm thanh được. Nàng ngẩn ra, tiếp tục cố gắng nói gì đó, nhưng bất kể cố gắng thế nào, nơi phát ra âm thanh trong cổ họng tựa như bị ai đó cắt mất, khiến nàng không thể nói được một lời nào, chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ. Nàng vuốt cổ họng mình, móng tay sắc bén lại sơ ý rạch vào cổ. Nhưng hiển nhiên da thịt Nhắm Cữu còn chưa trở nên đao thương bất nhập như những quái vật đó, làn da vẫn là da con người lập tức bị móng tay cào rách, lẫn với những vết thương còn chưa lành, trông hết sức đáng sợ.

Mình đang nằm mơ sao? Nhắm Cữu không tin vào sự thay đổi của cơ thể mình, lao đảo chạy ra khỏi phòng. Nhất định là nàng đang nằm mơ, nếu không thì là ảo giác. Nàng phải trở lại hiện thực, nàng còn rất nhiều việc chưa hoàn thành, còn rất nhiều đường phải đi...

Nhắm Cữu loạng choạng chạy từ tầng hai xuống. Nơi này là một nhà trọ, trong đại sảnh có không ít người đang ăn cơm tiểu nhị bận rộn chạy qua chạy lại giữa các bàn khách. Nhưng trong khoảnh khắc Nhắm Cữu chạy xuống lầu, tất cả mọi người đều kinh ngạc, sững sờ nhìn Nhắm Cữu. Nhắm Cữu sững sờ nhìn bọn họ, đôi mắt đỏ ngầu của Nhắm Cữu ghi lại tất cả vẻ mặt của bọn họ. Bọn họ đang sợ hãi, bọn họ đang nghĩ đây là quái vật gì vậy, đây là yêu quái từ đâu đến!

Nàng không phải yêu quái... Nhắm Cữu vội quay đầu đi, không dám đối mặt với bọn họ. Nàng không dám ở lại đây nữa, vội vã cúi đầu chạy ra ngoài. Vừa ra đến phố lớn đã va vào một đại thẩm, đại thẩm lùi lại ba bước rồi ngã xuống đất: "Ai da! Ai da! Đây là cô nương nhà ai mà khỏe dữ vậy!" Đại thẩm chống lưng nằm trên mặt đất kêu to, nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt Nhắm Cữu lại đột nhiên im bặt.

Những người xung quanh tò mò nhìn hai người. Cả con phố im lặng, sau đó một bầu không khí kì lạ nhanh chóng lan rộng. Nhắm Cữu có thể cảm thấy bọn họ đang nhìn mình, những tiếng nói rất nhỏ dần dần bay vào trong tai nàng.

"Yêu quái ở đâu ra vậy!"

“Hình như là mắc bệnh gì!”

“Ôi chao, đừng để nó chạm vào người!”

Cầm ghét, ruồng rẫy! Nhấm Cữu cảm nhận rõ tất cả những cảm xúc này.

Nhấm Cữu không muốn ở chỗ này nữa, vội vã cúi đầu lao ra khỏi đám đông, dường như nghe thấy có người loáng thoáng gọi phía sau: “Cữu cô nương!”, nhưng nàng không thể dừng lại. Nàng không phải quái vật, không muốn bị mọi người đối xử như vậy.

Chạy một mạch ra khỏi cửa thành, đến tận rừng cây ở ngoài thành không có tiếng người, Nhấm Cữu mới dám dừng lại. Chạy một quãng xa như vậy nhưng nàng không cảm thấy mệt chút nào, thậm chí còn không hề thở gấp, nàng đi tới bên suối, nhìn thấy bóng mình dưới dòng suối trong vắt. Đôi mắt đỏ đỏ trở nên sáng rực hunh phần sau khi chạy nhanh một quãng đường dài. Nàng chán nản ngồi xuống bên suối, hai tay ôm gối, gục đầu xuống. Rốt cuộc... nàng bị làm sao vậy?

Phó Thanh Mộ trở lại quán trọ đúng lúc gặp Nhấm Cữu rẽ đám đông chạy ra ngoài. Vốn hắn muốn đuổi theo, nhưng thấy Nhấm Cữu chạy đi với tốc độ dù hắn có thi triển khinh công cũng không đuổi kịp nên đành phải lặng lẽ xách con gà quay mới mua về phòng. Trong đại sảnh, mọi người đều đang thảo luận về con “yêu quái” vừa nhìn thấy lúc nãy. Phó Thanh Mộ nghe thấy chỉ lạnh nhạt liếc bọn họ một cái mà không nói một lời. Hắn đã nghe quá nhiều những điều tương tự thế này.

Đi tới cửa gặp Sở Cuồng đang bưng một bát nước màu bạc không rõ là nước gì về phía phòng Nhấm Cữu. Phó Thanh Mộ ngăn Sở Cuồng lại: “Cữu cô nương vừa chạy ra ngoài rồi!”

Sở Cuồng nghe vậy khựng lại, đẩy chiếc khay vào trong tay Phó Thanh Mộ: “Trông cẩn thận.” Không ngờ hắn không đi cầu thang mà nhảy thẳng từ cửa sổ đầu hành lang ngoài. Bên ngoài có nhiều tiếng kêu sợ hãi, có lẽ hắn đã làm những người đi qua bên dưới giật mình hoảng hốt.

Tung tích của Nhấm Cữu dễ phát hiện hơn trước nhiều, nhiệt độ cơ thể Nhấm Cữu cao hơn tất cả mọi thứ xung quang, cho nên chỉ dựa vào thông tin nhiệt lượng lưu lại trong không khí, ngay cả thiết bị định vị cũng không cần mở, Sở Cuồng đã tìm được nàng đang ngồi một mình bên bờ suối. Sở Cuồng đứng trên bờ đề nhìn thấy bóng lưng gầy yếu của nàng. Nàng ôm gối, gục đầu, dường như cực kỳ ủ rũ. Hắn chậm rãi đi xuống, ngồi bên cạnh nàng.

Nhấm Cữu không ngẩng đầu lên, nói: “Lạ thật. Cánh rất xa đã biết anh đang đi về phía này tìm em rồi.”

Sở Cuồng nói nhỏ: “Bây giờ em còn chưa bình phục hẳn, không nên đi ra ngoài. Với trình độ nhận thức của tinh cầu này thì người bình thường tạm thời không thể chấp nhận em ở trong hình thái này.”

Nhấm Cữu im lặng rất lâu rồi khẽ nghiêng đầu nhìn hắn: “Thế còn tinh cầu của anh, sao Santa, bọn họ có thể chấp nhận không?”

Sở Cuồng yên lặng một lát, lắc đầu: “Bọn họ đã ban bố một sắc lệnh cấm tiêm thuốc đồng hóa sinh vật không mang hình người vào cơ thể người. Những người trước kia bị tiêm thuốc đồng hóa, thậm chí đã từng tham gia cuộc chiến tranh chiến thắng sinh vật không mang hình người đều trở thành vấn đề tàn dư của chiến tranh, còn chưa được mọi người chấp nhận.”

Nhấm Cữu nhỏ giọng hỏi: “Anh cũng vậy à!”

Sở Cuồng gật đầu.

Nhấm Cữu không khỏi nhớ đến Sở Cuồng buổi tối hôm đó, đôi mắt đỏ rực, mái tóc bạc trắng. Bây giờ Nhấm Cữu đã giống như hắn rồi. Nhấm Cữu lặng lẽ ngồi dịch về phía Sở Cuồng một chút, vai chạm vào cánh tay Sở Cuồng. Hắn chỉ nhìn nàng một cái chứ không mở miệng ngăn cản.

“Trước kia cha em đã nói, lúc mình không may mà nhìn thấy người khác cũng không may như mình thì trong lòng có thể được an ủi một chút.”

“Rất vinh dự được trở thành sự an ủi của em.”

“Hôm nay em cảm thấy ông ấy nói vậy không được đúng lắm.” Nhấm Cữu nói: “Biết tình cảnh của anh trước kia cũng giống như em bây giờ, em lại rất muốn nói xin lỗi, khi đó em không thể ở bên cạnh anh.”

Hai mắt Sở Cuồng khẽ lay động, dường như ánh mặt trời được nước suối phản xạ chiếu vào đáy mắt, truyền vào trong tim hần cảm thấy trong lòng đột nhiên ấm áp vô cùng.

“Những chuyện đó đã qua rồi!”

Nhắm Cửu dựa vào vai hần, chậm rãi thả lỏng người để sức nặng dồn vào cả người hần như dựa vào một thân cây lớn có thể bảo vệ được mình. Sau đó Nhắm Cửu ngả đầu xuống vai hần. Nghe tiếng suối chảy, tiếng chim hót, gió nhẹ thổi qua mái tóc, ánh mặt trời sưởi ấm toàn thân, Nhắm Cửu đột nhiên quên hết những lo lắng bất an và sự chán ghét bản thân khi nãy. “Sở Cuồng”, Nhắm Cửu đột nhiên nói: “Có phải anh biết phép thuật thần kì không?”

“Sao?”

“Thôi, có lẽ anh cũng không biết mình biết loại phép thuật này.”

Sở Cuồng quay sang nhìn Nhắm Cửu, lại thấy mái tóc nàng đã dần dần chuyển thành màu đen, móng tay cũng từ từ thu lại như bình thường. Sở Cuồng nói: “Xem ra em thuộc dạng chuyển đổi khi tâm tình thay đổi.”

Nhắm Cửu ngơ ngác: “Gì cơ?”

Sở Cuồng cầm một lọn tóc đưa lên cho Nhắm Cửu xem, sau đó nhìn vào đôi mắt đã trở lại màu đen lay của nàng, nói: “Sau khi bị tiêm thuốc đồng hóa, có xác suất cực lớn sẽ chết, một số ít người có thể sống sót và có được sức mạnh giống như sinh vật không mang hình người, nhưng họ có thể chuyển đổi giữa người thường và người đồng hóa. Ngoài ra còn có xác suất cực nhỏ sẽ hoàn toàn trở thành sinh vật không mang hình người. Bọn họ sẽ hoàn toàn đánh mất lí trí, sức tấn công rất mạnh, đa số đều bị xử quyết tại chỗ.”

Nhắm Cửu lập tức giành lấy lọn tóc của mình đưa lên xem kĩ, phát hiện quả thật đã giống như trước kia. Nhắm Cửu lại vội vàng đến bên dòng suối, nhìn thấy hình ảnh của mình trước đây dưới suối, lập tức mừng rỡ nói: “Lại còn có thể chuyển đổi tùy ý sao? Lợi hại thật!”

“Ồ. Tùy vào đặc tính khác nhau của mỗi người, phương thức chuyển đổi của mỗi người cũng không giống nhau. Có người chuyển đổi có ý thức thông qua ý niệm của bản thân, có người giống như em, chuyển đổi theo sự thay đổi của tâm trạng một cách vô thức. Việc này cần luyện tập cách khống chế, sau này chúng ta có thể từ từ điều chỉnh trạng thái cơ thể của em.”

Nhắm Cửu gãi đầu: “Nói như vậy thì bị tiêm một mũi này kỳ thực cũng không phải hoàn toàn không có lợi gì?”

Sắc mặt Sở Cuồng hơi trầm xuống: “Nếu như sống sót, đối với bản thân người bị tiêm thuốc thì đương nhiên là tốt hơn trước. Nhưng xác suất tử vong quá cao, hơn nữa việc xác định thân phận người đồng hóa cũng trở thành một vấn đề. Theo pháp luật liên hành tinh, tiến hành thí nghiệm thuốc đồng hóa bị cấm, sẽ bị xử lý hình sự ở mức cao nhất.” Hần dừng lại một lát: “Hiện nay xem ra em đã xen vào sự kiện này, trở thành người có quan hệ trực tiếp, cho nên anh cho rằng em có quyền biết về nhiệm vụ của anh, và anh cũng nên chia sẻ tình báo với em.”

Nhắm Cửu chớp mắt nhìn hần: “Nghĩa là chúng ta đã chính thức trở thành hai con châu chấu buộc cùng một sợi dây, quan hệ của hai chúng ta lại mở ra một chương mới?”

“Có thể hiểu như vậy.”

Nhắm Cửu toét miệng cười: “Kỳ thực em chỉ cần biết như vậy là đủ rồi.”

“Không, em phải biết rõ cuộc là ai đã biến em thành như vậy. Em còn nhớ những ký ức của anh mà em nhìn thấy trong bụng rắn trắng không?”

Nhắm Cửu gật đầu.

“Sau đó anh được đội y tế của hạm đội Bình Minh cứu về. Anh tự nguyện gia nhập hạm đội Bình Minh và từ đó bắt đầu được huấn luyện quân sự. Những chuyện này anh đã nói với em. Nhưng trước khi tiếp nhận huấn luyện quân sự, những người cùng được tuyển vào hạm đội với anh đều phải tiếp nhận trị liệu tâm lý sau chiến tranh. Bởi vì đối với những thiếu niên như bọn anh lúc đó thì chiến tranh đã gây ra một vết

thương tâm lý nặng nề, rất nhiều người gần như sụp đổ.” Giọng Sở Cuồng không hề mang cảm xúc, hoàn toàn không có bất cứ tâm tình nào mà người bình thường nên có khi nhớ lại những chuyện đó. Nhưng hẳn càng lạnh lùng như vậy càng làm Nhắm Cửu cảm thấy buồn.

Khi đó bác sĩ điều trị chính cho anh tên là Bạch Quý. Ông ta là người tổng phụ trách việc chữa bệnh của cả hạm đội. Anh và bốn người khác cùng tiếp nhận đợt trị liệu phục hồi tâm lý. Nhưng sau đợt trị liệu đó, năm người bọn anh lần lượt tiếp nhận thí nghiệm tiêm các loại thuốc đồng hóa khác nhau.” Nhắm Cửu ngạc nhiên: “Nhưng chẳng phải anh nói... chỗ các anh cũng không cho phép cơ mà...”

“Thời kì hòa bình có lệnh cấm, nhưng đó là thời kì chiến tranh, giành thắng lợi là nguyên tắc ưu tiên tuyệt đối. Cho nên có thể nói người đồng hóa là tàn dư của chiến tranh.”

“Vậy... vì sao họ không chịu chấp nhận các anh?” Nhắm Cửu bất giác nói: “Đã làm cho các anh biến thành như vậy, đã lợi dụng các anh để giành chiến thắng, vậy các anh nên trở thành anh hùng, tại sao lại không được chấp nhận?” Nhắm Cửu nhớ lại ánh mắt sợ hãi của mọi người nhìn mình trên đường đến đây, quả thật ai bị nhìn như vậy cũng rất khó chịu. Mà Sở Cuồng còn bị mọi người đối xử như vậy từ lúc còn nhỏ, bản thân chấp nhận rủi ro về tính mạng, lại đối lại sự nghi kỵ của mọi người...

“Cảm thấy tò mò và hoài nghi đối với những kẻ không phải đồng loại của mình là chuyện thường tình của con người.”

Nhắm Cửu cảm thấy miếng tiếng chuyện thường tình của con người này được Sở Cuồng sử dụng với tần suất quá cao. Dường như hẳn luôn có thể đứng ở góc độ lí trí nhất để đánh giá tất cả mọi vấn đề, hiểu được tâm tình của tất cả mọi người. Nhưng hẳn lại chưa từng đứng từ góc độ của chính hẳn để suy nghĩ cho tâm tình của chính hẳn, dù chỉ là một chút... Nhưng Nhắm Cửu còn chưa kịp nói ra ý nghĩ trong lòng mình thì Sở Cuồng đã nói: “Những chuyện này thực ra đều không quan trọng. Chuyện tiếp theo anh nói với em, em phải cố gắng nhớ kĩ, bởi vì rất có thể chuyện này sẽ liên quan đến tính mạng em ở một thời điểm nào đó trong tương lai.”

Nghe hẳn nói vậy, Nhắm Cửu đâu còn dám lơ là. Cảm giác bị chết xem như Nhắm Cửu đã ném trải một lần, dù thế nào cũng không muốn ném trải lần thứ hai. Nhắm Cửu không dựa vào Sở Cuồng nữa, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, đồng tai lắng nghe.

“Anh trở thành người đồng hóa đầu tiên, sau đó thí nghiệm được thực hiện trên quy mô lớn. Gần như toàn bộ trẻ mồ côi sau cuộc xâm lấn lần thứ tư của sinh vật không mang hình người đều bị tiêm thuốc đồng hóa, vô số người chết. Nhưng cũng vì có sự tham chiến của người đồng hóa nên trạng thái chiến tranh giữa thiên hà Sâm Long và sinh vật không mang hình người dần dần thay đổi, chiến tranh giành được thắng lợi. Thế là vấn đề người đồng hóa xuất hiện. Khi sinh vật không mang hình người đã không còn là mối đe dọa chủ yếu, người đồng hóa là loài người lại có sức mạnh của sinh vật không mang hình người liền trở thành vấn đề.

Việc nghiên cứu thuốc đồng hóa, không cho phép bất kì ai tiến hành thí nghiệm người đồng hóa với bất cứ mục đích nào. Nhưng cùng lúc đó, bên ngoài thiên hà Sâm Long, cuộc chiến tranh giữa hạm đội Bình Minh và sinh vật không mang hình người vẫn còn tiếp diễn, sự tồn tại của người đồng hóa có vai trò cực kì quan trọng đối với thắng lợi của chiến tranh. Tư lệnh tuân thủ mệnh lệnh của liên minh, khẳng định không còn tiến hành thí nghiệm người đồng hóa. Mà người phụ trách chính của đội y tế, cũng là người thầy cũ của anh, Bạch Quý, lại không cam lòng nhìn binh lính uống mạng trên chiến trường, vẫn dốc sức vào nghiên cứu thuốc đồng hóa với ý đồ nâng cao tỉ lệ sống sót, đồng thời có thể khiến người đồng hóa có được sức mạnh lớn hơn. Ông ta không chịu thừa bỏ thành quả nghiên cứu của mình, từ chối tuân thủ lệnh cấm của tư lệnh và liên minh, mang đội y tế của ông ta rời khỏi hạm đội Bình Minh, đi đến...”

Sở Cuồng dừng lại một lát: “Ông ta đã bỏ đi hơn mười năm, đến tận ba tháng trước vẫn không rõ đi đâu. Nhưng bây giờ thì đã rất rõ ràng.”

Từ lúc Sở Cuồng bắt đầu nói đến người đồng hóa, Nhắm Cửu vẫn sờ cổ mình. Nghe hẳn nói xong, Nhắm Cửu mới dờ dẩn hỏi: “Là... đã đến đây? Ông ta dùng bọn em để làm thí nghiệm?” Nhắm Cửu không khỏi nghĩ đến căn phòng kim loại lạnh như băng, chiếc bục vuông kim loại rộng rãi, những vòng khóa khóa chặt tay chân, tất cả đều khiến người ta kinh hoàng. Còn cả người đầu tiên bị bắt lên bục đã chết thảm. Nhắm

Cửu giận dữ nắm chặt tay, sắc đỏ dưới đáy mắt nháng lên: “Vì nghiên cứu của hần, vì thắng lợi gì đó, chính hần lại giết chết nhiều người như vậy. Điều này là đúng sao?”

“Liên minh và tư lệnh cũng nghĩ như thế.” Sở Cuồng nhẹ nhàng nắm tay Nhắm Cửu, mở bàn tay đang nắm chặt của Nhắm Cửu ra. Móng tay Nhắm Cửu rất sắc, đã đâm chảy máu lòng bàn tay. Sở Cuồng dẫn Nhắm Cửu đến bên suối, vừa rửa sạch máu trên tay nàng vừa nói: “Nhiệm vụ anh chấp hành lần này chính là có quân sĩ phát hiện ở một thiên hà khác có thể có hoạt động thí nghiệm người đồng hóa. Nhưng thông tin thu thập được rất vụn vặt, những quân sĩ đến đây thăm dò lại không ai sống sót. Cho nên tư lệnh giao nhiệm vụ cho anh đến đây điều tra. Mà thiết bị bay lại xảy ra một sự cố nhỏ khi xuyên qua bầu khí quyển, cho nên anh buộc phải đáp xuống ngọn núi sau sơn trại của em. Chuyện sau đó em đều đã biết.”

Nhắm Cửu yên lặng rất lâu: “Gã khâm sai đó... hần cũng là do gã Bạch Quý mà anh nói sai khiến? Kể ra lệnh xóa sổ sơn trại của em cũng là ông ta? Còn cả các chị gái em...” Nói tới chuyện này, bầu không khí giữa hai người càng trở nên nặng nề.

“Suy luận theo lẽ thường thì là hần. Bạch Quý không muốn người của thiên hà Sâm Long phát hiện hành tung của ông ta. Hơn nữa ông ta đã có thể sắp đặt người của mình trong quan phủ, ra lệnh cho các quan chức lớn nhỏ trong quan phủ làm việc, có lẽ thế lực của ông ta đã cắm rễ sâu vào cơ quan hành chính của quý quốc.” Sở Cuồng khẽ quay sang nhìn Nhắm Cửu: “Bây giờ chỉ sợ là lúc nào ông ta cũng theo dõi sát sao hành tung của anh, mà anh cũng sẽ càng ngày càng tới gần chỗ ông ta, sau đó không chế ông ta đưa về hạm đội Bình Minh nhận tội. Sau này cùng đi với anh nhất định sẽ có nhiều nguy hiểm hơn.”

“Em bây giờ còn có gì phải sợ sao?”, Nhắm Cửu nhìn tay mình. Nàng đã mất nhà, mất người thân, bản thân cũng biến thành bộ dạng kì lạ này. Nàng dừng lại một lát, nói khẽ: “Nếu còn gì thì chỉ còn anh.”

Bây giờ chỉ có một mình Sở Cuồng biết quá khứ của Nhắm Cửu, Sở Cuồng cũng biết rõ toàn bộ những bí mật không thể nói với người khác của Nhắm Cửu. Đường như trên đời này, hần là người duy nhất Nhắm Cửu có thể quan tâm, có thể dựa vào. Nhưng cuối cùng, nếu việc này kết thúc, Sở Cuồng chung quy vẫn sẽ trở về.

Sở Cuồng im lặng.

Nhắm Cửu rút tay lại, đứng lên phủi mông: “Chúng ta về thôi. Ngồi ngoài này lâu quá cũng lạnh rồi.”

Trên đường đi về quán trọ, dưới ánh mắt của những người xung quanh, Nhắm Cửu vẫn không thể bình tĩnh được. Mái tóc bạc trắng vì ưu sầu, đôi mắt đỏ rực bất kể chớp thể nào cũng không biến thành màu đen được. Nhắm Cửu cúi đầu đi trên đường như một phạm nhân, đi tới đâu những người phía trước tránh đường tới đó. Nhắm Cửu cười khổ: “Kể ra cũng giống như vị quan lớn nào đó xuất hành, không cần mở đường, chỉ dựa vào khí trường của bản thân đã làm mọi người phải vội vã tránh đường.”

Sở Cuồng thoáng liếc nhìn Nhắm Cửu đang cúi đầu, im lặng nắm tay Nhắm Cửu. Hôm nay hần không đeo găng tay, hơi nóng trong lòng bàn tay truyền tới. Hần không nói một câu, chỉ lặng lẽ đi lên trước Nhắm Cửu nửa bước, che khuất không ít ánh mắt kì quái cho Nhắm Cửu. Yên lặng mà dịu dàng, trầm mặc mà mạnh mẽ, Sở Cuồng như một tấm lá chắn im lìm, từ khi gặp nhau đến giờ đã bảo vệ Nhắm Cửu vô số lần. Nhắm Cửu nhìn hai bàn tay nắm lấy nhau, bước đi như mất hồn. Đến lúc xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh hơn nhiều, Nhắm Cửu mới phát hiện không biết bọn họ đã về phòng trọ từ lúc nào.

Bát thuốc Sở Cuồng nấu lúc trước được Phó Thanh Mộ đặt lên bàn, lúc này đã nguội. Hần định mang đi hâm nóng lên, đang định buông tay Nhắm Cửu ra lại bị Nhắm Cửu nắm chặt lấy: “Em đã bao giờ chính thức nói với anh rằng em thích anh chưa?”

Sở Cuồng ngẩn ra, bắt đầu nhớ lại những chuyện trước đây. Nhưng định nghĩa “chính thức” của Nhắm Cửu không rõ ràng lắm, hần định hỏi lại nàng nhưng nàng không cho hần cơ hội mở miệng, nàng nhìn chăm chăm vào mắt hần: “Bất kể có hay không, bây giờ em chính thức nói với anh. Em thích anh, em muốn cưới anh, em muốn trở thành người phụ nữ của anh. Em muốn ôm anh, hôn anh, chiếm hữu tất cả của anh, chạm vào mỗi tấc da trên người anh.”

Nhắm Cửu tiến lên một bước, nhất thời khí thế mạnh mẽ đến mức sĩ quan cấp một định thu quân chạy trốn. Nhưng chân Sở Cuồng dường như bị đóng đinh, hần không cử động được, trơ mắt nhìn Nhắm Cửu đột nhiên kiễng chân lên cắn vào miệng hần, sau đó...

Không có sau đó.

Đây cũng là giới hạn của sự thân mật nam nữ có thể đạt tới khi không cởi quần áo mà Nhấm Cửu biết. Nhấm Cửu ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Anh cho phép em đẩy anh xuống chứ?” Câu hỏi vô cùng khí thế này làm Sở Cuồng chết sững. Hắn... nên cho phép sao?

“Vây em coi như anh đã ngằm đồng ý.” Nhấm Cửu nói, đưa tay về phía cổ áo Sở Cuồng. Sở Cuồng lập tức bình tĩnh, đưa tay bảo vệ cổ áo. Lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, Phó Thanh Mộ cầm hai xâu kẹo hồ lô đi vào: “Cửu cô nương, nghe nói cô nương về rồi, ta đã mua kẹo cho cô nương...” Phó Thanh Mộ cứng đờ người, kẹo hồ lô rơi xuống đất.

“Đạo sĩ nghèo ta đúng là hồ đồ!”, Phó Thanh Mộ đưa tay tát lên mặt mình: “Xin lỗi, xin lỗi, ta ra trông cửa giúp các vị.”

“Quay lại đây.” Sở Cuồng giữ được cổ áo, cuối cùng chạy ra khỏi phạm vi khống chế của Nhấm Cửu. Hắn bưng bát thuốc đi ra ngoài như chạy trốn: “Các hạ trông chừng cô ấy, ta đi hâm lại thuốc.”

Cửa phòng bị sập lại rất mạnh, Phó Thanh Mộ nhặt lại hai xâu kẹo hồ lô đánh rơi dưới đất lên, quan sát Nhấm Cửu còn đang người một lát: “Còn ăn không?”

Nhấm Cửu quay sang nhìn hắn, mắt lộ hung quang: “Trước khi vào phòng anh không biết gõ cửa, nghe động tĩnh à?”

Phó Thanh Mộ đã sắp khóc: “Nếu thật sự biết có động tĩnh này thì ta chắc chắn đã thổi thêm thuốc gì đó vào trong phòng, việc gì ta phải tự làm khó tương lai của chính mình.”

Nhấm Cửu rầu rĩ ngồi xuống giường, cau mày vẻ cực kỳ buồn bực: “Không có sơn tặc Giáp cổ vấn cho tôi, tôi sợ rằng mình không bắt được anh ấy.”

Phó Thanh Mộ đảo mắt: “Cửu cô nương, để ta giúp cô nương việc này.”

”Sao?”

“Cửu cô nương đừng xem thường đạo sĩ nghèo, bất kể là đàn ông hay là phụ nữ, lẫn lộn giang hồ bao nhiêu năm rồi, để lừa ít máu uống, đạo sĩ ta cũng có một chút kinh nghiệm.”

Sở Cuồng hâm thuốc mang về, còn ở ngoài cửa đã nghe thấy Phó Thanh Mộ đang thầm thì với Nhấm Cửu ở trong phòng: “... Cứ làm theo mấy điều này, đã nhớ rõ chưa?” Hắn mở cửa đi vào, lạnh nhạt thoáng nhìn Phó Thanh Mộ: “Nhớ rõ cái gì?”

Phó Thanh Mộ cười nói: “Thì thấy Cửu cô nương quá yếu ớt mà. Ta dẫn Cửu cô nương mấy ngày nay phải chú ý những gì.” Hắn vừa nói vừa đi ra ngoài: “Tề ti Tiêu Phi phòng bên cạnh vẫn còn nằm trên giường. Để ta đi xem hắn, các vị cứ từ từ trò chuyện.”

Cánh cửa khép lại, Sở Cuồng bưng thuốc cho Nhấm Cửu: “Thuốc hâm nóng rồi, bây giờ uống luôn không lát nữa lại nguội mất.”

Nhấm Cửu cầm bát lên xem, bát thuốc phản chiếu gương mặt Nhấm Cửu: “Cơ thể em bây giờ còn có thể uống loại thuốc này không?”

“Không thành vấn đề, anh đã thử rồi.”

Một câu nói ngắn gọn lại khiến Nhấm Cửu ảm áp trong lòng. Rõ ràng trước đây Sở Cuồng rất sợ đồ ăn thức uống ở đây, bây giờ hắn lại có thể thử thuốc vì nàng.

Phải chăng điều này cho thấy, trong lòng Sở Cuồng bất kể “khả năng chiến đấu” của hai người cách xa thế nào, tính mạng Nhấm Cửu và tính mạng hắn đã từ từ trở nên quan trọng như nhau?

Nhấm Cửu cười, định bưng bát thuốc nên định uống một hơi cạn sạch, nhưng vừa đưa đến miệng lại chợt nhớ đến điều Phó Thanh Mộ vừa dặn dò. Nhấm Cửu liếm liếm môi, nói: “Ồ... Em không nhắc tay lên nổi, anh có thể dứt cho em không?”

Ánh mắt Sở Cuồng trầm tĩnh: “Em đã bưng bát thuốc lên đến miệng rồi.” Hắn đứng dậy tới gần Nhấm Cửu: “Có điều nếu em cần thì anh làm hộ cũng được.” Hắn đỡ bát thuốc từ tay nàng, sau đó một tay bóp

hàm nằng, ngón tay khê siết vào làm nằng mở miệng ra, tay kia bưng bát thuốc đổ ừng ực vào miệng nằng. Sở Cuồng bỏ bát xuống, xoay người định đi ra cửa.

Nhằm Cửu suýt nữa bị chết sặc, đưa tay tóm dây lưng Sở Cuồng, thở hổn hển một hồi: “Anh... anh cho em uống như vậy là xong à?”

Sở Cuồng cau mày: “Thuốc này mặc dù có tác dụng điều dưỡng thân thể nhưng cũng không thể uống nhiều được.”

Ai muốn uống thêm chứ! Nhắm Cửu giận dữ nói: “Chẳng phải anh nên bón cho em từng thìa một hay sao?”

Sở Cuồng tiếp tục cau mày: “Thuốc này rất đắng, sẽ làm người ta sinh ra cảm giác không vui. Em thật sự muốn anh làm một việc không có hiệu suất lại hành hạ em như vậy à?”

Nhắm Cửu bóp trán: “Này! Rốt cuộc trước đó anh có nghe thấy em nói em thích anh không?”

Sở Cuồng khựng lại, hẩn quay mặt đi, “Có nghe thấy!” Nghe thấy rất rõ là khác.

Nhắm Cửu bây giờ chỉ cảm thấy cực kì bất lực, đầu chú ý đến sự thay đổi tâm tình rất nhỏ này của Sở Cuồng. Nhắm Cửu nói tiếp: “Vậy bây giờ anh cảm thấy anh đối xử với em bằng thái độ như vậy là thích hợp sao?”

Sở Cuồng quay đầu đi rất lâu. Cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Không ngờ em lại thích uống thuốc như vậy. Được rồi, anh sắc cho em một bát nữa, nhưng chỉ một lần ngày hôm nay thôi.” Nói xong hẩn bình tĩnh thờ ơ đi ra khỏi phòng trong lúc Nhắm Cửu vẫn đang chết sững.

Sau khi Sở Cuồng rời khỏi đó, Phó Thanh Mộ lên sân khấu lần nữa. “Anh... anh cũng nghe thấy chứ?”, Nhắm Cửu nói: “Sở Cuồng quả thực chậm hiểu đến phát điên.”

Nhìn Nhắm Cửu ủ ê, Phó Thanh Mộ sờ sờ cằm: “Trước đây ta cũng từng gặp không ít người lạnh nhạt chậm hiểu. Ồ, chắc là cô nương còn chưa truyền đạt rõ ràng tình cảm của mình với Sở huynh, hoặc sự ám chỉ của cô nương không đủ rõ ràng, khả năng cao hơn có thể là cô nương không đủ sức hấp dẫn. Muốn quyến rũ được Sở huynh, cô nương phải trở nên cáu kỉnh hơn một chút.”

Nhắm Cửu suy nghĩ: “Hay tôi tự cởi sạch trước rồi nằm vào chăn?”

Phó Thanh Mộ sáng mắt lên: “Ý kiến hay!”

Nhắm Cửu làm bộ chuẩn bị cởi quần áo, Phó Thanh Mộ vội che mắt lùi ra ngoài: “Để ta đi đã! Cô nương để ta đi đã!”

Lúc bưng thuốc vào phòng lần nữa, Sở Cuồng nhìn thấy Nhắm Cửu đã nằm ngoan ngoãn trên giường. Hẩn đặt bát thuốc lên bàn, đi tới nhìn Nhắm Cửu. Thấy nằng nhắm mắt như đang ngủ, một bên vai trần lộ ra ngoài, Sở Cuồng mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, kéo chăn lên che kín vai nằng. Nhưng khi hẩn vừa chớp mắt xong, cái chăn lại trượt xuống một đoạn. Sở Cuồng lại kéo chăn lên, mà lần này hẩn còn chưa kịp chớp mắt đã thấy bàn tay trong chăn kéo góc chăn vừa được kéo lên xuống.

Sở Cuồng nói: “Hiện nay còn không xác định được em còn bị lây nhiễm virus của tinh cầu này nữa hay không, cho em phải cố gắng giữ được nhiệt độ cơ thể.” Hẩn lại kéo chăn lên cho Nhắm Cửu, dặn dò: “Lúc ngủ phải đắp kín chăn.”

Nhắm Cửu gần như định tung chăn lao tới kéo thẳng hẩn xuống giường. Dù Nhắm Cửu không làm thẳng như vậy nhưng cũng thò tay từ trong chăn ra tóm lấy tay Sở Cuồng: “Sở Cuồng!”

“Sao?”

“Em thích anh.”

Sở Cuồng yên lặng, sau đó khê thở dài: “Biết rồi!”

“Em thực sự thích anh.”

“Ồ, cứ nằm tạm một lát đi đã.”

“Em muốn cùng nằm với anh.”

Sở Cuồng lại sững người. Hắn dùng kĩ xảo nào đó, dễ dàng thoát ra khỏi tay Nhắm Cữu rồi lui lại một bước: “Em...” Như thế không muốn nghe hắn lại mở miệng từ chối, Nhắm Cữu bỗng lật chăn ra, lao thẳng vào người Sở Cuồng. Trên người không có một mảnh vải, hơi lạnh mùa thu làm Nhắm Cữu hơi nổi gai ốc. Nhưng nàng lại không hề cảm thấy lạnh, dường như có thứ gì đó vừa châm một mồi lửa trong lồng ngực, làm cho máu trong người nàng cũng sôi trào.

Nhắm Cữu ôm chặt Sở Cuồng, thân thể dán sát vào bộ quần áo rất cứng của hắn. Mặt Nhắm Cữu đỏ bừng, kì thực trong lòng cũng rất xấu hổ. Nhưng Nhắm Cữu cắn răng bất chấp tất cả, cánh tay ôm chặt lấy người Sở Cuồng. “Em thích anh! Cho nên dù sau này anh phải rời khỏi đây, em cũng hy vọng em đã từng có anh. Anh ôm em đi!”

Sở Cuồng đứng yên không động dậy. Nhắm Cữu cũng không dám cử động, nhưng sau một thời gian dài yên lặng nàng lại cảm thấy càng ngày càng lạnh, cuối cùng lạnh đến mức cơ thể cũng bắt đầu run lên. Đột nhiên Sở Cuồng vòng tay qua eo nàng. Hy vọng lại cháy lên trong lòng nàng, nhưng Sở Cuồng lại cúi người vác nàng lên vai, sau đó ném nàng lên giường, đắp chăn lại cho nàng.

Nhắm Cữu nằm trong chăn ngó người nhìn hắn. Sở Cuồng lại quay đầu đi, không nói một lời, vội vã ra khỏi phòng như chạy trốn.

Thế này là thế nào?

Phó Thanh Mộ nhẹ nhàng gõ cửa: “Cữu cô nương?”

Nhắm Cữu đã mặc quần áo vào, đang ngồi ngẩn người bên bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ hững lên tiếng: “Vào đi.”

Phó Thanh Mộ quan sát Nhắm Cữu từ bên cạnh nhưng lại không nhìn rõ vẻ mặt Nhắm Cữu. Phó Thanh Mộ hắng giọng một tiếng, còn chưa mở miệng, đột nhiên Nhắm Cữu nói trước: “Sở Cuồng thật sự có bệnh sao?”

Khóe miệng Phó Thanh Mộ khẽ động: “Thực ra ta cảm thấy có lẽ là Cữu cô nương còn hơi thiếu một chút phong tình. Người như Sở huynh vừa nhìn qua đã biết là mạnh mẽ kiên cường, thường sẽ thích người có những khí chất mà mình không có. Chẳng hạn như thủy mị lay động lòng người, dịu dàng như nước. Chắc là Cữu cô nương thẳng tính quá.”

Nhắm Cữu nhìn bàn tay mình: “Tôi không biết những thứ đó.”

Phó Thanh Mộ yên lặng ngồi xuống bên cạnh Nhắm Cữu: “Nếu không chê, tối nay Cữu cô nương có thể đi cùng đạo sĩ nghèo ta đến một nơi.”

“Nơi nào?”

Phó Thanh Mộ nheo mắt cười khê: “Là một nơi Cữu cô nương chưa từng đặt chân đến.”

Đêm đến, tiếng mở cửa khẽ vang lên, Nhắm Cữu vừa mở cửa đã thấy Phó Thanh Mộ mặc một bộ trang phục sang trọng đứng dựa vào cạnh cửa toét miệng cười: “Vốn ta còn đang lo không biết phải làm thế nào để dẫn cô nương ra ngoài mà tránh được Sở Huynh, nhưng không ngờ tối nay Sở huynh lại không về, chúng ta có thể đi thẳng ra ngoài.”

Nhắm Cữu sững sốt: “Anh ấy đi đâu thế?”

“Không biết. Nghe tiểu nhị nói thì dường như đã ra ngoài từ buổi chiều chưa về.”

Nhắm Cữu ngây người, Phó Thanh Mộ nắm tay Nhắm Cữu kéo ra ngoài: “Với bản lĩnh của Sở huynh thì sẽ không có vấn đề gì đâu, cô nương đừng lo, tối nay cứ học bản lĩnh cho tốt là được.”

Đi ra ngoài quán trọ, một người mặc áo choàng đen đang đứng ở cửa, trên đầu đội một chiếc mũ rộng gập như che kín mặt. Nhắm Cữu tò mò quan sát hắn rất lâu: “Tiêu Phi?”

Người áo đen gật đầu. Phó Thanh Mộ cười nói: “Bây giờ chúng ta đang ở trong một trấn nhỏ gần thành Giang Châu, cách Kỳ Linh giáo rất xa. Hắn muốn đi tìm cơ sở ngầm hẳn sắp đặt ở đây, địa điểm cũng là chỗ chúng ta định đến, chỉ có việc cần làm là khác nhau.”

Nhắm Cửu gật đầu, vừa đi vừa hỏi: “Anh bị tiêm thuốc đó, thân thể như thế nào rồi?”

Tiêu Phi quay sang nhìn Nhắm Cửu, đôi mắt màu đen rất bình thường, nhưng mái tóc dưới mũ lại thấp thoáng màu trắng bạc. Nhắm Cửu chớp mắt nhìn hắn: “Tại sao anh...”

“Sở Cuồng nói tình hình của tôi hơi đặc biệt.” Hắn nói bình thản: “Chỉ là bây giờ bất kể tình hình thế nào đều không quan trọng bằng đại cục. Chuyện của Kỳ Linh giáo không thể bỏ mặc.”

Đúng là một tế ti có trách nhiệm. Có điều nghĩ đến chuyện trong phòng kim loại hôm đó, Nhắm Cửu không khỏi hơi buồn bã: “Người... người phụ nữ nhìn thấy hôm đó...”

“Đó không phải người tôi biết.” Tiêu Phi ngắt lời Nhắm Cửu rồi bước rất nhanh, như thể không muốn tiếp tục chủ đề này.

Tới nơi, Nhắm Cửu nhìn tòa hoa lâu treo đèn lồng đỏ trên cao trước mặt, im lặng một lát. Cô nương ngoài cửa tiền một lão gia bốn, năm mươi tuổi đi ra, mùi son phấn nồng nặc tỏa ra từ chiếc khăn tay của cô ta làm Nhắm Cửu suýt nữa không nhận được hắt hơi. Khóe miệng Nhắm Cửu giật giật: “Nơi học bản lãnh mà anh nói... là chỗ này?”

Phó Thanh Mộ cười: “Đương nhiên! Những cô nương này đều kiếm ăn bằng nghề này, đương nhiên phải học tập họ rồi.” Lời này nghe cũng có lí. Nhắm Cửu thầm nghĩ dù sao hôm nay chuyện gì cũng đã làm rồi, thêm một hai chuyện nữa cũng chẳng khác là bao, vì thế lập tức xắn tay áo đi vào bên trong: “Đi, để tôi xem bản lãnh của họ thế nào.”

Phó Thanh Mộ vội giữ Nhắm Cửu lại: “Cô nương mặc váy, soa có thể đi vào từ cổng chính được. Nào, bên này, đi theo tế ti.”

Vòng qua cổng chính hoa lâu vào một ngõ nhỏ vắng lặng. Nhìn từ phía sau, tòa hoa lâu này cực kì tĩnh mịch. Tiêu Phi đứng trước cửa gõ ba tiếng, dừng lại một chút rồi gõ hai tiếng nữa. Bên trong có tiếng mở cửa, gã nô bộc cầm đèn lồng nhìn thấy người đến, lập tức khom người hành lễ rồi đón họ vào. Phó Thanh Mộ bên cạnh khẽ huých Nhắm Cửu: “Thấy thế lực của Kỳ Linh giáo chưa? Mạng lưới tình báo của Kỳ Linh giáo đúng là trải rộng khắp thiên hạ, đâu đâu cũng có người của họ.”

Nhắm Cửu lại yên lặng nhìn bóng lưng Tiêu Phi. Hắn đã bố trí mạng lưới rộng như vậy, tốn bao nhiêu công sức để tìm một người. Mà trong phòng kim loại, chính người đó lại muốn giết hắn. Thật không biết khi hắn nhắm mắt lại thì trong lòng nghĩ gì.

Gã nô bộc dẫn ba người vào một gian phòng kín, chỉ lát sau đã có một gã nô bộc khác đi vào, khom người nói: “Tế ti đại nhân, Ngọc Nhi tỉ tỉ hiện đang phải ứng phó mấy vị quan lớn ở Giang Châu, tạm thời không thoát thân được, xin tế ti chờ một lát.”

Tiêu Phi gật đầu: “Dặn Ngọc Nhi tìm hiểu thêm về tình hình Giang Châu, tiếp theo ta sẽ đi Giang Châu. Ngoài ra...” Hắn chỉ Nhắm Cửu và Phó Thanh Mộ: “Dẫn bọn họ đi xem một lượt. Hai người này có bất cứ yêu cầu nào cũng không được từ chối.”

Gã nô bộc cúi đầu vâng dạ, cung kính dẫn Phó Thanh Mộ và Nhắm Cửu ra ngoài.

Phó Thanh Mộ cười nói: “Đạo sĩ nghèo ta nửa đời người nghèo khó đây là lần đầu tiên được đối đãi như vậy. Đi theo Cửu cô nương quả nhiên là kì ngộ không dứt!”

42. Chương 42 (t2 - Chương 13)

Nhắm Cửu nói: “Anh không thích em đến thế sao...”

Cô nương vừa nói... muốn học cái gì?”

“Mị thuật.”

Cô gái mặc áo sa màu vàng nghe thấy hai từ rất nghiêm túc này liền sững sốt rồi bùm miệng cười: “Cô nương đừng lừa nô gia. Cô nương và vị này là khách quý của tể ti đại nhân mời tới, chắc hẳn phải là người địa vị cao quý, lại đi học cái đó làm chi?”

Nhằm Cửu không có vẻ gì là nói đùa: “Ta cần quyền rũ một người đàn ông.”

Cô gái áo sa đảo đôi mắt đẹp: “Như vậy nô gia cũng không dám dạy, nếu sau này tể ti đại nhân trách nô gia làm hư cô nương thì nô gia làm sao gánh được tội danh đó.”

Nhằm Cửu thoáng nhìn Phó Thanh Mộ bên cạnh. Phó Thanh Mộ khẽ nhấp một ngụm rượu, nói: “Chuyện này cô nương hoàn toàn yên tâm, cô nương cứ việc làm hư cô ấy, tể ti đại nhân nhất định sẽ không trách cô nương. Nếu cô nương không tiện dạy thì có thể chỉ bảo phương pháp, Cửu cô nương là người thông tuệ, có thể chỉ nhìn qua là sẽ hiểu được.”

Cô gái áo sa suy nghĩ một lát: “Nếu chỉ nhìn không thì lại dễ.” Nói rồi đứng dậy, dẫn Nhằm Cửu ra phía sau bình phong, nhẹ nhàng kéo một miếng gỗ trên tường ra để lộ một lỗ hổng bằng bàn tay. Nhằm Cửu ghé mắt lại gần, qua một lớp sa mỏng màu đen, có thể nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bên cạnh.

“Lát nữa chị em của nô gia sẽ vào phòng này tiếp đãi khách quan, cô nương cứ ở đây quan sát cho kĩ là được.”

Phó Thanh Mộ sau lưng hai người khẽ cười: “Cô nương sắp xếp cho Cửu cô nương thỏa đáng rồi, nhưng còn đạo sĩ nghèo ta nên đi đâu?”

Cô gái áo sa đứng dậy, ngón tay vạch mấy vòng trước ngực Phó Thanh Mộ: “Để nô gia giúp đạo trưởng bớt phần cô quạnh.”

Phó Thanh Mộ mỉm cười, gương mặt còn đẹp hơn phụ nữ khiến cô gái áo sa từng quyền rũ vô số người cũng không thể không đỏ mặt. Phó Thanh Mộ cầm tay cô gái: “Vậy chúng ta sang một phòng khác cho tiện. Hương thơm trên mái tóc cô nương đã làm tại hạ nhiễu loạn từ lâu...”

“Cứ như người bình thường là được.” Mắt Nhằm Cửu nhìn chằm chằm căn phòng bên kia qua tấm sa mỏng: “Giống như người bình thường.”

Nụ cười trên mặt Phó Thanh Mộ cứng đờ.

Cô gái áo sa cười khê: “Đạo trưởng còn có chỗ nào không bình thường sao?”

Phó Thanh Mộ vòng tay ôm cô gái đi ra ngoài: “Chuyện này thì phải nhờ cô nương đánh giá. Ha ha ha.”

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Nhằm Cửu đợi một hồi lâu, cuối cùng căn phòng bên cạnh cũng có người đi vào. Một cô gái dẫn một người đàn ông trung niên đã uống kha khá rượu vào phòng, trên tay cô gái còn cầm ly rượu, không ngừng khuyên người đàn ông trung niên: “Lão gia, ở đây vẫn còn một chén nữa.” Giọng nói du dương, cơ thể vô cùng mềm mại, bàn tay ôm người đàn ông vừa đỡ thân thể ngã nghiêng của hắn, lại vừa làm cho mình lúc nào cũng áp sát vào ngực hắn.”

Nhằm Cửu đã nhớ, Chiêu thứ nhất là chuốc rượu.

Người đàn ông trung niên khẽ cười: “Ta không uống, trừ khi... nàng mớm cho ta.” Hắn cười lớn đưa tay bóp cằm cô gái.

“Vâng.” Cô gái cười quyền rũ, uống hết ly rượu, sau đó cái mặt râu ria xồm xàm của người đàn ông đó ghé sát vào miệng cô gái.

Nhằm Cửu nhớ lại cảm giác bị cha cọ râu vào má khi còn bé, không cần nghĩ cũng biết rất da thịt nào. Nhằm Cửu không nở nhìn, nhưng cô gái đó lại cười vui vẻ, còn hạ giọng nũng nịu: “Đáng ghét.”

Nhằm Cửu đã nhớ. Chiêu thứ hai là miễn cưỡng cười vui.

Người đàn ông đẩy cô gái xuống giường, bắt đầu cởi vấy áo cô ta, cô gái cười khanh khách. Nhằm Cửu phát hiện tình hình không đúng, cô gái này không hề dụ dỗ gì, người đàn ông đã vội vã lao vào rồi, chuyện này hoàn toàn không giống tình hình của Nhằm Cửu và Sở Cường.

Nhắm Cửu cảm thấy không thể xem tiếp được nữa, đóng ô theo dõi bí mật lại, buồn bực về chỗ cũ ngồi. Phó Thanh Mộ và cô gái áo sa đỏ không biết đi đâu rồi, đồ ăn nhẹ và rượu còn để trên bàn. Nhắm Cửu nghĩ đến chuyện chiều nay, càng nghĩ càng bực bội, cầm đũa lên bắt đầu ăn điên cuồng. Ăn hết đồ ăn, nhìn nạm rượu bên cạnh, Nhắm Cửu lại chậm rãi uống hết chén này đến chén khác.

Trong lúc Nhắm Cửu uống rượu một mình, tại hậu viện hoa lâu, một cô gái áo đỏ diễm lệ đi vào căn phòng Tiêu Phi đang ngồi, các loại đá quý khảm nạm vào trang sức trên đầu rung lên theo những bước chân, tỏa sáng lấp lánh trong ánh nến.

Cô gái chậm rãi quỳ lạy trước mặt Tiêu Phi, giọng nói mang vẻ kích động khó có thể phát hiện: “Ngọc Nhi bái kiến tể ti đại nhân. Được biết tể ti vô sự, Ngọc Nhi....”

Tiêu Phi chỉ lạnh nhạt phát tay cho Ngọc Nhi đứng lên: “Tình hình Kỳ Linh giáo thế nào?”

Ngọc Nhi điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân, nói khẽ: “Chiều nay mới nhận được tin tức, trong giáo có một trăm ba mươi người bị thương, tám mươi hai người chết, còn có mười người mất tích, nhà cửa bị phá hủy nghiêm trọng. Nhưng các bộ đều đã điều người giúp đỡ, mọi việc vẫn trong trật tự.”

“Ngoài giáo vốn có quân đội triều đình đóng quân, giờ đây kỳ Linh giáo gặp kiếp nạn này, bọn chúng có động tĩnh gì không?”

Ngọc Nhi đáp: “Bẩm tể ti đại nhân, đêm đó quân đội triều đình cũng bị những yêu vật đó tâm công, quân lính tan tác, tướng lĩnh đã bỏ trốn.”

Nghe Ngọc Nhi nói vậy, Tiêu Phi hơi kinh ngạc. Hắn cho rằng những yêu quái đó là quân tiên phong của triều đình, tại sao lại tấn công cả người của triều đình?

“Ngoài ra trong đêm Kỳ Linh giáo bị tấn công, các môn phái võ lâm cũng đều bị tấn công, tứ đại thế gia đều có người mất tích thương vong, nhà họ Lâm ở Giang Châu thì ngay cả gia chủ cũng đã mất tích, hiện ở trong thành đã hoàn toàn rối loạn. Hôm nay những quan lại này đến đây đều là tự ý ra khỏi thành để tránh họa.”

Tiêu Phi gõ ngón tay lên bàn, đang trầm tư chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

“Vị công tử này, không được....” Gã nô bộc còn chưa nói xong, cửa phòng đã bị một cước đá tung ra.

Ngọc Nhi thất kinh, thanh kiếm trong tay áo vừa trượt xuống lòng bàn tay thì Tiêu Phi đã cản lại: “Không sao.”

Ánh mắt Sở Cuồng quét qua phòng, người đứng giữa cửa, toàn thân tỏa ra khí lạnh: “Nhắm Cửu ở đâu?”

“Phó Thanh Mộ nói là cần dạy cô ấy vài thứ.” Tiêu Phi lạnh nhạt mở miệng: “Tôi đã cho người dẫn bọn họ tới căn phòng được sắp xếp từ trước rồi.”

Sở Cuồng nghe vậy, sắc mặt khó coi y như sắc trời tối đen bên ngoài. Hắn xoay người định đi, Tiêu Phi lại lên tiếng gọi: “Ở đây có tin tức liên quan đến việc những nơi gần đây cũng bị tấn công giống như Kỳ Linh giáo, không biết Sở Cuồng công tử có hứng thú cũng nghe một chút không?”

“Bây giờ không rảnh.” Còn chưa nói xong, người đã biến mất.

Tiêu Phi cũng không để ý, chỉ có Ngọc Nhi là kinh ngạc trước sự khoan dung của Tiêu Phi đối với người này: “Tể ti đại nhân, người này là ai?”

“Là người đã cứu kỳ Linh giáo.” Tiêu Phi trầm ngâm: “Có lẽ sau này còn phải nhờ hắn cứu tiếp....”

Sở Cuồng về đến quán trọ, không thấy Nhắm Cửu, cũng không thấy Phó Thanh Mộ, ngay cả Tiêu Phi cũng không thấy đâu. Vốn hắn còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, nhưng qua tiểu nhị được biết ba người đó đến hoa lâu trong trấn, Sở Cuồng không biết mình nên nghĩ gì.

Lần theo dấu vết của Nhắm Cửu chạy tới hậu hoa viên hoa lâu, nhưng khi vào cửa lại không cảm thấy gì nữa, không khóa được vị trí của thiết bị nhận biết, không dò xét được hơi thở của người đồng hóa. Nhắm Cửu tựa như đã biến mất. Giống như lúc Nhắm Cửu bị bắt đi hôm đó, hắn không khỏi hoảng hốt, tuy nhiên

sau khi hỏi thăm lại nhận được đáp án là... Phó Thanh Mộ đang dạy Nhắm Cữu một vài thứ? Gã đạo sĩ khốn nạn đó có thể dạy Nhắm Cữu cái quái gì chứ?

Sở Cuồng vào hoa lâu, không hỏi một ai, hề thấy phòng đóng cửa đều một cước đá tung, bất kể người trong phòng kinh ngạc hay là giận dữ, hấn lập tức đi sang phòng tiếp theo. Gã nô bộc đi theo sau lưng hấn không ngừng khuyên bảo, cuối cùng không nhịn được nữa kêu lên: “Trên tầng hai! Công tử! Phòng của người công tử cần tìm ở trên tầng hai!”

Sở Cuồng không thèm đi cầu thang, tiện tay chộp rèm sa bên cạnh, dễ dàng nhảy lên lan can tầng hai như một cánh én. “Phòng nào?” Lúc này hấn mới quay lại hỏi gã nô bộc đang trợn mắt dưới lầu.

Gã nô bộc sững ra, nói: “Phòng... phòng trong cùng.”

Bước chân vững vàng của Sở Cuồng đi tới, tiếng giày nện xuống đất làm người ta sợ hãi vô có. Đi đến trước cửa phòng cuối cùng, hành lang khá kín làm nơi này bớt ồn ào hơn mấy phòng bên ngoài, tiếng động trong phòng liền len qua khe cửa, truyền vào tai Sở Cuồng rất rõ ràng.

“A...” Tiếng thở dốc của Phó Thanh Mộ nghe rất hung phấn. Tiếng rên rỉ của cô gái thì như thể nức nở, dường như vừa sung sướng vừa cố nén đau đớn.

Sở Cuồng liền chết sững người ngoài cửa. Hấn biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, hấn cũng biết bây giờ mở cửa đi vào sẽ nhìn thấy cảnh tượng gì. Ngay hôm nay, không lâu trước, cô gái trong phòng này còn trần truồng lao vào lòng hấn. Hấn đã ôm eo cô ta, biết cảm giác chạm vào da dẻ cô ta là như thế nào. Chính cảm giác này khiến lòng bàn tay hấn vẫn còn nóng rực đến tận bây giờ. Nhưng hấn hoàn toàn không thể tưởng tượng được cô ta lại đang nằm dưới thân một kẻ khác, phát ra âm thanh mềm mại như vậy, mềm mại như một thanh kiếm cắt xé người hấn không còn một mảnh da lành lặn.

Sở Cuồng không thể bào đá tung cửa ra, chỉ nghe tiếng động trong phòng, trong lòng không kìm được hoảng hốt như một đứa bé bị đuổi ra khỏi nhà. Từ hôm nay trở đi, Nhắm Cữu... sẽ không còn cần hấn giống như lúc trước nữa! Lúc gặp nguy hiểm, Nhắm Cữu sẽ cầm tay một kẻ khác, lúc sợ hãi sẽ tìm kiếm sự che chở của kẻ khác, lúc vui sẽ ôm lấy kẻ khác khoa chân múa tay. Nhắm Cữu sẽ cười cho kẻ đó nhìn, khóc cho kẻ đó nghe, nói với kẻ đó về sự cô đơn không nơi nương tựa của mình để kẻ đó an ủi và dỗ dành.

Sở Cuồng nắm chặt năm đấm. Nhưng... chẳng phải lúc đầu hấn vẫn muốn Nhắm Cữu tìm được một người như vậy sao? Tại sao hấn lại không nở xoay người bỏ đi khi tìm được người đó, khi hấn nên rút lui?

Tiếng động trong phòng ngày càng dữ dội, Sở Cuồng nghiêng chặt rằng, hấn đang ra sức kiềm chế sự giận dữ trong lòng, ra sức ngăn chặn lòng kích động muốn xông vào xé xác Phó Thanh Mộ, hấn...

Rầm! Một cánh cửa sau lưng Sở Cuồng đột nhiên mở ra, đẩy thẳng Sở Cuồng đang đắm chìm trong thế giới của mình ra sau cánh cửa.

“Tiểu nhị đâu!”, Nhắm Cữu hô to: “Mang cho ta một vò rượu nữa lên đây!” Nói xong Nhắm Cữu vừa cầm nậm rượu lên đổ vào miệng vừa đi vào phòng, cũng không thèm đóng cửa lại. Sở Cuồng bị cánh cửa đập vào người từ sau cửa ngăn ngor đi ra, nhìn trong phòng vọng ra âm thanh đó một lát, lại nhìn gian phòng đối diện đang mở rộng cửa một lát. Thì ra... có hai gian phòng trong cùng.

Tiểu nhị bị Nhắm Cữu gọi lên, từ xa ôm một vò rượu chạy tới, liếc mắt nhìn Sở Cuồng đang sững sờ trước cửa: “Công tử không đi vào sao?” Sở Cuồng nghe lời cất bước vào phòng. Tiểu nhị lặng lẽ đặt vò rượu xuống rồi chạy ra ngoài, còn chu đáo đóng cửa phòng lại.

Tiểu nhị ở ngoài cửa gãi đầu: “Rượu ở hoa lâu chúng ta đều có pha thêm chút xuân dược, uống nhiều như vậy không có vấn đề gì sao?” Thôi kệ, dù sao tể ti đại nhân đã nói rồi, yêu cầu gì cũng phải thỏa mãn mà.

Trong phòng, Nhắm Cữu nằm bò trên bàn nghịch nghịch ly rượu của mình: “Tiểu nhị, rót đầy rượu cho ta.”

Tâm tình Sở Cuồng thay đổi quá nhanh, nhất thời không biết nên nói gì. Hấn từ phía sau đi tới, thấy Nhắm Cữu cầm nậm rượu lên lắc lắc rồi uống sạch những giọt còn sót lại. Sở Cuồng không nhìn được nữa, giắt lấy ly rượu trong tay nàng rồi để sang một bên: “Em uống nhiều rồi.”

Nhắm Cữu chống cằm lên nhìn hấn một cái, vỗ ngực nói: “Người uống nhiều thì có. Cữu gia ta đây chính là thần rượu trên núi Chi Lương, tể lượng ngàn chén không say, đám đàn ông như trâu bò đó cũng không

phải là đối thủ của Cửu gia này!” Sauk hi tự khen mình xong, Nhấm Cửu với tay cướp nậm rượu nhưng làm sao cướp được từ tay Sở Cuồng. Thế là Nhấm Cửu chỉ Sở Cuồng, đe dọa: “Người nhớ đấy nhé!”

Nói xong Nhấm Cửu xoay người đi lấy vò rượu tiểu nhị đặt ở góc phòng. Sở Cuồng ngăn nàng lại: Em không được uống nữa. Lượng cồn hấp thu vào người đã vượt quá tiêu chuẩn ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của thiết bị nhận biết, thậm chí cũng sinh ra ảnh hưởng nhất định với máu em sau khi đồng hóa. Nếu còn uống thêm nữa không biết sẽ sinh ra hậu quả thế nào.”

Nhấm Cửu muốn đẩy Sở Cuồng ra, nhưng làm thế nào cũng không đẩy được tay hắn. Nhấm Cửu nổi giận: “Người là Sở Cuồng hay sao mà ăn nói giống hệt hần thế?”

“Anh chính là Sở Cuồng.” Sở Cuồng bất lực nói: “Xác định thần trí em đã hỗn loạn, anh sẽ cưỡng chế đưa em về.” Trước khi hần động thủ, Nhấm Cửu lại đưa tay nâng đầu hần lên, ghé sát vào mặt hần quan sát kĩ càng. Khoảng cách rất gần, Sở Cuồng có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Nhấm Cửu và cả mùi rượu nồng nặc trong miệng. Hần chợt thấy không thể khống chế nhịp tim của mình, buộc phải nhìn đi chỗ khác. Nhấm Cửu nhìn hần rất lâu rồi gật đầu: “Anh đúng là Sở Cuồng.” Nhấm Cửu dụi trán vào cổ Sở Cuồng làm hần khó thở. Hần nuốt nước bọt, nghe Nhấm Cửu lầm bầm nói: “Cả buổi chiều anh đi đâu? Em đợi anh rất lâu mà anh không về. Anh không thích em đến thế sao...”

“Bây giờ chúng ta có thể về rồi.”

“Em không về, em còn phải uống rượu.” Nhấm Cửu ôm hần, dán chặt vào người hần.

Sở Cuồng lại nuốt nước bọt, bàn tay nhớ đến hơi ấm khi chạm vào làn da mịn màng của Nhấm Cửu. Hần đang định lùi lại, đúng lúc này Nhấm Cửu giật lấy nậm rượu trong tay hần, xoay người lao đến chỗ vò rượu rót vào đây nậm rồi giơ lên cao: “Hôm nay em phải uống hết chỗ rượu này!” Nói xong liền ngẩng đầu đổ rượu vào trong miệng.

“Nhấm Cửu!”, Sở Cuồng thật sự vô cùng bất lực. Cả đời này hần chưa từng cảm thấy bất lực trước bất cứ một ai. Nếu là trước kia, đám lính dưới tay hần dám làm càn như vậy thì đã bị lôi ra ngoài đánh từ lâu rồi. Nhưng đối với Nhấm Cửu, hần lại... Không thể hạ thủ được.

Nhấm Cửu nuốt rượu trong miệng, cười nhìn Sở Cuồng: “Anh không muốn em uống thì anh uống đi, uống hết thì chúng ta về.”

Sở Cuồng chỉ muốn đập vò rượu đó xuống đất, nhưng hần còn chưa kịp làm gì thì Nhấm Cửu đã lao tới, ngậm một ngụm rượu áp sát bên môi hần: “Có điều... phải để em mớm cho anh...” Không cho Sở Cuồng thời gian phản ứng, Nhấm Cửu đã hôn lên môi hần. Sở Cuồng không há miệng ra, thế là rượu liền chảy từ khóe môi Nhấm Cửu ra, thấm ướt cằm và vạt áo hai người.

“Phí quá...” Nhấm Cửu nhẹ nhàng hôn lên khóe môi, cằm, cổ Sở Cuồng theo vết rượu chảy xuống, vừa mút vừa liếm làm cổ Sở Cuồng lập tức đỏ ửng. Trái tim đã hoàn toàn loạn nhịp, lí trí cũng hoàn toàn rối loạn, rõ ràng hần không uống ngụm rượu đó nhưng lúc này môi và cổ của hần đều cay sè, nóng rát, dường như sắp bốc cháy đến nơi.

“Nhấm Cửu...” Hần vừa mở miệng định đẩy Nhấm Cửu ra, không ngờ Nhấm Cửu đã ngậm một ngụm rượu khác hôn lên môi hần. Lần này cả ngụm rượu đều chảy vào miệng hần. Cổ họng hần chuyển động, hần đã nuốt một ngụm rượu này rồi.

“Em thích anh, Sở Cuồng.” Môi Nhấm Cửu nhẹ nhàng cọ lên môi hần. “Em thích anh.” Nhấm Cửu nói như sắp khóc “Em thích anh, em thật sự thích anh, rất thích...”

Một ngọn lửa từ dạ dày đốt thẳng lên trái tim, sau đó đun sôi toàn bộ máu trong người hần. Sở Cuồng cảm thấy chắc mình cũng hấp thu lượng cồn quá lớn, hần không khống chế được tay chân mình, không thể đẩy Nhấm Cửu ra, không thể rời xa Nhấm Cửu. Nhấm Cửu nói thích hần, mấy tiếng đó giống như một mệnh lệnh không thể chối từ, chui vào trong đầu hần, bắt cóc tất cả lí trí và tư duy của hần.

Hai tay Nhấm Cửu ôm lấy cổ Sở Cuồng, Nhấm Cửu ném nậm rượu đi, đẩy Sở Cuồng từ từ lùi lại, đến tận lúc lưng hần chạm vào tường, không thể lùi lại được nữa.

“Em cần biết bây giờ em đang làm gì?” Sở Cuồng vùng vẫy lần cuối.

Nhắm Cửu cắn môi hần, cắn khá mạnh làm Sở Cuồng đau, nhưng cũng làm cho một cảm giác tê dại lập tức chạy khắp toàn thân hần, giống như bị tiêm loại thuốc kích thích thần kinh nào đó, khiến cả người hần đều trở nên khác thường.

Sở Cuồng không phải một thiếu niên không biết gì. Bất cứ tri thức nào, hần cũng từng được dạy dỗ một cách chuyên nghiệp. Hần hiểu rõ cảm giác bây giờ của mình là gì, nhưng cảm giác này khiến hần không biết phải làm thế nào. Trước khi tới tinh cầu này, hoặc có thể nói trước ngày hôm nay, hần hoàn toàn không nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tiếp tiếp xúc thân mật với người của tinh cầu này, nhưng Nhắm Cửu...

Nhắm Cửu đã bắt đầu tự giác vòng tay qua eo hần, dán sát cơ thể vào người hần giống như chiều nay... Máu trong người hần lập tức sôi trào. Một tay hần đỡ gáy Nhắm Cửu, tay kia ôm chặt Nhắm Cửu vào lòng, hai người dán sát vào nhau hơn, hôn cũng sâu hơn.

Thực ra hần vẫn luôn muốn nói với Nhắm Cửu, hôn không chỉ đơn giản là môi chạm môi, lưỡi không nên chỉ yên phận nằm ở trong miệng. Phải xâm lược, phải khiêu khích, phải độ sức với đối phương... giống như thế này...

Tay cũng không nên ngoan ngoãn sờ soạng bên ngoài quần áo mà nên xé rách, nên vuốt ve, nên ngăn chặn sự phản kháng vô thức của đối phương... giống như thế này...

Em không thể chỉ đứng mà làm xong chuyện được, em còn phải đẩy ngã, áp chế, trước tiên dùng tay mơn trớn đối phương, sau khi làm quen mới để hai bên áp sát vào nhau, không thể gần hơn được nữa... giống như...

Sở Cuồng đột nhiên dừng lại. Không biết từ bao giờ, hần đã ôm Nhắm Cửu đá đổ chiếc ghế trong phòng, đẩy Nhắm Cửu ngã xuống giường, xé quần áo Nhắm Cửu rơi khắp nơi trên nền nhà, làm cho Nhắm Cửu đỏ mặt, thở dốc, ngay cả miệng cũng sưng lên. Tất cả mọi thứ trên người Nhắm Cửu đều nói rõ hần đã làm gì nàng. Hần cũng thở hổn hển, vẻ mặt hần không tím tái hơn nàng bao nhiêu.

“Sở Cuồng?” Giọng Nhắm Cửu chưa bao giờ dịu dàng đến thế. Là sự dịu dàng hần muốn nghe thấy. Thực ra hần còn muốn nghe thấy âm thanh mềm mại hơn nữa, hần muốn bắt nạt nàng. Nhưng...

Mồ hôi lạnh chảy ra trên trán Sở Cuồng. Sắc mặt hần trở nên trắng xanh. Hần đã nhìn nhận rất lâu, trong bụng lại phát ra tiếng ục ục càng ngày càng to. Cuối cùng Sở Cuồng đắm xuống giường, kéo chăn lên đắp cho Nhắm Cửu, sau đó mở cửa lao ra ngoài.

Nhắm Cửu mơ mơ màng màng nghĩ, hoa lâu, hoa tửu, trong rượu đương nhiên phải có chút gì đó tang hứng thú. Lúc này đầu óc hỗn loạn đến gần như mù mịt, nhưng Nhắm Cửu lại nhớ rất rõ ràng, lần đầu tiên Nhắm Cửu bỏ thuốc Sở Cuồng, hần đau bụng cả đêm. Thì ra không phải thuốc có vấn đề, là người có vấn đề. Nhắm Cửu lặng lẽ cuộn người lại trong chăn. Mặc dù biết không nên trách ai, nhưng... Nhắm Cửu muốn khóc quá. Nhắm Cửu vừa khóc vừa ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau thức dậy, phòng đã được dọn dẹp gọn gàng, bàn ghế bày biện chỉnh tề, nền nhà sạch sẽ. Nếu bây giờ không phải Nhắm Cửu đang nằm trần truồng trong chăn thì có lẽ sẽ cho rằng hết thấy những chuyện xảy ra tối qua đều là một giấc mộng xuân của mình khi say rượu.

Một bộ váy áo đẹp đẽ đặt trên đầu giường, Nhắm Cửu tự mình mặc vào, vừa kéo vạt áo rườm rà vừa cân nhắc hôm nay mình phải đối diện Sở Cuồng với vẻ mặt như thế nào. Bây giờ hai người họ không hợp chơi bài tình yêu đau khổ vật vã, có thể Sở Cuồng cũng sẽ không hiểu được vì sao Nhắm Cửu cảm thấy đau buồn, cho nên tốt nhất tỏ ra không quan tâm. Cứ như bình thường, coi như chỉ là tỏ tình bị từ chối mà thôi. Hoặc dứt khoát giả ngu, chỉ cần không ai hỏi thì đánh chết cũng không nhắc tới chuyện này nữa. Dù sao thì... Sở Cuồng cũng sẽ không muốn nhắc tới nữa.

Chẳng bao lâu sau khi Nhắm Cửu mặc xong váy áo, bên ngoài có người gõ cửa. Nhắm Cửu do dự một hồi lâu, cuối cùng lấy dũng khí ra mở cửa. Phó Thanh Mộ thở dài một tiếng, kéo Nhắm Cửu đi: “Cuối cùng cô nương cũng ngủ dậy rồi. Tối qua không biết Sở huynh uống phải thuốc gì mà đau bụng cả đêm, mà sống chết không chịu đi khám bệnh, bây giờ vẫn còn nằm ngay đơ trong phòng bên cạnh. Cô nương mau khuyên Sở huynh đi khám.”

Nhắm Cửu ngơ ngẩn để mặc Phó Thanh Mộ kéo mình sang phòng bên cạnh. Đi tới bên giường, Nhắm Cửu

thấy Sở Cuồng nhắm chặt mắt, sắc mặt còn trắng hơn giấy, không biết tâm tình trong lòng mình lúc này là gì.

“Sở huynh, huynh vẫn không chịu đi khám bệnh à?” Phó Thanh Mộ sau lưng Nhấm Cửu nói: “Ta thấy sắc mặt huynh còn kém hơn lúc trước một chút.” Sở Cuồng cắn răng nói: “Đây là phản ứng kháng thuốc mang tính kết cấu sinh lí, thuộc dạng bài xích sinh lí... Không khám bệnh....”

“Trong áo anh có thuốc gì có thể làm cho anh đỡ hơn một chút không? Để em lấy cho anh.” Nhấm Cửu vừa mở miệng, Sở Cuồng cũng mở mắt ra. Bốn mắt gặp nhau, trong mắt Nhấm Cửu không có bất cứ tâm tình gì, vẫn giống như bình thường.

Ngón tay Sở Cuồng trong chăn co lại, hần thở gấp mấy hơi, nhìn đi nơi khác: “Không cần, nghỉ ngơi một ngày là khỏi.”

Ánh mắt Phó Thanh Mộ không ngừng nhìn hai người, đột nhiên hần đưa tay đặt lên vai Nhấm Cửu, nói băng quơ: “Đã vậy thì ta và Cửu cô nương vào thị trấn đi dạo một vòng, đã nói mua kẹo hồ lô mà Cửu cô nương còn chưa được ăn.”

“Ồ được.”

Ánh mắt sắc như kiếm, lạnh như băng đâm vào tay Phó Thanh Mộ, xuyên qua thịt, thấu qua xương, dường như muốn chém rụng cổ tay hần. Phó Thanh Mộ cười lớn, buông tay ra: “Ha ha, hôm nay chúng ta mỗi người mua hai xâu. Đi nào.”

Cửa phòng đóng lại, Sở Cuồng thở dài. Hần đưa tay day ấn đường, những hình ảnh tối qua giống như yêu ma quỷ quái ẩn nấp trong xó tối, thừa dịp xung quanh không có người lại lao tới cắn xé hần.

Hôm qua Nhấm Cửu say, nhưng hần luôn rất tỉnh táo. Hần luôn biết mình đang làm gì. Tuy nhiên càng biết rõ, lúc này hần càng cảm thấy không thể tha thứ cho bản thân. Không thể không chế được dục vọng sơ cấp của mình, hần cảm thấy chuyện này quả thực chính là... sự thoái hóa của sinh mạng.

43. Chương 43 (t2 - Chương 14)

Nhấm Cửu nói: “Anh nói rất đường hoàng, nhưng em vẫn cho rằng anh đang ghen.”

Phó Thanh Mộ đưa một xâu kẹo hồ lô cho Nhấm Cửu: “Nào, ăn xâu kẹo này đi, Sở Cuồng sớm muộn gì cũng là của cô nương, đừng buồn.”

Nhấm Cửu ngẩng đầu nhìn hần: “Sao anh biết sớm muộn gì anh ấy cũng là của tôi?”

Phó Thanh Mộ phát tay: “Chuyện này chẳng phải quá rõ ràng sao?” Hần giơ ngón tay lên, đang định nói rõ với Nhấm Cửu, đột nhiên có tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên phía đầu phố. Phó Thanh Mộ rướn cổ lên xem, bốn con khoái mã đang chạy về phía họ, người dẫn đầu mặc áo trong màu xanh, áo ngoài màu trắng, ngũ quan như ngọc. Phó Thanh Mộ vừa nhìn một cái đã quay đầu đi, im lặng giả dạng người đi đường bình thường. Bốn con khoái mã chạy như bay qua người bọn họ, chỉ để lại bụi bặm bay lên phía sau. Phó Thanh Mộ nhìn đám người đó đi xa dần, mặt lộ vẻ suy tư.

Nhấm Cửu thấy hần có biểu hiện như vậy, không khỏi nhớ đến cảnh tượng lúc gặp người của sơn trang cái gì Tùng lần trước, nhỏ giọng hỏi: “Lại là nhân sĩ chính phái đuổi giết anh à?”

Phó Thanh Mộ khẽ cười: “Cửu cô nương thông minh thật. Nhóm người này quả thực là võ lâm chính phái, chỉ có điều ta chỉ là một đạo sĩ nghèo, mấy người này cần gì đuổi giết?”

“Nghe có vẻ bọn họ có lai lịch rất lớn?”

“Nhà họ Lâm trong tứ đại thế gia ở trong kinh thành Giang Châu cách thị trấn nhỏ này không xa. Vừa rồi người cưỡi ngựa đi qua chính là đại công tử nhà họ Lâm và ba đệ tử giỏi nhất của Lâm phủ.” Phó Thanh

Mộ vuốt cằm: “Cứu cô nương chúng ta đi tìm Tiêu Phi, trước hết nghe tin tức ở chỗ hắc. Nếu ta nghĩ không sai, vài ngày nữa có thể chúng ta sẽ phải rời khỏi đây.”

Nhắm Cửu gật đầu, đột nhiên hỏi hắc như mới nhớ tới chuyện gì đó: “Vì sao anh còn đi theo chúng tôi? Sở Cuồng không còn giám sát anh như trước nữa, trong lòng anh ấy dường như cũng không muốn anh làm mùa xuân thứ hai của tôi nữa, cho nên bây giờ anh hoàn toàn có thể bỏ đi.”

Phó Thanh Mộ im lặng một lát rồi cười nói: “Thì vẫn còn có thuốc độc Sở huynh tiêm cho ta mà.”

“Về nhà tôi sẽ bảo anh ấy giải độc cho anh.”

Phó Thanh Mộ chỉ cười, không nói gì.

Lúc Phó Thanh Mộ và Nhắm Cửu trở lại hoa lâu, gã nô bộc nói với họ Tiêu Phi đã chờ họ trong phòng Sở Cuồng một lúc rồi. Hai người vội đi tới đó, đến cửa liền nghe thấy Tiêu Phi trong phòng nói: “Lần này các môn phái giang hồ cùng tổn hại nghiêm trọng. Có tin tức cho hay những người còn sống sót trong số người bị thương mang đi hôm đó đều bị giữ tại kinh thành, tôi nghĩ kẻ đầu sỏ cũng ở kinh thành, các môn phái vô lâm muốn liên thủ để thảo phạt kẻ chủ mưu. Nay quyết định cử hành đại hội vô lâm ở Giang Châu, trung tâm của tứ phương để chọn một người làm minh chủ, thống lĩnh các phái.”

“Kì Linh giáo của các vị chẳng phải là hắc đạo sao? Tại sao những nhân sĩ chính phái đó lại mời các vị?” Phó Thanh Mộ vừa hỏi vừa đi vào phòng.

Nhắm Cửu đi sau Phó Thanh Mộ, đàn sung sướng ăn kẹo hồ lô chợt thấy một cảm giác lạnh buốt từ trước mặt tràn đến. Nhắm Cửu chớp mắt nhìn, Sở Cuồng ngồi trên giường đang chăm chú nghe Tiêu Phi nói, đầu gối như để ý tới nàng? Thế là nàng cũng không để ý, nhìn sang chỗ khác, tiếp tục ăn kẹo hồ lô.

Nghe thấy câu hỏi của Phó Thanh Mộ, Tiêu Phi chỉ cười lạnh lùng: “Bọn chúng không mời là chuyện của bọn chúng, ta muốn đến là chuyện của ta. Minh chủ vô lâm chính là kẻ có võ công cao nhất. Nếu bọn chúng không đủ sức mạnh thì ta sẽ làm giúp.”

Phó Thanh Mộ nhếch miệng, không nói gì nữa.

“Ta báo cho ba vị việc này chính là có việc nhờ ba vị giúp.”

Sở Cuồng nói: “Nói rõ việc gì trước đã.”

“Ta biết các vị có hiểu biết về yêu vật và cuộc tấn công bất ngờ đêm đó. Chắc các vị biết người khổng lồ chúng là ai, cũng có thể dễ dàng tìm được hang ổ của bọn chúng hơn những người khác. Ta cũng biết việc các vị làm có liên quan tới những yêu vật đó, chúng ta đã có mục tiêu chung là chúng thì chi bằng liên thủ hợp tác.”

Sở Cuồng không hề đồng ý ngay: “Nói tiếp đi.”

“Ta sẽ nói với các vị tất cả tin tức ta biết về chúng, các vị cũng có thể sử dụng thế lực của Kì Linh giáo ta, còn các vị sẽ giúp ta tìm một người.”

Sở Cuồng quan sát hắc: “Giáo chủ của các hạ?”

“Nàng tên Quý Thần Y.”

Lông mày Sở Cuồng khẽ động, nhưng khẽ tới mức ngay cả Tiêu Phi và Phó Thanh Mộ cũng không hề phát hiện.

Tiêu Phi nắm chặt nắm đấm: “Nếu nàng đã chết, ta phải nhìn thấy xác. Nếu nàng còn sống, ta phải nhìn thấy người.”

Sở Cuồng suy nghĩ một hồi: “Ta không thể cam đoan với các hạ là có thể tìm được người này. Nhưng ta sẽ cố gắng mở rộng khả năng.” Ngụ ý là đồng ý đề nghị của Tiêu Phi.

Tiêu Phi im lặng một lát rồi nói: “Ta cũng chỉ cần khả năng này....” Hắc thoáng nhìn Sở Cuồng: “Đại hội vô lâm ước chừng mười ngày sau triệu tập, chiều nay chúng ta vào Giang Châu trước để mấy ngày tiếp theo thuận tiện dò xét động tĩnh của các môn phái còn lại. Sức khỏe Sở công tử bây giờ có gì đáng ngại không?”

Sở Cuồng hắng giọng: “Đã ổn rồi.”

Tiêu Phi gật đầu: “Ồ. Đồ đạc của các vị, ta đã sai người mang từ quán trọ tới đây. Sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều chúng ta có thể vào thành Giang Châu luôn.”

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, Tiêu Phi đứng dậy cáo từ. Phó Thanh Mộ nhìn Nhấm Cửu: “Cửu cô nương, cô nương không đi sao?”

Nhấm Cửu cắn một viên kẹo hồ lô: “Tôi có việc cần nói với Sở Cuồng. Các anh cứ đi trước.”

Nghe vậy, Sở Cuồng kinh ngạc nhìn Nhấm Cửu, nhưng vẻ mặt nhanh chóng trở lại bình thường. Phó Thanh Mộ chớp mắt nhìn nàng một lát, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Ta thật sự rất tò mò lúc như thế này cô nương sẽ nói gì với Sở huynh, cho nên cô nương có thể cho phép ta lát nữa nghe lén bên ngoài không?”

“Không được.”

Phó Thanh Mộ bĩu môi: “Vậy thôi.” Phó Thanh Mộ thúc thời đi ra cửa, gọi cô nương mặc áo sa hôm qua tiếp đãi hần rồi đi vui thú. Nhấm Cửu nghe thấy tiếng bước chân Phó Thanh Mộ đi xa dần mới đi đến bên cạnh Sở Cuồng, nói: “Em còn chưa kịp nói với anh. Sau khi bị bắt, trong gian phòng kim loại đó, Tiêu Phi đã gặp cô gái tên là Thần Y, chỉ có điều người đó dường như không nhận ra hần.”

Sở Cuồng hơi ngạc nhiên: “Em muốn nói chuyện này?”

“Đúng vậy.” Như thể hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt hơi là lạ của Sở Cuồng, Nhấm Cửu tiếp tục nói: “Cô gái đó nói chuyện và hành động đều hơi kì lạ, như là người phục vụ gì đó mà anh nói. Cô ta tiêm thuốc cho em và mọi người, em nhớ khi đó cô ta nói Tiêu Phi đã chết, cũng nói em đã chết...”

Về mặt Sở Cuồng hơi nghiêm nghị: “Phán đoán của người phục vụ đối với kết quả tiêm thuốc đồng hoá cực ít nhầm lẫn. Xác suất phán đoán sai không thể lớn như vậy được.”

Nhấm Cửu chớp mắt hỏi hần: “Vậy... có nghĩa là có thể cô gái đó biết em và Tiêu Phi còn sống nhưng vẫn tuyên bố em và hần đã chết? Vì sao?”

“Chỉ có người chết mới được thả ra.” Sở Cuồng trầm ngâm suy luận: “... Nếu như vậy thì tình hình kì lạ của Tiêu Phi cũng có thể giải thích được. Người phục vụ không thể liên tiếp phán đoán sai hai lần, cho nên có khả năng là cô ta cố ý để cho hai người chạy thoát. Có thể tự đưa ra lựa chọn của mình thì tất nhiên không phải người phục vụ. Nói như vậy, cô ta vẫn có ý thức, chỉ có điều vì áp lực bên ngoài nào đó nên không thể không tiêm thuốc cho em và Tiêu Phi.”

Nhấm Cửu kinh ngạc hỏi: “Vậy cô ta thật sự chính là người Tiêu Phi cần tìm, giáo chủ của bọn họ ư?”

“Anh nghĩ là như vậy.” Sở Cuồng nói: “Tiêu Phi bây giờ chỉ đồng hóa một nửa, hần không thể tự mình chuyển đổi, không thể tự mình trở về hình dáng bình thường, cũng không thể hoàn toàn biến thành sinh vật không mang hình người. Theo lí thuyết, trong thí nghiệm tiêm thuốc đồng hóa, khả năng này gần như bằng không. Anh chỉ có thể nghĩ đến khả năng hần chỉ bị tiêm một nửa liều thuốc.”

“Cô ta cố ý thả em và Tiêu Phi đi, vậy cô ta nhất định còn nhớ Tiêu Phi. Bây giờ chúng ta có cần nói với Tiêu Phi người hần cần tìm đang ở trong phòng kim loại đó không?”

“Bây giờ nói với hần cũng vô dụng. Theo miêu tả của hai người, anh phán đoán nơi hai người bị đưa tới ở ngoài khí quyển tinh cầu này, dựa vào sức mạnh của con người hoàn toàn không thể lên được.

Cho nên việc cấp bách trước mắt là tìm lại thiết bị bay của anh. Nó có thể biến thành cơ giáp chuyên dụng của anh. Nếu muốn bắt Bạch Quý, phá hủy căn cứ địa của quân địch thì đó là thiết bị không thể thiếu.”

“Thiết bị bay của anh đã bị chở đến kinh thành rồi. Hay là chúng ta nói với Tiêu Phi một tiếng, không tham gia đại hội võ lâm gì đó nữa mà đi thẳng đến kinh thành cướp thiết bị bay của anh về, giết gã Bạch Quý đó là xong việc? Chứ để đến lúc bọn chúng kéo cả thiết bị bay của anh ra ngoài khí quyển gì đó thì chúng ta hết cách.”

“Chuyện này thì không cần lo. Thiết bị bay của anh ở dưới đất thì bọn chúng có thể kéo đi được, nhưng khi đến gần vật thể máy móc có chứa tính năng nhận biết khác, nó sẽ tự động phòng ngự, sinh ra bài xích. Đây là kĩ thuật mới của liên minh. Bọn chúng phản bội từ mười năm trước nên không có thiết bị phá giải.

Hơn nữa bây giờ anh rất quan tâm tới một việc...” Sở Cuồng dừng lại một lát, nhìn Nhắm Cữu với vẻ mặt nghiêm trọng: “Anh cho rằng người lãnh đạo cao nhất của quý quốc đang bị Bạch Quý khống chế.”

Nhắm Cữu sửng sốt: “Anh nói... hoàng đế là người của bọn chúng?”

Sở Cuồng nghiêm nghị gật đầu.

Xâu kẹo hồ lô trong tay Nhắm Cữu rơi xuống đất: “Vậy chúng ta còn làm được gì nữa?”

Ánh mắt Sở Cuồng vẫn bình tĩnh: “Chẳng phải em nói muốn giết hoàng đế sao?”

Nhắm Cữu nắm chặt nắm tay. Nhắm Cữu hận hoàng đế, mỗi lần nghĩ đến các chị gái của mình là lại hận không thể băm vằm hoàng đế ra ngàn mảnh. Nhưng Nhắm Cữu cũng hiểu rõ, hiểu rõ hơn bất cứ ai, nàng không giết được hoàng đế. Nàng đến kinh thành, đi tìm tên tướng quân đó là đi tìm cái chết dưới lớp vỏ bọc báo thù.

Không lâu trước đây Nhắm Cữu vẫn cho rằng mình không còn sợ chết nữa. Nhưng sau khi thật sự “chết” một lần, Nhắm Cữu chợt phát hiện nàng vẫn muốn sống, vẫn lưu luyến, nàng quyến luyến Sở Cuồng và tính mạng nàng hơn nàng tưởng...

Sở Cuồng nhìn nàng, nghiêm mặt nói: “Anh có thể đối phó Bạch Quý, thậm chí đối phó với đội quân dưới trướng ông ta. Nhưng anh không đối phó được lãnh đạo cao nhất của nơi này. Theo những tìm hiểu thời gian này, đây không phải là một quốc gia tự do. Người lãnh đạo cao nhất có quyền lực quá lớn, hắn có thể dễ dàng điều động toàn bộ sức mạnh của đất nước. Anh không thể chống lại sức mạnh này, cho nên anh cần liên thủ với họ.”

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà Sở Cuồng đã vạch ra kế hoạch tiếp theo rồi sao? Đúng là một kẻ lí trí tỉnh táo đến đáng sợ.

“Em từng nói với anh, nguyện vọng của em là giết hoàng đế và tướng quân đó. Còn anh đã nói, nếu như đó là nguyện vọng của em, anh sẽ cố hết sức hoàn thành.” Sở Cuồng nói những lời này mà vẫn bình tĩnh, không giống như đang định đi giết vị vua có thể dễ dàng huy động sức mạnh của cả một đất nước.

Nhắm Cữu yên lặng rất lâu: “Anh cũng phải đi giết Bạch Quý sao? Nhưng hắn chẳng phải thầy dạy của anh trước đây sao?”

“Từ giây phút sinh vật không mang hình người đánh lén Kì Linh giáo, một cuộc chiến tranh cũng đã bắt đầu. Trên chiến trường không có thầy giáo, chỉ có quân ta, quân đồng minh và kẻ thù. Mà trong cuộc chiến tranh này, hiện nay quân ta chỉ có hai người.”

Nhắm Cữu nhoẻn miệng cười: “Rõ! Thừa tướng quân!”

Mười ngày sau, trong thành Giang Châu. Trước võ đường của nhà họ Lâm, các chương môn đến từ các đại môn phái đã ngồi vào chỗ. Người chấp lễ trên bục cao giọng đọc tên những môn phái và chương môn tham dự đại hội võ lâm lần này. Sau khi người chấp lễ đi xuống, Lâm Cẩm Phong, thiếu chủ Lâm gia đứng lên bục, ôm quyền kính lễ tứ phương: “Các vị...” Vừa mới bắt đầu nói, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng quát khê, tiếng không lớn nhưng lại khiến mọi người ở đây đều thấy ừ tai: “Khoan đã.”

Cổng đại viện trước võ đường lập tức bị đẩy tung ra, một gã nô bộc lẫn vào, khiến mọi người đều nhìn về phía cổng.

“Tề ti Tiêu Phi của Kì Linh giáo ở đây.” Một người mặc áo bào đen cất bước đi vào võ đường. Nhìn thấy hắn, mọi người đều thất kinh, một là vì thấy hắn đường đường chính chính xuất hiện ở đây, hai là vì thấy mái tóc bạc trắng của hắn. Người của tứ đại thể gia ngồi trên cùng đều sầm mặt nhưng không ai đứng dậy chất vấn, chỉ có những người ngồi dưới là kích động.

“Tiêu Phi của ma giáo.” Một người đàn ông cao lớn hô to: “Đại hội chọn minh chủ của chính đạo võ lâm ta, há lại để đám tép riu các ngươi đến đây làm cản?”

“Kì Linh ta cũng là một môn phái võ lâm, tại sao không thể đến đây tham dự? Minh chủ võ lâm, ai có võ công cao là được làm. Các ngươi đã lập võ đài thì phải có khí độ nhận thua. Nếu ai phản đối thì cứ việc

đến đây đấu với ta.” Về mặt và giọng nói đều lạnh lùng, ý khiêu khích trong lời nói của Tiêu Phi cũng rất rõ ràng, mọi người ở đây nghe thấy đều vô cùng tức giận.

Nhắm Cửu nấp sau lưng Sở Cuồng. Phó Thanh Mộ cười nằng, nhỏ giọng trêu chọc: “Cửu cô nương, cô nương lại nhất gan như vậy à? Sợ gì? Mọi người ở đây đều nhìn Tiêu Phi, đao trong tay họ có chém cũng chỉ chém Tiêu Phi, bây giờ còn ai có tâm tư quan sát đám tiểu lâu la theo sau hắn như chúng ta chứ?”

Nhắm Cửu định nói chuyện với Phó Thanh Mộ, Sở Cuồng bên kia lại đột nhiên nắm cánh tay nàng kéo nàng bước sang bên cạnh một bước, cách xa Phó Thanh Mộ thêm một chút.

Nhắm Cửu ngẩn ra quay sang nhìn Sở Cuồng, nhưng thấy hắn chỉ nhìn chăm chăm người tứ đại thế gia trên hàng đầu chứ không hề nhìn nàng, dường như bàn tay vừa rồi kéo nàng không phải tay hắn. Nhắm Cửu cố kìm nén rất lâu, cuối cùng vẫn buột miệng nói ra: “Mấy ngày nay dường như anh rất không thích em nói chuyện với Phó Thanh Mộ. Có phải anh đang ghen không?”

Bàn tay buông bên kia của Sở Cuồng hơi nắm lại. Hắn lạnh nhạt quay sang nhìn Nhắm Cửu, bình thản nói: “Vừa rồi hắn cười ngửa, trên người có xác suất cực lớn mang vi khuẩn gây bệnh không biết tên. Anh chỉ muốn em tránh bị lây bệnh.”

Phó Thanh Mộ bực mình: “Này này, nói mấy câu với ta sẽ lây bệnh á? Không được làm nhục người khác như thế!”

Sở Cuồng trợn mắt nhìn hắn, Nhắm Cửu tiếp lời: “Anh nói rất đường hoàng, nhưng em vẫn cho rằng anh đang ghen.”

“Không phải!”

Một luồng sát khí từ phía trước ập đến, ba người đồng loạt im miệng, chỉ thấy Tiêu Phi lạnh lùng nhìn ba người bọn họ một cái, mọi người xung quanh cũng yên lặng nhìn bọn họ. Vậy là bọn họ vừa giành mất sự chú ý của mọi người từ Tiêu Phi.

Sở Cuồng hắng giọng một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị, nói với đám người vô lâm: “Kì Linh giáo muốn có vị trí mình chủ vô lâm. Ai không phục cứ đến đánh một trận.”

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức xôn xao.

“Nhóc con nhà ngươi là ai? Ăn nói quá mức cuồng vọng!” Một ông già râu bạc vỗ bàn nổi giận quát lên.

Không đợi Sở Cuồng đáp lời, Tiêu Phi đã cười nhạt: “Thanh Long đạo trưởng đã bắt măn với tả hộ pháp mới của giáo ta, chi bằng lên tỉ thí với tả hộ pháp, nói chuyện bằng nắm đấm cho dễ.”

Tả hộ pháp mới chính là cách gọi Sở Cuồng bọn họ đã bàn bạc trước. Phó Thanh Mộ thì được khoác danh hiệu đường chủ. Còn Nhắm Cửu...

“Đúng là làm càn!” Chợt có một thanh niên cười lạnh lùng: “Thanh Long đạo trưởng là người đứng đầu một phái, địa vị tôn quý, một hộ pháp tầm thường há lại đáng để Thanh Long đạo trưởng động thủ? Tiêu Phi, nếu ngươi có bản lĩnh thật sự thì gọi giáo chủ của các ngươi ra tiếp chiêu!”

Cả vô lâm đều biết Tiêu Phi đã tìm giáo chủ Kì Linh giáo nhiều năm mà không có kết quả, hắn vốn định chế nhạo Tiêu Phi, không ngờ vừa nói xong lại thấy mấy mũi ngân châm đâm vào các huyệt vị lớn trên người. Hắn không kịp kêu lên một tiếng, miệng trào máu đen, ngã thẳng xuống đất.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, tiếng rút đao leng keng vang lên không ngừng. Lòng mắng Nhắm Cửu đứng vững, vô thức muốn lùi lại phía sau nhưng đã bị Sở Cuồng giữ lại.

Tiêu Phi cao giọng nói: “Giáo chủ Kì Linh giáo ở đây, các ngươi không được phép khinh nhờn.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ vô đường đều xôn xao.

Tiêu Phi quay lại đưa mắt ra hiệu cho Nhắm Cửu, Nhắm Cửu lại nhất gan rút đầu rút cổ: “Tôi phải ra làm bia đỡ đạn thật à?”

Sở Cuồng sau lưng đẩy Nhắm Cửu một cái, thì thầm: “Cho dù em là bia đỡ đạn, anh cũng có thể đảm bảo không ai động vào em được. Đừng sợ.”

Nhằm Cửu nghe vậy mới can rằng đứng lên phía trước.

Võ đường chợt im bật. Một đại đao khách to béo đột nhiên bật cười ha hả: “Không biết ma giáo lôi một con nhóc ở đâu ra giả mạo giáo chủ. Để ta thử xem thế nào!” Hắn vỗ bàn, bắt chập tiếng quát: “Không được kích động” của thiếu chủ nhà họ Lâm, tung người bay lên. Hắn tuy to béo nhưng động tác lại nhẹ như chim én, nhảy lên đến giữa không trung, tung chưởng định đánh xuống đỉnh đầu Nhằm Cửu.

Nhằm Cửu hơi sợ hãi khi đứng trước đám đông, nhưng khi đột nhiên có người tấn công thì lại không hề thấy sợ. Sau khi đã gặp con rắn trắng dưới giếng của Kỳ Linh giáo và những sinh vật không mang hình người đó, thế giới này chắc đã không có yêu quái nào có thể làm Nhằm Cửu cảm thấy sợ nữa, nói gì một tên mập tròn vo...

Quả nhiên khi tay gã mập này còn cách Nhằm Cửu một trượng, hai tiếng tí tí vang lên, một tia sáng màu xanh lam bắn thẳng vào ngực hắn. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, bị tia sáng xanh đó bắn rơi xuống đất.

Xung quanh im lặng như tờ, ngay cả thiếu chủ nhà họ Lâm trên đài luận võ cũng sững sờ.

Phó Thanh Mộ ở phía sau cười rất đúng lúc: “Ồi chao, trông có vẻ bị thương nặng đấy, các người còn không mau kéo tên mập này xuống xem? Đừng để đến lúc hắn chết lại trách chúng ta ra tay quá nặng.” Phó Thanh Mộ đã từng chịu không ít khổ sở vì những nhân sĩ chính đạo này, bây giờ thấy cảnh đó đương nhiên cực kì vui vẻ. Hắn khoanh tay, đắc ý như mình là người vừa đánh thắng: “Bây giờ sao các người không kêu gào nữa? Ngay cả hộ pháp của bọn ta cũng không thắng được mà còn đòi đấu với giáo chủ của bọn ta?”

Phát súng vừa rồi của Sở Cuồng khiến những người ở đây đều không dám tiếp lời. Gã mập đó trong chốn võ lâm có ngoại hiệu là Lí tường thép, công phu khác không nói, nhưng công phu kim chung trảo, thiết bổ sam lại luyện đến xuất thần nhập hóa. Cho dù là gia chủ của tứ đại thế gia đấu với hắn cũng chưa chắc có thể một đòn đánh bại hắn. Cho nên vừa rồi hắn mới dám ý vào bản lĩnh này của mình mà hùng hổ lao ra, ai ngờ một đòn đã gục chỉ bằng một vũ khí hình thù kì quái?”

Sau một hồi yên lặng, người đàn ông trung niên ngồi ghế đầu bên trái đứng lên: “Lão phu xin được lĩnh giáo vị hộ pháp này.”

Tiêu Phi đảo mắt, thấy Sở Cuồng đang nhìn mình liền nói với vẻ mặt lạnh lùng không chút do dự: “Chúng ta cần lập uy. Sở công tử cứ việc động thủ.”

Phó Thanh Mộ sau lưng bọn họ nghe thấy liền bĩu môi, ngay cả Nhằm Cửu cũng không khỏi quay lại thoáng nhìn Tiêu Phi. Trong thời gian mấy ngày nay, họ đã điểm lại một lượt các nhân vật có máu mặt trên giang hồ. Ngồi ở hàng đầu là người của tứ đại thế gia, mà tứ đại thế gia do Tiêu gia dẫn đầu. Người ngồi vị trí đầu tiên bên trái đương nhiên là người của Tiêu gia... Vậy là Tiêu Phi không hề niệm tình cũ với nhà họ Tiêu.

Sở Cuồng xoay người nhảy lên đài tỉ võ. Người đàn ông trung niên nhà họ Tiêu định đi ra, thiếu chủ Lâm gia Lâm Cẩm Phong lại đột nhiên mở miệng nói: “Tiêu thế bá, thế bá động thủ với một hộ pháp cùn con e là mất thân phận. Đại hội hôm nay đã triệu tập ở nhà họ Lâm của tiểu chất, tất nhiên là không để Tiêu thế bá tổn hại được. Mong Tiêu thế bá có thể đồng ý cho tiểu chất lên thay để giữ vững thanh danh cho chính đạo võ lâm chúng ta.”

Lời Lâm Cẩm Phong nói ra khiến các bậc trưởng bối ở đây liên tiếp gật đầu, xem ra đều thừa nhận vị thiếu chủ nhà họ Lâm sắp kế nhiệm này. Mà võ công của Lâm Cẩm Phong cũng là kiệt xuất trong các thanh niên đương thời, giao việc này cho hắn, các nhà đều hết sức yên tâm.

Nhằm Cửu lo lắng nhíu mày. Phó Thanh Mộ nhỏ giọng trêu Nhằm Cửu: “Sao thế? Cửu cô nương sợ Sở huynh không thắng nổi tên thiếu chủ nhà họ Lâm này à? Cửu cô nương cứ yên tâm, gã Lâm Cẩm Phong này thoạt nhìn khỏe mạnh nhưng kì thực tu vi võ công kém xa Tiêu Thế Lệ. Sở huynh đánh nhau với hắn tất nhiên là thắng chắc.”

Nhằm Cửu ôm trán lắc đầu: “Không không, tôi sợ Sở Cuồng thắng quá dễ dàng...”

Lâm Cẩm Phong nói một cách uy phong lẫm liệt rằng phải giữ vững thanh danh chính đạo võ lâm, lại bị Sở Cuồng một phát bắn gục thì còn gì là thể diện của người ta nữa?

Suy cho cùng sau này họ vẫn phải hợp tác với nhau, vừa bắt đầu đã làm tình hình căng thẳng như vậy, sau này xử lý sẽ cực kì phiền phức.

Lâm Cẩm Phong đứng trên võ đài, thân hình cao ráo, áo trắng khê bay theo gió, khí độ đường hoàng: “Nếu ta thắng, hôm nay mời Kỳ Linh giáo các vị rút lui, không tham dự chuyện tuyển chọn minh chủ võ lâm nữa. Nếu huynh đài thắng, Kỳ Linh giáo các vị sẽ có tư cách tham tuyển minh chủ võ lâm. Các vị đồng đạo trăm người cùng nhìn, nếu có người nào phản đối cứ đứng lên nói thẳng cũng không sao.”

Hắn yên lặng đợi một lát, thấy không có ai nói gì mới ôm quyền, không hề thất lễ với Sở Cuồng: “Huynh đài, mời!”

Sở Cuồng lập tức sờ cây súng đeo bên người.

“Khoan đã!” Gia chủ Hách Liên Gia ngồi trên ghế cuối hàng ghế bên phải tứ đại thế gia chợt mở miệng: “Trên đài luận võ phải so đấu bằng đao thật thương thật. Ám khí của phường trộm cắp không thể mang ra so đấu.” Gia chủ Hách Liên gia gầy gò, đôi mắt âm u lạnh lùng làm mọi người ớn lạnh: “Nếu Kỳ Linh giáo các người cố ý dùng thủ đoạn thâm độc để quấy phá chính đạo võ lâm chúng ta thì đừng trách chúng ta không khách sáo.”

Ý hắn là xếp vũ khí của Sở Cuồng vào loại ám khí thâm độc. Thông thường khi các môn phái đấu đá, công khai hay ngầm ngầm giở thủ đoạn cũng là chuyện bình thường, nhưng một khi đã lên võ đài mà dùng ám khí thì quả thật hơi khó ăn nói. Nhắm Cữu nhìn Sở Cuồng, theo một nghĩa nào đó mà nói, những vũ khí của hắn quả thật cũng có thể coi như ám khí.

Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn về phía gia chủ Hách Liên gia, sau đó giơ vũ khí lên nhắm về phía ông ta. Trong lúc mọi người đều chưa phản ứng lại, ngón tay hắn đã ấn vào chỗ lõm trên súng.

Nhắm Cữu kinh hãi, còn chưa kịp mở miệng ngăn cản đã nghe thấy hai tiếng tí tí. Một tia sáng xanh bắn tới nhưng chỉ bắn trúng nền đá xanh dưới chân gia chủ Hách Liên gia, trên viên đá lập tức xuất hiện một cái lỗ.

“Đây là súng thật!” (*). Sở Cuồng lạnh lùng giải thích, giọng nói nghe có vẻ hết sức không vui: “Chính là súng do xưởng quân giới số hai mươi tám của sao Satan chế tạo, đã đi theo ta năm năm ba tháng. Sự nghi ngờ của các hạ là một sự sỉ nhục đối với ta. Lần này là cảnh cáo, nếu còn có lần sau, ta sẽ bắn vào đầu các hạ.”

(*) Từ “súng” trong câu nói của Sở Cuồng còn có nghĩa là “cây thương.”

Tất cả mọi người yên lặng một lát rồi lập tức xôn xao. Sắc mặt gia chủ Hách Liên gia tối sầm: “Kỳ Linh giáo đang khiêu khích bọn ta?”

Trong lúc mọi người kích động, thần sắc của Tiêu Phi vẫn không thay đổi, dường như đang nói “Ta khiêu khích các người thì sao?” Thái độ ngang ngược làm mọi người cắn răng giận dữ.

Phó Thanh Mộ bên cạnh cười sằng sặc: “Sở huynh thật là buồn cười, không ngờ Sở huynh lại bức mình vì có người cho rằng khẩu súng của huynh ấy không phải là hàng thật.”

Chỉ có Nhắm Cữu lặng lẽ lau mồ hôi. Chẳng lẽ chỉ có mình nàng nghĩ đến vấn đề hợp tác sau này hay sao? Chẳng lẽ không ai nghĩ bây giờ họ phải kết thúc thế nào hay sao?

“Cứ dùng đi.” Trong lúc xung quanh đang âm ỉ, Lâm Cẩm Phong trên đài tỉ mỉ đột nhiên nói: “Nếu đó là vũ khí của huynh đài thì tất nhiên có thể sử dụng. Trận đấu này chúng ta không có gì cấm kị.”

Không có gì cấm kị cũng chính là chiêu gì cũng có thể dùng được, bất kể là đường hoàng hay lén lút, cứ thẳng là được. Lâm Cẩm Phong nói ra lời này, xung quanh yên tĩnh lại một chút. Nhắm Cữu không khỏi nhìn về phía Lâm Cẩm Phong vẻ hơi nề phục. Tuổi còn trẻ như vậy mà khí độ rất lớn, cũng khá can đảm. Đã thấy uy lực hai lần Sở Cuồng nổ súng mà vẫn dám để Sở Cuồng dùng vũ khí. Đúng là một anh hào thiếu niên.

Mọi người ở đây có lẽ cũng cảm phục trước khí độ của Lâm Cẩm Phong, dù vẫn còn tức giận bất mãn nhưng đều lần lượt ngồi xuống xem tình hình phát triển ra sao.

Nhắm Cửu cũng thở phào, thầm nghĩ, trong tình hình này, chỉ cần Sở Cuồng bỏ súng đánh nhau một trận bằng công phu tay chân với Lâm Cẩm Phong là được. Dù sao Nhắm Cửu cũng đã thấy Sở Cuồng chém giết những sinh vật không mang hình người đó, thật sự có lòng tin vô hạn đối với sức mạnh thật sự của Sở Cuồng. Đến lúc đó chỉ cần Sở Cuồng dựa vào sức mạnh của chính hắn đánh thắng Lâm Cẩm Phong, những nhân sĩ vô lâm này chắc cũng sẽ không nói gì nữa. Việc hợp tác của bọn họ sau này cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều...

Nhắm Cửu còn đang đắm chìm trong ảo tưởng đẹp đẽ của mình chợt nghe thấy Sở Cuồng nói: “Xem ra ở đây chỉ có các hạ hiểu được lí lẽ. Sở Cuồng kính nể các hạ.”

Đúng vậy, Nhắm Cửu gật đầu, gã Lâm Cẩm Phong này quả thật không tồi.

Sau đó chợt nghe thấy hai tiếng tí tí, vẻ mặt Nhắm Cửu cứng đờ: “Ồi...”

Một chớp mắt sau, Sở Cuồng đã ngấm vào ngực Lâm Cẩm Phong bắn một phát súng. Lúc này nụ cười ôn hòa rộng lượng của Lâm Cẩm Phong còn chưa thu lại, các nhân sĩ vô lâm đang tức giận cũng vừa ngồi xuống. Cùng với một tiếng rầm, không có gì phải nghi ngờ, bóng dáng uy vũ của Lâm Cẩm Phong ngã xuống.

Nhắm Cửu kinh ngạc chờ cả người ra. Ngay cả Phó Thanh Mộ cũng hơi sửng sốt, chỉ có vẻ mặt Tiêu Phi vẫn lạnh lùng, dường như Sở Cuồng có khiếu ngạo vô sỉ hơn nữa cũng không có vấn đề gì....

Sở Cuồng đi vài bước tới gần, thấy Lâm Cẩm Phong đang che ngực, vẫn còn tỉnh, tay kia chỉ Sở Cuồng, miệng mấp máy, không biết muốn nói gì. Sau đó Sở Cuồng ngấm vào ngực hắn, lại bắn một phát súng không chút lưu tình. Sau đó hắn bồi thêm hai phát vào Lâm Cẩm Phong đã ngất đi, dường như để phòng hắn sẽ tỉnh lại...

Sau một thoáng im lặng như tờ, tiếng chửi mắng và trách cứ vang lên không dứt, có người thậm chí còn cời giấy ném về phía Sở Cuồng. Sở Cuồng tránh ra, mặt không biểu cảm, cũng không truy cứu. Nhắm Cửu sắp khóc một dòng sông đến nơi rồi. Nhìn Sở Cuồng phóng khoáng cất súng, lạnh lùng nói với người của tứ đại thế gia “Ta thắng rồi”, Nhắm Cửu thật lòng cảm thấy Sở Cuồng rất hèn hạ!

Sở Cuồng không hề để ý tiếng mắng chửi khó nghe thế nào, chỉ lẳng lặng nhảy xuống võ đài, đi tới bên cạnh Nhắm Cửu, nghiêm mặt nói: “Nhiệm vụ hoàn thành. Thành công giành được quyền tranh cử minh chủ vô lâm.”

Nhắm Cửu khóc không ra nước mắt, chỉ trích Sở Cuồng: “Anh không thể bỏ súng đi, dùng nắm đấm đánh nhau với người ta một trận đàng hoàng à? Anh xem những người này đang mắng chửi thế nào!”

“Đó là bởi vì bọn họ đã thua.” Sở Cuồng nói rất thản nhiên: “Vận dụng vũ khí tiên tiến giành được quyền khống chế tuyệt đối trên chiến trường, nhanh chóng kết thúc chiến tranh, giảm bớt tiêu hao, đây đều là những kiến thức quân sự cơ bản.”

Nhắm Cửu trợn ngược mắt im lặng.

“Chỉ có thể trách họ quá yếu.”

Nhắm Cửu sắp sửa phát điên: “Vậy anh nói xem bây giờ giải quyết thế nào? Anh cho rằng bọn họ sẽ thật sự tuân thủ lời hứa để chúng ta tiếp tục tham gia tranh cử minh chủ vô lâm à? Anh bắn gục cả người chủ trì của người ta rồi! Hắn là người duy nhất coi như có nói giúp chúng ta!”

Nghe đến câu cuối cùng, vẻ mặt Sở Cuồng nghiêm lại: “Đây đúng là sơ suất của anh.”

“Anh còn bồi thêm hai phát súng, không ngờ lại còn bồi thêm hai phát...”

“Đây là vũ khí phi quân dụng, giá trị tổn thương đã giảm xuống mức nhỏ nhất, chỉ làm hắn tạm thời ngất xỉu chứ không gây ra tổn thương tới tính mạng hắn.” Hắn nói như thể đã ban phát ơn huệ rất lớn cho người khác.

Nhắm Cửu cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Thắng thua đã định.”

Đúng lúc này, một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, rất nổi bật giữa tiếng mắng chửi trầm đục của những người đàn ông. Mọi người yên lặng, chỉ thấy một cô gái ngồi bên phải tứ đại thế gia đứng dậy, trên đầu đội khăn sa trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp: “Thua thì phải chấp nhận. Gia huynh trước đó đã đưa ra lời hứa, nhà họ Lâm tất nhiên phải chấp hành đến cùng. Từ giờ trở đi Kì Linh giáo có thể tranh đua cao thấp với các vị để giành quyền làm minh chủ. Lúc trước đã không có ai phản đối, lúc này mọi người cũng nên yên lặng.”

Người nói là em gái của Lâm Cẩm Phong, cũng là con út của nhà họ Lâm. Nghe thấy cô gái này mở miệng, đám đông quả nhiên yên lặng hơn nhiều.

“Ba vị thế bá có đồng ý với cách nói của tiểu nữ không?” Thắng bại quả thật đã rõ ràng, ba vị gia chủ đều gật đầu. Chẳng qua chỉ là tư cách tham dự mà thôi, còn ai làm minh chủ vô lâm lại không phải chỉ dùng nắm đấm nói chuyện.

Thấy thái độ của tứ đại thế gia đều như vậy, mọi người cuối cùng cũng yên lặng trở lại.

Cô gái che mặt sai người đưa Lâm Cẩm Phong đã hôn mê bất tỉnh xuống, lại cao giọng nói: “Hôm nay gia huynh tạm thời không thể chủ trì đại hội, sợ là phải làm phiền các vị ở lại Lâm phủ một đêm. Ngày mai gia huynh tỉnh lại sẽ tạ lỗi với các vị sau, sau đó sẽ tính toán tiếp. Tiểu nữ sẽ sai người đưa các vị đi nghỉ.” Cô ta phất tay, lập tức có gia bộc đi lên dẫn khách khứa về phòng. Sau khi tiễn ba vị gia chủ, cô gái che mặt mới quay đầu lại nhìn đám người Nhậm Cửu vẫn đứng ở giữa sân, không có ai tới đón.

Tất cả đều yên lặng. Cô gái đi tới, dừng lại trước mặt Sở Cuồng và Nhậm Cửu: “Không ngờ thân phận của hai vị ân nhân lại là như vậy. Cẩm Tổ quả thực sợ hãi.”

Cô gái đến gần, Nhậm Cửu có thể nhìn thấy lờ mờ dung nhan của cô ta dưới tấm mạng che mặt, lập tức sững sốt kêu lên: “Cô... cô là...”

Cô gái này lại chính là cô gái lần trước họ đã cứu trong sơn trại Thanh Lộc môn. Thảo nào khi đó cô ta nói sau này bọn họ đến Giang Châu thì đến tìm cô ta, thì ra cô ta chính là đại tiểu thư của nhà họ Lâm...

“Chuyện hôm nay xem như Cẩm Tổ báo ơn cứu mạng hôm đó của hai vị.” Lâm Cẩm Tổ nói: “Có điều xin hai vị hiểu rõ, tứ đại thế gia sẽ không để Kì Linh giáo thống lĩnh các môn phái trong giang hồ, cho nên mong hai vị nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này đi, dần xẹp ỏn thỏa rồi rút lui là tốt nhất.”

Tiêu Phi chỉ cười lạnh mà không nói gì. Lâm Cẩm Tổ quay sang nhìn hẩn một cái, ánh mắt hơi tối lại nhưng cũng im lặng.

Con người Nhậm Cửu đảo qua đảo lại giữa hai người. Nhậm Cửu còn đang cân nhắc thì Sở Cuồng bên cạnh đã mở miệng: “Thứ cho ta nói thẳng, với sức mạnh của các vị hiện nay, nếu không có sự chỉ huy của ta... bọn ta, chiến đấu với sinh vật không mang hình người cũng không khác gì lấy trứng chọi đá. Qua buổi tỉ võ hôm nay có thể nhìn ra, các vị...”

“Đó là chuyện của chúng tôi.” Lâm Cẩm Tổ lạnh lùng nói: “Dù chết cũng không liên quan gì với các vị.” Nói xong, Lâm Cẩm Tổ phất tay áo bỏ đi.

Sở Cuồng bóp cằm trầm tư: “Tư tưởng còn cổ hủ hơn ta tưởng.”

Nhậm Cửu ôm trán. Rốt cuộc là ai đã làm cho chuyện này xấu đi như vậy...

Ban đêm, Lâm phủ yên tĩnh hơn ban ngày rất nhiều. Tiêu Phi ăn tối xong không biết chạy đi đâu, Nhậm Cửu và Phó Thanh Mộ ngồi bên bàn ăn trái cây và bánh ngọt do tôi tớ trong phủ đưa tới. Phó Thanh Mộ vừa ăn vừa khen ngợi: “Đúng là tứ đại thế gia có khác, đồ ăn ngon quá, đạo sĩ nghèo không muốn đi nữa.”

Nhậm Cửu lại vừa ăn vừa nói: “Hôm nay anh có cảm thấy giữa đại tể ti và tiểu thư nhà họ Lâm có vấn đề không?”

Phó Thanh Mộ mỉm cười đầy đồ ăn, lưng búng nói: “Chắc chắn là có. Năm đó trước khi phản bội và rời khỏi Tiêu gia, Tiêu Phi từng có hôn ước với tiểu thư nhà họ Lâm này.”

Nhậm Cửu chớp mắt, hết sức kinh ngạc: “Bọn họ đã từng đính hôn?”

“Đúng vậy.” Phó Thanh Mộ nuốt đồ ăn trong miệng xuống: “Nhà họ Lâm và nhà họ Tiêu nhiều đời giao hảo, có thể coi là hai gia tộc liên hệ mật thiết nhất trong tứ đại gia tộc. Cô nàng Lâm Cẩm Tổ này và Tiêu

Phi được hứa hôn từ khi nằm trong bụng mẹ, gã Lâm Cẩm Phong và Tiêu Phi cũng là anh em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Năm đó nếu Tiêu Phi không phản bội Tiêu gia thì Lâm cô nương này và Tiêu Phi e rằng đã có con rồi ấy chứ.”

“Còn có quan hệ như vậy nữa à?”, Nhấm Cữu ngẩng ra một lát: “Mà chuyện của mười năm trước, sao anh biết rõ như vậy?”

Phó Thanh Mộ liếc mắt đưa tình với Nhấm Cữu: “Cữu cô nương bây giờ mới thấy đạo sĩ ta học rộng tài cao hay sao?”

Một chiếc bánh ném thẳng đến trước mặt, Phó Thanh Mộ vội vàng bắt lấy, Sở Cuồng liếc hắt: “Ngon thì ăn đi!”

Phó Thanh Mộ dẩu miệng: “Sở huynh, hôm nay Sở huynh đã ghen bóng ghen gió bao nhiêu lần rồi? Sở huynh mà còn tiếp tục như vậy nữa thì đạo sĩ ta có nhát gan hơn nữa cũng phải phản kháng!”

Sở Cuồng nhìn hắt, vừa định đáp trả, đột nhiên sắc mặt nghiêm lại: “Có sinh vật không mang hình người đến gần.”

Phó Thanh Mộ dẩu miệng lần nữa: “Lần này là muỗi hay là ruồi?” Còn chưa nói xong đã nghe thấy rầm một tiếng, đó là tiếng Nhấm Cữu làm đổ ghế khi đứng lên. Nhấm Cữu ngẩng người nhìn ra bên ngoài như rất kinh ngạc: “Tôi... tôi nghe thấy dường như có người đang nói....”

Phó Thanh Mộ ngơ ngác: “Ta không nghe thấy.”

Sở Cuồng ghé sát vào mặt Nhấm Cữu, thấy những kí tự kì lạ không ngừng hiện lên trong đôi mắt đen của nàng. Sở Cuồng nhíu chặt lông mày: “Trong thuốc đồng hóa được tiêm vào người em có song bức xạ. Bọn chúng dùng cách này để liên lạc và truyền lệnh cho những người đã biến thành sinh vật không mang hình người.”

Nhấm Cữu nhìn Sở Cuồng, lắc đầu: “Nghe không hiểu.”

Về mặt Sở Cuồng nghiêm nghị: “Nói tóm lại, bọn chúng dùng cách này điều khiển tư duy và hành động của em, cho nên em không được nghe lời bọn chúng.”

Nhấm Cữu thở dài: “Nhưng mà bọn chúng nói gì, em không hiểu.

Sở Cuồng yên lặng một lát rồi thở phào hết sức vui mừng: “Đầu óc chưa tiến hóa hoàn toàn đôi lúc cũng có lợi.”

Khóe miệng Nhấm Cữu giật giật: “Anh đừng tưởng rằng nói xấu em như vậy là em không hiểu nhé!” Vừa nói xong, Nhấm Cữu lại nghiêm mặt: “Trong đầu em... dường như có hình vẽ.”

“Đó là bọn chúng đang tiến hành truyền đạt nhiệm vụ.” Sở Cuồng nói: “Nói cho anh nghe những gì em nhìn thấy.”

“Có một khu nhà lớn, có mấy chấm đỏ... Chấm đỏ rơi xuống cái sân rộng giữa khu nhà, chia ra bao vây bốn khu vực. Sao em cứ cảm thấy khu nhà này hơi giống...”

“Tấn công!” Một giọng nam hơi khàn khàn vang lên trong đầu Nhấm Cữu: “Tấn công!” Cùng với giọng nói này, một tiếng nổ vang lên bên ngoài, sau đó là tiếng hét kinh hãi của phụ nữ và tiếng gầm của đàn ông.

Âm thanh này quả thực không thể quen thuộc hơn được nữa, bởi vì tối hôm đó ở Kì Linh giáo, động tĩnh này đã in sâu vào đầu Nhấm Cữu, làm cho Nhấm Cữu không thể nào quên được.

Đó là... sinh vật không mang hình người.

“Lại đến à?” Phó Thanh Mộ gần như sắp suy sụp: “Ông trời ơi, yên ổn một chút thì chết à?”

“Bọn chúng định đối phó với người của tứ đại thế gia.” Sở Cuồng cất bước đi ra ngoài. Nhấm Cữu chạy theo hắt mấy bước, thấy Sở Cuồng dừng lại nhìn nàng; “Em ở lại đây, anh đi là được rồi.”

Nhấm Cữu sững sờ: “Không có em thì anh dùng vũ khí sao được?”

“Thế thì không dùng vũ khí.” Sở Cuồng nói, không khí quanh người cũng thay đổi. Mái tóc hần dần dần biến thành màu bạc, đôi mắt đỏ rực như nhuộm bằng máu. Dường như vẫn không quen để người khác nhìn thấy hần biến đổi thành hình dạng này, Sở Cuồng nhanh chóng xoay người rời đi.

Tuy nhiên khi hần chuẩn bị nhảy lên nóc nhà chạy tới tiểu viện nơi người của tứ đại thế gia đang ở, một đôi tay lại tóm lấy hần.

“Cùng đi.” Nhắm Cửu nói như cam đoan: “Em sẽ không làm phiền anh. Anh biết lần trước bọn chúng cũng tiêm cho em mũi thuốc đó, em cũng sẽ chuyển đổi, em sẽ theo kịp anh!” Nhắm Cửu nói rất vội vàng như sợ Sở Cuồng sẽ lập tức hất tay nàng ra rồi đi mất.

Sở Cuồng yên lặng một hồi lâu: “Anh chưa bao giờ nghĩ rằng em là phiền phức.” Rất ít khi giải thích như vậy, cho nên giọng Sở Cuồng hơi mất tự nhiên: “Anh đã nói quân đội của chúng ta chỉ có hai người, cho nên em không thể xảy ra bất cứ chuyện gì.”

“Đúng vậy. Bây giờ chỉ có em và anh, cho nên anh cũng không thể xảy ra bất cứ chuyện gì.” Nhắm Cửu nhìn Sở Cuồng chằm chằm, trong mắt như có ánh sao: “Em sẽ làm kiếm và lá chắn của anh. Một cô gái thô kệch như em cũng không làm hoa để nâng niu trong tay được, cho nên anh không cần phải lo lắng.” Nhắm Cửu nắm lấy tay hần: “Đi thôi, chúng ta cùng đi.”

Sở Cuồng im lặng.

Phó Thanh Mộ sau lưng bọn họ yếu ớt nói: “Mau đi đi! Trong lúc các vị nói chuyện, người của tứ đại thế gia không chừng đã chết hết rồi...”

Nhắm Cửu đưa tay rút cái trâm cài trên đầu ném vào người Phó Thanh Mộ: “Lắm phiền!”

Dưới ánh trăng, mắt Nhắm Cửu cũng bắt đầu từ từ chuyển sang màu đỏ. Trước khi tới đại hội vô lâm lần này, Sở Cuồng đã huấn luyện Nhắm Cửu cách khống chế năng lực chuyển đổi, nhưng vì thời gian quá ngắn nên đến giờ Nhắm Cửu vẫn không thể chuyển đổi tự do giữa hai hình dáng này như Sở Cuồng. Bình thường kiềm chế không cho bản thân biến thành người đồng hóa lúc tâm tình kích động đã là thành công lắm rồi, còn chuyển đổi tùy theo ý muốn thì Nhắm Cửu vẫn còn non lắm. Vì thế, bây giờ dù mắt Nhắm Cửu đã đỏ nhưng tóc vẫn còn đen. Nhắm Cửu tức giận gãi gãi đầu: “Thôi kệ, cứ thế này xong lên.”

Nhắm Cửu tung người nhảy lên, bóng dáng như quỷ mị nhảy lên nóc nhà đối diện, tuy nhiên lúc hạ xuống lại xuyên thủng nóc nhà đó, rơi xuống nhà. Trong nhà có tiếng đàn ông hoảng sợ kêu to: “Yêu nghiệt phương nào!” Bóng Nhắm Cửu lại từ trong nhà đó bay lên, lúc rơi xuống lại rơi tọt vào một ngôi nhà khác. Trên đường Nhắm Cửu nhảy đi toàn là tiếng thét kinh hãi của các anh hùng hào kiệt, rất giống lúc một đạo tặc hái hoa đi qua khuê phòng của các cô nương.

Phó Thanh Mộ lau mồ hôi, trêu chọc Sở Cuồng còn đứng ở chỗ cũ: “Sở huynh chắc chắn cô ấy thật sự không gây thêm phiền phức cho huynh chứ?”

Sở Cuồng không quay lại nhìn hần, chỉ bỏ lại một câu lạnh lùng: “Cô ấy làm rất tốt.”

Phó Thanh Mộ thấy Sở Cuồng tung người nhảy lên, chỉ một bước nhảy đã theo kịp Nhắm Cửu không biết đã phá hỏng bao nhiêu nóc nhà. Phó Thanh Mộ vừa cảm khái hai người này không thành đôi thì thiên lôi cũng phải đánh xuống, đồng thời không khỏi than phục năng lực này của bọn họ. Chưa nói đến Sở Cuồng, cho dù là bản lãnh nhảy loi choi của Nhắm Cửu cũng là khinh công cao nhất mà bao nhiêu người tập võ cả đời cũng không luyện được. Hơn nữa... ngã liên tục như vậy mà không hề hần gì, quả thực còn tốt hơn nhiều công phu kim chung trảo, thiết bổ sam gì đó.

Thứ thuốc đồng hóa đó...

Phó Thanh Mộ cúi đầu nhìn tay mình.

Thứ thuốc đồng hóa đó xem ra càng ngày càng phù hợp với người ở đây...

Phó Thanh Mộ nhìn Sở Cuồng cầm tay Nhắm Cửu chạy tới tiểu viện tứ đại thế gia ở, phía đó đã có lửa bốc lên. Hần khẽ thở dài, kì thực Nhắm Cửu và Sở Cuồng không biết, tính cả lần ở Kỳ Linh giáo trước đó, đây đã là lần thứ ba hần nhìn thấy cảnh tượng như vậy...

Sở Cuồng và Nhắm Cữu ở trong tiểu viện nằm ở góc tây nam Lâm phủ, còn người của tứ đại thế gia lại ở góc đông bắc, vừa khéo là khoảng cách xa nhất. Lúc trước Sở Cuồng nói Nhắm Cữu làm rất tốt không phải khen bừa mà quả thật Nhắm Cữu làm tốt thật. Do Nhắm Cữu gây ra động tĩnh lớn như vậy, trong lúc tàn sát người của tứ đại thế gia, đối phương không khỏi phân tán sự chú ý, đại bộ phận sinh vật không mang hình người được điều về phía bọn họ.

“Bọn chúng nói nhiệm vụ thay đổi, phải giải quyết người quấy nhiễu trước đã.” Nhắm Cữu được Sở Cuồng ôm trong tay, vừa nghe giọng nói vang lên trong đầu vừa hỏi: “Người quấy nhiễu là hai chúng ta à?”

“Đúng.”

Sở Cuồng vừa nói xong, một sinh vật không mang hình người từ dưới sân nhảy lên, lao thẳng tới chỗ bọn họ. Sinh vật này có một gương mặt không khác người bình thường là mấy, nhưng trên người có những chỗ nhô lên không đều, dưới như dưới da có những chiếc xương mọc bừa bãi đâm lên, trông cực kì đáng sợ.

Nhắm Cữu tưởng sẽ gặp những sinh vật không mang hình người tương đối giống động vật như lần trước, không ngờ lại nhìn thấy một người như vậy, trong lòng không khỏi run sợ. Lúc này Sở Cuồng lại vừa vung tay chém xuống, chém bay đầu người vừa lao tới.

Nhìn sinh vật không mang hình người này rơi xuống đất, Nhắm Cữu không khỏi ngơ ngác. “Trên người hắn còn mặc quần áo...” Nhắm Cữu dần dần bình tĩnh lại: “Đây là người bị bắt đi giống em và Tiêu Phi lần trước... Đây là...”

“Sản phẩm thất bại. Sau khi tiêm thuốc đồng hóa, sản phẩm thất bại thường luôn chiếm tuyệt đại đa số.” Giọng Sở Cuồng vẫn lạnh lẽo như thường, hắn liếc mắt thoáng nhìn Nhắm Cữu: “Cho nên liên minh mới cấm nghiên cứu này.”

Cho nên khi nhìn thấy Nhắm Cữu thành công chuyển hóa, hắn mới vui mừng như vậy.

Nhắm Cữu nhìn thi thể đầu một người một nẻo bên dưới, trong lòng mới bắt đầu cảm thấy sợ. Suýt nữa nàng đã trở nên giống như hắn. Tuy nhiên lúc này không có thời gian cho bọn họ cảm khái, chỉ trong nháy mắt, tiếng gào thét đã vang lên không ngừng, vô số sinh vật không mang hình người lao tới chỗ bọn họ...

Thanh trường kiếm màu đen trong tay Sở Cuồng lấp lánh ánh đỏ chói mắt. Ánh mắt hắn ngưng đọng, vô thức bảo vệ Nhắm Cữu sau lưng, lại vô tình nhìn thấy mái tóc Nhắm Cữu từ từ biến thành màu trắng từ ngọn tóc lên đến chân tóc.

Sở Cuồng dừng lại, tay kia móc ra một vũ khí màu bạc đưa cho Nhắm Cữu: “Ẩn vào chỗ lõm để tấn công tầm xa, ẩn vào chỗ lõm vũ khí sẽ biến hóa thành trường kiếm, thích hợp tấn công cự li gần.” Sau khi dặn dò xong một câu ngắn gọn, một tiếng gào thét như đâm vào màng nhĩ đã gần ngay trước mắt. Sở Cuồng đầu không quay lại, mặt không đổi sắc, tay vung trường kiếm. Sinh vật không mang hình người đầu tiên lao tới lập tức bị chém làm hai đoạn.

Không đợi hai người nói với nhau câu nào nữa, những sinh vật không mang hình người lũ lượt chạy đến đã bao vây họ lại. Không phải lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật không mang hình người, nhưng nhìn quần áo bọn chúng mặc trên người, trong lòng Nhắm Cữu vẫn cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên khi một trong số đó lao về phía Nhắm Cữu, ngón tay Nhắm Cữu đã vô thức ấn vào chỗ lõm trên vũ khí. Sau một tiếng nổ, sinh vật không mang hình người đó lập tức biến mất.

Đã khai sát giới, Nhắm Cữu nghe thấy tiếng tim mình đập càng ngày càng mạnh. Mùi máu dần tràn ngập khoang mũi, dường như nhuộm đỏ thế giới của Nhắm Cữu. Nhắm Cữu có thể cảm thấy móng tay mình như bị dòng máu sôi trào chảy ra ngoài, đột nhiên mọc ra thật dài. Tiếng tim đập như làm Nhắm Cữu điếc tai, hình ảnh xung quanh cũng hiện lên rõ ràng hơn ngày thường rất nhiều.

Không cần quay lại, Nhắm Cữu cũng có thể cảm thấy được sinh vật không mang hình người từ phía sau lao tới đang ở vị trí nào đó, nó đang dùng tư thế gì, sẽ tấn công vào chỗ nào trên người mình... Nhắm Cữu đưa tay lên, tiếng súng vang lên, kẻ đánh lén biến thành khối đen.

Thu súng lại Nhắm Cữu đưa tay lên véo má mình. “Mình óách quá đi mất”, Nhắm Cữu lẩm bẩm, vừa xuất thần vì sự hiện ngang của mình vừa tưởng như vô tình giơ tay lên, lập tức bắn vỡ đầu hai sinh vật không

mang hình người lao tới. “Mình oai quá!”, Nhắm Cữu gần như nhảy lên hoan hô.

Sở Cuồng chỉ quay lại liếc Nhắm Cữu một cái, thấy lúc này tóc Nhắm Cữu đã trắng toàn bộ, trong đôi mắt đỏ rực lại chỉ có sự hung phấn, không hề có vẻ buồn bã hay e ngại vì mình biến thành như vậy. Ánh mắt Sở Cuồng trở nên dịu dàng, cảm thấy rất đáng mừng vì trạng thái của Nhắm Cữu bây giờ. Mừng vì Nhắm Cữu không ghét chính bản thân mình. Mừng vì Nhắm Cữu không ghét... hần.

“Nhắm Cữu.” Sở Cuồng đột nhiên mở miệng: “Anh yểm hộ, em cứu người.”

Nghe thấy tiếng hần, Nhắm Cữu mới bừng tỉnh, quay sang nhìn về phía tứ đại thế gia ở. Nhắm Cữu tung người nhảy lên, thoát khỏi vòng vây, trong nháy mắt đã hạ xuống tiểu viện người của Lâm gia đang ở.

Lúc này ánh nử trong tiểu viện ngút trời, có thể nghe thấy tiếng kêu đau đớn trong phòng truyền ra. Dựa vào âm thanh Nhắm Cữu có thể phán đoán được vị trí chính xác của người bên trong. Nhắm Cữu giơ chân đập tung cửa, cất bước đi vào. Ngọn lửa rừng rực không hề quá nóng đối với Nhắm Cữu. Nàng giơ súng lên bắn một phát về phía tấm bình phong. Tấm bình phong vỡ tan, trên đầu một sinh vật không mang hình người đang định giết một đệ tử nhà họ Lâm cũng có một lỗ thủng.

Thân hình to lớn của nó đổ ầm xuống, chỉ còn lại đệ tử nhà họ Lâm nằm bẹp dưới đất, ngẩng ra nhìn Nhắm Cữu.

Nhắm Cữu quẹt mũi, lúc này mới biết thì ra bộ dáng cao ngạo hơn người của Sở Cuồng được tôi luyện như vậy. Được người khác sùng bái, được người khác ngưỡng nhìn, thật sự là... sướng chết đi được!

Nhắm Cữu cũng hơi hiểu vì sao những người đó lại cố chấp nghiên cứu loại thuốc làm người khác biến thành người đồng hóa, cho dù phải trả giá rất lớn cũng không muốn dừng lại. Bởi vì từ trước tới nay, sức mạnh lớn lao luôn là thứ con người theo đuổi. Năng lực như vậy sẽ thỏa mãn lòng người, làm người ta bị nghiện, khó có thể từ bỏ.

Đột nhiên bên trong lại có tiếng gào thét của sinh vật không mang hình người. Nhắm Cữu gạt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, biến súng thành trường kiếm. Trong khoảng khắc bước vào phía trong, ba sinh vật không mang hình người đồng loạt xông lên. Nhắm Cữu học động tác của Sở Cuồng, hạ thấp người xuống, vung kiếm chém ra. Ba kẻ đó bị Nhắm Cữu chém ngang lưng như chém đậu phụ. Rèm châu và bình phong phía sau cũng bị kiếm khí còn sót lại phá hủy.

Trong phòng, thiếu gia Lâm Cẩm Phong của nhà họ Lâm một tay cầm kiếm, một tay bảo vệ Lâm Cẩm Tố đã ngất đi phía sau. Nhìn thấy Nhắm Cữu, hần không hề lộ vẻ mừng rỡ như được giải cứu mà cắn răng, cầm kiếm chém về phía Nhắm Cữu, gào lớn một tiếng: “Lũ yêu quái các ngươi!”

Nhắm Cữu dễ dàng chặn kiếm hần lại rồi gạt sang bên cạnh. Lâm Cẩm Phong liền ngã xuống giường.

Nhắm Cữu trong lòng thầm bội phục chính mình đã có năng lực đánh ngã các loại đại công tử, nhưng lại cảm khái vì bây giờ mình đã không có tâm tư đề lên bọn họ nữa. Nhắm Cữu chỉ muốn đề một người, nhưng người đó... Nhắm Cữu dùng vũ lực cũng không đề được.

“Tôi không phải yêu quái. Tôi...”, Nhắm Cữu suy nghĩ một lát, khóe miệng cong lên hơi kiêu ngạo: “Tôi là giáo chủ Kỳ Linh giáo.” Đúng là một danh xưng nghe rất oai. Nếu vị trí này không phải được dùng làm bia đỡ đạn thì Nhắm Cữu sẽ thấy hài lòng hơn.

Lâm Cẩm Phong nghe vậy, sát khí trong cơn tuyệt vọng trên người giảm bớt một chút: “Kỳ Linh giáo?”

“Đúng vậy. Tôi tới cứu các vị. Mau vác em gái lên đi theo tôi, chúng ta đến nơi an toàn đã.”

Lâm Cẩm Phong nhìn mái tóc bạc trắng và đôi mắt đỏ rực của Nhắm Cữu, trong lòng vẫn còn hoài nghi: “Vì sao ta phải tin ngươi?”

Nhắm Cữu nhìn trái nhìn phải, hai bên đều có lửa lớn, bên ngoài còn có tiếng gào thét của sinh vật không mang hình người. Nhắm Cữu nói: “Đương nhiên anh có thể không tin tôi.” Còn chưa nói xong, đột nhiên một sinh vật không mang hình người lao tới sủa lưng Nhắm Cữu. Nhắm Cữu không chớp mắt lấy một cái, đâm kiếm về phía sau, giết chết kẻ đánh lén rồi hất xác nó sang một bên. Mái tóc bạc dính máu nhưng Nhắm Cữu không lau mà chỉ nói tiếp: “Trong tình huống này, nếu anh muốn tin tưởng bản thân thì tôi hết sức tán dương.” Giọng Nhắm Cữu nhẹ nhàng như vừa rồi chỉ đập chết một con muỗi.

Lâm Cẩm Phong ngẩn ra nhìn Nhắm Cửu rồi cắn răng, vùng vẫy định đứng lên. Nhắm Cửu đưa tay đến trước mặt hắn, những móng tay đáng sợ phát ra ánh sáng lạnh. Lâm Cẩm Phong dờ ra một lát, cuối cùng vẫn nắm tay Nhắm Cửu để nàng kéo mình lên. Hắn vác Lâm Cẩm Tổ đi theo nàng. Đang đi với tâm tư nặng nề, hắn lại nghe thấy phía trước có tiếng hỏi: “Vừa rồi tôi có oách không?”

Lâm Cẩm Phong sửng sốt: “Cái gì?”

“Anh nói xem nếu tôi dùng bộ dạng như vậy để quyến rũ người khác thì có quyến rũ được không?”

Lâm Cẩm Phong chết sững.

Một lát sau lại nghe thấy Nhắm Cửu phủ định chính mình: “Không được không được, về mặt này thì Sở Cuồng còn làm đẹp mắt hơn tôi, tôi phải nghĩ cách khác mới được.” Nhắm Cửu vừa lẩm bẩm tự nói với mình vừa đi ra ngoài. Trong ánh lửa lại có mấy bóng đen lao tới, một trận chém giết lập tức lại bắt đầu.

Đây rốt cuộc là người như thế nào? Lâm Cẩm Phong không nhìn thấu được. Trong Lâm phủ có quá nhiều đường ngang lối tắt, may mà có Lâm Cẩm Phong đi phía sau chỉ đường làm tốc độ tiến lên nhanh không ít. Sau khi cứu được cả gia chủ Hách Liên gia và người của Chu gia, Nhắm Cửu đếm đám người khoảng hơn mười người phía sau: “Dẫn các vị đi quá nổi bật....”

Nhắm Cửu vừa dứt lời, Sở Cuồng đã xuất hiện bên cạnh. Đánh giá Nhắm Cửu một lượt, Sở Cuồng nói: “Em tiếp tục, anh đưa họ tới nơi an toàn.”

Không có lời khen ngợi nào, nhưng việc bố trí như vậy đã chứng minh Sở Cuồng công nhận năng lực của Nhắm Cửu. Nhắm Cửu vui thầm trong lòng, vừa gạt đầu đồng ý thì gia chủ Hách Liên gia lại kêu lên: “Bọn ta sao có thể tin người được! Mọi người đều biết mười mấy ngày trước các môn phái võ lâm từng bị thiệt hại nghiêm trọng, không ít đệ tử tinh anh bị một lực lượng bí ẩn bắt đi, sau đó chết oan chết uổng. Bây giờ tình hình lại như vậy, tướng mạo các người không khác gì yêu quái....”

Ánh mắt Sở Cuồng tối đi, vừa định mở miệng lại thấy Nhắm Cửu nhặt một hòn đá đập lên đầu gia chủ Hách Liên gia. Gia chủ Hách Liên gia không kêu được tiếng nào, ngoẹo đầu hôn mê bất tỉnh. Nhắm Cửu vung tay, trong thời khắc nguy cấp, bản tính thô phỉ trong máu lại lộ rõ: “Lão già chết tiệt lắm lắm lắm quá! Cứu mạng các người mà người còn lải nhải, người sợ mạng dài nhưng ta ngại điếc tai! Khiêng đi!”

Tất cả nhất thời im lặng.

Từ lúc đi khỏi núi Chi Lương, Sở Cuồng hoàn toàn không thấy dáng vẻ này của Nhắm Cửu nữa. Xem ra thuốc đồng hóa thay đổi cơ thể Nhắm Cửu, cũng mang về sự tự tin từng có rồi lại đánh mất của Nhắm Cửu. Biết bây giờ mình có sức mạnh người khác không có, hiểu bây giờ mình có thể làm được chuyện người khác không làm được, cho dù là hư vinh cũng tốt, ít nhất Nhắm Cửu đã một nửa tìm lại được vị trí của mình trên thế gian này, hơn nữa biết rõ vị trí của mình hơn trước.

“Không muốn đi theo ta, các vị có thể ở lại đây.” Sở Cuồng dứt lời xoay người rời đi. Nhắm Cửu cũng không dừng lại, chạy về phía tiểu viện nơi người của Tiêu gia ở. Lâm Cẩm Phong này giờ vẫn im lặng, lúc này chỉ lặng lẽ cất bước đi theo Sở Cuồng. Thấy hắn đi theo, những người còn lại cũng từ từ theo sau.

Tìm được căn phòng của Tiêu gia, Nhắm Cửu vừa bước vào đã nhìn thấy năm, sáu cái xác của sinh vật không mang hình người nằm dưới đất, Tiêu Phi và Tiêu Thế Lệ đứng yên lặng bên bàn sách.

Nhắm Cửu ngẩn ra: “Đại tể ti?”

Tiêu Phi quan sát Nhắm Cửu một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lại lạnh lùng nhìn Tiêu Thế Lệ chăm chăm. Ánh mắt Tiêu Thế Lệ này giờ vẫn nhìn Nhắm Cửu, lông mày nhíu chặt. Nhắm Cửu nhìn vết máu trên ngón tay Tiêu Phi, lại nhìn vết thương trên những cái xác dưới đất. Xem ra Tiêu Phi đã bảo vệ Tiêu Thế Lệ, hắn cũng không vô tình như hắn thể hiện ra.

“Mục tiêu của bọn chúng lần này là người của tứ đại thế gia. Mấy tiểu viện này tương đối nguy hiểm. Tóm lại chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thì thỏa đáng hơn.”

Tiêu Thế Lệ lập tức cười lạnh lùng: “Không trốn được.”

Nhắm Cửu sững sốt, lại nghe thấy Tiêu Phi nói tiếp: “Được. Vậy hôm nay người ở đây nói với ta tất cả những gì người biết. Nếu không...” Tiêu Phi đưa tay bóp cổ Tiêu Thế Lệ: “Ta sẽ làm người có kết cục giống như bọn chúng.”

Khóe miệng Nhắm Cửu giật giật, cái gì mà không vô tình như vậy, đúng là mình đã nghĩ quá nhiều... Thì ra hẳn cần biết tin tức từ miệng Tiêu Thế Lệ...

Nghe thấy tiếng đánh nhau vang lên bên ngoài, Nhắm Cửu nhớ ra Sở Cuồng còn chiến đấu một mình để bảo vệ những người đó, trong lòng cũng hơi sốt ruột: “Đưa ông ta đi đã. Chúng ta đến nơi an toàn rồi nói tiếp.”

“Không có nơi nào là an toàn.” Tiêu Thế Lệ nói: “Cả thiên hạ đều nằm trong phạm vi giám sát của người trời.” Ông ta cụp mắt, gương mặt ủ rũ càng thêm già nua, dáng vẻ thật sự kém xa lúc ở bên võ đài hôm nay: “Bọn chúng muốn tiêu diệt hết người trong thiên hạ. Kế hoạch đã bắt đầu, không dừng lại được nữa.”

“Kế hoạch gì?” Giọng Tiêu Phi nghe như mang theo băng lạnh.

Tiêu Thế Lệ lẳng lặng nhìn Tiêu Phi: “Người đã bị đưa tới đó, người nên rõ hơn ta. Bọn chúng muốn dùng người trong thiên hạ làm vật thí nghiệm, hết nhóm này đến nhóm khác, cho đến khi trên thế gian không còn một người nào nữa.”

Đáp án này hình như không hề nằm dự đoán của Tiêu Phi. Thần sắc hắn vẫn trầm tĩnh như cũ, Nhắm Cửu lại hơi kinh ngạc: “Tất cả mọi người? Bọn chúng muốn bắt hết tất cả mọi người trong thiên hạ để làm thí nghiệm?” Cảnh giáo đồ Kỳ Linh giáo chết thảm vẫn còn in rõ trong đầu Nhắm Cửu, nàng không thể tin nổi: “Bọn chúng điên rồi! Đúng là một lũ bệnh hoạn!”

“Chúng ta đã là cá nằm trên thớt.” Thần sắc Tiêu Thế Lệ khó giấu vẻ chán chường: “Bất kể là người, ta hay là tứ đại thế gia, thậm chí cả võ lâm, cả thiên hạ, bọn chúng sẽ không bỏ qua cho một người nào.”

Nhắm Cửu kinh hãi không biết nên nói gì.

“Có thể biết được tin tức này...” Tiêu Phi lạnh lùng cười, nhìn chằm chằm Tiêu Thế Lệ: “Xem ra mấy năm nay Tiêu gia đã giúp đám quái vật kia làm không ít chuyện.”

Tiêu Thế Lệ không hề phản bác.

Nhắm Cửu nghe vậy cực kỳ giận dữ: “Đám người đó xấu xa như thế mà các người lại còn làm việc giúp bọn chúng? Sợ mình sống dai quá à?”

Tiêu Thế Lệ không nói gì. Đúng lúc này bên ngoài chợt có từng đợt âm thanh kì lạ. Nhắm Cửu dừng lại, tiếng on gong này chính là âm thanh Nhắm Cửu nghe thấy trước khi bị bắt lên căn phòng kim loại kì quái đó. Nhắm Cửu và Tiêu Phi liếc nhìn nhau, cả hai cũng nhìn thấy sự khẳng định trong mắt đối phương.

Nhắm Cửu vô thức xoay người đi ra bên ngoài, lại nghe thấy Tiêu Thế Lệ sau lưng nói: “Không ngăn cản được đâu. Bọn chúng sẽ bắt đầu từ người trong võ lâm, trước hết bắt những người tập võ từ nhỏ, thân thể khỏe mạnh mang đi làm thí nghiệm. Đến lúc võ lâm không còn người sẽ đến lượt quân đội...”

Nhắm Cửu nghiêng rằng, đột nhiên nhớ lại Tiêu Phi đã nói với mình khi đó quân đội đóng bên ngoài Kỳ Linh giáo cũng bị đám quái vật tấn công. Lúc đó Nhắm Cửu còn đoán có thể bọn chúng xuất hiện mâu thuẫn nội bộ gì đó. Thì ra căn bản không hề có nội bộ nào cả, trong mắt những yêu quái này, tất cả mọi người trên thế giới này đều giống nhau, tất cả đều là con mồi, không có đồng minh. Nào là triều đình, nào là giang hồ, toàn bộ đều bị bọn chúng cho vào rọ hết.

Nhắm Cửu không dừng bước, sầm mặt đi ra cửa. Ra đến ngoài cửa, tiếng ong ong rất trầm càng ngày càng lớn. Tiếng kêu hoảng loạn vang lên khắp nơi trong Lâm phủ. Nhắm Cửu nhìn thấy phía xa đã có người bị hút bay lên. Bọn họ sợ hãi vùng vẫy trên không như người bị đuổi nước. Nhắm Cửu không thể không nhớ đến hình ảnh hai mắt giáo đồ Kỳ Linh giáo chảy ra máu tươi sền sệt hôm đó, tâm tình kích động khiến máu trong người Nhắm Cửu dường như lại nóng hơn vài phần.

Tiếng ong ong càng to hơn, ánh sáng chói mắt từ trên bầu trời chiếu xuống. Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn, một vật thể hình đĩa tròn trôi lơ lửng trên không, ánh sáng xanh phát ra từ trung tâm gần như làm mọi người lóa mắt, những người bị kéo lên dần dần bị hút vào cửa hang phát sáng đó.

Phải phá hủy cái đĩa to bằng kim loại này. Trong đầu Nhắm Cữu vừa xuất hiện ý nghĩ này, chợt thấy phía xa có bóng đen lướt qua. Đó là Sở Cuồng nhảy lên tóm chân người bị hút lên, cố gắng kéo người này xuống. Hắn quát khẽ một tiếng: “Nhắm Cữu!”

Nhắm Cữu lập tức hiểu ý hắn, vội vả tung người nhảy về phía trước. Nhắm Cữu đỡ được người Sở Cuồng kéo xuống trước khi hắn rơi xuống đất. Không có thời gian hỏi thăm người này, Nhắm Cữu hơi thô bạo ném thẳng hắn vào một cửa sổ gần nhất. “Trốn cho kĩ!” Nhắm Cữu vừa nói vừa nhảy sang bên cạnh, vừa kịp đỡ được người thứ hai Sở Cuồng kéo xuống.

Nhắm Cữu và Sở Cuồng phối hợp rất ăn ý, một kéo một đỡ, nhịp nhàng đến mức khiến Nhắm Cữu cũng cảm thấy tương đối lạ lẫm. Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối không phối hợp được với Sở Cuồng như vậy, hắn cũng sẽ không yên tâm kéo người xuống ném thẳng cho nàng. Nhưng bây giờ hắn tin tưởng nàng, nàng cũng tin tưởng hắn. Họ hiểu nhau.

Người cuối cùng được Sở Cuồng kéo xuống từ rất cao, sức rơi rất mạnh, Nhắm Cữu chắc chắn không thể đỡ được. Dù cơ thể Nhắm Cữu bây giờ chịu được thì người bị ném xuống này có lẽ cũng không chịu được. Nhắm Cữu suy nghĩ chớp nhoáng, nhảy lên trên không, một chiêu Thái Cực quyền thu lại ôm ngang lưng người đó, xoay hàng chục vòng trên không trung để hóa giải sức rơi rồi mới hạ xuống đất.

Nhắm Cữu thở phào một hơi, hơi thở phả lên mặt người đó, thổi bay những sợi tóc rối bời trên trán hắn. “Lâm gia đại công tử?” Nhắm Cữu nhìn người tống lòng: “Trong đêm nay anh đã nợ tôi hai cái mạng. Sau này anh phải trả lại tôi đấy.” Trong lòng Nhắm Cữu tính toán bây giờ nên gây dựng quan hệ tốt đẹp với công tử nhà họ Lâm trước. Công tử nhà họ Lâm có uy vọng không nhỏ trên võ lâm, sua này kế hoạch gì cũng có thể thuyết phục người nhà họ Lâm trước rồi để nhà họ Lâm đi thuyết phục các nhân sĩ các môn phái khác trên giang hồ. Như vậy, Nhắm Cữu và Sở Cuồng muốn làm chuyện gì cũng dễ hơn nhiều.

Nhắm Cữu đang tính toán từng búng trong đầu không biết rằng lúc này trong mắt Lâm Cẩm Phong hơi nhìn thấy ánh sáng xanh trên cao chiếu xuống làm hình dáng Nhắm Cữu có vẻ huyền ảo, đôi mắt màu đỏ bị ánh sáng xanh chiếu vào biến thành màu tím yếu dị. Hắn bị Nhắm Cữu mê hoặc không thể chống lại được. Những sợi tóc màu bạc của Nhắm Cữu bị gió thổi phất qua má hắn, có mấy sợi lại như cọ vào tim hắn, làm hắn ngứa ngáy mà không sao gãi được. Cảm giác này khiến người hắn chợt nhũn ra. Cô gái này rốt cuộc từ đâu đến? Rốt cuộc nàng có phải là thật hay không? Lâm Cẩm Phong không tự chủ được, đưa tay định chạm vào Nhắm Cữu...

Két két két! Tiếng động vang lên trên đỉnh đầu. Nhắm Cữu ngẩng đầu nhìn, thấy Sở Cuồng đã mượn lực đẩy khi ném người xuống vừa rồi để nhảy lên phía chiếc đĩa kim loại đó. Có điều hắn không bị ánh sáng hút vào trong đĩa mà không biết dùng cách nào bám vào phía dưới, trường kiếm màu đen cắm vào đĩa, tiếng két két đó là âm thanh khi trường kiếm cắt vào kim loại.

Ánh sáng xanh chợt yếu đi. Tuy nhiên lúc này cái đĩa kim loại đó đột nhiên rung lên mấy cái làm Sở Cuồng suýt nữa rơi xuống. Nhắm Cữu nhìn mà kinh hãi trong lòng, lập tức vung tay ném Lâm Cẩm Phong đi, hoàn toàn không để ý vị Lâm công tử mình đang muốn lấy lòng này bị ném đi đâu. Nhắm Cữu nhảy lên nóc nhà, chuyển kiếm thành súng, ấn mạnh vào chỗ lõm. Khẩu súng phát ra tiếng títt títt liên tục, nối liền thành một chuỗi dài, giống như âm thanh Nhắm Cữu nghe thấy khi ở trong bụng rắn trắng lần trước.

Thân súng màu bạc đột nhiên xuất hiện một đường hoa văn đỏ sẫm, nòng súng dường như đang tập trung năng lượng, càng ngày càng sáng. Tất cả mọi sinh vật không mang hình người dường như đột nhiên nhận được mệnh lệnh gì đó, đồng loạt quay lại chạy về phía Nhắm Cữu. Nhắm Cữu cảm nhận được mối đe dọa càng ngày càng gần nhưng lại không dám buông tay.

Đột nhiên một sinh vật không mang hình người nhảy đến bên cạnh Nhắm Cữu. Nó há to miệng, vung móng vuốt sắc bén lên. Đúng lúc Nhắm Cữu sắp bị chém, đột nhiên khẩu súng phát ra một âm thanh chói tai. Sức giật cực mạnh đẩy thẳng Nhắm Cữu từ nóc nhà xuống. Sinh vật không mang hình người cũng bay sang bên cạnh như bị một trận cuồng phong cuốn đi.

Điều làm người ta kinh ngạc hơn là một giây sau. Sinh vật không mang hình người bị đẩy ra lập tức hóa thành một đồng cát rơi như bị bắn trúng. Còn tia sáng màu bạc bắn ra từ khẩu súng thì nhanh chóng bay về phía đĩa bay, chui thẳng vào lỗ hổng Sở Cuồng dùng kiếm rạch ra như được ông trời giúp đỡ. Chỉ nghe thấy âm một tiếng, bên trong đĩa bay đột nhiên nổ bùng lên ánh lửa đỏ, tiếp đó tiếng nổ liên tiếp vang lên

không dứt. Chiếc đĩa bay giống như một con ngựa bị hoảng sợ nhảy chồm chồm một lúc rồi cuối cùng rơi xuống một góc thành Giang Châu.

Nhằm Cửu sung sướng giơ súng điên cuồng hét lên: “Thắng rồi!” Lần trước rơi vào trong tay bọn chúng, lần này bắn rụng luôn cái đĩa kim loại đáng ghét này, thật sự có một khoái cảm trả thù khó có thể nói nên lời. Nhưng... Đường như Nhằm Cửu đã quên mất một thứ gì đó rất quan trọng...

Đúng rồi, Sở Cuồng... đâu? Nhằm Cửu giật mình, lập tức đứng bật dậy định nhảy lên nóc nhà tìm tung tích Sở Cuồng. Nhằm Cửu hơi sợ hãi, Sở Cuồng không bị mình bắn rụng xuống cùng với cái đĩa đó chứ? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Nhằm Cửu lập tức loạn thế trận, ngay cả khi hai sinh vật không mang hình người đột nhiên lao tới bên cạnh cũng không phát hiện ran gay. Một con vồ vào cổ Nhằm Cửu, Nhằm Cửu vất vả né tránh. Tuy nhiên con thứ hai lao tới cắn vào thắt lưng thì Nhằm Cửu không làm sao tránh được. Đúng lúc này một ánh kiếm lóe lên, hai sinh vật không mang hình người lập tức biến thành bốn mảnh.

Máu tươi bắn lên người Nhằm Cửu, nhưng bây giờ nàng đã tê liệt với những chuyện này. Nàng ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng đứng cách mình hai bước, mặt hấn đầy bụi bặm, trên đầu còn dính không ít gỗ vụn, như mới từ một ngôi nhà đổ nát nào đó chui ra.

“Em định mưu sát đồng minh à?” Sở Cuồng rất hiếm khi tức giận như thế này, nghiêm nghị vặn hỏi: “Nếu nhảy muộn một giây, có lẽ anh đã rơi xuống cùng phi thuyền quân địch. Em có nghĩ đến cảm nhận của đồng minh đang bám trên phi thuyền địch không? Nói thật, trải qua mấy trăm trận chiến, đây là lần đầu tiên anh thấy có người bắn pháo hạt về phía có đồng minh một cách dứt khoát và quả quyết như thế!”

Nhằm Cửu nhìn bộ dạng cổ kìm chế cơn tức giận của Sở Cuồng, không ngờ lại cảm thấy buồn cười.

“Em không biết bám vào chỗ lõm đó lâu thì sẽ bắn ra đại chiêu pháo hạt gì đó, anh đã bao giờ nói với em đâu?”, Nhằm Cửu cong môi tỏ vẻ vô tội.

Sở Cuồng nhíu mày: “Thời gian tích lũy năng lượng của pháo hạt quá dài. Trên chiến trường thực tế, khi từng binh sĩ tác chiến sẽ cực kì ít có cơ hội đợi đến lúc pháo hạt tích lũy năng lượng xong để bắn ra. Sức giật cực mạnh sẽ làm người bắn tạm thời rơi vào trạng thái bị động. Mà sau khi bắn pháo hạt xong, vũ khí cần thời gian dài để hồi phục, thời gian này sẽ khiến sức chiến đấu của binh sĩ suy yếu rất nhiều. Như tình hình chiến đấu thực địa hôm nay, kẻ thù dưới mặt đất quá nhiều, khi pháo hạt tích lũy năng lượng rất dễ bị can thiệp dẫn đến thất bại. Chỉ cần có đầu óc là biết điều này, pháo hạt hoàn toàn không thích hợp để sử dụng!” Nói đến câu cuối cùng, hấn gần như găm lên, xem ra thực sự vô cùng giận dữ.

Nghĩ cũng phải suýt nữa bị lính của mình bắn tan xác, tức giận một chút là khó tránh khỏi. Nhằm Cửu tới trước mặt hấn, đưa tay phủi bụi đất trên người hấn, sau đó xoa đầu hấn, nhân tiện thổi vụn gỗ trên đầu hấn đi, nói như dỗ trẻ con: “Được rồi, được rồi, lần sau em sẽ chú ý.”

Trong lòng cũng có vài phần áy náy, cho nên Nhằm Cửu thổi bụi cho Sở Cuồng cực kì cẩn thận. Cuối cùng thấy ánh mắt Sở Cuồng hình như vẫn còn bất mãn, Nhằm Cửu đột nhiên kiễng chân, hôn chụt một cái lên má hấn: “Tướng quân, thuộc hạ biết sai rồi. Thuộc hạ xin được bồi thường.”

Sở Cuồng lập tức chết đứng tại chỗ.

Thấy hấn không nói gì, Nhằm Cửu dẫu môi: “Không nói gì là tha lỗi cho em rồi nhé!”

Sở Cuồng sững sờ nhìn Nhằm Cửu đi xa. Hấn siết nắm đấm, nếu đây là trên hạm đội Bình Minh, nếu tên lính này không phải Nhằm Cửu, hấn nhất định... nhất định... Sở Cuồng thấy vũ khí của Nhằm Cửu tạm thời không thể sử dụng vì vừa bắn pháo hạt, nên bây giờ phải chuyển thành trường kiếm chiến đấu với những sinh vật không mang hình người còn sót lại. Nắm đấm đang siết chặt của Sở Cuồng lại bất lực mở ra.

Không có nếu như, đây không phải trên hạm đội Bình Minh, tên lính này chính là Nhằm Cửu. Cho nên hấn cũng không thể nhẫn tâm dùng kỉ luật quân đội để dạy dỗ Nhằm Cửu, cũng không đành lòng...

Không đành lòng... Chết tiệt!

44. Chương 44 (t2 - Chương 15)

Nhằm Cửu nói: “Đến một con đập chết một con!”

Trong đầu Nhằm Cửu loáng thoáng nghe thấy một giọng nói, bảo Nhằm Cửu đi về phía chiếc đĩa kim loại rơi xuống.

Một giây sau, các sinh vật không mang hình người đang chiến đấu với Nhằm Cửu dường như bị mù mắt tập thể, không thèm nhìn Nhằm Cửu nữa mà vội vã chạy đến góc thành Giang Châu chỗ chiếc đĩa kim loại rơi xuống.

Nhằm Cửu nhân cơ hội chém chết hai con, nói với Sở Cuồng vừa chạy đến nơi: “Bọn chúng phải đi tìm cái đĩa đó. Chúng ta cũng đi theo chứ?”

Sở Cuồng trầm tư: “Thiết bị bay đó thuộc loại dùng cho quân y, không có lưới phòng hộ, sau khi bị pháo hạt bắn trúng, xác suất có người sống là cực nhỏ. Bây giờ còn lệnh cho sinh vật không mang hình người tập kết về phía đó nghĩa là phải thu hồi một số tài liệu hoặc vật thể cơ mật. Dù không biết cụ thể là cái gì, nhưng nắm giữ tư liệu trong tay quân ta luôn tốt hơn để quân địch thu hồi hoặc tiêu hủy. Phải đến đó trước bọn chúng.”

Nhằm Cửu vung trường kiếm màu bạc lên: “Tóm lại là phải đến đầu tiên, dù không đến đầu tiên cũng phải chém chết con nào đến đầu tiên, đúng không? Em hiểu rồi, chuyện động não anh lo, còn động thủ thì cứ để em. Đi nào!” Nhằm Cửu cầm trường kiếm tung người nhảy về phía trước, hào hứng như một đứa bé có đồ chơi mới.

Kì thực Sở Cuồng có thể hiểu được tâm tình của Nhằm Cửu. Có lẽ trước kia hắn cũng từng có tâm tình như vậy, nhưng sau quá nhiều giết chóc và nghi kỵ, sự vui sướng khi có được sức mạnh lại kém xa sự cô độc vì bị xa lánh. Đã không phải người, cũng không phải sinh vật mang hình người, là một sinh vật mà đối với bất kì bên nào cũng là kẻ ngoại tộc, trong đó vô số những trận chiến liên miên, Sở Cuồng đã mài nhẵn tất cả mọi cảm xúc của mình.

Hơn nữa sau khi thành công, biến thành người đồng hóa cũng không phải là tất cả đều tốt đẹp. Mọi thứ đều là tương đối. Mỗi lần sử dụng sức mạnh của người đồng hóa xong, sau khi chuyển đổi thành người bình thường, sức mạnh tăng vọt sẽ khiến cơ bắp và khung xương nhận sự đau đớn tương ứng. Chỉ có điều những đau đớn chỉ là chuyện vặt so với tỉ lệ tử vong. Nhưng lúc đầu cơ thể người được tiêm thuốc còn chưa quen với trạng thái của người đồng hóa, cho nên sau khi mỗi lần chuyển đổi, sự đau đớn sẽ càng rõ ràng.

Trước đó Sở Cuồng đã bỏ ra một ngày để nói với Nhằm Cửu những kiến thức có liên quan đến người đồng hóa, nhưng lúc đó Nhằm Cửu chỉ ngâm bút ngủ gật, căn bản không nghe vào tai lời nào. Mặc dù sau khi Nhằm Cửu thức dậy, Sở Cuồng đã nhấn mạnh lại điều này, nhưng nhìn cách Nhằm Cửu nhảy nhót khắp nơi hôm nay thì rõ ràng là nghe vào tai nọ lại ra tai kia... Sở Cuồng thở dài một tiếng. Nhưng thôi cũng được, mỗi lần ngã là một lần bớt dại. Đối với Nhằm Cửu, phải bị thiệt mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Bước trên con đường máu Nhằm Cửu vừa mở ra, hắn đang định nhanh chóng đuổi theo thì nhìn thấy một người chạt vật bò từ trong một ngôi nhà đã sụp một nửa ra. Đó là Lâm Cẩm Phong lúc trước bị Nhằm Cửu ném vào

Hắn nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ rực giống như Nhằm Cửu của Sở Cuồng, hỏi: “Các người rốt cục là cái gì...” hắn còn chưa nói xong, chợt thấy lửa bốc lên rất cao ở phía đông thành Giang Châu, cùng với đó là tiếng nổ và tiếng la hét sợ hãi của người dân, làm kinh động cả thành Giang Châu.

Đó là nơi thiết bị bay rơi xuống. Sở Cuồng nghiêm mặt, tung người nhảy một bước rất xa. Lâm Cẩm Phong cắn răng chạy theo bóng Sở Cuồng về phía đông thành Giang Châu.

Nhằm Cửu chạy tới phía đông thành trước tiên, còn chưa đến gần đã có thể nhìn thấy ánh lửa ngút trời như lửa địa ngục thiêu đốt, giương nanh múa vuốt như muốn cắn xé trọn cả bầu trời đêm. Dân chúng sớm đã chạy trốn tứ tung, trên đường đi còn nghe thấy tiếng kêu khóc âm ỉ, nhưng đến gần thì xung quanh lại trở lên tĩnh mịch. Ngoài tiếng lửa hùng hực và những tiếng nổ thỉnh thoảng vang lên trong chiếc đĩa kim loại, gần như không nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác. Tuy nhiên trong không gian yên tĩnh đến kì lạ

như vậy, tim Nhắm Cửu đột nhiên lại bắt đầu đập nhanh hơn như thể dự cảm được nguy hiểm nào đó, đột ngột đến mức chính bản thân Nhắm Cửu cũng cảm thấy kinh ngạc.

Bây giờ tai Nhắm Cửu nghe được xa hơn trước, mắt cũng có thể nhìn rõ ràng hơn trước. Nhưng Nhắm Cửu lại không phát hiện có gì bất thường, chỉ trừ bầu không khí càng ngày càng ngột ngạt và...

Tiếng bước chân?

Nhắm Cửu cau mày, ánh mắt khóa chặt chiếc đĩa kim loại. Đột nhiên một bóng dáng nhợt nhòa xuất hiện trong đám lửa hừng hực, dường như là thân hình một người đàn ông, nhưng lại cao lớn hơn đàn ông bình thường rất nhiều. Hai tay hắn dường như nắm hai thanh kiếm, đi từng bước một ra ngoài đồng lửa. Đến lúc hắn đi ra ngoài một chút nữa, Nhắm Cửu mới nhìn thấy thân hình người này bốc lửa, nhưng ngọn lửa lại hoàn toàn không làm hắn tổn thương. Hắn đi cực kì thản nhiên giữa ngọn lửa cháy rừng rực.

Sinh vật không mang hình người? Từ bên trong đĩa kim loại rơi ra? Nhưng chẳng phải Sở Cuồng đã nói xác suất sống sót của người trong đó cực nhỏ hay sao? Hay là vì hắn là sinh vật không mang hình người?

Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu Nhắm Cửu, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ về những vấn đề này thì sinh vật không mang hình người đó đột nhiên lao tới. Nhắm Cửu sửng sốt, người đó đã dừng lại trước mặt Nhắm Cửu, nhanh đến mức ngay cả Nhắm Cửu bây giờ cũng không kịp phản ứng.

Người này cao hơn Nhắm Cửu rất nhiều, thân hình cũng to gấp đôi Nhắm Cửu. Nhưng lạ ở chỗ tỉ lệ giữa đầu và thân thể người này rất chênh lệch, nhìn kĩ thì chân hắn cũng quá to mà tay lại nhỏ hơn chân rất nhiều, cánh tay cũng dài một cách kì lạ. Đến khoảng cách này Nhắm Cửu mới nhìn thấy không phải người này cầm kiếm trên tay mà bàn tay hắn chính là một lưỡi kiếm sắc rất dài, lưỡi kiếm này hình như là kim loại, còn phản chiếu ánh lửa phía sau.

Hắn quả thực rất giống một quái vật được lắp ráp lại mà thành!

Cho dù đã gặp yêu quái rắn, yêu quái khỉ và rất nhiều sinh vật không mang hình người khác nhau, nhưng khi nhìn thấy hắn, Nhắm Cửu vẫn không khỏi rung mình. Nhắm Cửu còn chưa kịp kiểm chế cảm giác sợ hãi thì hắn đã vung tay chém về phía Nhắm Cửu. Nhắm Cửu vội vàng giơ kiếm lên đỡ, cánh tay nhỏ bé của đối phương không ngờ lại mạnh đến bất ngờ. Nhắm Cửu đỡ được một đòn như búa tạ của hắn, đầu gối khuỵu xuống, đá xanh lát đường dưới chân rạn vỡ.

“Người...là...yêu quái gì...”

Nhắm Cửu nghiêng rằng nghiêng lợi nói, liều mạng đẩy tay yêu quái ra nhưng lại bị đè mạnh xuống, không thể cử động được. Trong lòng nảy ra một ý, nhắm Cửu đột nhiên rút kiếm lui lại. Nàng vốn cho rằng tốc độ của mình đã đủ nhanh, nhưng không ngờ trong nháy mắt nàng thu kiếm, hắn đã mạnh một cú vào hông nàng. Nàng bị đá tung ra ngoài như một quả bóng, xuyên thủng tường bao của một hộ gia đình ven đường, xuyên qua sân, va sập xà nhà, xuyên qua hậu viện, lăn hai vòng dưới đất, va vào làm gãy một cây to trên đường đối diện mới dừng lại được.

Nhắm Cửu ngã xuống đất, ho sặc sụa, máu từ trong miệng phun ra, cảm thấy khó chịu như lực phủ ngũ tạng của mình bị đá vỡ nát. Rốt cục đây là...yêu quái gì?

Nhắm Cửu mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên nhìn, qua những lỗ thủng nàng vừa tạo ra, nàng nhìn thấy con yêu quái tay kiếm đó nhảy lên, nhảy qua nhà cửa hạ thẳng xuống trước mặt mình. Yêu quái có một khuôn mặt cực kì già nua, còn có một chòm râu bạc trắng, hoàn toàn không hợp với thân thể to khỏe của hắn. Ánh mắt hắn trống rỗng mà lạnh lẽo, giơ cánh tay giống như lưỡi kiếm lên cao, không chút do dự chém xuống người Nhắm Cửu.

Lúc này Nhắm Cửu lại đột nhiên thở phào một hơi: “Anh đến... chậm quá.”

Thanh trường kiếm màu đen chặn bàn tay kiếm của yêu quái lại. Trong đôi mắt đỏ rực của Sở Cuồng dường như có ánh sáng lóe lên. Như có mắt sau lưng, hắn nhìn thấy Nhắm Cửu đang vùng vẫy bỏ chạy, lạnh giọng nói: “Chức trách của người bị thương là dưỡng thương. Nằm yên đấy!”

Nói xong hắn hất chân một cái, thanh trường kiếm màu bạc của Nhắm Cửu bị Sở Cuồng đá lên cao. Yêu quái liếc mắt, tay kia muốn đánh bay trường kiếm màu bạc sang bên cạnh, nhưng thanh trường kiếm màu

đen trong tay Sở Cuồng lại biến thành một khẩu súng màu đen với một tốc độ khó tin. Lúc này hắn không khách sáo chút nào, bàn chân giẫm thẳng lên tay Nhắm Cửu, tay bấm vào chỗ lõm trên thân súng. Sau một tiếng tít, ánh đỏ bắn thẳng vào đầu yêu quái.

Yêu quái bị đánh lùi lại một bước. Sở Cuồng vung tay tóm được thanh kiếm bạc, khẩu súng đen cũng nhanh chóng hóa thành trường kiếm. Tay cầm hắc bạch song kiếm, Sở Cuồng đứng chắn phía trước Nhắm Cửu: “Chuyện tiếp theo để anh lo!”

Nhắm Cửu nhìn đầu ngón tay bị giẫm đỏ ửng, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Giẫm vào tay người ta không chút khách khí, trong lòng anh thật sự có em sao?” Nhưng Nhắm Cửu vẫn nghe lời Sở Cuồng, ngoan ngoãn ngồi dựa vào gốc cây. Nhắm Cửu có thể cảm thấy máu trong người đang chảy rất nhanh, cảm giác đau đớn dần dần vơi bớt, một số vết thương ngoài da thậm chí lành lại với tốc độ mắt thường thấy được.

Người đồng hóa... đúng là một thân thể mạnh mẽ đến mức đáng sợ. Nhắm Cửu nghĩ vậy, ngẩng đầu lên nhìn. Sở Cuồng đang đánh nhau với yêu quái đó. Yêu quái cao to hơn Sở Cuồng khá nhiều nhưng vẫn bị Sở Cuồng áp chế. Xem ra chênh lệch giữa Sở Cuồng và một người mới vào nghề như Nhắm Cửu đúng là không nhỏ chút nào...

Ngón tay rung lên, Nhắm Cửu cảm thấy mặt đất bắt đầu rung động, có lẽ sinh vật không mang hình người ở Lâm phủ đã tới nơi. Sở Cuồng một đấu một với yêu quái này chắc là có thể thắng được, nhưng nếu có sinh vật không mang hình người khác quá nhiều thì không biết thế nào. Hắn có lợi hại đến mấy cũng chỉ có một mình, suy cho cùng thì hai đấm vẫn khó địch được bốn tay.

Nhắm Cửu vượt ngục, áng chừng thương thế của mình không quá nặng. Nhắm Cửu đứng lên nhìn quanh, ôm một cây cột to bằng thân người lên. “Đến đây đi! Đến một con đập chết một con!”, Nhắm Cửu hô to, hào khí ngút trời. Chợt nghe thấy rầm một tiếng, Sở Cuồng đánh con yêu quái đó từ trên không ngã xuống đất, tạo ra một cái hố to dưới đất. Yêu quái dưới hố vùng vẫy, Sở Cuồng từ trên cao hạ xuống, trường kiếm màu đen xoay tròn chém tới. Đầu yêu quái bay ra, rơi xuống, lăn đi rất xa.

Sở Cuồng giẫm lên thân hình to lớn của yêu quái, đưa mắt nhìn Nhắm Cửu: “Nghỉ ngơi! Đây là mệnh lệnh!”

Nhắm Cửu cảm thấy ấm áp trong lòng, tâm tư nhi nữ xuất giện rất không đúng lúc. Nhưng nụ cười e thẹn còn chưa hiện lên mặt lại nghe thấy một tiếng gào khản giọng vang lên: “Cha!”

Lâm Cẩm Phong không biết từ ngõ nhỏ nào chạy ra, ôm cái đầu vừa bị Sở Cuồng chém rơi vào lòng, kêu lên đau đớn: “Cha!”

Không ngờ đó lại là... đầu của gia chủ Lâm gia!

Nhắm Cửu nhìn Lâm Cẩm Phong nghiêng răng nghiêng lợi ôm cái đầu đó, lại nhìn thân thể dưới chân Sở Cuồng cực kì kinh ngạc: “Đây là gia chủ Lâm gia?”

“Không phải.” Sở Cuồng nói, thân thể dưới chân hắn không ngờ lại bắt đầu cử động.

Nhìn thân thể không đầu này vùng vẫy, tuy Nhắm Cửu rất to gan nhưng cũng không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát. Nhắm Cửu không nhìn được cơ người về sau, Sở Cuồng đâm một kiếm vào ngực thân hình đó.

Thân thể vùng vẫy dưới thân Sở Cuồng dần mất đi sức mạnh, không còn nhúc nhích nữa.

“Là người tổ hợp được chấp vá lại mà thành.”

Một danh từ mới. Nhắm Cửu nghĩ một lát mới hiểu được người tổ hợp là thế nào. Trên người quái vật này có dấu vết khâu vá trông rất lạ. Nhắm Cửu nhìn kĩ, phát hiện chỉ khâu không phải loại để may quần áo bình thường mà là một loại chỉ như được bện thành bởi những sợi tơ kim loại, trên cổ và cánh tay đều có vết khâu. Vừa nhìn thấy quái vật này, Nhắm Cửu đã cảm thấy kì quái, tay quá dài, chân quá to, tỉ lệ giữa đầu và cơ thể không phù hợp... Thì ra đúng là được ghép lại.

Nhìn tỉ lệ cơ thể quái dị này, Nhắm Cửu hoàn toàn không thể hiểu được người làm chuyện này rốt cục nghĩ thế nào. Gã Bạch Quý mà Sở Cuồng nói đó lệnh cho thủ hạ làm ra vật thí nghiệm này, có lẽ hắn thực sự điên rồi.

Nhắm Cửu đang cảm khái, chợt nghe thấy Lâm Cẩm Phong bên kia kêu lên một tiếng thảm thiết. Nhắm Cửu nhìn sang, thấy cái đầu gia chủ Lâm gia bị Sở Cuồng chém rơi lại há miệng cắn vào cánh tay Lâm Cẩm Phong.

Nhắm Cửu kinh hãi, vô thức nhặt một hòn đá ném mạnh về phía đó. Hòn đá ném trúng giữa trán gia chủ Lâm gia rồi bay xuyên qua đầu, hàm răng gia chủ Lâm gia lập tức nhả ra, cái đầu lặn sang bên cạnh.

“Cha....” Lâm Cẩm Phong đang ôm cánh tay mình vẫn định đi nhặt cái đầu lại. Nhắm Cửu thở dài một tiếng, Sở Cuồng đã di chuyển, lao tới bên cạnh Lâm Cẩm Phong tóm cổ áo hắn nhắc lên.

Lâm Cẩm Phong giơ cánh tay yếu ớt về phía trước. Cha! Cha!” Hắn kêu gào đau đớn, Sở Cuồng lại lạnh lùng kéo hắn đến bên cạnh Nhắm Cửu.

Sở Cuồng hỏi Nhắm Cửu: “Bây giờ có thể cử động chưa?”

Nhắm Cửu thử chống tay đứng dậy, ngạc nhiên phát hiện mới chỉ một thời gian ngắn mà cơ thể mình đã hồi phục rất nhiều rồi. Nhắm Cửu gật đầu, Sở Cuồng lập tức ném Lâm Cẩm Phong xuống dưới chân Nhắm Cửu: “Mang hắn đi.” Hắn vừa nói xong, phía trước có thể nhìn thấy bóng dáng sinh vật không mang hình người thấp thoáng chạy tới nơi này.

Nhắm Cửu hơi lo lắng: “Số lượng hơi nhiều....”

“Không sao.” Hắc bạch song kiếm trong tay Sở Cuồng phản chiếu ánh lửa, sát khí tỏa ra xung quanh.

Nhắm Cửu nhớ lại lúc ở Kỳ Linh giáo, Sở Cuồng nhìn những sinh vật không mang hình người đó không khác gì nhìn củ cải. Những sản phẩm thất bại bị tiêm thuốc đồng hóa này dù số lượng nhiều nhưng đối với hắn đại khái cũng chỉ như thêm mấy củ cải. Nàng và Lâm Cẩm Phong mà ở lại đây có khi còn gây trở ngại cho hắn. Nghĩ như thế, nàng kéo Lâm Cẩm Phong đứng lên: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Cẩm Phong không chịu, vẫn nhìn chằm chằm cái đầu nằm lặn lóc dưới đất: “Cha... Cha....”

Thực ra Nhắm Cửu rất hiểu tâm tình của hắn, nhưng bây giờ lại không phải lúc hành động theo cảm tính, Nhắm Cửu chém tay vào gáy Lâm Cẩm Phong, Lâm Cẩm Phong vốn đã không còn bao nhiêu sức lực lập tức rũ ra. Nàng vác Lâm Cẩm Phong lên, vừa định đi lại nhớ tới mục đích mình chạy đến đây. Chẳng phải mình cần lấy tài liệu cơ mật gì đó có thể còn lại trong chiếc đĩa bị bắn rơi hay sao?

Nhắm Cửu nhìn Lâm Cẩm Phong đã ngắt xiú sau lưng, cắn răng nói: “Anh ở đây cản đường, một sinh vật không mang hình người cũng không được buông tha. Em vác hắn đi lấy tài liệu trong kia.”

“Không thành vấn đề.” Sở Cuồng vốn đã xác định một con cũng không buông tha. Hắn tung người nhảy lên, trận giết tróc bắt đầu.

Nhắm Cửu bên này vác Lâm Cẩm Phong lên rồi chạy về chiếc đĩa kim loại. Chạy đến nơi, lửa vẫn còn đang cháy. Thông thường lửa cháy mạnh như vậy thì bên trong chắc chắn không còn tài liệu gì. Nhưng đây là thứ đến từ quê hương của Sở Cuồng, sao trên trời hắn cũng có thể lấy xuống, hoàn toàn có thể làm ra vài tờ tài liệu không cháy được.

Nhắm Cửu giấu Lâm Cẩm Phong trong một góc kín, sau đó đứng trước thiết bị bay. Nàng nhắm mắt lại, qua tiếng lửa cháy phùng phùng, nàng có thể nghe ra chỗ nào có khe hở, chỗ nào là lối đi. Nàng mở mắt ra, đôi mắt lộ rõ vẻ kiên định, sau đó lao thẳng vào giữa biển lửa ngập trời. Cúi người tiến lên, bước chân cực nhanh, ngọn lửa xung quanh không đốt lan sang người nàng. Nàng đi thẳng về phía trước, lách qua một cánh cửa hẹp đang cháy, cuối cùng tới một nơi tương tự như phòng điều khiển. Có ba người mặc đồ trắng nằm rải rác trong phòng, xem ra đều đã chết.

Nhắm Cửu nhận ra bộ đồ trắng này, kể cả lúc nằm mơ cũng không quên được. Đây chính là quần áo mà Thần Y mặc hôm nàng và Tiêu Phi bị bắt nhốt vào phòng kim loại. Mặc dù bây giờ cơ thể người đồng hóa mang đến rất nhiều tiện lợi cho nàng, nhưng nghĩ đến những chuyện như một cơn ác mộng hôm đó, nàng vẫn không khỏi khó chịu.

Nhắm Cửu quay đầu nhìn quanh tìm kiếm trong phòng, lại thấy trên chiếc bàn kim loại đang cháy nóng rực có một quả cầu ánh sáng nhỏ màu lam vẫn phát sáng, giữa quả cầu có một thứ màu bạc. Nhắm Cửu không

biết thứ này, thậm chí ngay cả chất liệu của nó là gì cũng không nhận ra, nhưng thấy nó được bảo vệ cẩn thận như vậy nên cũng đoán được đây nhất định là tài liệu cơ mật đó.

Nhắm Cửu bước nhanh tới muốn lấy khối vuông màu bạc đó nhưng lại bị quả cầu ánh sáng màu lam ngăn lại. Nhắm Cửu quan sát thấy chiếc bàn kim loại này khá mỏng, bên trên có rất nhiều nút bấm điều khiển. Nhắm Cửu không hiểu gì về những thứ này, đành xoa tay rồi nắm chặt bàn kim loại, cấn răng, hét lên một tiếng rồi giật mạnh nó lên.

Sau khi tia điện lóe lên khắp nơi, Nhắm Cửu cho rằng quả cầu ánh sáng không còn động lực sẽ ngừng hoạt động, không ngờ quả cầu ánh sáng vẫn tiếp tục quay tròn bảo vệ khối vuông màu bạc bên trong. Đây chắc chắn là một thứ rất quan trọng, phá như vậy mà cũng không hỏng.

Sau đó Nhắm Cửu vác cả chiếc bàn kim loại này lên, từ bên trong đám cháy thản nhiên đi ra ngoài. Xách Lâm Cẩm Phong bị nhét trong góc lên, Nhắm Cửu nói với Sở Cuồng đang đánh nhay với sinh vật không mang hình người gần đó một tiếng rồi nhảy lên nóc nhà dân trở về Lâm phủ.

Tình trạng lộn xộn trong thành Giang Châu đến tận tảng sáng hôm sau mới ổn định lại. Đường phố bữa bọn, đám người đồng hóa thất bại bị tiêu diệt toàn bộ, có tên biến mất không còn một dấu vết gì, có tên trở thành một thi thể đáng sợ, bị chất đông trên đường phố. Phía đông thành Giang Châu nơi Sở Cuồng ngăn cản các sinh vật không mang hình người, xác đám quái vật xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Cất song kiếm đi, màu đỏ trong mắt biến mất, mái tóc bạc cũng dần chuyển thành màu đen, Sở Cuồng mệt mỏi dựa vào tường nghỉ một lát. Đã lâu lắm rồi không tác chiến với cường độ cao trong thời gian dài như vậy, thân thể hắn cũng không chịu đựng nổi. Có điều sau việc này, Bạch Quý chắc cũng phải nằm yên vài ngày. Xác suất tiêm thuốc đồng hóa thành công rất nhỏ, cho dù là sản phẩm thất bại cũng không hề nhiều. Bạch Quý phải nhiều người đồng hóa thất bại như vậy đến đối phó tứ đại thế gia, có lẽ là muốn một mẻ bắt gọn toàn bộ những người còn có ý định phản kháng trong võ lâm.

Bạch Quý tính được Sở Cuồng sẽ ở đây nên ngay cả loại quái vật như người tổ hợp cũng lấy ra mục đích không ngoài ngăn cản hắn. Nhưng có lẽ Bạch Quý không tính được nơi này còn có một người đồng hóa thành công khác...

Nghĩ đến phát pháo hạt của Nhắm Cửu tối hôm qua, bây giờ Sở Cuồng vẫn thấy dở khóc dở cười. Mặc dù khi đó hắn rất giận dữ, nhưng giờ nghĩ lại, nếu không có phát pháo chó ngáp phải ruồi đó của Nhắm Cửu, sợ rằng giờ này hắn vẫn còn đang vất vả đối phó với chiếc đĩa bay. Dù sao thứ này cũng là một chiếc tàu chiến cỡ nhỏ.

Sở Cuồng vòng đến nơi đĩa bay rơi xuống. Ngọn lửa cháy cả đêm làm chiếc đĩa bay biến thành một đồng kim loại cháy đen. Hắn đảo mắt trên đĩa bay, thu thập những tư liệu còn sót lại.

Đây là kiểu đĩa bay mười năm trước, bên trong đã được cải tạo lại, là loại tàu chiến dùng để thu thập vật liệu thí nghiệm, trên tàu có trang bị một bộ phận hỏa lực tấn công. Bạch Quý tính toán không sai, nếu chỉ có một mình Sở Cuồng trong điều kiện không có cơ giáp, hẳn quả thật không thể nào đối phó được chiếc tàu chiến này cùng với vô số người đồng hóa thất bại. May mà có Nhắm Cửu...

Sở Cuồng nghĩ lại, năm đó khi phản bội rời bỏ hạm đội Bình Minh, Bạch Quý không hề mang theo được bao nhiêu thứ. Bây giờ hắn đã phá hủy đĩa bay phụ trách thu thập vật liệu thí nghiệm này của Bạch Quý, sợ rằng Bạch Quý cũng không còn loại đĩa bay này nữa. Sau này bọn chúng muốn thu thập “vật liệu thí nghiệm” thì có lẽ chỉ còn cách sai người đi bắt người.

Đối với võ lâm hiện nay, đây rõ ràng là một tin tốt.

Sở Cuồng tuần tra một vòng ở phía đông thành Giang Châu sau khi xác nhận không còn mối đe dọa nào nữa mới về Lâm phủ. Lúc này trong Lâm phủ cũng rối loạn, các môn phái võ lâm có người chết, có người bị thương. Thiếu chủ nhà họ Lâm từ đêm qua được vác về đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh. Trong tứ đại thế gia, chỉ có người của Tiêu gia còn tỉnh táo.

Sở Cuồng đi vào Lâm phủ, không có ai để ý đến hắn. Mỗi người đều đang bận rộn việc của mình. Đến tận lúc sắp đi đến chỗ ở, hắn mới nhìn thấy Phó Thanh Mộ đang đi qua đi lại vô cùng sốt ruột.

“Sở huynh!” Phó Thanh Mộ nhìn thấy hấn mà không khác gì nhìn thấy cứu tinh: “Huynh đi xem Cửu cô nương của huynh đi, mắt trợn ngược, sắp chết tới nơi rồi!”

Sở Cuồng ngẩn ra, trong lòng cũng đoán được nguyên do. Hấn cất bước đi vào phòng, Nhấm Cửu nằm thẳng đuột trên giường, mắt trợn ngược, tứ chi cứng đờ, cả mặt và tóc đều đã trở lại bình thường.

“Hôm qua Cửu cô nương vắc thiếu chủ nhà họ Lâm về trả cho Lâm gia, sau đó quay lại. Lúc đầu Cửu cô nương còn cầm một khối vuông hỏi ta nhìn có oai không, chớp mắt sau đó tóc biến lại thành màu đen, Cửu cô nương đã nằm bẹp dưới đất, đúng như bây giờ, trừ con người có thể chuyển động, mọi bộ phận khác đều không cử động.”

Sở Cuồng thoáng nhìn Nhấm Cửu, thấy Nhấm Cửu cũng mở to mắt nhìn hấn, ánh mắt ngỡ ngàng đờ đẫn. Cơ thể chắc rất đau, Sở Cuồng nghĩ. Mới biến thành người đồng hóa mà đã sử dụng nhiều sức mạnh như vậy, tác dụng phụ chắc là rất lớn. “Hiện tượng bình thường”, Sở Cuồng nói: “Khối vuông cô ấy mang về đâu rồi?”

Qua loa thế là xong rồi sao? Phó Thanh Mộ há hốc mồm, Nhấm Cửu nằm trên giường cũng sốt ruột không ngừng đảo mắt qua lại. Sở Cuồng không nhìn nàng lần nào nữa, ra ngoài tìm bực điều khiển bị nàng giật ra đó.

Phó Thanh Mộ đi tới bên cạnh Nhấm Cửu: “Thấy Sở huynh không sốt ruột lắm, dường như thương thế của cô nương không quá mức quan nghiêm trọng. Thế tại sao lại không cử động được? Cô nương có đau không?”

Nhấm Cửu chớp mắt, cảm thấy không có chỗ nào không đau, ngay cả mí mắt cũng đau mỗi khi chớp mắt. Sở Cuồng còn nói đó là hiện tượng bình thường? Bình thường cái đầu anh ấy!

Phó Thanh Mộ thấy hay hay, chọc ngón tay vào má Nhấm Cửu: “Vậy ta chọc cô nương thế này thì có đau không?”

Nhấm Cửu lập tức cảm thấy mặt mình đau buốt như bị kim đâm, lại không thể nào phát ra tiếng kêu được. Nhấm Cửu trợn mắt nhìn Phó Thanh Mộ, Phó Thanh Mộ vội vàng xua tay: “Được rồi được rồi, ta không chạm vào cô nương nữa, không chạm vào cô nương nữa!”

Hai người đang âm ỉ, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập vang lên bên ngoài, nghe có vẻ người đến khá đông. Phó Thanh Mộ ra ngoài xem, Tiêu Phi đã dẫn chủ sự các môn phái võ lâm đến nơi. Chưởng môn các phái đi sau lưng, Tiêu Phi đều mang vẻ mặt nặng nề, ngay cả sắc mặt Tiêu Thế Lệ cũng cực kỳ u ám. Chính vì thế vẻ mặt Tiêu Phi lại càng có vẻ thờ ơ. Tiêu Phi nhìn Phó Thanh Mộ: “Tả hộ pháp và giáo chủ đâu?”

Phó Thanh Mộ thoáng nhìn vào trong phòng, lại nhìn đám đông sau lưng Tiêu Phi. Phó Thanh Mộ không ngốc, tốt xấu gì cũng lăn lộn bao nhiêu năm trong chốn giang hồ, đương nhiên hấn không thể nói thật với bọn họ rằng giáo chủ Kỳ Linh giáo bây giờ đang nằm bất động trong phòng được. Vì vậy hấn nheo mắt cười: “Giáo chủ hôm qua giải quyết đám yêu quái đó xong nên hơi mệt, hiện đang nghỉ ngơi trong phòng, dặn dò bất kỳ ai cũng không được quấy rầy.”

Trong lòng Tiêu Phi chắc cũng biết Nhấm Cửu có lẽ đã xảy ra vấn đề gì đó nên không vặn hỏi. Hấn chớp mắt nhìn, Sở Cuồng đã từ buồng trong đi ra, cầm trên tay một quả cầu ánh sáng màu lam. Trong quả cầu ánh sáng đó có một thứ mây bạc trôi lơ lửng. Mọi người có mặt thấy thứ này rất kì dị, quả cầu ánh sáng màu lam này rất giống ánh sáng chiếc đĩa bay hôm qua phát ra. Mọi người liền ồn ào bàn tán, có người thậm chí lùi lại phía sau, có lẽ cảnh tượng tối qua đã để lại ám ảnh tâm trí nặng nề đối với họ.

Sở Cuồng không hề ngạc nhiên khi thấy thần sắc của mọi người. Hấn ném thứ trong tay xuống đất, quả cầu ánh sáng màu lam lăn lông lốc tới chỗ họ đứng. Một đám cao thủ võ lâm uy phong lẫm liệt không ngờ lại vội vã lùi về phía sau.

Phó Mộ Thanh nhìn mà buồn cười. Hấn bị những nhân sĩ chính đạo này ức hiếp bao nhiêu năm nay, bây giờ thấy bọn họ hèn nhát như vậy, trong lòng cảm thấy rất hả giận.

Sở Cuồng không có biểu hiện gì, vẫn nói năng nghiêm nghị như mọi ngày: “Tại hạ biết ý đồ các vị đến đây. Đối với chuyện tối qua, tại hạ có lời xin lỗi vì không cảnh báo từ sớm. Nhưng trải qua chuyện tối qua, chắc

hắn các vị cũng đã có hiểu biết nhất định về đối thủ sắp phải đối mặt. Tại hạ có thể khẳng định với các vị, ngoài tại hạ, Nhâm Cửu và tể ti Tiêu Phi, những người ở đây không ai có thể địch nổi người đồng hóa.”

Lời Sở Cuồng nói nghe hết sức cuồng vọng, nhưng tình hình tối qua quả là như thế. Nếu không có hắn và Nhâm Cửu, sợ rằng những người ở đây đã mất mạng từ lâu rồi. Sau khi Sở Cuồng và Nhâm Cửu đuổi theo đến khu thành phía đông, nếu không có tể ti Kỳ Linh giáo Tiêu Phi bảo vệ, sợ rằng số người có thể đứng ở đây cũng giảm bớt một nửa.

“Cuồng địch đã đến trước mắt, xuất phát từ tình hình thực tế, chúng ta chỉ có cách hợp tác.” Sở Cuồng nói: “Mà để đạt được lợi ích lớn nhất trên chiến trường, trong thời gian hợp tác, các vị chỉ có nghe theo lệnh của ta mới có thể giành được thắng lợi lớn nhất.”

Hắn nói xong câu này, xung quanh im lặng một lát.

“Người bắt chúng ta phục tùng Kỳ Linh giáo sao?”

Sau lời dị nghị này, mọi người có mặt đều lắc đầu: “Như vậy sao được!”

“Kỳ Linh giáo là bang môn tà đạo, vô lâm chính pháp bọn ta sao có thể nghe các người chỉ huy được?”

“Hoang đường! Có chết ta cũng không nghe lệnh của tên nhóc nhà ngươi.”

Sở Cuồng gật đầu: “Được, vị này thà chết không nghe thì có thể rời khỏi đây!”

Mọi người nghe vậy sững sốt, bầu không khí lại trở nên im lặng. Phó Thanh Mộ phì cười rất không đúng lúc. Ông già “râu bạc” thà chết” đó thì tức giận đến mức sắc mặt tối sầm, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không bỏ đi.

“Tại hạ trình bày rất rõ ràng về tình hình hiện nay. Nếu nhất thiết phải diễn đạt bằng cách các vị có thể hiểu được thì đó là: Hoặc là phục tùng, hoặc là chờ chết.” Giọng điệu của Sở Cuồng không thay đổi, nhưng nội dung lại làm sắc mặt các vị trưởng môn hết trắng lại xanh.

Một hồi lâu không ai nói gì, sau đó Tiêu Phi mới chậm rãi mở miệng: “Tả hộ pháp của bốn giáo là người thẳng tính nghĩ sao nói vậy. Những lời của tả hộ pháp cũng là ý của Tiêu Phi. Sự thật đã bày ra trước mắt, hiện nay trừ Kỳ Linh giáo ta, không ai có thể địch được yêu tà như hôm qua. Các vị sợ là không hề hiểu gì về bọn chúng. Mấy năm nay Kỳ Linh giáo ta dù hành sự không giống chư vị trong giang hồ nhưng cũng không phải hạng người giầu đồ bìm leo. Đại địch trước mắt, trong lúc sinh tử tồn vong, mong các vị gác lại thành kiến, hợp tác với giáo ta để giành lấy một con đường sống. Ta dừng lời tại đây, các vị cứ suy nghĩ cho kĩ.”

Tiêu Phi nói khách sáo nhưng vẻ mặt lại không quá nhiệt tình, như thể người ta lựa chọn thế nào cũng không quan tâm. Phó Thanh Mộ lo lắng trong lòng, nếu những người này thật sự cứng nhắc, người ra cảm thấy người ngạo mạn nên không hợp tác với người thật... Đến lúc đó với sức của một giáo, Kỳ Linh giáo cũng không thể nào đối đầu với triều đình được...

“Tiêu gia đồng ý hợp tác với Kỳ Linh giáo.” Trong yên lặng, Tiêu Thế Lệ là người đầu tiên lên tiếng làm tắt cả mọi người có mặt đều giật mình.

Phó Thanh Mộ nhìn Tiêu Thế Lệ, lại nhìn Tiêu Phi. Thảo nào hắn kiêu ngạo như vậy, thì ra đã tóm được đầu rồng rồi!

Sở Cuồng gật đầu: “Tiếp theo ta sẽ dạy các vị kiến thức cơ bản có liên quan đến sinh vật không mang hình người và cho các vị biết vị trí tàu mẹ của quân địch.” Hắn xoay tay, không biết móc từ đâu ra một khẩu súng. Mắt chuyển thành màu đỏ, khẩu súng trong tay nháy mắt đã biến thành một thanh trường kiếm màu đen. Sở Cuồng vung kiếm chém vào quả cầu ánh sáng màu lam ném ra lúc nãy. Quả cầu ánh sáng vỡ vụn, khối vuông màu bạc trong đó rơi xuống đất. Lúc này mọi người mới phát hiện bên trong quả cầu ánh sáng đó không có sợi dây nào treo khối vuông màu bạc. Vừa rồi chính khối vuông này tự trôi lơ lửng trong quả cầu ánh sáng.

Sở Cuồng bước tới, nhặt khối vuông lên nắm trong tay: “Tư liệu về quân địch ở đây. Ngoài ta ra, không ai đọc được. Người nào không muốn hợp tác với chúng ta có thể rời khỏi đây.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Phó Thanh Mộ cười cười, không nghe tiếp nữa mà đi vào trong phòng, thấy Nhắm Cữu vẫn đang nằm đảo mắt. Phó Thanh Mộ cảm khái vỗ vỗ cánh tay Nhắm Cữu: “Cữu cô nương, bây giờ cô nương đã nhất thống giang hồ rồi đấy.” Nhắm Cữu thì đau gần chết vì hai cái vỗ này của Phó Thanh Mộ...

Suốt cả ngày, Sở Cuồng và Tiêu Phi mượn đại sảnh nghị sự của nhà họ Lâm, trao đổi với nhân sĩ các phái giang hồ và đưa ra đường lối công thủ cơ bản. Đến khi trời tối, thái độ của tất cả mọi người đối với Sở Cuồng đã thay đổi hoàn toàn. Ngay cả mấy lão già xưa nay nổi tiếng cao ngạo cũng không khỏi cảm khái anh hùng xuất hiện thiếu niên. Tiêu Phi cũng trêu hấn: “Tài thao lược của Sở huynh làm cảm phục bao nhiêu anh hùng, chỉ một ngày đã đủ để danh chấn giang hồ. Sau này nhất định sẽ trở thành một giai thoại.”

Sở Cuồng lại cảm thấy rất bình thường: “Phạm vi kiến thức của ta rộng hơn tất cả mọi người ở đây cộng lại. Không cần sùng bái ta một cách mù quáng vì việc này.”

Tiêu Phi lập tức yên lặng. Các nhân sĩ võ lâm còn chưa rời khỏi đại sảnh nghị sự cũng thấy hơi xấu hổ.

Bỗng nhiên có người nhớ tới một chuyện, mở miệng hỏi: “Giáo chủ Kì Linh giáo vì sao không tham dự buổi nghị sự hôm nay?”

Sở Cuồng ngẩn người. Hôm nay trong đầu toàn nghĩ đến các loại phương châm bố trí chiến lược, hần quả thật không có thời gian nghĩ đến Nhắm Cữu. Bây giờ có người nhắc tới, hần mới nhớ tới Nhắm Cữu... Nhắm Cữu e là bây giờ vẫn còn nằm trên giường không thể động dậy...

“Bọn ta sẽ tự báo cho giáo chủ kết quả hôm nay.” Tiêu Phi vừa trả lời người đó, chợt nghe thấy Sở Cuồng hỏi: “Nhà bếp ở đâu?”

Sở Cuồng bưng một bát cháo trở lại tiểu viện, không thấy bóng dáng Phó Thanh Mộ đâu. Nhắm Cữu đang nằm nhắm mắt trên giường, nghe tiếng bước chân, nàng lập tức mở mắt ra. Thấy Sở Cuồng bưng một chiếc bát đến, mắt nàng lập tức sáng lấp lánh. Nhưng thân thể vẫn không thể nhúc nhích, nàng nhìn Sở Cuồng đầy chờ mong, Sở Cuồng ngồi xuống bên giường, nói: “Theo tính toán của anh, chắc em còn sáu canh giờ không thể cử động được. Anh có thể đoán được bắp thịt và khung xương em hiện có hệ số đau đớn bao nhiêu. Cho nên bây giờ em có hai lựa chọn. Một là nhịn đói, đợi ngày mai có thể cử động sẽ tự dậy ăn. Hai là chịu đau, anh dứt cháo cho em. Chọn cách thứ nhất chớp mắt một cái. Chọn cách thứ hai chớp hai cái.”

Nhắm Cữu chớp liền hai cái không hề do dự.

Nghĩ cũng phải, hôm qua ăn cơm tối xong đã bắt đầu chiến đấu cường độ cao, đánh nhau suốt một buổi tối, cả ngày hôm nay không ăn gì, chắc đã đói lắm rồi. Sở Cuồng đặt bát cháo xuống bên cạnh, cúi xuống đỡ Nhắm Cữu dậy, để nàng ngồi dựa vào lòng hần cho tiện dứt cháo. Chỉ có mấy cử động nhẹ nhàng như vậy mà Nhắm Cữu đã đau tới mức môi run rẩy.

Sở Cuồng trước giờ là một người không thích trách móc người khác. Kể cả khi tổng kết sự kiện, thái độ của hần luôn rất khách quan. Nhưng bây giờ thấy Nhắm Cữu như vậy, không biết vì sao trong lòng hần lại sinh ra cảm giác vừa tức giận vừa thương xót: “Lúc anh nói với em các kiến thức về người đồng hóa thì em làm gì?”

Em ngủ, em đập muỗi, em ngăn người nhìn anh... Nhắm Cữu trời sinh không phải một học trò ngoan, cho dù phụ tử là Sở Cuồng cũng vẫn không nghe giảng được, cho nên bây giờ chịu đau là đáng đời. Nhắm Cữu thở dài trong lòng, sau đó một thìa cháo nóng được dứt vào miệng nàng.

Sở Cuồng nâng hàm dưới Nhắm Cữu lên, ngón tay vuốt xuôi cổ họng Nhắm Cữu, cháo trong miệng tự nhiên trôi xuống bụng. Thìa thứ hai cũng dứt như vậy. Nhắm Cữu có cảm giác bây giờ mình như một con vịt bị người ra nhồi đầy bánh dứt vào miệng, sau đó vuốt cổ cho đồ ăn chạy xuống dạ dày.

Cảm giác đau đớn khi ngón tay Sở Cuồng vuốt dọc cổ họng làm Nhắm Cữu cực kì khó chịu, vừa nuốt vừa chớp mắt liên tục. Sở Cuồng dừng lại, thấy đôi mắt Nhắm Cữu hơi đỏ lên vì kích thích theo phản xạ, trong lòng Sở Cuồng lại có một sự xót xa vô cớ mà chính hần cũng không hiểu được. Biết rõ đây chỉ là đau đớn da thịt chứ không có tổn hại gì đối với cơ thể nàng, nhưng hần vẫn cảm thấy đau đớn vì sự đau đớn của nàng.

Sở Cuồng khẽ thở dài: “Vậy thì không ăn nữa nhé.”

Đau thế này, cũng đành phải không ăn nữa vậy. Ít nhất cũng được bón hai thìa cháo, dạ dày dù ít dù nhiều cũng ấm lên.

Sở Cuồng đỡ Nhắm Cữu nằm xuống, sau đó kéo ghế đến ngồi bên cạnh.

“Hôm nay các phái võ lâm đều đồng ý hợp tác với chúng ta, đồng thời nghe theo sự chỉ huy của anh. Nhưng có thể thấy nhiều người trong lòng vẫn còn bất bình. Hôm nay anh đã nói với bọn họ về điểm yếu của người đồng hóa và sinh vật không mang hình người, sau này có thể sẽ có người bất bình lợi dụng điều này để đánh lên em. Em chú ý nhé.”

Nhắm Cữu chớp chớp mắt.

Sở Cuồng thở dài một tiếng: “Em không biết điểm yếu của mình ở đâu đúng không? Lần trước anh dạy....” Hấn bóp trán: “Thôi được rồi. Em nhớ kĩ, trong trạng thái người đồng hóa, bất cứ vết thương nào cũng có thể nhanh chóng liền lại, kể cả nội tạng, chỉ trừ một chỗ.” Sở Cuồng ấn lên vị trí trái tim Nhắm Cữu: “Bất cứ lúc nào cũng phải nhớ bảo vệ nó cẩn thận.”

Nhắm Cữu hiểu ra, chợt nhớ tới chuyện không lâu trước đây, Sở Cuồng và Phó Thanh Mộ ác đấu trong hang núi đằng sau thác nước, Phó Thanh Mộ cướp súng phi quân dụng của Sở Cuồng, sau đó bắn một phát vào tim hấn. Sau đó bọn họ từ dưới nước bò lên, Sở Cuồng nằm trọn ba ngày như người chết mới tỉnh lại. Khi đó Nhắm Cữu không hề nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy vũ khí của Sở Cuồng rất lợi hại nên đã gây ra tổn thương rất lớn đối với hấn.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, khi đó dù hấn không biến thành người đồng hóa nhưng ít nhất cũng có bộ quần áo đao thương bất nhập, chống đỡ khẩu súng phi quân dụng gì đó chắc không có vấn đề gì. Nhưng hấn lại nằm lâu như vậy, xem ra vị trí trái tim quả thật là điểm yếu...

Có điều nói đi cũng phải nói lại, trái tim của ai mà chẳng là điểm yếu? Ai bị đâm một đao vào tim mà không chết thẳng cẳng?

Nhắm Cữu đang nghĩ vậy thì Sở Cuồng đột nhiên ngẩng đầu, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Người đi vào là hai an hem Lâm Cẩm Phong và Lâm Cẩm Tố. Nhắm Cữu nhắm mắt giả vờ ngủ, giữa giường Nhắm Cữu và cửa ra vào có một tấm bình phong. Sở Cuồng đi ra bên ngoài bình phong, hỏi: “Hai vị vì sao đến thăm giữa đêm khuya?”

Lâm Cẩm Phong nói: “Kẻ bắt tài này hôm nay hôn mê cả ngày, vừa rồi mới tỉnh lại....” Hấn dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nghe nói giáo chủ cũng nằm nghỉ trong phòng cả ngày, phải chăng giáo chủ đã bị thương?”

Lần đầu tiên được người khác gọi là giáo chủ với giọng điệu nghiêm túc như vậy, tâm can Nhắm Cữu phía sau bình phong cũng run rẩy.

“Mệt mỗi quá độ thôi, nghỉ ngơi một đêm là được.” Sở Cuồng hỏi lại: “Hai vị có chuyện quan trọng gì sao?”

Lâm Cẩm Phong đột nhiên cúi người vái Sở Cuồng: “Cẩm Phong đêm khuya quấy quả, một là để cảm ơn hai vị hôm qua đã cứu mạng. Nghe nói hôm nay tả hộ pháp và tể ti đề xuất chuyện hợp tác với đồng đạo võ lâm, sau này nhà họ Lâm sẽ dốc sức phối hợp. Hai là...”, hấn dừng lại một lát: “Hôm qua tại hạ đi theo hai vị đến khu phía đông thành Giang Châu, tại đó đã nhìn thấy... đầu... của phụ thân tại hạ... Đó có phải là thật không?”

Lâm Cẩm Phong đến giờ vẫn không thể tin được những gì hấn chứng kiến hôm qua. Người cha mà hấn luôn kính trọng từ nhỏ không ngờ lại can tâm tình nguyện làm tay sai cho đám tà ma, cuối cùng còn cắn lên vai hấn. Nếu không có hòn đá của Nhắm Cữu ném thủng đầu, chỉ sợ cánh tay hấn đã bị cắn đứt một miếng. Chuyện này còn đả kích Lâm Cẩm Phong hơn chuyện phụ thân hấn bị tà ma bắt đi.

“Là thật.”

Hai tiếng kiên định của Sở Cuồng khiến đôi mắt Lâm Cẩm Phong trống rỗng một lát. Lâm Cẩm Tố phía sau hấn cũng nắm chặt nắm đấm: “Tại sao phụ thân lại...”

Sở Cuồng lại nói: “Cái đầu đó đúng là của phụ thân các hạ, nhưng ông ta bị người khác điều khiển, không hề có ý thức của chính mình.” Sở Cuồng nói sơ qua về người đồng hóa và thí nghiệm của Bạch Quý cho Lâm Cẩm Phong nghe.

Sau khi nghe xong, Lâm Cẩm Phong im lặng không nói gì. Lâm Cẩm Tổ thì tức giận đến run cả người, vỗ bàn giận dữ quát lớn: “Đồ khốn khiếp! Quả thực không coi người ta là người nữa!”

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Nhấm Cửu nghĩ thầm trong lòng, đúng thế, chiếc bực kim loại trong gian phòng kim loại đó quả là giống thớt trong bếp, đặt người ta lên như thịt cá, cầm kim đâm một phát rồi vứt đi không chút do dự. Nhấm Cửu nghĩ, nếu mình không quen Tiêu Phi thì chỉ sợ là còn không bằng nguyên liệu nấu ăn trong mắt ả Thần Y đó...

“Sở huynh!” Sau khi yên lặng một hồi lâu, Lâm Cẩm Phong lại lên tiếng: “Theo lời Sở huynh, ác nhân Bạch Quý đó giờ đây đã khống chế cả đương kim thánh thượng. Như thế sau này chúng ta nên hành sự thế nào?”

Sở Cuồng bình tĩnh nhìn hắn: “Tất nhiên là nên lật đổ chính quyền bù nhìn, sau đó bắt Bạch Quý.”

Lâm Cẩm Phong kinh ngạc, Lâm Cẩm Tổ hoảng sợ hít mạnh một hơi: “Lật đổ!”

“Ồ, nếu không việc gì ta phải mượn sức các vị?”

“Vậy sau này chúng ta phải... đối đầu với triều đình?”

Sở Cuồng gật đầu, ngữ điệu bình tĩnh: “Không sai. Hôm nay ta đã tiến hành bàn bạc với nhân sĩ các phái võ lâm. Nếu không có gì bất ngờ, hai mươi ngày sau chúng ta sẽ dùng vũ lực cướp lấy quyền lực hành chính của thành Giang Châu. Một tháng sau Tiêu gia sẽ lấy danh nghĩa loại bỏ gian thần phất cờ khởi nghĩa, lựa chọn thời cơ thích hợp, lấy thành Giang Châu làm bàn đạp đánh hạ hai trọng điểm quân sự là Sở Châu và Từ Châu trước, sau đó tiến thẳng lên phía bắc, tấn công Yên Kinh.”

Lâm Cẩm Tổ nghe mà trợn mắt há mồm kinh ngạc. Sau khi yên lặng, Lâm Cẩm Phong bình tĩnh hỏi: “Thứ cho Cẩm Phong ngu dốt, Cẩm Phong có một câu hỏi khác, vừa rồi Sở huynh cũng nói, người đồng hóa và sinh vật không mang hình người mà gã Bạch Quý đó nghiên cứu có sức mạnh rất lớn, chúng ta không có khả năng địch lại. Bây giờ Bạch Quý đã khống chế thiên tử, e rằng trong quân đội cũng có sự tồn tại của loại quái vật đó, chúng ta nên chống cự thế nào?”

“Khoa học kĩ thuật lạc hậu của các vị không thể chống lại được.” Sở Cuồng luôn nói thẳng, không chút e dè: “Các vị chỉ cần học được cách tự bảo vệ mình dưới tay bọn chúng trong thời khắc nguy cấp là được. Sau này nếu gặp bọn chúng trên chiến trường, vừa thấy bọn chúng phải lập tức rút lui.”

Lâm Cẩm Tổ tỏ vẻ hơi khinh thường: “Đó chẳng phải là đào ngũ sao?”

“Đó là rút lui chiến lược. Ta sẽ giải quyết bọn chúng.”

“Một... một mình các hạ?”

Sở Cuồng trầm ngâm một lát: “Có lẽ còn phải nhờ đến Nhấm Cửu. Sinh vật không mang hình người khoogn phải phạm vi các vị cần quan tâm đến. Trong thời gian tiếp theo các vị chỉ cần làm tốt chức trách của mình là được. Những chuyện khác không cần hỏi nhiều.”

Ra khỏi tiểu viện, Lâm Cẩm Tổ vẫn còn chưa hết lo lắng: “Ca ca, hai người này thật sự rất lạ. Ca ca có nhớ lúc trước muội nói với ca chuyện muội gặp phải ở Thanh Lộc môn không? Khi đó người cứu muội ra khỏi hang ổ sơn tặc đó chính là bọn họ, nhưng khi đó bọn họ không có một chút quan hệ nào với Kỳ Linh giáo. Chỉ sau một thời gian ngắn, tại sao một người lại tự nhiên trở thành giáo chủ Kỳ Linh giáo, một người thì trở thành tả hộ pháp...”

“Bọn họ và đám quái vật đó là kẻ thù, lại có thể chiến thắng những quái vật đó. Chỉ riêng hai điểm này đã đủ để bọn họ được tin cậy rồi. Tiêu thể bá là người thế nào muội biết rồi đấy. Ông ấy đã quyết định tin tưởng bọn họ, thậm chí sẵn sàng hạ mình hợp tác với Kỳ Linh giáo, nếu không liên quan đến sống chết, Tiêu thể bá sao lại nhân nhượng như thế? Cho dù thân phận của hai người này có điểm đáng ngờ nhưng chúng ta vẫn phải tin tưởng.”

“Nhưng muốn đối đầu với triều đình...”

“Thì cũng đành phải đối đầu với triều đình.”

Lâm Cẩm Tổ yên lặng cân nhắc lợi hại rồi thở dài một tiếng, cúi đầu đồng ý.

Trong phòng đã yên tĩnh lại. Sở Cuồng đi ra phía sau bình phong, thấy Nhấm Cửu vẫn đang mở mắt liên lấy khối vuông màu bạc trong áo ra. “Đây là tư liệu của Bạch Quý. Hắn lệnh cho đám người đồng hóa thất bại đó đến chỗ đĩa bay rơi xuống là để lấy về thứ này.” Sở Cuồng khen Nhấm Cửu: “Em đã lấy được nó, làm rất tốt!”

Nhấm Cửu chớp mắt, trong lòng vui như nở hoa. Sở Cuồng thật sự rất ít khi khen ngợi nàng.

“Hôm nay anh đã đưa ra một phần nội dung trong đó cho các phái võ lâm để giành lấy sự tín nhiệm của họ.” Hắn nói, đầu ngón tay chạm nhẹ vào một điểm trên khối vuông màu bạc đó. Khối vuông bay lên lơ lửng, hàng loạt kí tự hiện lên trong mắt Sở Cuồng, giọng nữ cứng ngắc đó lại vang lên trong gian phòng yên tĩnh.

“Tư liệu hạm đội. Phương vị tàu mẹ. Quý đại gần nhất...” Cùng với giọng nữ này, một chùm ánh sáng từ khối vuông chiếu ra tạo thành một hình ảnh ba chiều trong không trung. Nhấm Cửu không hiểu gì về nội dung giọng nữ báo cáo, mắt lại bị hình ảnh ba chiều này thu hút. Nhấm Cửu kinh ngạc trợn mắt nhìn trùm ánh sáng dần tạo thành một chiếc thuyền lớn hình thanh kiếm trong tầm nhìn của mình.

“Chủng loại tàu mẹ: Đại kiếm số 2. Hao tổn của tàu mẹ...”

Biết Nhấm Cửu nghe không hiểu, Sở Cuồng chủ động giải thích: Tính đến nay, những tư liệu hiển thị trong này đều là tin tốt có lợi cho chúng ta. Tình hình của Bạch Quý còn khó khăn hơn anh tưởng. Qua tư liệu có thể thấy nguồn năng lượng trên tầm mẹ của hắn hao tổn nghiêm trọng mà không thể bổ sung, hắn đã chủ động vứt bỏ tàu mẹ trên quỹ đạo gần nhất. Để tiến hành nghiên cứu người đồng hóa, hắn đã chuyển hết năng lượng còn lại trên tàu mẹ sang ba chiếc tàu con gồm hai chiếc tàu nghiên cứu, một chiếc tàu quân sự. Hôm qua chúng ta đã phá hủy một chiếc tàu nghiên cứu dùng để thu thập vật liệu thí nghiệm, chiếc còn lại có thể là chiếc đã bắt em và Tiêu Phi lần trước. Còn chiếc tàu quân sự hiện nay tạm thời không có tư liệu. Theo phỏng đoán của anh, Bạch Quý nhất định đang ở trên chiếc tàu quân sự đó. Mà hắn phải không chế hoàng đế nên đương nhiên không thể ở quá xa hoàng đế. Theo suy luận của anh, hắn đang ở gần kinh thành. Tàu quân sự không dễ đối phó như chiếc tàu nghiên cứu hôm qua, anh phải lấy lại cơ giáp của anh trước.”

Nhấm Cửu chớp mắt một cái tỏ ý tán đồng.

“Điều này đáng mừng là trong những tư liệu này có tin tức về cơ giáp của anh.” Hắn hất ngón tay lên, công trình xây dựng xuất hiện trên hình ảnh làm Nhấm Cửu sửng sốt. Dù từ trước đến nay chưa bao giờ đến kinh thành nhưng Nhấm Cửu cũng biết, trừ hoàng đế, trên đời này không có người nào chán sống dám xây nhà toàn cung điện lầu gác nguy nga như thế.

Vậy là bọn họ sắp phải đến hoàng cung lấy đồ? Nhấm Cửu nghĩ lại thì thấy cũng bình thường. Sở Cuồng đã bàn bạc với nhân sĩ các phái võ lâm về việc tạo phản rồi, trước đó bọn họ cũng nói phải đi giết hoàng đế. So với những chuyện này, bây giờ bọn họ đến hoàng cung lấy đồ thì đâu có gì là to tát?

“Ngoài ra...”, ngón tay Sở Cuồng lại chạm vào khối vuông: “Còn có tin tức về nguyên giáo chủ Kỳ Linh giáo.” Ánh sáng trên khối vuông thay đổi, chiếu ra hình ảnh một người phụ nữ. Nhấm Cửu nhận ra người này chính là người phụ nữ lần trước đã tiêm thuốc đồng hóa cho mình.

“Quý Thần Y”, Sở Cuồng nói: “Trẻ mồ côi Bạch Quý nhận nuôi từ nhỏ. Lần trước khi Tiêu Phi nhắc tới cái tên này thì anh đã lỡ mớ đoán được, nhưng không ngờ lại là cô ta thật.” Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Nhấm Cửu, Sở Cuồng giải thích: “Cùng Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh toàn là tâm phúc của hắn, có chí hướng giống như hắn. Anh không nghĩ ra bất cứ lí do nào để Quý Thần Y phản bội Bạch Quý.”

Sở Cuồng cất khối vuông đi rồi nói tiếp: “Còn có một số tin tức bị mã hóa anh chưa phá giải được. Hiện nay trừ tin tức về Quý Thần Y và cơ giáp của anh còn bảo mật đối với nhân sĩ các phái võ lâm, các tư liệu khác đều đã được chia sẻ. Ngày mai nhìn thấy Tiêu Phi, em chú ý đừng lỡ miệng.”

Nhấm Cửu chớp mắt tỏ ý đã hiểu. Nhưng sáng hôm sau tỉnh lại, Nhấm Cửu phát hiện mình có muốn lỡ miệng cũng không được. Bắp thịt trên người mặc dù vẫn đau nhức, xương cốt vừa cử động đã kêu lách cách, nhưng Nhấm Cửu tốt xấu gì cũng đã có thể ngồi dậy đi lại được, ăn cháo cũng không đến mức có người bón cho mà vẫn đau đến không nuốt được. Nhưng Nhấm Cửu há miệng cố gắng mãi mà không nói được. Nhấm Cửu hoảng sợ nghĩ, chẳng lẽ mình bị câm rồi?

Sở Cuồng kiểm tra cho Nhấm Cửu một lượt: “Thanh đối không có vấn đề, cổ họng cũng không có gì khác thường. Dự đoán sơ bộ là thần kinh căng thẳng dẫn đến tạm thời không thể phát âm. Để buổi chiều thử lại xem sao.” Nói xong không ngờ hắt lại bỏ mặc Nhấm Cửu, đi thẳng tới phòng nghị sự để trao đổi cụ thể hơn về kế hoạch sắp tới.

Nhấm Cửu há miệng ề ề kể khổ với Phó Thanh Mộ. Phó Thanh Mộ hết sức thông cảm vỗ lưng nàng: “Hiểu, ta hiểu. Cô nương nói Sở huynh không quan tâm đến cô nương chút nào đúng không? Không sao, không sao. Chỉ là Sở huynh quá bận thôi. Để ta xuống bếp lấy trộm một cái đùi gà mang về an ủi cô nương. Chờ một lát nhé!”

Phó Thanh Mộ đi ra ngoài, nhưng hắt đi rất lâu mà không quay lại. Nhấm Cửu nghĩ bụng có khi hắt lấy trộm đùi gà cho vào mồm hắt rồi. Nhấm Cửu hơi bất mãn, đứng dậy đi ra ngoài. Ra khỏi tiểu viện, đi qua hai chỗ rẽ trên đường xuống bếp. Nhấm Cửu nhìn thấy năm, sáu thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi chắn trước mặt Phó Thanh Mộ. Một kẻ to tiếng chửi mắng: “Tên đạo sĩ quỷ đồ nhà ngươi là cái thá gì, dám dựa bóng Kì Linh giáo mà sai khiến bọn ta sao!”

Phó Thanh Mộ cười cười: “Ta chỉ bảo các ngươi nhường đường, vậy mà lũ nhóc các ngươi bảo ta sai khiến? Các ngươi còn chắn đường ta nữa, ta sẽ không ăn cái đùi gà này mà uống máu các ngươi luôn.”

“Láo toét!”

“Tên đạo sĩ đồn mạt!”

“Hôm nay ta phải cho nhà ngươi một trận.”

Một thiếu niên rút chiếc roi bên hông ra quát về phía Phó Thanh Mộ. Phó Thanh Mộ nhếch miệng cười lạnh, vung tay ra, nhưng còn chưa tóm được ngọn roi đó đã thấy một hòn đá bay tới đập gãy đôi ngọn roi.

Nhấm Cửu gầm lên chạy tới: “Đám ranh con vô giáo dục! Cậy đông người bắt nạt người khác!” Mắt Nhấm Cửu lóe ánh đỏ, mấy thiếu niên thấy vậy lập tức sợ tè ra quần, vội vàng bỏ chạy.

Phó Thanh Mộ cười uể oải với Nhấm Cửu: “Ai da, giáo chủ của chúng ta đúng là oai phong, chỉ quát một tiếng... Ồ, cô nương có thể nói được rồi à?”

Nhấm Cửu cũng sờ sờ cổ họng. “Hình như thế.” Nhấm Cửu nhìn Phó Thanh Mộ, cảm động đến rơi nước mắt: “Anh bị bắt nạt đúng là tốt thật, tôi thấy vậy cuống lên, thế là có thể quát ra tiếng được.”

Phó Thanh Mộ nghe vậy dở khóc dở cười: “Rất cảm ơn giáo chủ đã sốt ruột đến mức khỏi cả á khẩu để bênh vực đạo sĩ ta.”

Nhấm Cửu cười sáng khoái, vỗ vai hắt: “Không cần khách sáo, chúng ta là huynh đệ mà.”

Phó Thanh Mộ nghe vậy, liền cười tươi hơn một chút.

Đột nhiên có tiếng hô như tiếng tuyên thệ từ tiền viện vọng đến. Nhấm Cửu ngạc nhiên quay sang nhìn Phó Thanh Mộ: “Họ đang làm gì thế?”

Phó Thanh Mộ cũng lắc đầu: “Tuyên thệ trước khi xuất quân à?”

Nhấm Cửu nhìn quanh, chặt vật bám vào cây liễu trèo lên tường nhìn về phía trước. Tại tiền viện, người chủ sự các phái võ lâm đều cầm một bát rượu giơ cao quá đỉnh đầu, giọng trầm hùng gầm lên một câu Nhấm Cửu nghe không rõ lắm, sau đó mọi người cùng ngẩng đầu uống cạn bát rượu. Trên bục, gia chủ tứ đại thế gia, Tiêu Phi và Sở Cuồng cũng cùng uống cạn bát rượu, sau đó đồng loạt đập chiếc bát to trong tay xuống đất.

Mọi người xung quanh không ai nói gì, Sở Cuồng tiến lên hai bước, cao giọng nói: “Ta biết cho dù là lúc này, các vị cũng vẫn tràn ngập hoài nghi đối với ta. Nhưng bất kể trong lòng các vị có nghi vấn gì, chỉ cần các vị tin tưởng điều này là được: “Ta sẽ đưa các vị đến chiến thắng!”

Nhấm Cửu nghe đến đây cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Người đàn ông đang nói đó, người đàn ông đứng trên bục là người nàng thích, là người của nàng.

“Thật là náo nhiệt.” Phó Thanh Mộ cũng đã trèo lên tường, đột nhiên quay sang hỏi Nhấm Cửu: “Nhưng mà bọn họ tổ chức đại hội tuyên thệ sao không mời giáo chủ đến? Dù chỉ là trang trí cũng nên có mặt chứ.”

Nhấm Cửu ngây người. Đúng vậy, tại sao không mời giáo chủ này đến? Nhấm Cửu mấp máy môi, nhìn Phó Thanh Mộ với vẻ mặt như sắp khóc: “Tôi... giáo chủ như tôi... giáo chủ như tôi...”

Phó Thanh Mộ thở dài vỗ vai Nhấm Cửu: “Ngoan ngoan nghe lời, sau này ngoan ngoan nghe lời là được. Đừng nghĩ nhiều nữa.”

45. Chương 45 (tập 2 - Chương 16)

Nhấm Cửu: “Anh nói kiểu gì cũng có lí cả.”

Mới sáng sớm mà Nhấm Cửu đã bị tiếng luyện binh bên ngoài đánh thức. Sau khi ở lại Giang Châu hơn mười ngày, các phái võ lâm đã thừa nhận địa vị của Kỳ Linh giáo, nhường môn các phái cũng ủy thác Sở Cuồng dùng phương pháp của hắn huấn luyện cao thủ các phái để tổ chức những nhân sĩ võ lâm đã quen tự do này thành một đội quân trong thời gian ngắn nhất.

Cùng với việc địa vị của Sở Cuồng và Kỳ Linh giáo nhận được sự coi trọng chưa từng có, thân phận của Nhấm Cửu cũng thuyên lên theo nước, từ tiểu viện hẻo lánh đã chuyển tới đông sương phòng ngay bên cạnh chính viện. Đồ đạc trong phòng tốt hơn tiểu viện trước rất nhiều, dưới đất có trải thảm mềm, giường bằng gỗ tử đàn chạm trổ, ngay cả chậu rửa mặt cũng thay chậu gỗ bằng chậu đồng vàng chóa. Tất cả việc ăn mặc ở đều được đãi ngộ cao hơn vài ba bậc, nhưng điểm không tốt duy nhất chính là Nhấm Cửu không ngủ nướng được nữa.

Mỗi ngày chỉ cần Sở Cuồng bắt đầu luyện binh bên ngoài, chỗ Nhấm Cửu nằm sẽ ầm ĩ không ngủ được. Không phải vì việc cách âm trong Lâm phủ không tốt, như Phó Thanh Mộ, ngày nào hắn cũng ngủ ngon hơn Nhấm Cửu nhiều. Tất cả đều là bởi ngũ quan của nàng nhạy bén hơn trước kia rất nhiều, tiếng động nhỏ xíu cũng được khuếch đại lên mấy lần trong tai nàng khiến nàng không thể ngủ yên được.

Nhấm Cửu tung chăn bật dậy. Nha đầu ngoài cửa lập tức đi vào đổ nước nóng, lấy quần áo mới cho nàng. Bây giờ trong chốn võ lâm không ai không biết giáo chủ Kỳ Linh giáo chỉ là một giáo chủ bù nhìn có sức mạnh khủng khiếp, người quyết định thật sự là tể tử Tiêu Phi và tả hộ pháp Sở Cuồng. Nhưng cho dù mọi người đều biết chuyện này thì cũng không ai dám bất kính với Nhấm Cửu... Ai bảo nàng có một sức mạnh kinh người chứ...

Đám thị nữ chuẩn bị xong xuôi liền lui ra ngoài, bọn họ biết ngày nào Nhấm Cửu cũng tự mình rửa mặt chải đầu mặc quần áo, không thích có người khác đứng nhìn bên cạnh. Hôm nay Nhấm Cửu như thường lệ chải tóc xong xuôi, mặc quần áo mới vào, thắt dây lưng, miệng tặc lưỡi xốt xa: “Thêu thùa những thứ này phải mất bao nhiêu tâm tư? Mỗi ngày một bộ quần áo mới, đúng là không hưởng hết phúc được.”

Còn vì sao bây giờ mỗi ngày Nhấm Cửu đều mặc quần áo mới? Không phải vì thân phận của Nhấm Cửu là giáo chủ Kỳ Linh giáo mà là bởi có lần Lâm Cẩm Phong hỏi Nhấm Cửu thích quần áo kiểu gì. Khi đó Nhấm Cửu thấy khó hiểu, vì sao đại thiếu gia nhà họ Lâm lại tò mò về sở thích của mình như thế? Nhấm Cửu đưa mắt nhìn, một loạt nam bộc nữ tì nhà họ Lâm phía sau thiếu gia đều ăn mặc đẹp hơn mình. Nhấm Cửu nghĩ bụng, có lẽ thiếu gia nhà người ta không thích chơi với những người ăn mặc không đẹp. Thế là Nhấm Cửu tươi cười nói với Lâm Cẩm Phong: “Bộ quần áo này của tôi mấy ngày hôm trước đánh giết nhiều quá, hình như là hơi cũ rồi. Nếu tiện thì anh mang cho tôi mấy bộ đồ nam mới là được.”

Thế là sau đó mỗi buổi sáng thức dậy Nhấm Cửu đều có quần áo mới để mặc, không phải là kiểu dáng quần áo nam giới nhưng lại được thiết kế rất gọn gàng, có lẽ là phòng may vá đã phải thức suốt đêm để làm ra.

Ngày đầu tiên mặc bộ quần áo may riêng, Nhấm Cửu vừa soi gương đã bị chính mình trong gương làm choáng ngợp. Nhấm Cửu khen quần áo mới không dứt lời, tìm Lâm Cẩm Phong cảm ơn hắn, nhân tiện hỏi bộ quần áo này là ai thiết kế, sao có thể hợp với mình như vậy. Lâm Cẩm Phong chỉ cười: “Sản nghiệp nhà

họ Lâm có một cửa hàng quần áo. Khi còn bé Cẩm Phong cũng từng xem thợ may may đo quần áo nên cũng biết được chút ít. Hôm đó cô nương nói muốn mặc quần áo nam giới, tại hạ suy nghĩ, cảm thấy nữ nhi mặc đồ nam giới dù sao cũng không ổn, buổi tối chợt nảy ra ý tưởng nên mới vẽ kiểu mẫu áo giao do phòng may vá. Cữu cô nương thích bộ quần áo này thì Cẩm Phong vui mừng lắm lắm!”

“Là do anh vẽ sao?”, Nhắm Cữu kinh ngạc, cười hì hì nhìn hắn: “Lâm gia công tử đúng là đa tài. Nếu ngày nào tôi cũng được mặc quần áo đẹp như vậy thì chắc là vui lắm.”

Khi đó Lâm Cẩm Phong chỉ mỉm cười nhìn Nhắm Cữu. Thế là từ hôm đó trở đi, đến tận bây giờ, mỗi buổi sáng Nhắm Cữu đều nhận được một bộ quần áo đẹp để trông rất oách.

Nhắm Cữu cho rằng thiếu gia nhà họ Lâm này thật sự quá hiếu khách. Trong lòng cảm thấy hơi ngại, Nhắm Cữu nghĩ phải tìm cách báo đáp người ta, nếu không mỗi ngày nhận được một bộ quần áo đẹp Nhắm Cữu thấy như mắc nợ Lâm Cẩm Phong mà không trả được. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn không tìm được cách nào để báo đáp người ta. Nàng muốn tìm người bán bạc, nhưng Sở Cuồng cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng đâu, nàng và Tiêu Phi lại không thân quen đến mức có thể trao đổi về đề tài này, những nhân sĩ võ lâm khác càng khó phải nói. Nghĩ đi nghĩ lại, Nhắm Cữu chạy đi tìm Phó Thanh Mộ để tâm sự về khó khăn của mình.

Sau khi Nhắm Cữu kể hết đầu đuôi sự việc, Phó Thanh Mộ nhìn nàng với một ánh mắt hơi lạ: “Chẹp chẹp! Cữu cô nương, cô nương thoát nhìn không có gì đặc biệt nhưng không ngờ lại là một kì nữ.”

Nhắm Cữu vỗ bàn: “Anh đừng tưởng tôi không có văn hóa nên không nghe ra anh đang chê tôi xấu xí!”

Phó Thanh Mộ cảm tách trà nóng hổi lên, chậm rãi uống một ngụm: “Ta nói này, Cữu cô nương quả thực đúng là không có văn hóa. Lâm công tử người ta tặng đồ cho cô nương chắc chắn là không trông chờ cô nương báo đáp. Hơn nữa cô nương muốn báo đáp thì có thể báo đáp bằng thứ gì? Tiền à? Người ta có đầy. Quyền à? Cô nương muốn cho cũng không được. Người ta không màng những thứ này của cô nương.”

Nhắm Cữu cau mày: “Thế thì làm thế nào? Bây giờ tôi nhìn thấy hắn không khác gì nhìn thấy chủ nợ, lúc nào cũng cảm thấy mất tự nhiên. Không trả lại hắn thứ gì đó thì tôi không thoải mái được.”

Phó Thanh Mộ nhướn mày: “Ngoài tiền và quyền, vẫn còn sắc mà.” Hắn cười: “Thứ người ta muốn chính là cái này.”

Nhắm Cữu nhú mày chặt hơn: “Tôi biết đi đâu tìm gái cho hắn?”

Khóe miệng Phó Thanh Mộ giật giật: “Cữu cô nương khờ thật hay khờ giả vậy? Đây là người ta thích cô nương, cô nương không biết sao? Có người đàn ông nào ngày ngày rảnh rỗi không có việc gì làm lại giúp một cô gái vẽ mẫu quần áo? Người ta nhắm vào cô nương, muốn cô nương mặc quần áo người ta tặng rồi gả cho người ta. Lâm công tử đúng là thông minh, muốn dùng quần áo lừa cô nương thành người của hắn.”

Nhắm Cữu tỉnh ngộ, im lặng một lát rồi vỗ tay khen ngợi: “Hắn đúng là thông minh thật. Tặng tôi váy áo, tôi lấy hắn, chẳng khác nào váy áo vẫn là của nhà hắn, thu hồi vốn liếng còn kiếm lời, đây là hắn đang định tay không bắt giặc!” Nói đến đây, Nhắm Cữu vỗ bàn: “Trước kia tại sao tôi không nghĩ ra cách này lúc đi bắt những tú tài đó chứ? Đúng là thông minh thật!”

Phó Thanh Mộ không buồn để ý đến Nhắm Cữu nữa.

Nhắm Cữu nói tiếp: “Không được. Tôi không thể lấy thiếu gia nhà họ Lâm được. Tôi phải đi tìm hắn để nói cho rõ ràng, bảo hắn lấy lại những bộ quần áo này.”

Phó Thanh Mộ vội vàng ngăn cản, nhin cười nhìn Nhắm Cữu: “Cô nương đi nói? Cô nương nói cái gì? Lâm công tử người ta đã tỏ tình với cô nương rồi à? Cô nương làm sao khẳng định người ta thích cô nương? Tự nhiên cô nương đến nói một câu ‘Tôi không thể lấy anh được’, người ta cười nhạo cô nương tưởng bỏ thì cô nương biết làm thế nào?”

“Chẳng phải anh đã nói vậy sao?” Nhắm Cữu khó hiểu nhìn hắn: “Đến lúc đó tôi sẽ nói với Lâm Cẩm Phong là anh nói với tôi rằng hắn thích tôi.”

Khóe miệng Phó Thanh Mộ lại giật giật lần nữa. Làm thế thì hắn còn biết sống thế nào?

Hai người đang nói chuyện, ngoài phòng chợt có bóng người. Sở Cuồng sải bước đi vào, thấy Phó Thanh Mộ đang nắm cánh tay Nhấm Cửu, ánh mắt Sở Cuồng dừng lại trên tay Phó Thanh Mộ, Phó Thanh Mộ vội rút tay về như bị kim đâm.

Thấy Sở Cuồng về, Nhấm Cửu lập tức tươi cười: “Sở Cuồng, anh về rồi.”

Sở Cuồng gật đầu. Sau khi bắt đầu luyện binh, buổi sáng Nhấm Cửu còn chưa dậy hẳn đã bắt đầu bận rộn, buổi tối cùng Tiêu Phi và các chương môn bàn bạc xong về phòng thì Nhấm Cửu đã đi ngủ. Tính ra bọn họ đã mấy ngày không nhìn thấy mặt nhau.

“Về lấy đồ.”

Phó Thanh Mộ đảo mắt: “Hê hê, đúng lúc quá. Cô nương tự thương lượng với Sở huynh xem làm thế nào.”

Sở Cuồng nghe vậy liền tỏ vẻ nghi hoặc: “Chuyện gì thế?”

Lúc này Nhấm Cửu lại chần chừ. Nếu là lúc này bàn bạc với Sở Cuồng làm thế nào báo đáp ân tình của người khác thì còn dễ. Nhưng bây giờ bàn bạc với Sở Cuồng làm thế nào để từ chối một người có thể thích nàng, mặc dù Nhấm Cửu là người thô lỗ nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết nên nói như thế nào cho phải.

Phó Thanh Mộ bên cạnh thấy thế liền tươi cười: “Thì do Cửu cô nương của chúng ta quá rực rỡ khiến thiếu gia nhà họ Lâm động lòng ấy mà.”

Sở Cuồng lập tức nhú mày, gần như buột miệng nói ra: “Em không thể xảy ra quan hệ với người khác ngoài anh.”

Hắn nói xong, hai người còn lại đều sững sờ. Phó Thanh Mộ lập tức che mặt: “Ôi mặt ta, ôi nóng quá, nóng mù cả mắt rồi!”

Nhấm Cửu nuốt nước bọt, vặn vẹo ngón tay, lại nghe thấy Sở Cuồng lạnh lùng bổ sung: “Trước khi em giải trừ khế ước với anh, nếu xảy ra quan hệ với người khác sẽ có hại cho sức khỏe của em. Trong tình hình hiện nay, vì nghĩ cho đại cục, tốt nhất em và anh đều không được phép có bất cứ tổn thương nào.”

Nhấm Cửu lại sững sờ lần nữa, có điều dường như đã quen với tình huống như vậy nên cũng không tức giận, chỉ hừ hừ vài tiếng rồi buồn bực trả lời: “Em... em biết, thì em đang nghĩ cách làm thế nào để từ chối hẳn mà...”

Sở Cuồng gật đầu, cất bước đi vào phòng trong. Phó Thanh Mộ lại thấy chướng mắt. Hắn cười tủm tỉm: “Ôi, Sở huynh này! Nói vậy có nghĩa là nếu Cửu cô nương không xảy ra quan hệ với Lâm thiếu gia thì làm chuyện gì khác cũng được đúng không? Chẳng hạn như nắm tay ôm eo gì đó thì không sao chứ?”

Bước chân Sở Cuồng khựng lại. Một hồi lâu sau, hắn mới quay đầu lại, buông một câu: “Tạm thời không được.” Không giải thích gì thêm, hắn lấy đồ trong phòng rồi bước nhanh ra ngoài.

Phó Thanh Mộ thở dài: “Tại sao Sở huynh lại không thành thật với lòng mình như vậy?”

Nhấm Cửu gãi đầu cười cười: “Tôi cảm thấy bây giờ anh ấy như vậy là tốt lắm rồi. Anh xem, lúc tôi và anh ấy mới gặp anh, anh ấy còn tìm mọi cách giúp tôi kiếm chồng hai, ép người khác thích tôi, sống cùng tôi suốt phần đời còn lại. Nhưng vừa rồi anh ấy...” Hai mắt Nhấm Cửu dường như tỏa sáng vì vui mừng: “Anh ấy có thể nói ra mấy chữ tạm thời không được đã cho thấy tâm ý của anh ấy đang từ từ hướng về tôi.” Nói đến đây, Nhấm Cửu cắn răng: “Tôi phải tiếp tục cố gắng, nhất định phải đánh hạ Sở Cuồng.”

Phó Thanh Mộ nhất thời cảm thấy thông cảm với Nhấm Cửu. Cô nương này... xưa nay vẫn động viên bản thân như vậy sao? Hắn thở dài một tiếng, đưa tay xoa đầu Nhấm Cửu: “Ta giúp cô nương, ta sẽ giúp cô nương.”

Tuy nhiên xét đến cùng thì nhi nữ tình trường chỉ là chuyện riêng, nói thế nào cũng không quan trọng bằng chính sự.

Dưới sự bố trí và điều hành của Sở Cuồng, đến ngày thứ hai mươi, cũng là ngày chuẩn bị dùng vũ lực cướp chính quyền Giang Châu, quân đội do các phái võ lâm hợp thành bắt đầu dần dần có dáng có dấp. Thực ra đối với đám người Sở Cuồng hiện nay, nhiệm vụ này nói thật là quá dễ hoàn thành. Thời gian trước, trước

khi người đồng hóa quấy rối đại hội võ lâm, đám quyền quý ở thành Giang Châu đã ra khỏi thành lánh nạn vì vụ loạn lạc trước đó. Quân canh giữ thành Giang Châu cũng đã không còn ý chí chiến đấu, hoàn toàn không ai ngờ được Lâm phủ lại bắt đầu nổi loạn từ trong thành, vừa hành động đã chiếm được châu phủ thành Giang Châu, đoạt quyền kiểm soát của quân phòng thủ Giang Châu.

Toàn bộ hành động này mất thời gian chưa đến nửa ngày.

Nhưng tối hôm đó Sở Cuồng vẫn triệu tập chư hầu môn các phái mở hội nghị khẩn cấp, tổng kết những thiếu sót và khuyết điểm trong cuộc chiến cướp thành lần này. Những khuyết điểm mang tính chiến lược nhỏ đó đều do một nguyên nhân căn bản nhất, đó là mọi người còn chưa quen thuộc với nhau.

Trước đây những nhân sĩ võ lâm này đều ở môn phái của mình, không có môn phái nào lại kết hợp với môn phái khác để luyện võ công. Hơn nữa phần lớn nhân sĩ võ lâm đều có cá tính tương đối mạnh, dăm bữa nửa tháng huấn luyện cũng rất khó thay đổi tận gốc rễ thói quen của họ.

Có người sau khi chiếm được tường thành nhìn thấy chiếc nỏ lớn trên đó, nhất thời tò mò, vậy là cầm lên bắn lên trời, may mà mũi tên rơi xuống không làm dân thường bị thương. Có người còn đánh người khác vì lí do “Tên này là đối thủ của ta, không liên quan tới người.” Còn có người mang rượu lên chiến trường, vừa uống vừa chém, sau khi cướp được thành cũng ngã vật xuống đất ngủ tít. Những vấn đề này thoạt nhìn có vẻ nhỏ nhặt, nhưng nếu ở trên chiến trường thật sự sau này, không cẩn thận sẽ trở thành tổ kiến làm vỡ cả con đê dài ngàn dặm.

Sở Cuồng đã thức rất nhiều đêm để xử lí những vấn đề này. Hắn nghĩ cách làm thế nào điều chỉnh về chiến lược, biến những đặc tính vốn là khuyết điểm của những người này trở thành ưu điểm.

Ngày nào Sở Cuồng cũng bận rộn không ngủ, Nhắm Cửu nhìn rất thương, tối nào cũng nấu một bát cháo cho hắn, đặt ở bên cạnh bàn. Nhưng buổi sáng hôm sau Nhắm Cửu thức dậy, ăn sáng xong đến thăm Sở Cuồng, lần nào bát cháo cũng nguội lạnh mà Sở Cuồng không hề động vào chút nào. Tuy hiểu hắn bận rộn, nhưng nhìn bát cháo đặc lại, trong lòng Nhắm Cửu vẫn cảm thấy không vui.

Tuy nhiên, ai bảo hắn là Sở Cuồng chứ? Nhắm Cửu biết mình không thể mơ tưởng Sở Cuồng hiểu những tình cảm của mình, bởi vì tính người này vốn là như vậy. Ai bảo Nhắm Cửu lại thích một Sở Cuồng như thế? Vì vậy hằng ngày khi Sở Cuồng đi lo công việc, Nhắm Cửu đều luyện tập năng lực người đồng hóa của mình. Dần dần Nhắm Cửu đã có thể thoải mái chuyển đổi giữa người bình thường và người đồng hóa.

Một tháng sau, gia chủ Tiêu gia Tiêu Thế Thành vạch mười tội danh của kim thượng giữa triều đình, phần nộ trách kim thượng tin lời gièm pha, để kẻ gian có thể mượn danh kim thượng hãm hại bách tính. Tiêu Thế Thành lập tức bị một đạo thánh chỉ đẩy vào thiên lao. Hoàng đế hạ lệnh bắt bớ và tịch biên Tiêu gia, lại phát hiện Tiêu phủ rộng lớn không có một bóng người. Mười ngày sau Tiêu Thế Thành bị chém đầu ở cổng chợ.

Lúc tin tức này truyền đến, Nhắm Cửu đang ăn cơm với Phó Thanh Mộ. Khi đó Nhắm Cửu rất chấn động: “Gia chủ Tiêu gia... cứ thế bị chém đầu à?”

Gia tộc họ Tiêu rất lớn, Tiêu Thế Thành chính là gia chủ Tiêu gia, cũng là phụ thân của Tiêu Phi. Ông ta là tể tướng đương triều, quản lí sự vụ trong triều. Còn Tiêu Thế Lệ là em trai Tiêu Thế Thành, bình thường phụ trách giải quyết công việc của Tiêu gia trên giang hồ. Lần này ngay cả gia chủ của mình mà Tiêu gia cũng hy sinh, xem ra đã dự định quyết một trận sống mái, không để cho mình có đường lui.

Phó Thanh Mộ vừa ăn vừa gật đầu: “Đúng vậy. Gã Tiêu Thế Thành đó là tể tướng đương triều. Ông ta dám ngang nhiên trách mắng hoàng đế, còn nói hoàng đế tin lời kẻ gian. Cho dù không phải hoàng đế muốn giết ông ta thì kẻ gian đó cũng phải giết ông ta. Tiêu gia đã tính trước việc này, bằng không cả gia tộc làm sao lại biến mất ngay dưới chân hoàng thành? Ván cờ này của Tiêu gia rất lớn. Tiêu Thế Thành ở trong triều nhiều năm, thế lực rất rộng. Bấy giờ đột nhiên bị chém đầu như vậy, triều đình chắc chắn sẽ đại loạn. Trong triều không yên, đám Sở Cuồng chẳng phải sẽ dễ dàng hành sự hơn hay sao? Cô nương cứ chờ xem vở kịch này đi.”

Nhắm Cửu cảm thấy hơi khó nuốt. Dường như tất cả bọn họ đều không coi cái chết của Tiêu Thế Thành là một việc lớn, chỉ cảm thấy đó là một sự hy sinh hết sức cần thiết. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, đó chính là cha đẻ của Tiêu Phi! Hắn... cũng không có cảm giác gì sao?

Chiều hôm đó Nhắm Cữu nhìn thấy Tiêu Phi ở trên tường thành Giang Châu. Tiêu Phi, Sở Cuồng, Tiêu Thế Lệ, chưởng môn các đại môn phái và Nhắm Cữu cùng đứng trên tường thành, Nhắm Cữu nghe thấy Tiêu Thế Lệ đứng phía trước tuyên bố phải giết hết gian thần trong triều. Khi đó vẻ mặt Tiêu Phi không có gì khác biệt. Bọn họ chính thức trở thành phản quân trong mắt người đời, giờ cao lá cờ khởi nghĩa xua quân bắc tiến.

Tối hôm đó Nhắm Cữu ngủ không ngon. Mặc dù mang danh giáo chủ Kỳ Linh giáo nhưng kì thực cho đến nay cuộc sống của Nhắm Cữu cơ bản không có gì thay đổi. Sở Cuồng sẽ nói với Nhắm Cữu những tính toán của hắn. Mỗi lần cánh phản quân bọn họ đạt được tiến triển gì đó, Sở Cuồng đều đến nói với Nhắm Cữu. Bọn họ đã đánh hạ Giang Châu, bọn họ bắt đầu kế hoạch tiếp theo, bọn họ cần gây rối trên triều đình, vân vân và vân vân. Nhắm Cữu gần như là nhìn mọi người đi tới từng bước một, nhưng khi đứng trên cổng thành, mọi người thật sự giờ cao lá cờ khởi nghĩa lên, Nhắm Cữu mới thật sự ý thức được có những việc không còn giống như trước kia chỉ có mình và Sở Cuồng lo liệu.

Nhắm Cữu biết bọn họ sẽ đi giết hoàng đế, nhưng quay đầu nhìn lại, Nhắm Cữu chợt phát hiện chuyện này tiến triển quá nhanh, nhanh đến mức vượt xa tưởng tượng của nàng. Với tốc độ hiện nay, có lẽ chẳng bao lâu sau họ sẽ có thể công chiếm các trọng điểm quân sự xung quanh thành Giang Châu. Không quá nửa năm, có lẽ bọn họ có thể đánh tới kinh thành, giết hoàng đế, đoạt lại cơ giáp của Sở Cuồng, sau đó bắt tên đầu sỏ Bạch Quý.

Sau đó thì sao? Khi đó đại thù của Nhắm Cữu sẽ được báo. Sở Cuồng cũng bắt được người hắn muốn bắt, hoàn thành nhiệm vụ của hắn. Sau đó hắn sẽ phải trở về, về sao Santa, một ngôi sao xa cuối chân trời mà Nhắm Cữu chỉ có thể nhìn thấy như những ngôi sao khác. Có thể hắn cũng sẽ đưa Nhắm Cữu theo, sau đó cùng Nhắm Cữu đi... giải trừ khế ước. Từ đó...

Mỗi người một nơi...

Bốn chữ này làm cho tâm trạng Nhắm Cữu không yên, Nhắm Cữu không muốn như vậy. Nhìn lại trước kia, Nhắm Cữu không còn người thân, cũng không còn nhà. Nàng là người trên núi Chi Lương, nàng từng làm đầu lĩnh thổ phỉ ở đó. Trước kia nàng từng sống như một người bình thường, việc này những người khác đều sẽ không nhìn thấy được, chỉ có Sở Cuồng từng nhìn thấy. Nhìn đến tương lai, Nhắm Cữu gần như có thể khẳng định không ai có thể cùng nàng trải qua những chuyện nàng và Sở Cuồng đã cùng nhau trải qua từ trước đến nay. Đi qua gian khổ, vượt qua sống chết.

Trong cuộc đời sao còn có thể xuất hiện một Sở Cuồng thứ hai để Nhắm Cữu ái mộ? Cho nên, dù bây giờ Sở Cuồng không hề đáp lại tình yêu của Nhắm Cữu, dù bây giờ ngày ngày bọn họ không nhìn thấy mặt nhau, dù Nhắm Cữu ở bên Sở Cuồng rất khổ cực, Nhắm Cữu vẫn không muốn rời xa hắn.

Phản quân lấy Giang Châu làm cứ điểm, thừa dịp các châu phủ xung quanh còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng xua quân đánh hạ Từ Châu. Thắng lợi của chiến sự làm cho lòng tin của các phái võ lâm tăng mạnh, có cảm giác như chỉ ngày mai đã có thể đánh hạ kinh thành.

Sở Cuồng từ Giang Châu chạy tới Từ Châu, trấn thủ Từ Châu đích thân chỉ huy hành động tấn công Sở Châu. Hắn không cho Nhắm Cữu đi theo, nói là chiến dịch này có khả năng thắng lợi cực lớn, không cần Nhắm Cữu ra tiền tuyến. Kì thực Nhắm Cữu không yên tâm lắm. Dù sao thiết bị nhận biết thân phận của Sở Cuồng cũng ở trên người nàng. Nhưng rồi nghĩ lại, nếu không có sinh vật không mang hình người, khẩu súng phi quân dụng của hắn cũng đã đủ để giải quyết tất cả.

Nhưng hai ngày trước khi cuộc tấn công Sở Châu bắt đầu, Sở Cuồng vẫn gọi Nhắm Cữu đến Từ Châu. Vừa thấy mặt Sở Cuồng sau mấy ngày xa nhau, Nhắm Cữu còn đang thần thờ nhìn hắn, hắn đã nói với vẻ nghiêm nghị: “Đối phương có sinh vật không mang hình người.”

Nhắm Cữu nghe vậy sửng sốt. Cũng phải... Ngoài việc đánh trận, Sở Cuồng không có lí do gì gọi nàng đến đây. Thế là Nhắm Cữu đè nén tất cả mọi tâm tình trong lòng mình, cả nhớ nhung lẫn thất vọng đều thật sự không nên thể hiện trong lúc chiến tranh sôi trào máu nóng như thế này.

“Có mấy con?”, Nhắm Cữu hỏi: “Là loại chúng ta gặp ở Kỳ Linh giáo hay loại chúng ta gặp dưới giếng Kỳ Linh giáo?”

“Đều không phải.” Sở Cuồng kéo Nhắm Cửu lên tường thành Từ Châu, đưa tay chỉ về phía trước: “Hơi hướng từ phía kia bay tới, em dùng trạng thái của người đồng hóa cảm nhận thử xem.”

Nhắm Cửu nghe lời nhắm mắt lại, đến lúc mở ra thì hai mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ. Nhắm Cửu hít sâu một hơi, đột nhiên kinh hãi trợn mắt, đưa tay ôm ngực: “Đó là... cái gì?” Trong không khí không có mùi lạ, nhưng dường như có một hơi hướng kì lạ ập vào khoang mũi, tiếp tục lan xuống tim nòng, bóp chặt trái tim nòng, làm cho nòng hoảng hốt và căng thẳng một cách vô cớ.

“Pheromone - nội tiết tố thông tin hóa học của sinh vật không mang hình người của đối phương.”

Mắt Nhắm Cửu chuyển về màu đen, đưa tay lau trán: “Nhưng... vì sao vừa ngửi được đã làm em hoảng hốt như vậy, toát cả mồ hôi luôn?”

“Bởi vì đối phương đủ lớn mạnh.”

Lúc nói ra mấy tiếng này, sắc mặt Sở Cuồng chưa bao giờ nghiêm nghị đến vậy.

“Là loại sinh vật không mang hình người vẫn đang chiến đấu với hạm đội Bình Minh bên ngoài liên hành tinh Santa. Liên minh liên hành tinh đặt tên cho chúng là Atula.” Sở Cuồng nói: “Phải có cơ giáp mới có thể đối phó bọn chúng.”

Nhắm Cửu nuốt nước bọt. Mặc dù Nhắm Cửu chưa bao giờ thấy thứ gọi là cơ giáp mà Sở Cuồng nói nhưng cũng có thể tưởng tượng được đó là một trang bị rất lợi hại. Một yêu quái ngay cả Sở Cuồng cũng phải dựa vào trang bị mới có thể ứng phó được, một yêu quái mà mới chỉ ngửi thấy mùi đã khiến Nhắm Cửu căng thẳng, vậy mà bây giờ bọn họ phải chiến đấu trong tình trạng tay không tác sát sao?

Sở Cuồng nhíu chặt lông mày: “Điều khiến anh không hiểu là giống sinh vật này ba năm nay mới tiến hóa thành. Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh từ mười năm trước, đáng lẽ không có cơ hội bắt loại sinh vật không mang hình người ở cấp bậc này. Xem ra thí nghiệm của hắn phức tạp hơn anh nghĩ.”

Nhắm Cửu nhìn hắn: “Tạm thời chúng ta chưa tính đến chuyện này. Quái vật lợi hại như vậy, hai chúng ta phải làm thế nào mới có thể giết được nó?”

Sở Cuồng nghiêm mặt nhìn Nhắm Cửu: “Anh sửa lại một chút, là bọn chúng.”

“Bọn chúng?”

“Đúng, có ba con.”

Nhắm Cửu cảm thấy trước mắt tối đen. “Yêu quái lợi hại như vậy mà có những ba con...”, Nhắm Cửu chỉ Sở Cuồng rồi lại chỉ chính mình: “Nhưng chúng ta chỉ có hai con.”

Sở Cuồng nghiêm túc sửa lại lời Nhắm Cửu: “Là hai người.” Hắn quay người đi xuống dưới tường thành, vừa đi vừa nói: “Còn nhớ phát pháo hạt lần trước em bắn rơi phi thuyền cỡ nhỏ không? Trong tình trạng chỉ có hai người chúng ta hiện nay, ba sinh vật không mang hình người này chỉ có thể dùng pháo hạt mới có thể hủy diệt triệt để.”

Nhắm Cửu gật đầu: “Nhớ thì vẫn nhớ, nhưng chẳng phải lần trước sau khi em dùng, anh đã chê trách em sao?”

Sở Cuồng chợt dừng bước quay lại nhìn Nhắm Cửu. “Đó không phải là chê trách.” Hắn quan sát vẻ mặt Nhắm Cửu, sau đó nhìn đi chỗ khác: “Chỉ là phổ cập kiến thức cơ bản về chiến trường.”

“Được rồi, ở thì phổ cập kiến thức cơ bản. Lần trước chẳng phải anh đã phổ cập em thứ đó không thể dùng trên chiến trường hay sao?”

“Cho nên mới nói là phổ cập kiến thức cơ bản.” Sở Cuồng cất bước tiếp tục đi về phía trước: “Nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt, trạng thái khẩn cấp, tuân theo lựa chọn chiến lược tốt nhất, có thể bỏ qua kiến thức cơ bản.”

Nhắm Cửu gật đầu, chớp mắt nhìn hắn: “Anh nói kiểu gì cũng có lí cả. Tóm lại khi đánh nhau với ba quái vật đó, anh muốn em dùng pháo hạt bắn bọn chúng đúng không? Nhưng thời gian tích lũy năng lượng của pháo hạt quá dài, khi bắn lại không dễ ngắm chuẩn. Lần trước phi thuyền lớn như vậy còn đỡ, mèo mù vớ

phải cá rán nên bắn rụng được. Lần này ba con yêu quái có kinh khủng đến mấy cũng không thể to hơn phi thuyền đúng không? Em chắc chắn không bắn trúng được.” Nhắm Cữu dừng lại một lát: “Không bằng giao cho anh, khi đó em phân tán sự chú ý của ba quái vật đó, anh ở phía sau bắn lên chúng.”

Nhắm Cữu cho rằng dù thế nào thì cũng là vũ khí của Sở Cuồng, hẳn sử dụng kiểu gì cũng tốt hơn mình.

Sở Cuồng chợt dừng bước: “Theo lẽ thường, quả thật nên sắp xếp như em nói. Nhưng...” Hắn quay lại thoáng nhìn Nhắm Cữu rồi thở dài: “Thiết bị nhận biết của anh ở trên người em.”

Nhắm Cữu ngăn ra: “Ồ? Nhưng anh vẫn có thể sử dụng thanh kiếm do khẩu súng đó biến thành mà? Em tưởng pháo hạt gì đó không cần nhận biết thân phận chứ?”

“Đương nhiên là cần. Chỉ khi biến thành kiếm thì không cần thôi, bởi vì hai khẩu súng này là loại chế tạo dành riêng cho người đồng hóa.” Sở Cuồng lấy hai khẩu súng một bạc một đen ra cho Nhắm Cữu xem: “Khi khẩu súng này chuyển thành kiếm thì chỉ có người đồng hóa mới có thể sử dụng. Kể cả khi bị lấy cắp, nếu không phải người đồng hóa thì cũng không thể sử dụng thanh kiếm này. Mà người đồng hóa trên sao Santa đều nằm trong sự khống chế của hạm đội Bình Minh, là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ, không bị nghi ngờ về độ trung thành và chuyện phản bội, cho nên trong trạng thái kiếm không cần đổ tài chính vào nghiên cứu phát triển tính năng nhận biết thân phận. Còn trạng thái súng thì bất kì ai cũng có thể sử dụng, một vũ khí quân sự nguy hiểm như thế đương nhiên cần tiến hành phân biệt thân phận liên minh.”

Sở Cuồng đưa khẩu súng màu bạc cho Nhắm Cữu. “Cho nên ngày mai phải trông chờ vào em.” Hắn nghiêm mặt nói: “Tính mạng anh nằm trong tay em.”

Nhắm Cữu cầm lấy khẩu súng, đột nhiên cảm thấy khẩu súng này nặng hơn trước rất nhiều. Nhắm Cữu nhìn Sở Cuồng với ánh mắt sáng rực: “Em nhất định sẽ không bắn chết anh! Dù có phải liều mạng, em cũng sẽ bảo vệ tính mạng anh.”

“Chuyện ngày mai không cần em liều mạng.” Sở Cuồng nói: “Thời gian pháo hạt tích lũy năng lượng quá dài, nếu một phát không thể bắn chết bọn chúng thì cứ giao cho anh.”

“Em...”

Không cho Nhắm Cữu nói tiếp, Sở Cuồng lập tức cướp lời: “Còn nhớ những đau đớn vì cơ bắp và khung xương không thể thích ứng sau khi biến thành người đồng hóa không?”

Nhắm Cữu cúi đầu như một đứa bé bị phụ tử trách mắng: “Nhớ.”

“Nhớ thì tốt. Nếu ngày mai một phát không trúng liền xoay người bỏ chạy. Việc còn lại cứ để anh.” Sở Cuồng cài khẩu súng màu đen của hắn vào túi bên đùi: “Đây là quân lệnh, phải nhớ kĩ!” Nói xong, Sở Cuồng lại nghĩ đến tính tình Nhắm Cữu trước kia, cảm thấy dù hôm nay hắn đã dặn dò như vậy nhưng ngày mai sợ rằng Nhắm Cữu vẫn sẽ không chạy trốn. Hắn phải nói mấy lời tàn nhẫn mới được: “Nếu em ở lại thì có thể sẽ thành gánh nặng của anh, vì thế nhất định phải rời khỏi đó.”

Nhắm Cữu sững người, ngơ ngác nhìn bóng lưng Sở Cuồng đi xa dần. Gánh.. gánh nặng sao? Nhắm Cữu siết nắm đấm, cuối cùng lại chỉ cài khẩu súng màu bạc Sở Cuồng đưa cho vào đai lưng, miệng lẩm bẩm không cam lòng: “Dù anh không nặng lời với em như vậy thì em cũng biết chừng mực.”

Hôm sau Sở Cuồng chinh đồn quân đội, để Tiêu Phi dẫn quân xuất phát đến thành Sở Châu. Nhắm Cữu và Sở Cuồng mặc quần áo của binh lính, Sở Cuồng đi hàng đầu đội quân, còn Nhắm Cữu thì đi sau cùng.

Sở Cuồng nói Atula cực kì nhạy cảm với sát khí nhưng mắt lại không tốt lắm, cho nên dặn Nhắm Cữu cố gắng giữ khoảng cách rồi hành động theo tình hình. Nhưng Nhắm Cữu nhìn đội quân rất dài phía trước, muốn bắn chết Atula từ khoảng cách quá xa mà lại cách nhiều người như vậy thì chẳng phải vô hình trung tăng thêm độ khó cho nhiệm vụ hay sao?

Còn chưa tới trước thành Sở Châu, đội quân do các nhân sĩ võ lâm hợp thành nhất thời xuất hiện sự hỗn loạn. Cổng thành Sở Châu mở toang, trên tường thành không ngờ lại treo đầy thi thể quân triều đình. Máu chảy xuống dưới thành, chảy vào con sông bao quanh thành, nhuộm nước sông thành màu đỏ.

Mùi máu tanh nồng nặc kích thích ngọn tóc Nhắm Cữu chuyển sang màu trắng. Nhắm Cữu cố gắng kiềm chế tâm tình xao động trong lòng, nhưng pheromone của Atula chui vào khoang mũi khiến lòng bàn tay

nàng bắt giặc đồ mồ hôi. Tiểu binh bên cạnh biết thân phận của nàng, hẩn quan tâm hỏi han: “Giáo chủ vẫn ổn chứ?”

Nhắm Cửu ngẩng đầu lên, đôi mắt đã đỏ như máu. Tiểu binh giật mình hoảng sợ, lúc này lại nghe thấy có người trong đội quân phía trước kêu lên: “Đó là cái gì? Cái gì ở trên tường thành kia?”

Nhắm Cửu nhìn lên, bây giờ thị lực của Nhắm Cửu tốt hơn người bình thường rất nhiều, lập tức thấy rõ hình ảnh trên tường thành. Ba sinh vật không mang hình người có thân hình cao hơn đàn ông bình thường khoảng một thước, cái đầu to bằng đầu người thông thường, cái miệng lớn mọc đầy răng nhọn. Miệng nó gần như rộng đến tận mang tai, giống như một loại yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết. Bọn chúng là Atula mà Sở Cuồng nói, và bây giờ bọn chúng đang... ăn thịt người trên tường thành...

“Á...” Có người sợ hãi kêu lên: “Là yêu quái! Bọn chúng đang ăn thịt người!”

“Bọn chúng đang ăn thịt binh lính Sở Châu!”

Hình ảnh trước mắt làm mọi người quá mức khiếp sợ. Tiểu binh bên cạnh Nhắm Cửu cũng quên cả sợ nàng: “Vì sao... Bọn yêu quái này là đồng minh với triều đình cơ mà? Vì sao?”

Vì sao?

Trong lòng Nhắm Cửu hiểu rõ, bởi vì những sinh vật không mang hình người này và chủ của chúng hoàn toàn không coi người trên tinh cầu này là người. Tất cả mọi người đều là vật thí nghiệm, là người phải hy sinh cho thí nghiệm thuộc đồng hóa. Nhắm Cửu là thế, Tiểu Phi là thế, không biết chừng sau này những người đang ở đây cũng sẽ như thế.

Những yêu quái này hoàn toàn không có đồng minh, vì âm mưu của mình, bọn chúng có thể hại chết hàng ngàn hàng vạn người, trực tiếp hoặc gián tiếp... Người thân của Nhắm Cửu... Vừa nghĩ đến đây, lửa giận dâng trào trong lòng Nhắm Cửu, hai bàn tay nắm chặt lại không tự chủ được.

Đúng lúc này, ba sinh vật không mang hình người đang ăn thịt người trên tường thành đồng thời ngừng lại, nhìn về phía đội quân. Tiểu binh bên cạnh Nhắm Cửu nuốt nước bọt thì thầm: “Hình... hình như bọn chúng nhìn về phía này...”

Sở Cuồng quả nhiên nói không sai. Những yêu quái này quả thật cực kì nhạy cảm với sát khí. Trong lúc Nhắm Cửu nghĩ như vậy, ba con Atula đột nhiên hành động nhanh như chớp.

Nhắm Cửu nghiêm mặt, biết ba con yêu quái đó đang xông tới chỗ mình, mái tóc lập tức trắng xóa, tay rút khẩu súng bạc ra. Cùng lúc đó, một bóng đen loáng lên phía trước cánh quân. Đó là Sở Cuồng vung kiếm bay lên, chặn ba con Atula lại giữa không trung.

Hắn không nhìn Nhắm Cửu cái nào, chỉ dựa vào sức mình cầm cự với ba con Atula, dù bọn chúng di chuyển dần đến vùng đất hoang ngoài thành Sở Châu. Thấy hướng hành động của Sở Cuồng, Nhắm Cửu lập tức hiểu ý, nhanh chóng lên tới đó. Nơi này có những bụi cây che chắn, Nhắm Cửu sẽ giấu mình cực tốt. Lần đến sau lưng chúng bắn lên một phát, may mắn thì giết hết cả ba con yêu quái, không may thì bắn chết luôn cả Sở Cuồng. Thế cũng được, Nhắm Cửu nghĩ như trút giận. Đẳng nào thì cũng quá khó ngủ với hắn, vậy thì nàng sẽ chắc chắn rằng sau này người khác cũng không thể ngủ với hắn được.

Nghĩ như thế, tâm tình Nhắm Cửu lại nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhắm Cửu không thể để mình có quá nhiều sát khí, nếu không sẽ bị Atula phát hiện, nếu vậy việc bắn lên bọn chúng sẽ rất khó khăn. Nàng tìm một chỗ nấp kín. Trên người nàng có thiết bị nhận biết thân phận của Sở Cuồng, Sở Cuồng có thể dễ dàng phát hiện đang ở đâu. Có điều những ba con yêu quái... không biết hắn có thể cầm cự được lâu như vậy không.

Nhắm Cửu trong lùm cây đóng tai nghe, tiếng đánh nhau được gió đưa đến càng ngày càng gần chỗ Nhắm Cửu. Nhắm Cửu hít sâu một hơi, sau đó nín thở. Bây giờ nàng chưa thấy Sở Cuồng và đám yêu quái ở đâu, nhưng qua âm thanh có thể đoán được phương hướng đại khái.

Pháo hạt tích lũy năng lượng cần thời gian khá dài, chắc chắn không thể đợi đến lúc họ đánh đến đây mới bắn được, lúc đó nhất định sẽ bị phát hiện. Nhắm Cửu hạ quyết tâm, cắn răng bấm giữ nút bấm khi còn chưa nhìn thấy vị trí cụ thể của Sở Cuồng và đám Atula. Nòng súng phát ra tiếng tí tí, tiếng kêu ngày càng dồn dập, mồ hôi trên trán Nhắm Cửu không ngừng rơi xuống như mưa.

Mau lên! Mau tới đây!

Ánh sáng trắng tích tụ ở nòng súng, bóng dáng Sở Cuồng cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm nhìn của Nhắm Cữu. Nhắm Cữu mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại lập tức căng thẳng. Ba con Atula bám chặt lấy Sở Cuồng, gần như không có khe hở nào. Hơn nữa vị trí đánh nhau đang không ngừng thay đổi, Nhắm Cữu hoàn toàn không thể nào ngắm chuẩn được. Mặc dù đã nghĩ như vậy, nhưng nếu bắn chết cả Sở Cuồng cùng với ba con yêu quái đó thì sau này Nhắm Cữu còn biết sống sao? Phải thu hút bọn chúng tới đây, đồng thời cố gắng không để lộ vị trí của mình. Như vậy mới có thể bắn chết bọn chúng được.

Thu hút... Đúng rồi, phải có sát khí!

Phải giết bọn chúng, phải giết bọn chúng. Nhắm Cữu nghĩ như thế, nhưng trong lúc bối rối lại chỉ thấy sốt ruột, không thể xuất hiện một chút sát khí thật sự nào. Ánh sáng trên đầu súng càng ngày càng chói mắt, bên kia một trong những con Atula chợt nhìn thấy ánh sáng. Nó không tấn công Sở Cuồng nữa, lập tức dừng bước quay lại nhe răng về phía Nhắm Cữu.

Tim Nhắm Cữu thất lại. Nó nhìn thấy thì tốt, nhưng chỉ có một con thì chưa được. Nhắm Cữu phải giết sạch bọn chúng mới có thể yên tâm, làm thế nào thu hút hai con Atula còn lại về phía này đây?

Còn chưa nghĩ ra cách nào, con Atula đó đột nhiên lao về phía Nhắm Cữu. Bóng đen thoáng động, thoát khỏi thế bao vây của hai con Atula còn lại rồi chặn đánh con Atula đó. Thanh trường kiếm màu đen xé rách cổ họng Atula, không giết được nó nhưng đã triệt để chọc giận nó. Con Atula đó tạm thời mặc kệ Nhắm Cữu, vung móng vuốt chém về phía Sở Cuồng. Sở Cuồng bị nó ép phải tránh sang bên cạnh, hai con còn lại cũng sắp sửa đuổi theo.

Thấy Sở Cuồng bị con Atula nổi giận cào rách cánh tay, mắt Nhắm Cữu lập tức đỏ lên. Không ai được phép làm hại Sở Cuồng, hắn là mối liên kết duy nhất với quá khứ của Nhắm Cữu, không ai được phép làm hại hắn! Đột nhiên ba con Atula quay đầu lại, nhe răng hung dữ lao về phía Nhắm Cữu.

Đến đây đi! Tất cả xông đến đây đi!

Nhắm Cữu thả ngón tay ra, ánh sáng trắng rời khỏi nòng súng như một mũi tên. Nghe tiếng kêu thê thảm như xé rách tim gan phát ra từ miệng Atula, Nhắm Cữu lập tức rũ người buông khẩu súng bạc xuống.

Thành công rồi sao? Hắn là thành công rồi, Nhắm Cữu đã nhìn thấy cả ba con Atula lao về phía mình. Vậy bây giờ Sở Cuồng an toàn rồi chứ? Nhắm Cữu ngẩng lên nhìn Sở Cuồng, lại thấy hắn nhìn mình với vẻ sợ hãi: “Nhắm Cữu!”

Trong ấn tượng của Nhắm Cữu, Sở Cuồng luôn bình tĩnh và kiềm chế bản thân. Cho dù buổi tối hôm đó hai người bọn họ uống rượu pha xuân được ở hoa lâu, Nhắm Cữu dụ dỗ được Sở Cuồng động tình, nhưng về mặt hắn vẫn khắc chế. Bây giờ có chuyện gì làm hắn kinh hoàng như thế?

Lúc mùi tanh hôi tạt vào mặt, bên tai Nhắm Cữu mới loáng thoáng nghe thấy tiếng gào kiệt lực của Sở Cuồng: “Tránh ra!”

Mệnh lệnh của Sở Cuồng gần như có một sức mạnh khiến Nhắm Cữu phản xạ cực nhanh. Nhắm Cữu còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng cơ thể đã vô thức lăn sang bên cạnh, vừa vặn tránh được một cú vỗ sát ngay sau lưng. Đó là con Atula vừa rồi phát hiện pháo hạt của Nhắm Cữu. Một cánh tay nó đã biến mất, có lẽ bị phát pháo hạt vừa rồi bắn gãy. Nhưng nó chạy đến sau lưng Nhắm Cữu từ bao giờ?

Nhắm Cữu còn chưa kịp nghĩ thêm, con Atula toàn thân phủ đầy vẩy đen sì đã nhe răng trợn mắt hú dài một tiếng với năng, âm lượng lớn đến mức gần như làm năng điếc tai. Nhưng gay go hơn là Nhắm Cữu nghe thấy tiếng gầm của nó lại thấy tim đập nhanh hơn, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nhất thời hoảng sợ suýt nữa không cầm được khẩu súng trong tay.

Nhắm Cữu ngơ ngác nhìn nó chằm chằm. Vẩy trên người Atula còn nhỏ hơn vẩy rắn nhưng nhìn có vẻ chắc chắn hơn. Cùng với nhịp thở của nó, khe hở giữa những chiếc vẩy cứ giãn ra rồi co lại trông rất đáng sợ. Nhắm Cữu biết mình nên cầm súng bắn nó, nhưng không biết vì sao bây giờ năng lại không thể nhấc tay lên được. Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt đỏ rực của Atula, Nhắm Cữu đã như bị đánh một gậy, toàn thân đều không còn sức lực.

Hơn nữa khẩu súng vừa bắn một phát pháo hạt, trong thời gian ngắn không thể phục hồi năng lượng, bây giờ không khác gì một hòn đá trong tay Nhắm Cừu. Một cái miệng lớn như chậu máu mở ra trước mắt, Atula đột nhiên cắn về phía Nhắm Cừu. Nàng nhắm mắt lại, chờ đợi cảm giác đau đớn xuất hiện, nhưng đợi rất lâu mà không thấy đau. Nàng mở mắt ra xem, lưng Sở Cuồng chắn trước mặt, thanh trường kiếm màu đen ngăn cản con Atula còn sót lại này, nhưng lưỡi kiếm lại bị Atula cắn chặt.

Đầu Atula đẩy về phía trước, Sở Cuồng buộc phải dùng tay còn lại đỡ sống kiếm. Việc so đấu sức mạnh với Atula khiến Sở Cuồng cực kì chật vật, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay hằn, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, cổ gồng bật ra một tiếng qua hàm răng cắn chặt: “Chạy!”

Đồng tử Nhắm Cừu co lại. Bóng lưng Sở Cuồng lúc này trở thành cả thế giới Nhắm Cừu có thể nhìn thấy.

“Nếu em ở lại có thể sẽ trở thành gánh nặng của anh, cho nên em nhất định phải rời khỏi đó.”

Lời Sở Cuồng nói hôm qua vẫn còn vang vọng bên tai. Nhắm Cừu lập tức gạt bỏ mọi tâm tình, cắn răng bỏ chạy rồi co giò chạy như điên.

Nàng còn chưa đủ mạnh để cùng Sở Cuồng đối mặt với kẻ thù nguy hiểm như thế. Cho nên trong thời gian tới, nàng phải cố gắng gấp bội, không được để mình quá mức... vô dụng như hôm nay. Trên con đường sau này có lẽ còn xảy ra chuyện nguy hiểm gấp trăm lần hiện nay, nàng không thể trở thành gánh nặng của Sở Cuồng, nàng phải trở thành trợ lực của hắn!

Phía sau lại có tiếng gào thét của Atula. Nhắm Cừu không nhịn được quay đầu nhìn lại, thấy con Atula đó đã bị Sở Cuồng chém đứt cánh tay còn lại. Động tác của Sở Cuồng cực nhanh, không có một chút do dự nào, lưỡi kiếm xoay ngang chém vào cổ Atula, cạo bay lớp vảy trên vai nó. Tiếng kêu của Atula gần như xé rách màng nhĩ người nghe.

Lưỡi kiếm cuối cùng dừng lại trên cổ Atula, không phải vì Sở Cuồng muốn dừng lại mà vì vảy trên cổ nó vừa to vừa dày nên trường kiếm của hắn bị cản lại. Hắn quát khê một tiếng, có tiếng lách cách vang lên, những chiếc vảy lớn trên cổ Atula lập tức vỡ vụn. Nhưng lúc này Atula như đã mất lí trí, nó không trốn không tránh, để mặc lưỡi kiếm phá vụn lớp vảy bên cổ, lao đầu cực nhanh đến trước mặt Sở Cuồng. Sở Cuồng còn chưa phản ứng lại thì Atula đã cắn vào đầu hắn.

Đồng tử Nhắm Cừu co lại, hình ảnh trước mắt dường như trở nên rất chậm.

Nhắm Cừu nhìn thấy Sở Cuồng nghiêng đầu đi tránh được đòn chí mạng này nhưng lại bị Atula cắn vào vai. Atula ngẩng đầu lên vung vẩy như cắn một thứ đồ chơi. Dường như Nhắm Cừu có thể nghe thấy tiếng xương gãy và da thịt bị xé rách của Sở Cuồng. Không được...

Trong cơn đau đớn, Sở Cuồng vẫn giữ lí trí tỉnh táo như thường. Hắn dùng bàn tay có thể hoạt động, đâm một kiếm vào sống lưng Atula từ phía sau. Atula đau đớn ngẩng đầu hú lên, há mồm quát Sở Cuồng đi. Lực quát cực lớn khiến Sở Cuồng suýt nữa đập gãy cây cổ thụ trăm năm sau lưng. Trên người hắn có quá nhiều vết thương, đến nỗi người khác không phân biệt được máu đang chảy ra từ vị trí nào trên người hắn.

Trường kiếm màu đen cắm trên lưng Atula, dường như nó đã mất cảm giác đau, tung người nhảy đến trước mặt Sở Cuồng, há mồm định xé xác Sở Cuồng nuốt vào bụng. Đúng lúc này một luồng sát khí mãnh liệt ập tới sau lưng khiến Atula cảm nhận được sự nguy hiểm, không thể không xoay người gầm lên về hướng phát ra sát khí.

Trong chớp mắt, một bóng người lao tới trong tiếng hú dài xen lẫn với tiếng gió gào thét. Atula đã mất hai cánh tay không ngăn cản được, lập tức bị đè ngã xuống đất. Chuôi thanh trường kiếm màu đen chống xuống đất, mũi kiếm đâm lên xuyên thủng ngực nó.

Atula không kêu ra tiếng được nữa, bởi vì cổ họng nó đã bị Nhắm Cừu bóp chặt. Cái đuôi Atula quét qua quét lại trên mặt đất nhưng không thể gơ lên được. Đôi mắt đỏ ngầu của nó dần nhắm lại, lớp vảy màu đen trên người bắt đầu trở nên xám xịt. Hơi thở của Atula biến mất.

Sở Cuồng ho mấy tiếng, yếu ớt giơ tay lên lau máu bên khóe miệng: “Anh bảo em chạy đi cơ mà...”

Hơi thở của Nhắm Cừu vẫn nặng nề, mái tóc cũng vẫn trắng như tuyết. Sở Cuồng nheo mắt nhìn kĩ, cảm thấy hình như mình hoa mắt, màu tóc Nhắm Cừu dường như trắng hơn trước một chút...

“Nhắm Cữu?”

Hắn gọi tên Nhắm Cữu nhưng Nhắm Cữu không có phản ứng, vẫn bóp chặt cổ Atula đến tận lúc toàn thân nó biến thành màu xám cũng không buông tay. Sở Cuồng phát hiện tình hình của Nhắm Cữu không ổn, hắn ôm ngực vùng vẫy đứng dậy. Hệ thống phục vụ trong tai liên tục nhắc nhở hắn không nên hoạt động nhưng hắn không có tâm tư để ý. Nhưng sau khi đi được một bước, hắn chợt dừng lại khi nhìn thấy dáng vẻ của Nhắm Cữu vừa quay phắt lại.

Mắt Nhắm Cữu đã biến thành màu đỏ sậm, da trắng đến mức dị thường, răng nanh dài ra như động vật đâm thủng môi dưới. Máu từ miệng chảy ngoằn ngoèo xuống cằm, tí tách nhỏ xuống bộ mặt đã biến thành màu xám ngoét của Atula, nhìn không khác gì Nhắm Cữu vừa hút máu Atula.

Sở Cuồng biết đây không phải hình dạng của người đồng hóa bình thường. “Nhắm Cữu!” Hắn bình tĩnh gọi tên Nhắm Cữu, hy vọng nàng có thể lấy lại lí trí: “Atula đã chết, cả ba con đều bị tiêu diệt.” Hắn đi về phía trước một bước thăm dò, Nhắm Cữu lại cảnh giác, tiếng gầm gừ trầm đục phát ra từ cổ họng, nghe không giống giọng nói người đồng hóa có thể phát ra mà giống như... sinh vật không mang hình người.

Trái tim Sở Cuồng thất lại. Hắn chợt phát hiện thí nghiệm của Nhắm Cữu có lẽ không thành công như hắn tưởng.

“A! Ở bên này!”

Đang trong lúc căng thẳng, đột nhiên có tiếng nói vang lên. Sở Cuồng quay sang nhìn, đó là Tiêu Phi, Phó Thanh Mộ và Lâm Cẩm Phong đã tìm đến nơi. Phó Thanh Mộ than một tiếng: “Đi lâu như vậy không về, bọn ta còn tưởng đã xảy ra chuyện gì... Ôi, Cữu cô nương, cô nương đang đề lên một trong những con yêu quái ăn thịt người vừa rồi đấy à? Có thể cho đạo sĩ ta xem không?”

“Không được lại đây!”

“Đừng qua đó!”

Sở Cuồng và Tiêu Phi đồng thời lên tiếng nhưng dường như đã muộn. Nhắm Cữu lập tức cử động, thân hình bay ra như một mũi tên, lao thẳng về phía Phó Thanh Mộ.

Phó Thanh Mộ thấy thế thất kinh, hai tay che ngực: “Làm gì thế? Làm gì thế?” Nhìn thấy đôi mắt đỏ sậm và răng nanh mọc dài của Nhắm Cữu, Lâm Cẩm Phong đứng sững tại chỗ. Chỉ có Tiêu Phi phản ứng khá nhanh, cởi áo choàng trên người ra ném tới trùm lên đầu Nhắm Cữu rồi xoay người chạy về phía Sở Cuồng.

Phó Thanh Mộ lập tức đuổi theo, nhưng Lâm Cẩm Phong lại ngơ ngác đứng đờ ra đó. Phó Thanh Mộ quay lại gọi hắn: “Đứng đực ra đấy làm gì? Mau tránh ra!”

Lúc này Nhắm Cữu đã xé rách áo choàng của Tiêu Phi, lao tới đề lên người Lâm Cẩm Phong đẩy hắn ngã xuống đất rồi há miệng cắn vào cổ hắn. Phó Thanh Mộ hít mạnh một hơi, Tiêu Phi sắc mặt nặng nề, lúc này lại thấy Sở Cuồng chống kiếm khắp khiêng đi đến chỗ Nhắm Cữu.

Bên này, Lâm Cẩm Phong cảm thấy cổ họng đau đớn, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt của Nhắm Cữu đã cắn chặt vào cổ hắn. Hắn gần như có thể nghe thấy âm thanh Nhắm Cữu phát ra khi nuốt máu. “Cữu cô nương...” Trong lòng Lâm Cẩm Phong cực kì rối loạn, cơ thể mất máu quá nhanh khiến đầu óc hắn choáng váng. Hắn muốn đẩy Nhắm Cữu ra, nhưng cánh tay giờ lên chỉ có thể nắm lấy bờ vai gầy yếu của nàng. Gây yếu ngoài dự liệu của hắn.

Hắn không đủ sức đẩy Nhắm Cữu ra, bàn tay trượt xuống dọc theo cánh tay nàng. Đột nhiên nàng văng mạnh ra. Trước khi Lâm Cẩm Phong ngất đi, hai chiếc răng nanh đã rút ra khỏi cổ hắn, Nhắm Cữu lăn mấy vòng trên mặt cỏ rồi bị một người khác đề lên.

Là Sở Cuồng. Một cánh tay hắn hoàn toàn không thể nhắc lên như bị tàn phế. Trên bộ quần áo đen không thấy máu, nhưng những giọt máu vẫn nhỏ xuống không ngừng. Sở Cuồng đâm Nhắm Cữu một cú thật mạnh, vết máu lập tức in lên má Nhắm Cữu như được đóng dấu đỏ. Hắn còn chưa kịp nói gì, Nhắm Cữu vừa bị đánh một cú đột nhiên vùng lên đề Sở Cuồng xuống, nàng cúi đầu cắn vào cổ Sở Cuồng như vừa rồi đã cắn Lâm Cẩm Phong.

“Cuối cùng em đã làm được.” Sở Cuồng nói nhỏ: “Việc đẩy ngã anh ấy...”

Thân hình Nhắm Cửu đột nhiên cứng đờ, dần dần có dấu hiệu run rẩy. Tiếng rên rỉ vùng vẫy phát ra trong cổ họng như đang đấu tranh tư tưởng quyết liệt. Một hồi lâu sau, Nhắm Cửu nhả miệng ra, lại khó chịu co người lại.

Một tay Sở Cuồng vòng qua lưng đẩy Nhắm Cửu xuống, để nàng ngoan ngoãn nằm trên ngực hắn, sau đó vỗ nhẹ vào lưng nàng như vỗ về một đứa trẻ.

“Bình tĩnh lại, Nhắm Cửu.” Hắn nói: “Anh vẫn ở đây.”

Lâm Cẩm Phong quay đầu sang nhìn họ. Hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng và... thương xót như thế trên gương mặt vị tả hộ pháp thần bí của Kỳ Linh giáo này.

Dần dần, cơ thể Nhắm Cửu không còn run rẩy, lẳng lặng nằm yên trên ngực Sở Cuồng như không còn chút hơi sức nào nữa. Mái tóc trắng như tuyết từ từ biến thành màu đen.

Phó Thanh Mộ hết sức thận trọng đi tới. “Cửu cô nương không sao rồi chứ?” Hắn hỏi Sở Cuồng: “Tình hình này là thế nào? Hai vị đến đây đánh yêu quái cơ mà? Tại sao cuối cùng Cửu cô nương lại biến thành yêu quái?”

Tay Sở Cuồng vỗ lưng Nhắm Cửu hai cái nữa rồi mới dừng lại. “Đã đánh hạ thành Sở Châu chưa?” Hắn không trả lời câu hỏi của Phó Thanh Mộ mà đưa mắt nhìn về phía Tiêu Phi bên cạnh.

Tiêu Phi gật đầu: “Quân phòng thủ của triều đình trong thành không có tên nào còn sống, đều bị quái vật giết chết vô cùng thảm. Ta đã sai người cùng người dân trong thành chôn cất bọn họ, cũng đã sai người loan tin hoàng đế thất đức, dung túng yêu vật gây họa cho trăm họ ra ngoài. Cục diện tiếp theo rất có lợi cho chúng ta.”

Sở Cuồng gật đầu: “Lấy ba chiếc cánh đến. Ta tạm thời mất năng lực hành động.” Hắn dừng lại một lát: “Ngoài ra đừng để người khác biết Nhắm Cửu đã làm bọn ta bị thương.”

Phó Thanh Mộ gật đầu: “Tất nhiên rồi, nếu không lại có người nói ra nói vào.”

Lâm Cẩm Phong cũng mở miệng: “Ta nhất định sẽ không để mọi người hiểu lầm Cửu cô nương.”

Hiểu lầm sao?

Hệ thống phục vụ trong tai Sở Cuồng vẫn không ngừng nhắc nhở hắn, khuyên hắn buông Nhắm Cửu trên người xuống, bởi vì sức nặng của Nhắm Cửu sẽ ép lên những vết thương trên người hắn. Nhưng hắn lại không nỡ buông tay. Nghĩ đến dáng vẻ Nhắm Cửu vừa rồi, nghĩ đến sự hoảng sợ của Nhắm Cửu sau khi tỉnh lại, Sở Cuồng chỉ muốn ôm nàng chặt hơn, chặt hơn nữa.

46. Chương 46 (tập 2 - Chương 17)

Nhắm Cửu nói: “Cháu thích anh ấy, rất thích anh ấy, thích anh ấy nhất.”

Đêm đến, trăng sáng sao thưa, màn đêm sáng mờ, trong thành Sở Châu nhà nhà treo phướn trắng trước cửa, khắp nơi có thể nghe thấy tiếng khóc đau thương. Quá nửa quân đội triều đình chết trên tường thành Sở Châu hôm nay là trai tráng Sở Châu. Phó Thanh Mộ ngồi trên mái nhà lợp ngói xanh của sương phòng châu phủ, tay cầm vò rượu, vừa nghe tiếng khóc phía xa vừa lẳng lặng uống rượu. Nhớ lại hai chiếc răng nanh trong miệng Nhắm Cửu và hình ảnh Nhắm Cửu uống máu như đói khát khi đè lên Lâm Cẩm Phong và Sở Cuồng, Phó Thanh Mộ không nhịn được che miệng, vẻ cà lơ phất phơ biến thành nghiêm túc hiểm thấy, cặp mắt xuống, suy nghĩ sâu xa.

Uống máu sao!

Cửa phòng bên dưới mở ra kéo kẹt. Phó Thanh Mộ đưa mắt nhìn. Nhắm Cửu từ trong phòng đi ra, bước chân lảo đảo, ngay cả giày cũng không đi, gần như là gồng gượng đi ra ngoài sân. Phó Thanh Mộ tung

người nhảy xuống chặn Nhấm Cửu lại: “Cửu cô nương, cô nương mới nghỉ được mấy canh giờ, chắc chắn vẫn còn đau lắm. Cô nương đừng đi lung tung, mau về nằm nghỉ tiếp đi!”

Nhấm Cửu ngẩng đầu nhìn hấn, thân thể chợt ngã sang một bên. Phó Thanh Mộ vội vàng đỡ lấy Nhấm Cửu: “Ai da, đã nói là phải nghỉ ngơi...”

Hấn còn chưa dứt lời, Nhấm Cửu đã tóm cánh tay hấn, chỉ chỉ cổ họng mình. Phó Thanh Mộ hiểu ý: “A, ta hiểu rồi. Cô nương lại không nói được đúng không? Thế mới bảo cô nương phải về nằm nghỉ... Cô nương đi tìm Sở Cuồng à? Sở huynh cũng đang nằm nghỉ trong phòng mình. Trước khi ngủ, Sở huynh đã dặn người khác không được quấy rầy trong mười hai canh giờ gì đó, bây giờ cô nương đến cũng không gặp được Sở huynh.”

Mười hai canh giờ... Nhấm Cửu biết hấn đang tự chữa trị thân thể. Nhấm Cửu hiểu tính Sở Cuồng, nếu không phải bị thương cực kì nặng, hấn sẽ không bao giờ tiến vào trạng thái ngủ đông trong “thời kì chiến tranh” như hiện nay.

Đều tại nàng... Nhấm Cửu nhớ mình đã làm gì. Khi đó nhìn thấy Atula cản vai Sở Cuồng hất đi, trong lòng Nhấm Cửu chỉ có một ý nghĩ điên cuồng nổi lên, không ai được làm Sở Cuồng bị thương, không ai được làm hại tính mạng Sở Cuồng. Sau đó Nhấm Cửu dường như trở lại gian phòng kim loại bị bắt đến lần trước. Quý Thần Y tiêm một mũi thuốc vào người nàng, trái tim đau đến căng phồng như sắp nổ tung, máu trong người chảy rất nhanh, nhanh đến mức như vô số mũi dao xé nát cơ thể từ bên trong. Nhưng tình hình lại không giống hôm đó, Nhấm Cửu không đau đến mức ngất xỉu. Kì thực ban đầu Nhấm Cửu vẫn có ý thức, phải đi đối phó Atula, phải triệt để diệt trừ con quái vật đe dọa tính mạng Sở Cuồng này.

Nhưng khi tính mạng Atula bị kết liễu trong tay nàng, tính hiếu sát trong lòng nàng đột nhiên lại trở dậy. Nhấm Cửu muốn bóp nát nhiều thứ hơn, khao khát phát tiết sát ý nồng nặc trong người, thậm chí là muốn... hút máu.

Lúc lao về phía Lâm Cẩm Phong, Nhấm Cửu gần như đã không khống chế được thân thể mình nữa. Cho nên nàng tấn công Lâm Cẩm Phong chỉ để hút dòng máu ấm áp của hấn, bổ sung cho trái tim gần như đã khát khô vì ngọn lửa trong người. Sau đó... nàng... cắn Sở Cuồng... hút máu Sở Cuồng. Rõ ràng hấn là người nàng muốn bảo vệ mà lại bị chính nàng làm bị thương. Vừa nghĩ đến việc này, Nhấm Cửu gần như không đứng vững được nữa.

Phó Thanh Mộ vội vàng đỡ Nhấm Cửu: “Cửu cô nương, ta nói này, cô nương nghe lời ngoan ngoãn về nằm nghỉ đi. Lúc Sở huynh tỉnh lại, nếu cô nương còn nằm bẹp như vậy, Sở huynh nhất định sẽ quở trách cô nương.”

Nhấm Cửu gạt đầu, để cho Phó Thanh Mộ dìu mình về phòng. Đắp chăn cho Nhấm Cửu xong, Phó Thanh Mộ kéo ghế đến ngồi bên cạnh giường: “Biết cô nương bây giờ không buồn ngủ, ta nói chuyện với cô nương một lát.”

Nhấm Cửu chớp mắt nhìn hấn, sau đó vất vả đưa tay lên ra hiệu cho hấn giơ tay về phía mình rồi viết vào lòng bàn tay hấn: “Lâm Cẩm Phong bị tôi cắn có bị thương nặng không?”

Phó Thanh Mộ cân nhắc một lát, đáp: “Cũng bình thường, bị thương không nặng lắm, có điều mấy ngày nay thân thể chắc sẽ hư nhược một chút. Nhưng ta thấy tên đó bị cô nương cắn mà hình như không tức giận gì cả, cô nương đừng suy nghĩ nhiều.”

Nhấm Cửu im lặng một lát. Trong phòng yên tĩnh nên có thể nghe thấy tiếng kêu khóc của phụ nữ nhà nào đó từ bên ngoài truyền đến. Nhấm Cửu quay đầu nhìn ra cửa sổ, Phó Thanh Mộ gãi đầu: “Cả buổi tối đều như thế. Quân đội thành Sở Châu đều là các thanh niên trẻ tuổi. Trong thành người đầu bạc tiền người đầu xanh, khó tránh khỏi bị thương.”

Nhấm Cửu nghe vậy lặng lẽ siết chặt nắm đấm.

Phó Thanh Mộ nói chuyện với Nhấm Cửu một lát rồi cáo từ. Hấn định đứng dậy ra về, Nhấm Cửu giữ tay hấn, viết vào lòng bàn tay: “Vì sao anh cũng phải uống máu?”

Phó Thanh Mộ sững ra, cười nói: “Nhịn cả một buổi tối, cuối cùng cô nương cũng hỏi ra câu này.” Hấn phát tay: “Không phải chuyện gì không thể nói ra. Đến lúc Sở huynh cũng tỉnh lại, ta sẽ nói với hai vị luôn

thể. Tồi nay cô nương đừng nghĩ ngợi gì, cứ ngủ đi.”

Nhắm Cửu nằm trên giường, suy nghĩ hỗn loạn. Nàng vốn cho rằng đêm nay mình nhất định sẽ không ngủ được, nhưng không ngờ vừa nhắm mắt lại thì cơn buồn ngủ đã lập tức tràn tới. Chỉ một lát sau nàng đã ngủ thiếp đi.

Nhắm Cửu ngủ rất lâu, đến lúc tỉnh lại thấy Sở Cuồng đã ngồi bên cạnh mình. Hắn đang cầm một thứ kì quái đâm vào cánh tay Nhắm Cửu. Nàng nhú mày, thấy máu mình thoáng cái đã tràn vào một thứ bẹp bẹp làm nó phồng lên, không khỏi tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn Nhắm Cửu: “Tỉnh rồi à? Đây là máy xét nghiệm máu cỡ nhỏ, giúp anh phân tích tình hình thân thể em.”

Nhắm Cửu đương nhiên biết vì sao hắn phải đâm thứ này vào tay mình, thế là lại đưa tay ra thêm một chút nữa: “Lấy nhiều máu một chút có thể phân tích rõ ràng hơn không?” Nhắm Cửu còn muốn biết cơ thể mình bây giờ rốt cuộc ra sao hơn cả Sở Cuồng, vì sao cơ thể lại không nghe theo sự khống chế của nàng nữa? Ánh mắt Nhắm Cửu bất giác nhìn vào cổ Sở Cuồng nhưng lại không nhìn thấy vết thương của hắn vì cổ áo hắn dựng lên che khuất chỗ bị nàng cắn hôm trước. Chắc là hắn cố tình không muốn để nàng nhìn thấy. Ánh mắt nàng trở nên âm ảm.

“Cơ thể em dường như có phản ứng ngoài dự tính với thuốc đồng hóa. Trước đây anh đã chủ quan, không tìm hiểu tình hình thân thể em kĩ hơn. Ngoài thử máu, anh còn muốn lấy nhiều thông tin về cơ thể em hơn.”

“Thông tin gì?”

“Sau khi tiêm thuốc đồng hóa, khi không chuyển đổi, thân thể em có gì khác thường không? Chẳng hạn như cơ thể khó giữ thăng bằng hoặc chu kì sinh lí không ổn định.”

Nghe thấy Sở Cuồng nghiêm túc thảo luận với mình những chuyện này, Nhắm Cửu đã hoàn toàn miễn dịch. Nàng chăm chú suy nghĩ một lát: “Từ lúc rời núi Chi Lương, chúng ta cả ngày chạy ngược chạy xuôi, chu kì của em đã không đều lắm, cho nên chuyện này không có gì lạ. Còn cảm giác thăng bằng gì đó dường như tốt hơn trước kia một chút. Nếu nói có gì khác thường, ngũ quan nhạy bén hơn trước có tính không?”

“Đây là chuyện bình thường.” Sở Cuồng trầm ghi nhớ trong lòng rồi lập tức hỏi tiếp: “Lần đầu tiên tỉnh lại sau khi bị tiêm thuốc, cơ thể em có gì khó chịu không?”

“Khó chịu thì không, nhưng vì giác quan đột nhiên nhạy bén hơn rất nhiều nên không quen được.” Nhắm Cửu nghĩ một lát: “À, đúng rồi. Lần đầu tiên em tỉnh lại trong nhà trọ, cổ họng không phát ra âm thanh được. Nhưng sau đó lúc chạy đến bờ suối, nhìn thấy anh thì đột nhiên lại có thể mở miệng nói chuyện. Khi đó em không quá để ý, bây giờ đột nhiên anh hỏi đến, dường như đó chính là chỗ khó chịu.”

“Không thể nói được?”, Sở Cuồng cau mày. Hắn bảo Nhắm Cửu há miệng ra, kiểm tra cổ họng cho Nhắm Cửu: “Nói đến chuyện này, lần đầu tiên sử dụng sức mạnh của người đồng hóa quá độ, sau khi cơ thể có thể cử động trở lại, hình như em cũng không thể nói được.”

Nhắm Cửu gật đầu: “Hôm qua cũng thế.”

Sở Cuồng nhú mày, nghiêm mặt nói: “Như vậy là thuốc có ảnh hưởng nhất định với hệ thống phát âm của em. Bây giờ không có thiết bị khác nên không thể kiểm tra toàn diện cho em được. Tóm lại trong tình hình hiện nay, sau này em cố gắng ít chuyển hóa thành người đồng hóa thì tốt hơn.”

Nhắm Cửu kinh ngạc, trợn mắt nhìn hắn: “Như vậy sao được...” Như vậy sao được, như vậy thì chẳng phải nàng sẽ trở thành một người hoàn toàn vô dụng hay sao? Trong mắt Nhắm Cửu không giấu nổi sự ủ rũ. Sau khi có được năng lực của người đồng hóa, Nhắm Cửu dần dần trở lại là Nhắm Cửu ngông nghênh trước kia, cũng càng ngày càng vui vẻ. Sở Cuồng biết đó là bởi Nhắm Cửu một lần nữa tìm được vị trí của mình trên cuộc đời này, tìm được giá trị của bản thân đối với thế giới này. Chính sức mạnh của người đồng hóa đã mang đến sự tự tin cho Nhắm Cửu.

Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đột nhiên hắn nói với Nhắm Cửu sau này không thể sử dụng năng lực mà Nhắm Cửu vẫn lấy làm tự hào này nữa. Điều này rõ ràng đã cướp đi sự tự tin của Nhắm

Cửu một lần nữa, buồn bã là khó tránh khỏi. Sở Cuồng chỉ nghĩ đến đó, hần mấp máy môi muốn an ủi nàng mấy câu. Nhưng một người không hiểu rõ về chuyện tình cảm sao có thể nhanh chóng nghĩ ra lời gì quan tâm dịu dàng để an ủi người khác? Thế là sau một hồi lâu yên lặng, hần mở miệng nói: “Anh mang mẫu máu đi phân tích trước. Vì phải thử máu nên vừa này anh không gọi em dậy ăn. Trên bàn có cháo, em rửa mặt súc miệng xong thì ăn cho đỡ đói.”

Nhắm Cửu ủ rũ gật đầu.

Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu một lát, cuối cùng không nói gì nữa, xoay người định bước ra ngoài.

“Vết thương...” Nhắm Cửu sau lưng hần nhỏ giọng cất lời: “Vết thương đã đỡ chưa?”

Sở Cuồng nghiêm mặt trả lời: “Tự chữa trị mười hai canh giờ, nội thương cơ bản đã khỏi hần. Có điều trong vòng mười ngày không thể chuyển sang trạng thái người đồng hóa. Anh đã bàn bạc với Tiêu Phi và các trưởng môn, để tránh lại gặp phải sinh vật không mang hình người, dự định tạm nghỉ ở Sở Châu nửa tháng, chỉnh đốn quân đội, chờ xem diễn biến.”

Hần trả lời nghiêm túc, Nhắm Cửu cũng không có gì để nói nữa. Cuối cùng lúc hần bước ra ngoài, sắp sửa khép cửa phòng lại, Nhắm Cửu mới khẽ nói một câu: “Xin lỗi anh!”

Sở Cuồng khựng lại, lúc này mới biết hôm nay Nhắm Cửu buồn có lẽ không phải chỉ vì không thể sử dụng sức mạnh của người đồng hóa nữa mà còn áy náy vì đã dùng sức mạnh này làm hần bị thương.

“Không cần tự trách mình. Đó không phải là ý muốn của em”, nói xong câu này, hần khép cửa lại. Hần đứng yên trước cửa một lát, tiếng Phó Thanh Mộ chợt vang lên bên cạnh: “Sở huynh cứ thế đi luôn à?”

Sở Cuồng quay lại nhìn hần một cái: “Ồ. Mẫu máu cần phân tích kiểm nghiệm thật sớm.” Như vậy hần mới có thể sớm biết cơ thể Nhắm Cửu rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, hần mới có thể nhanh chóng tìm được phương pháp giải quyết vấn đề này, mới có thể làm cho Nhắm Cửu trở lại bình thường, mới có thể bảo đảm sau này Nhắm Cửu sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Phó Thanh Mộ thở dài một tiếng: “Cửu cô nương thật là đáng thương...”

Sở Cuồng nhìn hần.

“Sở huynh tốt xấu gì cũng nên nói với cô ấy thêm mấy câu. Hôm qua Sở huynh không thấy cô ấy...”

“Nói nhiều cũng vô ích.” Sở Cuồng nói: “An ủi không có ý nghĩa bằng hành động.”

Phó Thanh Mộ nắm tay lại: “Có lúc thật sự muốn thấy Sở huynh ăn quả đắng.”

“Ta không ăn thứ đó.” Sở Cuồng nói xong quay người đi về phía phòng hần.

Phó Thanh Mộ nhìn bóng lưng hần, ngán ngẩm bĩu môi rồi mở cửa vào phòng Nhắm Cửu. Đi vòng qua bình phong, hần thấy Nhắm Cửu đang ngồi bên bàn ăn cháo, nhưng nói chính xác thì không phải là ăn cháo mà chỉ là làm động tác ăn cháo.

Phó Thanh Mộ biết Nhắm Cửu nghe thấy những lời hần và Sở Cuồng nói ngoài cửa.

“Cửu cô nương...”

Nhắm Cửu quay lại thoáng nhìn Phó Thanh Mộ, sau đó bưng cháo lên húp một ngụm. “Tôi không sao”, Nhắm Cửu giải thích: “Tôi biết Sở Cuồng vẫn luôn như vậy.”

Từ đầu đến giờ vẫn luôn như thế.

Mấy ngày sau đó, ngoài bàn bạc các kế hoạch sau này với nhân sĩ võ lâm, thời gian còn lại, Sở Cuồng gần như đều dùng để phân tích mẫu máu của Nhắm Cửu. Dù hần đã rất cố gắng, nhưng vì thiếu thốn thiết bị Sở Cuồng cũng đành lực bất tòng tâm. Nếu có thể tìm được cơ giáp thì tốt rồi, ít nhất thiết bị trên cơ giáp có thể phân tích được trong loại thuốc tiêm vào người Nhắm Cửu có chứa gene của chủng loại sinh vật không mang hình người nào.

Hần đang suy nghĩ thì chợt nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng vào, hần nhìn ra ngoài cửa sổ, qua tầng tầng trúc xanh có thể thấy Nhắm Cửu đang chơi trò bịt mắt bắt dê với một lũ trẻ con.

Nhắm Cửu bình thường không có việc gì làm, ở một mình trong phòng thì buồn nên thỉnh thoảng lại đi chơi trong châu phủ Sở Châu. Châu phủ vốn có thị vệ tôi tớ, con cái những người này cũng ở trong phủ. Sau mấy ngày qua lại, Nhắm Cửu đã trở nên thân quen với đám trẻ con này, mấy hôm nay buồn chán quá nên thường chơi trò chơi với chúng. Một cô nương lớn hơn đám trẻ con mười tuổi mà chơi với bọn chúng không có ngần cách gì, nhanh chóng trở thành thủ lĩnh của lũ trẻ.

Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu từ cửa sổ. Dù bị bịt mắt nhưng Nhắm Cửu vẫn bắt đám trẻ con phát nào trúng phát đấy, sau khi bắt được lại cù làm đứa trẻ bị bắt vừa cười vừa giãy giụa trong lòng nàng. Nhắm Cửu cũng vui vẻ cười khanh khách: “Hồ Tử, em còn chạy nữa không? Lần này bị chị bắt được rồi nhé!”

“Ha ha ha, Cửu gia nhận nhầm người rồi, em là Hắc Tử!” Đứa trẻ vùng thoát khỏi tay Nhắm Cửu, vừa chạy sang bên cạnh vừa cười. Nhắm Cửu xấn tay áo cười to: “Bắt nhầm người cũng không sao! Hôm nay chị phải bắt hết lượt tất cả các em!”

Sở Cuồng như mất hồn nhìn nụ cười của Nhắm Cửu. Hắn tạm thời đặt số liệu trên tay xuống, chăm chú nhìn nàng. Bên ngoài đang nắng đẹp, gió thổi hiu hiu, những sợi tóc dính đầy mặt Nhắm Cửu vì chơi đùa quá vui vẻ, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc Sở Cuồng thấy hình ảnh này thật đẹp. Nhìn Nhắm Cửu như thế này, dường như tất cả mọi chuyện phiền lòng đều có thể tạm thời dẹp qua một bên. Nhắm Cửu vốn nên là người vui vẻ như vậy, hắn muốn làm cho Nhắm Cửu tiếp tục vui vẻ như vậy, chứ không phải như hôm đó...

Sắc mặt Sở Cuồng hơi tối đi, lại nhìn về phía số liệu đang cầm trong tay. Kết quả xét nghiệm máu đơn giản của Nhắm Cửu không hề khác những người đồng hóa thành công thông thường, nhưng rốt cuộc điều gì đã dẫn đến sự biến đổi lần thứ hai của Nhắm Cửu? Nghĩ đến đôi mắt đỏ sẫm và mái tóc trắng tinh như tuyết của Nhắm Cửu hôm đó, sắc mặt Sở Cuồng không khỏi ảm đạm.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cười sảng khoái của Nhắm Cửu: “Phó Thanh Mộ! Xem anh trốn đi đâu!”

Ngay sau đó vang lên tiếng cười đùa của đám trẻ con.

Sở Cuồng ngược mắt nhìn ra ngoài sân, một tay Nhắm Cửu tóm cổ áo Lâm Cẩm Phong mới đi vào sân. Lâm Cẩm Phong cũng không cảm thấy khó xử, thoải mái để Nhắm Cửu nắm cổ áo mình, khẽ cười nói: “Cửu cô nương, cô nương bắt nhầm người rồi!”

“Nói vậy, tôi làm sao bắt nhầm người được.” Nhắm Cửu bỏ tám vải bịt mắt xuống, cười tít mắt nhìn Lâm Cẩm Phong: “Hơ hơ, Phó Thanh Mộ, anh định lừa tôi à?”

Lâm Cẩm Phong sửng sốt, bị Nhắm Cửu làm cho không hiểu ra sao. Đúng lúc này Phó Thanh Mộ trốn trên nóc nhà kêu lên: “Cửu cô nương! Đạo sĩ ta ở trên nóc nhà cơ mà! Bình thường cô nương động thủ với đạo sĩ ta cũng đành chịu, nhưng bây giờ tại sao lại tóm cổ áo Lâm công tử người ta? Một đại cô nương mà không biết e thẹn gì à?”

Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn, trông thấy Phó Thanh Mộ liền cau mày: “Sở Cuồng, sao anh cũng biết nói đùa chứ?”

Phó Thanh Mộ sửng sốt: “Trời đất ơi!” Hắn từ nóc nhà nhảy xuống trước mặt Nhắm Cửu: “Cửu cô nương nhìn kĩ đi. Khuôn mặt ta như hoa như ngọc, đâu có điểm gì giống cái bản mặt lạnh như băng của Sở Cuồng chứ?”

Nhắm Cửu ngoan ngoan quan sát hắn, sau đó càng lúc càng cau mày chặt hơn.

Đám trẻ con bên cạnh không hiểu chuyện gì, cũng hòa theo: “Cửu gia lại nhận nhầm người rồi!”, “Trí nhớ của Cửu gia còn kém hơn cả nội em!”

Sở Cuồng nghiêm mặt mở cửa ra ngoài, cất bước đi thẳng đến trước mặt Nhắm Cửu, sầm mặt nhìn Nhắm Cửu chằm chằm. Sự xuất hiện đột ngột của hắn làm đám trẻ con xung quanh im thinht, dường như bọn chúng đều hơi sợ hắn. Sở Cuồng không quan tâm đến thần sắc những người xung quanh, nghiêm mặt hỏi Nhắm Cửu: “Nhắm Cửu, anh là ai?”

Nhắm Cửu ngược mắt nhìn hắn một cái, bị vẻ nghiêm nghị của hắn làm cho do dự: “Sở... Sở Cuồng?”

Lâm Cẩm Phong bên cạnh nhíu mày: “Sở huynh, huynh làm cô ấy sợ đấy.”

Sở Cuồng không đáp lời Lâm Cẩm Phong, lại đưa tay chỉ Lâm Cẩm Phong, hỏi Nhấm Cửu: “Hắn là ai?”

“Này này, Sở huynh, huynh đang làm gì vậy?”, Phó Thanh Mộ cũng không nhịn được mở miệng: “Mấy ngày không nhìn thấy mặt, vừa xuất hiện đã hù dọa Cửu cô nương người ta rồi.”

Sắc mặt Sở Cuồng sầm xuống: “Yên lặng!” Hắn nhìn Nhấm Cửu chăm chăm, không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên mặt Nhấm Cửu, nhưng lúc này về mặt Nhấm Cửu rất ngỡ ngàng: “Bọn họ nói hắn là Lâm Cẩm Phong.”

Nghe thấy lời này, hai người đứng bên cạnh đều sửng sốt. Thế nào là bọn họ nói?

“Bản thân em cho rằng hắn là ai?”

Nhấm Cửu lại nhìn Lâm Cẩm Phong: “Hắn rõ ràng chính là Phó Thanh Mộ mà.”

Thấy vẻ mặt cực kì hoang mang của Nhấm Cửu, hai người bên cạnh mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Phó Thanh Mộ thậm chí giơ tay huơ huơ trước mắt Nhấm Cửu: “Cửu cô nương, cô nương thật sự không phải đang đùa với bọn ta đấy chứ?”

Nhấm Cửu nhìn hắn lắc đầu.

Sở Cuồng quay lại hỏi đám trẻ con đứng xung quanh: “Cô ấy bắt đầu nhận nhầm người từ bao giờ?”

Một đứa trẻ bạo dạn trả lời: “Cửu gia ngay từ đầu đã nhận nhầm người, từ trước đến nay chưa bao giờ nhận đúng. Hôm nay nhận đúng thì ngày mai lại gọi sai.” Một đứa trẻ bên cạnh rụt rè tiếp lời: “Em đã nói với Cửu gia rất nhiều lần rằng em tên là A Tru, nhưng chị ấy lại luôn gọi em là Thiết Đản.”

Sở Cuồng nhíu mày nhìn Nhấm Cửu: “Em nhận nhầm người, vì sao không nói với anh?”

Nhấm Cửu gãi đầu: “Em còn chưa quen hết bọn nó, nhận nhầm là chuyện rất bình thường mà. Em không để ý lắm, hơn nữa...”, Nhấm Cửu cúi đầu xuống: “Mấy ngày nay anh rất bận rộn mà...”

Hắn bận rộn vì Nhấm Cửu, nhưng lại lơ là chính bản thân Nhấm Cửu. Sở Cuồng yên lặng một lát: “Là sơ suất của anh. Em vào nhà đi, nói với anh thật tỉ mỉ về những thay đổi của cơ thể em mấy ngày nay.”

Nhấm Cửu không đi: “Không có thay đổi gì khác, cơ thể rất khỏe, không có bệnh tật gì.” Nhấm Cửu giơ cánh tay lên, nắn bóp: “Anh xem này, em khỏe lắm.” Nói đến đây, Nhấm Cửu hơi cúi đầu xuống: “Em không sao, em sẽ không trở thành gánh nặng của anh đâu.”

Trái tim Sở Cuồng thất lại như bị người nào đó bóp chặt: “Em...” sao lại là gánh nặng của anh chứ?

Hắn còn chưa nói hết câu đã có người ngắt lời. “Sao cô nương có thể nghĩ như vậy được?” Lâm Cẩm Phong sốt ruột nắm cánh tay Nhấm Cửu: “Cửu cô nương sao có thể tự coi nhẹ mình như thế, nếu cô nương không khỏe thì đương nhiên phải chữa trị, sao có thể coi là gánh nặng được?”

Nhấm Cửu quay sang nhìn hắn, sau đó gãi gãi đầu, ánh mắt hơi ngượng ngùng nhìn bàn tay hắn đang nắm cánh tay mình.

Lâm Cẩm Phong thấy thế mới rút tay lại.

Phó Thanh Mộ bên cạnh nhếch miệng nhìn, ánh mắt đưa qua đưa lại giữa Sở Cuồng và Nhấm Cửu. Thấy sắc mặt Sở Cuồng sa sầm đến mức đáng sợ, hắn nghĩ bụng đáng đời gã họ Sở không biết ăn nói, sau đó cười giả hòa: “Ai da ai da, bây giờ không có chuyện gì quan trọng bằng tìm hiểu xem rốt cuộc Cửu cô nương bị bệnh gì. Sở huynh xem xem, tại sao đang yên đang lành mà Cửu cô nương cứ nhận nhầm người như vậy?”

Sở Cuồng lắc đầu. Bây giờ nếu muốn dựa vào thiết bị thử máu đơn sơ để phát hiện kiểu gene của Nhấm Cửu rốt cuộc xảy ra thay đổi gì thì quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Hắn cũng không đoán được bây giờ Nhấm Cửu bị làm sao, tình hình của Nhấm Cửu không giống bất cứ người đồng hóa nào hắn từng gặp. Vì vậy bây giờ cũng không thể chữa trị cho Nhấm Cửu được. Hắn thở dài một tiếng: “Đành phải quan sát xem thế nào đã. Trong lúc không có cách nào khác, anh đã chế ra ba viên thuốc ức chế sức mạnh của người

đồng hóa, mặc dù chỉ trị phần ngọn nhưng có vẫn hơn không.” Hấn gọi Nhắm Cửu: “Vào phòng đi, anh cho em uống một viên xem sao.”

Nhắm Cửu ngoan ngoãn đi theo hấn vào phòng.

Trong phòng Sở Cuồng bữa bộn hơn bình thường rất nhiều. Trước kia bất kể ở sơn trại trên núi Chi Lương hay là ở Kì Linh giáo, phòng Sở Cuồng bao giờ cũng sạch sẽ gọn gàng. Đây là lần đầu tiên Nhắm Cửu nhìn thấy giấy tờ bừa bãi đầy dưới đất, trên bàn bày đầy những thứ kì quái như vậy. Nhắm Cửu giẫm lên giấy dưới nền nhà, thấy hơi kinh ngạc: “Giấy đất lắm.”

Sở Cuồng không để ý đến ý kiến này của Nhắm Cửu, hấn ra hiệu bảo nàng ngồi xuống rồi đưa cho nàng một viên thuốc hình bầu dục màu trắng: “Anh không đảm bảo có thể chữa khỏi triệu chứng nhận nhầm người của em hiện nay. Có điều sự thay đổi của em mới xuất hiện sau khi biến thành người đồng hóa. Thuốc này áp chế sức mạnh của người đồng hóa trong thân thể em, chắc là có thể ít nhiều giảm bớt triệu chứng này.”

Nhắm Cửu cầm viên thuốc nhưng không cho vào miệng ngay mà ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng, đôi mắt vẫn đen trắng rõ ràng như trước kia. Ai có thể nghĩ rằng khi đôi mắt này trở nên đỏ sậm, Nhắm Cửu lại muốn uống máu người khác?

“Sở Cuồng! Nếu em uống viên thuốc này, sau này có sinh vật không mang hình người đến tấn công thì làm thế nào?”

“Để anh đối phó!”

Bốn tiếng này rất mạnh mẽ kiên định. Nhắm Cửu cup mắt: “Dường như mỗi lần đến thời khắc máu chốt là em lại không giúp được gì...”

Cảm giác trái tim như bị bóp nghẹt lại xuất hiện. Sở Cuồng lập tức nói: “Không, em đã giúp anh rất nhiều. Trước giờ may mà có em giúp đỡ.”

Nhắm Cửu ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn hấn.

Vốn khi nói câu này vẫn cảm thấy hơi ngượng mồm, nhưng nhìn thấy sắc mặt Nhắm Cửu như vậy, Sở Cuồng chợt thấy càng mềm lòng hơn. Kì thực chỉ là một câu nói, có thể làm cho Nhắm Cửu vui vẻ như thế là đáng giá lắm rồi. Nếu như Nhắm Cửu thích nghe, có lẽ hấn nên tính chuyện học cách nói những lời có cánh không có giá trị thực tế gì như thế này.

Nhắm Cửu ngẩng đầu nuốt viên thuốc, sau đó nhìn Sở Cuồng, nói nghiêm túc: “Em không biết vì sao mình lại nhận nhầm người, nhưng em nhất định sẽ không nhận nhầm anh.” Trong đôi mắt đen láy của Nhắm Cửu chỉ có bóng dáng Sở Cuồng: “Nếu như... em nói là nếu như, nếu như có một ngày em không cẩn thận nhận nhầm thì nhất định là không phải em cố ý.” Nhắm Cửu đưa tay ra nắm cánh tay Sở Cuồng: “Anh phải hứa không được giận em.”

Sở Cuồng cúi xuống nhìn, lúc này mới phát hiện hai tay Nhắm Cửu đã trở nên gầy yếu nhợt nhạt mà hấn không hề hay biết. Trước kia Nhắm Cửu là một cô gái rất khỏe mạnh. Sở Cuồng lại ngẩng đầu nhìn Nhắm Cửu, trong giọng nói của hấn có một sự thương cảm mà chính hấn cũng không hề phát hiện: “Anh sẽ không giận.”

Nhắm Cửu toét miệng cười.

*

Hai ngày sau, cuối cùng Nhắm Cửu cũng nhận nhầm Sở Cuồng. Hôm đó trời âm u như sắp mưa, Nhắm Cửu ngồi trong phòng nhìn rừng trúc bên ngoài đung đưa theo gió. Sở Cuồng mang thuốc đến cho Nhắm Cửu, gõ cửa đi vào, còn chưa đi đến bên cạnh Nhắm Cửu thì nàng đột nhiên mở miệng nói: “Phó Thanh Mộ, anh nghĩ bây giờ Sở Cuồng đang làm gì?”

Sở Cuồng chết sững, bởi vì lúc này trong phòng chỉ có hai người bọn họ, làm gì có Phó Thanh Mộ nào ở đây? Hấn lắc đầu: “Nhận nhầm rồi. Uống thuốc đi!”

Nhắm Cửu quay lại, ngẩn ngơ nhìn Sở Cuồng rất lâu, sau đó nhú mào: “Thế anh là ai?”

Sở Cuồng lại sững người: “Anh là Sở Cuồng.”

Nhắm Cửu cau mày lắc đầu: “Anh là Sở Cuồng? Tôi sẽ không nhận nhầm Sở Cuồng. Anh không phải anh ấy.”

Sở Cuồng khẽ thở dài: “Em cứ uống thuốc đi đã.”

Nhắm Cửu tránh bàn tay hắn đưa tới, lúc đứng dậy làm đổ ghế, vẽ cảnh giác lộ rõ trên mặt: “Bây giờ tôi không nhận rõ người khác, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nhận nhầm Sở Cuồng. Anh định lừa tôi uống thuốc để hại tôi... Hừ.” Nhắm Cửu hừ lạnh một tiếng, đưa tay vào trong người rút ra khẩu súng màu bạc Sở Cuồng cho mình.

Tình hình trở nên nghiêm trọng rồi. Sở Cuồng nghiêm mặt: “Đặt súng xuống, không được sử dụng bừa bãi.”

“Biến ra ngoài!”

Nghe thấy ba tiếng này từ miệng Nhắm Cửu, nhìn sắc mặt lạnh như băng trước mắt, Sở Cuồng nhất thời không phản ứng lại kịp. Lúc này tiếng Phó Thanh Mộ vang lên ngoài cửa: “Ôi mẹ ơi, hai người định giết nhau đấy à?”

Nhắm Cửu nhìn ra ngoài cửa: “Phó Thanh Mộ?”

Phó Thanh Mộ vỗ vỗ ngực: “Còn may là hôm nay cô nương nhận ra đạo sĩ ta, nếu không thì thật là xui xẻo.” Hắn vừa nói vừa hết sức thận trọng đi men tường vào trong phòng: “Cửu cô nương, đồ vật trên tay cô nương quá nguy hiểm, cô nương cất đi rồi nói tiếp.”

Nhắm Cửu nhìn Phó Thanh Mộ rồi lại nhìn Sở Cuồng, vẽ mặt vẫn cảnh giác nhưng lại lộ rõ sự không tin tưởng đối với bản thân mình và cả vẻ hoang mang: “Hắn nói hắn là Sở Cuồng, nhưng tôi không quen hắn.”

Phó Thanh Mộ cũng ngẩn ra. Mấy ngày nay Nhắm Cửu luôn nhận nhầm người nhưng chưa bao giờ nhận nhầm Sở Cuồng. Hôm nay đột nhiên xảy ra chuyện này, Phó Thanh Mộ cũng rất ngạc nhiên: “Nhưng người này... đúng là Sở Cuồng, Sở huynh. Không sai đâu, cô nương nhìn bản mặt lạnh như xác chết đó xem, đúng là Sở huynh.”

Nhắm Cửu cực kì hoài nghi nhìn Sở Cuồng một lát, sau đó chậm rãi hạ khẩu súng trên tay xuống, cất vào trong áo.

Lúc này Phó Thanh Mộ mới thở phào, nhỏ giọng nói: “Sở huynh, lúc nào Cửu cô nương nhận ra Sở huynh, Sở huynh phải tìm cơ hội lấy lại vũ khí của Cửu cô nương. Nếu không biết đâu có lúc Cửu cô nương bắn chết ta hoặc những người khác thì không hay lắm.”

Sở Cuồng không lên tiếng. Hắn có thể tưởng tượng được, khi nào Nhắm Cửu tỉnh táo, nếu hắn đòi lại khẩu súng đó thì về mặt Nhắm Cửu sẽ buồn bã thế nào. Hoặc là không cần hắn đến đòi Nhắm Cửu thứ gì, khi Nhắm Cửu có thể nhận ra hắn, nhớ lại chuyện này, nhất định Nhắm Cửu sẽ cảm thấy cực kì đau khổ và bất lực. Bởi vì Nhắm Cửu đã chia súng vào hắn, đây là chuyện ngay cả hắn cũng không ngờ đến.

“Các hạ đưa thuốc cho cô ấy.” Sở Cuồng đưa cho Phó Thanh Mộ viên thuốc màu trắng: “Bây giờ cô ấy vẫn đề phòng ta.” Bỏ lại câu này, hắn xoay người đi ra ngoài, sắc mặt không có gì khác thường.

Phó Thanh Mộ đưa viên thuốc cho Nhắm Cửu. Thấy Nhắm Cửu vẫn nhìn theo bóng dáng Sở Cuồng bên ngoài cửa sổ, Phó Thanh Mộ thở dài: “Bây giờ biết mình nhận nhầm người rồi chứ?”

Nhắm Cửu cầm lấy viên thuốc, lắc đầu: “Mặc dù anh đã nói như vậy nhưng tôi vẫn không tin hắn là Sở Cuồng. Tôi không quen hắn.” Từ khuôn mặt đến thần sắc, Nhắm Cửu đều cảm thấy kẻ trước mặt là một người xa lạ.

Phó Thanh Mộ cũng nhìn ra bên ngoài, đúng lúc thấy Sở Cuồng quay lại nhìn về phía phòng Nhắm Cửu. Phó Thanh Mộ sờ sờ mũi: “Lần này cô nương cho hắn ăn quả đắng thật rồi.”

Đến tối, bên ngoài bắt đầu mưa to như trút. Sở Cuồng đến cùng ăn cơm với Nhắm Cửu, Nhắm Cửu ngoan ngoãn ngồi bên bàn cầm đũa chờ cơm ăn, dường như đã quên chuyện đuổi Sở Cuồng ra ngoài sáng nay. Sở Cuồng ngồi xuống bên cạnh Nhắm Cửu, Nhắm Cửu lại nhìn ra ngoài: “Hôm nay Sở Cuồng lại không đến ăn cơm với chúng ta sao? Mấy ngày nay anh ấy cứ ở lì trong phòng làm gì vậy?”

Tiếng lằm bằm khe khẽ lọt vào tai khiến hấn chết sững. Hấn ngẩng đầu nhìn Nhắm Cữu, định mở miệng giải thích nhưng nghĩ đến chuyện sáng nay lại ngậm miệng không nói gì. Đến tận lúc Phó Thanh Mộ từ ngoài cửa đi vào, trên gương mặt Nhắm Cữu lập tức lộ ra nụ cười: “Sở Cuồng, ăn cơm thôi!” Phó Thanh Mộ ngẩn người, vừa định mở miệng giải thích lại thấy Sở Cuồng bên cạnh Nhắm Cữu khẽ lắc đầu. Nghĩ đến cảnh Nhắm Cữu chìa súng vào Sở Cuồng sáng nay, Phó Thanh Mộ nuốt nước bọt đi tới, không nói một lời.

Bát đĩa trên bàn đã bày xong, Nhắm Cữu múc cho Phó Thanh Mộ một bát canh, sau đó bắt đầu cười tí tít mắt ăn cơm. Trong bữa cơm, hai người đàn ông cực kì lặng lẽ, chỉ có Nhắm Cữu luôn mỉm cười, ánh mắt còn thỉnh thoảng nhìn về phía Phó Thanh Mộ. Phó Thanh Mộ thật sự cảm thấy khó nuốt. Nhắm Cữu nhận nhầm hấn thành Sở Cuồng, nhìn hấn chằm chằm đã đành. Nhưng Sở Cuồng tại sao cũng đặt đĩa xuống nhìn hấn chằm chằm chứ? Sắc mặt này chẳng phải là cố tình không cho hấn ăn cơm sao.

Cố chịu đựng đến lúc Nhắm Cữu ăn no đặt bát xuống, Phó Thanh Mộ thở phào một hơi, đang định mau chóng đặt bát ra về, Nhắm Cữu lại sáng mắt nhìn hấn: “Ngày mai cũng đến cùng ăn cơm chứ?”

Phó Thanh Mộ liền cảm thấy cực kì khó xử. Không đến? Không đến thì hấn đi đâu ăn cơm? Hấn không thể sai người nấu cơm đưa đến phòng mình như Sở Cuồng. Nhưng nếu đến... Nhỡ đâu Nhắm Cữu vẫn nhận nhầm hấn thành Sở Cuồng thì làm thế nào? Bữa cơm này ăn như tra tấn, hấn đã khổ lắm rồi. Phó Thanh Mộ đảo mắt, thôi thì mặc kệ, ngày mai ai biết Nhắm Cữu sẽ nhận nhầm ai thành Sở Cuồng chứ? Bây giờ cứ đồng ý để Nhắm Cữu vui mới là quan trọng.

“Ồ.” Phó Thanh Mộ cười nhận lời: “Ngày mai lại đến cùng ăn cơm.”

Nhắm Cữu cũng không phát hiện sắc mặt hay giọng điệu của hấn có gì không đúng, vui sướng đi về phòng mình.

Phó Thanh Mộ thở phào nhẹ nhõm: “Sở huynh, huynh đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy. Cữu cô nương coi ta là huynh, ta có thể làm thế nào khác được? Lúc đầu huynh lại không cho ta nói...”

Sở Cuồng trầm mặc rất lâu: “Ta sợ cô ấy có hành vi quá khích.”

Phó Thanh Mộ thở dài: “Loại thuốc đó của huynh rất cuộc có tác dụng không? Sao ta thấy không có hiệu quả gì?”

Sở Cuồng lắc đầu. Hấn cũng không biết, bây giờ thậm chí hấn không biết vì sao Nhắm Cữu lại biến thành như vậy, đừng nói đến chuyện chữa khỏi cho Nhắm Cữu.

Cơn mưa rào kéo dài suốt đêm. Sáng hôm sau trời nắng đẹp, không khí hết sức trong lành, mang đến một chút tươi sáng cho thành Sở Châu sau mấy ngày u ám. Đám trẻ con trong châu phủ vui vẻ chạy ra sân, chạy đến trước cửa phòng Nhắm Cữu, vừa gõ cửa vừa gọi to: “Cữu gia, Cữu gia, chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Tiếng gọi đánh thức Sở Cuồng đang nhắm mắt dưỡng thần sau một đêm không ngủ. Hấn đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Nhắm Cữu mở cửa, cười hì hì nói với đám trẻ con: “Hôm nay không chơi với các em nữa. Chị phải đến nhà bếp nấu cơm trưa.”

“Ồ... Bây giờ còn lâu mới đến giờ ăn trưa, Cữu gia đi chơi với bọn em một lát đi!”

Nhắm Cữu lắc đầu, đám con nít lại ồn ào lôi kéo. Đến tận lúc Nhắm Cữu nghiêm mặt gõ vào đầu mấy cậu bé nghịch ngợm, lũ trẻ mới chịu chạy đi. Nhắm Cữu vừa đi đến nhà bếp vừa hát. Sở Cuồng nhìn tài liệu xếp đầy trong phòng, suy nghĩ một hồi, cuối cùng mở cửa ra đi theo Nhắm Cữu.

Từ lúc chiến sự bắt đầu, Sở Cuồng càng ngày càng ít khi ở bên Nhắm Cữu như trước. Dường như đã lâu lắm rồi hấn không nhìn thấy Nhắm Cữu vui vẻ hoạt bát vào sáng sớm như vậy. Nhắm Cữu vừa đi vừa chào những người hầu trong châu phủ gặp trên đường, xem ra mấy ngày nay đã làm quen với không ít người. Đi vào nhà bếp, các sư phụ nấu bếp đã làm xong bữa sáng, đang rửa bát. Nhắm Cữu hỏi mượn một kệ bếp rồi bắt đầu đi qua đi lại chọn nguyên liệu nấu ăn, dáng vẻ hết sức chăm chú.

Nghĩ kĩ lại thì Sở Cuồng dường như chưa bao giờ ăn một bữa cơm Nhắm Cữu nấu. Lúc trước ở sơn trại núi Chi Lương, tuy cũng là Nhắm Cữu nấu cơm nhưng khi đó hấn không quen với thói quen ăn uống ở tỉnh cầu này nên không ăn miếng nào. Sau đó rời khỏi núi Chi Lương, hồi hải ngược xuôi, nếu không ăn uống tạm

bộ trên đường thì cũng ăn trong phủ của người khác. Hắn chưa bao giờ từ từ thưởng thức những món ăn Nhấm Cửu nấu.

Giấu mình sau một bụi cây bên ngoài nhà bếp, Sở Cuồng yên lặng nhìn Nhấm Cửu trong bếp vui vẻ nấu nướng, vừa hát vừa cười như bất cứ người bình thường nào khác trên tinh cầu này. Nếu không gặp hắn, có lẽ cuộc sống của Nhấm Cửu bây giờ vẫn vui vẻ và đơn thuần như vậy.

“Ồ, Sở huynh, sao huynh lại ở đây?”, Phó Thanh Mộ cầm một hồ lô rượu đi tới sau lưng Sở Cuồng: “Vừa rồi thấy Tiêu Phi đi tìm huynh đấy.”

“Hắn có việc gì à?”

“Không biết.” Phó Thanh Mộ nhún vai: “Ta hết rượu nên vội đến nhà bếp lấy rượu uống, không có thời gian hỏi hắn.”

Sở Cuồng lại nhìn Nhấm Cửu đang bận rộn trong bếp, dặn dò Phó Thanh Mộ một câu rồi rời khỏi đó: “Để ý cô ấy nhé!”

Tiêu Phi báo cho Sở Cuồng không ít tin tốt. Mấy ngày hôm trước bọn họ tung tin thánh thượng thất đức dung túng yêu vật, các thành trấn xung quanh Sở Châu, Từ Châu và Giang Châu có phản ứng cực kì có lợi đối với phản quân, đã có mấy thành trấn lần lượt ủng hộ khẩu hiệu diệt gian thần của bọn họ, cũng có không ít thổ hào nông dân đứng lên khởi nghĩa. Vài ngày nữa tin tức truyền đi xa hơn, có lẽ tình thế sẽ còn tốt hơn bây giờ. Đến lúc đó thiên hạ đại loạn, chuyện ép hoàng đế thoái vị sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sở Cuồng nghe xong liền nói: “Ta không có ý định can thiệp vào việc nội chính của các vị. Mục đích của ta chỉ là bắt Bạch Quý, áp tải về liên minh để liên minh trừng phạt. Còn bây giờ ta đối phó với quân vương của các vị là vì hắn gây trở ngại cho ta. Ta chỉ cần huỷ bỏ năng lực hành chính của hắn để hắn không có khả năng giúp Bạch Quý nữa là được. Còn chuyện ép thoái vị hay lật đổ chính quyền là chuyện của các vị.”

Tiêu Phi khẽ cười: “Tả hộ pháp quả thực không phải người thường, ngay cả hoàng đế cũng không muốn làm.”

“Ta không hứng thú với việc làm vua một cõi.” Nói xong hắn nhìn sắc trời bên ngoài: “Sắp trưa rồi, ta đi ăn cơm. Nếu có chuyện quan trọng để buổi chiều bàn tiếp.”

Tiêu Phi uống một ngụm trà, đưa mắt nhìn Sở Cuồng đi khỏi đó.

Từ lúc biến thành người đồng hóa phục vụ hạm đội Bình Minh, Sở Cuồng rất ít khi chờ mong chuyện gì. Thắng lợi của chiến sự chẳng qua là kết quả của kế hoạch tác chiến chu đáo trước đó. Xua đuổi sinh vật không mang hình người ra khỏi phạm vi thiên hà chẳng qua là kết quả khi từng bước thực hiện kế hoạch. Thậm chí hắn cũng không chờ mong gì về cuộc sống sau khi xuất ngũ. Trong cuộc xâm lấn quy mô lớn của sinh vật không mang hình người lần đó, hắn đã mất cha mẹ, mất quê hương, biến thành quái vật bị người đời sợ hãi. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, lúc đó Sở Cuồng đã chết. Sau khi bị tiêm thuốc đồng hóa, tỉnh lại trong phòng bệnh, sự tồn tại của hắn là thừa thãi. Hắn chỉ đang dùng thời gian dư thừa để làm những việc trong kế hoạch. Cho nên đâu có gì đáng chờ mong.

Nhưng bây giờ dường như hắn bắt đầu có một chút chờ mong, chờ mong xem thức ăn Nhấm Cửu nấu sẽ như thế nào, chờ mong xem lúc nhìn thấy hắn, Nhấm Cửu có thể tươi cười gọi tên hắn hay không.

Đứng bên cạnh bàn ăn, Sở Cuồng nhìn thấy những món Nhấm Cửu làm cũng đơn giản và khoáng đạt như tính tình nàng. Tất cả các món ăn đều đựng trong đĩa to, trên bàn chỉ bày được năm đĩa đã không còn chỗ trống. Mỗi món ăn đương nhiên đều không đẹp mắt tinh tế như đầu bếp châu phủ làm, nhưng ngửi mùi thơm, nhìn màu sắc phối hợp cũng biết Nhấm Cửu đã rất dụng tâm. Hơn nữa cả năm đĩa đều là các món chay. Nhấm Cửu vẫn nhớ hắn không bao giờ động vào thịt. Nhưng vấn đề duy nhất là Nhấm Cửu không nhận ra hắn.

Nhấm Cửu ngồi trên ghế, tay chống cằm, chớp mắt nhìn ra cửa rồi lại nhìn Sở Cuồng lăm lăm: “Tiêu Phi, hôm nay anh cũng đến phòng tôi ăn cơm, sao Sở Cuồng còn không tới?”

Sở Cuồng không trả lời. Đợi một lát nữa, cuối cùng Sở Cuồng đứng lên, ra sân đi một vòng, lòi Phó Thanh Mộ từ trên nóc nhà xuống, sầm mặt ra lệnh cho hắn: “Đi ăn cơm!”

Phó Thanh Mộ hơi đỏ mặt vì uống rượu: “Cửu cô nương hôm nay vẫn không nhận ra huynh à?”

Sở Cuồng im lặng lôi Phó Thanh Mộ vào nhà.

Hai người bước vào cửa, Nhấm Cửu nhìn mặt hai người rồi lại tiếp tục chống cằm nhìn ra ngoài cửa. Phó Thanh Mộ thấy thế nhỏ giọng thì thầm: “Tài nhĩ, hôm nay cũng không nhận nhầm ta thành Sở huynh, xem ra Cửu cô nương sẽ phải đợi cả ngày rồi. Chúng ta đi đâu để bắt một Sở Cuồng đến cho Cửu cô nương đây?”

Sở Cuồng yên lặng một hồi lâu: “Gọi Lâm Cẩm Phong tới đây.”

Phó Thanh Mộ chớp mắt: “Không phải chứ? Gã thiếu chủ nhà họ Lâm đó có ý đồ với Cửu cô nương mà! Đến lúc đó Cửu cô nương nhận nhầm Lâm Cẩm Phong thành Sở huynh... tên nhóc con nhà họ Lâm đó không phải chính nhân quân tử như ta, biết đâu hắn lợi dụng lúc Cửu cô nương nhận nhầm mà làm chuyện gì đó bất lợi, đến lúc mất vợ không biết Sở huynh khóc với ai?”

Khóe miệng Sở Cuồng giật giật. Thực ra nếu theo tính toán của hắn trước kia, có một người như Lâm Cẩm Phong động lòng với Nhấm Cửu là một chuyện không thể tốt hơn được nữa. Hắn có gia thế, có ngoại hình, gần như hoàn toàn phù hợp với một đồng tiêu chuẩn tìm tướng công mà Nhấm Cửu nói với hắn. Quan trọng nhất là người này được Nhấm Cửu cứu hai lần, trong lòng không chỉ nảy sinh tình yêu mà còn có ngưỡng mộ và cảm kích, tình cảm như vậy sẽ tương đối khó biến chất. Quả thực là lựa chọn tốt nhất cho mùa xuân thứ hai của Nhấm Cửu.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng thời gian chưa qua bao lâu, Sở Cuồng lại đã hoàn toàn không muốn giao phó Nhấm Cửu cho người khác nữa. Cho dù biết tâm tư của Lâm Cẩm Phong, biết Lâm Cẩm Phong là người thích hợp với Nhấm Cửu, hắn cũng hoàn toàn không muốn... giao Nhấm Cửu cho Lâm Cẩm Phong.

Thân thể cô gái này là của hắn, trái tim là của hắn, tính mạng lấy lại được sau khi chết cũng là của hắn, hắn đã vô cùng vất vả khổ sở bởi xác Nhấm Cửu từ giữa đồng xác chết. Hắn và Nhấm Cửu đã đi quãng đường rất dài, đã có quá nhiều kỉ niệm, hắn đâu nỡ để những kí ức về một người khác ghi đè lên kí ức về hắn? Nhưng khi đã vứt bỏ tất cả mọi vấn đề khác, bây giờ quan trọng nhất là Nhấm Cửu không nhận ra hắn.

Thức ăn trên bàn nguội dần theo thời gian, ánh mắt Nhấm Cửu cũng dần dần trở nên ảm đạm. Nhớ lại hình ảnh Nhấm Cửu vừa khê hát vừa rửa rau trong bếp, Sở Cuồng quay sang nói với Phó Thanh Mộ: “Người nào cũng được. Chỉ cần Nhấm Cửu cho rằng hắn là ta thì cứ bắt hắn ngồi xuống ăn cơm.” Hắn không nỡ để Nhấm Cửu thất vọng. Cho dù phải tìm người thay thế cũng được, hắn không muốn Nhấm Cửu thất vọng về hắn.

Phó Thanh Mộ nhìn Sở Cuồng: “Hê hê, hôm nay Sở huynh đã biết thương người ta rồi đấy.” Thấy Sở Cuồng liếc mắt nhìn, Phó Thanh Mộ vội nói: “Được được được, ta đi tìm người. Ồi... Đều là lỗi của ta, chỉ vì để Cửu cô nương vui vẻ nhất thời mà hôm qua tự nhiên lại nhận lời cô ấy trưa nay đến ăn cơm.”

Phó Thanh Mộ ra ngoài tìm hai gã sai vặt đến, làm bộ làm tịch đi qua trước cửa, nhưng Nhấm Cửu đều không nhận nhầm bọn họ là Sở Cuồng. Thế là Phó Thanh Mộ lại chạy đi tìm Lâm Cẩm Phong tới. Nhấm Cửu cũng không nhận Lâm Cẩm Phong là Sở Cuồng. Cuối cùng Phó Thanh Mộ cắn răng đi lôi cả Tiêu Phi đến, nhưng Nhấm Cửu chỉ coi hắn như người lạ, nhìn hắn một cái rồi lại chăm chăm nhìn ra ngoài, sống lưng chùng xuống ỉu rũ, miệng cũng phụng phịu vì tủi thân.

Một đám đàn ông trong phòng lúng túng nhìn nhau. Tiêu Phi nói mình không giúp được gì nên đi trước. Lâm Cẩm Phong lại ân cần ngồi xuống, nhìn Nhấm Cửu, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng khuyên bảo: “Cửu cô nương, hay là cô nương cứ ăn trước đi.”

Nhấm Cửu không động đậy.

Trơ mắt nhìn thức ăn dần nguội lạnh, Sở Cuồng đi tới bên cạnh bàn, vừa lấy bát đũa cho Nhấm Cửu vừa nói: “Không cần chờ hắn, các hạ cứ ăn cơm trước, thức ăn nguội rồi.” Hắn xới một bát cơm đặt trước mặt Nhấm Cửu, Nhấm Cửu cũng không từ chối, ngoan ngoãn bưng bát cơm lên.

“Chắc là Sở Cuồng bạn chuyện gì đó.” Nhấm Cửu nói: “Anh ấy bạn, tôi biết.”

Sở Cuồng nghe thấy lời này, trái tim hắn khó chịu như bị đập một cước: “Nhắm Cữu...” Hắn không tìm được muốn nói với Nhắm Cữu, Nhắm Cữu đã nhận nhầm người rồi, Sở Cuồng đã đến, Sở Cuồng không hề lỗi hẹn.

Nhưng Nhắm Cữu bây giờ dường như không nghe thấy những gì người khác nói nữa, chỉ hít sâu một hơi, ngồi thẳng người lên: “Được rồi, không đợi anh ấy nữa. Mọi người cùng ngồi xuống ăn cơm đi. Mặc dù tôi nấu không ngon lắm, nhưng ai ăn mà chê không ngon là tôi sẽ đánh người đó cho coi.” Nhắm Cữu cười, dường như thật sự không còn đau lòng vì Sở Cuồng lỗi hẹn.

Bốn người đều ngồi xuống, yên lặng bưng bát ăn cơm.

Thức ăn lúc bày lên bàn vẫn nóng hổi mà bây giờ đã nguội ngắt, rau dưa cũng không còn màu sắc tươi tắn ban đầu, ủ rũ cuộn tròn thành đồng trong đĩa, thoát nhìn giống như một đồng rau bị ném dưới đất chờ đến lúc thối rữa.

Sở Cuồng lại ăn hết hơn nửa số thức ăn trên bàn, no đến mức hệ thống phục vụ cũng phải nhắc nhở hắn không được ăn nữa, hắn mới dừng lại. Vừa ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của ba người còn lại. Nhắm Cữu sững sờ nói: “Là lỗi của tôi, tôi đã để đại tể ti đói đến mức này. Đại tể ti ăn no chưa?”

Phó Thanh Mộ cũng sững sờ nhìn hắn: “Huynh không sao chứ?” Lâm Cẩm Phong cũng yên lặng nhìn hắn.

Sở Cuồng không để ý đến bọn họ, chỉ nhìn chăm chăm Nhắm Cữu, nghiêm mặt nói: “Ngon lắm!”

Nhắm Cữu sững ra.

Hắn lại nói tiếp: “Thức ăn rất ngon.”

Khóe miệng Nhắm Cữu dần lộ ra một nụ cười, tiếp đó dấu môi hứ một tiếng: “Sở Cuồng không đến thì thôi, lần sau có xin tôi nấu cơm tôi cũng không nấu. Để tôi dùng số cơm thừa canh cặn này trộn một bát cơm cho anh ấy buồn nôn chết luôn.” Nhắm Cữu vừa nói vừa thu dọn bát đĩa: “Đi thôi đi thôi. May mà đồ ăn cũng gần như là hết rồi.”

Lâm Cẩm Phong vội vàng đứng dậy giúp đỡ: “Cữu cô nương, để tại hạ giúp.”

“Không cần không cần.” Hai người tranh nhau làm, dần dần đi ra ngoài.

Nghe tiếng hai người càng lúc càng xa, Phó Thanh Mộ quay lại nhìn thẳng vào Sở Cuồng: “Có thương không?”

Sở Cuồng im lặng không đáp.

Phó Thanh Mộ dựa vào lưng ghế: “Từ góc độ của một người ngoài, mỗi lần ta nhìn thấy Cữu cô nương như thế này lại cảm thấy rất thương.”

Sở Cuồng cau mày: “Mỗi lần?”

Phó Thanh Mộ thở dài, đi tới bên cạnh Sở Cuồng, vỗ vỗ vai hắn. “Ta cũng coi như đã đồng hành với các vị một thời gian dài. Sở huynh là người chậm hiểu, ta biết, ta biết hết.” Sở Cuồng đưa mắt liếc hắn, Phó Thanh Mộ lại không nhìn Sở Cuồng, vừa nói vừa đi ra ngoài cửa: “Mấy ngày tới nếu Sở huynh có thời gian thì nên thường xuyên đến chơi với Cữu cô nương. Không biết chừng Cữu cô nương nhìn thấy huynh nhiều lại có thể nhận ra huynh. Nhưng từ một phương diện khác mà nói, thực ra ta nghĩ Cữu cô nương không nhận ra huynh thì tốt hơn. Cứ để Cữu cô nương coi người khác là Sở Cuồng, như vậy huynh mới có thể nhìn nhận Cữu cô nương rõ ràng hơn.”

Nhìn nhận Nhắm Cữu rõ ràng hơn? Trong vấn đề này, Sở Cuồng cho rằng mình dường như không có gì cần học tập. Hắn cho rằng mình đã nhìn nhận Nhắm Cữu rất rõ ràng rồi. Nhắm Cữu là người bạo dạn, ương ngạnh, nhưng lại rất chu đáo với người mình quan tâm.

Sở Cuồng nghĩ hắn đã nhìn thấu Nhắm Cữu từ một góc độ rất khách quan. Nhưng đến hôm sau, Sở Cuồng bắt đầu hoài nghi ý nghĩ này của mình. Sáng sớm hôm sau, Nhắm Cữu nhận nhầm Phó Thanh Mộ thành Sở Cuồng. Phó Thanh Mộ cũng đã quen nên chẳng buồn giải thích. Nhưng hắn cũng không giả làm Sở Cuồng, mọi ngày thường làm gì thì hôm nay cũng làm như vậy. Hắn kéo Nhắm Cữu đi: “Phía tây thành Sở

Châu hôm nay có chợ phiên, cô nương ở nhà mấy ngày liền rồi, hôm nay có muốn ta dẫn cô nương đi chơi không?”

Câu nói này hoàn toàn không phải lời Sở Cuồng bình thường có thể nói ra, nhưng Nhắm Cữu lại không hề phát hiện, chỉ nhìn Phó Thanh Mộ chăm chăm với đôi mắt long lanh: “Anh định dẫn em đi à? Hôm nay anh không bận à? Không cần bàn bạc công chuyện với những người khác sao?”

Phó Thanh Mộ xua tay: “Những chuyện đó đều không phải vấn đề.”

Nhắm Cữu cũng không truy cứu nguyên nhân hôm trước hắn lỡ hẹn đến ăn cơm, vui vẻ vào trong phòng trang điểm rồi hào hứng cùng Phó Thanh Mộ đi chợ.

Sở Cuồng nghiêm mặt đi sau lưng bọn họ, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Sau trở ngại năng lực nhận thức lại đến trở ngại năng lực logic.”

Quan sát hai ngày, Sở Cuồng đưa ra một kết luận: Nhắm Cữu hiện nay dường như chỉ công nhận thứ mình cho là đúng, không nghĩ đến chuyện có phải mình đã nhận nhầm người hay không, cũng không bao giờ so sánh “Sở Cuồng” hiện nay với Sở Cuồng trước kia. Nhắm Cữu căn bản không hề phân tích Sở Cuồng thật sự có nói chuyện như vậy, làm việc như vậy hay không.

Xem ra đã sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với thần kinh não. Sở Cuồng ngẫm nghĩ, trước đây Nhắm Cữu đã nói khi biến từ người đồng hóa thành người bình thường sẽ có một thời gian không thể nói được, chắc chính là bởi trung khu thần kinh... xảy ra vấn đề. Biết được nguyên nhân bệnh đại khái nhưng Sở Cuồng lại không hề vui mừng. Không phải vấn đề ở chỗ khác mà lại là vấn đề ở đầu óc. Với những trang thiết bị và kỹ thuật của hắn hiện nay, hắn hoàn toàn không có cách nào trị liệu cho Nhắm Cữu.

Sở Cuồng trầm ngâm. Nhắm Cữu đã biến thành người đồng hóa, thuốc sẽ càng ngày càng ngấm sâu vào người, triệt để thay đổi bộ gene vốn có của Nhắm Cữu. Bệnh tình của Nhắm Cữu cũng sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Bây giờ mới chỉ là nhận nhầm người và mất một phần năng lực logic, nếu thêm một thời gian nữa...

“Cữu cô nương, có ăn kẹo hồ lô không?” Đi đến chợ, Phó Thanh Mộ đột nhiên chỉ một người bán kẹo hồ lô.

Đôi mắt vốn đã sáng ngời của Nhắm Cữu trong nháy mắt càng trở nên lấp lánh. “Có!”, Nhắm Cữu trả lời rất to như một đứa trẻ con.

Phó Thanh Mộ mua kẹo hồ lô, cười títt mắt đưa cho Nhắm Cữu, sau đó xoa đầu Nhắm Cữu: “Ăn xong ta lại mua cho cô nương nữa.”

Mắt Nhắm Cữu sáng lấp lánh: “Sở Cuồng, hôm nay anh thật hào phóng.”

Nghe Nhắm Cữu nói như thế, cho dù biết là không đúng lúc, nhưng Sở Cuồng vẫn không nhịn được trầm tư. Trước đây hắn keo kiệt với Nhắm Cữu thế nào... mà một xâu kẹo hồ lô đã có thể làm cho Nhắm Cữu vui như thế...

Phó Thanh Mộ nghe vậy cũng cười: “Kì thực ta cảm thấy bình thường ta rất bủn xỉn.”

Nhắm Cữu gật đầu: “Cuối cùng anh cũng nhận ra à?”

Sở Cuồng: “...”

Phó Thanh Mộ vui hết cỡ: “Không sai không sai, ta trời sinh lòng dạ hẹp hòi. Cô nương xem, cùng đi với cô nương bao nhiêu lâu, ngay cả một xâu kẹo hồ lô cũng chưa bao giờ mua cho cô nương, khỏi phải nói đến quà cáp gì khác. Ta đúng là quá tồi.”

Nhắm Cữu gãi gãi đầu: “Cũng không phải. Anh đã tặng em sao trên trời mà.”

Phó Thanh Mộ mấp máy môi: “Sao trời?” Hắn thoáng nhìn lên trời. Thấy Phó Thanh Mộ kinh ngạc như thế, Sở Cuồng lập tức cảm thấy nở mày nở mặt một cách rất hẹp hòi.

Nhưng Nhắm Cữu lại cúi đầu, liếc Phó Thanh Mộ vài lần, lại gãi gãi đầu, nói một cách gian nan: “Nhưng mà... trước đây em vẫn không dám nói với anh...”

“Sao? Nói cái gì?”

Nhắm Cửu vặn vẹo ngón tay: “Em làm mất sao rồi...” Nhắm Cửu vội vàng giải thích: “Không phải em sơ ý làm rơi mất... Thôi được, thực ra cũng coi như là em sơ ý làm mất. Nhưng tình hình khi đó khẩn cấp, sau khi bị cái đĩa bay gì đó bắt đi, em chỉ một lòng một dạ nghĩ đến tính mạng mình, không để ý đến sợi dây chuyền đó. Sau khi về mới phát hiện không thấy nó đâu...”

Quả thật sau khi tìm được Nhắm Cửu đã không thấy sợi dây chuyền đeo trên cổ nàng nữa. Sở Cuồng thấy Nhắm Cửu cúi đầu xin lỗi Phó Thanh Mộ: “Em đã tìm rất lâu mà không thấy. Sau đó bận rộn nhiều việc nên mãi không nói với anh... Thực ra là em sợ anh biết...”

“Không sao.” Phó Thanh Mộ nói ngay mà không suy nghĩ: “Mất rồi thì thôi, có gì to tát đâu.”

Sở Cuồng bên cạnh nghe xong liền nắm chặt nắm đấm. Viên thiên thạch đó quả thật rất hiếm có, nếu bán đấu giá ở liên minh không biết chừng có thể bán được giá một chiếc tàu chiến. Nhưng Sở Cuồng không để ý đến tiền tài. Hắn đã tặng Nhắm Cửu hòn đá thì đó là đồ của Nhắm Cửu, giờ nàng làm mất, Sở Cuồng cho rằng mình vốn không có lập trường gì để trách cứ nàng. Nhưng giọng điệu gã đạo sĩ này không ổn! Nhắm Cửu xin lỗi Sở Cuồng, hắn dựa vào cái gì mà trả lời sảng khoái như vậy?

“Vốn em muốn giữ viên đá đó, sau này nếu anh ở lại với em, viên đá này chính là tín vật đính ước. Nếu anh về quê hương anh, em tốt xấu gì cũng có một viên đá làm kỉ niệm. Nhưng bây giờ...”, Nhắm Cửu cười gượng: “Đường như em chẳng bao giờ giữ được thứ gì...”

Sở Cuồng sững sờ. Hắn không ngờ Nhắm Cửu lại nghĩ như vậy.

Phó Thanh Mộ thở dài, vuốt tóc Nhắm Cửu, sau đó nắm tay nàng: “Thôi kệ những chuyện đó. Chuyện sau này để sau này nói tiếp. Hôm nay cô nương cứ việc chơi cho thoải mái, thích thứ gì cứ nói với ta, ta sẽ mua cho cô nương.” Phó Thanh Mộ quay người đi về phía trước, Nhắm Cửu được hắn kéo tay, hoàn toàn không xem hàng hoá xung quanh, không nghe thấy tiếng rao của những người bán hàng rong, chỉ nhìn chăm chăm hai bàn tay nắm lấy nhau, sau đó gương mặt dần đỏ bừng, ngượng ngùng như lá cây xấu hổ chỉ chạm vào là co lại. Nhưng nụ cười bên khóe miệng Nhắm Cửu lại ngọt ngào không sao che giấu được, lén lút vui mừng như một em bé ăn vụng kẹo.

Chỉ là một cái nắm tay lại đổi được vẻ mặt hạnh phúc như vậy của Nhắm Cửu, Sở Cuồng đột nhiên vỡ lẽ, trước kia hắn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Nhắm Cửu như vậy là bởi hắn không bao giờ quay lại vào những lúc này. Hắn quả thật còn chưa hiểu rõ về Nhắm Cửu.

Đi chơi hơn nửa ngày, sau giờ Ngọ, phiên chợ náo nhiệt cũng tan dần, hai người bắt đầu đi về, Nhắm Cửu luôn vui vẻ tươi cười. Về đến châu phủ, Phó Thanh Mộ cần đi kiểm rượu uống, dặn Nhắm Cửu về phòng nghỉ ngơi trước, buổi tối không có việc gì sẽ đến chơi với Nhắm Cửu.

Nhắm Cửu vui vẻ về phòng, nằm trên giường ngủ một giấc. Buổi chiều ngủ dậy cảm thấy trong người hơi mệt, Nhắm Cửu định ra vườn hoa trong châu phủ dạo chơi một lát. Nhưng vừa ra khỏi viện, Nhắm Cửu đụng ngay phải Lâm Cẩm Phong mang đồ ăn đến cho mình. Nhắm Cửu hơi sững người nhìn Lâm Cẩm Phong, cười nói: “Chẳng phải anh nói buổi tối đến chơi với em sao? Sao bây giờ đã tới rồi? Hôm nay anh không bận à?”

Nụ cười trên gương mặt Nhắm Cửu khiến Lâm Cẩm Phong nhìn đến ngây ngốc, mặt hắn hơi đỏ lên, hắn đưa hộp bánh ngọt trong tay cho Nhắm Cửu: “Cầm Tổ mang bánh ngọt đến cho tại hạ. Tại hạ nghĩ mấy ngày nay ở châu phủ buồn tẻ, chắc là Cửu cô nương cũng buồn chán nên mang đến cho cô nương. Cô nương muốn ăn thử không?”

Nhắm Cửu chớp mắt nhìn hắn: “Không buồn chán đâu. Chẳng phải sáng nay chúng ta ra ngoài chơi rất vui sao?”

Lúc này Lâm Cẩm Phong mới biết Nhắm Cửu đã nhận nhầm người. Hắn cười gượng mấy tiếng: “Cửu cô nương...” Hắn định giải thích, nhưng những lời định nói đột nhiên biến mất trong cổ họng dưới ánh mắt sáng ngời của Nhắm Cửu. Nhắm Cửu rất vui vẻ, không được phá vỡ sự vui vẻ của nàng. Lâm Cẩm Phong đặt hộp bánh vào tay Nhắm Cửu: “Cô nương thử xem. Nếu cô nương thấy ngon, tại hạ sẽ mang đến cho cô nương nhiều hơn.”

Nhắm Cửu ngẩng đầu lên, đôi mắt dường như cảm động đến mức sắp rơi lệ: “Sở Cuồng, hôm qua có phải anh bị người khác bắt nạt không?”

Lâm Cẩm Phong không biết tại sao Nhắm Cửu lại đột nhiên hỏi một câu như vậy. Hắn dở khóc dở cười, dứt khoát đổi chủ đề: “Bây giờ cô nương định ra ngoài à?”

Nhắm Cửu gật đầu: “Ngủ trưa dậy thấy người hơi mệt, em định vào vườn hoa đi dạo.”

Lâm Cẩm Phong gật đầu: “Tại hạ đưa cô nương đi!”

Mắt Nhắm Cửu lập tức lấp lánh sao trời: “Vâng!”

Sau khi hai người ra khỏi tiểu viện, một bóng người màu đen từ trên tán cây nhảy xuống, lặng lẽ nhìn bóng hai người đi xa, suy nghĩ hồi lâu rồi đi theo.

Hoa trong vườn nở rộ, hương thơm ngào ngạt, bướm bay rập rờn. Nhắm Cửu ngồi trên tảng đá bẽ nhỏ từng miếng bánh màn thầu rồi ném xuống ao xem cá chép dưới ao tranh nhau ăn. Cho cá ăn một lát, Nhắm Cửu cảm thấy bẽ nhỏ bánh ra quá phiền phức nên ném cả chiếc bánh xuống ao.

Lâm Cẩm Phong đưa tay cản nhưng không cản được, đành ngồi xuống bên cạnh Nhắm Cửu, bật cười nói: “Chiếc bánh màn thầu to như vậy, cá không thể ăn được. Sau này chúng phơi bụng đầy ao thì nơi này sẽ không còn thanh nhã nữa.”

“Bánh màn thầu gặp nước sẽ tan. Bao nhiêu cá tranh nhau ăn, không bội thực được đâu.” Nhắm Cửu quay sang, đột nhiên vô tình nhìn thấy trên cổ Lâm Cẩm Phong có hai vết thương nhỏ đã đóng vảy, nàng nhớ đó là vết răng của nàng. Nàng nhất thời hơi thất thần, đưa tay sờ vết thương trên cổ hắn: “Là hôm đó em cắn...”

Lâm Cẩm Phong sững người, vội vàng nghiêng người kéo cổ áo lên che vết thương: “Không có vấn đề gì nữa rồi.”

Nhắm Cửu thì thào: “Không ngờ vẫn chưa khỏi.”

“Sắp khỏi rồi.” Lâm Cẩm Phong định đổi đề tài: “Chúng ta qua bên kia ngắm hoa đi.”

Nhắm Cửu không cử động. Đến lúc Lâm Cẩm Phong định kéo Nhắm Cửu đi, Nhắm Cửu lại đột nhiên dùng hai tay vỗ lên mặt Lâm Cẩm Phong. “Không được cử động!”, Nhắm Cửu nói, sau đó xáp đến gần xem vết thương trên cổ hắn: “Em cắn sâu quá...”

Họ cách nhau quá gần. Lâm Cẩm Phong khẽ quay đầu, nhìn thấy nửa bên mặt Nhắm Cửu. Hắn không khỏi nhớ đến buổi tối ở thành Giang Châu đó, Nhắm Cửu tóc bạc mắt đỏ như yêu ma, lại như tiên nữ giáng trần cứu mạng hắn.

“Nhất định là rất đau”, Nhắm Cửu thì thầm.

Ánh mắt Lâm Cẩm Phong dịu dàng: “Không đau.”

Đầu ngón tay Nhắm Cửu hơi nóng hơn nhiệt độ cơ thể người thường nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên cổ Lâm Cẩm Phong, không nói lời nào lại hơn ngàn vạn câu âu yếm dịu dàng. Thấy Nhắm Cửu cúi đầu, Lâm Cẩm Phong khẽ gọi một tiếng: “Cửu cô nương!” Hắn suýt nữa không kìm được đưa tay kéo Nhắm Cửu vào lòng. Hắn muốn khẽ khàng an ủi để Nhắm Cửu thôi tự trách mình...

“Em xin lỗi.” Nhắm Cửu hơi lạc giọng: “Sở Cuồng, em xin lỗi!”

Cánh tay Lâm Cẩm Phong khựng lại giữa không trung. Một hồi lâu sau hắn mới lặng lẽ hạ tay xuống: “Không sao.” Hắn không phải Sở Cuồng, vốn không nên trả lời vấn đề này thay Sở Cuồng. Nhưng Lâm Cẩm Phong cảm thấy cho dù là Sở Cuồng thật sự nhìn thấy Nhắm Cửu lúc này cũng sẽ nói không sao. Chỉ có điều... chỉ có điều trong lúc như thế này, hắn phải thay một người khác nói ra hai chữ đó, hắn thật sự... vừa ghen tị vừa không cam lòng.

Lúc ăn tối, Phó Thanh Mộ và Lâm Cẩm Phong đều không đến. Sở Cuồng ngồi đối diện với Nhắm Cửu, cùng nàng ăn cơm, nhưng Nhắm Cửu lại chỉ cho rằng Sở Cuồng là Vương đại thúc chuyên mổ lợn dưới nhà

bếp. Nhấm Cữu hôm nay rất vui vẻ nên chào hỏi hân nhiệt tình: “Vương đại thúc ăn nhiều một chút đi. Đại thúc xem, con lợn đại thúc thịt rất ngon.”

Sắc mặt Sở Cuồng u ám đến cực điểm. Bất kể Nhấm Cữu nói gì với hắn, hắn đều không trả lời. Nhưng tâm tình Nhấm Cữu vui đến mức gần như không chú ý đến chuyện người khác không vui, vẫn vừa ăn vừa vui vẻ nói: “Đã lâu lắm rồi cháu không ở cạnh Sở Cuồng một thời gian dài như vậy.”

Lời Nhấm Cữu làm mặt “Vương đại thúc” bên cạnh tối sầm đi.

“Đại thúc biết Sở Cuồng chứ?”, Nhấm Cữu cười tít mắt nói: “Chính là người đàn ông đẹp trai nhất mà đại thúc có thể nhìn thấy ở châu phủ này.”

Nghe thấy Nhấm Cữu giới thiệu hân như vậy, Sở Cuồng sững người, hơi mất tự nhiên cúi đầu và miếng cơm.

“Anh ấy là đại anh hùng anh dũng vô địch. Anh ấy có võ công cao cường, lợi hại hơn tể ti Tiêu Phi và cả người của tứ đại thế gia gì đó nhiều. Anh ấy cũng rất thông minh, cháu cho rằng anh ấy có lẽ là người vô địch trên đời này.” Nhấm Cữu vui vẻ nghiêng đầu: “Đại thúc có tin không? Một người như vậy lại rất tốt với cháu. Bây giờ anh ấy là người tốt nhất với cháu trên đời này.”

Sở Cuồng cảm thấy miếng cơm nghẹn lại ở cổ họng. Hắn ngẩng đầu nhìn Nhấm Cữu, Nhấm Cữu cũng đang nhìn hắn, gương mặt mang nét cười ấm áp. Nhưng trong mắt Nhấm Cữu, hắn không phải Sở Cuồng. Sở Cuồng cảm thấy hắn không xứng với lời khen ngợi đó của Nhấm Cữu. Hắn không hề tốt với Nhấm Cữu. Đặc biệt là mấy hôm nay, hắn phát hiện bản thân trước kia đối xử rất không tốt với Nhấm Cữu.

“Cháu thích anh ấy, rất thích anh ấy.” Nhấm Cữu nói khẽ: “Thích anh ấy nhất.”

Sở Cuồng nhìn vẻ mặt Nhấm Cữu lúc này, dường như có thể xóa nhòa mọi thứ xung quanh. Hắn từng nghe Nhấm Cữu tỏ tình rất nhiều lần, tỏ tình bằng đủ mọi cách, tỏ tình lung tung, tỏ tình khắp nơi, mỗi lần đều làm hắn chấn động, nhưng chưa lần nào khiến hắn chấn động như lần này. Giống như con dê vững chắc nhất trong lòng hắn cuối cùng bị một con sâu đục thủng, sụp đổ tan tành. Nhưng hắn lại không hề cảm thấy buồn, hắn chỉ cảm thấy thương con sâu nhỏ này. Vì sao trước đây hắn phải đập một con dê dày như vậy? Đối với Nhấm Cữu, hắn nên...

“Cữu cô nương, ta mang rượu đến cho cô nương này. Chúng ta uống rượu nào...” Tiếng Phó Thanh Mộ dừng lại ở cửa.

Nhấm Cữu lập tức quay lại nhìn ra cửa, sau đó đặt đĩa xuống, cười dịu dàng chạy tới nhìn Phó Thanh Mộ: “Sở Cuồng, hôm nay anh xong việc sớm thế à? Không có việc gì nữa à?”

Phó Thanh Mộ đứng sững ở cửa, cảm thấy mình quả thật tới quá sớm. Hắn cảm thấy một chân vừa bước vào cửa sắp bị ánh mắt Sở Cuồng bám sát rồi... Hắn thật sự không cố ý mà...

Nhấm Cữu giới thiệu Sở Cuồng với “Vương đại thúc”, sau đó không để ý “Vương đại thúc” đi đâu, cầm nậm rượu và chén rượu ra bàn đá ngoài sân uống với Phó Thanh Mộ. Lúc đầu Phó Thanh Mộ rất bất an, nhưng thấy Nhấm Cữu vui vẻ nên cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng ngồi với nàng tới lúc sao lên đầy trời.

Nhấm Cữu nhìn trời sao lấp lánh, thở dài một tiếng: “Nếu không có sinh vật không mang hình người và những chuyện rắc rối do gã Bạch Quý gì đó gây ra thì thật là tốt. Thật không hiểu vì sao mấy kẻ đó phải hại người khác. Rõ ràng thế gian có bao nhiêu chuyện tốt đẹp có thể hưởng thụ, có bao nhiêu việc hay để làm, vậy mà bọn chúng lại lựa chọn cách sống xấu nhất, mệt nhất.”

Phó Thanh Mộ lắc lắc rượu trong nậm: “Con người sống trên đời, trong lòng suy nghĩ thế nào thì sẽ nhìn đời thế ấy. Cữu cô nương thấy trời sao lấp lánh đẹp dễ, nhưng trong mắt người khác, trời sao lại kém xa vẻ lấp lánh của vàng bạc. Cũng tương tự như vậy, gia đình và tính mạng là quý giá trong mắt cô nương, nhưng trong mắt bọn chúng lại hoàn toàn không đáng nhắc tới. Những kẻ đó không coi người ta là người, không coi tính mạng là tính mạng. Trái tim bọn chúng đã thối nát, chuyện bọn chúng làm ra đương nhiên cũng xấu xa và dơ bẩn.” Phó Thanh Mộ cười, giọng nói lại có chút lạnh lẽo: “Cô nương không nên so sánh mình với bọn chúng.”

Nhấm Cữu nhất thời yên lặng, một hồi lâu sau mới nói: “Sở Cuồng, sau khi giải quyết xong tất cả mọi việc ở đây, anh sẽ về đúng không?”

Phó Thanh Mộ sững ra, không theo kịp sự thay đổi đề tài đột ngột như vậy: “Chuyện này...” Chuyện này... hẳn phải trả lời thế nào?

“Em cũng có thể đoán được, anh sẽ không ở lại đây vì bất cứ chuyện gì.”

Phó Thanh Mộ yên lặng đảo mắt, muốn tìm một cơ gì đó để chuẩn bị, lúc đứng lên không ngờ lại bị Nhấm Cửu tóm tay áo giữ lại. Nhấm Cửu nhìn hắn, ánh mắt vừa hy vọng vừa bất an: “Anh không ở lại đây, vậy em đi cùng anh được không?”

Phó Thanh Mộ toát mồ hôi, lùi lại từng bước một: “Cái này thì...”

“Em cũng không còn gì quyến luyến ở đây. Hơn nữa anh xem, bây giờ em cũng biến thành người đồng hóa, hình như là có chút không thành công nhưng chuyện này không hề gây trở ngại chuyện em đi cùng anh đến quê hương anh. Ngày trước phu tử vẫn dạy em tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Trước kia em muốn tìm một tướng công về ở rể, cùng em bảo vệ sơn trại. Nhưng bây giờ em không cần kén rể nữa, em sẵn sàng đi cùng anh đến sao San San gì đó.”

Ánh mắt Phó Thanh Mộ trốn tránh Nhấm Cửu, trong lòng cân nhắc không biết có nên gạt tay Nhấm Cửu ra rồi chạy mất hay không. Không ngờ Nhấm Cửu chờ một hồi lâu không thấy hắn trả lời lại chủ động buông tay trước, cặp mắt nhìn xuống bàn không nói gì nữa.

Phó Thanh Mộ cảm thấy không đành lòng: “Cửu cô nương... Thực ra ta...”

Hắn còn chưa nói xong lại thấy Nhấm Cửu đột nhiên ngẩng đầu uống một hớp rượu lớn, sau đó đặt cốc nằm rượu xuống bàn đá. Đường như vừa mới lấy hết dũng khí, Nhấm Cửu vỗ bàn đứng lên, tóm lấy vạt áo Phó Thanh Mộ: “Không thương lượng với anh nữa! Dù thế nào cũng không cho anh đi!”

Phó Thanh Mộ khóc không ra nước mắt: “Ta có đi hay không đều không quan trọng.”

“Em biết em đánh không lại anh. Nếu anh nhất quyết đòi đi, em có ngăn cũng không ngăn được, vậy anh phải để lại một thứ cho em!” Nhấm Cửu nói rồi xáp tới hôn lên miệng Phó Thanh Mộ.

Phó Thanh Mộ cả kinh tròn tròn mắt. Nhưng lúc hai người còn cách nhau chỉ một ngón tay, một bàn tay bỗng dưng từ phía sau đưa tới che miệng Nhấm Cửu rồi kéo nàng lùi ra thật xa.

Nhấm Cửu cho rằng mình bị đánh lén, vừa đứng vững lại đã vung tay hất tay kẻ đó ra, xoay người lại đá thẳng về phía kẻ đó nhưng không trúng đích. Vừa quay người lần nữa, hai tay lại bị khống chế, Nhấm Cửu tức giận ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nổi giận quát: “Người là cái thá gì mà dám quấy rầy bản cô nương tình tự?”

Chớp mắt một cái là lại không nhận ra hắn nữa. Sở Cuồng nghe thấy Nhấm Cửu nói vậy, cảm thấy gân xanh trên trán giật không ngừng vì tức giận. Hắn trong vai Vương đại thúc vừa rời khỏi tiểu viện đã vòng lại, nhảy lên nóc nhà im lặng nghe hai người nói chuyện.

Nhấm Cửu nói muốn cùng đi với hắn làm hắn chấn động ngây người. Hắn từng nghĩ đến chuyện đưa Nhấm Cửu về sao Santa, nhưng chỉ định để Nhấm Cửu ở lại một thời gian ngắn để gỡ bỏ thiết bị nhận biết thân phận của hắn trong người Nhấm Cửu, để giải trừ khế ước hôn nhân của hai người. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ cùng Nhấm Cửu sống ở sao Santa. Trước đây là vì Nhấm Cửu là cư dân của tinh cầu này, chưa trải qua huấn luyện, về lí thuyết thì không thể thích ứng với môi trường khí hậu của sao Santa. Trong thời gian ngắn có thể dùng biện pháp bảo vệ nhân tạo, nhưng sống thời gian dài thì cơ thể Nhấm Cửu đương nhiên sẽ không chịu nổi. Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ... Nhấm Cửu đã là người đồng hóa rồi! Cơ năng cơ thể và các phương diện khác của Nhấm Cửu đều mạnh hơn người bình thường quá nhiều, việc thích ứng với khí hậu của sao Santa đương nhiên cũng không có gì phải nói. Đưa Nhấm Cửu về sao Santa, sau khi hạm đội Bình Minh chấm dứt chiến tranh với sinh vật không mang hình người sẽ sống với nhau, cùng nhau già đi, đây có lẽ cũng là một chuyện đáng chờ mong.

Nhưng trong lúc Sở Cuồng đang suy nghĩ về tính khả thi của chuyện này, Nhấm Cửu lại tóm áo Phó Thanh Mộ định... hôn hắn?

Đây là chuyện liên quan đến khế ước hôn nhân! Cô nàng thổ phỉ vô ý này nhận nhầm người đã đành, sao lại có thể làm cả những chuyện hồ đồ như vậy được? Sở Cuồng lập tức tung người nhảy từ nóc nhà xuống,

che miệng Nhắm Cữu kéo về phía sau. Không ngờ Nhắm Cữu không nhận ra Vương đại thúc, lập tức động thủ, còn trách hấn quấy rầy bọn họ... tình tự? Chuyện này quả thực... không thể nhẫn nhịn được nữa!

Sở Cuồng ngược mắt lạnh lùng nhìn Phó Thanh Mộ, Phó Thanh Mộ nào còn tâm tư nhìn hấn, vội vàng bỏ chạy. Nhắm Cữu sốt ruột định đuổi theo, Sở Cuồng nhú mày đưa tay cản lại. Lửa giận bốc cao trong lồng ngực, Nhắm Cữu gạt tay Sở Cuồng ra, tức giận so hai chiêu với Sở Cuồng nhưng tất nhiên lại bị hấn khống chế.

Nhắm Cữu cực kì giận dữ: “Gã Trình Giảo Kim nhà ngươi mọc ở đâu ra, phá rối nhân duyên của người ta sẽ bị dày xuống mười tám tầng địa ngục, không ai nói với ngươi chuyện này à?”

Nhắm Cữu đã bao giờ lớn tiếng ầm ĩ với Sở Cuồng như vậy đâu. Bình thường lúc giận dữ, Nhắm Cữu luôn chắn trước mặt Sở Cuồng, một mình xông lên phía trước liều mạng với kẻ khác. Bây giờ đột nhiên Nhắm Cữu đứng về phe đối lập với mình, Sở Cuồng cảm thấy việc này thật sự là... không thể nhẫn nhịn được nữa.

Nhưng cuối cùng hấn vẫn kiềm chế tâm tình trong lòng, nhìn Nhắm Cữu chằm chằm, lạnh giọng nói: “Muộn rồi, nên về phòng ngủ.”

“Người ta có ngủ hay không thì liên quan gì đến ngươi?”, Nhắm Cữu rất tức giận: “Vừa rồi ta còn chưa hôn được. Đi đi, đừng cản trở việc của ta.” Nhắm Cữu bực bội hất tay ra, lăm lăm mấy câu rồi lại quay người định đi ra ngoài, xem ra vẫn muốn đi tìm Phó Thanh Mộ.

Gân xanh trên trán Sở Cuồng giật giật. Hấn trầm giọng quát lớn: “Quay lại!” Nhắm Cữu quay đầu lại trợn mắt nhìn hấn hết sức khinh thường.

Trợn mắt? Nhắm Cữu có thể nhận nhầm Lâm Cẩm Phong thành Sở Cuồng, có thể nhận nhầm Phó Thanh Mộ thành Sở Cuồng, có thể để hai người đó giả trò với mình mà không phản kháng, thậm chí còn định hôn... hôn bọn họ... Nhưng Nhắm Cữu lại sống chết không thể nhận ra hấn mới là Sở Cuồng thật sự, lúc này lại còn... trợn - mắt với hấn?

Giỏi lắm! Sở Cuồng cảm thấy khả năng kiềm chế mình luôn lấy làm tự hào dường như trong nháy mắt đã bị lửa giận không thể ngăn chặn trong lòng đốt sạch. Hấn bước tới, tóm tay Nhắm Cữu, không phân trần gì kéo thẳng Nhắm Cữu vào phòng nàng. Mới đầu Nhắm Cữu còn vùng vẫy, sau khi phát hiện vùng vẫy thế nào cũng không thoát được lại đột nhiên im lặng một lát rồi lạnh lùng lên tiếng: “Nếu ngươi còn không buông tay thì đừng trách ta không khách sáo.”

Sở Cuồng quay lại, thấy hai mắt Nhắm Cữu lấp lánh trong đêm tối, sắp sửa biến thành màu đỏ. Sở Cuồng lạnh lẽo nói: “Không nhớ anh đã dẫn em không được sử dụng sức mạnh của người đồng hóa à?”

Nhắm Cữu sửng sốt: “Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Anh là Sở Cuồng.” Hấn sầm mặt, nói vô cùng nghiêm túc.

Nhắm Cữu lập tức ngăn ra: “Ngươi... ngươi lừa ai chứ? Ta sẽ không nhận nhầm Sở Cuồng! Ta phải đi tìm anh ấy...”

Sự bất mãn tích lũy cả ngày dường như bùng nổ trong khoảnh khắc, Sở Cuồng đập tay lên cột nhà chặn Nhắm Cữu lại. “Đó là Phó Thanh Mộ.” Hấn nói, nhất thời mặc kệ Nhắm Cữu có hành vi quá khích gì không: “Buổi sáng là Phó Thanh Mộ, buổi chiều là Lâm Cẩm Phong, vừa rồi kẻ đó cũng không phải anh! Em đã nhận nhầm hết rồi!”

Nhắm Cữu sửng sờ nhìn hấn, khóe môi khẽ run rẩy: “Anh... mới là Sở Cuồng?”

Hấn nhìn Nhắm Cữu chằm chằm: “Đúng thế!”

Nhắm Cữu nhìn hấn, dường như chết sững vì sợ hãi. Nàng đã nhận nhầm người? Nàng bắt đầu nhận nhầm cả Sở Cuồng rồi sao? “Sao có thể thế được...”, Nhắm Cữu lắc đầu. Nhưng cảm giác sợ hãi và bất an trong lòng còn chưa kịp lan rộng, bờ môi Nhắm Cữu đã mềm ra. Một nụ hôn cưỡng ép mang ý nghĩa trừng phạt thoáng chạm vào môi Nhắm Cữu, sau đó Sở Cuồng cắn mạnh vào môi nàng giống như nhân cơ hội thể hiện sự bất mãn của mình.

“Vừa rồi chẳng phải em nói chưa hôn được hay sao?” Sắc mặt Sở Cuồng không thay đổi: “Bây giờ đã hài lòng chưa? Về đi ngủ!”

Thừa dịp Nhấm Cữu còn chưa phản ứng lại kịp, Sở Cuồng kéo nàng vào phòng, đẩy nàng xuống giường rồi xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, hắn lại đứng yên thật lâu. Ánh sao lấp lánh chiếu xuống tiểu viện bị mái hiên xé rách khiến hắn đứng trong bóng tối. Trong bóng đêm, không ai có thể thấy rõ vẻ mặt hắn, nhưng hắn lại cảm thấy rõ tim hắn đập nhanh hơn bình thường vài phần, nhiệt độ trên mặt dường như cũng đang tăng cao.

Hắn vừa làm gì vậy? Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn trời. Hắn đã hôn Nhấm Cữu. Mặc dù không phải lần đầu tiên hôn nhưng là lần đầu tiên hắn chủ động. Hôn có ý nghĩa phi phạm đối với người sao Santa. Sao Santa cực kì coi trọng “cá thể độc lập”, ngay cả đụng chạm cũng chỉ những người thân thiết mới được làm. Mà miệng thông với nội tạng, hôn môi là việc chỉ người có kẻ ước hôn nhân mới có thể làm. Nhấm Cữu có lúc hứng lên, hành động quá nhanh trong lúc hắn chưa chuẩn bị nên hôn trộm được mấy lần, nhưng hắn đều ra sức cự tuyệt, trừ lần ở hoa lâu. Nhưng lần đó về cơ bản cũng là Nhấm Cữu gây sự trước.

Tuy nhiên vừa rồi hắn đã chủ động hôn Nhấm Cữu. Hắn không thể không thừa nhận, sau khi nghe thấy lời Nhấm Cữu nói, khi biết bọn họ cũng có thể có tương lai, Sở Cuồng đã khó có thể kiềm chế sự động lòng của mình. Thế là cuối cùng hắn đã cho Nhấm Cữu một câu trả lời chính diện. Nhưng với tình hình Nhấm Cữu hiện nay, dường như Nhấm Cữu hoàn toàn không thể hiểu được ý nghĩa của nụ hôn vừa rồi. Ánh mắt Sở Cuồng từ từ lắng xuống. Bất kể muốn làm gì, bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là giúp Nhấm Cữu khỏi bệnh.

Sở Cuồng suy nghĩ suốt đêm, cảm thấy mình nên sửa đổi kế hoạch tác chiến một chút. Nhấm Cữu rất quan trọng đối với hắn. Về công, Nhấm Cữu là sức chiến đấu trọng yếu, ngoài sức mạnh của người đồng hóa, trong thân thể Nhấm Cữu còn có thiết bị nhận biết thân phận của hắn. Về tư... Về tư, có lẽ không có lí do gì, chỉ là hắn muốn làm cho Nhấm Cữu nhận ra mình.

Sở Cuồng tách bản thân và Nhấm Cữu ra khỏi kế hoạch tác chiến tiếp theo. Hắn muốn mang Nhấm Cữu tới kinh thành. Hắn phải lấy lại cơ giáp của hắn trước, mặc dù kế hoạch này mạo hiểm hơn kế hoạch trước rất nhiều. Nhưng hắn cảm thấy không thể kéo dài thời gian được nữa, sợ rằng tình hình của Nhấm Cữu sẽ ngày càng nghiêm trọng...

Nhưng Sở Cuồng còn chưa kịp thông báo với mọi người về kế hoạch mới, tình hình của Nhấm Cữu đã chuyển biến xấu ngoài dự đoán của mọi người. Buổi sáng, Sở Cuồng nghe thấy đám trẻ con trong viện đến gõ cửa gọi Nhấm Cữu ra ngoài chơi, đây là chuyện thường xảy ra nên Sở Cuồng không để ý. Nhưng hôm nay sau khi mở cửa để đám trẻ con đi vào, Nhấm Cữu lại nói không cùng bọn chúng ra ngoài chơi. Có đứa hỏi Nhấm Cữu phải như thế nào mới chịu ra ngoài. Nhấm Cữu nói mình chỉ đi cùng Sở Cuồng. Lập tức có một đứa bé reo lên: “Em chính là Sở Cuồng! Cữu gia cùng bọn em ra ngoài chơi đi!”

Nhấm Cữu bờ ngõ nhìn đứa bé đó rất lâu, cuối cùng vẫn để nó dắt tay kéo ra ngoài. Nhưng sau khi chơi một lát, Nhấm Cữu lại như thể đột nhiên tỉnh ngộ, nói đứa bé đó không phải Sở Cuồng, vừa nói phải đi tìm Sở Cuồng vừa đi xa, sau đó mọi người không tìm thấy Nhấm Cữu nữa.

Đến tối vẫn không thấy Nhấm Cữu đâu, đám trẻ hoảng sợ, lúc này mới chạy đến gõ cửa phòng Phó Thanh Mộ, kể lại mọi chuyện với hắn. Phó Thanh Mộ đến tìm Sở Cuồng. Lúc này Sở Cuồng đang định bàn công chuyện với các trưởng môn. Nghe Phó Thanh Mộ nói vậy, mặt Sở Cuồng biến sắc, không nói lời nào đi thẳng ra ngoài. May mà trên người Nhấm Cữu có thiết bị nhận biết của hắn, một lát sau Sở Cuồng đã tìm thấy Nhấm Cữu trốn sau hòn giả sơn trong vườn hoa.

Nhấm Cữu ôm gối, ngồi dựa vào tường, nước mắt ướt đầm gương mặt. Sở Cuồng đi tới, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Nhấm Cữu. Ánh đèn trên vai Sở Cuồng quá mạnh làm đôi mắt đã khóc sưng đỏ của Nhấm Cữu càng không mở ra được. Nhấm Cữu dứt khoát không nhìn xem người tới là ai, chỉ gục đầu xuống gối khóc thút thít. Tiếng khóc nức nở nghẹn ngào như cắt xé tim gan Sở Cuồng.

“Nhấm Cữu.” Hắn gọi tên nàng: “Đừng khóc nữa!”

“Tôi...”, Nhấm Cữu khóc nức nở: “Tôi hu hu hu...”

Sở Cuồng dỏng tai nghe cho rõ. Nhắm Cửu lặp đi lặp lại rất nhiều lần, Sở Cuồng mới nghe rõ lời nàng. Nhắm Cửu khóc rất đau lòng, nhưng trước sau chỉ lặp lại một câu.

“Tôi không tìm được Sở Cuồng nữa.”

“Tôi không tìm được Sở Cuồng nữa...”

Giọng nàng hoang mang, đáng thương, tủi thân, lại đơn côi đến cùng cực như bị người khác bỏ rơi. Sở Cuồng khó có thể kiềm chế sự mềm mại và đau đớn trong lòng, đưa tay ôm Nhắm Cửu vào lòng: “Nhắm Cửu, anh ở đây!”

Chạm vào người Nhắm Cửu, hắn mới biết Nhắm Cửu đang run rẩy dữ dội. Áp sát vào người Nhắm Cửu, hắn mới biết tiếng khóc nghẹn ngào của Nhắm Cửu ẩn chứa nhiều sợ hãi như vậy.

“Anh ở đây.” Trừ câu này, Sở Cuồng không biết làm thế nào để xoa dịu sự đau lòng và sợ hãi của Nhắm Cửu: “Anh ở đây. Anh không đi đâu cả.”

47. Chương 47 (tập 2 - Chương 18)

Nhắm Cửu nói: “Sở Cuồng, tránh xa em ra!”

Sau khi Nhắm Cửu ngủ thiếp đi vì quá mệt, Sở Cuồng mới bế nàng từ phía sau hòn giả sơn đi ra. Phó Thanh Mộ sốt ruột đợi trong phòng. Thấy Sở Cuồng bế Nhắm Cửu về còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, Phó Thanh Mộ tiến lên nhìn một lát mới phát hiện Nhắm Cửu đã ngủ: “Cô ấy không việc gì chứ?”

Sở Cuồng lắc đầu. Hắn không biết nên nói như thế nào. Nhắm Cửu bây giờ không việc gì, nhưng sau khi tỉnh lại có lẽ chuyện sẽ rất nghiêm trọng.

Nhìn Sở Cuồng đặt Nhắm Cửu lên giường, Phó Thanh Mộ khẽ than một tiếng: “Tại sao ngay cả người lớn với trẻ con cũng không phân biệt được thế?”

“Thuốc đồng hóa gây tổn thương thần kinh não của cô ấy.” Sở Cuồng đáp chần cho Nhắm Cửu: “Thời gian càng dài tổn hại đối với cô ấy càng lớn. Sau này sợ rằng cô ấy không những không nhận ra người khác mà có lẽ còn không nhớ rõ mọi chuyện, thậm chí trở nên điên loạn.”

Phó Thanh Mộ nghe vậy sửng sốt: “Điên loạn?”

Sở Cuồng quay lại nhìn Phó Thanh Mộ: “Các hạ đi mời Tiêu Phi tới đây. Nói với hắn ta sửa đổi kế hoạch tiếp theo.”

Phó Thanh Mộ nhíu mày: “Sở huynh định đến kinh thành trước?”

Sở Cuồng gật đầu, lấy ra một ống thuốc trong túi áo trước ngực ném cho Phó Thanh Mộ: “Đây là thuốc giải loại độc được ta đã tiêm vào người các hạ lần trước. Các hạ không cần đi theo ta và Nhắm Cửu nữa.”

Phó Thanh Mộ đỡ lấy ống thuốc, nhìn chiếc ống trong suốt trên tay rồi cười, đặt xuống bàn: “Sở huynh, đến bây giờ huynh vẫn tưởng ta chán sống đi theo hai người đến đây là vì ống thuốc giải này sao?”

Sắc mặt Sở Cuồng trầm tĩnh: “Ta biết các hạ có ý đồ khác. Nhưng bất kể các hạ muốn làm gì thì cũng không cần phải đi theo bọn ta nữa. Theo kế hoạch của ta, con đường tiếp theo phải đi sẽ hung hiểm hơn trước gấp trăm lần, mà khả năng của ta chỉ đủ để bảo vệ an toàn cho Nhắm Cửu, không thể chú ý đến các hạ được. Từ khi gặp nhau tới nay, dù các hạ không có cống hiến và công lao gì nhưng cũng không phạm sai lầm nào. Sau này mong các hạ bảo trọng.”

Phó Thanh Mộ vốn đang cười vẻ cao thâm bí hiểm, nghe thấy Sở Cuồng nói vậy lại bật cười vì tức giận: “Này, sao Sở huynh lại nói lời làm tổn thương người khác thẳng mặt mà mặt không đổi sắc như vậy? Cái gì mà không có cống hiến và công lao? Tóm lại là kể cả tác dụng pha trò gây cười để thay đổi không khí trên

đường đi của ta cũng không còn nữa đúng không?” Nói đến cuối câu, vì giận quá hắt hơi lớn tiếng khiến Nhắm Cữu đang nằm trên giường khẽ lồm bồm một tiếng.

Phó Thanh Mộ dừng lại một lát, cố gắng kiềm chế: “Tốt tốt, ta không phí lời với Sở huynh nữa. Sở huynh nói ta vô dụng đúng không? Vậy đạo sĩ ta hỏi huynh, lần trước Cữu cô nương hút máu Sở huynh và Lâm Cẩm Phong đúng không? Sở huynh có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, vì sao Sở huynh phải tiêm thuốc độc vào người ta không?”

Sở Cuồng ngẩn ra, lục lọi lại trí nhớ trong đầu. Lần đầu gặp nhau, hẳn cứu Phó Thanh Mộ ở Thanh Lộ môn. Sau đó Phó Thanh Mộ đi cùng bọn họ, đến tối lại định cắn cổ hút máu Nhắm Cữu! Hai mắt Sở Cuồng lập tức sáng ngời: “Các hạ?”

Phó Thanh Mộ cười hai tiếng, ngồi bên cạnh bàn đắc ý rung đùi: “Nếu không tại sao ta lại có cái danh đạo sĩ quỷ đói chứ?”

Mấy ngày nay Sở Cuồng một lòng một dạ chỉ chú ý đến Nhắm Cữu, gần như đã quên mất đặc tính của Phó Thanh Mộ. Nghe hắt nhắc nhở như vậy, các manh mối trong đầu nhanh chóng kết nối lại, Sở Cuồng lập tức tiếp lời: “Các hạ cũng từng bị tiêm thuốc đồng hóa? Cùng loại với Nhắm Cữu?”

Phó Thanh Mộ gật đầu: “Trước đây Cữu cô nương cũng đã hỏi ta, ta vốn định đợi lúc có cả hai vị sẽ nói với các vị việc này, nhưng Cữu cô nương lại mắc bệnh lạ này nên vẫn chưa có cơ hội. Bây giờ muốn đợi Cữu cô nương tỉnh táo lại có lẽ rất khó, ta nói với Sở huynh trước vậy. Ta nguyên là người thôn Trường Lật, nơi đó cách thành Sở Châu khoảng ba ngày cưỡi ngựa. Mười năm trước quê hương ta bị một nhóm người tấn công, đám người đó rất kì lạ, không cướp tiền của, không bắt phụ nữ, chỉ tiêm thuốc vào tất cả mọi người.” Phó Thanh Mộ cầm ống thuốc trên bàn lên khẽ gõ xuống bàn, nhớ lại: “Giống như hôm đó Sở huynh tiêm thuốc độc vào người ta.”

Sở Cuồng yên lặng. Mười năm trước chính là thời gian Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh.

“Lúc đó ta còn ít tuổi, cũng không tránh được kiếp nạn này. Sau khi bị tiêm thuốc ta đã hôn mê, anh trai ta bế ta chạy trốn khỏi thôn Trường Lật nhưng rồi bị chết bất đắc kì tử trên đường, cách chết cực kì thê thảm. Mà lúc đó ta cực kì đói khát, chỉ có máu tươi mới có thể làm ta đỡ khát. Thế là sau đó ta uống máu tươi mà sống.”

Sở Cuồng trầm ngâm: “Nói vậy thì mười năm trước Bạch Quý đã bắt đầu dùng người của tỉnh cầu này làm vật thí nghiệm. Chỉ có điều bây giờ thuốc đồng hóa đã lợi hại hơn khi đó.” Hơn nữa khi đó chúng chỉ ra tay với sơn thôn hẻo lánh, có thể thấy chúng vẫn muốn tránh tai mắt của mọi người. Nhưng bây giờ chúng lại hành sự trắng trợn, không hề nghi ngại của Bạch Quý sắp có đột phá mang tính quyết định nào đó hay sao?

Phó Thanh Mộ gật đầu: “Xem ra là thế. Sau khi lang bạt một, hai năm bên ngoài, ta không còn chỗ nào để đi, chỉ có thể trở lại thôn Trường Lật. Nhưng ở Trường Lật cơ bản không có người sống, chỉ có ba người còn lay lắt nhưng cả ba đều đã ngây dại, thần trí không còn tỉnh táo.” Phó Thanh Mộ dừng lại một lát: “Vừa rồi Sở huynh nói tình hình của Cữu cô nương có thể chuyển biến xấu, ta nghĩ có lẽ sẽ trở nên giống những người đó.”

Sở Cuồng sầm mặt, Phó Thanh Mộ lại cười: “Có điều Sở huynh yên tâm, không phải ta không đứng vô có nói chuyện này với Sở huynh. Năm đó lúc ta trở lại quê hương, xung quanh quê ta mọc lên một loại cây trước kia ta chưa từng thấy. Lúc chăm sóc ba người đó, ta vô tình cho họ ăn loại lá cây đó, kết quả tối hôm đó bệnh tình của cả ba người đều thuyên giảm rất nhiều, trong đó một người thậm chí còn gọi được tên ta.”

Mắt Sở Cuồng sáng ngời.

Phó Thanh Mộ cười nói: “Đại đạo của trời đất là tương sinh tương khắc, có phải hết sức kì diệu không? Tuy nhiên loại lá đó mặc dù làm thuyên giảm chứng đần độn nhưng lại không đủ để hoàn toàn chữa khỏi cho họ. Sau đó ta bắt đầu đi khắp thiên hạ tìm phương pháp cứu chữa. Sở huynh, vừa rồi huynh nói huynh muốn đến kinh thành, nhưng kinh thành cách Sở Châu mười ngày đường. Tạm không nói đến chuyện khác, với tình hình ngày càng xấu đi của Cữu cô nương hiện nay, có thể chịu được quãng đường đến kinh thành hay không cũng là một vấn đề. Vừa rồi huynh cũng nói lựa chọn này sẽ khiến tình cảnh của các vị hung hiểm hơn, cho nên chi bằng nghe theo đề nghị của đạo sĩ ta...”

“Chiều nay xuất phát.” Không đợi Phó Thanh Mộ nói xong, Sở Cuồng đã ngắt lời: “Chiều nay các hạ dẫn đường tới thôn Trường Lật.” Hắn vừa bước nhanh ra cửa phòng vừa dặn Phó Thanh Mộ: “Bây giờ các hạ về chuẩn bị hành trang, ta đến trao đổi với Tiêu Phi những chuyện chưa giao phó xong.”

Sở Cuồng phải tạm thời rời khỏi, chưởng môn các phái đương nhiên cố hết sức giữ hắn lại. Ai cũng sợ khi tấn công tòa thành tiếp theo sẽ gặp phải sinh vật không mang hình người như lần trước. Nếu không có Sở Cuồng thì sẽ có bao nhiêu người thương vong?

Sở Cuồng bác bỏ thỉnh cầu của chưởng môn các phái, chỉ tỉnh táo phân tích: “Sinh vật không mang hình người như lần trước nếu có rất nhiều thì Bạch Quý chắc chắn đã không cho chúng ta thời gian chỉnh đốn. Trong lúc chúng ta nghỉ ngơi ở đây sợ rằng đã có sinh vật không mang hình người đến tấn công. Nhưng chúng ta vẫn yên ổn đến bây giờ, điều này cho thấy trong tay Bạch Quý không có đủ tài nguyên để tấn công. Cuộc tấn công quy mô lớn bằng người đồng hóa thất bại ở Giang Châu và ba Atula ở thành Sở Châu lần trước sợ rằng đã tiêu hao hết dự trữ của Bạch Quý. Chiếc tàu nghiên cứu dùng để thu thập vật thí nghiệm cũng đã bị Nhắm Cữu bắn hạ. Bây giờ gánh nặng của hắn chắc chắn còn lớn hơn chúng ta. Ta tạm thời rời khỏi sẽ không gây thiệt hại quá lớn cho các vị. Quyền chỉ huy thời gian tiếp theo giao cho đại tể ti. Mọi người đều đã thấy rõ năng lực của đại tể ti Tiêu Phi, có điều nếu mọi người muốn tìm giải pháp toàn vẹn, ta có một đề nghị.”

Sở Cuồng chỉ mấy điểm trên bản đồ trước mặt: “Mấy thành lớn này chắc chắn đều có trọng binh canh giữ, đánh hạ sẽ cực kì khó khăn. Ta đề nghị bắt đầu từ xung quanh, trước hết xâm nhập các trấn nhỏ ở nông thôn để bảo tồn quân lực, hình thành thế bao vây. Sau đó cắt đứt đường vận lương, bao vây quân đội của đối phương, không đánh cũng có thể hạ được thành.”

Mọi người lập tức thảo luận về đề nghị của Sở Cuồng. Sở Cuồng và Tiêu Phi nhìn nhau, hắn gật đầu rồi cáo từ đi trước. Lúc ra đến cửa lại bị Lâm Cẩm Phong chạy theo gọi lại.

“Sở huynh muốn đưa Cữu cô nương cùng đi à? Sao lại đột ngột như thế? Sức khỏe của Cữu cô nương không tốt...”

Sở Cuồng quay lại nhìn hắn: “Đa tạ các hạ đã quan tâm. Ta cần đưa cô ấy đi chữa bệnh.”

Lâm Cẩm Phong sững người: “Thế... có gì cần hỗ trợ không?”

“Không.”

Hắn đáp xong đi luôn. Đến phòng Nhắm Cữu, nàng vẫn còn đang ngủ say. Nhìn gương mặt Nhắm Cữu, Sở Cuồng lại khẽ nói: “Ai nói em không biết trêu ong gọi bướm chứ?”

Nhắm Cữu đương nhiên không trả lời hắn. Sở Cuồng đành lặng lẽ mở tủ quần áo chuẩn bị thu dọn đồ đạc cho Nhắm Cữu, nhưng trong tủ toàn quần áo lụa là gấm vóc Lâm Cẩm Phong đưa tới. Sở Cuồng đặt tay trên những bộ quần áo này một hồi lâu, tâm tình mới dường như bình tĩnh lại. Hắn tiện tay lấy vài bộ ra cho vào bọc hành lí.

Chuẩn bị hành trang cho Nhắm Cữu xong, Sở Cuồng quay về thu dọn đồ đạc của mình. Kỳ thực hắn không có quần áo hay tiền của gì, chỉ có một số thiết bị máy móc dùng để nghiên cứu cơ thể của Nhắm Cữu. Hắn chọn mấy thứ quan trọng mang đi rồi lại đến phòng Nhắm Cữu định đánh thức nàng dậy. Nhưng lúc hắn tới chỗ Nhắm Cữu lại không thấy Nhắm Cữu nằm trên giường nữa. Hắn ra ngoài tìm, phát hiện mấy a hoàn đã đưa Nhắm Cữu lên một chiếc xe ngựa ngoài cửa. Lúc này Nhắm Cữu đang dụi mắt nửa tỉnh nửa mơ, Lâm Cẩm Phong đứng bên cạnh đang khẽ nói gì đó, vẻ mặt cực kì dịu dàng. Phó Thanh Mộ thì đi tới đi lui, vuốt ve hai con ngựa kéo xe mấy lần, cuối cùng cảm khái: “Lâm công tử đúng là chu đáo, chuẩn bị mọi việc thật nhanh.”

Một a hoàn bên cạnh lẩm bẩm: “Đây là xe của tiểu thư nhà ta.”

Lâm Cẩm Tổ cũng đứng bên cạnh, nghe vậy liền mắng: “Im miệng!” Ngẩng đầu lên nhìn thấy Sở Cuồng đi tới, Lâm Cẩm Tổ hạ thấp người hành lễ: “Nghe nói công tử và cô nương phải xuất hành, trong lúc vội vã không kịp chuẩn bị, đành phải để công tử và cô nương dùng tạm chiếc xe này, đỡ được chút mệt nhọc trên đường. Trên xe đã chuẩn bị một ít tiền bạc và lương khô dùng khi cần thiết. Sẽ có xà ích đến đánh xe, các vị vui lòng chờ một lát.”

“Không cần không cần, ta biết đánh xe.” Phó Thanh Mộ vội cười to: “Ai da, Lâm đại công tử và đại tiểu thư đúng là khách sáo, mọi thứ đều được chuẩn bị chu toàn, đúng là cảm ơn hai vị.”

Sở Cuồng đi tới bên cạnh xe ngựa, rõ ràng hắn vẫn có một chút ác cảm với ngựa nhưng đã đỡ hơn trước kia rất nhiều. Hắn không lộ vẻ mặt gì đặc biệt, chỉ gật đầu nói một câu: “Đa tạ hai vị!”

Sự xuất hiện của Sở Cuồng khiến Lâm Cẩm Phong đang nói chuyện với Nhậm Cửu hơi sững người rồi lùi lại một bước.

Lâm Cẩm Tổ đáp lời: “Sở công tử không cần khách sáo. Công tử là đại ân nhân của nhà họ Lâm, chúng tôi làm những việc này là đương nhiên.”

Sở Cuồng không nói gì nữa, chỉ xoay người lên xe.

Lâm Cẩm Phong bên ngoài cửa sổ vẫy tay với Nhậm Cửu: “Mong Cửu cô nương sớm được an khang.”

Nhậm Cửu ngáp một cái, cũng vẫy tay xem như cáo biệt. Quay đầu lại, Nhậm Cửu nằm xuống chiếc đệm mềm mại: “Sở Cuồng, chúng ta đi đâu thế?”

“Đến thôn Trường Lật.” Sở Cuồng dừng lại một lát, kinh ngạc quay sang nhìn Nhậm Cửu: “Em gọi anh là gì?”

“Sở Cuồng.” Nhậm Cửu đáp, bắt đầu cảm thấy bất an: “Anh không phải là Sở Cuồng sao? Trước khi ngủ em nhớ rõ ràng anh đã nói vậy với em, em nằm mơ cũng vẫn nhớ, chẳng lẽ lại nhớ nhầm à?”

Nhìn vẻ ngỡ ngàng lo sợ của Nhậm Cửu, trong lòng Sở Cuồng hết xót xa lại đắng chát, còn cả một chút ngọt ngào cực nhạt lắng đọng dưới đáy lòng vì được quan tâm.

“Không, em không nhận nhầm.” Giọng nói của hắn dịu dàng đến mức chính hắn cũng không ngờ được.

Phó Thanh Mộ đánh xe rất nhanh, ngày đêm không nghỉ, buổi tối thì mượn ánh đèn trên vai Sở Cuồng tiếp tục đi, đến đêm khuya ngày thứ hai đã chạy tới thôn Trường Lật. Khác những thôn xóm bình thường, ban đêm ở đây yên tĩnh hơn, không khác gì đi trong rừng cây. Hai bên đường cỏ dại mọc um tùm, có nơi thậm chí còn mọc cả cây bụi khiến xe ngựa chạy rất chậm.

Mượn ánh đèn trên vai, Sở Cuồng nhìn thấy không ít nhà tranh nhà gỗ rách nát trên đường, cảnh tượng cực kỳ hoang tàn. Mà càng đến gần thôn xóm, cỏ dại cũng ngày càng ít đi, có hai khoảnh ruộng còn trồng rau dưa, xem ra bình thường vẫn có người cày xới.

“Ba ngôi nhà gần đây là nhà của ba người còn sống sót. Họ vốn không ở cùng một chỗ nhưng để thuận tiện cho việc chăm sóc họ nên ta đã quét dọn mấy gian nhà này để họ đến sống gần nhau. Bây giờ đêm đã khuya, chúng ta không đi quấy rầy họ nữa. Sáng sớm ngày mai ta sẽ tới thăm họ.” Đã lâu không về quê cũ, Phó Thanh Mộ thu lại vẻ chột nhả thường ngày. Vừa nói xong lời này, xe ngựa cũng chạy qua một cái cây, Phó Thanh Mộ tiện tay bứt mấy chiếc lá xuống đưa cho Nhậm Cửu: “Cửu cô nương, đây chính là loại lá cây đó. Cô nương thử ăn một ít xem hiệu quả thế nào. Nếu loại thảo dược này không có hiệu quả thì chúng ta quay đầu đến kinh thành cũng còn kịp.”

Nhậm Cửu cầm lấy cho vào miệng nhai, sau đó nhú mồm: “Vừa đắng vừa chát. Nuốt vào bụng... dường như không có cảm giác gì...”

Phó Thanh Mộ bật cười: “Làm gì mà nhanh như vậy? Tối nay cứ đến nhà ta nghỉ ngơi trước, sáng sớm ngày mai mới có thể thấy có hiệu quả hay không.” Hắn vừa nói vừa rẽ vào một ngách nhỏ. Giữa đám cỏ dại um tùm, một ngôi nhà nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của ba người.

Phó Thanh Mộ dừng xe, ba người lần lượt xuống xe, mở cổng đi vào. Cỏ dại trong sân chỉ nhiều hơn bên ngoài chứ không ít hơn. Phó Thanh Mộ khó xử gãi đầu: “Vội đi đường nên quên mất, đã nhiều năm không về, trong nhà chắc là bẩn lắm. Bây giờ có quét dọn cũng không kịp, hay là tối nay ở tạm trên xe ngựa?”

Hắn còn chưa nói xong, cánh cửa gỗ cũ nát của căn nhà chợt mở ra ken két. Một bóng người lưng còng run rẩy đứng ở cửa: “A Mộ về rồi đấy à?”

Ba người lập tức nhìn về phía đó. Ánh đèn trên vai Sở Cuồng chiếu thẳng vào bóng người. Đó là một bà già gầy yếu mặc một bộ quần áo bằng vải thô màu xanh rách nát tả tơi, mái tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn.

Bà lão neho mắt vì bị ánh đèn trên vai Sở Cuồng chiếu vào mặt, nước mắt chảy ròng ròng, phải đưa bàn tay khô đét lên dụi mắt.

Sở Cuồng vội tắt đèn trên vai, chỉ mượn ánh trăng quan sát tình hình.

Phó Thanh Mộ tiến lên mấy bước đỡ bà lão: “Bà Ba... sao bà không ngủ ở nhà?”

Bà lão sờ nắn cánh tay Phó Thanh Mộ, chỉ lặp đi lặp lại mà không để ý hẳn hỏi gì: “Ồ, về rồi, về rồi. Về thì tốt...” Bà lão nói xong lại buông tay Phó Thanh Mộ ra, định đi vào nhà. Phó Thanh Mộ vội vàng đỡ bà lão: “Để cháu đưa bà về nhà ngủ. Nhà này...”

Hắn còn chưa nói xong chữ “bẩn” đã sững sờ. Ánh trăng bên ngoài chiếu vào nhà, đồ đạc trong nhà rách nát nhưng rất sạch sẽ, chỉ nhìn qua đã biết là có người thường xuyên quét dọn. Phó Thanh Mộ nhất thời không nói được gì. Hắn yên lặng một hồi lâu mới cùng bà Ba bước vào nhà. Giường chiếu trong nhà gọn gàng ngay ngắn nhưng không có dấu vết có người ngủ, mà một góc nhà lại được trải cỏ tranh. Bà lão dẫn Phó Thanh Mộ đến bên giường, vỗ vỗ giường nhìn Phó Thanh Mộ: “A Mộ ngủ. Ngủ đi!”

Phó Thanh Mộ yên lặng một lát rồi ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng và Nhấm Cữu. Hắn còn chưa nói gì, Nhấm Cữu đã xua tay, hạ thấp giọng nói: “Anh ngủ đi.” Nhấm Cữu nói xong liền kéo Sở Cuồng quay lại xe ngựa.

Một lát sau nghe thấy tiếng bà lão khàn khàn hát một bài đồng dao, dường như đang dỗ Phó Thanh Mộ ngủ như dỗ một em bé.

Nhấm Cữu nằm xuống đệm, đắp chiếc chăn mỏng lên người: “Bà cụ thật tốt với Phó Thanh Mộ.”

Sở Cuồng ngồi bên ngoài dựa vào thành xe, nghe tiếng Nhấm Cữu trở mình trong xe, bỗng nhiên hắn khẽ gọi: “Nhấm Cữu!”

“Sao?”

“Em có nhớ nhà không?”

“Có...”

Nhà của Nhấm Cữu bây giờ có lẽ còn hoang vu hơn cả nơi này.

“Đừng buồn. Một ngày nào đó anh sẽ để em được về nhà.”

Tiếng của Sở Cuồng như biến mất giữa ánh trăng, trong xe rất lâu không có tiếng trả lời. Đến lúc Sở Cuồng cho rằng Nhấm Cữu đã ngủ, đột nhiên lại nghe thấy nàng nhỏ giọng hỏi dò: “Sở Cuồng, anh là Sở Cuồng thật à?”

Đợi một hồi lâu mới nhận được một câu hỏi như vậy, Sở Cuồng cảm thấy dở khóc dở cười: “Đúng vậy.”

Nhấm Cữu trong xe thì thầm như than thở, như cảm khái: “Nghe thấy anh nói chuyện như vậy, em thật sự hy vọng không phải là một giấc mơ.”

Sở Cuồng im lặng một lát rồi đáp: “Không phải mơ. Em ngủ đi.”

Hôm sau Nhấm Cữu bị tiếng gà gáy bên ngoài đánh thức. Nàng vén rèm lên, nhìn thấy Sở Cuồng đang cầm roi ngựa đuổi con gà tới gần xe ngựa đi chỗ khác. Nhớ đến thói quen của Sở Cuồng, Nhấm Cữu mở miệng ngăn lại: “Gà không cắn người.”

Sở Cuồng nghe vậy quay lại nhìn Nhấm Cữu. Thấy vẻ mặt Nhấm Cữu vẫn bình thường, không hề có gì không ổn, hắn hỏi dò: “Hôm nay nhận ra người rồi à?”

Nhấm Cữu cũng sững sờ. Mấy ngày nay chỉ cần ngủ một giấc dậy là Nhấm Cữu không nhận ra ai, Phó Thanh Mộ và Sở Cuồng phải nhiều lần khẳng định mới có thể làm cho Nhấm Cữu tin rằng hai người bọn họ chính là bọn họ. Nhưng buổi sáng hôm nay không có bất kì ai nhắc nhở mà Nhấm Cữu đã nhận ra Sở Cuồng, rõ ràng đây là một khởi đầu tốt.

“Thảo được có tác dụng.” Cho dù bình tĩnh như Sở Cuồng lúc này cũng không kìm được mừng rỡ. Rốt cuộc vấn đề gây khó khăn cho hắn bao nhiêu ngày cũng có thể được giải quyết, đây rõ ràng là chuyện tốt.

Nhằm Cửu nhảy xuống xe ngựa, còn vui mừng hơn Sở Cuồng: “Em đi gọi Phó Thanh Mộ dậy để anh ta đi hái thảo dược.”

Nhằm Cửu vừa vào nhà đã nhìn thấy Phó Thanh Mộ đặt bà Ba lên giường, đang nhẹ chân nhẹ tay đắp chăn cho bà lão. Thấy Nhằm Cửu đi vào, Phó Thanh Mộ ra hiệu im lặng, sau đó chậm rãi dèm chăn cho bà lão. Chưa bao giờ thấy Phó Thanh Mộ tỏ ra nghiêm túc như vậy, Nhằm Cửu ngoan ngoãn nghe lời che miệng lại, sau đó cùng Phó Thanh Mộ đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa lại, Phó Thanh Mộ mới mở miệng: “Xem ra thảo dược có tác dụng, hôm nay Cửu cô nương đã nhận ra ta rồi.”

Nhằm Cửu cười cười: “Trước đây vẫn cảm thấy trong đầu u u mê mê, hôm nay dường như có một cơn gió thổi tới xua tan sương mù, tỉnh táo hơn nhiều.”

“Thế thì tốt.” Phó Thanh Mộ nói: “Hôm qua bà Ba hát ru cả đêm rất mệt, sáng nay chúng ta để bà ngủ một giấc. Chúng ta đi hái thuốc, buổi chiều về ta sẽ đỡ bà về nhà, nhân tiện thăm hai người già khác. Hai vị cứ ở đây lấy nước sắc thuốc, ăn cũng được, uống nước cũng được, có lẽ đều có chút tác dụng.”

Ra đến phía ngoài thôn trang, trên mảnh đất nhiều nắng mọc đầy loại thảo dược Nhằm Cửu cần. Nhằm Cửu và Phó Thanh Mộ đều chăm chú hái thuốc, chỉ có Sở Cuồng đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi Phó Thanh Mộ: “Trước kia thôn của các hạ có vai trò quân sự không?”

Phó Thanh Mộ vừa hái thuốc vừa trả lời: “Không biết. Có điều nghe người già kể lại thì trưởng thôn đầu tiên là một tướng quân gì đó. Trước kia ta còn nhỏ nên cũng tưởng thật, sau đó ra ngoài lang bạt giang hồ mấy năm mới phát hiện chỉ là nói dối. Làm gì có tướng quân nào lại chạy đến xó xỉnh này làm trưởng thôn chứ?”

“Chuyện này không sai đâu.” Sở Cuồng lại đưa ra một kết luận như vậy.

Phó Thanh Mộ đứng thẳng người lên nhìn hấn: “Quan tâm đến chuyện thật giả làm gì? Bây giờ chuyện quan trọng nhất là hái thảo dược.”

Sở Cuồng cau mày trầm ngâm: “Với trình độ tác chiến của tinh cầu này, nơi này là vị trí dễ thủ khó công mẫu mực.”

Phó Thanh Mộ nhướn mày: “Thế à? Còn lựa chọn kĩ càng vậy à. Nhưng bây giờ thôn cũng không còn, trước kia có giá trị thế nào cũng không còn tác dụng.”

Sở Cuồng lại nghiêm mặt nhìn hấn: “Lúc Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh cũng là mười năm trước. Từ đó có thể suy đoán, khi hấn hạ lệnh tấn công thôn xóm này thì mới đặt chân đến tinh cầu này không lâu.”

Phó Thanh Mộ vẫn không hiểu: “Vậy thì sao?”

“Xung quanh thôn xóm này có lẽ còn có rất nhiều thôn xóm, mà các thôn xóm khác chưa chắc có địa thế phòng ngự như thế này. Nếu coi hành động của Bạch Quý là một hành động quân sự, coi các thôn xóm là kẻ thù không cùng cấp bậc, rất rõ ràng thôn này mạnh hơn các thôn khác. Đã như vậy, là một người mới tới, vì sao hấn lại lựa chọn kẻ thù tương đối mạnh để phát động tấn công?”

Sở Cuồng nói tới đây, Phó Thanh Mộ cũng ngắt người.

“Hấn nhất định có lí do gì đó.” Sở Cuồng cup mắt trầm tư: “Nếu không phải vì thuận tiện, hành động quân sự này sợ rằng chỉ có một nguyên nhân khác: Gắn!” Ánh mắt hấn như một mũi dao sắc bén, cắt xé quá khứ rất nhiều năm trước của Phó Thanh Mộ: “Lúc mới tới tinh cầu này, Bạch Quý chắc chắn không rơi xuống gần kinh thành. Nếu không cho dù bọn chúng có ẩn nấp kiểu gì, dân số ở kinh thành đông đúc, nhất định sẽ có người phát hiện bọn chúng. Ta nghĩ căn cứ ban đầu của bọn chúng nhất định là ở gần đây.”

Phó Thanh Mộ lắc đầu: “Không thể thế được. Cái đĩa khổng lồ trên thành Giang Châu mà huynh còn nói là nhỏ. Nếu một đồng vật thể lớn như vậy xuất hiện gần thôn thì tại sao không ai nhìn thấy?”

“Nếu không có người nhìn thấy thì có hai khả năng. Một là bọn chúng sử dụng kĩ thuật che giấu. Nhưng khi đó Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh, năng lượng trên tàu chiến có hạn. Để che giấu tàu chiến cần

tiêu hao khá nhiều năng lượng, không có lợi cho việc nghiên cứu và phát triển sau này, cho nên khả năng này khá thấp. Hai là căn cứ của bọn chúng căn bản không ở trên trời.”

Phó Thanh Mộ nhìn thảo được mọc dưới đất: “Tương sinh tương khắc? Tương sinh tương khắc? Chẳng lẽ là...”

“Mười năm trước ở đây có chuyện lạ gì xảy ra không?”

Phó Thanh Mộ yên lặng rất lâu, vẻ mặt hơi sững sờ: “Có... Mười tháng trước khi bị tấn công, có một lần xảy ra động đất. Người trong thôn cho rằng đó là do thiên thần nổi giận nên còn tổ chức tế bái...”

Ánh mắt Sở Cuồng lạnh đi: “Nói vậy thì bọn chúng giấu căn cứ ban đầu ở dưới đất. Xung quanh thôn có hang động nào kín đáo không?”

Phó Thanh Mộ lắc đầu: “Hang động thì không, chỉ có một hố đất sục nhưng rất sâu, ánh mặt trời cũng không chiếu xuống được, chưa bao giờ có người đi xuống.”

Sở Cuồng suy nghĩ một chút, còn chưa mở miệng thì Nhậm Cửu bên cạnh đã nói xen vào: “Anh muốn đến chỗ đó xem xét à?” Không đợi Sở Cuồng trả lời, Nhậm Cửu đã yêu cầu: “Em cùng đi với anh.”

Sở Cuồng vô thức định từ chối, nhưng nhìn sắc mặt Nhậm Cửu thì sợ rằng không cho Nhậm Cửu đi theo, nàng cũng sẽ lên theo sau, đến lúc đó không biết chừng còn nguy hiểm hơn: “Hôm nay ăn trưa rồi uống thuốc đã, buổi chiều đi thăm dò sau.”

Vừa qua giờ Ngọ, Phó Thanh Mộ đã dẫn Nhậm Cửu và Sở Cuồng đến chỗ cái hố mà hắn nói. Cái hố này được hình thành đã lâu, miệng hố rộng hơn mười trượng, nhìn xuống dưới thấy hố phải sâu mấy chục trượng. Dường như mặt đất đột nhiên lõm xuống một khối, thành hố xung quanh như một cái vại thẳng đứng, không có dụng cụ hỗ trợ thì không thể nào xuống được.

Nhưng đối với Sở Cuồng thì muốn xuống cũng không khó. Sợi dây tời của hắn đã bị sinh vật không mang hình người cắt đứt lúc ở Kỳ Linh giáo, nhưng nói lại cũng không phải vấn đề gì lớn. Sở Cuồng tìm một tảng đá chắc chắn, cố định một đầu trắng lưỡi liềm lên trên, chiếc đĩa tròn thì cài vào thắt lưng. Hắn giơ tay về phía Nhậm Cửu, Nhậm Cửu ngoan ngoãn bước tới ôm eo hắn.

“Các hạ ở đây chờ chúng ta một lát.” Sở Cuồng nói với Phó Thanh Mộ: “Chú ý dây tời.”

Phó Thanh Mộ hơi lo lắng: “Sợi dây này của huynh có đủ dài không? Hố này sâu lắm, nếu xuống được một nửa mà hết dây thì làm thế nào?”

“Đủ rồi.” Sở Cuồng nói xong ôm Nhậm Cửu xoay người nhảy xuống hố sâu, tốc độ nhanh đến mức Phó Thanh Mộ không có cơ hội nói thêm câu nào. Phó Thanh Mộ liú lưỡi nhìn bóng hai người biến mất trong bóng tối bên dưới: “Sâu thế mà nhảy thẳng xuống không kêu tiếng nào... Hai người quả đúng là một cặp trời sinh.”

Nhậm Cửu và Sở Cuồng hạ xuống đáy hố. Nhậm Cửu nhìn cảnh tượng ảm Ứt âm u xung quanh, cảm thấy rất không thoải mái. Nàng ôm cánh tay Sở Cuồng đi từng bước một về phía trước. Đất dưới chân hơi ẩm Ứt, mỗi bước đi đều cảm thấy khó khăn. Nàng ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng: “Dưới này hình như không có dấu vết xây dựng căn cứ gì cả.”

Kí tự chạy nhanh trong mắt Sở Cuồng, tiếng hệ thống phục vụ trong tai không ngừng vang lên. “Có”, Sở Cuồng nói: “Đi bên này.” Hắn dẫn Nhậm Cửu đi tới trước một bức tường đá bóng loáng như bị dòng nước mài mòn cả trăm ngàn năm rồi đưa tay ấn lên tường. Mấy tia sáng chói mắt lóe lên phía dưới tường đá rồi biến mất như chìm xuống đất. Sau đó nghe thấy một tiếng cạch, một khoảng đất thoát nhìn cực kì bình thường phía trước tường đá hạ xuống. Nhờ ánh sáng trên vai Sở Cuồng, hai người có thể lơ mơ nhìn thấy một cầu thang dẫn sâu xuống bên dưới.

Sở Cuồng cất bước đi xuống bậc thang nhưng Nhậm Cửu giữ hắn lại. Sở Cuồng quay lại nhìn, Nhậm Cửu nói khẽ: “Đường hầm bên dưới Kỳ Linh giáo cũng giống thế này... Em luôn cảm thấy bên dưới rất nguy hiểm.”

Sở Cuồng yên lặng một lát: “Nhậm Cửu, anh phải xuống dưới này. Nếu đây là căn cứ dưới mặt đất của đám Bạch Quý khi mới đến đây, có thể bên dưới vẫn còn thiết bị liên lạc. Nếu như anh có thể sửa chữa lại

để liên lạc với hạm đội thì hành động tiếp theo sẽ cực kì có lợi cho chúng ta.”

Nhắm Cửu vẫn cảm thấy do dự, Sở Cuồng suy nghĩ một lát: “Em có thể ở lại đây...”

“Em đi cùng anh.” Nhắm Cửu cắn răng, lấy khẩu súng màu bạc cất trong áo ra: “Anh muốn làm gì em cũng giúp anh.”

Hai người đi theo cầu thang xuống dưới, xung quanh tối như hũ nút, khắp nơi đều chỉ có một mùi mốc meo ẩm ướt. Càng đi xuống dưới, Nhắm Cửu càng cảm thấy sợ hãi vô có. Sợi dây tời bên hông Sở Cuồng vẫn không ngừng kéo dài theo bước chân hai người. Đi được một đoạn đường dài, Nhắm Cửu bắt đầu hơi nôn nóng: “Sợi dây này có đủ dài không? Bên dưới còn xa bao nhiêu nữa?”

Sở Cuồng đành nhẹ nhàng an ủi nàng: “Yên tâm. Kể cả khoảng cách gấp ba quãng đường vừa rồi cũng vẫn đủ dài.”

Sự bất an trong lòng Nhắm Cửu vẫn càng ngày càng tăng. Nhắm Cửu nắm cánh tay Sở Cuồng chặt hơn. Sở Cuồng buộc phải dừng bước, nắm lấy tay Nhắm Cửu: “Không sao đâu. Nơi này không có sát khí, cũng không có mùi sinh vật không mang hình người, rất an toàn. Dù có bất ngờ gì xảy ra thì anh cũng sẽ bảo vệ em.”

Hắn luôn bảo vệ Nhắm Cửu. Nhắm Cửu im lặng một lát nhưng vẫn không nén được sự lo lắng ngày càng tăng trong lòng: “Sở Cuồng, em luôn cảm thấy có thứ gì đó đang núp trong bóng tối nhìn...” Nhắm Cửu còn chưa nói xong, Sở Cuồng đã vội vàng bước hai bước về phía trước. Hắn nhặt một tấm thẻ cứng màu bạc ở dưới đất lên quan sát kĩ dưới ánh đèn trên vai. Chữ viết trên thẻ mặc dù không nhìn rõ được nhưng vẫn có thể đoán ra đây là thứ để chứa tư liệu giống như khối vuông trên chiếc đĩa bay đó.

Sở Cuồng tập trung đi về phía trước, vừa đi vừa tìm kiếm. Nhắm Cửu đi sát sau lưng hắn, một tắc cũng không rời. Nàng đánh bạo quay lại nhìn sau lưng nhưng không thấy bất cứ thứ gì, tất cả chỉ là một màu đen kịt. Sở Cuồng đã nhập ngũ nhiều năm, cảm giác chắc chắn nhạy bén hơn Nhắm Cửu rất nhiều. Đó có lẽ chỉ là... ảo giác của Nhắm Cửu.

Càng đi về phía trước càng có nhiều tấm thẻ như vậy. Đi tới một hành lang dài có cửa ở hai bên, dưới đất không chỉ có thẻ mà thỉnh thoảng còn có mảnh thủy tinh vỡ và các loại dụng cụ vỡ nát. Sở Cuồng co chân đạp tung một cánh cửa đã han gỉ loang lổ, mùi ẩm mốc lập tức tạt vào mặt. Hắn che mũi, thoáng nhìn qua gian phòng bừa bộn rồi tiếp tục đi về phía trước. Liên tục đạp tung cửa mấy gian phòng nhưng đều như vậy, Sở Cuồng cau mày trầm tư: “Từ các dấu vết còn lại này có thể thấy, năm đó đám người Bạch Quý đã rút khỏi nơi này trong hoảng loạn.”

Trong ấn tượng của Sở Cuồng, mười năm trước hạm đội Bình Minh không hề tìm được đám người Bạch Quý. Nếu không phải đe dọa đến từ hạm đội, vậy rốt cuộc là nguyên do nào làm cho bọn chúng không thể không hoảng loạn chạy khỏi nơi này rồi chạy đến kinh thành? Hơn nữa bao nhiêu năm nay không hề quay lại xem xét hiện trường, thu nhặt tư liệu?

Nơi này có chất độc gì sao? Nhưng đã đi vào đây một hồi lâu mà hắn không hề cảm thấy cơ thể có gì bất ổn. Hắn quay đầu lại nhìn Nhắm Cửu, cảm thấy Nhắm Cửu cũng không có bất cứ biểu hiện khác thường gì ngoài việc lo lắng bất an hơn mọi khi, hắn lại tiếp tục đi về phía trước.

Cuối hành lang có một cửa lớn mở rộng hai cánh không giống những gian phòng vừa rồi. Sở Cuồng và Nhắm Cửu vừa đi vào, đèn trên đầu tự động nhấp nháy rồi sáng lên. Có thể thấy nguồn năng lượng ở đây không hề bị cắt. Từ lúc đi vào phòng, cảnh tượng trước mắt làm Nhắm Cửu vô cùng kinh ngạc. Trong căn phòng cao ít nhất bảy, tám trượng có vô số loại máy móc lạnh như băng mà Nhắm Cửu không biết tên. Trên dây bàn dài chất đầy thẻ tư liệu.

“Đây là phòng điều khiển chính.” Giọng Sở Cuồng mang theo sự mừng rỡ hiếm thấy: “Bọn chúng không mang theo thiết bị liên lạc.” Hắn đi thẳng đến góc phòng bên phải. Khi đầu ngón tay hắn chạm vào màn hình điều khiển của thiết bị liên lạc, giọng nữ cứng nhắc của hệ thống phục vụ bắt đầu vang lên trong gian phòng tĩnh lặng. Sở Cuồng thỉnh thoảng lại ra lệnh cho hệ thống bằng một ngôn ngữ Nhắm Cửu nghe không hiểu.

Lúc đầu Nhắm Cửu còn ngoan ngoãn đứng đợi bên cạnh hắn, nhưng rất lâu sau Sở Cuồng vẫn không ngừng

bấm hết chỗ nọ chỗ kia trên màn hình. Nhắm Cửu cảm thấy vô vị nên đi dạo một vòng trong phòng. Nhìn những nút bấm nàng không hề biết có tác dụng gì trên bàn, Nhắm Cửu nhất thời tò mò bấm vào một nút.

Đột nhiên giữa không trung hiện ra rất nhiều hình ảnh. Có hình ảnh hành lang bọn họ mới đi qua, có hình ảnh một số người mặc áo khoác trắng bận rộn làm việc trong các căn phòng nhỏ bên ngoài, có hình ảnh trong phòng điều khiển chính này. Phía dưới cùng còn có hình ảnh các sinh vật không mang hình người, nhưng chúng lại bị nhốt trong những chiếc lồng trong suốt, lơ lửng giữa một loại chất lỏng kì lạ như đã chết. Có sinh vật không mang hình người còn không ngừng co quắp trong lồng.

Nhắm Cửu bắt giác hít sâu một hơi. Lúc này Sở Cuồng mới quay lại nhìn qua những hình ảnh đó: “Đây là hình ảnh giám sát năm đó. Em cứ xem đi, nhìn thấy bất cứ điểm khả nghi nào thì nói với anh.”

Nhắm Cửu tròn to mắt nhìn mấy hình ảnh bên dưới, thì thào với vẻ khó tin: “Dùng bình lớn để đựng quái vật là đã khả nghi rồi...”

Sở Cuồng nghe vậy liền trả lời nhưng không hề quay đầu lại: “Đó là bọn chúng đang lấy gene của sinh vật không mang hình người, là nền tảng để nghiên cứu người đồng hóa.” Nói xong, hắn lại tiếp tục nghiên cứu thiết bị liên lạc.

Nhắm Cửu không lên tiếng nữa, yên lặng nhìn những hình ảnh đó. Đột nhiên gương mặt Quý Thần Y xuất hiện trong một phòng thí nghiệm ở góc bên dưới. Quý Thần Y đi theo một người đàn ông mặc áo khoác trắng, đi qua hành lang đến một gian phòng khác cũng xuất hiện trên hình ảnh. Người đàn ông ngồi xuống, hai người nói với nhau mấy câu, sau đó phát sinh tranh chấp. Bọn họ tiếp tục tranh cãi không ai nhường ai. Nhắm Cửu không khỏi mở miệng hỏi dò: “Người đàn ông này là ai? Vì sao lại cãi nhau kịch liệt với Quý Thần Y như vậy?”

Sở Cuồng quay lại nhìn, sắc mặt lập tức sầm xuống: “Đó là Bạch Quý.”

Nhắm Cửu sững sờ. Đây chính là Bạch Quý, tên ác ma đã giết vô số người, đầu sỏ hại chết người thân của nàng... Nhắm Cửu nắm chặt nắm đấm, sát ý làm máu chảy cuộn cuộn trong người, nhưng cuối cùng Nhắm Cửu vẫn dè nén lại được. Bây giờ Nhắm Cửu không thể để bản thân mất kiểm soát... Đột nhiên thấy sau lưng lạnh toát, Nhắm Cửu quay ngoắt lại nhìn nhưng không thấy gì lạ. Sở Cuồng vẫn đang chăm chú loay hoay với thiết bị liên lạc. Trong phòng chỉ có giọng nữ cứng nhắc của hệ thống phục vụ, không có gì khác thường.

Nhắm Cửu quay lên tiếp tục nhìn màn hình. Quý Thần Y và Bạch Quý vẫn cãi nhau. Đúng lúc này, trong một gian phòng khác trên hình ảnh, một chiếc lồng trong suốt đột nhiên vỡ tan, một sinh vật không mang hình người từ trong lồng chứa toàn chất lỏng ngã xuống đất. Nhắm Cửu nhìn kĩ, đó chính là sinh vật không mang hình người không ngừng co quắp trong lồng lúc nãy... Nhưng sinh vật không mang hình người này lại rất kì lạ. Nó trắng như tuyết, đôi mắt không có tròng trắng tròng đen mà chỉ có một màu đỏ sẫm, như có thể chảy máu ra bất cứ lúc nào.

Nhắm Cửu nhú mày. Con yêu quái này giống một người đồng hóa hơn là sinh vật không mang hình người... Thân thể trần trụi của nó giãy giụa dưới đất nhưng không làm sao đứng lên được, dường như tứ chi không hề có chút sức lực nào. Các nhân viên làm việc xung quanh cũng không sợ, có người đi đến tiêm cho nó một mũi, sau đó hai người khác bước tới nhắc nó lên định cho vào một chiếc lồng khác.

Đúng lúc này, sinh vật không mang hình người có mái tóc trắng như tuyết đó đột nhiên cử động. Nó há mồm, hàm răng sắc nhọn cắn thẳng vào cổ người gần nhất. Nhắm Cửu nhìn mà trong lòng lạnh buốt. Dường như nàng có thể cảm nhận được sự thoải mái của nó khi nó há miệng hút máu người nọ. Các nhân viên xung quanh lập tức trở nên hoảng loạn. Có người cầm súng bắn nó một phát, nhưng hành động của nó lại nhanh ngoài sức tưởng tượng. Nó tránh được phát súng, lại lao đến đè một người khác xuống hút máu. Nhắm Cửu lập tức cảm thấy cổ họng hơi khô nóng. Nàng vô thức nuốt nước bọt.

Có người chạy ra khỏi gian phòng thí nghiệm đó, nện vào nút bấm trên cửa mà không cần biết trong phòng có người chưa chạy ra được. Cánh cửa kim loại âm ỉ hạ xuống, gian phòng kín biến thành một địa ngục.

Sinh vật không mang hình người đó hút máu tất cả mọi người, phá vỡ tất cả lồng kính. Dường như có khí độc được bơm vào phòng, các sinh vật không mang hình người trong những chiếc lồng kính khác thoát ra đều phơi thây dưới đất nhưng con yêu quái tóc trắng vẫn há miệng gào thét. Sau đó nó bắt đầu dùng móng

vuốt sắc nhọn cào cánh cửa kim loại. Mà cánh cửa trông cực kì chắc chắn đó không ngờ lại bị móng vuốt của nó khoét thủng một lỗ.

Toàn bộ căn cứ dưới đất lập tức rơi vào hoảng loạn, có ánh đèn màu đỏ không ngừng nhấp nháy, mọi người cuống cuống thu dọn đồ đạc chạy ra ngoài. Bạch Quý và Quý Thần Y cũng ngừng tranh cãi. Bạch Quý mở cửa chạy ra ngoài. Quý Thần Y vốn cũng định chạy ra ngoài nhưng đến cửa lại do dự một lát rồi quay lại mở ngăn kéo của Bạch Quý ra, lấy thứ gì đó trong ngăn kéo rồi mới chạy ra ngoài theo hướng ngược lại với Bạch Quý. Sau đó bóng dáng Quý Thần Y biến mất trong các hình ảnh hiển thị, không hề xuất hiện lần nào nữa.

Bên này, Bạch Quý vội vã quay về phòng. Hắn mở ngăn kéo nhưng không thấy tài liệu. Hắn giật tung ngăn kéo ra, rống to một tiếng, đá văng một chiếc ghế, cuối cùng lấy một khẩu súng rồi chạy ra ngoài theo một hướng khác. Đám nhân viên chạy thoát khỏi nơi này, đóng kín lối ra, tắt cả hình ảnh giám sát từ từ tối đi rồi không còn tín hiệu, chỉ có đèn trong phòng điều khiển chính vẫn sáng.

Nhắm Cửu cảm thấy sống lưng lạnh toát, bởi vì nàng nhìn thấy cuối cùng sinh vật không mang hình người đó đã thoát ra khỏi căn phòng đó. Nó nhảy tới nhảy lui trên những chiếc bàn trong phòng điều khiển. Nhìn những chỗ nó nhảy lên khi đó, Nhắm Cửu đối chiếu với vị trí hiện nay. Thời gian quá lâu, có nơi đã bị han gỉ, nhưng nếu nhìn kĩ vẫn có thể thấy những vết lõm trên bàn.

Đột nhiên đôi mắt màu đỏ sậm trên màn hình bỗng dưng phóng đại. Nhắm Cửu giật mình lùi lại một bước, nhìn sinh vật không mang hình người trên màn hình. Nó há cái miệng toàn là máu tươi ra cười, như thể đang cười với Nhắm Cửu. Hình ảnh tối sầm.

Lòng bàn tay Nhắm Cửu toàn là mồ hôi lạnh, giọng nói trở nên run rẩy: “Sở Cuồng... Em cho rằng tình hình không ổn...” Nhắm Cửu quay lại, không biết từ bao giờ, một người toàn thân không một mảnh vải che thân, tóc trắng như tuyết, mắt đỏ như máu đã đứng lẳng lặng cách hai bước sau lưng Nhắm Cửu. Nó nhìn Nhắm Cửu, sau đó khước miệng từ từ kéo đến mang tai tạo thành một nụ cười... Trong mắt Nhắm Cửu chỉ nhìn thấy hàm răng trắng nhợt, sắc nhọn như răng dã thú... giống như hình ảnh vừa rồi.

“Sở Cuồng!” Nhắm Cửu hét to một tiếng, nghiêng đầu né tránh, tránh được cú lao tới của con yêu quái trước mặt. Nhưng lúc lướt qua bên cạnh Nhắm Cửu, thân hình con yêu quái không ngờ lại chuyển hướng trong không trung một cách khó tin, nó xoay người cào trúng cổ Nhắm Cửu. Nhắm Cửu cảm thấy cổ mình mát lạnh, máu nóng lập tức phun ra nhuộm đỏ vạt áo nàng.

Mùi máu tươi kích thích giác quan của Nhắm Cửu, mái tóc nàng nhanh chóng chuyển thành màu trắng, mắt cũng biến thành màu đỏ. Lúc con yêu quái sau lưng há mồm cắn vào cổ nàng, nàng nghiêng đầu tránh, vung tay tóm được cánh tay yêu quái đang giữ vai mình, vừa hét một tiếng vừa ném nó ra xa.

Con yêu quái nhẹ nhàng xoay người trên không trung, móng chân đâm vào tường, cố định thân hình một cách vững vàng trên bức tường thẳng đứng. Nó há miệng cười, thè lưỡi liếm ngón tay dính máu Nhắm Cửu sau đó hưng phấn phát ra âm thanh ùng ục trong cổ họng. Nhưng trong lúc nó đang hưởng thụ máu tươi, một thanh trường kiếm màu đen đột nhiên từ bên cạnh đâm tới. Nó nghiêng người tránh, thanh trường kiếm lại vẽ một đường cong khó tránh né chém vào đầu nó. Con yêu quái rít lên một tiếng, không ngờ lại không né tránh nữa. Nó ngẩng đầu, quay mặt đón thanh trường kiếm trong tay Sở Cuồng đang chém tới, để mặc lưỡi kiếm chém vào cổ nó, nhưng trên làn da trắng nhợt lại không có một giọt máu nào.

Hoàn toàn không cho Sở Cuồng thời gian để kinh ngạc, nó lập tức vung móng vuốt đâm thẳng vào tim Sở Cuồng. Sở Cuồng không thể không thu kiếm cản lại. Hắn quát lên một tiếng, dùng kiếm đẩy sinh vật không mang hình người đó ra xa rồi hạ xuống đất, vội vã đứng chắn trước mặt Nhắm Cửu để bảo vệ nàng.

Sinh vật không mang hình người cũng hạ xuống cực kì nhẹ nhàng. Nó quay đầu nhìn Sở Cuồng chằm chằm, âm thanh hưng phấn trong họng chuyển thành tiếng gầm gừ tức giận. Nó nhe răng như động vật, mùi trên người nó giống mùi của đám Atula mà hai người đã từng phải đối mặt, mang theo sát khí làm người ta sợ hãi...

Vết thương trên cổ Nhắm Cửu nhanh chóng khép lại nhưng ham muốn giết chóc trong lòng nàng lại không thể nào kiềm chế được. Bàn tay Nhắm Cửu nắm chặt bên cạnh bàn, năm móng tay sắc nhọn hằn năm dấu tay lên bàn.

Sở Cuồng cảnh giác nhìn sinh vật không mang hình người bên kia, không quay đầu lại nhưng giọng điệu lại giấu vẻ quan tâm lo lắng: “Nhắm Cữu?”

“Em...”, Nhắm Cữu ôm cổ: “Em có thể đối phó được nó.” Nhắm Cữu có thể đối phó nó, cũng muốn phát tiết sát ý sôi trào trong lòng.

“Không được.” Sở Cuồng từ chối không chút do dự: “Sau khi sử dụng sức mạnh của người đồng hóa, cơ thể em có thể bị ảnh hưởng nghiêm trọng không lường trước được.”

Vốn họ đến thôn Trường Lật chính là để điều trị triệu chứng rối loạn tư duy của Nhắm Cữu. Ăn loại thảo dược đó đã có chút tác dụng, nhưng nếu lúc này để Nhắm Cữu sử dụng sức mạnh của người đồng hóa thì tìm thảo dược cũng vô dụng. Hơn nữa chiến đấu với con quái vật này sợ rằng không đơn giản chỉ biến thành người đồng hóa là có thể giải quyết dễ dàng...

Qua những hành động của nó vừa rồi có thể thấy độ linh hoạt của nó hơn xa các loại sinh vật không mang hình người khác. Mà qua việc nó dừng lại quan sát bọn họ lúc này có thể thấy năng lực tư duy của nó cũng mạnh hơn sinh vật không mang hình người thông thường. Hơn nữa... nếu nó không nổi giận vì bị mấy nhát kiếm của Sở Cuồng ép lùi lại, sợ rằng đến bây giờ trên người nó cũng không có một chút mùi nào, giống như lúc đầu họ hoàn toàn không phát hiện nó vào phòng điều khiển từ bao giờ. Hoặc... họ hoàn toàn không biết nó vẫn ở một nơi nào đó trong phòng điều khiển này.

Mạnh mẽ, khôn ngoan, giỏi ẩn nấp. Chỉ riêng mấy điểm này đã khiến Sở Cuồng cảm thấy khó khăn. Huống chi bây giờ hắn còn phải bảo vệ an toàn cho Nhắm Cữu. Phải tốc chiến tốc thắng nhanh nhất có thể... “Nhắm Cữu, cầm lấy cái này.” Hắn đưa dây tời cho Nhắm Cữu: “Anh sẽ ngăn cản nó, em đi lên trước.”

Hắn không quay lại nhìn về mặt Nhắm Cữu, chỉ lắc mạnh thanh trường kiếm màu đen. Ánh sáng lưu chuyển trên thân kiếm dường như kích thích con yêu quái đang cảnh giác, nó nhe răng đe dọa Sở Cuồng, có vẻ cực kì bất mãn. Sở Cuồng cầm kiếm bằng hai tay, chuôi kiếm sát người, mũi kiếm chĩa thẳng vào yêu quái. Con yêu quái chợt rít lên một tiếng, đập mạnh chân xuống đất, lao vút đến trước mặt Sở Cuồng như dịch chuyển tức thời. Một tay nó tóm lấy lưỡi kiếm của Sở Cuồng, một tay vỗ thẳng vào cổ họng hắn.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, con yêu quái kêu lên thảm thiết lùi lại phía sau. Sở Cuồng quay lại nhìn, Nhắm Cữu thở rất nặng nề, trên tay nàng cầm khẩu súng màu bạc. Phát súng vừa rồi tất nhiên là của Nhắm Cữu. Nhìn thấy vẻ không đồng tình trong ánh mắt Sở Cuồng, Nhắm Cữu giải thích: “Không đẩy nó ra thì em ra ngoài thế nào được? Em biết nếu ở lại sẽ làm liên lụy anh, em sẽ ngoan ngoãn đi lên, việc còn lại giao cho anh...” Nhắm Cữu nói xong liền dịch chuyển sang bên cạnh, thật sự không hề lưu luyến.

Sở Cuồng im lặng một lát. Lúc này con yêu quái bị Nhắm Cữu bắn bị thương một mắt đã quay lại, sự đau đớn dường như không ảnh hưởng nhiều đến nó. Trên mặt không hề có vết máu, nó rít lên một tiếng rồi lao về phía Nhắm Cữu. Sở Cuồng vung trường kiếm lên cản, Nhắm Cữu nhân cơ hội này cất bước chạy ra cửa.

Sinh vật không mang hình người sao chịu bỏ qua cho Nhắm Cữu? Nó không dây dưa với Sở Cuồng, lại lập tức xoay người đuổi theo Nhắm Cữu. Sở Cuồng đương nhiên không thể để nó đi, hắn không ngừng vung kiếm chặn nó lại làm nó thực sự nổi giận. Nó không để ý tới Nhắm Cữu nữa, quay đầu lại gầm rú với Sở Cuồng.

Nhắm Cữu chạy ra khỏi phòng điều khiển chính rồi quay lại nhìn, Sở Cuồng và yêu quái đang đánh nhau kịch liệt. Nàng cài đầu dây tời vào khe đá rồi chạy ra ngoài, trong lòng ước tính thời gian dùng súng bạc bắn pháo hạt mấy lần trước, đến lúc cảm thấy đã đủ thời gian chạy ngược lại liền dừng lại, sau đó ngón tay ấn chặt vào chỗ lõm trên thân súng. Nòng súng phát ra tiếng títtít, âm thanh càng ngày càng dồn dập.

Nhắm Cữu sao có thể để một mình Sở Cuồng chiến đấu đơn độc được? Nhưng Nhắm Cữu ở lại đó quả thật sẽ làm Sở Cuồng phân tâm, chính bản thân Nhắm Cữu cũng không chắc chắn mình có thể khống chế được bản thân hay không, cho nên nàng chỉ có thể nghĩ đến biện pháp này. Trước hết nhân cơ hội chạy ra ngoài, chạy ra xa một chút để hai bên đang chiến đấu đều không chú ý nàng đang làm gì, sau đó tích lũy năng lượng pháo hạt, căn đúng thời gian chạy về bắn lên con yêu quái đó. Lúc đó cho dù không bắn trúng thì chỉ cần dọa cho yêu quái hoảng sợ cũng tốt, ít nhất cũng có thể cho Sở Cuồng một phút sơ hở của yêu quái.

Ánh sáng trên nòng súng càng ngày càng sáng, Nhắm Cữu bắt đầu chạy về phía phòng điều khiển chính. Nghe âm thanh títtít đã nổi liền thành tiếng vang dài, Nhắm Cữu cũng vừa lúc chạy đến cửa phòng

điều khiển chính. Hai bên vẫn đang chiến đấu quyết liệt, tốc độ di chuyển quá nhanh, Nhăm Cữu muốn nhìn cũng không nhìn rõ được. Nhưng khi Nhăm Cữu nâng súng lên, một người một quái trong phòng đột nhiên ngừng lại. Nói đúng ra là sinh vật không mang hình người dừng lại. Nó quay đầu lại, há miệng về phía Nhăm Cữu, đập mạnh chân xuống đất lao tới chỗ nàng như mũi tên rời cung, tốc độ nhanh đến mức Sở Cuồng cũng không kịp phản ứng. Móng vuốt sắc nhọn vồ trúng vai Nhăm Cữu, đè mạnh nàng xuống đất. Sát khí bức người khiến mắt nàng biến thành màu đỏ tươi như rỏ máu: “Yêu quái chết đi!”

Tiếng títt títt biến mất giữa ánh sáng chói mắt.

Trên mặt con yêu quái gần trong gang tấc lại không hề có vẻ đau khổ. Nó chỉ há miệng nhìn Nhăm Cữu. Trong một khắc cuối cùng này, Nhăm Cữu lại vô cớ hiểu những gì nó muốn nói từ cái miệng đầy răng sắc nhọn đó. Sau đó nàng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nó nói...

“Hãy cùng đau khổ giống như ta...” Nó đang vui mừng, vui mừng một cách kì lạ.

Ầm một tiếng, thế giới của Nhăm Cữu trở thành màu trắng chói mắt. Ánh sáng quá chói mắt khiến Sở Cuồng cũng gần như không nhìn thấy bóng dáng Nhăm Cữu. Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, ánh sáng biến mất, tất cả lại trở về tĩnh lặng. Nhăm Cữu nằm dưới đất, trước mặt đã không còn bóng dáng của sinh vật không mang hình người. Nhưng Nhăm Cữu lại không đứng lên, hơi thở nặng nề dần trở nên dồn dập trong phòng điều khiển chính.

Sở Cuồng nghĩ bụng tình hình không ổn. Hắn vội vàng chạy tới xem, chỉ thấy mấy giọt máu đỏ thẫm bắn lên mặt Nhăm Cữu. Máu bắn vào mí mắt nàng, thấm vào mắt cùng với hành động chớp mắt của nàng, sau đó nhuộm đỏ tròng trắng mắt nàng. Nhăm Cữu vẫn đang cố gắng hô hấp, nhưng dù thế vẫn như có thứ gì đó bóp chặt cổ họng khiến nhịp thở của nàng càng ngày càng dồn dập.

“Nhăm Cữu?” Hắn gọi tên nàng, đưa tay giúp nàng lau máu trên mặt. Nhưng khi chạm vào vết máu đỏ thẫm trên mặt Nhăm Cữu, hắn mới phát hiện những giọt máu này không hề giống máu bình thường. Nó đặc hơn, hơn nữa dường như có khả năng thẩm thấu vào làn da Nhăm Cữu. Hắn vừa lau, những giọt máu đó liền hoen đầy mặt Nhăm Cữu, sau đó... biến mất? Máu của sinh vật không mang hình người đó đã biến mất?

“Đi...” Nhăm Cữu đẩy mạnh Sở Cuồng ra: “Đi đi!” Nhăm Cữu ôm ngực nằm bò trên mặt đất, tiếng thở dốc nặng nề dần dần biến thành tiếng rên rỉ đau khổ.

Sở Cuồng nhìn thấy mái tóc Nhăm Cữu từ màu trắng bạc biến thành màu trắng như tuyết, móng tay ngày càng dài ra, thậm chí xé rách cả vạt áo Nhăm Cữu. “Sở Cuồng...”, Nhăm Cữu gian nan gọi tên hắn: “Mau rời khỏi nơi này...”

Nhăm Cữu ngẩng đầu lên, một con mắt mặc dù đã biến thành màu đỏ nhưng còn có thể phân rõ tròng trắng và đồng tử, tuy nhiên con mắt còn lại thì chỉ có duy nhất một màu đỏ sậm, giống như sinh vật không mang hình người kì lạ vừa rồi.

“Tránh xa em ra!” Nhăm Cữu vừa nói vừa đứng dậy, đi từng bước một tới gần Sở Cuồng.

Sở Cuồng sầm mặt. Tình hình này của Nhăm Cữu giống như bị máu của sinh vật không mang hình người vừa rồi lây nhiễm... Đầu óc Sở Cuồng suy nghĩ rất nhanh, liên tưởng đến dáng vẻ của Nhăm Cữu sau khi đánh nhau với Atula lần trước. Mái tóc trắng như tuyết, trắng hơn cả tóc bạc của người đồng hóa. Mắt màu đỏ sậm, mang dự cảm giết chóc mãnh liệt... Sở Cuồng lại nhớ đến loại thuốc Phó Thanh Mộ bị tiêm vào người năm đó khiến hắn có khao khát khó hiểu đối với máu tươi.

Chẳng lẽ khi đó bè lũ Bạch Quý nghiên cứu thuốc đồng hóa mới ở đây? Con quái vật vừa rồi là nguồn gene của loại thuốc này? Nhưng có một điều không hợp lí là mười năm trước Bạch Quý làm sao có thể bắt được một sinh vật không mang hình người lợi hại như thế mà không bị liên minh phát hiện? Điều không hợp lí hơn nữa là nếu như mười năm trước đã có sinh vật không mang hình người lợi hại như vậy xuất hiện, vì sao trong chiến tranh gần mười năm nay, hạm đội Bình Minh chưa bao giờ gặp phải những đối thủ mạnh như thế? Con quái vật vừa rồi hiển nhiên là còn mạnh hơn cả Atula.

Hay là sinh vật vừa rồi căn bản không phải sinh vật không mang hình người? Nó là người đồng hóa mà Bạch Quý đã nghiên cứu ra từ mười năm trước? Người đồng hóa thất bại? Liên minh xác định người đồng hóa có thành công hay không là căn cứ vào việc người đồng hóa có giữ được kí ức của mình hay không, có năng lực phán đoán bằng lí trí hay không, có thể khống chế được năng lực của mình hay không. Rất hiển nhiên, nếu con quái vật vừa rồi chỉ là người đồng hóa thì nó là một sản phẩm thất bại. Theo quy định của liên minh, nó phải bị tiêu hủy ngay lập tức. Nhưng Bạch Quý lại không tiêu hủy...

Tầng lớp cao cấp trong liên minh vẫn ngậm miệng im lặng về nguyên do cụ thể khiến Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh. Tư lệnh của hạm đội Bình Minh cũng không bao giờ nói đến việc này. Nhưng Sở Cuồng cho rằng dường như hắn đã tìm ra được manh mối của chuyện năm đó. Nếu có thể sử dụng người đồng hóa lợi hại như thế trong chiến tranh thì chắc chắn sẽ cực kì có lợi đối với liên minh. Nhưng qua tình hình hiện nay có thể thấy nghiên cứu của Bạch Quý không hề thành công. Ít nhất cho đến nay Bạch Quý vẫn luôn thất bại. Người đồng hóa vẫn còn sống ở đây mà Bạch Quý không thể nào thu phục đã đủ để nói rõ tất cả. Hắn không khống chế được chúng, thậm chí hắn cũng không xử lí được sản phẩm thất bại.

Phát hiện ra điều này, Sở Cuồng không biết mình nên vui hay nên buồn. Vui vì năm đó Bạch Quý phản bội hạm đội Bình Minh, chắc chắn trong lòng có oán hận, nếu Bạch Quý có thể nắm giữ sức mạnh kinh khủng như vậy thì sẽ là một đại nạn đối với hạm đội Bình Minh, thậm chí đối với liên minh. Buồn vì thuốc của Bạch Quý không thành công cũng có nghĩa thuốc tiêm cho Nhắm Cữu trở thành người đồng hóa cũng không thành công.

Thuốc gây tổn thương đối với thần kinh não của Nhắm Cữu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù có thảo dược ở thôn Trường Lật, sớm muộn cũng có ngày Nhắm Cữu không khống chế được chính mình. Đó là còn chưa nói đến bây giờ. Vừa rồi máu của người đồng hóa đó dường như đã sinh ra ảnh hưởng không thể tưởng tượng nổi đối với Nhắm Cữu... Hắn không bảo vệ được Nhắm Cữu, hắn lại không bảo vệ được Nhắm Cữu... Nhớ lại hình ảnh Nhắm Cữu cầm súng chạy về vừa rồi, Sở Cuồng thật sự muốn đánh thật mạnh vào mông nàng. Tên lính này của hắn từ đầu đến giờ chưa từng ngoan ngoãn nghe lời hắn trong những lúc quan trọng, dù chỉ một lần!

Nhưng lần nào hắn cũng không thể trách cứ nàng được.

“Sở Cuồng...” Tiếng Nhắm Cữu khàn đặc, nàng càng đi đến gần, bước chân lại càng không vững.

Sở Cuồng khẽ cau mày: “Nhắm Cữu...” Hắn còn chưa nói xong, Nhắm Cữu đột nhiên tung người lao tới, móng tay vỗ vào cổ Sở Cuồng. Sở Cuồng nghiêng người né tránh. Hắn cho rằng Nhắm Cữu sẽ tấn công liên tiếp, trong lòng đang tính toán biện pháp chống đỡ, lại thấy bàn tay Nhắm Cữu vỗ vào máy móc kim loại bên cạnh rồi ngừng lại. Nhắm Cữu ôm ngực nuốt khan như thể đang cực kì khát nước. “Chạy đi...”, Nhắm Cữu liều mạng khống chế bản thân, bàn tay cào lên cổ máy kim loại phát ra tiếng ken két: “Không được... ở lại đây.”

Nhắm Cữu cảm thấy mình sẽ biến thành sinh vật không mang hình người như vừa rồi. Vừa rồi khi Nhắm Cữu giết chết con quái vật đó, thân thể vốn đánh thế nào cũng không hề chảy máu của nó đột nhiên lại tóe máu. Máu như một miếng sắt nung đỏ đốt cháy da nàng, thấm sâu vào người nàng. Nhắm Cữu muốn đuổi chúng ra nhưng lại không biết nên làm thế nào. Chỉ sau chốc lát, Nhắm Cữu đã phát hiện cơ thể mình có vấn đề. Nhắm Cữu có thể cảm nhận cơn thèm khát máu tươi cực kì rõ ràng trong lòng mình. Nếu người trước mặt không phải Sở Cuồng, nếu Sở Cuồng không quan trọng với nàng như vậy, sợ rằng nàng sớm đã không khống chế được mình nữa...

Nhắm Cữu muốn uống máu nóng để làm dịu bớt cổ họng đang khô khốc đến đau nhức. Dục vọng này gần như xâm chiếm toàn bộ đầu óc nàng. Cứ thế này, mình sẽ biến thành yêu quái hay sao... Trái tim thất lại, cảm giác khát cháy ngày càng bức bối, trong lồng ngực dường như có một ngọn lửa nóng bỏng đốt cháy toàn bộ nội tạng và cốt tủy. Nhắm Cữu cảm thấy rằng nanh đang dài ra, răng nanh sắc nhọn đâm thủng môi nàng. Máu chảy ra, mùi máu tanh lập tức gặm nhấm từng tấc xương cốt trên người như giòi bọ đục vào xương.

Máu... Nhắm Cữu muốn có thật nhiều máu... Trong đôi mắt đỏ rực không còn gì khác, chỉ còn Sở Cuồng đang đứng trước mặt. Hắn đã hoàn toàn thay đổi trong mắt Nhắm Cữu, nàng chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn cao hơn rất nhiều so với các vật thể xung quanh. Nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng

máu chảy trên người hắn, chảy vội vã, gấp rút, tươi ngon...

Nhắm Cửu lao tới như không không chế được thân thể mình nữa, động tác cực nhanh, nhanh hơn cả tưởng tượng của Sở Cuồng. Hắn nghiêng người né tránh nhưng vẫn bị Nhắm Cửu vồ trúng vai. Nhắm Cửu lao tới quá nhanh, vì vậy để lại ba vết cào rất sâu trên vai Sở Cuồng. Điều này rõ ràng càng kích thích giác quan của nàng. Nhắm Cửu không cho Sở Cuồng thời gian suy nghĩ, lập tức tấn công Sở Cuồng rất nhanh và mạnh, chiêu nào cũng nhằm thẳng vào cổ họng hắn.

Sở Cuồng không thể không tập trung chống đỡ Nhắm Cửu. Vốn hắn còn do dự không biết có nên đánh ngất Nhắm Cửu hay không, nhưng chỉ một lát sau đã phát hiện mình lo chuyện không đâu. Với lối tấn công liều mạng của Nhắm Cửu bây giờ, nếu hắn ra đòn nặng thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ chính mình, hoặc là đánh chết Nhắm Cửu.

Trong lòng Sở Cuồng hiểu rõ, với tình hình cơ thể Nhắm Cửu hiện nay, sau khi sử dụng sức mạnh của người đồng hóa với cường độ cao như thế, khi tỉnh táo trở lại chắc chắn cơ thể nàng sẽ bị ảnh hưởng nặng nề, nếu Nhắm Cửu còn có thể tỉnh táo trở lại...

Làm thế nào đây? Sở Cuồng chưa bao giờ rơi vào cục diện khốn đốn như thế này trên chiến trường. Hắn luôn luôn quyết đoán, cho dù là đồng đội của mình, nếu không cứu được cũng sẽ lập tức quyết đoán từ bỏ. Nhưng từ bỏ Nhắm Cửu... hắn thậm chí còn chưa bao giờ có ý nghĩ này.

Sở Cuồng luôn biết mình rất quan trọng đối với Nhắm Cửu. Hắn đã mấy lần xuất hiện khi Nhắm Cửu nguy hiểm đến tính mạng, đã mấy lần cứu Nhắm Cửu trong nước sôi lửa bỏng. Mấy ngày trước tại châu phủ Sở Châu, hắn cũng cảm nhận được sự thương mến, ý lại và tin cậy của Nhắm Cửu đối với mình rõ ràng hơn bao giờ hết. Nhưng rốt cuộc hắn đặt Nhắm Cửu ở vị trí nào trong lòng? Hắn lại chưa bao giờ suy nghĩ kĩ càng về điều này.

Đồng hành với nhau một thời gian dài, Nhắm Cửu luôn ở thế chủ động, dứt khoát giải bày tình ý của mình với hắn. Hắn lại luôn khước từ, đẩy nàng ra, không lần nào không khiến Nhắm Cửu ủ rũ ra về. Hắn chưa bao giờ suy nghĩ Nhắm Cửu có ý nghĩa gì đối với hắn...

Hắn thất thần trong nháy mắt, trong nháy mắt này Nhắm Cửu cũng kịp cào trúng hắn một cái, lần này để lại hai vết máu trên mặt hắn. Sở Cuồng vô thức vung kiếm chém lên trên, lưỡi kiếm có thể dễ dàng chém đứt cánh tay Nhắm Cửu. Nhưng đến giây phút cuối cùng hắn lại xoay lưỡi kiếm đi, chỉ dùng mặt kiếm chặn Nhắm Cửu lại rồi lùi lại ba bước. Hắn muốn tạm thời dừng lại nhưng Nhắm Cửu không chịu cho hắn cơ hội này mà lập tức lao tới.

Sau một hồi phòng thủ không ngừng, tiếng thở dồn dập của Sở Cuồng cũng ngày càng nặng nề. Vừa rồi mới diễn cuồng chiến đấu với người đồng hóa một trận, bây giờ Nhắm Cửu lại tấn công toàn lực không hề giữ sức, chiến đấu với cường độ cao trong thời gian dài khiến thể lực của Sở Cuồng không chịu nổi. Nếu vẫn tiếp tục phòng thủ như vậy, không biết chừng hắn sẽ thật sự để Nhắm Cửu lao tới cắn đứt cổ mình.

Hệ thống phục vụ trong tai hắn không ngừng tính toán hành động tiếp theo của Nhắm Cửu sẽ xuất hiện sơ hở gì, báo cho hắn biết từ góc độ nào có thể đâm vào trái tim Nhắm Cửu. Nhưng hắn lại... không ra tay được.

Chưa bao giờ có một thời khắc nào làm cho Sở Cuồng hiểu rõ ý nghĩa của một người khác đối với hắn như thế. Hắn chưa bao giờ yêu, không biết cảm giác thích người khác là thế nào. Nhưng nếu có một người nhất định phải trở thành người hắn không thể từ bỏ, không thể rời bỏ trong cuộc đời mình thì người đó chính là Nhắm Cửu. Bất kể là trên chiến trường nào, bất kể xuống địa ngục nào, bất kể sức chiến đấu của hắn gấp Nhắm Cửu bao nhiêu lần, nếu phải đổi mạng cho nàng, hắn sẽ đánh đổi.

Bả vai đột nhiên bị đập mạnh, ngay sau đó Sở Cuồng đập mạnh lưng vào bàn điều khiển phía sau. Không biết hắn va vào thứ gì, năng lượng trong phòng đột nhiên bị ngắt, ánh đèn lập tức tắt ngóm, xung quanh chìm vào trong tối tăm. Trong bóng tối tĩnh lặng, tiếng thở dốc của hai người càng trở nên rõ ràng. Dù không nhìn thấy nhưng Sở Cuồng cũng có thể cảm nhận được môi Nhắm Cửu đang đặt trên động mạch cổ hắn. Bờ môi nàng run rẩy như một con bướm đang vỗ cánh trên cổ hắn. Hắn gần như có thể nghe thấy tiếng Nhắm Cửu nghiêng chặt hàm răng. Hắn biết nàng đang cố gắng khống chế bản thân.

“Nhắm Cửu”, Sở Cuồng khẽ gọi nàng: “Cố gắng giữ tỉnh táo, anh đưa em ra ngoài, tìm được thảo dược là sẽ ổn thôi.” Đây là biện pháp duy nhất Sở Cuồng có thể nghĩ được hiện nay. Hơi thở của Nhắm Cửu vẫn phả vào cổ hần không hề xê dịch. Thậm chí Sở Cuồng có thể cảm nhận được rằng nàng đang cọ vào da mình.

“Không!” Nhắm Cửu đẩy mạnh Sở Cuồng ra, dường như đã dùng hết chút lí trí cuối cùng của mình. “Cút!”, Nhắm Cửu gào lên với Sở Cuồng, tiếng gào khàn khàn chỉ toàn đau khổ và vùng vẫy: “Cút ra ngoài! Đóng cửa lại!” Nhốt nàng ở trong này! Giống như con quái vật bị nhốt ở trong này trước đó, chỉ cần nhốt nàng ở đây là được. Nàng không muốn ra ngoài hại người!

Nhắm Cửu co người lại, cổ họng phát ra âm thanh nức nở như đang rên rỉ. Nàng ôm ngực, bàn tay bấu chặt, móng tay đâm vào da thịt. Nàng cực kì đau khổ, giọng nói khàn đặc gần như không thể nghe rõ được: “Sở Cuồng... Anh đi đi...” Nàng đã tuyệt vọng với chính mình. Nàng chỉ còn một nguyện vọng duy nhất là không làm Sở Cuồng bị thương. Nàng gần như là cầu xin hần: “Đi đi...”

Sở Cuồng không nhìn thấy vẻ mặt Nhắm Cửu bây giờ, hần chỉ có thể nhìn thấy một hình người đang co quắp qua thiết bị hồng ngoại. Hần chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực như thế này. Sở Cuồng siết chặt nắm đấm, dùng một chút lí trí cuối cùng để khắc chế chính mình: “Anh đi hái thảo dược, em ở đây đợi...” Hần còn chưa nói hết lời, Nhắm Cửu lại một lần nữa lao tới. Lần này Nhắm Cửu tấn công với khí thế hùng hực, chỉ công không thủ, trên người đầy rẫy sơ hở. Hệ thống phục vụ trong tai Sở Cuồng gần như phải hét lên với hần, bảo hần đâm vào trái tim Nhắm Cửu, triệt để xóa bỏ mối đe dọa trước mắt.

Sở Cuồng nắm chặt thanh trường kiếm trong tay, đột nhiên vùng tay ném thanh kiếm màu đen xuống đất. Hần bước tới một bước, ôm chặt Nhắm Cửu đang lao tới vào lòng. Tay Nhắm Cửu cào lên lưng hần, cào rách chiếc áo ngay cả tên nhon cũng không bắn thủng được của hần, cào ra một loạt vết máu trên lưng hần. Nàng há miệng cắn vào vai hần, răng nanh sắc nhọn xé rách vai áo hần.

“Nhắm Cửu.” Sở Cuồng lại chỉ ôm chặt lấy nàng: “Em có thể khống chế chính mình.”

Nhắm Cửu nhả vai hần ra, lại cắn vào cổ hần. Máu hần nhanh chóng chảy ra, Sở Cuồng không kêu một tiếng, chỉ thì thầm bên tai Nhắm Cửu: “Dùng tốc độ nhanh nhất, từ đây chạy ra ngoài có thể đến nơi có thảo dược trong vòng nửa canh giờ. Em cố gắng khống chế bản thân. Vừa rồi anh đã gửi thông tin đi, sau khi xong chuyện này nhất định sẽ có người đến chữa khỏi cho em.”

Hần đã truyền tin đi, nhưng hần hoàn toàn không thể khẳng định liên minh có thể nhận được thông tin này hay không. Hần chỉ muốn cho Nhắm Cửu một hy vọng.

“Sau khi em khỏi, anh sẽ đưa em về sao Santa. Anh thề với danh dự của hạm đội Bình Minh, anh sẽ trở thành chỗ dựa của em.” Mất máu quá nhiều khiến sắc mặt Sở Cuồng dần dần trở nên tái nhợt, nhưng hần vẫn ôm chặt lấy Nhắm Cửu không chịu buông tay. Dần dần, răng Nhắm Cửu rút ra khỏi người Sở Cuồng. Toàn thân nàng gần như đều run rẩy. Nàng đưa tay nắm chặt vật áo Sở Cuồng, hàm răng lập cập cố gắng bật ra từng tiếng một.

“Hứa rồi... nhé, phải gả cho em...”

Không ngờ trong lúc như thế này mà Nhắm Cửu vẫn còn cố chấp về chuyện này như vậy. Nếu biết thế, ngay từ đầu hần đã nói ra câu này: “Anh sẽ cưới em! Cho nên em phải khống chế được bản thân, cùng anh ra ngoài.”

Nhắm Cửu tóm vật áo hần: “Là... gả cho em.”

Sở Cuồng yên lặng một lát: “Được! Gả cho em!”

Nhắm Cửu buông vật áo Sở Cuồng ra: “Em... không đi được...” Thực ra không phải là không đi được, chỉ có điều nếu cử động sẽ không thể khống chế được chính mình nữa.

Sở Cuồng không nói thêm lời nào, lập tức công Nhắm Cửu lên lưng, bước ra khỏi phòng điều khiển. Nhìn thấy đầu dây tời cài vào khe đá bên ngoài, hần cầm lấy đầu dây, gần như là chạy ra ngoài. Vết cắn của Nhắm Cửu trên cổ Sở Cuồng đã khép lại, chỉ có da dẻ xung quanh trở nên trắng bệch như đã bị hút khô máu. Chỉ mới chạy một đoạn mà Nhắm Cửu đã thấy tim hần đập nhanh. Thể chất của Sở Cuồng có bao giờ kém như vậy? Nhưng hần vẫn cố kìm nén tiếng thở nặng nề... Có lẽ... hần không muốn để Nhắm Cửu lo lắng.

Nhắm Cửu nằm sấp trên lưng Sở Cuồng, gục đầu vào cổ hắn, giọng nói có vài phần nghẹn ngào: “Sở Cuồng...”

“Sao thế?”

“Em thích anh.” Nhắm Cửu nói: “Em thích anh em thích anh em thích anh...”

Sở Cuồng đi một đoạn xa mà không lên tiếng. Đến lúc Nhắm Cửu cho rằng hắn sẽ không trả lời, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói rất khẽ: “Anh biết rồi.”

Như bất lực, như thở dài, lại mang một chút... chiều chuộng chưa bao giờ có.

48. Chương 48 (tập 2 - Chương 19)

Nhắm Cửu nói: “Trước kia em có nằm mơ cũng không ngờ có ngày sẽ được gặp anh.”

Phó Thanh Mộ đang ngủ ngon trên miệng hổ, chợt thấy bắp đùi bị đá một cái. Hắn dụi mắt ngồi dậy: “Về rồi à? Bên dưới thế nào...” Còn chưa nói xong đã nhìn thấy trên người Sở Cuồng và Nhắm Cửu toàn là máu, hắn liền ngớ ra: “Trời ạ, hai người sao vậy? Chém giết lẫn nhau ở dưới đó à?”

Sở Cuồng không có thời gian giải thích cho hắn, vội vã xoay người đi về phía thôn Trường Lật: “Đi tìm thảo dược.”

Phó Thanh Mộ vội vàng đuổi theo hắn, hết nhìn mặt Sở Cuồng lại nhìn Nhắm Cửu đang gục đầu vào cổ hắn. Thấy mái tóc trắng như tuyết của Nhắm Cửu, Phó Thanh Mộ không khỏi ngạc nhiên: “Sao lại thế? Hôm qua uống thuốc vào đã khỏi rồi, sao tự nhiên lại như vậy...”

Đúng thế! Nhắm Cửu đang yên lành, chính hắn đã nhất quyết đòi xuống! Sở Cuồng cắn răng, càng thêm yên lặng. Đến tận lúc cho Nhắm Cửu nuốt thảo dược, thấy mái tóc Nhắm Cửu từ từ biến thành màu đen, hắn mới khẽ thở phào.

Nhưng khi trong lòng nhẹ nhõm thì cơ thể hắn lại dường như không chịu đựng được nữa. Sở Cuồng đột nhiên lao đảo rồi ngã bệt xuống khu đất mọc đầy thảo dược, tiếng kêu của Phó Thanh Mộ vẫn còn kịp lọt vào tai: “Sở huynh đừng ngắt! Huynh cũng ngắt xiu ra đây thì một mình ta làm sao khiêng hai người về được?”

Thì cầm chân kéo về! Sở Cuồng trầm nghĩ, có thêm mấy vết thương ngoài da cũng đâu vấn đề gì? Hệ thống phục vụ trong tai nói với hắn cơ thể đã kích hoạt trạng thái tự động điều chỉnh. Hắn không biết giấc ngủ này sẽ kéo dài bao lâu. Trong thời điểm mấu chốt hiện nay, hắn thực sự không muốn lãng phí một chút thời gian nào cho việc ngủ, mặc dù hắn biết việc này là cần thiết.

Trước khi ý thức biến mất, ý nghĩ duy nhất của hắn là nhất định phải tỉnh lại trước Nhắm Cửu, nếu không Nhắm Cửu sẽ rất lo lắng và tự trách mình...

Sở Cuồng tỉnh lại lúc nửa đêm. Trên chiếc bàn gỗ mục nát có một ngọn đèn leo lét, ánh đèn u ám in bóng Nhắm Cửu lên tường. Bóng Nhắm Cửu nhẹ nhàng rung động giống như bờ môi run rẩy của nàng bên cổ hắn hôm đó. Nhắm Cửu nằm sấp trên bàn, trong tay nắm chiếc áo ngoài màu đen của hắn.

Sở Cuồng bước xuống giường đi tới bên cạnh Nhắm Cửu. Hắn nhìn kĩ chiếc áo trong tay Nhắm Cửu, phát hiện Nhắm Cửu định dùng kim chỉ vá áo cho hắn. Vì nàng xé rách nên nàng muốn vá lại sao? Sở Cuồng thấy trong lòng ấm áp, nhưng ngay tiếp theo lại thở dài. Sao Nhắm Cửu không nghĩ ngay cả tên nhon cũng không bắn thủng được áo hắn, kim... làm sao có thể đâm xuyên được?

Nhìn mấy chiếc kim cong queo trên bàn, Sở Cuồng cảm thấy hơi buồn cười. Hắn có thể tưởng tượng được cảnh Nhắm Cửu cúi kính và ngốc nghếch chiến đấu với những chiếc kim ở đây... Hắn nhẹ nhàng cầm lấy chiếc áo từ tay Nhắm Cửu, nhưng vừa mới kéo khẽ thì Nhắm Cửu đột nhiên tỉnh lại, vô thức ôm chiếc áo của hắn vào lòng, sau đó mới ngược mắt lên nhìn hắn.

“Của tôi!” Nhấm Cữu nói với giọng cảnh giác. Ánh sáng từ ngọn đèn rất yếu nhưng Sở Cuồng vẫn có thể nhìn rõ mắt Nhấm Cữu bây giờ là màu đỏ, không phải màu đen láy có thể phản chiếu bóng mình như bình thường.

Sở Cuồng khựng lại: “Nhấm Cữu?”

Nhấm Cữu ngẩn ra một hồi lâu rồi mới quay sang nhìn chiếc giường gần đó, tiếp theo lại suy nghĩ một hồi. “Sở Cuồng à?” Đường như Nhấm Cữu phải dựa vào chi tiết khác để ghi nhớ: “Sở Cuồng nằm trên giường, bây giờ trên giường không có người, cho nên anh là Sở Cuồng, đúng không?”

Cổ họng Sở Cuồng nghẹn đắng. Hắn biết bây giờ mặc dù có thảo dược áp chế, nhưng sau khi biến thành người đồng hóa một lần nữa, tình hình của Nhấm Cữu quả nhiên đã trở nên xấu hơn. Nếu như có thiết bị để nghiên cứu thảo dược thì tốt. Nếu như có thể chiết xuất ra nguyên tố làm cho Nhấm Cữu tỉnh táo từ thảo dược để tiếp tục phối chế, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn bây giờ. Trong lòng Sở Cuồng có vô số “nếu như”, nhưng lúc này tất cả đều không thể nào thực hiện. Hắn đành ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Nhấm Cữu, nhẹ nhàng gặt đầu: “Anh là Sở Cuồng.”

Nghe hắn nói vậy, Nhấm Cữu mới ngượng ngùng gãi đầu, đưa chiếc áo trong tay cho hắn: “Em muốn vá áo cho anh nhưng không làm được.”

Sở Cuồng cầm lấy chiếc áo. Bộ quân phục này có lẽ là bộ rách nát nhất trong cuộc đời binh nghiệp của hắn. Nhưng Sở Cuồng cho rằng, dù sau này có ngày hắn trở lại hạm đội Bình Minh, có những bộ quân phục mới với tính năng mạnh hơn, bộ áo cũ này hắn cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ.

Nhấm Cữu vẫn cầm một góc áo, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve: “Xin lỗi anh, hình như em không làm được việc gì cả.”

“Nhấm Cữu!”, Sở Cuồng gọi tên nàng rồi lại im lặng rất lâu, cuối cùng nhìn vào đôi mắt đỏ tươi của nàng, nói khẽ: “Em đã làm rất tốt rồi.”

Hắn không biết cơ thể bị được chất khống chế sẽ như thế nào, nhưng hắn đã tận mắt nhìn thấy sự đau khổ của Nhấm Cữu. Hắn hiểu tính tình Nhấm Cữu, cho nên hắn biết rõ khi cô gái ương ngạnh này yêu cầu hắn nhốt nàng lại trong căn cứ dưới đất thì trong lòng nàng vùng vẫy tuyệt vọng như thế nào. Nhưng bất kể đau khổ ra sao, nàng vẫn cố gắng chịu đựng, chịu đựng vì một lời hứa mà chính hắn cũng không biết có thể thực hiện hay không.

Một Nhấm Cữu kiên cường như vậy làm sao có thể nói là không làm được việc gì? Nàng đã làm cho hắn chấn động.

Nhấm Cữu ngơ ngác nhìn Sở Cuồng rất lâu, sau đó chậm rãi nheo mắt cười: “Sở Cuồng, hình như anh càng ngày càng dịu dàng với em đấy.” Nàng hỏi, giọng nói bình tĩnh mang một chút e dè khó có thể phát hiện: “Có phải anh thích em rồi không?” Ngón tay vô thức co lại để lộ sự căng thẳng trong lòng mà nàng muốn che giấu.

Sở Cuồng yên lặng nhìn Nhấm Cữu rất lâu: “Anh không biết.” Đáp án của hắn giống như những gì Nhấm Cữu đã đoán trước, nhưng ánh mắt nàng vẫn khẽ sụp xuống, vẻ thất vọng như một mũi kiếm đâm vào lòng Sở Cuồng.

“Vậy lúc anh nói sẽ gả cho em cũng chỉ là để dỗ dành em à?” Nhấm Cữu hơi tức giận cào lên bàn để lại ba vết ngón tay trên mặt bàn. Đường như bị những móng tay sắc bén của chính mình làm hoảng sợ, Nhấm Cữu vội vàng rút tay lại, hơi tủi thân giấu hai tay vào lòng như không muốn cho người khác nhìn thấy. Một hành động rất trẻ con lại khiến Sở Cuồng thương xót.

Sở Cuồng không nói câu nào, cầm tay Nhấm Cữu đè lên bàn, sau đó lục lọi rất lâu trong chiếc áo rách nát, lấy ra một thứ giống như chiếc kéo, lưỡi kéo có ánh đỏ ẩn hiện. Hắn không giải thích gì, chỉ cầm từng ngón tay Nhấm Cữu lên giúp nàng cắt móng tay.

Nhấm Cữu cũng không cử động, để mặc hắn cắt mất “vũ khí” của mình.

“Nhấm Cữu!” Đang cắt dở móng tay trên một bàn tay, Sở Cuồng bỗng nhiên mở miệng, giọng nói không khác bình thường nhưng từng chữ từng câu đều có vẻ được cân nhắc kỹ càng: “Anh không biết thế nào là

thích. Bởi vì khi thấy em buồn, từ có thể định nghĩa được tâm tình của anh là thương. Khi thấy em cười, từ có thể định nghĩa được tâm tình của anh là vui vẻ. Thấy em đau khổ, anh nguyện được đau khổ thay em. Thấy em thất vọng, anh muốn cho em những gì em muốn.”

Cắt xong cả mười ngón tay, Sở Cuồng nhìn vào mắt Nhắm Cữu, chậm rãi nói: “Anh không biết thế nào là thích. Nhưng nếu em hỏi anh, anh coi em là người thế nào, nếu em nhất định muốn anh đưa ra một định nghĩa tuyệt đối thì anh có thể nói với em, em là người duy nhất anh muốn nắm tay đi hết quãng đời còn lại của mình.”

Nhắm Cữu ngơ ngẩn nhìn Sở Cuồng, dường như không rõ vì sao một câu hỏi của mình có thể đổi lại được một tràng dài thao thao bất tuyệt của Sở Cuồng như thế, dường như càng không rõ vì sao Sở Cuồng lại đột nhiên nói ra những lời này.

Nhắm Cữu chớp chớp mắt, đột nhiên đưa tay sờ trán Sở Cuồng: “Anh bị ốm à? Thân thể không khỏe? Sắp chết? Hay là bị em đánh ngơ ngẩn rồi?”

Những lời nghiêm túc như vậy lại đổi lấy phản ứng này của Nhắm Cữu, Sở Cuồng nhất thời không thể nói được gì. Nhưng chỉ một lát sau hắn lại nắm tay Nhắm Cữu, nghiêm nghị nhìn nàng: “Nhắm Cữu, anh muốn cho em biết, anh nói muốn cưới em không phải để dỗ dành em, không phải là lừa gạt em. Anh thật lòng thật dạ hy vọng như vậy.”

Nhắm Cữu ngây ngốc một hồi lâu, ánh mắt biến ảo nhiều lần, bàn tay nắm tay Sở Cuồng nắm chặt rồi buông lỏng, buông lỏng lại nắm chặt, dường như không biết nên làm gì, cũng không biết phải nói gì. “Chẳng phải...”, Nhắm Cữu muốn cười, nhưng đôi mắt vừa cong cong liền chảy ra mấy giọt nước mắt: “Chẳng phải đã nói là gả cho em chứ không phải cưới sao?” Sau một câu chất vấn lớn tiếng, nước mắt Nhắm Cữu rơi xuống không ngừng như một chuỗi ngọc trai đứt dây, trông hết sức ảm ức.

Sở Cuồng lặng lẽ đưa tay lau nước mắt cho nàng. Nàng lại càng khóc càng không dừng lại được, dần dần trở nên nức nở.

“Em đúng là...”, Sở Cuồng than một tiếng, vòng tay ra sau gáy Nhắm Cữu kéo đầu nàng về phía mình, môi khẽ chạm vào môi nàng, nhẹ nhàng mơn trớn rồi chuyển thành một nụ hôn thật sâu.

Vị mặn chát của nước mắt quện lẫn vị đắng của thảo dược trong miệng Nhắm Cữu, nhưng Sở Cuồng lại chỉ cảm thấy ngọt ngào. Vị ngọt làm tâm hồn hắn xao động, làm hắn chìm đắm không thể tự chủ, không thể thoát ra. Nếu còn tiếp tục, sợ rằng hắn sẽ không khống chế được mình... Lí trí nhắc nhở Sở Cuồng khiến hắn rời khỏi cánh môi ấm áp của Nhắm Cữu trong sự lưu luyến tột cùng. Hơi thở dồn dập của Nhắm Cữu phả vào mặt hắn, sự gần gũi mập mờ này còn khiến hắn khó kiềm chế hơn cả lúc môi chạm môi khi nãy. Hắn buộc phải lùi lại, đưa mắt nhìn đi nơi khác, hắng giọng một tiếng: “Bây giờ đừng cố tình gây sự nữa...”

Nhắm Cữu ngơ ngác nhìn hắn: “Sở Cuồng, vừa rồi anh đối xử với em như một đứa trẻ con đòi kẹo à?”

Ánh mắt Sở Cuồng lướt nhanh qua gương mặt Nhắm Cữu, ánh mắt đó quả thực như đang nói: “Chẳng lẽ vừa rồi không phải em muốn như vậy sao?”

Nhắm Cữu yên lặng một lát: “Em thật sự muốn anh gả cho em. Tìm được người ở rể là kì vọng lớn nhất của cha mẹ em đối với em.” Nhắm Cữu lăm bắm một câu, sau đó lại nhìn Sở Cuồng với ánh mắt sáng rực: “Có điều em cảm thấy kì vọng của cha mẹ cũng có thể thay đổi cho phù hợp. Vậy anh có thể cho em một chiếc kẹo nữa không?”

Sở Cuồng ngẩn ra, khê ho một tiếng. Nhưng không đợi hắn trả lời, Nhắm Cữu đã kéo đầu hắn tới gần rồi cười: “Em là nữ thổ phỉ. Anh không cho kẹo thì em cướp.” Nói xong nàng ôm cổ Sở Cuồng, lao tới với thế sét đánh không kịp bịt tai, cắn chính xác vào chiếc kẹo ngọt ngào nhất của mình, sau đó không hề khách khí đá đổ ghế của mình rồi ngồi lên đùi Sở Cuồng. Nụ hôn sâu rồi loạn mà nóng bỏng, giống hệt như tác phong ngang ngược mà ngốc nghếch của nàng thường ngày.

Đối với Sở Cuồng, nụ hôn chủ động của Nhắm Cữu không khác gì đẩy thẳng hắn từ nơi đầu sóng ngọn gió xuống dưới vực sâu vô tận. “Nhắm Cữu...”, hắn cố giữ tỉnh táo, nhưng lại quên hết mọi ngôn từ trong thể tấn công mạnh mẽ của Nhắm Cữu. Phải từ chối, nhưng biết từ chối ra sao? Phải đẩy ra, nhưng biết đẩy ra thế nào? Hắn dùng một chút lí trí còn sót lại để mở miệng: “Bây giờ không phải lúc làm chuyện này...”

Nhưng ngay sau đó Nhấm Cửu đã lấp kín miệng hân. “Sở Cuồng”, tiếng Nhấm Cửu thì trào bên tai: “Trước kia em có nằm mơ cũng không ngờ có ngày sẽ được gặp anh.” Nụ hôn của nàng từ môi hân chạy tới tai rồi từ từ đi xuống cổ, vết thương bị Nhấm Cửu cắn đã liền lại sau khi Sở Cuồng nghỉ ngơi, nhưng Nhấm Cửu vẫn không ngừng dùng bờ môi ấm áp nhẹ nhàng mơn trớn khiến Sở Cuồng run lên từng đợt.

“Em có nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ yêu một người như vậy...”

Trong tiếng thì thầm mơ hồ của Nhấm Cửu, Sở Cuồng gần như vô thức nuốt nước bọt, nhưng hân không ngờ Nhấm Cửu lại to gan cắn vào cổ họng hân. Răng nanh hơi nhọn làm hân cảm thấy đau nhói và áp lực, nhưng không ngờ nó lại kích thích dòng máu vốn đang cuộn chảy sôi trào trong người hân.

“Nhấm Cửu...”

Thực ra Nhấm Cửu còn muốn nói với Sở Cuồng, nàng có nằm mơ cũng không ngờ ngoài người thân ra, còn có người sẵn sàng hy sinh tính mạng để cứu nàng, càng không ngờ một người đàn ông như vậy hôm nay lại nói với nàng những lời quá ngọt ngào. Thực ra nàng chỉ cần hân nói một tiếng thích mình mà thôi, nhưng câu trả lời của Sở Cuồng chắc chắn đã vượt quá mong đợi của nàng.

Niềm vui to lớn bất ngờ ập đến, khiến Nhấm Cửu không thể đè nén được tâm tư thổ phỉ đã kiềm chế bao lâu nay nữa. Cho nên những lời tiếp theo đều không cần phải nói nữa, Nhấm Cửu chỉ có một thỉnh cầu: “Đừng từ chối em.” Nàng ngồi trên đùi Sở Cuồng, hôn khắp cổ Sở Cuồng, cuối cùng nhẹ nhàng cắn tai hân: “Đừng từ chối em.”

Nếu bây giờ không phải lúc thì bao giờ mới phải lúc? Bây giờ vui thì phải cười, bây giờ đau khổ thì phải khóc, bây giờ yêu thì phải thổ lộ, yêu bao nhiêu phải thổ lộ mạnh mẽ bấy nhiêu. Vì sao phải chờ đến lúc “phải lúc” chứ? Nhấm Cửu còn không biết ngày mai có thể nhận ra Sở Cuồng hay không, vì sao phải kiềm chế bản thân mình trong hiện tại chứ? Thích một người, yêu một người vốn chính là một chuyện giản đơn như vậy.

“Sở Cuồng...”, Nhấm Cửu thì thầm tên hân bên tai hân, hân chỉ cần cúi đầu xuống là sẽ hôn được vào cổ nàng. Sở Cuồng nhắm mắt lại, trong tiếng thì thầm “Em thích anh nhất” lặp đi lặp lại của Nhấm Cửu, cuối cùng hân cũng vứt bỏ tất cả lý trí, từ bỏ tất cả kiềm chế của mình. Nhấm Cửu lại chiến thắng mọi thứ trong lòng hân. Hiện thực có thể gác lại, lý trí có thể quên đi, chỉ có Nhấm Cửu, hân phải siết chặt nàng vào lòng, để ôm ấp, để yêu thương.

Ngon đèn bằng hạt đậu nhẹ nhàng nhảy nhót, tiếng quần áo cọ vào nhau loạt soạt. Sở Cuồng không kịp cởi áo, thậm chí hai người đã hòa vào nhau mà không có thời gian thay đổi địa điểm. Nhấm Cửu ôm cổ hân, nhìn ngọn đèn leo lét nhưng lại cảm thấy cả thế giới của mình đã bị đốt cháy. Trong lòng chỉ có bình yên và vui vẻ.

Cuối cùng nàng đã làm được.

Nhấm Cửu đau đến chảy nước mắt nhưng khóe miệng vẫn cong lên. “Mẹ em nói...”, trong sự rung động, nàng thì thầm bên tai Sở Cuồng: “Nếu thích thì phải...” Giọng nàng đứt quãng: “Sở Cuồng, cuối cùng em...”

Còn chưa nói xong, Nhấm Cửu chợt thấy lưng mình chạm vào cạnh bàn phía sau, va đổ chiếc đèn dầu. Chiếc đèn rơi xuống đất lộc cộc, ngọn lửa leo lét tắt phụt, chỉ còn lại ánh trăng ngoài cửa sổ, rất lạnh, rất đẹp.

“Thế này mới là...” Đây là câu đối thoại cuối cùng giữa hai người trong trí nhớ của Nhấm Cửu.

Sáng sớm hôm sau Nhấm Cửu thức dậy thì bên cạnh đã không có người. Mặc dù bây giờ cơ thể nàng có khả năng bình phục rất nhanh, nhưng hôm nay nàng vẫn cảm thấy người mình khang khác, có lẽ là vấn đề tâm lý, Nhấm Cửu luôn cảm thấy... vẫn còn hơi đau, nhắc nhở nàng đêm qua đã làm gì với Sở Cuồng... Nhấm Cửu vỗ vỗ mặt, rửa mặt súc miệng, mặc quần áo vào rồi mới ra khỏi phòng, nhìn thấy hai người đeo hai túi thảo dược lớn đang mở cổng đi vào sân. Ánh mắt Nhấm Cửu hết nhìn người này lại nhìn người kia, sau đó hoang mang đi tới, lúc đi đến trước mặt một người lại bị người kia tức giận kéo qua.

Nhấm Cửu ngẩng đầu nhìn hân, ánh nắng chiếu xuống làm bóng hân đổ sau lưng. “Là anh”, không đợi Nhấm Cửu mở miệng, hân đã lên tiếng giải thích.

Nhắm Cửu ngẩn ra một lát, sau đó gương mặt Sở Cuồng mới hiện lên rõ ràng trước mắt nàng. Nàng tươi cười nhìn hắn: “Sở Cuồng!”

Kì thực lúc mới nhìn thấy Nhắm Cửu, Sở Cuồng còn cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng thấy Nhắm Cửu lại đi tới chỗ Phó Thanh Mộ, cảm giác bất mãn lập tức dâng lên trong lòng hắn, dù hắn biết chuyện này không thể trách Nhắm Cửu được. Vì thế hắn lỗ mãng đưa tay ra kéo Nhắm Cửu về phía mình. Nhưng bây giờ nhìn thấy Nhắm Cửu cười, trong lòng Sở Cuồng không còn chút bất mãn nào nữa.

Hắn gạt một lọn tóc trước trán Nhắm Cửu ra sau tai, hành động dịu dàng này khiến Phó Thanh Mộ thở dài: “Cô đơn quá, cô đơn quá. Ta không đứng nhìn hai vị chàng chàng thiếp thiếp nữa. Ta đi làm việc của ta trước, hai vị cứ từ từ trò chuyện.”

Phó Thanh Mộ đi vào sân đổ thảo dược trong túi ra phơi. Sở Cuồng giải thích: “Thảo dược không thể nào giữ tươi được. Sau khi phơi khô số thảo dược này để sử dụng trên đường, chúng ta sẽ chuẩn bị vào kinh. Ở đây không có thiết bị phù hợp để nghiên cứu tình hình cơ thể em, chỉ có cách lấy lại cơ giáp rồi đưa em đến sao Santa mới có thể hiểu rõ bệnh tình của em được.”

Nhắm Cửu gật đầu: “Anh cứ sắp xếp là được, em nghe lời anh.”

“Hê, sao hôm nay ngoan thế? Không giống tác phong của Cửu cô nương chút nào.” Phó Thanh Mộ cầm cái nĩa từ góc sân bên kia đi tới bên cạnh Nhắm Cửu rồi chen ngang một câu: “Có phải là thép rắn cũng thành mềm như bún không?”

Nhắm Cửu không nhịn được quay lại nhìn hắn: “Anh dùng từ ngược rồi.”

Phó Thanh Mộ cười: “Ngược à? Làm gì có chuyện ngược? Trước đây cô nương không phải thép rắn sao? Chẳng lẽ cô nương nghĩ mình mềm yếu lắm? Như thế mới là nói ngược.”

“Phó Thanh Mộ... thời gian này có phải tôi quá tốt với anh không?”

Hai người đang đấu khẩu, Sở Cuồng lại đột nhiên nghiêm mặt: “Im lặng!”

Phó Thanh Mộ ngẩn ra, lại thấy Nhắm Cửu cũng lập tức sầm mặt: “Atula?”

Sở Cuồng gật đầu. Hắn quay sang nhìn Nhắm Cửu, vốn tưởng nàng sẽ có biểu hiện khác thường. Lần đầu tiên ngửi được mùi Atula, sắc mặt Nhắm Cửu đã trở nên tái nhợt. Nhưng lúc này, ngoài dự đoán của mọi người, Nhắm Cửu không hề có biểu hiện gì khác thường, dường như nàng đã... miễn dịch với loại pheromone khiến những người đồng hóa bình thường hoảng sợ đó.

Nhưng bất kể Nhắm Cửu bây giờ có phản ứng gì với bọn chúng, Sở Cuồng cũng không thể để nàng sử dụng sức mạnh của người đồng hóa nữa. Hơn nữa trong không khí bây giờ không phải chỉ có mùi Atula. Hắn quyết định thật nhanh, dặn dò Phó Thanh Mộ: “Hai người rời khỏi nơi này, lên xe ngựa chạy về phía Sở Châu.”

“Sở huynh lại muốn ở lại đối phó một mình à?” Phó Thanh Mộ sờ sờ mũi: “Mặc dù hình như mỗi lần làm thế đều là đúng, nhưng lúc nào cũng được ưu tiên chạy trước, đạo sĩ ta cũng cảm thấy hơi xấu hổ...”

Nhắm Cửu không nói gì, chỉ nhìn Sở Cuồng chằm chằm.

Sở Cuồng né tránh ánh mắt Nhắm Cửu, chỉ nói bốn tiếng: “Nghe anh sắp xếp.”

“Ha ha!” Một tiếng cười khê đột nhiên vang lên trong rừng cây. Ba người quay đầu lại nhìn, một người áo trắng từ trong rừng cây đi ra, trang phục trên người hắn cực kì giống quân áo của Sở Cuồng nhưng có vẻ thoải mái hơn đôi chút, giống nụ cười nhẹ nhõm trên mặt hắn: “Sở Cuồng, nhiều năm không gặp, ngươi đã trở nên dịu dàng hơn rất nhiều. Có điều bất kể là ở đâu, ngươi vẫn là người đưa ra mệnh lệnh.”

Sở Cuồng sầm mặt nhìn hắn: “Bạch Quý...”

Phó Thanh Mộ kinh ngạc nhìn người áo trắng rồi lại nhìn Sở Cuồng, dường như không thể tin rằng kẻ đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện bây giờ lại đứng lẻ loi đơn độc trước mặt bọn họ với một khuôn mặt trắng xanh bệnh hoạn như vậy.

Mỗi hận mất người thân, nỗi đau mất nhà của hắn đều là do kẻ này gây ra. Kẻ này hai tay đầm máu, tội nghiệt đầy mình, không ngờ còn có thể cười cợt đi tới trước mặt bọn họ! Phó Thanh Mộ nắm chặt nắm đấm: “Hôm nay ta phải thay trời hành đạo!” Hắn hét lên một tiếng giận dữ, không thèm nhìn Sở Cuồng bên cạnh đang định ngăn cản, rút dao găm bên hông ra xông tới chỗ Bạch Quý.

Một bóng đen không biết từ đâu lao tới, đánh Phó Thanh Mộ ngã xuống đất trước khi hắn lao tới trước mặt Bạch Quý. Phó Thanh Mộ bị đánh bay ra hơn ba trượng, đập vào hàng rào gỗ mục nát quanh nhà, sau đó nằm chết rũ dưới đất, bất tỉnh nhân sự.

“Phó Thanh Mộ!”, Nhắm Cữu hét lên kinh hãi rồi chạy tới chỗ Phó Thanh Mộ.

Bạch Quý chỉ đứng xa xa, vẫn mỉm cười, mặt không đổi sắc. Phía trước hắn là một con Atula thân hình cao lớn, nhe răng trợn mắt gầm gừ nhìn về phía Nhắm Cữu. Cơ bắp trên người nó nổi lên, dường như định xông tới bởi cho Phó Thanh Mộ một đòn trí mạng.

Nhắm Cữu giận dữ quay lại, ánh đỏ thoáng hiện lên trong mắt, chợt thấy Sở Cuồng đang yên lặng nhìn mình nên lại nghiêng răng kiểm chế sát ý trong lòng.

Sở Cuồng thấy vậy mới quay lại nhìn về phía Bạch Quý: “Người muốn đến giết ta?”

Bạch Quý khẽ cười: “Ta hoạt động trên tinh cầu này đã được khoảng mười năm, trong thời gian đó cũng nghiên cứu ra không ít thành quả, nhưng dạo này sự xuất hiện của người làm cho kế hoạch của ta gặp phải trở ngại không nhỏ. Cho nên ta tới tìm người để thương lượng.” Giọng hắn như thể thật sự muốn thương lượng, như thể hôm nay gặp Sở Cuồng ở đây chỉ là một sự tình cờ chứ không phải do hắn hao tâm tốn sức tìm đến: “Ta biết người bán mạng cho hạm đội của người. Nhưng, Sở Cuồng, người phải tin ta. Trong hạm đội mà người đang bán mạng đó có rất nhiều người không muốn nghiên cứu của ta dừng lại ở đây.”

Sở Cuồng không lên tiếng.

“Ta sẽ dùng gene của ta làm ra một cái đầu giống hệt đầu ta, người mang về báo cáo, sau đó không được xen vào chuyện ở hành tinh xa xôi này nữa.” Nụ cười trên mặt hắn chưa từng biến mất, như thể đã đoán trước được câu trả lời của Sở Cuồng: “Nếu không...”

Xung quanh đột nhiên ngập tràn sát khí. Sở Cuồng có thể cảm nhận được hơi hướng xung quanh, ít nhất có bốn đến năm người đồng hóa.

Bạch Quý lấy một chiếc khăn tay trắng từ trong túi ra, đưa lên che miệng rồi ho mấy tiếng: “Ta biết người rất lợi hại. Trong mười năm nay người lại được hạm đội huấn luyện tiến bộ thêm một bậc, người có thể giết được ba Atula, phá hủy một chiếc tàu chiến của ta.”

Hắn không biết đến sự tồn tại của Nhắm Cữu. Trong lòng Sở Cuồng đã có kết luận, không kẻ nào báo cáo với hắn về sự tồn tại của Nhắm Cữu. Nghĩ cũng phải, bất kể là người đồng hóa thất bại hay sinh vật không mang hình người tìm đến đều bị hắn và Nhắm Cữu giết hết, không chừa một con còn sống trở về. Với tài nguyên trong tay Bạch Quý, hắn không thể xây dựng hệ thống giám sát bao trùm toàn bộ tinh cầu này, cho nên hắn không biết chuyện của Nhắm Cữu cũng là bình thường. Đối với Sở Cuồng, đây rõ ràng là một chuyện tốt.

Bạch Quý cất khăn tay, tiếp tục nói: “Người lợi hại như vậy nên chắc cũng biết, hôm nay ta không định để người từ chối đề nghị của ta.”

Ánh mắt Sở Cuồng ngưng đọng: “Dốc hết toàn bộ lực lượng rồi à?”

Bạch Quý cười khê: “Nếu người đồng ý, ta sẽ cho người đưa người rời khỏi tinh cầu này. Rời khỏi đây một năm ánh sáng sẽ có người của liên minh tới đón người.”

Thì ra trong hạm đội và liên minh đều còn nội gián, cho nên Bạch Quý mới có thể tiêu diêu tự tại mười mấy năm.

Nhìn nụ cười trên mặt Bạch Quý, trong lòng Sở Cuồng cũng vui vẻ theo. Bạch Quý dốc hết lực lượng tới đây đương nhiên là tốt, không biết chừng hôm nay hắn sẽ có thể một mẻ bắt gọn bọn chúng... Đầu óc Sở Cuồng nhanh chóng tính toán kế hoạch, tuy nhiên trước khi kế hoạch hình thành lại có một luồng sát khí

khác từ bên cạnh ập tới. Hắn nghiêng người né tránh nhưng luồng sát khí đó lại không hề có dấu hiệu dừng lại mà tiếp tục lao thẳng về phía Nhắm Cửu.

Sở Cuồng thầm kêu không ổn, hắn đưa tay cản lại nhưng sao cản kịp? Đến lúc nhìn lại thì Nhắm Cửu đã bị một người đồng hóa không biết từ đâu xông tới tóm cổ giơ lên cao. Người đồng hóa này không có mùi giống như con quái vật bọn họ đã gặp trong căn cứ dưới hồ sâu, có điều sức mạnh của nó kém xa con quái vật đó.

Sở Cuồng biết bây giờ một người đồng hóa như vậy sẽ không thể làm Nhắm Cửu bị thương, nhưng lúc này hắn vẫn không nhịn được siết chặt nắm đấm. Hắn buộc mình quay đầu đi, không nhìn Nhắm Cửu nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Bạch Quý chăm chăm: “Bắt người là nhiệm vụ của ta, ta sẽ không thoả hiệp vì bất cứ lí do gì.” Giọng hắn lạnh như băng, như thể hắn thật sự hoàn toàn không để ý đến Nhắm Cửu.

Bạch Quý ho mấy tiếng, lại tiếp tục mỉm cười: “A, vậy à? Vậy ta sẽ giết cô gái này!” Ánh mắt Sở Cuồng khẽ dao động, nụ cười trên khóe môi Bạch Quý càng trở nên rõ ràng: “Nói đùa vậy thôi, ta làm sao có thể giết cô ta được? Sở Cuồng, người là người đồng hóa thành công nhất mà ta đã tạo ra. Ta đã nghiên cứu người, hiểu rõ người hơn cả những gì người tưởng tượng. Chính vì thế nên bây giờ ta không nỡ giết người, muốn cho người một con đường sống. Tại sao người không nhân cơ hội này mà dừng tay? Hạm đội Bình Minh sẽ không truy cứu người đến cùng chỉ vì người không hoàn thành một nhiệm vụ.”

Trong mắt Sở Cuồng như có ánh sáng lạnh lẽo. Những lời vừa rồi dường như đã tiêu hao không ít sức lực của Bạch Quý. Hắn nghỉ một lát, hít sâu vài hơi, đưa tay chỉ Nhắm Cửu rồi lại chỉ Sở Cuồng, thở dài, nói với vẻ thất vọng: “Trước kia ta đã nói với người, muốn không sợ bất cứ thứ gì thì phải vô tình. Một khi có tình lập tức sẽ bị người khác nắm điểm yếu, đó là một chuyện cực kì khó chịu.” Hắn cười khê: “Cho nên bây giờ người hãy ngoan ngoãn rời khỏi đây trong lúc ta còn muốn đối xử tử tế với điểm yếu của người.”

Hắn còn chưa nói xong thì chợt nghe thấy một tiếng “rắc”, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết chói tai của người đồng hóa như muốn đâm thủng màng nhĩ mọi người. Bạch Quý kinh ngạc quay lại nhìn, thấy người đồng hóa vừa rồi còn tóm cổ Nhắm Cửu không biết đã bị Nhắm Cửu giẫm dưới chân từ bao giờ. Cánh tay hắn bị vụn thành một hình dạng khó tin, vụn ra sau lưng, mặt dán xuống đất, kêu thảm thiết.

Mái tóc trắng như tuyết của Nhắm Cửu bị gió nhẹ thổi phơ phất. Nàng ngược mắt lên, đôi mắt màu đỏ sậm tràn ngập sát khí nhìn Bạch Quý chăm chăm, những chiếc răng lộ ra khi cất tiếng nói khiến Bạch Quý chết sống: “Lại nhai một hồi lâu, tóm lại là người xác định ta sẽ trở thành điểm yếu của người khác?”

“Người...”, Bạch Quý dường như hoảng sợ không nói nên lời. Hắn nhìn Nhắm Cửu rất lâu mà không có hành động gì tiếp theo.

Nhắm Cửu đâu có kiên nhẫn chờ Bạch Quý nói cho hết lời? Nàng đạp mạnh chân xuống đất lao về phía hắn.

Sở Cuồng dẫn Nhắm Cửu không được động thủ, nàng biết. Việc sử dụng sức mạnh của người đồng hóa có lẽ sẽ làm tình hình của nàng trở nên tồi tệ hơn, nàng cũng biết. Nhưng trong tình hình này, một con Atula ở bên cạnh, mấy người đồng hóa có kĩ năng khác nhau hoặc công khai đứng nhìn chăm chăm hoặc mai phục ở chỗ khuất, sát khí xung quanh nồng nặc đến mức như sắp nhấn chìm Nhắm Cửu. Hơn nữa con bệnh ốm yếu tên là Bạch Quý này còn luôn mồm nói nàng là gánh nặng, là điểm yếu của Sở Cuồng...

Gánh nặng và điểm yếu? Chỉ cần nghĩ đến hai từ này, Nhắm Cửu đã cảm thấy máu trong người sôi sục. Lúc này nàng làm sao có thể kiềm chế được sát ý vốn đã phải kiềm chế hết sức khó khăn?

Nhắm Cửu tấn công Bạch Quý, không ngoài dự liệu, nàng bị con Atula đứng bảo vệ bên cạnh hắn cản lại. Atula lập tức nhe răng ra đe dọa Nhắm Cửu, hơi thở của nó nồng nặc sự uy hiếp. Nhưng nó không lập tức đánh nhau với Nhắm Cửu khi cảm nhận được sát khí của nàng như những con Atula trước đó mà có vẻ như đang quan sát, phán đoán xem rốt cuộc Nhắm Cửu là thứ gì, mạnh như thế nào...

Không đợi nó đưa ra kết luận, đôi mắt màu đỏ sậm của Nhắm Cửu đã trợn trừng nhìn nó, sát khí trong mắt cuộn cuộn trào ra. Con Atula đang nhe răng đe dọa lập tức ngậm mồm lùi lại phía sau một bước.

Bạch Quý thấy thế thở hổn hển mấy hơi rồi bắt đầu ho không ngừng. Tay hắn run run lục tìm khăn tay, nhưng sau khi lục lợi rất lâu lại làm rơi khăn tay xuống đất: “Là người! Là người... Khụ khụ! Khụ khụ...”

Hắn nói cực kì kích động, ánh mắt không phải sợ hãi mà dường như không kiềm chế nổi hưng phấn trong lòng. “Bắt về!” Hắn hô to: “Bắt con bé này về cho ta!”

Nhận được mệnh lệnh, đám người đồng hóa còn đang mai phục trong rừng lập tức lao hết ra. Hai người tóm hai cánh tay Nhắm Cữu, một người lao tới ôm ngang người nàng, còn một người thì bị Sở Cuồng chặn lại giữa đường. Nhắm Cữu hét lớn một tiếng, hai người đang giữ cánh tay nàng lập tức bị hất văng ra ngoài. Nhắm Cữu mặc kệ người đồng hóa đang ôm ngang người mình, lập tức vung móng vuốt đánh về phía Bạch Quý. Nàng muốn giết Bạch Quý. Món nợ máu của người thân, cuộc sống lang bạt đầu đường xó chợ sau khi mất nhà, những ám ức và đau khổ trên đường, tất cả hiện lên trong lòng nàng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Kẻ đang đứng trước mặt nàng không phải người mà là một ác ma điên cuồng bệnh hoạn. Hắn cướp đoạt quyền được sống của người khác, chà đạp tôn nghiêm của người khác, trong thế giới của hắn không có đúng sai mà chỉ có tư lợi. Trong mắt hắn, tất cả mọi người ở đây chỉ là vật thí nghiệm, như con sâu cái kiến hèn mọn dưới đất, mặc cho hắn quyết định sống chết.

Nàng phải giết chết kẻ này.

“Bắt lấy nó cho ta!”, Bạch Quý hưng phấn gào lên, giọng nói sau cơn ho dữ dội trở nên khàn khàn như có thể xé rách không khí, nhưng hắn lại không thèm để ý.

Atula nghe theo mệnh lệnh của Bạch Quý, nổi giận gầm lên một tiếng rồi lao tới định khống chế hành động của Nhắm Cữu. Nhưng lúc này Nhắm Cữu đâu dễ bị bắt như vậy? Móng vuốt nàng cào mạnh vào lưng người đồng hóa đang ôm mình. Người đồng hóa đau đớn kêu thảm thiết, Nhắm Cữu vung chân đá hắn sang bên cạnh. Lúc này Atula đã xông tới trước mặt, Nhắm Cữu liền lao thẳng vào bụng nó.

Nàng còn chưa kịp đánh nhau với Atula được mấy chiêu thì Sở Cuồng đã giải quyết xong người đồng hóa đó rồi xông tới. Hắn chặn trước mặt Nhắm Cữu giúp nàng ngăn cản Atula, nhanh chóng kéo Nhắm Cữu lùi lại thật xa, cuối cùng dừng lại bên cạnh Phó Thanh Mộ, trầm giọng dặn dò: “Em kiêng hấn đi trước!”

Lúc này đầu óc Nhắm Cữu đang tràn ngập sát ý nên đâu chịu nghe lời Sở Cuồng? Nàng hất tay Sở Cuồng ra, quay lại tiếp tục lao về phía Bạch Quý.

Bạch Quý thấy thế không hề sợ hãi, trên mặt dần lộ ra nụ cười kì lạ. Sở Cuồng thầm nghĩ không ổn, vội vàng hét lớn một tiếng: “Lui lại!” Hắn muốn đuổi theo giữ Nhắm Cữu lại nhưng đã bị Atula lao tới chặn đường. Hai mắt giận dữ chuyển thành màu đỏ, hắn hét lớn một tiếng, thanh trường kiếm màu đen chém thẳng xuống vai con Atula. Con Atula không ngờ lại bị Sở Cuồng chém thành hai mảnh.

Tuy nhiên trong lúc hắn mất thời gian giải quyết con Atula, Nhắm Cữu đã lao tới trước mặt Bạch Quý. Những móng vuốt dài sắc bén của nàng vò vào cổ Bạch Quý, mặc dù Bạch Quý đã nghiêng người né tránh nhưng vẫn bị cào ra ba vết rất sâu. Máu chảy ra dường như càng nhuộm đôi mắt Nhắm Cữu đỏ hơn, yết hầu vô thức trở nên khô khốc. Bây giờ thân thể nàng gần như có khát vọng bản năng đối với máu.

Hành động tránh né của Bạch Quý trong mắt Nhắm Cữu giống như động tác của một đứa trẻ con, chậm chạp, non nớt và nực cười. Nàng đưa tay tóm cổ hắn, đẩy hắn ngã xuống đất, vô thức há miệng cắn cổ hắn. Tuy nhiên đúng lúc này Bạch Quý đã giơ tay lên. Máu trong người bị mùi máu tươi làm cho sôi trào, Nhắm Cữu không hề cảm thấy đau. Một cảm giác lạnh buốt từ cổ thấm vào người, theo dòng máu lan ra khắp toàn thân.

Đó là cái gì? Hàm răng sắc nhọn của Nhắm Cữu dừng lại sát cổ Bạch Quý. Cơn khát máu tươi lúc này đã biến mất, Nhắm Cữu cảm thấy thân thể mình dần dần mất hết sức mạnh, bàn tay đang tóm cổ Bạch Quý cũng không nắm chắc được nữa. Móng tay nàng bắt đầu thu lại như người bình thường, mái tóc rũ xuống cũng biến thành màu đen.

Thân thể nàng đột nhiên xảy ra chuyện gì vậy? Nhắm Cữu còn chưa kịp tìm được đáp án, đột nhiên tiếng kêu vù vù xuất hiện phía xa rồi nhanh chóng đến gần. Cỏ cây đổ rạp, một chiếc phi thuyền gần như giống hệt chiếc trên thành Giang Châu bay tới dừng lại trên đỉnh đầu bọn họ. Phi thuyền che hết ánh nắng, sơn thốn vốn đã tối tăm lại bị bao phủ trong bóng tối.

Đồng tử Sở Cuồng co lại, hắn chạy về phía Nhắm Cữu: “Lại đây!”

Hắn giơ tay về phía Nhắm Cữu định kéo nàng lại nhưng hai người đồng hóa đã lao tới chắn đường hắn. Sát khí tăng vọt trong lòng Sở Cuồng, hắn ra tay không hề giữ sức, chỉ công không thủ, giống hệt như lúc Nhắm Cữu bị thuốc đồng hóa hoàn toàn không chế lẫn trước. Nhưng sâu trong đáy mắt hắn rõ ràng đang cố gắng kìm nén sự sợ hãi.

“Nhắm Cữu! Lại đây!”, hắn gào to. Nhưng lúc này không phải Nhắm Cữu không muốn chạy lại mà nàng hoàn toàn không còn sức mạnh, thậm chí dù chỉ để giơ cánh tay lên. Nhắm Cữu chỉ có thể trơ mắt nhìn gã Bạch Quý ôm yếu nàng nhẹ nhàng ôm ngang người mình xách lên như xách một món đồ.

Một lực hút rất mạnh truyền đến như muốn hút Bạch Quý và Nhắm Cữu lên trời. Bạch Quý bên cạnh nàng lên tiếng: “Giữ hắn lại cũng không còn tác dụng gì. Giết!”

Hắn đã giết nhiều người như vậy rồi, hắn còn muốn giết Sở Cuồng... Dựa vào cái gì chứ?

Nhắm Cữu cắn chặt răng, muốn đưa tay móc trái tim Bạch Quý ra. Nàng muốn xem một kẻ như vậy rốt cuộc có trái tim hay không, nếu có thì trái tim dị dạng xấu xí như thế nào. Nhưng Nhắm Cữu không còn sức mạnh, chỉ có thể nhìn mái tóc mình từ từ bị sức hút làm cho dựng ngược lên trời. Nàng cũng bị hút lên giữa không trung.

Sở Cuồng bên dưới vẫn đang chiến đấu với mấy người đồng hóa. Hắn muốn thoát ra để cứu Nhắm Cữu, nhưng hắn lại không thoát thân được, cũng không thể lên được trên này.

Tất cả mọi chuyện dường như tái diễn cảnh tượng ở Kì Linh giáo. Lần đó Nhắm Cữu bị bắt đi làm thí nghiệm người đồng hóa, sau đó bị vứt dưới đồng xác chết rồi được Sở Cuồng bới ra. Nhắm Cữu cho rằng mình sẽ không bao giờ phải trải qua chuyện như vậy nữa, không ngờ sau khi vòng vào một hồi, nàng lại một lần nữa bị Bạch Quý khống chế.

Nàng vẫn... bị tách ra khỏi Sở Cuồng. Chỉ một ngày sau khi hắn chịu thừa nhận trong lòng hắn có nàng. Nhắm Cữu cảm thấy vận mệnh mà ông trời an bài thật sự quá mức ghê tởm...

49. Chương 49 (tập 2 - Chương 20)

Sở Cuồng nói: “Ta ở lại với cô ấy.”

Khi Nhắm Cữu tỉnh lại, vừa đưa tay ra đã chạm vào một bức tường trong suốt. Nàng lắc lắc đầu để hai mắt còn đang vầng vạt có thể nhìn rõ cảnh tượng trước mặt. Bên ngoài bức tường trong suốt là một đám người mặc áo khoác trắng bận rộn đi tới đi lui, trong đó có một bóng dáng hiện lên nổi bật trong tầm mắt Nhắm Cữu: Bạch Quý!

Hắn vẫn dùng khăn tay che miệng như đang ho, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm những hình ảnh kì lạ xuất hiện trên không trung. Như phát hiện Nhắm Cữu đã tỉnh lại, Bạch Quý quay sang nhìn Nhắm Cữu một cái, bốn mắt gặp nhau, sau đó hắn cười không tiếng động.

Nụ cười không khác gì lời chào hỏi lịch sự thông thường, nhưng Nhắm Cữu lại cảm thấy nụ cười của hắn quỷ quyệt mà mang đầy toan tính. Nhắm Cữu vô thức nhíu mày, những hình ảnh xảy ra trước đó lần lượt hiện lên trong đầu. Nàng bị bắt đi, còn Bạch Quý ra lệnh cho những người đồng hóa và sinh vật không mang hình người ở lại... giết Sở Cuồng!

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, trong lòng Nhắm Cữu lập tức lạnh buốt, sát khí tràn ra mãnh liệt không thể kiềm chế được. Nhắm Cữu nắm chặt tay, đâm mạnh vào bức tường trong suốt, nhưng bức tường không hề bị vỡ mà chỉ chấn động kịch liệt làm Nhắm Cữu cảm thấy khó chịu. Nhắm Cữu quay đầu muốn tìm biện pháp khác để phá vỡ bức tường, lại phát hiện xung quanh đều là tường thủy tinh trong suốt tạo thành một hình trụ nhốt nàng ở bên trong.

Cảm nhận một lát, Nhắm Cữu mới nhận ra bây giờ mình không những bị nhốt trong một lồng giam hình trụ mà trong lồng giam này còn chứa đầy chất lỏng kì lạ. Chất lỏng không gây cản trở tầm nhìn của Nhắm

Cửu, không ảnh hưởng đến hô hấp của nàng, chỉ làm cho thân thể nàng trở nên nhẹ nhàng hơn. Nàng nắm tay, lại dấm mấy cái lên tường.

Bên ngoài, đường nét biểu thị số liệu trên hình ảnh lập tức lên cao làm rất nhiều người mặc áo khoác trắng kinh ngạc chỉ trỏ. Có người lập tức đưa số liệu cho Bạch Quý xem. Bạch Quý nheo mắt quan sát một hồi lâu rồi ngẩng đầu nhìn Nhắm Cửu lần nữa, ánh mắt càng trở nên điên cuồng cổ chấp. Hắn hơi kích động tiến lên hai bước như muốn nhìn rõ Nhắm Cửu. Bất chấp những chấn động vừa rồi vẫn còn chưa hết, Nhắm Cửu lại dấm mạnh vào tường mấy cái.

Người bên ngoài càng thêm xao động, Bạch Quý lại vui vẻ cười to rồi bắt đầu ho dữ dội, ho đến mức phải cúi gập người nhưng miệng vẫn không thôi cười.

Kể bên ngoài này là một tên điên. Nhắm Cửu nhìn hắn, trong lòng hiểu rằng bây giờ chỉ dựa vào sức mạnh thì không thoát ra được. Gã Bạch Quý này tin chắc rằng Nhắm Cửu không thể thoát ra khỏi lồng giam cho nên mới dám hống hách đứng cười trước mặt nàng như vậy. Nàng phải làm cho mình bình tĩnh lại, nàng phải tin Sở Cuồng, tin rằng Sở Cuồng không việc gì, cũng tin rằng Sở Cuồng nhất định sẽ tới cứu nàng. Nhưng nàng không thể chỉ chờ Sở Cuồng tới cứu, nàng không thể trở thành điểm yếu Bạch Quý dùng để uy hiếp Sở Cuồng. Nàng phải tự cứu mình. Đó có lẽ là sự trợ giúp lớn nhất đối với Sở Cuồng.

Nhắm Cửu nhìn quanh, đột nhiên hiểu ra vì sao mình cứ thấy tình cảnh này rất quen mắt. Bởi vì nàng đã từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy! Trong căn cứ dưới đáy hồ ở thôn Trường Lật, sinh vật không mang hình người kì lạ đó cũng bị nhốt trong một hình trụ trong suốt như vậy. Sau đó nó thoát ra khỏi lồng giam gây ra vụ thảm họa tại căn cứ trước kia của Bạch Quý.

Nhắm Cửu cố gắng nhớ lại xem khi đó rốt cuộc sinh vật không mang hình người trong hình ảnh nàng nhìn thấy đã làm thế nào để thoát khỏi lồng giam. Nhưng nàng còn chưa nghĩ ra thì Bạch Quý bên ngoài chợt ra dấu, lập tức có người làm theo dấu tay của hắn.

Ngay sau đó Nhắm Cửu chợt thấy toàn thân tê dại, nàng không kịp có bất cứ phản ứng nào. Chất lỏng quanh người Nhắm Cửu đột nhiên sáng lên như ánh chớp trước khi có tiếng sấm. Chỉ trong nháy mắt, cảm giác đau buốt thấu xương như đâm xuyên qua người Nhắm Cửu, như một mũi dùi đục vỡ từng chiếc xương một làm Nhắm Cửu không thể không cắn răng rên rỉ. Sau cơn đau đớn, cảm giác vô lực từ tứ chi bắt đầu lan dần đến lục phủ ngũ tạng. Nhắm Cửu cảm thấy trái tim mình dường như sắp ngừng đập.

Bạch Quý bên ngoài ho mấy tiếng, cầm lấy một thứ do người khác đưa đến. Hắn mở miệng nói vào thứ vừa cầm, Nhắm Cửu liền nghe thấy tiếng hắn: “Đây là thuốc tĩnh tâm. Người không ngoan, suy nghĩ lung tung những chuyện người không được phép nghĩ cho nên ta mới trừng phạt ngươi.” Giọng hắn được chất lỏng đưa tới truyền vào tai Nhắm Cửu từ mọi hướng, giống như hắn đứng sát sau lưng nàng thì thầm lời nguyên rủa độc địa làm cả người Nhắm Cửu không khỏi run lên. “Thiết bị sẽ giám sát động thái tư duy của ngươi, cho nên đừng có tâm tư khác. Người đã biết trước kia chúng ta từng gặp phải chuyện gì, người cũng nên biết mấy năm nay ta đã tổn bao nhiêu tâm tư vào việc cải tạo thiết bị để đề phòng vật thí nghiệm từ trong lồng thoát ra ngoài. Người là vật thí nghiệm quý giá nhất của ta.” Bạch Quý cười, hơi cúi người xuống: “Cho nên hãy ngoan ngoãn ở trong đó, vì chính bản thân ngươi!”

Nhắm Cửu còn chưa tin, vẫn muốn thử một lần nữa, nhưng lúc này thậm chí muốn động dẩy đầu ngón tay cũng gần như không làm được. Nhắm Cửu chỉ có thể trợn mắt nhìn Bạch Quý làm cho máu trong người mình từ từ chảy nhanh hơn.

Bạch Quý quay lại thoáng nhìn màn hình hiển thị các loại số liệu, mỉm cười dường như rất hài lòng. Hắn lịch sự cúi mình chào Nhắm Cửu, nói khẽ: “Đa tạ!”

Nhắm Cửu lúc này mới tỉnh ngộ, nàng đã trở thành con chim trong lồng của bọn chúng. Bất kể nàng giận dữ hay căm hận, tất cả mọi tâm tình của nàng đều có thể trở thành trợ lực giúp bọn chúng tiếp tục thực hiện nghiên cứu. Nàng càng kích động thì bọn chúng càng hài lòng.

Nhắm Cửu cắn răng buộc mình bình tĩnh lại, không để tâm tình dao động nữa. Nàng dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn Bạch Quý nữa. Trước khi nghĩ ra cách thoát thân, nàng không thể làm quân cờ của bọn chúng.

Thấy Nhắm Cữu nhắm mắt lại, Bạch Quý thu nụ cười trên mặt lại, hạ thiết bị truyền âm trong tay xuống, lại ho mấy tiếng rồi hỏi người bên cạnh: “Sở Cuồng đã chết chưa?”

“Hắn trốn mất rồi.”

Bạch Quý phát tay: “Thôi, trốn mất thì kệ hắn.” Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Nhắm Cữu, ánh sáng trong mắt gần như cố chấp đến điên cuồng: “Có con bé này, ta không cần sợ bất cứ ai nữa.”

Người bên cạnh hắn yên lặng một lát rồi tiếp tục lên tiếng: “Thưa thầy, Quý Thần Y... cũng không bắt được.”

Bạch Quý quay lại nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo: “Sao?”

“Lúc nhận được tin tức của ngài, thuộc hạ lập tức sai người đến lục soát phòng ả nhưng không có một bóng người, cũng không tìm được thứ gì. ả không ở phòng thí nghiệm, cũng không có cách nào lần theo dấu vết của thiết bị nhận biết trong người ả. Hiện nay còn chưa biết ả đã trốn đi đâu, cũng không biết rốt cuộc ả đã chạy trốn bằng cách nào.”

Bạch Quý suy nghĩ một lát: “Tới đây đã mười năm có thừa, thường xuyên có người sinh lòng phản bội, vì sao những kẻ còn lại không nhớ đến kết cục của những kẻ phản bội đó?” Hắn ngẩng đầu, nhắm mắt yên lặng rất lâu rồi thở dài một tiếng: “Điều tra rõ cho ta, hễ là người khả nghi, giết! Bất kể có phải hiểu lầm hay không. Ta phải cho những kẻ còn ở nơi này biết rằng phản bội ta sẽ không có đường nào để đi hết!”

Sau một hồi lâu im lặng, người bên cạnh cuối cùng gật đầu trả lời: “Vâng.”

“Thập Thanh.” Bạch Quý vỗ vai người đó: “Người xem, nghiên cứu của chúng ta sắp thành công rồi, vì sao lại có người vẫn còn ngu ngốc như vậy?” Hắn chăm chú nhìn Nhắm Cữu, nụ cười trên môi trở nên điên cuồng: “Chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này, trở về sao Santa. Chúng ta sẽ trở về với tư cách người thống trị...”

Thập Thanh chỉ cúi đầu nhìn xuống đất, trầm mặc không nói lời nào.

Nhắm Cữu không biết mình đã bị nhốt ở đây bao lâu. Ở đây không thấy ánh mặt trời, bất kể lúc nào cũng có người làm việc phía trước màn hình. Nhưng sau một thời gian nghiên cứu, Nhắm Cữu nắm được một quy luật. Những người ở đây cũng phải ăn cơm và nghỉ ngơi. Nhắm Cữu ước tính cứ khoảng bốn canh giờ là lại có một nhóm người đến thay ca. Để bảo đảm lúc nào cũng có người ở đây trông coi thiết bị, một ngày đại khái bọn chúng thay ca ba lần. Từ đó nàng có thể đoán được hôm nay đã là ngày thứ năm mình bị nhốt ở đây.

Nàng bị ngâm trong chất lỏng này trọn năm ngày, không thể động đậy một chút nào. Câu nói cuối cùng của sinh vật không mang hình người lợi hại nhất đó giống như một lời nguyện rửa ám vào người Nhắm Cữu. Bây giờ nàng quả thật đã đau khổ giống như nó. Mất tự do, ngày đêm lo lắng. Còn biện pháp thoát khỏi nơi này thì đến giờ vẫn chưa có manh mối.

Nhắm Cữu phát hiện bất kể nàng nghĩ gì, những người mặc áo khoác trắng đó cũng có thể nhanh chóng biết được ý nghĩ đó. Hễ có ý nghĩ nào liên quan đến chạy trốn xuất hiện, nàng lập tức sẽ đau đớn như bị sét đánh. Sau nhiều lần như vậy, đến bây giờ dù không có người chú ý đến Nhắm Cữu, nàng cũng không dám dễ dàng nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa.

Nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ nàng sẽ thật sự biến thành con rối của bọn chúng. Tuy nhiên khi Nhắm Cữu nghĩ như thế, một cơ hội thay đổi cục diện lại xuất hiện như kì tích. Đến giờ thay ca tiếp theo, nhóm người vừa kết thúc công việc vừa nói chuyện với nhau vừa rời khỏi phòng giống như mọi ngày, bảy, tám người nhận ca ngồi trước thiết bị, yên lặng làm vài động tác trước bàn điều khiển. Nhắm Cữu lập tức cảm thấy quanh người nhẹ bồng, chất lỏng xung quanh nhanh chóng bị hút ra ngoài từ phía dưới hình trụ. Đến lúc chất lỏng trong lồng đã rút hết, thành hình trụ trong suốt xuất hiện một khe hở rồi mở rộng ra như một cánh cửa.

Một người đeo khẩu trang trắng từ bên dưới đi tới. Nhìn mắt người này, Nhắm Cữu nhận ra nàng ta: “Quý Thần Y?”

Quý Thần Y nhìn nàng một cái, không hề trả lời mà chỉ nói: “Đi theo ta!”

Nhắm Cửu không cử động: “Vì sao cô lại cứu tôi?”

Quý Thần Y ngược mắt lên nhìn Nhắm Cửu: “Người không muốn đi?”

Nhắm Cửu lập tức không hỏi gì thêm, vội nhảy từ bên trong hình trụ ra ngoài: “Đi thôi!”

Ai tới cứu mà chẳng là cứu? Nàng không quá quan tâm đến chuyện này. Hơn nữa qua những hình ảnh tại căn cứ dưới đáy hồ lần trước, Nhắm Cửu cảm thấy Quý Thần Y có lẽ là một người tốt. Dù sao... Quý Thần Y cũng đã cãi nhau, đã đối đầu với Bạch Quý...

Nhắm Cửu theo đám người Quý Thần Y rảo bước đi nhanh trong hành lang kim loại. Về mặt mọi người đều nặng nề, không ai mở miệng nói câu nào. Nhắm Cửu cũng không biết mình có thể nói gì với họ nên cũng yên lặng. Đi được một lát, Nhắm Cửu phát hiện cơ thể mình đã hơi khác so với trước khi bị nhốt vào trong lồng. Khi còn ở bên cạnh Sở Cuồng, trong người Nhắm Cửu luôn có một luồng máu kích động chạy khắp nơi, như một con hổ giấu mình ở chỗ khuất, chỉ đợi tâm tình nàng hơi dao động là lao tới cắn xé nuốt trọn toàn bộ lí trí của nàng. Nhưng bây giờ thì khác, dường như con hổ trong người nàng đã biến mất một cách kì lạ. Trong lòng nàng rất yên tĩnh, yên tĩnh như trước khi bị tiêm thuốc đồng hóa.

Là chất lỏng đó khiến thân thể nàng sinh ra thay đổi gì đó sao? Nhắm Cửu còn chưa nghĩ xong chuyện này, Quý Thần Y dẫn đường phía trước đột nhiên rẽ vào một lối đi khác. Nhắm Cửu rẽ vào theo, đầu lại va vào lưng Quý Thần Y. Nhắm Cửu xoa mũi thò đầu từ sau lưng Quý Thần Y ra xem và lập tức biến sắc mặt, vì nàng biết người đang trước mặt Quý Thần Y này chính là người đàn ông đứng cạnh Bạch Quý hôm đó, hẳn là tâm phúc của Bạch Quý.

Nhắm Cửu sầm mặt, giờ thì chỉ còn cách chiến đấu.

“Thập Thanh.” Quý Thần Y gọi tên hắn, giọng nói không có gì dao động: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

Sao? Nhắm Cửu ngơ ngác, ánh mắt hết nhìn người này lại nhìn người kia, thấy người đàn ông trước mặt gật đầu: “Tất cả đều đã bố trí thỏa đáng.”

“Đa tạ!” Quý Thần Y đi tới cuối lối đi, dừng lại trước một bức tường cực lớn. Ngón tay Quý Thần Y chạm rất nhanh vào vài chỗ trên tường. Có tiếng động lẹt xẹt vang lên, bức tường trước mặt mở từ giữa ra hai bên, một gian phòng kim loại khác xuất hiện trước mặt Nhắm Cửu. Nhưng gian phòng này lại có vẻ nhỏ hẹp và chật chội, tám cái ghế chia thành hai hàng dựa vào sát tường. Những người khác tự giác đi vào trong phòng, ngồi xuống vị trí của mình, kéo hai đầu dây lưng to bản bằng kim loại cài trước bụng.

Nhắm Cửu đứng sững giữa cửa bị Quý Thần Y phía sau đẩy một cái. “Đi vào”, Quý Thần Y nói rồi cũng vào trong phòng, sau đó cánh cửa sau lưng liền từ từ khép lại. Qua khe hở đang dần thu hẹp, Nhắm Cửu nhìn thấy Thập Thanh bên ngoài đứng thẳng tắp, ánh mắt nhìn theo đến tận khi cánh cửa đóng chặt lại.

“Hắn... cũng là người của cô à?” Nhắm Cửu hỏi Quý Thần Y: “Hắn không đi cùng chúng ta sao?”

“Hắn còn có nhiệm vụ khác.” Quý Thần Y trả lời ngắn gọn, đi tới ngồi xuống vị trí của mình. Không còn lựa chọn nào khác, Nhắm Cửu đành phải ngồi xuống vị trí cuối cùng còn lại, bắt chước Quý Thần Y cài đai kim loại vào. Đai kim loại co lại kéo Nhắm Cửu dựa sát vào lưng ghế.

“Chúng ta cần làm gì?” Sau khi xong việc, Nhắm Cửu thật sự không nén được tò mò, mở miệng thăm dò: “Chúng ta không trốn à?” Trói chặt mình vào ghế ngồi, chẳng lẽ là để chờ người khác đến giết?

Quý Thần Y thoáng nhìn Nhắm Cửu: “Đưa người về chỗ Sở Cuồng. Người không muốn đi à?”

Nhắm Cửu sững sốt: “Đương nhiên là muốn. Nhưng ngồi ở đây...” Bốn tiếng “thì đi thế nào” còn chưa ra khỏi miệng, Nhắm Cửu chợt thấy mặt đất chấn động, có tiếng nổ vang phát ra từ bên dưới. Người Nhắm Cửu lập tức nghiêng sang bên cạnh, cảm giác giống như bị người khác kéo chạy đi. Nhắm Cửu nhìn quanh một vòng, mọi người đều nhắm mắt nghỉ ngơi, không hề có biểu hiện gì hoang mang.

Thấy mọi người xung quanh đều yên lặng, Nhắm Cửu không có việc gì làm, đành phải nhìn chằm chằm Quý Thần Y. Kì thực Nhắm Cửu rất muốn hỏi Quý Thần Y giữa Tiêu Phi và Quý Thần Y rốt cuộc có chuyện gì, nhưng nàng lại ngại không dám mở miệng, vì vậy vẫn tiếp tục yên lặng nhìn nàng ta. Nhưng sau khi nhìn một lát, Quý Thần Y lại mở miệng trước: “Tiêu Phi...”

Nhắm Cửu đồng tai, ánh mắt sáng rực nhìn Quý Thần Y. Quý Thần Y suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mở mắt ra nhìn Nhắm Cửu: “Tiêu Phi bây giờ thế nào?”

Nhắm Cửu nhìn quanh, mọi người đều nhắm mắt nghỉ ngơi, không ai mở mắt chú ý đến chuyện bên này, dường như bọn họ ở hai thế giới khác nhau, không nghe được tiếng nói chuyện của nhau. Nhắm Cửu suy nghĩ một lát rồi đáp: “Cũng tạm ổn. Sau khi bị tiêm thuốc đồng hóa lần trước, tóc hắc biến thành màu trắng, hơn nữa không thể biến lại màu đen được. Sở Cuồng nói cơ thể hắc ở giữa người đồng hóa và người bình thường.”

Quý Thần Y nghe vậy, sắc mặt trở nên u ám, trông có vẻ buồn bã: “Chắc là hắc... căm ghét ta lắm.”

Nhắm Cửu lắc đầu: “Mặc dù tôi không biết tâm tình của hắc đối với cô bây giờ ra sao, nhưng tôi nghĩ có lẽ hắc không căm ghét cô đâu. Hắc đã tìm cô rất nhiều năm, làm sao có thể căm ghét ngay được? Có lẽ hắc vẫn còn thích cô.”

Quý Thần Y nghe xong chỉ im lặng.

Nhắm Cửu gãi gãi đầu: “Tôi không biết hai người rốt cuộc có chuyện gì...”

“Người muốn biết không?” Quý Thần Y nhìn Nhắm Cửu: “Bị Bạch Quý hại thành thế này, người có quyền được biết đầu đuôi mọi chuyện.”

Nhắm Cửu sững người nhìn Quý Thần Y.

“Theo thời gian ở tinh cầu các người, hơn mười năm trước, cuộc chiến tranh giữa sao Santa và sinh vật không mang hình người đang ở vào giai đoạn quyết liệt. Sinh vật không mang hình người cậy vào ưu thế của bản thân xâm lấn mấy trăm tinh cầu của liên minh, hạm đội Bình Minh chiến đấu với bọn chúng hết sức vất vả. Lúc này tổ chức nghiên cứu đã nghiên cứu ra thuốc đồng hóa, lấy gene của sinh vật không mang hình người tiêm vào cơ thể người để thay đổi bộ gene của con người, khiến con người có sức mạnh giống như sinh vật không mang hình người.”

Nhắm Cửu gật đầu: “Sở Cuồng đã nói với tôi chuyện này.”

“Sau khi có được kĩ thuật đó, cục diện chiến đấu của liên minh quả thật đã có thay đổi. Nhưng do tỉ lệ thành công của thuốc đồng hóa rất thấp, thường dùng trẻ mồ côi trong chiến tranh làm thí nghiệm nên đã bị cơ quan nhân quyền lên án kịch liệt. Còn người đồng hóa thành công thì bị coi là quái vật, thân phận bọn họ sau chiến tranh trở thành vấn đề tranh luận gay gắt nhất. Vì thế sau khi cục diện chiến tranh thay đổi, liên minh đã hạ lệnh cấm nghiên cứu thuốc đồng hóa và chấm dứt toàn diện thí nghiệm về thuốc đồng hóa.”

“Chuyện này tôi cũng biết. Sau đó Bạch Quý dẫn các vị rời khỏi hạm đội Bình Minh, bởi vì hắc muốn tiếp tục làm thí nghiệm.”

Quý Thần Y gật đầu: “Khi đó nguy cơ sinh vật không mang hình người còn chưa hoàn toàn giải trừ, Bạch Quý vẫn si mê nghiên cứu thí nghiệm, hơn nữa khi đó hắc nghiên cứu ra một loại thuốc đồng hóa chưa bao giờ thành công. Khi tiêm vào cơ thể người thành công, người đồng hóa sẽ có màu tóc trắng hơn người đồng hóa bình thường, mắt màu đỏ sẫm, răng nanh và móng vuốt sắc nhọn, thích uống máu tươi, sức chiến đấu rất mạnh, lại giỏi che giấu hơi thở của bản thân.”

Nhắm Cửu càng nghe càng sợ hãi. Nàng nghĩ đến con yêu quái bị nhốt trong căn cứ dưới đất mười năm mà vẫn sống đó. Thì ra... đó thật sự không phải sinh vật không mang hình người mà là người đồng hóa... Người đồng hóa do Bạch Quý nghiên cứu tạo ra.

“Tạo ra được người đồng hóa lợi hại như vậy, Bạch Quý cho rằng đây sẽ là vũ khí sắc bén của hạm đội Bình Minh, có thể diệt sạch tất cả sinh vật không mang hình người để liên minh được bảo đảm an toàn tuyệt đối. Nhưng người đồng hóa đầu tiên lại có một khuyết điểm trí mạng, hắc không khống chế được bản thân, không có tư duy cân có của con người. Mọi hành động của hắc đều dựa vào bản năng.” Quý Thần Y dừng lại một lát: “Cũng có nghĩa là người đồng hóa như vậy giống động vật hơn giống người. Thứ Bạch Quý nghiên cứu ra căn bản không phải thuốc đồng hóa mà là thuốc biến con người thành sinh vật không mang hình người. Bạch Quý gọi nó là nghiên cứu gene khát máu. Đúng lúc đó liên minh ra lệnh chấm dứt toàn diện nghiên cứu thuốc đồng hóa. Bạch Quý không cam lòng, mang theo con quái vật hắc tạo ra, kích động

các nhân viên nghiên cứu cảm hận sinh vật không mang hình người tới tận xương tủy, lấy cấp tàu chiến của hạm đội Bình Minh rồi chạy trốn. Sau một quãng đường rất xa, những người phản bội chạy đến tỉnh cầu này, xây dựng căn cứ ngầm tại đây, sau đó...” Ánh mắt Quý Thần Y trở lên lạnh lẽo: “Bắt đầu dùng cư dân ở tỉnh cầu này để tiến hành nghiên cứu về gene khát máu, thí nghiệm đầu tiên được tiến hành trên người những thôn dân ở một thôn nhỏ gần căn cứ.”

Thôn của Phó Thanh Mộ. Lời kể của Quý Thần Y giống như một sợi dây xâu chuỗi tất cả mọi chuyện Nhấm Cửu gặp từ khi rời khỏi núi Chi Lương đến nay, dệt thành một tấm lưới trùm lên người Nhấm Cửu.

“Thí nghiệm đầu tiên không có người nào thành công. Thông qua quy đổi xác suất, ta kết luận thuốc này có tỉ lệ thành công thấp hơn thuốc đồng hóa thông thường, vì thế khi đó đã sinh ra nghi vấn đối với cách làm của Bạch Quý, đồng thời tranh cãi với hắn không chỉ một lần. Sau đó người đồng hóa khát máu đầu tiên của Bạch Quý đang bị nhốt trong lồng thí nghiệm thoát ra được. Hắn quá mạnh, ngay cả khí độc trong phòng thí nghiệm cũng không thể giết chết hắn. Căn cứ ngầm trở nên hỗn loạn, ta nhân lúc lộn xộn đánh cắp tài liệu quan trọng của Bạch Quý rồi chạy khỏi căn cứ, còn Bạch Quý cũng dẫn các nhân viên nghiên cứu còn sống rời khỏi đó, khóa chặt cửa căn cứ ngầm lại. Từ đó, nếu không có người mở cửa căn cứ ngầm từ bên ngoài, người đồng hóa khát máu bên trong sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra được.”

Là Nhấm Cửu và Sở Cuồng đã mở cửa từ bên ngoài, sau đó giết chết con yêu quái bên trong.

“Sau khi rời khỏi đội của Bạch Quý, một mình ta đi khắp nơi rồi tình cờ gặp Tiêu Phi.” Khi nhắc tới cái tên này, ánh mắt Quý Thần Y trở nên dịu dàng: “Khi đó hắn gặp nạn, ta đã cứu hắn, sau đó thuận miệng bịa ra tên một giáo phái, nói ta là giáo chủ. Hắn tin là thật. Sau đó hắn phản bội Tiêu gia, cùng ta đi xuống phía nam, bắt tay thành lập một giáo phái như ta đã bịa ra.”

Dường như Quý Thần Y rất hoài niệm về những kí ức trong khoảng thời gian này. Nói xong những lời này, Quý Thần Y im lặng rất lâu mà không muốn nhắc tới chuyện tiếp theo, nhưng những chuyện tiếp theo chung quy vẫn cứ xảy ra: “Ta biết Bạch Quý vẫn không từ bỏ ý định. Những tài liệu cơ mật của hắn đều ở trên người ta, muốn ghi chép lại những tài liệu này một lần nữa là chuyện cực kì khó khăn, hơn nữa cũng mất không ít thời gian, cho nên hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. Bên dưới Kì Linh giáo vốn đã có vô số hang động ngầm, ta dựa theo địa hình có sẵn, dùng robot mang theo xây dựng hệ thống đường hầm để sau này chạy trốn. Nhưng cuối cùng... ta vẫn không thoát được. Lúc hắn đến bắt ta, ta trốn xuống dưới giếng Thông Linh nhưng cuối cùng vẫn bị sinh vật không mang hình người do hắn khống chế tìm được. Hắn tìm được một phần tài liệu dưới đường hầm và tiêm thuốc khống chế tư duy vào người ta ép ta phải nghe lệnh hắn. Sau đó thí nghiệm của Bạch Quý ngày càng thường xuyên, ngày càng tàn nhẫn. Không ít nhân viên nghiên cứu lòng nẩy sinh sự phản đối. Có người công khai phản bội bị Bạch Quý sai người đồng hóa xử tử, thế là có người bí mật thành lập tổ chức, chờ cơ hội giết chết Bạch Quý.”

Nhấm Cửu nhìn quanh: “Các vị đều là người của tổ chức này?”

Quý Thần Y gật đầu: “Nhờ có bọn họ bí mật tiêm thuốc giải cho ta, ta vẫn làm bộ nghiên cứu cho Bạch Quý nhưng lại bí mật nghiên cứu thuốc giải cho người đồng hóa...” Quý Thần Y còn chưa nói xong, đột nhiên có tiếng títt títt vang lên. Tất cả mọi người trong phòng đều mở mắt ra, vẻ mặt nặng nề. Quý Thần Y cũng sầm mặt, lấy một vật kim loại từ sau lưng ghế của mình ra nhét vào tai. “Thập Thanh?”, Quý Thần Y cau mày: “Thập Thanh?”

Không đợi Quý Thần Y gọi đến lần thứ ba, đột nhiên cả căn phòng chấn động mạnh như bị thứ gì đó cán lại. Một ánh đỏ bắn xuyên qua cửa, cắt ra một hình tròn to trên cánh cửa. Phần bị cắt ra rơi xuống đất, Bạch Quý cảm khẩn tay trắng che miệng đứng bên ngoài. Hai người đồng hóa vạm vỡ đứng bảo vệ bên cạnh hắn. Bạch Quý nói: “Khụ khụ. Thần Y, người đứng là càng ngày càng không ngoan. Vật nghiên cứu quan trọng như vậy làm sao có thể mang đi khắp nơi như thế chứ?”

Nhấm Cửu vừa nhìn thấy Bạch Quý đã cảm thấy toàn thân căng thẳng, vô thức định đứng dậy nhưng lại phát hiện đai kim loại to bản vòng quanh người cực kì chắc chắn, trói chặt người nàng vào chỗ ngồi không cho nàng cử động. Nhấm Cửu vùng vẫy một lát nhưng đai kim loại vẫn không chịu mở ra. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, tất cả những người xung quanh đều đã đứng lên, bao gồm cả Quý Thần Y.

Nhấm Cửu lại ra sức vùng vẫy một lát nhưng vẫn bị trói chặt... Thứ này rốt cuộc mở ra kiểu gì? Nhấm Cửu cảm thấy xấu hổ rất không đúng lúc. Nàng đưa tay muốn kéo áo người trước mặt để nhờ hắn mở đai kim

loại giúp, nhưng tay nàng còn chưa chạm vào người đó, cơ thể người đó đột nhiên chấn động. Một tia sáng màu đỏ bắn trúng đầu hắn, tứ chi hắn lập tức mềm nhũn, cả người ngã vật xuống đất.

Tiếng súng vang lên không ngừng trong căn phòng kim loại chật hẹp, liên tiếp có người ngã xuống. Tuy nhiên lúc này Nhắm Cữu lại không nghe thấy âm thanh gì khác. Nàng chỉ sững sờ nhìn người đàn ông đã tắt thở dưới đất, cảm thấy máu đặc chảy ra từ đầu hắn giống như một bàn tay ác ma vươn đến bên chân nàng, chạm vào gót giày nàng, sau đó tóm lấy chân nàng rồi bò vào trong tim nàng.

Trái tim Nhắm Cữu đột nhiên thất lại. Nàng kêu lên một tiếng, đưa tay ôm ngực. Cảm giác khát máu trở nên mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào trước đây. Lúc này Nhắm Cữu mới phát hiện, thì ra con hổ trong người nàng không phải đã biến mất mà là đã ẩn nấp sâu hơn, lúc bình tĩnh sẽ không thể phát hiện được. Nhưng một khi thấy máu, con mãnh hổ này sẽ lao ra nuốt hết lí trí của nàng.

Nhắm Cữu ngẩng đầu lên, nhìn thấy những sợi tóc trước mắt đã biến thành màu trắng như tuyết. Nàng biết mắt mình chắc chắn cũng đã thay đổi màu sắc. Mà trong lúc cơ thể nàng thay đổi, tất cả mọi người trong phòng đều đã ngã xuống, chỉ có Quý Thần Y ôm vai đứng dựa vào tường, cẩn thận nhìn Bạch Quý vẻ rất không cam lòng.

Còn Bạch Quý bên ngoài lại hào hứng quan sát sự thay đổi của Nhắm Cữu như đang thưởng thức một màn kịch tuyệt diệu.

“Thần Y.” Bạch Quý ho mấy tiếng: “Các người che giấu thật là kĩ.” Hắn cười, ánh mắt lại lạnh như băng, giọng nói khàn khàn: “Ngay cả Thập Thanh do một tay ta nuôi lớn mà các người cũng có thể kích động để nó đối phó ta. Người có biết ta đã nuôi tiếc thế nào lúc hạ lệnh giết nó không? Thập Thanh là một đứa bé ưu tú, còn ưu tú hơn cả người trước kia.”

Sắc mặt tái nhợt, Quý Thần Y ngã bệt xuống đất: “Người điên rồi...”

Bạch Quý cười lạnh: “Không, là các người điên rồi. Vì sao phải phản bội ta? Rõ ràng thí nghiệm của chúng ta đã sắp thành công rồi, chúng ta có thể khống chế người đồng hóa lợi hại hơn cả sinh vật không mang hình người, chúng ta có thể trở thành chúa tể chi phối người khác. Vì sao đến giây phút cuối cùng, các người lại phản bội ta?” Hắn thở dài một tiếng: “Người đồng hóa vẫn tốt hơn. Ta có thể điều khiển tư duy của các người, khống chế hành động của các người, như vậy các người sẽ không đưa ra lựa chọn sai lầm được nữa.”

Bạch Quý đưa tay chỉ Nhắm Cữu: “Người nhìn nó xem. Nếu người không thả nó ra, nó sẽ dần mất ý thức của mình trong dung dịch thí nghiệm của ta, sẽ vĩnh viễn không còn đau khổ và vùng vẫy. Nhưng bây giờ thì nó đau khổ biết bao? Thần Y, người đã làm sai rồi.”

Quý Thần Y quay sang nhìn Nhắm Cữu. Thấy toàn thân Nhắm Cữu đang run rẩy như đang cố gắng kiềm chế, Quý Thần Y cố gắng giữ bình tĩnh: “Nhắm Cữu, hãy nghĩ đến Sở Cuồng.”

Không có gì phải nghi ngờ, cái tên này có thể kích thích khả năng kiềm chế lớn nhất trong lòng Nhắm Cữu. Nhắm Cữu im lặng cắn răng, răng nanh sắc nhọn đâm thủng môi nàng. Nàng nếm mùi máu của chính mình nhưng lại không có hành động nào khác.

“Trước khi tới tìm người, ta đã nhận được tin tức mới nhất. Được sự trợ giúp của nhà họ Tiêu, Sở Cuồng đã vào kinh thành lấy lại được cơ giáp. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ tìm tới đây. Người chỉ cần khống chế được chính mình, nhận rõ ai là kẻ thù của người, sử dụng sức mạnh của người cho tốt...”

Không đợi Quý Thần Y nói hết, Bạch Quý đã phát tay. Một người đồng hóa phía sau hắn gầm lên một tiếng, đi vào phòng bóp cổ Quý Thần Y giơ lên cao.

“Thần Y... Khụ khụ... Người nói nhiều quá. Trước kia ta mềm lòng nên còn muốn giữ người lại bên cạnh, nhưng bây giờ xem ra ta không giữ người lại được nữa rồi.” Bạch Quý thở dài một tiếng như thể cực kì đau lòng. Hắn vẫy tay ra lệnh: “Giết đi!”

Nhận được mệnh lệnh, người đồng hóa vạm vỡ bóp chặt bàn tay đang nắm cổ Quý Thần Y. Quý Thần Y sắp bị ngạt thở mà chết, đột nhiên tiếng kim loại bị gãy vang lên. Một bóng người lao tới như chớp, chỉ thoáng xuất hiện trước mặt người đồng hóa đó mà cánh tay to khỏe của hắn đã rơi xuống đất.

Quý Thần Y ra sức gỡ bàn tay vẫn còn bóp cổ mình ra, bò vào trong phòng, trốn sau Nhấm Cừ, còn chưa kịp thở dốc đã lớn tiếng nói với Nhấm Cừ: “Nhấm Cừ! Giết bọn chúng!”

Đâu cần Quý Thần Y nhắc nhở, Nhấm Cừ vung tay cắt đứt cổ người đồng hóa vừa mất một tay, máu ở cổ hần lập tức phun ra. Nhưng Nhấm Cừ không hề để ý đến máu mà lập tức xoay người lao ra tấn công Bạch Quý ngoài cửa.

Mắt Bạch Quý lại lấp lánh ánh sáng: “Người có thể không chế bản thân? Người có thể không chế bản thân! Người có thể kìm nén sự khát máu bản năng? Ha ha ha!”

Đôi mắt đỏ sậm của Nhấm Cừ chỉ nhìn thấy bóng dáng Bạch Quý, bàn tay vồ thẳng về phía cổ họng hần nhưng lại bị một người đồng hóa khác vẫn đứng sau lưng Bạch Quý cản lại. Nhấm Cừ không hề né tránh, bắt đầu đánh nhau với người đồng hóa đó. Bạch Quý nhân cơ hội này lui lại mấy bước.

Không còn người đứng chắn cửa, Quý Thần Y trong phòng mới nhìn thấy một đại sảnh rộng rãi sau một lối đi hẹp dài. Những người đồng hóa Bạch Quý thuần dưỡng mấy năm nay đều đứng trong đại sảnh, trong đó thậm chí còn có hai con Atula.

Vậy là Bạch Quý đã chặn khoang cứu nạn này lại giữa đường và kết nối với phi thuyền của hần, Quý Thần Y bất giác nhú mày. Bây giờ có lẽ còn chưa quay lại tầng khí quyển của tinh cầu này, Quý Thần Y tin rằng bây giờ sức mạnh của Nhấm Cừ mạnh hơn bất cứ người đồng hóa nào ở đây, thậm chí hai con Atula cũng không phải là đối thủ của Nhấm Cừ. Nhưng vấn đề là... kẻ thù quá đông.

Những người đồng hóa xung quanh đều nghe lệnh Bạch Quý. Lúc này Nhấm Cừ đánh nhau với một người đồng hóa trong đó, đám còn lại chỉ đứng xem mà không động thủ. Điều này chứng tỏ Bạch Quý muốn từ từ tiêu hao sức mạnh của Nhấm Cừ, đợi đến lúc Nhấm Cừ xuống sức sẽ đồng loạt xông lên. Lúc đó Quý Thần Y và Nhấm Cừ không trốn được chỉ là chuyện nhỏ, để Bạch Quý bắt được Nhấm Cừ rồi tiếp tục nghiên cứu mới thật sự là hiểm họa lớn.

Còn cách nào nữa? Trong lúc đang vắt óc đau khổ suy nghĩ, Quý Thần Y chợt thấy một ánh đỏ bắn về phía mình. May mà lúc này Quý Thần Y đang nằm bò dưới đất, phía trước có xác người đồng hóa Nhấm Cừ vừa giết chết che chắn, cản được phát súng vừa rồi. Quý Thần Y ngẩng đầu lên nhìn, Bạch Quý đang lạnh lùng nhìn nòng, khẩu súng trong tay đã chuẩn bị bắn phát thứ hai.

Quý Thần Y mất quá nhiều máu, lúc này đã không còn sức lực và cũng không có thời gian tránh né, đành phải giương mắt nhìn Bạch Quý, nhìn ngón tay hần siết lại, nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Nhưng cảm giác đau đớn lại không xuất hiện. Không biết từ bao giờ Nhấm Cừ đã thoát khỏi người đồng hóa đó, lao tới chặn trước nòng súng của Bạch Quý. Ánh đỏ bắn thẳng vào vai Nhấm Cừ nhưng nòng không lùi một bước, chân đạp mạnh xuống đất, móng vuốt cào vào cánh tay Bạch Quý tạo thành ba vết thương nặng. Nàng lao tới định cắn cổ Bạch Quý nhưng Bạch Quý đã vẫy tay, hai con Atula đứng phía sau nhận lệnh lao tới, một trái một phải kéo Nhấm Cừ ra xa người Bạch Quý.

Hai con Atula rõ ràng tạo thành áp lực không nhỏ đối với Nhấm Cừ, nàng không có thời gian chú ý đến những chuyện khác nữa. Bạch Quý ôm vết thương trên cánh tay, vừa ho vừa cười: “Những đứa trẻ không ngoan bao giờ cũng phải chịu nhiều đau khổ một chút.” Hần phát tay, ba người đồng hóa khác gia nhập cuộc chiến. Nhấm Cừ vất vả chống đỡ, chỉ một lát sau trên người đã có vết thương.

Bạch Quý che miệng ho: “Còn phản kháng gì nữa? Các người không đi đâu được hết.” Hần vừa dứt lời thì tiếng cảnh báo vang lên trong đại sảnh, ánh đèn màu đỏ nhấp nháy không ngừng khiến bầu không khí trở nên căng thẳng. “Kẻ thù tấn công! Kẻ thù tấn công!” Tiếng cảnh báo mới vang lên hai lần đã nghe thấy một tiếng nổ lớn, cả phi thuyền chấn động mạnh. Khoang cứu nạn Quý Thần Y đang nằm cũng lắc mạnh, Quý Thần Y đang ở bên trái bị hất văng sang bên phải.

Người đồng hóa trên phi thuyền cũng ngã lẳng xiếng vì chấn động này. Bạch Quý ngã thẳng xuống đất, ngay cả khẩu súng trong tay cũng không giữ nổi, văng ra rất xa.

Lúc này khả năng giữ thăng bằng của Nhấm Cừ lại cực tốt, nàng bám vào tay vịn bên cạnh để giữ thăng bằng, tiếp tục chiến đấu không ngừng với hai con Atula trong chấn động.

Đột chấn động đầu tiên dần lắng xuống nhưng chuyện này còn chưa kết thúc. Chỉ một lát sau lại nghe thấy ầm một tiếng, cả phi thuyền gần như sắp vỡ vụn, trần nhà kim loại trên đỉnh đầu đổ sụp xuống, vô số đồ chứa trong suốt vỡ tung, chất lỏng chảy khắp nơi dưới sàn.

Bạch Quý nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chất lỏng chảy đầy dưới đất. Đến lúc phi thuyền hơi ổn định lại, hắn vội vàng bám vào lan can đứng lên, nén cơn ho trong cổ họng xuống, lớn tiếng ra lệnh: “Chặn lối vào lại!” Nói xong hắn liền quay lại ra lệnh cho hai con Atula: “Đánh ngất nó! Mang vào khoang cứu nạn bên phải tầng dưới!”

Hắn còn chưa dứt lời đã bị đám mạnh vào mặt. Bạch Quý vốn đã ốm yếu, lúc này trong lòng giận dữ, hơi thở không đều, cú đấm này không mạnh lắm nhưng vẫn đủ để khiến hắn lùi lại hai bước rồi ngã bệt xuống đất.

“Người còn chưa từ bỏ ý định sao?” Quý Thần Y lao tới, giận dữ tóm cổ áo Bạch Quý: “Sở Cuồng đã tìm được cơ giáp của hắn! Chuyện này là hắn làm! Người không chạy được đâu! Những nghiên cứu điên rồ bệnh hoạn mất hết nhân tính này của người không bao giờ có thể thành công được. Người từ bỏ ý định đi!” Sắc mặt tái nhợt, Quý Thần Y gần như đã dùng toàn lực gầm lên những lời này với Bạch Quý.

Sau khi nghe xong, trên gương mặt còn xanh xao hơn mặt Quý Thần Y của Bạch Quý lại hiện lên nét cười: “Người đang nói gì thế? Nghiên cứu về gene khát máu đã thành công rồi. Người nhìn con bé kia đi, đó là người thành công! Ta đã thành công rồi! Chỉ cần tiêm thuốc khống chế tư duy vào người nó, ta có thể quang minh chính đại trở về sao Santa, đuổi hết những sinh vật không mang hình người chết tiệt đó ra khỏi thiên hà!” Hắn gào khản cả giọng, gần như có thể nhìn thấy máu tươi bắn ra từ họng hắn: “Đám quái vật đó sẽ phải đền mạng cho cha mẹ, vợ con ta. Ta không từ bỏ! Ta không bao giờ từ bỏ!”

“Mọi chuyện đã kết thúc từ lâu rồi! Nếu không vì đám Atula mà người nghiên cứu ra, cuộc chiến tranh của hạm đội Bình Minh với sinh vật không mang hình người đã có thể kết thúc từ lâu rồi! Mục đích của người hoàn toàn chỉ là thỏa mãn ham muốn cá nhân của người!” Quý Thần Y nghiêng răng, giọng nói khàn khàn: “Người dừng tay lại đi! Người cha đã nuôi dạy ta từ nhỏ không phải là người như thế này...”

Bạch Quý nhìn Quý Thần Y, im lặng không nói gì nữa.

“Vậy người cứ coi như chưa từng thấy ta trước kia.” Bạch Quý vừa nói xong, bên kia đột nhiên có tiếng bộp rất to. Quý Thần Y quay lại nhìn, Atula đã bóp cổ Nhắm Cửu đè vào tường. Lúc này Nhắm Cửu dường như đã sức cùng lực tận, bất kể giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi tay Atula được.

Mái tóc bị tóm lấy, đồng tử Quý Thần Y co lại, còn chưa kịp quay đầu lại thì đã bị giật tóc đập thẳng đầu xuống đất. Quý Thần Y vỗ đầu, cả thế giới của nàng lập tức quay cuồng. Hai mắt nhòe đi, Quý Thần Y nhìn thấy Bạch Quý được một người đồng hóa đỡ dậy. Hắn quay lại nhìn Quý Thần Y một cái, chỉnh lại vạt áo rồi đi sang bên cạnh: “Phải chặn Sở Cuồng ở đây bằng bất cứ giá nào. Bây giờ đưa Nhắm Cửu đi!”

Quý Thần Y đưa tay ra định tóm chân Bạch Quý nhưng hắn lại giẫm lên bàn tay nàng rồi bước đi như không hề có chuyện gì xảy ra.

Ngón tay Bạch Quý bấm lên bức tường bên cạnh, một loạt những con số còn chưa kịp bấm xong, cánh cửa bên kia đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng động ầm ầm. Ánh mắt Bạch Quý tối đi, những ngón tay bấm nhanh hơn. Khi hắn dừng tay lại, bức tường trước mặt hắn bỗng nhiên tách ra một khe hẹp rồi từ từ mở rộng. Một gian phòng chật hẹp khác xuất hiện trước mắt hắn, nhưng hắn lại không bước vào.

Hắn lạnh lùng nhìn người không biết từ bao giờ đã đứng trong phòng, lại lắng tai nghe tiếng cơ giáp từ một phía khác đang càng ngày càng đến gần, khóe miệng nhếch lên: “Sở Cuồng, từ bao giờ người có thể giao cơ giáp của mình cho người khác khống chế vậy?”

Thanh trường kiếm màu đen chìa thẳng vào cổ họng Bạch Quý, đôi mắt Sở Cuồng đỏ rực nhưng lại không hề ảm áp. Hắn thoáng nhìn sau lưng Bạch Quý, thấy Nhắm Cửu bị hai con Atula tóm lấy. Nàng cúi đầu, xem ra đã ngất xỉu.

Không biết nàng... lại phải chịu bao nhiêu đau đớn. Bàn tay cầm kiếm của Sở Cuồng siết chặt. Từ thời khắc Nhắm Cửu bị bắt đi, Sở Cuồng đã biết Bạch Quý muốn dùng Nhắm Cửu để nghiên cứu, Bạch Quý sẽ

không làm hại tính mạng nàng. Nhưng Sở Cuồng lại không thể nào biết được nghiên cứu này sẽ mang đến bao nhiêu đau khổ cho Nhấm Cửu.

Tin tức hần phát ra từ thiết bị liên lạc ở căn cứ dưới đất của Bạch Quý đã được phát hiện. Lực lượng được phái đến dù không phải quân chủ lực của hạm đội nhưng cũng thừa đủ để đối phó Bạch Quý. Mấy ngày nay tất cả mọi chuyện đều được tiến hành đầu vào đầu ra theo kế hoạch của hần. Trình thám dò xét, lập ra kế hoạch, bắt đầu tấn công, mỗi một bước đều đúng như hần dự tính, không hề có gì sai lệch. Nhưng dù đã tính trước mọi chuyện, chỉ cần nghĩ đến Nhấm Cửu là hần lại khó kiềm chế sự nôn nóng và bất an cuộn cuộn trong lòng.

Sở Cuồng không chế tâm tình, đưa mắt nhìn Bạch Quý: “Ai nói với người đó là cơ giáp của ta?”

Bạch Quý nghe vậy, sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi.

Sở Cuồng lạnh lùng nói: “Hạm đội Bình Minh đã phái tổ chiến đấu số năm đến chi viện, hỗ trợ ta thanh trừng các nhân viên phản bội. Tất cả các người đừng mong trốn được.”

Hần vừa nói xong thì một tiếng nổ rất lớn vang lên, sức ép không khí tràn tới làm mái tóc Bạch Quý rối bù. Phía bên kia đã có hai cơ giáp vượt qua hành lang vào trong đại sảnh, toàn lực áp chế những người đồng hóa bên đó.

Bạch Quý sầm mặt, một hồi lâu sau lại đột nhiên mỉm cười. “Người luôn xuất hiện ngoài dự đoán của mọi người như vậy, thảo nào có thể trở thành chiến sĩ số một trong hạm đội Bình Minh.” Hần thở dài một tiếng: “Mưu đồ nhiều năm, ta chỉ còn cách thành công một bước, nhưng vận mệnh lại không cho ta bước qua.”

“Ra lệnh cho người của người từ bỏ chống cự, phối hợp điều tra, ra toà án liên minh có thể nhận được khoan hồng.” Sở Cuồng lạnh lùng nhìn hần: “Nếu phản kháng sẽ hành hình tại chỗ.”

“Ha ha...” Bạch Quý cười hai tiếng, tiếng cười bị tiếng ho dữ dội cắt ngang. Hần đưa một tay che miệng, một tay giơ lên cao. Những người đồng hóa đang đánh nhau với cơ giáp sau lưng hần đều dừng lại như quyết định thoả hiệp.

“Ta phối hợp với người...”, Bạch Quý nhìn Sở Cuồng, dừng lại rất lâu rồi đột nhiên chuyển giọng: “Thì sao cam lòng được!”

Hần phát tay, trong nháy mắt, tất cả đám người đồng hóa lại tiếp tục hành động, quần lấy hai chiếc cơ giáp. Một con Atula sau lưng Bạch Quý đột nhiên lao về phía Sở Cuồng. Sở Cuồng đã chuẩn bị từ trước, vung kiếm lên đỡ. Tuy nhiên trong nháy mắt đó Bạch Quý đã tóm lấy Nhấm Cửu trong tay một con Atula khác, lấy một ống thuốc trong tay áo ra đâm vào cổ Nhấm Cửu.

Toàn thân Nhấm Cửu run lên, hơi thở đột nhiên trở nên nặng nề.

Đồng tử Sở Cuồng co lại: “Người vừa làm gì cô ấy?” Thanh trường kiếm màu đen chém ngang ngực một con Atula, Sở Cuồng định lao tới chém Bạch Quý nhưng lại bị con Atula thứ hai ngăn cản. Bạch Quý liên tục lùi lại mấy bước, nở nụ cười điên cuồng.

“Con bé này đã rất hoàn mỹ, chỉ còn thiếu không chế tư duy nữa thôi.” Hần vừa cười vừa cố nén cơn ho, giọng nói trở nên khản đặc: “Vốn ta định từ từ nghiên cứu, nhưng các người không cho ta cơ hội này nên đành phải tiêm thuốc khống chế tư duy thông thường! Ha ha ha!” Hần nhìn Nhấm Cửu chăm chăm: “Ta sẽ thất bại nhưng cũng không thể để các người thắng lợi dễ dàng...”

Tiếng Bạch Quý đột nhiên dừng lại. Sau lưng hần, Quý Thần Y đầu đầy máu cầm một cây kim đâm vào cổ hần. Đó là một ống thuốc từ phòng thí nghiệm ở tầng trên rơi xuống vì chấn động kịch liệt vừa rồi, là thuốc đồng hóa Bạch Quý đã nghiên cứu nhiều năm nay. Quý Thần Y thở hổn hển, hiển nhiên việc đứng lên cũng đã là một vấn đề hết sức khó khăn với cơ thể nàng.

Bạch Quý quay người lại, vung tay đánh vào mặt Quý Thần Y. Quý Thần Y lập tức ngã xuống đất. Bạch Quý trợn trừng nhìn Quý Thần Y, chỉ nghe thấy Quý Thần Y nói với giọng khàn khàn: “Thuốc của người, người cũng thử dùng xem...”

Bạch Quý rút kim tiêm ra khỏi cổ nhưng thuốc trong ống tiêm đã theo máu chảy vào tim, trái tim hần co thắt kịch liệt. Hần buộc phải quỳ gối xuống, đau khổ há miệng muốn thở nhưng dường như không hít vào

được hơi nào. Mặt hắn trở nên đỏ bừng, gân xanh nổi đầy trên trán, hai mắt sung huyết, ngay sau đó máu bắt đầu chảy ra từ miệng và mũi hắn.

“A a a...” Hắn ngã xuống đất, nhìn đám người đồng hóa đều đã đứng yên không cử động vì không còn sự khống chế của hắn, vươn tay ra nhưng hoàn toàn không biết nên cầu cứu ai. Ánh mắt hắn rơi vào người Nhắm Cữu đang được Sở Cuồng ôm lấy. Không nhìn thấy... hắn không nhìn thấy gì nữa... Tim hắn co thắt, toàn thân bắt đầu co giật vô thức.

Nhìn Bạch Quý đau khổ vùng vẫy dưới đất, Quý Thần Y cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, quay đầu đi chỗ khác. Bạch Quý cả đời nghiên cứu chế tạo thuốc đồng hóa, nhưng tỉ lệ thành công của thuốc đồng hóa thật sự quá nhỏ, ngay chính hắn cũng không dung hợp được. Hắn chết như vậy cũng có thể coi như chết trong tay mình...

Khi Bạch Quý ngừng thở, tất cả người đồng hóa trong đại sảnh và hai con Atula đều ngã xuống đất như những con rối bị cắt dây, không còn khả năng tấn công nữa.

Hai binh sĩ của hạm đội ngồi trong cơ giáp dường như đều không hiểu có chuyện gì xảy ra, điều khiển cơ giáp quan sát một vòng rồi lên tiếng hỏi: “Báo cáo sếp, toàn bộ quân địch... mất khả năng hành động, nhiệm vụ đã hoàn thành chưa?” Binh sĩ này còn chưa nói xong, tiếng cảnh báo dồn dập lại đột nhiên vang lên trong cơ giáp của hắn: “Cực độ nguy hiểm! Cực độ nguy hiểm!” Thiết bị nhận diện mục tiêu nhanh chóng tập trung vào mối đe dọa, không ngờ lại là... người Sở Cuồng đang ôm trong lòng.

“Nhắm Cữu.” Sở Cuồng nhìn mái tóc và răng nanh Nhắm Cữu mọc dài ra với tốc độ rất nhanh, bình tĩnh lên tiếng gọi tên nàng. Nhưng bây giờ hắn gần như không thể xác định Nhắm Cữu có thể hiểu lời hắn nói hay không. Cuối cùng Bạch Quý muốn điều khiển Nhắm Cữu, nhưng suy cho cùng thì Nhắm Cữu vẫn khác người đồng hóa thông thường, thuốc điều khiển tư duy thông thường tất nhiên sẽ sinh ra tác dụng khác đối với Nhắm Cữu. Từ tình hình hiện nay có thể thấy loại thuốc này đã làm cơ thể Nhắm Cữu rơi vào tình trạng cực xấu.

Sở Cuồng trong trạng thái người đồng hóa gần như có một sự kháng cự tự nhiên đối với hơi thở của Nhắm Cữu hiện nay. Nàng rất nguy hiểm, phải tránh xa nàng. Nhưng đây là Nhắm Cữu, là Nhắm Cữu đã đi cùng hắn một quãng đường dài chưa từng có người nào đi qua.

Hắn bỗng nhớ lại rất lâu trước đây, lần hắn và Nhắm Cữu rơi xuống dòng nước chảy xiết. Hắn bắt dây tời vào vách núi làm hai người không bị cuốn trôi. Nhưng Nhắm Cữu lại không biết, nàng cho rằng mình đã bám được vào một cành cây nên hai người mới dừng lại được. Hắn bảo nàng buông tay ra, muốn dùng dây tời kéo hai người lên trên. Khi đó Nhắm Cữu gần như bật khóc gào lên nàng không buông tay.

Bất kể lúc nào nhớ tới chuyện này, Sở Cuồng đều không nén được sự xúc động trong lòng. Nhưng trước kia hắn không hiểu được tình cảm của Nhắm Cữu. Mãi đến sau này ở bên cạnh Nhắm Cữu càng lâu, hắn càng có thể nhận ra được nàng đã kiên quyết đến mức nào khi nói không buông tay. Bây giờ, trong thời khắc sống chết này, hắn làm sao nỡ buông Nhắm Cữu ra?

“Thưa sếp, tình hình rất nguy hiểm! Hãy nhanh chóng tránh xa người đồng hóa đó.”

Binh sĩ trong cơ giáp nói với hắn như vậy nhưng Sở Cuồng lại như không nghe thấy. Hắn thấy Nhắm Cữu mở mắt, đôi mắt không đen láy, cũng không có màu đỏ mà chỉ có một màu tím đậm đục ngầu, không phân chia đồng tử và tròng trắng, nhìn cực kì quái dị, hết như mất động vật.

Móng tay nàng tóm vào vai Sở Cuồng, Sở Cuồng có thể cảm thấy đầu ngón tay nàng siết lại khiến móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt hắn.

“Nhắm Cữu, là anh!” Hắn cố gắng bước vào thế giới của Nhắm Cữu. Hắn có thể nhìn thấy bóng hắn in trong mắt Nhắm Cữu, nhưng... lại không truyền vào trong tim. Nhắm Cữu há mồm, cổ họng phát ra tiếng rú chói tai như muốn xé rách màng nhĩ. Đó không phải âm thanh loài người có thể phát ra. Trong nháy mắt tiếp theo, Sở Cuồng còn chưa kịp nói lời nào nữa, móng vuốt của Nhắm Cữu đã xé rách vai hắn, xé dọc áo hắn. May mà khi Nhắm Cữu sắp kết thúc cú vô này, một chiếc cơ giáp khác đã lao tới đưa Sở Cuồng đi, nếu không có lẽ Nhắm Cữu đã đâm vào bụng hắn.

“Sếp?”

Chiếc cơ giáp cỡ nhỏ chỉ cao gấp rưỡi Sở Cuồng. Sau khi cứu được Sở Cuồng, trên cánh tay cơ giáp dính đầy máu hắc.

Binh sĩ trong cơ giáp cực kì sợ hãi: “Đó rốt cuộc là quái vật gì...”

Sở Cuồng ôm bụng, nhắm mắt lại để hệ thống phục vụ điều trị cơ thể hắc. Lúc hắc mở mắt ra thì thấy Nhấm Cửu đang đánh nhau với chiếc cơ giáp lớn hơn ở bên kia. Tình hình chiến đấu làm mọi người kinh hồn bạt vía, móng vuốt của Nhấm Cửu xé rách một vết dài ngoài vỏ cơ giáp, gần như có thể nhìn thấy cấu tạo bên trong. Binh sĩ bên này hoảng sợ nói: “Sếp! Chúng ta rút lui thôi! Pháo hạt trên tàu chiến bên ngoài đã chuẩn bị xong, một phát phá hủy chiếc tàu chiến nhỏ này không thành vấn đề.”

Nếu có thể dùng cách đơn giản như vậy để giải quyết vấn đề thì lúc đầu hắc cần gì phải vạch ra một kế hoạch phức tạp như thế, Sở Cuồng cắn răng. Hắc nói với binh lính phía dưới là phải bắt sống Bạch Quý, nhưng bây giờ Bạch Quý đã chết, hủy diệt chiếc tàu chiến này trở thành việc đương nhiên.

Nhưng điều hắc thật sự muốn là cứu Nhấm Cửu! Dặn tàu bên ngoài chuẩn bị pháo hạt chỉ là đề phòng tình huống xấu nhất. Nhưng bây giờ rõ ràng còn chưa tới lúc từ bỏ mọi hy vọng. Mọi mối đe dọa đều đã biến mất, khó khăn thật sự lại đến từ chính bản thân Nhấm Cửu.

Nhấm Cửu là cô gái dù cửa nát nhà tan cũng có thể đứng lên lần nữa, là cô gái kiên cường đến mức có thể nhiều lần chiến thắng bản năng. Hắc làm sao có thể không cho nàng một cơ hội nào mà đã tuyên bố từ bỏ nàng?

“Ta sẽ ngăn cản cô ấy.” Thanh trường kiếm trong tay Sở Cuồng rung lên, lưỡi kiếm lấp lánh ánh sáng: “Các người đi trước. Nếu ba mươi phút sau không thấy ta ra thì thông báo cho tướng quân dùng pháo hạt phá hủy phi thuyền này.”

Binh sĩ trong cơ giáp gần như chết sững: “Sếp không rút lui cùng chúng tôi sao?”

“Ta ở lại với cô ấy.”

Hắc phải ở lại với Nhấm Cửu. Nàng đã theo đuổi hắc quá lâu, đã theo đuổi quá vất vả, hắc tốt xấu gì cũng nên đáp trả lại nàng một lần.

Sở Cuồng cầm kiếm tiến lên, chợt có thứ gì đó đập trúng mắt cá chân. Thì ra Quý Thần Y nằm dưới đất vừa nhặt một miếng kính vỡ ném vào chân hắc. Sở Cuồng quay lại nhìn Quý Thần Y, Quý Thần Y mấp máy môi: “Thuốc giải cho người đồng hóa.”

Sở Cuồng sững ra như không hiểu Quý Thần Y nói gì. Quý Thần Y lấy một ống thuốc từ áo trong ra. Trong ống tiêm trong suốt chỉ có một chút chất lỏng màu vàng nhạt bằng móng tay: “Chỉ có một mũi này.”

Sở Cuồng bước nhanh đến trước mặt Quý Thần Y. Quý Thần Y nhìn hắc chăm chăm: “Tôi không đảm bảo không có tác dụng phụ đối với cô ấy, nhưng tình hình có xấu đến mấy cũng không xấu hơn hiện nay được.”

Sở Cuồng đưa tay cầm lấy ống thuốc, nghe Quý Thần Y nói tiếp: “Tôi vốn định giữ lại cho Tiêu Phi... Nhưng thôi, vốn cũng nhờ có Nhấm Cửu tôi mới có thể chế ra được thứ thuốc này.” Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Sở Cuồng, Quý Thần Y nói: “Lần trước Nhấm Cửu và Tiêu Phi cùng bị bắt về làm thí nghiệm đồng hóa, Nhấm Cửu đánh rơi một viên đá có thể tự phát sáng, trong viên đá này có nguyên tố hiếm có thể chế tạo ra thuốc giải cho người đồng hóa mà tôi đã tìm kiếm suốt mười năm qua. Nhờ có Nhấm Cửu nên cuối cùng tôi mới chế tạo được một liều.”

Sở Cuồng nhìn chăm chăm vào ống thuốc, chưa bao giờ hắc biết ơn vận mệnh đến thế. Chỉ là một viên đá tình cờ có được, hắc nhất thời hứng lên tặng cho Nhấm Cửu làm dây chuyền. Lúc Nhấm Cửu nói đã làm mất hắc cũng không để ý. Ai ngờ được lúc này viên đá đó lại xuất hiện một lần nữa bằng cách thức bất ngờ như vậy?

“Không thể giúp Tiêu Phi trở lại bình thường, nhưng nếu lúc này vẫn còn giấu thuốc giải thì quả thật không phải là người nữa.” Quý Thần Y nhìn Sở Cuồng: “Tôi biết dù hôm nay tôi rời khỏi đây trở lại sao Santa thì cũng sẽ đối diện với án tử hình. Tôi không định ra ngoài nữa. Sau này nếu anh còn có cơ hội gặp Tiêu Phi thì cũng đừng nói với anh ấy chuyện anh đã gặp tôi. Tôi không muốn anh ấy biết những chuyện xấu xa của mình.”

Sở Cuồng nắm chặt ống thuốc, trầm mặc nhìn Quý Thần Y một hồi lâu: “Đa tạ!” Hắn nói trịnh trọng nhưng lại khiến Quý Thần Y bật cười: “Chính tôi đã tiêm thuốc cho Nhắm Cữu, chính tôi đã hại cô ấy biến thành thể này. Đây là tôi đang chuộc tội, không dám nhận lời cảm ơn của anh.” Quý Thần Y chỉ Nhắm Cữu: “Có điều bây giờ cô ấy như vậy, anh phải nghĩ cách làm cho cô ấy bình tĩnh lại. Thuốc này chỉ có một liều, nếu bị vỡ thì tôi cũng không còn cách nào khác.”

Sở Cuồng cất ống thuốc đi, vẻ mặt nặng nề nhìn Nhắm Cữu ép cơ giáp vào góc phòng: “Ta biết.”

Thực ra Sở Cuồng không hề biết phải làm thế nào để Nhắm Cữu bình tĩnh lại. Bây giờ Nhắm Cữu dường như đã hoàn toàn mất lí trí, hình ảnh của hắn không thể lọt vào mắt nàng, giọng nói của hắn cũng không thể lọt vào tai nàng. Muốn thu hút sự chú ý của Nhắm Cữu, dường như hắn chỉ có một cách... đánh gục nàng, sau đó từ từ nói chuyện.

Vết thương trên người được hệ thống phục vụ chữa trị đã ngừng chảy máu, nhưng bây giờ chỉ cần Sở Cuồng cử động mạnh một chút là vết thương vừa liền miệng sẽ lại vỡ ra. Hắn biết bây giờ mình không nên chiến đấu, nhưng ở đây còn có ai ngoài hắn có thể khống chế Nhắm Cữu, còn có ai ngoài hắn có thể cứu được Nhắm Cữu?

Hắn ra lệnh cho hai chiếc cơ giáp: “Cơ giáp số hai tấn công thu hút sự chú ý, cơ giáp số một nhân cơ hội rút lui, mang theo Quý Thần Y. Sau khi ta phụ trách chiến đấu, cơ giáp số hai cùng rút lui với cơ giáp số một. Nếu nửa tiếng sau không có tin tức của ta thì phá hủy tàu chiến.” Thanh trường kiếm trong tay vung lên: “Hành động!”

Hắn vừa dứt lời, dù hai binh sĩ trong cơ giáp đều không tán thành nhưng vẫn nhanh chóng hành động theo mệnh lệnh của hắn.

Thấy thứ sắp trở thành con mồi dưới tay mình muốn bỏ chạy, Nhắm Cữu đâu chịu buông tha, móng vuốt đâm mạnh vào cơ giáp số một. Binh sĩ điều khiển cơ giáp bên trong kinh hãi kêu to: “Cô ta quá mạnh! Tôi không đi được...” Binh sĩ này còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng kim loại bị cắt vang lên. Sở Cuồng đã vung kiếm chém đứt cái chân cơ giáp đang bị Nhắm Cữu tóm được.

“Đi!” Sở Cuồng quát lớn một tiếng, binh sĩ đó lập tức nghe lệnh, không kịp chỉ trích cách làm của Sở Cuồng có gì không ổn, điều khiển cơ giáp què một chân lật đật tóm lấy Quý Thần Y yếu ớt bên cạnh, sau đó được cơ giáp số hai dìu ra khỏi tàu chiến.

Sở Cuồng ngăn cản Nhắm Cữu, nhưng mới chỉ giao đấu một chiêu thì vết thương trên người hắn đã vỡ ra, mỗi bước chân hắn đều để lại một vết máu dưới đất. Nhưng hắn vẫn cố gắng hết sức cản Nhắm Cữu lại như không hề biết đau đớn là gì.

Bây giờ tốc độ của hắn không nhanh bằng Nhắm Cữu, ngay cả sức mạnh cũng thua kém Nhắm Cữu. Nhưng kinh nghiệm hắn tích lũy sau nhiều năm chém giết trên chiến trường lại vượt xa Nhắm Cữu chỉ tấn công dựa vào trực giác. Hắn vừa thủ vừa công, nhất thời không để Nhắm Cữu chiếm ưu thế. Nhưng đây không phải biện pháp lâu dài. Bây giờ hắn không thể kéo dài thời gian, hắn chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Sở Cuồng dùng một hư chiêu làm Nhắm Cữu lao tới bên cạnh hắn. Hắn vung kiếm chém xuống, nhất kiếm này có thể chém vào động mạch cổ Nhắm Cữu. Hắn khống chế lực chém rất tốt, sẽ chỉ làm Nhắm Cữu trọng thương chứ không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng lúc sắp chém vào cổ Nhắm Cữu, đột nhiên hắn lại nghi ngờ chính mình... Có mạnh quá không? Có đe dọa đến tính mạng cô ấy không?

Trong khoảnh khắc chần chừ này, Nhắm Cữu đã xoay người, dùng tay không nắm lấy lưỡi kiếm của Sở Cuồng. Sở Cuồng sửng người, tuy móng vuốt của Nhắm Cữu bây giờ cực kì cứng rắn nhưng da thịt lại không thể chống lại lưỡi kiếm sắc bén của hắn. Máu chảy ra từ lòng bàn tay Nhắm Cữu, chảy xuống dưới theo lưỡi kiếm của Sở Cuồng.

Ánh mắt Nhắm Cữu không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt Sở Cuồng lại dao động. Dường như có thể phát hiện sự do dự trong lòng Sở Cuồng, lúc này đột nhiên Nhắm Cữu dùng hai tay nắm chặt lấy lưỡi kiếm rồi giật ra khỏi tay Sở Cuồng. Thanh trường kiếm bị nàng tiện tay ném xuống đất như một thứ đồ bỏ đi. Một tay nàng đề lên vai Sở Cuồng, tay kia bóp chặt cổ hắn. Cùng với một tiếng rú chói tai, Nhắm Cữu đẩy mạnh Sở Cuồng xuống đất. Sở Cuồng vừa ngã xuống đất, Nhắm Cữu lập tức tóm hai tay hắn rồi đè chặt trên đỉnh đầu hắn.

Nếu lúc Nhấm Cửu tỉnh táo mà có thể khống chế được Sở Cuồng như thế này, nàng nhất định sẽ cảm thấy kiêu ngạo và thỏa mãn. Nhưng bây giờ... đôi mắt màu tím đậm của Nhấm Cửu không hề lộ ra tâm tình gì. Sở Cuồng chỉ cảm thấy hơi thở của nàng cực kì nặng nề phả vào mặt mình.

Nặng nề?

Trong giây phút sống chết, trong lòng Sở Cuồng lại tỉnh táo hơn trước. Hắn nhớ lúc trước Nhấm Cửu đánh nhau với cơ giáp, hành động còn nhanh hơn, mạnh hơn bây giờ, nhưng nàng cũng không hề thở mạnh như vậy. Hô hấp khó khăn cho thấy sức mạnh trong người Nhấm Cửu bị tiêu hao quá nhiều. Cuộc chiến ngắn ngủi giữa hắn và Nhấm Cửu vừa rồi không đủ làm cho Nhấm Cửu mệt như vậy. Cách giải thích duy nhất là Nhấm Cửu đang đấu tranh với chính mình. Nàng vẫn còn một phần ý thức không muốn chiến đấu với hắn. Nàng đang cố gắng khống chế bản thân.

Bàn tay trên cổ ngày càng siết chặt, Sở Cuồng nhìn chằm chằm vào mắt Nhấm Cửu, từng tiếng đứt quãng phát ra từ cổ họng chật vật ghép lại thành lời nói: “Nhấm Cửu, nghe lệnh anh.”

Nhịp thở của Nhấm Cửu càng dồn dập hơn.

“Buông tay ra.” Hắn nói, nhưng Nhấm Cửu vẫn dè lên người hắn.

“Buông anh ra.” Hắn nhìn vào mắt Nhấm Cửu, không bỏ sót bất cứ sự thay đổi nào trên mặt nàng. Đợi đến lúc mắt nàng khê động, bàn tay hơi nới lỏng ra, hai tay hắn lập tức vùng thoát khỏi sự khống chế của nàng, vòng tay qua cổ nàng kéo đầu nàng về phía mình rồi há miệng cắn vào môi nàng.

Nhấm Cửu bắt đầu vùng vẫy trong vô thức. Cùng với nụ hôn gần như là cắn xé này. Cuối cùng động tác của Nhấm Cửu từ từ dịu lại. Nhân cơ hội này, Sở Cuồng buông tay đang vít gáy nàng ra, tiêm ống thuốc Quý Thần Y cho vào gáy nàng. Động tác của nàng càng nhanh chóng dịu đi, đến lúc hoàn toàn dừng lại. Nàng im lặng nằm gục trên ngực Sở Cuồng, quần áo đã bị máu từ vết thương trước ngực Sở Cuồng thấm ướt.

“Sở Cuồng...”

Sở Cuồng gần như dùng hết chút sức lực cuối cùng để siết chặt vai Nhấm Cửu: “Anh đây.”

Nhấm Cửu không nói nữa, cũng không cử động nữa. Nàng chỉ nằm rạp trên ngực hắn, hơi thở dần trở nên đều đều rồi ngủ thiếp đi.

Hai mắt Sở Cuồng nhìn về phía trước, ánh mắt dường như không có tiêu điểm. Hắn đột nhiên nhớ ra, vừa rồi khi lệnh cho hai binh sĩ rút lui, hắn nói nếu trong nửa tiếng hắn không ra ngoài, bọn họ phải dùng pháo hạt phá hủy chiếc tàu chiến này. Nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không thể cử động được. Mất máu quá nhiều, chiến đấu kéo dài khiến cơ thể hắn đã vượt quá giới hạn. Nhưng Nhấm Cửu vẫn đang ở bên hắn, cuối cùng hắn đã cứu được Nhấm Cửu, làm sao có thể từ bỏ vào giây phút cuối cùng được?

Hắn ôm lấy Nhấm Cửu, chịu đựng sự đau đớn từ vết thương nặng trước ngực, nghiêng rằng bé Nhấm Cửu lên. Nhưng mới đi được hai bước lại ngã xuống lần nữa, lần này hắn không thể mở mắt ra được nữa... Trong lúc mơ hồ trước khi ngất đi, Sở Cuồng dường như nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người đi tới...

Lúc tỉnh lại, Nhấm Cửu phát hiện mình lại bị nhốt trong một hình trụ trong suốt. Sau giây phút ngỡ ngàng ban đầu, nàng hoảng hốt định đẩy chướng ngại trước mắt ra nhưng lại phát hiện ngay cả ngón tay cũng không cử động được. Trong lòng Nhấm Cửu càng thêm sợ hãi, nhưng chỉ một chớp mắt sau nàng nhìn thấy một gương mặt đầu quần đầy băng trắng ghé tới.

Là Sở Cuồng... Có điều dường như toàn thân hắn không có chỗ nào lành lặn. Trên đầu quần băng vải, trên mặt dán thuốc, ngay cả trên môi cũng bôi một lớp thuốc mỡ dày.

Hắn nhìn Nhấm Cửu, trong mắt có những tình cảm Nhấm Cửu không hiểu được. Bàn tay hắn chạm vào một chỗ trước mặt Nhấm Cửu, một ánh sáng lướt qua, sau đó nàng nghe thấy tiếng Sở Cuồng. Hình như vì bị thương nên âm sắc của hắn khàn khàn trầm thấp hơn bình thường: “Trên người còn đau không?”

“Không.” Nhấm Cửu muốn mở miệng nói nhưng lại không nghe thấy giọng mình. Tuy nhiên dường như lời trong lòng nàng có thể truyền tới chỗ Sở Cuồng, hắn gật đầu. Nhấm Cửu đảo mắt trong lòng lại nghĩ: Chúng ta hiện đang ở đâu? Bạch Quý đâu? Chúng ta đã trốn được rồi sao?

“Bạch Quý đã bị xử tử hình tại chỗ. Em và anh đều bình an vô sự.” Sở Cường nói: “Bây giờ chúng ta đang ở trên tàu chiến của tổ chiến đấu số năm thuộc hạm đội Bình Minh. Thể lực em tiêu hao cực kì nghiêm trọng, hiện đang được điều trị và theo dõi trong khoang chữa bệnh. Có điều bây giờ em đã tỉnh chứng tỏ sức khỏe đã bình phục, sẽ không xảy ra bất ngờ gì nữa.”

Nhắm Cửu kinh ngạc chớp chớp mắt, một là vì Sở Cường có thể nghe thấy những gì nàng muốn nói trong lòng, hai là vì... không ngờ chuyện này đã kết thúc trong lúc nàng hoàn toàn không ý thức được...

Sở Cường yên lặng nhìn nàng một hồi lâu: “Nhắm Cửu, anh phải nói với em một việc.”

Nhắm Cửu chăm chú nhìn hắn.

“Anh đã tiêm thuốc giải trừ gene người đồng hóa cho em.” Sở Cường nói: “Anh đã làm em biến lại thành người bình thường.”

Nhắm Cửu ngẩn ra, đột nhiên phát hiện thị lực của nàng quả thật kém hơn trước một chút, dòng máu kích động trong người cũng đã biến mất. Nàng... lại trở thành người bình thường như trước kia rồi. Nhất thời Nhắm Cửu không biết mình nên vui hay nên buồn.

“Ngoài ra...”, Sở Cường dừng lại một lát: “Thiết bị nhận biết thân phận của anh đã được loại bỏ khỏi người em.”

Nhắm Cửu nghe vậy ngẩn người. Nàng nhìn sắc mặt Sở Cường, mặc dù còn chưa nghe thấy những lời hắn sắp nói nhưng đột nhiên lại cảm thấy trong lòng lạnh toát.

“Hạm đội có lệnh gấp gọi anh về sao Santa.”

Không cần Sở Cường nói rõ, Nhắm Cửu cũng có thể đoán được ý hắn muốn nói. Bây giờ nàng đã biến thành người bình thường, nàng không có năng lực, cũng không có tư cách cùng hắn quay về quê hương hắn.

Sở Cường... phải đi rồi.

Bọn họ phải xa nhau.

“Cơ thể em cũng không thích hợp ở lại bên ngoài tinh cầu trong thời gian dài. Một lát nữa sẽ có người đưa em về.” Hắn dừng lại, đúng lúc này tấm biển tên trước ngực hắn đột nhiên nhấp nháy. Hắn cúi xuống nhìn một lát: “Anh phải đi rồi. Anh... vốn tưởng... anh không thể từ biệt em.”

Nhắm Cửu chưa bao giờ nghe thấy Sở Cường nói bằng giọng điệu như vậy. Hắn cau mày, khoe miệng lại gượng cười, sắc mặt dịu dàng ẩn chứa sự bất lực: “... Nhắm Cửu, em đừng khóc vội.”

Lúc này Nhắm Cửu làm sao còn nghe được câu này của Sở Cường nữa, nước mắt lập tức chảy như mưa, chỉ chốc lát sau đã thấm ướt tóc mai. Chiếc lồng trong suốt trước mặt bắt đầu chuyển sang màu cam, Sở Cường nhíu mày: “Em đừng khóc, ổn định hơi thở.”

Ổn định sao được? Không dễ gì dụ dỗ được một tướng công, đến lúc bọn họ đã đánh bại được kẻ xấu, vượt qua muôn vàn trở ngại để sống cuộc sống hạnh phúc, tướng công lại không đứng vô cớ bỏ nàng mà đi... Nhắm Cửu chưa từng cùng ai trải qua nhiều chuyện như vậy, chưa từng thích một ai như vậy. Sở Cường đi chẳng phải sẽ khiến nàng sống quãng đời còn lại trong cô độc hay sao?

Trong lòng có quá nhiều suy nghĩ, Nhắm Cửu khóc đến mức hai mắt cũng nhòe đi, ánh đỏ lóe lên không ngừng trong khoang chữa bệnh. Cuối cùng Nhắm Cửu cảm thấy cổ mình bị đâm nhẹ, sau đó thế giới của nàng dần tối đi. Nàng cố gắng mở mắt nhìn Sở Cường, cuối cùng chỉ thấy hắn bất lực nói gì đó, nhưng tai nàng lại không nghe thấy.

50. Chương Cuối

Nhằm Cửu một mình trở lại núi Chi Lương. Sau khi Sở Cuồng và những “người trời” đến từ cùng một nơi với hắn rời khỏi đó, giang hồ và triều đình bắt đầu một cuộc chiến lớn, người người tranh giành làm hoàng đế. Sau khi Nhằm Cửu sống một mình trên núi Chi Lương được hai tháng, trong một lần xuống núi mua muối, nàng nghe thấy mọi người đồn đại cục diện ở kinh thành đã định, Tiêu Phi đã trở thành hoàng đế.

Nghe thấy cái tên quen thuộc này, Nhằm Cửu mới chợt phát hiện những chuyện đấu đá và chém giết đó đều đã cách mình quá xa xôi. Mua muối xong, nàng chậm rãi quay về. Đang đi trên con đường nhỏ dẫn lên núi đột nhiên nàng nghe thấy gần đó có tiếng sột soạt. Nàng dừng bước nhìn về phía đó, một con hổ trắng mắt xé đang im lặng nhìn nàng.

Nhằm Cửu cũng im lặng nhìn nó một lát: “Đại Bạch?”

Trả lời nàng là một cái ôm nhiệt tình, suýt nữa đẩy nàng ngã xuống đất. Bộ mặt đầy lông của Đại Bạch cọ vào mặt nàng, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ như cực kỳ lưu luyến.

Nhằm Cửu ôm Đại Bạch vuốt ve một hồi, cuối cùng vỗ lên cái lưng đã chắc nịch hơn trước rất nhiều của nó: “Tao về rồi. Tao sẽ không đi nữa.”

Sáu tháng sau, Nhằm Cửu dẫn Đại Bạch xuống núi bán thú săn, nhân tiện đến nghe tiên sinh kể chuyện. Những người dân ở thị trấn Chi Lương cũng đã quen với cô gái thỉnh thoảng lại dẫn hổ đi dạo này. Mỗi lần Nhằm Cửu đến đây, mọi người đều bàn tán một hồi chuyện cô nương như thế nào sẽ bị ế chồng.

Nhằm Cửu không phải không nghe thấy nhưng chỉ mặc cho họ bàn tán. Bây giờ chuyện nàng hối hận nhất là khi rời khỏi núi Chi Lương đã đưa hết của cải cho Sở Cuồng, sau đó đi cùng Sở Cuồng rất lâu mà không hề đòi lại. Để đến nỗi khi Sở Cuồng đi, Nhằm Cửu hoàn toàn không nghĩ tới chuyện tiền nong. Cho nên bây giờ nàng đành phải bắt Đại Bạch vất vả đi săn, đồ săn được ăn không hết lại tích trữ để mang xuống núi bán.

Nhằm Cửu ngồi bên bàn cắn hạt dưa, Đại Bạch nằm ngủ dưới chân. Tiên sinh đang kể chuyện trên bục, nhưng trong lòng Nhằm Cửu lại chỉ nghĩ đến chuyện của mình.

Những anh hùng trong chuyện của tiên sinh sau khi trải qua sóng to gió lớn đều được sống cuộc sống ấm no yên ổn, nhưng vì sao số nàng lại vất vả như vậy? Trong sóng to gió lớn không kiếm được chút lợi lộc nào thì thôi, người đàn ông của mình đi mất thì cũng đành, nhưng lại còn mất sạch tất cả của cải nữa chứ.

Đúng là số khổ mà! Nhằm Cửu đang cảm thán chợt nghe thấy xung quanh trở nên ồn ào. Đại Bạch lập tức đồng tai lên nhìn ra ngoài. Nhằm Cửu cũng không nén được tò mò nhìn ra cửa sổ và lập tức chết sững.

Từ cửa sổ nhìn lên đỉnh núi Chi Lương, một chiếc đĩa tròn đen sì treo lơ lửng trên không trung. Nắm hạt dưa trong tay Nhằm Cửu rơi xuống đất, nàng xoay người chạy vội ra ngoài, Đại Bạch giật mình đuổi theo sau lưng nàng. Chạy qua phố dài, ra khỏi thị trấn Chi Lương, chạy như điên lên núi, Nhằm Cửu nhìn thấy ở cổng sơn trại, một bóng người đứng yên lặng trước mộ những người thân của nàng.

Nhằm Cửu đột nhiên dừng bước, nhìn Sở Cuồng như không dám tin vào mắt mình.

Sở Cuồng quay đầu lại, vẫn là mái tóc ngắn gọn gàng như trước, hắn mặc một bộ quần áo cát may vừa vặn. Hắn lặng lẽ nhìn Nhằm Cửu, ánh mắt dịu dàng: “Nhằm Cửu!”

“Anh...”, Nhằm Cửu ngơ ngác nhìn hắn: “Sao anh lại về?”

Sở Cuồng cười khổ: “Anh nói không về lúc nào?”

Nhằm Cửu ngẩn ra, hình như hắn... quả thật chưa bao giờ nói vậy. Nhìn gương mặt Sở Cuồng, mũi Nhằm Cửu đột nhiên cay cay, sự ấm ức kìm nén mấy tháng qua đột nhiên trào lên trong lòng. “Vậy mà anh không nói rõ ràng với em!” Nàng lớn tiếng trách móc: “Đi biệt mấy tháng cũng không có thư từ gì! Anh còn mang hết của cải của em đi mà không trả lại cho em!” Không nghe bất cứ lời giải thích nào của Sở Cuồng, nàng quay sang gõ đầu Đại Bạch, sau đó đưa tay chỉ Sở Cuồng: “Đi! Cẩn hắn cho tao!”

Đại Bạch bị gõ đầu ngẩn ra không động đậy. Nhằm Cửu tức giận kêu lên: “Mày không cần thì tao cần!” Nói xong nàng chạy thẳng tới trước mặt Sở Cuồng, hùng hổ đưa tay giữ đầu hắn, há miệng cắn mạnh vào

môi hửn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-gia-dung-lam-vay>